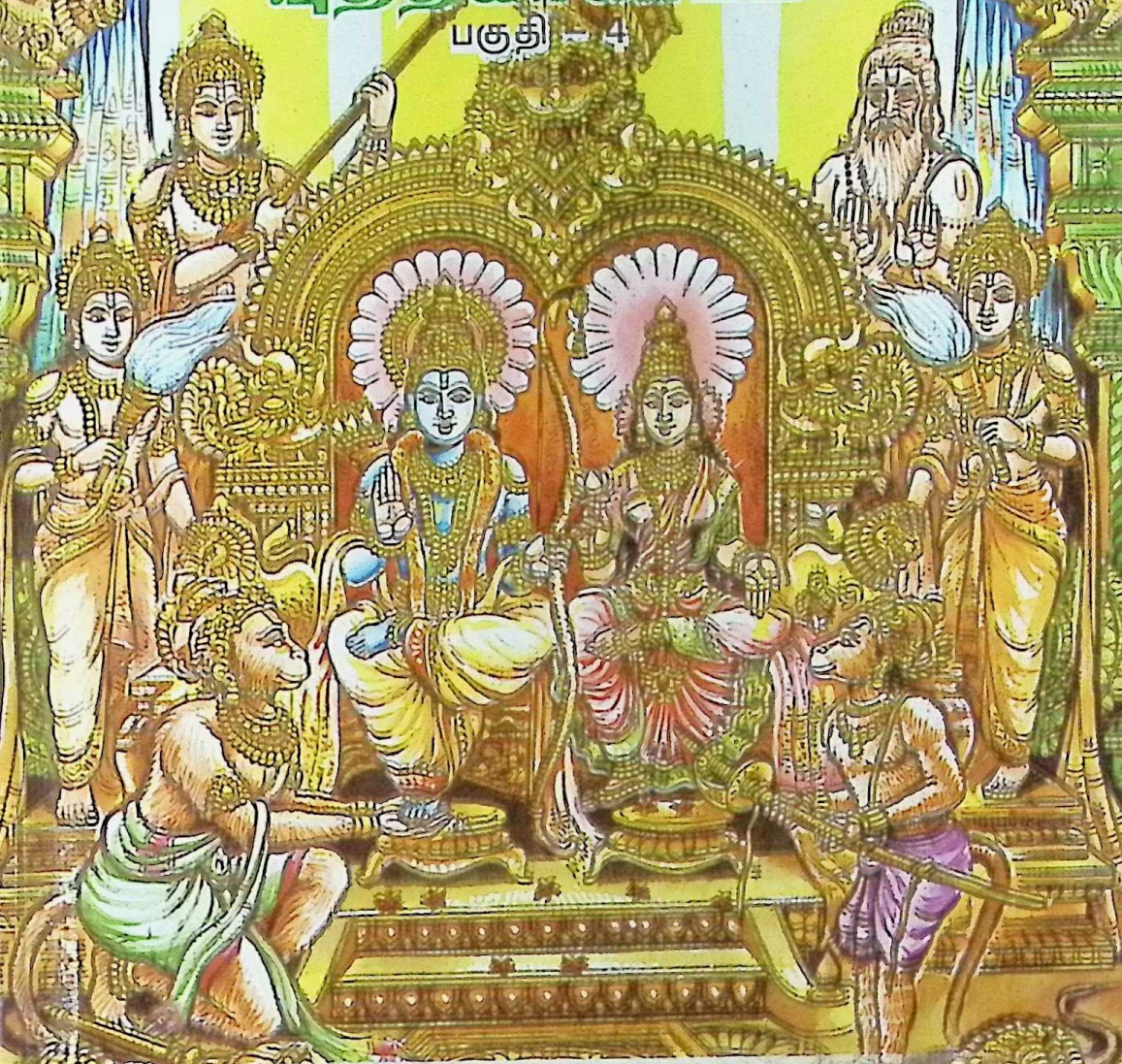

கம்பராமாயணம்

இராமாவதாரம்
மூலமும் உரையும்

யுத்தகாண்டம்

பகுதி - 4

உரை நூல் ஆசிரியர்
பள்ளத்தூர் பழ. பழனியப்பன்

கம்ப இராமாயணம்

[இராமாவதாரம்]

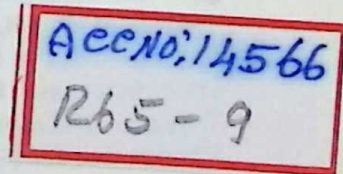
யுத்த காண்டம்

நான்காம் பகுதி
மூலமும் உரையும்

உரை ஆசிரியர்

பள்ளத்தூர் பழ. பழனியப்பன்
(முன்னாள் முதுநிலை மேலாளர், பரோடா வங்கி)

சாந்த மங்கை பதிப்பகம்

23/10, பழைய பேங்க் ஆப் பரோடா தெரு,
அம்பத்தூர், சென்னை-600053
Cell: 9840868543

முதற் பதிப்பு: மார்ச், 2010

உரிமை: ஆசிரியருக்கு ©

KAMBA RAMAYANAM - YUTHA KANDAM PART IV

PL.Palaniappan

First Edition: March, 2010

No. of Pages: xxviii + 320 = 348

Size: Demy

Paper used: N.S. 70 G.S.M. Maplitho

விலை ரூ. 165/-

வெளியீடு:

சாந்த மங்கை பதிப்பகம்

23/10, பழைய பாங்க் ஆப் பரோடா தெரு,

அம்பத்தூர், சென்னை-600053

Cell: 9840868543

நூல்கள் கிடைக்குமிடம்:

THIRUMAGAL NILAYAM

New No: 16, Old No: 55,

Venkatnarayana Road,

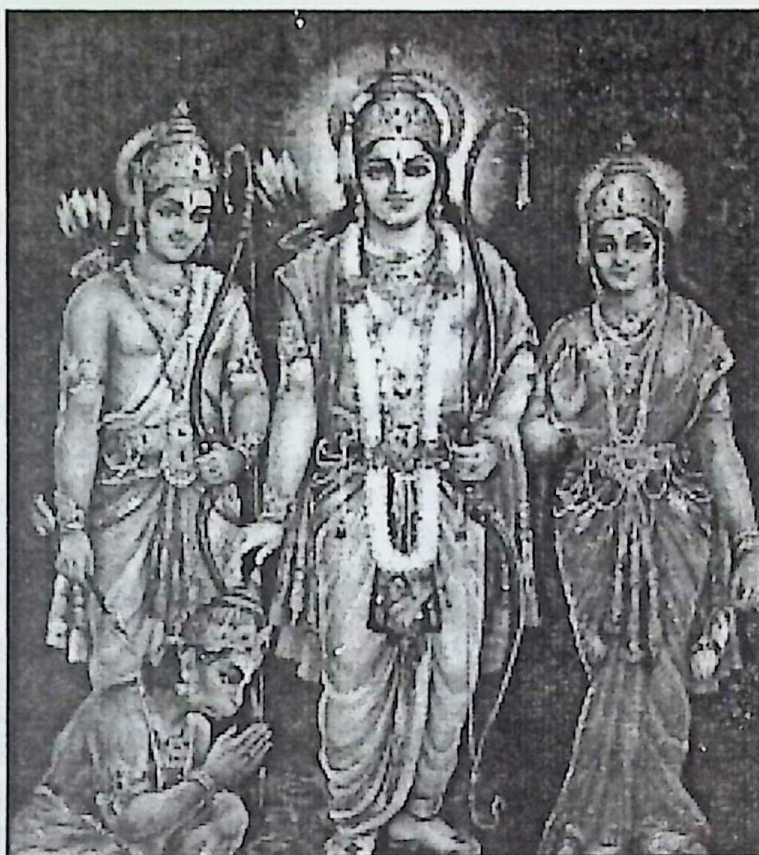
T.Nagar, Chennai-600 017.

Phone: 24342899, 24327696

Thirumagalnilayam@yahoo.com

Laser Typeset By: Sivaa Graphics, Chennai-94. Ph: 9884390861

Printed at: Udayam Offsets, 2845 4808, 2845 1906.

காணிக்கை

என்னை ஈன்றெடுத்து,
 எனக்கும் ஓர் வாழ்வளித்து
 தன்னைப் பேணிடாமல்,
 தளிர்களையே காத்து நின்ற
 அன்னை மீனாட்சித் தாய்க்கு
 ஆயிரம் வணக்கம் கூறி,
 இன்னமும் அருள் கூர்ந்து என்னை
 இயக்கிட இறைஞ்சுவனே!

பொருளடக்கம்

வாழ்த்துரை - அருளாளர் திரு. இராம. வீரப்பன்	VII
வாழ்த்துரை - காவியக் கவிஞர் திரு. வாலி	XI
பதிப்புரை	XIII
முன்னுரை	XV
1. மீட்சிப் படலம்	1
2. திருமுடி சூட்டு படலம்	235
3. விடைகொடுத்த படலம்	265
செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி	292
படல முதற்குறிப்பு அகராதி	299
கதாபாத்திரங்கள்	302

உரையியழுதவும் மேற்கோள்களுக்காகவும்

உதவிய நூல்கள்

அகநானூறு
அத்யாத்ம ராமாயணம்
அப்பர் தேவாரம்
அபிதான சிந்தாமணி
அரிச்சந்திர புராணம்
ஆசாரக்கோவை
இரத்தினச் சுருக்கம்
இராசராசன் உலா
உத்தரகாண்டம்
கலித்தொகை
குசேலோபாக்கியானம்
குமரகுருபரர் பிரபந்தம்
குறுந்தொகை
கொன்றைவேந்தன்
சிலப்பதிகாரம்
சிவஞான சித்தி
சிஞான போதம்
சீவகசிந்தாமணி
சுந்தரர் தேவாரம்
சூடாமணி நிகண்டு
தக்கயாகப் பரணி
தாயுமானவர் பாடல்கள்
திரிகடுகம்
திருத்தாண்டகம்
திருப்பாவை
திருப்புகழ்
திருமுருகாற்றுப்படை
திருக்குறள்
திருவரங்கக் கலம்பகம்
திருவரங்கத்து அந்தாதி
திருவள்ளுவ மாலை
திருவாசகம்

திருவாய்மொழி
திருவேங்கடத்து அந்தாதி
திவாகர நிகண்டு
தேவாரம்
தொல்காப்பியம்
நளவெண்பா
நற்றிணை
நாச்சியார் திருமொழி
நாலடியார்
நாலாயிர திவ்யபிரபந்தம்
நீதிநெறி விளக்கம்
நீதிவெண்பா
நைடதம்
பகவத்கீதை
பட்டினத்தார் பாடல்கள்
பரிபாடல்
பழமொழி நானூறு
பிரபுலிங்கலீலை
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறநானூறு
பெரியதிருமொழி
பெரியபுராணம்
பெரியாழ்வார் திருமொழி
பெருங்கதை
பெருமாள் திருமொழி
மணிமேகலை
மதுரைக்காஞ்சி
முத்தொள்ளாயிரம்
மூதுரை
வான்மீகம்
வில்லிபாரதம்
விக்கிரம சோழன் உலா

உதவிய நூலகங்கள்

தமிழ்நாடு அரசு நூலகம் - கோவை

ஸ்ரீ வைஷ்ணவி ஆலய நூலகம் - திருமுல்லைவாயில், சென்னை.

மறைமலை அடிகள் நூலகம் - மண்ணாடி, சென்னை.

உ.வே.சா நூல்நிலையம் - திருவான்மியூர், சென்னை.

ஸ்ரீஇராம கிருஷ்ணா மடம் நூலகம் - மைலாப்பூர், சென்னை.

சர் இராமலாமி முதலியார்மேல்நிலைப்பள்ளி நூலகம் - அம்பத்தூர், சென்னை.

அச்சுப்பணி நிறைவேற்றித் தந்து உதவியவர்கள்

திருமதி. சித்ராபத்மநாபன் - சென்னை.

செல்வி. பவானி - சென்னை.

சிவா கிராபிக்ஸ் - குளைமேடு, சென்னை.

திருமகள் நிலையம் - தி.நகர், சென்னை.

ஓவியர் திரு. வ்யாம் அவர்கள் - சென்னை.

அருளாளர் திரு. இராம. வீரப்பன் அவர்கள்

(தலைவர், கம்பன் கழகம்) வழங்கிய

வாழ்த்துரை

கம்பன் வாழ்வான்... தமிழ் உள்ளவரும் கம்பன் வாழ்வான், கம்பன் என்னும் மாபெரும் கவிஞனைத் தமிழகம் பெற்றுச் சிறப்படைந்து கொண்டிருக்கிறது. "கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு; புகழ் கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு" என்று மகாகவி பாரதியார் வாழ்த்திப் பாடுகிறார். கம்பன் புகழ் வாழ்கிறவரை தமிழ்மொழி வாழும் என்பது மட்டுமல்ல, தமிழுணர்வும், தமிழ்ப் பற்றும் வாழும். ஆற்றல்மிக்க கம்பனை இன்றைக்கு நாடு பெரிய அளவில் தெரிந்து கொண்டு வருகிறது. படித்துக் கொண்டு வருகிறது. பாராட்டிப் புகழ்ந்து கொண்டு, கம்பனைப் பின்பற்றவும் தொடங்கியிருக்கிறது.

இன்றைக்கு 70 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இதற்கு அடித்தளம் அமைத்ததுதான் கம்பன் கழகங்கள். கம்பனடிப்பொடி சா.கணேசன் போன்றவர்கள்... வழிகாட்டிய நிறுவனங்கள்... இத்தகைய கம்பன் கழகங்களில் அம்பத்தூர் கம்பன் கழகத்தின் தலைவர் பள்ளத்தூர் பழ.பழனியப்பன் அவர்கள் ஒரு அரிய சிந்தனையாளராகக் கிடைத்திருக்கிறார். அவர் 67 ஆண்டுகள் நிரம்பப் பெற்றவர். 58 ஆண்டுகள் வரை வங்கியில் சிறந்த பொறுப்பிலே பணியாற்றி, ஓய்வு பெற்றவர். அவர் செட்டிநாட்டுப் பகுதியைச் சார்ந்தவர் என்பதே அவருடைய தமிழுணர்வுக்கு அடையாளமாகும். அந்த அடையாளத்தின் வெளிப்பாடாக ஒரு மகத்தான சாதனையை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். இன்று நிறைவேற்றியிருக்கிறார். ஆம் கம்பன் படைத்த இராமாயணத்திற்கு உரை உருவாக்கியிருக்கிறார். ஒன்பது பகுதிகளாகப் பிரித்து ஒன்பது நூல்களைப் படைத்து பெருமை பெற்றிருக்கிறார்.

கம்ப இராமாயணத்திற்கு உரைகள் சென்ற நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே தான் வர ஆரம்பித்தன. அப்படி வந்த உரைகளும் இடைவெளி அதிகம் விட்டு அறிஞர் பெருமக்களால் எழுதப் பெற்றன. தமிழ்ப் புலவர்கள், தமிழ் ஆய்ந்த அறிஞர்கள் ஒருவராகவும், பலராகவும் இணைந்து எழுதியிருக்கிறார்கள். அப்படி உரைகள் கிடைத்தற்கரியனவாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் அருமை நண்பர் பழனியப்பன் அவர்கள் உரையை முழுமையாக, கம்ப

இராமாயணத்தின் அத்தனை பாடல்களுக்கும் அத்தனை காண்டங்களுக்கும் ஒன்பது பகுதிகளாக உரை எழுதியிருக்கிறார். கம்ப இராமாயணத்திற்கு உரை எழுதுவதனால் அவர் என்ன புகழ் பெறுவார் என்று கேட்கத் தோன்றும். பெரும் புலவர்கள் மட்டுமே செய்யக் கூடிய காரியத்தை, புலவர்களோடு, தொடர்புகொண்டு, தமிழறிஞர்களோடு தொடர்பு கொண்ட காரணத்தினாலே தமிழுணர்வைப் பெற்று, தமிழறிவை வளர்த்து, தமிழை உணர்ந்து கம்ப இராமாயணம் என்ற கடலுக்குள்ளே குதித்து, அதிலே மூழ்கி முத்தெடுத்து கரைசேர்வதைப் போல் நண்பர் பழனியப்பன் அவர்கள் உரை நூலை வரைந்திருக்கிறார். கம்பனால் தமிழ் மொழி எளிமையாகிவிட்டது என்றால் கம்பன் வாழ்ந்த தமிழகத்தில் தமிழ் வளரும், தமிழ் உணர்வும் பெறும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இந்த உரை விளங்குகிறது.

பழ.பழனியப்பன் அவர்கள் படித்துப் பட்டம் பெற்ற தமிழ்ப் புலவர் அல்ல. தமிழறிஞர் என்று பாராட்டப்படுகிறவரும் அல்ல. அவர்பட்டதாரி தான். நவீன கல்வியைப் பயின்றவர். அதன் வாயிலாக வங்கித்துறையிலே பணியாற்றி உயர்ந்தவர். ஓய்வு பெற்றவர். தமிழராகப் பிறந்தார் என்ற காரணத்தினால், செட்டிநாட்டுப் பகுதியில் பிறந்திருக்கிறார் என்ற அடிப்படையினால், தமிழ் உணர்வு இயற்கையாகவே அவரோடு குடிபுகுந்திருக்கிறது. அவர் பள்ளியில் படிக்கிற காலத்திலே தமிழ் உணர்வை நேசித்திருக்கிறார். போட்டிகளிலே பங்கு பெற்றிருக்கிறார். இன்னும் சொல்லப் போனால் கல்லூரிப் படிப்பிலே ஓர் ஆண்டு கம்ப இராமாயணத்தை நாடெங்கும் பரப்பிய பேராசிரியர் சிறந்த சொற்பொழிவாளர் திருச்சியில் வாழ்ந்த இராதாகிருஷ்ணனிடத்திலே பயின்றிருக்கிறார். அந்த தொடர்பு அவரை கம்ப இராமாயணத்திற்கு அடிமையாக்கி உள்ளது. இதன் விளைவாக புலவர் கீரனோடு தொடர்பு கொண்டு மூன்று ஆண்டுகள் அறிவிக்கப்படாத மாணவராக தன்னை மாற்றிக் கொண்டு அவருடைய தொடர்பிலே வாழ்ந்திருக்கிறார். இவர் தமிழைக் கற்றது இப்படித்தான்.

இவர் வங்கிப் பணியிலே நாமக்கல்லிலே இருந்த போதுதான் இராமாயணத்தின் மீது பற்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்போதுதான் பேரறிஞர் வ.சு.ப.மாணிக்கனாருடைய மகன் தொல்காப்பியனிடம் இராமாயண நூலைக் கேட்டு வாங்கிப் படிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார். அவர் வாங்கிப் படித்தது. சென்னைக் கம்பன் கழகம் வெளியிட்ட இராமாயணப் பிரதி. அதிலிருந்து சுமார் 10 ஆண்டுகள் இராமாயணத்திற்கே தன்னை ஒப்படைத்துக் கொண்டவராக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். நூலை எழுதத் தொடங்கியது ஆறேழு ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான். வாழ்நாள் முழுவதையும் தமிழுக்காகவே உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதன் விளைவாக சென்ற ஆண்டு அம்பத்தூர் பகுதியில் கம்பன் கழகத்தை தொடங்கினார். அதைத் தொடங்கி வைக்க வேண்டும் என்பதற்கும் என்னதான் அழைத்தார். இப்போது அவர் ஐந்து பகுதிகளை

வெளியிட்டதற்குப் பிறகு யுத்த காண்டத்தை நான்கு பகுதிகளாப் பிரித்து இறுதி வடிவம் தந்து வெளியிடுகிற நூல். இந்த ஐந்து பகுதிகளுக்கும் அறிஞர் பெருமக்கள் பலரும் அணிந்துரை, ஆய்வுரை, வாழ்த்துரை என்று பல பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். சிலம்பொலி செல்லப்பனார், முனைவர் ஓளவை நடராஜன், வ.சு.ப. மாணிக்கனாரின் மைந்தர்தொல்காப்பியன், ஆறு.அழகப்பன், முனைவர்தெ. ஞானசுந்தரம், பழ.பழனியப்பன், சிறந்த இலக்கியச் சொற்பொழிவாளர் டாக்டர் சுதா கேஷ்யன், இப்படி தமிழருறிஞர் ஆய்வாளர்கள் ஆய்வு செய்து சிறந்த கட்டுரைகளை வழங்கியிருக்கிறார்கள். இந்த ஆய்வுகளே ஒரு சிறிய நூலாக உருவாகியிருக்கிறது.

இவ்வளவு பாராட்டுகளையும் ஒரு உரையாளர் இராமாயணத்திற்கு உரை எழுதிப் பெற்றிருக்கிறார் என்றால் அது கம்பனுடைய வலிவைத் தவிர வேறு இல்லை. கம்பனைப் படித்தால் அவன் தமிழறிஞனாக மாறிவிடுவான். என்னிடத்திலே வாழ்த்துரை கேட்கிற, நான் கம்பனைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிற, கற்றுக் கொண்டிருக்கிற ஒரு மாணவன், சென்னைக் கம்பன் கழத்தினுடைய தலைவர். இந்த ஒரு தகுதியைத் தவிர எனக்கு இவ்வளவு ஆற்றல்மிக்க ஒரு நூலுக்கு மதிப்புரையோ, ஆய்வுரையோ, அணிந்துரையோ எழுதுகிற தகுதி இல்லை. ஆனால் கம்பனைப் போற்றுகிற ஒரு மாணவன், படிக்கிற மாணவன் கம்பன் கழகத்தின் தலைவர் என்கிற உரிமையோடு வாழ்த்துரை வழங்குகிறேன்.

பழ.பழனியப்பன் அவர்கள் சிறந்த சிந்தனையோடு இந்த உரையை எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்த உரை மற்ற உரைகளிலிருந்து மாறுபட்டிருக்கிறது. இது நான் சொல்லவில்லை. ஆய்வாளர்கள் சொல்கிறார்கள். அந்தக் கருத்தையே நானும் வலியுறுத்துகிறேன். மேலும் எளிமையாக, இன்றைக்கு வழங்குகிற தமிழில் இன்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு ஒரு காரணம், இவர் தமிழ் ஆய்ந்த புலவராக இல்லாததும் ஒரு சிறப்பான காரணம் என்று நான் கருதுகிறேன்.

தமிழர்கள் கம்ப இராமாயணம் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறார்களே தவிர, படித்தவர்கள் மிகக் குறைவு. படித்தவர்களிலே கம்பனுடைய அடிப்படைக் கருத்துக்களை உணர்ந்து படிப்பவர்கள் மிகக் குறைவு. உரை எழுதுகிறவர்களும் ஆன்மீக வழியைப் பின்பற்றிப் பலர் எழுதுகிறார்கள். கம்பன் எவ்வளவு அடிப்படைக் கருத்துக்களை மாற்றியிருக்கிறான், என்ன நோக்கத்திற்காக எழுதியிருக்கிறான் என்ற ஆய்வுகளில் அனேகமாக யாரும் ஈடுபடுவதில்லை. ஆனால் இந்த உரை எழுதிய பழ.பழனியப்பன் அந்த ஆய்வுகளிலே ஈடுபடவில்லையே தவிர, கம்பனுடைய அடிப்படைக் கருத்துக்களை உணர்ந்து கொண்டு எழுதியிருக்கிறார். பல புதிய கருத்துக்களை விளக்கியிருக்கிறார். புதிய கோணத்திலே கருத்துக்களை வழங்கியிருக்கிறார். பொருளைக் கண்டிருக்கிறார்.

இவ்வளவு சிறந்த பண்பாடுகளோடு பெருமையோடு இந்த உரை நூலைப் படைத்திருக்கிற பழ.பழனியப்பனை நான் எப்படி பாராட்டுவது

என்றே தெரியவில்லை. எப்படி புகழ்வது என்றே புரியவில்லை. எல்லோருடைய பாராட்டுக்களையும் கூறி என்னுடையதாகவே எடுத்துக் கொண்டு ஒரு புதிய வரலாறு படைத்திருக்கிற பெரும் புலவராக அல்ல தமிழறிஞராக இல்லையெனத் தமிழ் உணர்வாளராக இந்த ஆற்றல்மிக்க சாதனையைப் படைத்திருக்கிற பள்ளத்தூர் பழனியப்பனை வாழ்த்துகிறேன். அவருடைய முயற்சியை எண்ணி எண்ணிப் பாராட்டுகிறேன்.

"கம்பனைத்தொட்டால்தமிழ்மணக்கும், கம்பன்வீட்டுகட்டுத்தறியும் கவி பாடும்" என்று வழக்கிலே ஒரு பழமொழி உண்டு. அது பாராட்டிற்காகத் தோன்றியதாக இருக்கலாம். ஆனால் இன்றைக்கு கம்பனை படித்தால் அவன் தமிழறிஞனாக மட்டுமல்லாமல் தமிழ் உணர்வாளனாகவும், சிறந்த தமிழனாகவும் மாற முடியும் என்பதற்கு உலகத் தமிழ் செம்மொழி மாநாடு நடைபெறுகிற இந்த ஆண்டில் அதற்கு தகுதியான பணிபுரிந்திருக்கிற பழ.பழனியப்பனைப் பாராட்டுகிறேன்... வாழ்த்துகிறேன்.

வணக்கம்,

இராம. வீரப்பன்

காவியக் கவிஞர் திரு.வாலி அவர்களின் வாழ்த்துரை!

நானொன்றும் கம்பராமாயணத்தை எழுத்தெண்ணிப் படித்தவனல்ல. கம்பனின் பல பாடல்களில் என்னை நான் இழந்ததுண்டு. அவன் பால் எனக்கு மாளாக் காதல் ஏற்படக் காரணம் - என்னளவில் அது ஒரு ஆன்மீக நூல் - வேதாகமம் என்னணம் கிறித்துவத் தோழர்களுக்கோ; திருக்குரான் என்னணம் இசுலாமியத் தோழர்களுக்கோ - பகவத்கீதை என்னணம் இந்துக்களுக்கோ- அதுபோல் திருவரங்கத்து வைணவனான எனக்கு - கம்பராமாயணம் - ஒரு பிரபந்தம். கம்ப நாட்டாழ்வார் என்றே விசிட்டாத்வைதத்தைப் பேணும் வைணவப் பெருமக்கள், கம்பனை அழைப்பர். நானும் அவர்கள் போலவே கம்பன் மாட்டு - இன்னோர் ஆழ்வாரைக் காண்பவன். எனவே திருவாய்மொழி, திருநெடுந் தாண்டகம்; திருவந்தாதி; நாச்சியார் திருமொழி ஆகியவை எவ்வாறு ஆய்வுக்கும் விமர்சனத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட இறை நூலாக ஒரு புனிதமான மறை நூலாக. வாசிக்கப்படுவதோடு மட்டுமல்லாமல் பூசிக்கவும் படுகிறதோ- அதுபோல்தான் கம்பன் யாத்த இராமாவதாரமும்.

எவரேனும் - ஏதேனும் விழாக்களில் கம்பனின் நிறைகுறை பற்றி - எளியேனைப் பேசச் சொன்னால் - நான் ஒரு புன்னகையோடு மறுத்து விடுவேன். கம்பராமாயணத்தை ஆய்வு செய்வதைத் தான் நான் ஏற்பதில்லையே தவிர- கம்பராமாயணத்துக்கு உரை எழுதுவதை - வைணவத்திற்கு, அல்லது இறைப் பற்றுக்கு; அல்லது ஆன்மானு பூதி பெறுவதற்கு. உரையாசிரியர் ஆற்றியிருக்கும் அரும் பணி அது என, உரையாசிரியர்கள் இருக்கும் திக்குநோக்கி விழுந்து வணங்குவேன். அந்த வகையில் பள்ளத்தூர் திரு.பழனியப்பன் அவர்கள் என் வணக்கத்திற்கும் மரியாதைக்கும் உரியவராகிறார்.

நோட்டு வங்கியில், நெடுங்காலம் புழங்கிய ஒருவர், கம்பன் பாட்டு வங்கியில் புகுந்து, பகலிரவு பாராது உழைத்து. இந்த உரைநூலை யாத்தளித்திருக்கிறார் என்றால் அது பற்றி கருத்துச் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? ஒரு நிறுவனம் செய்ய வேண்டிய பணியை. தனியொரு மனிதன் செவ்வனே செய்து முடித்திருக்கிறார் என்றால். அவரே சொல்லியிருப்பது போல, அவரது தாயருளும், இறையருளும் அவருக்குத் துணை நின்றிருக்கின்றன. அவரை நான் நமஸ்கரித்து. அவரைப் பற்றி

ஓரிரு வெண்பாக்கள் எழுதி. தமிழுக்கும், என்னொத்த இறைப்பற்றாளருக்கும் - அவர் ஆற்றியிருக்கும் மகத்தான சேவையை அனுபவித்து அதற்கான நன்றிக்கடனைத் தீர்த்திருக்கிறேன்!

தரைசெய்த பேற்றால் சனித்தகம்ப னுக்கோர்
உரைசெய்தாய்; எம்செவிகள் உண்ண - இரைசெய்தாய்,
பள்ளத்தூர் தந்த பழனியப்பா! தண்டமிழர்
உள்ளத்தூர் எல்லாம் உறை!

பாட்டுரில் வாழ்ந்ததமிழ் பன்னாள் விழுந்திருக்க
மேட்டுரில் ஏற்றிவைத்தான் மேதை கம்பன்; - மீட்டுமது
பள்ளத்தூர் போகாமல் பண்ணான் புலமைசேர்
பள்ளத்தூர்க் காரன்தான் பார்!

பழனியப்பா! வண்ணப் பசுந்தமிழ்ச்சொல் பூக்கும்
கழனியப்பா! உன்னுரையைக் கண்டேன்! - இழையாம்
தமிழ்த்தாய்க்குக் கம்பநாடன் தந்தபாட்டு; கேட்டே
இமிழ்த்தாய்நீ உன்னை இழந்து!

ஒன்றா? இரண்டா? ஒருநா றிருக்கலாம்;
என்றாலும் இஃதே எளியதாம்! - ஒன்றும்
புரையே படாது பழனியப்பன் பண்ண
உரையே உரையாம்; உரை!

அன்புடன்

-வாலி

6.3.10

பதிப்புரை

திரு. பழ. பழனியப்பன் அவர்களை நீண்ட பல ஆண்டுகளாக நாங்கள் அறிவோம். அவர் இந்நகரில் வங்கியில் பணியாற்றிய போதே தமிழ் ஆர்வலர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டோம். இந்தப்பகுதியில் எங்கே இலக்கிய, ஆன்மிகச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்ந்தாலும் அங்கே சென்று குறிப்பு எடுத்து வந்து சேமித்து வைத்துக் கொள்வது அவர் பழக்கம். பின்நாளில் அவர் அலுவலகத் தொடர்பாக வெளிமாநிலங்களிலும் வெளியூர்களிலும் பணியாற்றியதால் அவருடன் எங்கள் தொடர்பு சற்று விலகியிருந்தது.

மீண்டும் இதே நகரின் வங்கிக் கிளைக்கு மேலாளராக மாற்றலாகி வந்ததிலிருந்து அடிக்கடி சந்திக்கும் வாய்ப்பும், உரையாடும் நேரமும் கிடைத்தது. அப்பொழுது அவர் கம்பராமாயணத்திற்கு ஒரு உரை எழுதவேண்டும் என்பது தன் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் என்பதை எங்களிடம் கூறினார். ஆனால் மறுபடியும் அவருக்கு வெளியூர்களுக்கு மாற்றல்கள் வந்தன.

இறுதியாக நாமக்கல்லில் இருந்து ஓய்வுபெற்று வந்த போது 1998-ம் ஆண்டு தன் இலக்கில் தான் உறுதியாக இருப்பதாகவும் உரை எழுதத்தொடங்கப்போவதாகவும் அறிவித்து அதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடலானார். இச்சமயத்தில் அன்றாடம் தான் எழுதிய உரைகளையும் எங்களிடம் தந்துவந்தார். 2001-ம் ஆண்டு, தான் முதல் நான்கு காண்டங்களுக்கும் உரை எழுதி முடித்து விட்டதாகவும் அதை நாங்கள் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். 2001-ம் ஆண்டு முதல் 2006ம் ஆண்டுவரை தன் நண்பர் ஒருவரின் அலுவலில் அவர் வேண்டுகோளுக் கிணங்க ஆலோசராகப் பணியாற்றி வந்தார். மீண்டும் 2006ம் ஆண்டு முடிவில் மிகத் தீவிரமாக இதில் இறங்கி, எங்ஙனம் கூடவே இருந்து, இப்பொழுது 2007ம் ஆண்டு அது சீரிய முறையில் வெளியிடுவதற்கு இறைவன் வாய்ப்பளித்திருக்கிறான்.

திரு. பழனியப்பன் அவர்களின் அயராத உழைப்பாலும், விடாத முயற்சியாலும் தான் நாங்கள் இந்தப்பதிப்பை வெளிக்கொணர முடிந்தது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

முதல் நான்கு காண்டங்களும் காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தில் 69வது கம்பன் விழாவில் மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு. இராமசுப்பிரமணியன் அவர்களின் திருக்கரங்களால் 30.03.07 அன்று காரைக்குடி கம்பன் மணிமண்டபத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. காரைக்குடி கம்பன் கழகச் செயலர் திரு. பழ. பழனியப்பன் அவர்கள் அன்புகூர்ந்து இவ்வுரை நூல் வெளிவர பெரிதும் உதவினார்கள். அவர்களுக்கும், நூலை வெளியிட்டு நூலின் சில சிறப்பான கருத்துக்களையும் எடுத்துக்கூறி பாராட்டிய நீதியரசர் திரு. இராமசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கும் நூலாசிரியர் சார்பிலும் எங்கள் சார்பிலும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

ஐந்தாவது காண்டமான சுந்தர காண்டம் காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தில் 70ஆவது கம்பன் விழாவில் திரு. தமிழருவி மணியன் அவர்களால் 19.3.2008 அன்று காரைக்குடி கம்பன் மணிமண்டபத்தில் வெளியிடப்பெற்றது.

ஆறாவது காண்டமாகிய யுத்த காண்டம் நான்கு பகுதிகளாக வெளிவர இருக்கிறது. அந்த வரிசையில் இது மூன்றாவது பகுதியாகும். முந்தைய பகுதிகளைப் போலவே இந்தப் பகுதிக்கும் தமிழார்வலர்கள் பெரும் ஆதரவு தந்தருளுமாறு வேண்டுகிறோம்.

எஞ்சியுள்ள யுத்தகாண்டம் நான்காவது பகுதி விரைவிலேயே வெளிவர இருக்கிறது. அதற்கு இறைவன் திருவருளும், குருவருளும் அவர்க்கும் எங்களுக்கும் துணை புரிய வேண்டிக்கொண்டு தமிழ்மக்களுக்கு இந்த எளிய, சிறந்த உரையை வெளியிடுகிறோம். மிக்க மகிழ்ச்சி. மிக்க நன்றி.

-சாந்தமங்கை பதிப்பகத்தார்

முன்னுரை

உலகம் யாவையும் தாமுள ஆக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும், நீக்கலும், நீங்கலா,
அலகிலா விளையாட்டுடையார் அவர்
தலைவர்; அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.

வான்மீகி இராமாயணம் :

உலகம் யாவையும் பரந்து புகழ்ந்து பேசப்பட்டு வரும் ஒரு நூல் இராமாயணம்; இதனை 'ஆதிகாவியம்' எனவும், இந்நூலை ஆக்கிய வான்மீகி முனிவர் 'ஆதிகவி' என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். இவர் இந்த உலகத்திலேயே நல்லொழுக்கத்தில் சிறந்த, 'நடையின் நின்று உயர் நாயகன்' யாரேனும் உளரா என்ற ஆசையில், நாரத முனிவனிடத்தில் இநதக் கேள்வியைக் கேட்டதாகவும், அதற்கு அவர், 'அயோத்தியில், இட்சுவாகு வம்சத்தில் பிறந்த ஸ்ரீராமன் ஒருவனே அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த குணங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவனாகத் திகழ்கிறான்' என்று கூறியதாகவும் அறிகிறோம். வான்மீகி கூறுகின்ற கல்யாண விசேஷ குணங்களாவன : வீரம், அறஅறிவு, நன்றியுணர்ச்சி, உண்மை பேசுதல், விரதத்தில் உறுதி, நல்லொழுக்கம், எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்புள்ளம், பல்கலை அறிவு, அன்பொழுகும் இன்முகம், தைரியம், கோபத்தை தன்வசப் படுத்துதல், ஒளி உமிழும் உடல், அழுக்காறு அற்றல், போரில் உருத்தெழுந்தபோது, தேவர்களும் அஞ்சத்தக்க ஆற்றல் உடைமை என்பனவாம்.

இதனையே எண்ணிக் கொண்டிருந்த வான்மீகி இரு சிரௌஞ்சப் பட்சிகள் - அன்றில்கள் - காதல் வயத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றுக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது, ஒரு வேடன் தனது இரைக்காக - உணவுக்காக - ஒரு ஆண் பட்சியை சுட்டு வீழ்த்திவிட்டான். அந்தக் கொடுமையைத் தாங்க முடியாதவராக வான்மீகி முனிவர் அவனைச் சபித்துச் சில வார்த்தைகளைக் கோபத்துடன் கூறிவிடுகிறார். பின்னர் தனிமையில் அந்த நிகழ்ச்சியை எண்ணி வருந்திக் கொண்டிருந்த வான்மீகி, தான் கூறிய வார்த்தைகள் தற்செயலாகச், சந்தங்கள் அமைந்ததாக ஆகிவிட்டிருப்பதைக் கண்டு வியந்து போனார். அதே நேரத்தில் நான்முகன் அவர் முன் தோன்றி, 'இந்த சந்தத்தை வைத்தே

எல்லாம்வல்ல ஸ்ரீஇராமபிரானின் கதையைக் காவியமாக எழுதுக" என்று சொல்லி, ஆசிர்வதித்துச் சென்றார். இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டதுதான் வான்மீகியின் புகழ்பெற்ற இராமாயணம்'. இராமபிரானை ஒரு மானிடனாக - வீரபுருஷனாகக் கண்டு, அவனுடைய வாழ்க்கை நெறிமுறைகளைக் கூறுகின்ற ஒரு வரலாற்றுக் காவியமாகத் தான் இராமாயணத்தை அருளினார். இவர்தம் இராமாயணம் 'ஒரு அமிர்த சாகரம்' வான்மீகி கி.பி. 3-4ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்றும் இராமபிரானும் வால்மீகியும் சமகாலத்தவர் என்றும், இவர்கள் திரேதா யுகத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் என்றும் அறிகிறோம்.

இராமாயண நூல்களும், முறைகளும் :

இதன்பின்னர் இந்த வரலாறு உலகில் - இந்தியாவில் - எல்லா இடங்களிலும் பக்தியினை வெளிப்படுத்துகின்ற நூல்களாகப் பெரும் அளவில் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. இராமகாதை, இராமசரிதை என்ற வரலாறுகள் மகாபாரதத்திலும், விஷ்ணு புராணம், பாகவத புராணம், ஸ்கந்த புராணம், பத்ம புராணம் போன்ற புராண நூல்களிலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இந்தப் புராணங்கள் கி.பி.4-5ம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றியனவாகும். இந்து மதத்தினரைவிடவும் பௌத்த, ஜைன, சமண மதங்களிலும் இராமாயணத்தைப்பற்றிய குறிப்புகள் - கதைகள் பேசப்பட்டு இருக்கின்றன. மேலைநாடுகளிலும்-கீழ்த்திசைநாடுகளிலும் இராமாயண வரலாற்றை ஒட்டிய கவிதைகள் கிடைக்கின்றன என்றும் அறிகிறோம்.

வடமொழியைத்தவிர இருபதுக்கும் மேற்பட்ட இந்திய மொழிகளில் தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் போன்ற மொழிகளிலும் இந்தி, அஸ்ஸாம், வங்காளம் ஒரிஸ்ஸா, மராட்டி முதலிய மொழிகளிலும் இராமகாதை மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. பல மொழிகளிலும், பல நாடுகளிலும் இராமாயணம் தத்தம் மொழி வல்லுநர்களான பெருங்கவிஞர்களாலேயே மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றது அல்லது இராமாயணத்தை மொழி பெயர்த்ததாலேயே அக்கவிஞர்கள் பெருங்கவிஞர்களாகப் போற்றப் பட்டிருக்கின்றனர்.

தெலுங்கில் பாஸ்கர ராமாயணம் 13-ம் நூற்றாண்டிலும், கன்னடத்தில் பம்ப ராமாயணம் 11-ம் நூற்றாண்டிலும், மலையாளத்தில் எழுத்தச்சனின் அத்யாத்ம ராமாயணம் 16-ம் நூற்றாண்டிலும் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தியில் துளசிதாஸ் ராமாயணமும், ஒரிஸ்ஸாவில் பலராம தாஸ் ராமாயணமும், மராத்தியில் ஏகநாத ராமாயணமும் ஏறக்குறைய 14-16ம் நூற்றாண்டுகளில் வெளிவந்திருக்கின்றன. வடமொழியில் அத்யாத்ம ராமாயணம், அற்புத ராமாயணம், அனந்த ராமாயணம் என்று பல பெயர்களில் ராமாயணம் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவை நாட்டுப்புறக்கதைகள், கூத்து, கிர்த்தனை, தாலாட்டு, கும்மி, சிந்து, சதகம், நாடோடிப்பாடல்கள் பழமொழிகள், சொற்பொழிவு, விரிவுரை, பட்டிமன்றம், வழக்காடுமன்றம், கவியரங்கம், சொல்லரங்கம், ஏலப்பாட்டு, காவடிச்சிந்து, அம்மானை, கிளிப்பாட்டு, கதகளிப்பாட்டு, துள்ளல் பாட்டு, நாட்டிய நாடகம் ஆகிய வடிவங்களிலும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்பே உள்ள சங்ககாலப் பாடல்களான அகநானூறு, புறநானூறு போன்ற இலக்கியங்களில் ராமாயண நிகழ்ச்சிகள் குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கின்றோம். இதற்குரிய ஆதாரங்கள் அந்தந்தப் பாடல்கள் வரும் இடங்களில் - உரையில் விரிவாகப் பேசப்பட்டிருப்பதால், இங்கு விரித்துக் கூறப்படவில்லை. இதனைத் தொடர்ந்து வந்த சிலப்பதிகாரம், சீவகசிந்தாமணி, மணிமேகலை போன்ற ஐம்பெருங்காவியங்களிலும், 6-7ம் நூற்றாண்டில் இயங்கி வந்த பக்தி இலக்கியங்களான நாயன்மார்களின் திருமுறைகளிலும், ஆழ்வார்களின் திவ்யபிரபந்தங்களிலும், ஏனைய இறைவழிபாட்டு நூல்களிலும் இராமகாதை, பெருமளவில் பேசப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்த சான்றோர்கள் ஸ்ரீராமபிரானைத் திருமாவின் அவதாரமாகவே கருதி மிகப் பலப்பட தமது நாலாயிரத்திவ்ய பிரபந்தங்களில் கையாண்டிருக்கின்றார்கள்.

கம்பனின் இராமாவதாரம் :

பின்னர் தோன்றிய கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பன் வான்மீகியின் ஆதிகாவியமாகிய இராமாயணத்தை தமிழில் வழி நூலாக ஆக்கித் தந்திருக்கிறான். கம்பன் தன்னுடைய வழி நூலுக்கு 'இராமாவதாரம்' என்ற பெயர் சூட்டியிருக்கிறான். கம்பனது கவித்திறனையும், ஆழ்ந்த ராமபக்தியையும் உணர்ந்து, தமிழ் மக்கள் அதனை 'கம்ப இராமாயணம்' என்றே போற்றி புகழ்ந்து பாராட்டி வந்திருக்கின்றனர். இன்றும் 'இராமாவதாரம்' என்ற பெயரைக்காட்டிலும் 'கம்ப இராமாயணம்' வழக்கில் இருந்து வருகிறது. இவ்வாறு நூலாசிரியன் சூட்டிய பெயரை விடவும் மக்களால் சூட்டப்படுகின்ற பெயர் நிலைத்து நிற்பது தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு ஒன்றும் புதிதல்ல. சேக்கிழார் தான் இயற்றிய நூலுக்குத் 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்ற பெயர் சூட்டியிருந்தார். ஆனால் தமிழ் மக்கள் அதனை இன்றும் 'பெரியபுராணம்' என்றே அழைத்து வருகின்றனர். இதேபோலத்தான் மாணிக்கவாசகரின் 'சிவபுராணம்' இன்று 'திருவாசகம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. திருமூலரின் 'தமிழ்மூவாயிரம்', 'திருமந்திரம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. நூலின் அருமை, பெருமை, நுவல்பொருள் கருதி மக்கள் இவ்வாறு அழைக்கத் தொடங்கினர்.

கம்பனின் இராமாயணம் - ஒரு தழுவல் நூலா? மொழிப்பெயர்ப்பு நூலா? : இரண்டும் அன்று. அது ஒரு பெருங்காப்பியம்; மிகச்சிறந்த காவியம்; கவிதைக் கருவூலம்; கற்பனைச்சுரங்கம்; அறிவு ஊற்று; அதி அற்புதமான கருத்துக் களஞ்சியம். வான்மீகி அமைத்துக் கொடுத்த மாளிகையின் அடித்தளத்தை மாற்றாமல் அந்தக் காவியத்தின் சுவை குன்றாமல், நீக்க வேண்டியவற்றை நீக்கி, விடுத்து, சேர்க்கப்பட வேண்டியவற்றைச் சேர்த்து, விரித்துச் சொல்லப்பட வேண்டியவற்றை விரித்து, சுருக்கி, திருத்தி, புதுக்கி, மாற்றி, செப்பனிட்டு, தொகுத்து ஒரு பெரிய மாளிகையை ஒரு பெருங்காப்பியமாக நமக்குத் தந்திருக்கிறான். இந்த மாளிகையைக் கட்டும்பொழுது தமிழ் மண்ணின் பண்பாடு, நாகரிகம், மனிதநேய மாண்புகள், அறநெறிகள் முதலியன மிளிரும் கலைச்செல்வமாகக் கட்டியிருக்கிறான். தன்காலத்திற்கு முந்திய திருக்குறள், ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், திருமுறை, திவ்ய பிரபந்தங்கள் முதலிய நீதிநூல்கள், இலக்கியங்கள் இவைகளில் காணப்பெறும் நயங்களையும், கவிச்சுவையையும், கம்பன்தன்காப்பியத்தில் எடுத்தாளத் தயங்கவில்லை.

சரி. கம்பனின் இராமாயணம் ஒரு இதிகாசமா? புராணமா? காப்பியமா? காவியமா? வழிநூலா? இவை எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே விடை 'ஆம்' தான். கம்ப இராமாயணம் ஒரு இதிகாசம். ஏன்? இதிகாசம் என்றால் என்ன? பழைய ஒரு வரலாற்றை விரித்துக்கூறும் ஒரு நூல். உபதேசப் பரம்பரையில் வந்த ஒரு வருடைய பழைய சரித்திரத்தைப் பிரதானமாக எடுத்து பல கிளைக் கதைகளோடு விரித்துக் கூறுவதால் இதனை இதிகாசம் என்கிறோம். சரி. புராணம் என்றால் என்ன? உலகத்தின் தோற்றம், ஒடுக்கம், முனிவர்கள், அரசர்கள், மரபு, அவர்கள் சரித்திரங்கள், மனுவந்திரம் ஆகிய ஐம்பொருள்களை விரவக்காணும் நூல் புராணம் எனப்படும். இந்த ஐந்து பொருட்களையும் பலபடப் பேசுவதால் கம்பனின் இராமாயணம் ஒரு புராணம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. சரி. காப்பியம் என்றால் என்ன?

முன்னம் வணக்கம்: அறம் முதல் நான்கின் திறம் உரைத்தல்;

தன்னிகரில்லாத் தலைவனைக் கூறல்:

தசாங்கங்களைவன்னித்தல்: வாய்ந்த பருவம், இருசுடர்த்
தோற்றங்கள் தாம்இன்னன கூறல், பெருங்காப்பியத்திற்கு
இலக்கணமே;

பொன்முடிசூடல்; பொழில்விளையாடல், புனலாடுதல்,
நன்மணம் செய்தல், நறவு, ஊண், களிப்பு, கலவி, துனி
மன்னும் புதல்வர் பெறுதல்; நன்மந்திரம் தூதுசெல்லல்;
இன்னிகல் வென்றி வாகை சந்தி கூறல், காப்பியமே:

- கலித்துறைப்பாட்டியல்

இதில் அறம் முதல் நான்காவன : அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற பேறுகள்

தசாங்கங்கள் என்பவை : மலை, ஆறு, காடு, ஊர், தார், பரி, களிறு, கொடி, முரசு, ஆணை முதலியன.

இருசுடர் என்பன - சந்திர, சூரியர்

இதிகாசம், புராணம் என்ற இலக்கணங்களைவிட, காப்பியம் என்ற இலக்கணத்திற்கே கம்பனின் இராமாயணம் பெரிதும் பொருந்துவதை இதனால் உணரமுடியும். சரி. காவியம் என்றால் என்ன?

விருப்பம் தரும் சுவை; பாவ விகற்பம்
இருபாக்களால் உணர்த்த இனத்தால் உணர்போடு உட்பட மெல்லவந்து
சுருக்கம் இலம்பகம் மாய்ச்சீதம் என்னும் பெயரே தெரிந்து வருவது
செப்பிய காவியம் தேமொழியே!

-சலித்துறைப்பாட்டியல்

மக்கள் விரும்பும்வகையில் சுவைமிகுந்த கதைப்பாங்கில் வேறுபட்ட பாத்திரப்படைப்புகளையும், பாடல்களையும், இலக்கிய நயத்தோடு, விரிவாக அலங்காரம் உடையதாய் பாக்களால் பாடப்பெறுவது காவியம் எனப்படும். எனவே, கம்பனின் இராமாயணத்தைக் காவியம் என்றும் அழைக்கின்றோம். சரி. கம்பனின் இராமாயணம் ஒரு வழி நூலா? ஆம். வழிநூல் என்பது என்ன?

முன்னோர் நூலின் முடிவு ஒருங்கு ஒத்துப்
பின்னோர் வேண்டும் விகற்பம் கூறி
அழியா மரபினது வழி நூலாகும்.

எனவே, மேலே கூறுவவற்றுள் கம்பனின் இராமாயணம் ஒரு பெருங்காப்பியம், ஒரு நல்ல காவியம், ஒரு இதிகாசம், ஒரு புராணம், ஒரு வழி நூல் என்பது தெள்ளத் தெளியத் தெரிவதோடு, அது ஒரு தழுவல் நூல் அல்ல. அது ஒரு மொழிப்பெயர்ப்பு நூல் அல்ல என்பதும் உறுதியாகத் தெரியவருகிறது. அது ஒரு வரலாற்று இலக்கியம்.

கம்பன் தனது பெருநூலுக்கு வான்மீகியைக் கருவாகக் கொண்டு பாடினானே அன்றி வேறென்று. கம்பன்கூறும் கதையும், கதை நிகழ்ச்சியும், கதாபாத்திரங்களும், பிறவும் எல்லாம் அவனது உள்ளத்தின் அடித்தளத்தினின்றும் உதயமானவையே. கங்கையும், காவிரியும் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கொடுக்கும் குடிதண்ணீர்ச் சாதனங்கள் மட்டும் அல்ல. அவை ஜீவ நதிகள். வணங்க வேண்டிய தெய்வங்கள். அவ்வாறே கம்பனின் பாத்திரப்படைப்புகளும் வணங்க வேண்டியவர்களாக ஆகிறார்கள். தான் வாழ்ந்த காலத்திற்கேற்ப ஒரு புது சிருஷ்டியாகவே தனது பெருங்காப்பியத்தை கம்பன் ஆக்கித் தமிழ் உலகிற்குத் தந்துள்ளான். கம்ப இராமாயணம் வெறும் நீதி நூலன்று. ஏனெனில், அறம் சொல்லும்

நூல்கள் தலைவன் தன் ஏலவாளர்க்குக் கூறும் சொற்கள் போன்றவை; புராணங்கள் நண்பர் ஒருவருக்கு ஒருவர் கூறிக்கொள்வது போன்றது. ஆனால், காவியங்கள், காதலர் இருவரின் கருத்தொருமித்த பேச்சுப் போன்றது; அன்பு தோய்ந்தது; அறவழி நிற்பது; இன்பம் துயக்கத் துடிப்பது; துன்பம் துடைப்பது, வீடுபேறு அடையச் செய்வது.

கம்பராமாயண மூலமும் உரையும் :

கி.பி. 1840ல் திரு. வெங்கடாசல முதலியார் அவர்களாலும், 100 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் 1924ல் மதுரை கோபால கிருஷ்ணக் கோன் கம்பெனியாராலும், மூலம் மட்டும் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது 1957-58ல் சென்னை மர்ரே அண்ட் கம்பெனி, ராஜம் அவர்களாலும், 1976ல் சென்னை கம்பன் கழகத்தாராலும் மூலம் மட்டும் வெளிவந்திருக்கின்றன. கற்றறிந்த சான்றோர்களுக்கு மட்டுமே மூலப் பாடல்கள் பயனளிக்கும். இந்த இரண்டு பதிப்புகளிலும் இடைச் செருகல் என்று கருதப்பட்ட - வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான் - வாணிதாதன் முதலானோர் இயற்றி அமைக்கப்பட்டன என்று கருதப்பட்ட, ஆயிரத் திற்கும் மேற்பட்ட பாடல்கள் மிகைப்பாடல்கள் என்று தலைப்பிட்டு அந்தந்தப் படலங்களின் இறுதியில் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த இரு பதிப்புகளையும் முறையே கம்பனடிப்பொடி திரு. சா. கணேசன் அவர்கள் தலைமையிலும், நீதியரசர் முமு. இஸ்மாயில் அவர்கள் தலைமையிலும் அமைந்த இரு பதிப்பாசிரியர்கள் குழுக்கள் செப்பணிட்டுத் திருத்தி வெளியிட்டிருக்கின்றன. விபரங்கள் அருகில் உள்ள அட்டவணையில் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கியத்தில், தொல்காப்பியம், இறையனார் அகப்பொருள், திருக்குறள், திருமுருகாற்றுப்படை போன்ற பெரும் நூல்களுக்கு உரைகள் வரையப்பட்டுள்ளன. அதுபோன்றே தமிழில் மற்றொரு இலக்கியமான கம்பராமாயணத்திற்கும் பல உரைகள் இதுவரை வெளிவந்திருக்கின்றன. பாலகாண்டத்திற்கு மட்டும் 1861-ல் முதன் முதலாக ஜி.வெங்கடசாமி முதலியாரும், காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியாரும் எழுதியிருக்கின்றனர். அதன் பின்னர் நமக்குத் தெரிந்திருக்கும் கம்பராமாயண முழு உரை அதாவது 6 காண்டங்களுக்கு மாண முழு உரை திரு. வை.மு. கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியார் அவர்களால் 1929-ம் ஆண்டு முதல் பதிப்பிக்கப்பட்டு 7-8 பதிப்புகள் 1967 வரை வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆயினும் இவற்றில் எவையும் இன்று கல்லூரிகளிலோ, பள்ளிகளிலோ, அரசு நூலகங்களிலோ கிடைக்கப் பெறுவதில்லை. இதனைத் தொடர்ந்து 1956-57ல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகமும், சென்னை திருவான்மியூர் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் நூலகமும் தனித்தனியே உரைஎழுதி வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இவர்கள் ஆண்டுக்கு ஒரு காண்டம் என்ற கணக்குப்படி 1972 வரை முறையே 16 தொகுதிகளாகவும், 8 தொகுதிகளாகவும் வெளியிட்டு இருக்கின்றனர். இரண்டு பதிப்புக்

களுக்கும் அரசு மானியமும், சில அறக்கட்டளைகளும் உதவி செய்து இருக்கின்றன. என்றாலும் இவற்றில் எதுவும் இரண்டாவது பதிப்பாக வெளிவர வில்லை. முதற்பதிப்பு இப்பொழுது கிடைப்பது மிக அரிதாக இருக்கின்றது.

இதனை நன்கு உணர்ந்த கோவை கம்பன் அறநிலை, சுமார் 30 ஆண்டுகளுக்குப்பின் 1992 முதல் 1998 வரை 6 ஆண்டுகளில், எட்டுத் தொகுதிகளாக பேராசிரியர் திரு. அ.ச. ஞானசம்பந்தம் அவர்களை முதன்மைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டும், 15 உரை ஆசிரியர்களைக் கொண்டும் ஒரு உரை வெளியிட்டிருக்கிறது. இது மிகக் குறைந்த அளவில் பிரதிகள் வெளியிட்டதனாலும், அன்பளிப்புப் பிரதிகளாக அதிகம் கொடுபட்டு விட்டதாலும் இந்தப் பிரதிகளும் இப்பொழுது எங்கும் கிடைப்பதில்லை. இவற்றைத் தவிரவர்த்தமானப்பதிப்பகமும், திருமகள் நிலையமும், ஏறத்தாழ ஒரே நேரத்தில் 1997-1999ல் உரைகள் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். வர்த்தமான உரை திரு. பூவண்ணன் அவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதில் வார்த்தைக்கு வார்த்தை பொருள் கொண்ட பொருளுரை கிடைக்கிறதே தவிர விளக்கவுரை கிடைப்பதில்லை. திருமகள் நிலையத்தார்திரு. நாராயணவேலுப்பிள்ளை முதலிய ஆசிரியர்களைக் கொண்டு வெளியிட்டுள்ள விளக்கவுரை பெரும்பாலோருக்குப் பயன்படும் முறையில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

காப்பியப் பகுப்பு :

கம்பன் தனது காப்பியத்தைப் பழைய மரபுகளுக்கேற்ப எப்படிப் பகுத்துப் பாடினான் என்பது அறியக்கூட வில்லை. பின் நாளில் எழுந்த ஒரு தனிப்பாடலைக் கொண்டு அவனது பிரிப்பு முறைகளையும், பாடல்களின் எண்ணிக்கையையும், அதில் நடக்கின்ற போர்களையும், கிளைக்கதைகளின் எண்ணிக்கையையும், அவன் எந்த வகைப் பாவில் எத்துணை வகையில் பாடியிருக்கிறான் என்பதையும் அறிகிறோம்.

வான்மீகி சர்க்கம் என்று குறித்ததைக் கம்பன் படலம் என்று குறிக்கிறான். வான்மீகி 24000 ஸ்லோகங்களில் பாடியதைக் கம்பன் 12000 பாடல்களில் சுருக்கித் தந்திருக்கிறான். அந்த 12000 பாடல்களிலும் இடைச்செருகல் என்று 1500 பாடல்கள் சான்றோர்களால் மிகைப்பாடல்கள் எனத் தவிர்க்கப்பட்டுவிட்டது. எனவே கம்பன் சுமார் 10500 பாடல்களில் தனது காப்பியத்தை ஆக்கியிருக்கிறான். இதில் ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால் எந்த ஒரு பதிப்பும், படலப் பாகுபாட்டிலும், பாடல்கள் எண்ணிக்கையிலும் ஒத்துப் போகவில்லை. உரையாசிரியர்கள் தத்தமக்கு விருப்பமானவற்றைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள் அல்லது மிகைப்பாடல்களாக ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். பழைய ஏட்டுச் சுவடிகளில் இருந்து எடுக்கும் போது ஒரு காப்பியத்திற்கு ஏற்படும் இயல்பான நிலை இது. அருகில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அட்டவணை இதனைத் தெளிவாகக் காட்டும்.

ஏறக்குறைய 1000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காப்பியத்தைப் பற்றி இன்று நாம் நாட்டின் மூலை, முடுக்கு, பட்டி, தொட்டிகள் எல்லாவற்றிலும் ஏதோ ஒரு வகையில் கேட்டுக் கொண்டோனே இருக்கிறோம்? ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட கம்பனது கவிதையைச் சாதாரணமான தமிழன் இன்று பெரும்பாலும் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆனால் 300 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஷேக்ஸ்பியரது கவிதைகளை இன்றைய நம்மால் புரிந்து கொள்ள இயலுமா? அதுதான் தமிழ் மொழியின் சிறப்பு, கம்பனின் தனிச்சிறப்பு. அவன் காப்பியத்தில் இந்த உலகியலிலுள்ள அனைத்துத் துறையிலும் தோய்ந்த அறிவும், நுண் மாண் நுழைபுலமும் பரவி நிற்கக் காண்கிறோம். அவன் தோயாத துறைகளே இல்லை. எனவேதான் அறிஞர் பெருமக்கள் அவனைத் 'தோயாத துறையிலாத் தோன்றல்' என்று சிறப்பித்தனர்.

காண்டங்கள்	Murray & Co., (1957/58)			கம்பன் ஆணம், சென்னை (1976)		
	பல்கள்	பாட்கள்	மிண்ப பாட்கள்	பல்கள்	பாட்கள்	மிண்ப பாட்கள்
பாலகாண்டம்	24	1225	213	23	1301	187
அபிபந்தியா காண்டம்	14	1185	76	13	1202	58
ஆரண்ய காண்டம்	16	1187	66	13	1181	66
கிஷ்கிந்தா காண்டம்	17	1025	52	16	1031	71
சுந்தர காண்டம்	14	1257	208	14	1318	147
யுத்த காண்டம் (4 தொகுதிகள்)	42	4063	851	39	4309	764
மொத்தம்	127	9942	1468	118	10342	1293

எனக்குள் எழுந்த ஆர்வம்:

இந்த நிலையில்தான் எனக்குள் ஒரு அடங்காத ஆசை - கம்பனை முழுதும் படிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை - எழுந்தது. இது தெய்வசங்கல்பம் என்றே எண்ணுகிறேன். நான் பணியாற்றும் வங்கியின் நாமக்கல் கிளைக்கு 1995ல் மாற்றப்பட்டேன். நாமக்கல் என்ற உடனேயே எல்லோருக்கும் 18 அடி ஆஞ்சநேயர் திருவுருவ ஆலயம் தான் நினைவுக்கு வரும். நாள்தோறும் ஆலயத்திற்குச் சென்றுவரும் போது என்னுள் இந்த மிகப்பெரிய ஆசை வித்தூன்றிச் செழித்து வளர்ந்தது. நண்பர் வ.சுப.மா. தொல்காப்பியன் அவர்கள் சென்னை கம்பன் கழகம் (1976) பதிப்பு - கம்பராமாயணம் மூலம் மட்டும் தந்து உதவி, ஊக்கம் அளித்தார்கள். நான் நாமக்கல்லில் இருந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் ஒரு மூன்றுமுறை திருப்பித் திருப்பி மூலத்தை மட்டுமே, நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் படித்து வரலானேன். சில பாடல்கள் புதியதாகவே இருந்துவந்தன. அதற்கு ஒரு

குரு - ஆசிரியன் தேவைப்பட்டான். அது அங்கே கிடைப்பது அரிதாக இருந்தது. எனவே இதற்குரிய உரைகளைத் தேடும் பணியில் ஈடுபட்டேன். கம்பன், கம்பராமாயணம் தொடர்புள்ள நூல்கள் எங்கெங்கே கிடைக்கின்றனவோ அவற்றையெல்லாம் வாங்க ஆரம்பித்தேன். முதலில் வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரி அவர்கள் உரையைப் பார்க்கலானேன். அவர்களது தமிழ் மிக உயரிய, வடமொழிகலந்த தமிழாக இருந்தது. அது எனக்குச் சரியாக அமையவில்லை. அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது எனக்குக் கோவைக்கு மாற்றலாகியது. கோவை அரசு நூலகம் மிக அருமையாகப் பணியாற்றுகிறது. பணியாளர்கள் மிக அன்புடன் வருபவர்களுக்கு உதவி செய்கிறார்கள். அங்கே எனக்கு, சென்னை பழனியப்பா பிரதர்ஸ் வெளியிட்ட திரு. கோ. வில்வபதி அவர்களின் பாலகாண்ட உரை மட்டிலும் கிடைத்தது. இப்போதைக்கு இதுவே போதும் என்று அதைப் படித்துக் குறிப்பு எடுக்கலானேன். இரண்டு முறை படித்திருப்பேன் - ஆறுமாதங்கள் ஓடிவிட்டன. அதற்குள் எனக்கு மீண்டும் சென்னைக்கு மாற்றலாகிவிட்டது. சென்னையில் ஒரு நூல் நிலையத்திலும் கம்பனது உரையே கிடைக்கவில்லை. ஒரு இரண்டு மாதம் இந்தத் துறையில் கருத்தைச் செலுத்தாது இருக்க நேரிட்டது.

1998ம் ஆண்டு ஜூன் 24ம் நாள் சென்னையை அடுத்த திருமுல்லைவாயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவியின் ஆலயத்தைக் கண்ணுற்றேன். நான் முன்பு ஒரு 30 ஆண்டுகளுக்கு முன் இங்கு பணியாற்றும்போது இந்த ஆலயத்தைப் பற்றி நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தேன். ஆதலின் இப்போது மீண்டும் சென்று அங்குள்ள நூல்நிலையத்தைப் பார்த்தேன். என்ன ஆச்சர்யம்! அங்கு இதுவரை வெளிவந்துள்ள கம்பராமாயண உரைகள் அனைத்தும் - வை. மு. கோ. உரை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக உரை, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் நூல்நிலைய உரை - எல்லாம் இருக்கக் கண்டேன். மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டு எப்படிச் செய்வது என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். வங்கித் தலைமை அலுவலகத்தை அணுகி எனக்கு 6 மாத விடுமுறை வேண்டும் என்று கேட்டேன். சிறிது தயக்கத்திற்கு பிறகு அவர்கள் ஒத்துக் கொண்டார்கள். பிறகு வைஷ்ணவி ஆலய நிர்வாகத்தாரை அணுகினேன். எனக்கு 6 மாதத்திற்கு நூல் நிலையப் புத்தகங்களை எடுத்துப் படிப்பதற்கு அனுமதிப்பதோடு அங்கேயே தங்கும் வசதியும் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டேன். அங்கே அந்த வசதி இருப்பதால் உடனேயே எனக்கு அனுமதி அளித்தது மட்டுமின்றி உணவுக்கும் ஏற்பாடு செய்து தந்தார்கள். அவர்களுடைய அன்பும், கருணையும், தாராள மனப்பான்மையும் என்றும் என்னால் மறக்க ஒண்ணாதது. பிறகு விரைவாகப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். குறிப்புகள் எடுக்க முனைந்தேன்.

கம்பனைப் படிக்க படிக்க - உரைகளுடன் பொருள் உணர்ந்து படிக்க - சான்றோர்களின் பலவகையான கருத்துக்களையும் படிக்கப்படிக்க

எனக்குள் ஒரு தன்னம்பிக்கையும், மன தைரியமும் வளர்ந்து விட்டன. ஒவ்வொரு உரையையும் பலமுறை படித்தேன். தொட்டுவிடத் தொட்டுவிடத் தொடருகின்ற காதல் எனக்குக் கம்பனிடம் உண்டாகியது. தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணி போலப் படிக்கப் படிக்கப் பொருள்கள் தெரிய வரலாயின. புணரும் தோறும் போகம், பின்னும் புதிதாய் வளர்கின்றது என்று திருக்கோவையார் சொல்லியது போல, மனம் கம்பனில் முழுக்கத் தோய்ந்தது.

இது கம்பன் பாடல்களுக்கு விளக்கவுரை. முதலில் பாடல்கள் எல்லோருக்கும் புரியும் வண்ணம் சந்தி பிரித்துத் தரப்பட்டிருக்கிறது, பின்னர் பாடலில் பயின்று வந்திருக்கின்ற அருஞ்சொற்களுக்கு எல்லோருக்கும் புரிவதற்காக ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட பொருள்கள் தரப்பட்டிருக்கின்றன, பின்னர் பாடலுக்குரிய பொழிப்புரை தரப்பட்டிருக்கிறது, அதன் பின்னர் அப்பாடலில் உள்ள சொற்களின் சிறப்பு நயம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஆங்காங்கே தொடர்புடைய மேற்கோள்களும் தரப் பெற்றிருக்கின்றன, என்னுடைய நோக்கமே. இது மிக எளிதாக எல்லோருக்கும் புரியவேண்டும் என்பதே, கம்பன் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு மட்டும் சொந்தமானவனல்லன், அவனை எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளும் வண்ணம் எளிய தமிழில். வழக்கில் உள்ள தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்திப் புரியவைத்திருக்கிறேன், இன்றைய இளம் தலைமுறையினருக்கும். மாணவ. மாணவியர்க்கும் இது பெரிதும் உதவும் என நம்புகிறேன்,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு 13 ஆண்டுகளில் 14 உரையாசிரியர்களைக் கொண்டு 16 தொகுதிகளாக வெளியிடப்பெற்றது. அதுபோலவே உ.வே.சா. நூல் நிலையப் பதிப்பும் 15 ஆண்டுகளில் 10 தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. கோவை கம்பன் அறிநிலை 7 ஆண்டுகளில் 8 தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது என்பது அறிந்து கொள்ள வேண்டிய செய்தி.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பின் முன்னுரையில் மாபெரும் தமிழறிஞரான திரு. வ.சுப.மாணிக்கம் அவர்கள் பின் வருமாறு குறிப்பிட்டிருப்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“வழக்கம் போல கதைச்சுருக்கம், மூலம், உரை இவையடங்கிய பகுதியாக ஒவ்வொரு காண்டத்தையும் வெளியிடலாம். இவ்வெளியீடு பொதுமக்களுக்கும் மாணவர்க்கும் நன்கு பயன்படும்” என்ற கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளார்கள். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே நாம் இவ்விளக்கவுரையை எழுதத்துணிந்தோம் என்பதை இங்கே குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகும் எனக் கருதுகிறேன்.

உற்றுழி உதவியோர்:

இக்காப்பியத்தைக்கம்பன்எழுதுவதற்குக்காரணமாயிருந்தசடையப்ப வள்ளலைப் போல, இந்த உரையை நான் எழுதுவதற்கு முழுமுதற்

காரணமாக இருந்து, உள்ளத்தாலும், பொருளாலும் பேருதவி புரிந்தவரும் ஒரு இராமர்தான். வெற்றி பொருந்திய இராமர் - ஜெயராமர் (Jai Expo) இவர் எடுத்த காரியங்கள் அனைத்தும் தடையின்றி நிறைவேறும். தொடுத்த செயல்கள் அனைத்தும் துலங்கும். இராமாயணம் படிப்போரையும், கேட்போரையும் அவர்களது இருபத்து ஒரு தலைமுறையினர் வாழ்த்துவர் என்று சான்றோர் கூறுவர். அத்தகைய பெரும் பயனை எனக்கு அளித்த அரிமா. திரு. B. ஜெயராமன் அவர்களுக்கும், அவர்தம் குடும்பத்தாருக்கும் நான் என்றும் கடமைப்பட்டவனாவேன். அவர்கள் அலுவலகத்தில் உள்ள நண்பர்களுக்கும் நன்றி. பாலகாண்டத்தின் அச்சப் படிக்களைக் கூர்ந்து நோக்கித் திருத்தி உதவிய பேராசிரியர் திரு. ந. சுப்புரெட்டியார் அவர்களுக்கு எவ்வளவு முறை நன்றி சொல்வது என்று புலப்படாமல் தவிக்கிறேன்.

இத்தகைய ஒரு பெருங்காப்பியத்திற்குத், தனி ஒருவனாகவே, ஏனைய உரை நூல்களில் ஆழங்கால்பட்டு, இவ்வுரையினை எல்லாம் வல்ல எம்பெருமான் ஸ்ரீ இராமபிரான் திருவருளால் எழுத முயன்றிருக்கிறேன். இதில் குற்றம், குறைகள் இருக்கக் கூடும். இது என் முதல் முயற்சி. குற்றங்களை அன்பு கூர்ந்து சுட்டிக்காட்டி ஊக்குவித்தால், மிக்க நன்றி உடையவனாய் இருப்பேன்.

முதல் நான்கு காண்டங்களும் காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தில் 69வது கம்பன் விழாவில் மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு. இராமசுப்பிரமணியன் அவர்களின் திருக்கரங்களால் 30.03.07 அன்று காரைக்குடி கம்பன் மணிமண்டபத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. காரைக்குடி கம்பன் கழகச் செயலர் கம்பன் அடிகுடி திரு. பழ. பழனியப்பன் அவர்கள் அன்பு கூர்ந்து இவ்வுரை நூல் வெளிவர பெரிதும் உதவினார்கள். அவர்களுக்கும், நூலை வெளியிட்டு நூலின் சில சிறப்பான கருத்துக்களையும் எடுத்துக்கூறி பாராட்டிய நீதியரசர் திரு. இராமசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஐந்தாவது காண்டமான சுந்தர காண்டமும் காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தில் 70வது கம்பன் விழாவில் திரு. தமிழருவி மணியன் அவர்களின் பொற்கரங்களால் 19.03.08 அன்று காரைக்குடி கம்பன் மணிமண்டபத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. காரைக்குடி கம்பன் கழகச் செயலர் கம்பன் அடிகுடி திரு. பழ. பழனியப்பன் அவர்களுக்கும், நூலை வெளியிட்டு நூலின் சிறப்பான சில கருத்துக்களை மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்திற்கு ஒப்பிட்டுப் பாராட்டிய திரு. தமிழருவி மணியன் அவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆறாவது காண்டமான யுத்த காண்டத்தில் மட்டும் ஏறக்குறைய 4600 பாடல்கள் உள்ளன. இதை நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்து வெளியிடப் பட்டிருக்கிறது.

முதல் பகுதிக்கு முனைவர் திரு. தெ.ஞானசுந்தரம் அவர்கள் அணிந்துரை அளித்துப் பேருதவி புரிந்திருக்கிறார்கள். இரண்டாம் பகுதிக்குமுனைவர்திருமதி இளம்பிறைமணிமாறன் அவர்கள் அருள்கூர்ந்து ஆய்வுரை வழங்கியிருக்கிறார்கள். மூன்றாம் பகுதிக்கு கம்பவாரிதி திரு. இலங்கை ஜெயராஜ் அவர்களும், முத்தமிழரசி திருமதி சரஸ்வதி இராமநாதன் அவர்களும் அணிந்துரை அளித்து என்னை ஊக்கு வித்திருக்கிறார்கள். நான்காம் பகுதிக்கு அருளாளர் திரு. இராம. வீரப்பன் அவர்களும், காவியக் கவிஞர் திரு. வாலி அவர்களும் வாழ்த்துரை வழங்கி சிறப்பித்திருக்கிறார்கள். இவர்களுக் கெல்லாம் என் தலைதாழ்ந்த வணக்கத்தைத் தெரிவிப்பதல்லால் வேறு எவ்வாறு என் நன்றியைச் செலுத்துவது என்பது புரியாமல் தவிக்கிறேன்.

முதல் ஐந்து காண்டங்களும் வெளிவரப் பேராதரவு நல்கிய தமிழ்ப்பெருமக்கள், இந்த ஆறாவது காண்டமாகிய யுத்த காண்டத்திற்கும் அதுபோலவே நல்லாதரவு தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு என்பதையும் தெரிவித்து எல்லோருக்கும் மீண்டும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய இந்த முதல் முயற்சியில் பங்கெடுத்துக் கொண்டு எனக்கு எல்லா வகையானும் ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளித்த அனைவரையும் நன்றியுடன் இந்நேரத்தில் நினைவுகூர்கிறேன்.

அன்பன்

பன்ஹத்தூர் பழ.பழநியப்பன்

23/10, பழைய பாங்க் ஆப் பரோடா தெரு,
அம்பத்தூர், சென்னை-600 053.
செல்: 9840868543

[illegible]

37. மீட்சிப் படலம் [338 பாடல்கள்]

இராமபிரான் இராவணனை வென்று, கொன்று சீதாதேவியைச் சிறையினின்றும் மீட்டு வந்ததுபற்றியும், பதினான்கு ஆண்டுகள் தாம் வனவாசம் முடிந்து அயோத்திக்கு மீண்டு வந்தது பற்றியும் கூறுவதால் இது மீட்சிப்படலம் என வழங்கப்படுகிறது. இது 338 பாடல்களைக் கொண்ட பெரிய படலம். எனினும் பல ஏட்டுச்சுவடிகளும் அச்சப்பிரதிகளும், நிகழ்வுகள் குறித்துப் பேசப்படும் பல பகுதிகளாகப் பிரித்துத் தலைப்புத் தந்திருக்கின்றன. சில சுவடிகளில் "வீடணன் முடிசூட்டு படலம்", "வீடணன் அபிஷேகப்படலம்", "திருவடி தொழுத படலம்". "மீட்சிப்படலம்" எனவும் பிரித்துத் தரப்பட்டிருக்கின்றன. சில அச்சப்பிரதிகளில் "பிராட்டி திருவடி தொழுத படலம்", "கடவுளர் காட்சிப்படலம்", "தேவர் வரத்துப்படலம்", "தசரதர் காட்சிப்படலம்" எனவும், வேறு சில சுவடிகளில் "பரத்துவாசர் ஆச்ரமப்படலம், "சுகன் விரதப்படலம்", "பரதன் விரதப்படலம்", "பரதன் உயிர்வரு படலம்" என்று பிரித்தும், சில சுவடிகளில் "திருமுடி சூட்டுப்படலம்", "மீட்சிப் படலம்", "நகர்புகு படலம்" எனப்பிரித்தும் பெயரிடப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கே இவையனைத்தையும் சேர்த்து ஒரே பெரிய படலமாக "மீட்சிப்படலம்" எனத் தலைப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. "இப்படலத்தில் அதிக அளவு இடைச்செருகல்கள் இருப்பதாகவும் - ஓரிரண்டு பாடல்கள் அல்லாது அதிகப்பாடல்கள் சில படலங்களாகவே தரப்பெற்றிருக்கின்றன அவை "இயமப்படலம்" அல்லது "வசந்தன் உயிர்வருபடலம்" "திருவணைச் சிறப்புப் படலம்", "பூசைப்படலம்" என்பனவாகும்" என்கிறது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு.

இப்படலத்துள் இராமபிரான் இலக்குவனிடம், வீடணனுக்கு முடிசூட்டும்படி கட்டளையிடுதல்; முடிசூடிய வீடணன் இராமபிரானை வந்து வணங்குதல்; இராமபிரான் அரசியல் அறிவுரை கூறுதல்; சீதாதேவிக்குச் செய்தி சொல்லிவரும்படி அனுமனைப் பணித்தல்; அனுமன் சீதாதேவியிடம் செய்திகூற அவள் மறுமொழி கூறுதல்; அனுமன் சீதாதேவிக்குத் துயர்தந்த அரக்கியருக்குத் துன்பம் விளைவிக்க வேண்டி சீதாதேவியிடம் அனுமதி கேட்டல்; சீதாதேவி மறுத்து உரைத்தல்; இராமபிரான் வீடணனிடம் "சென்றுதா நமதேவியைச் சீரோடும்" எனப் பணித்தல்; வீடணன் அவ்வாறே கூற, சீதை மறுத்தலும், வீடணன் இது இராமபிரான் விருப்பம் என்று வற்புறுத்திக் கூறுதல்; தேவமகளிர்

சீதாதேவிக்குக் கோலஞ்செய்தல்; சீதாதேவி வீடணனுடன் இராமபிரான் எதிரில் வந்து மகிழ்வுடன் தொழுது நின்றல்;

இராமபிரான் சீதாதேவியை அமையநோக்கிக் கடுஞ்சொல் மொழிதல்; சீதாதேவி துயர் அடைதல்; சீதாதேவி விருப்பத்தின்படியும், இராமபிரானின் இசைவின்படியும் இலக்குவன் எரிமூட்டுதல்; சீதாதேவி நெருப்பினை அணுகி, அக்னிதேவனை வேண்டி அதனுள் புகுதல்; நெருப்பால் தீய்க்கப்பட்ட அக்னிதேவன் சீதாதேவியை இராமபிரான்முன் கொணர்ந்து முறையிடுதல்; இராமபிரான் சீதாதேவியை ஏற்றுக்கொள்ளுதல்; இப்பொழுது பிரமதேவனும், சிவபெருமானும் இராமபிரானின் உண்மைநிலையை அவனுக்கு உணர்த்துதல்; சிவபெருமான் துறக்கத்தில் இருக்கும் தயரதனை அனுப்பி இராமபிரான், சீதாதேவி முதலானவர்களைத் தெளிவடையச் செய்யுமாறு கூறுதல்; தயரதனும், இராமபிரானும் உரையாடுதல்; தயரதன் சீதாதேவியைச் சமாதானப்படுத்தி, இலக்குவனைப் பாராட்டி, இராமபிரானை வேண்டும்வரம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுதல்; இராமபிரான் கைகேயியும் பரதனும் தாயும் தம்பியுமாம் வரம் வேண்டுதல்; சிறிது தயக்கத்திற்குப் பின் தயரதன் இரு வரங்களையும் தருதல்; இராமபிரான் தேவர்களிடம், போர்க்களத்தில் வீரமரணம் எய்தி வீரசுவர்க்கம் சென்ற வானரவீரர்கள் அனைவரையும் உயிர்ப்பித்துத்தருமாறு வரம் வேண்டுதல்;

இது முடிந்ததும் இராமபிரான் அயோத்திக்கு விரைந்து செல்லக்கருதி வீடணனிடம் உபாயம் கேட்டல்; வீடணன் புட்பகவிமானம் கொணர்தல்; இராமபிரான் எல்லோருடனும் விமானத்தில் ஏறுதல்; வழியில் உள்ள காட்சிகளையெல்லாம் இராமபிரான் சீதாதேவிக்குக் காட்டிக்கொண்டே வருதல்; சேது அணையையும் காட்டி, கிட்கிந்தையைத் தாண்டும்போது அதனையும் காட்டுதல்; கிட்கிந்தையில் உள்ள வானர மகளிரையும் அழைத்துக் கொண்டுபோக சீதாதேவி விரும்புதல்; அவ்வாறே அவர்களும் ஏறிக்கொள்ள விமானம் பரத்வாசர் ஆசிரமத்தை அடைதல்; "இன்றுடன் பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிகின்றன" என்று சோதிடர் கூறக்கேட்ட இராமபிரான், அனுமனை விரைந்து சென்று நந்தியம்பதியில் இருக்கும் பரதனுக்குச் செய்தி சொல்லுமாறு பணித்தல்; நந்தியம்பதியில் இராமபிரான் வரவை எதிர்நோக்கிப் பரதன் சத்துருக்கன் முதலியோர் காத்திருத்தல்; இராமபிரான் வாராது காலந்தாழ்த்தியமையால், தான்தீப்புக எண்ணுவதாகவும், தீ மூட்டும்படியும் சத்துருக்கனிடம் பரதன் வேண்டுதல்; பரதன் சத்துருக்கனை ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளச் சொல்லுதல்; சத்துருக்கன் மிகவும் நொந்துபோய் மறுமொழி கூறுதல்; பரதன் எரிபுகப் போவதையறிந்த கோசலை, சுமித்திரை முதலியோர் விரைந்து வந்து பரதனை வேண்டுதல்; இப்பொழுது அனுமன் பரதன் எதிரில் வந்து எரியைக் கரியாக்கிக் கணையாழியைத் தந்து இராமபிரான் பரத்துவாசர் ஆசிரமத்தில்

இருப்பதாகவும் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வந்துவிடுவார் என்றும் கூறுதல்; பரதன் அனுமனை வியந்து நோக்கி, அவனது வரலாறு கேட்டல்; அனுமனுக்குப் பரதன் பரிசில்கள் வழங்குதல்; இந்நிலையில் குகனும் தன் பரிவாரங்களுடன் பரத்துவாசர் ஆசிரமம் வந்து இராமபிரானுடன் சேர்ந்துகொள்ளுதல்; புட்பகவிமானம் நந்தியம்பதி வந்தடைதல்; பரதன், தாயர், மக்கள் முதலியோர் மகிழ்தல்; ஒருவரையொருவர் வணங்குதலும், தழுவுதலும்; எல்லோரையும் இராமபிரான் பரத சத்துருக்களருக்கும், தாயருக்கும் அறிமுகப்படுத்துதல்; எல்லோரும் வணங்கி அயோத்திக்குச் செல்லுதல்; ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் மிக விரிவாகப் பேசப்பட்டிருக்கின்றன.

1. இலக்குவன் வீடணனுக்கு முடி சூட்டுதல்.

“வருந்தல்; நீதி மனு நெறி யாவையும்
பொருந்து கேள்விப் புலமையினோய்! எனா,
அருந்தவப் பயனால் அடைந்தாற்கு அறைந்து,
இருந் தவத்து இளையோற்கு இது இயம்பினான். (10035)

(கேள்வி-நூற்கேள்வி; புலமை-நுண்ணறிவு; வருந்தல்-வருந்தாதே; அறைந்து-சொல்லி; இளையோன்-இலக்குவன்)

தான்செய்த அருமையான தவத்தின் பயனால் தன்னை வந்து சரணடைந்தவனான வீடணனை நோக்கி, இராமபிரான், “மனுநெறியில் கூறியுள்ளவற்றையும், மற்ற நீதிநூல்களில் கூறியவற்றையும் நன்கு கற்றுணர்ந்த, நுண்ணிய அறிவாற்றல் படைத்தவனே! வீடணா! இறந்தவர் பிறத்தலும், பிறந்தவர் இறத்தலும் உலகநியதி. உன் தமையன் இறந்தபட்டானே என்பதற்காக வருந்தாதே” என்று அவனுக்கு ஆறுதல்கூறிப் பின்னர் தான்செய்த பெரிய தவத்தின் பயனாகத் தனக்குத் தம்பியாக வந்து வாய்த்த இலக்குவனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறத்தொடங்கினான் இராமபிரான்.

வீடணன் செய்தது “அருந்தவம்” என்றும் இலக்குவன் செய்தது “இருந்தவம்” என்றும் வேறுபடுத்திக்கூறிய நயம் நோக்குக. இருசொற்றொடரும் ஒரேபொருளைத் தருவதுபோல மேலோட்டமாகத் தோன்றினாலும் இரண்டிற்கும் மிகுந்த வேறுபாடு உண்டு என்பதை உணர்க. “திரிகாலமும் உணர் செய்தவத்தோர் திகைப்ப வைகி, அவ்வனத்துள், ஒருகால்போல ஒருகால் மண் ஊன்றி, ஒருகால் எடுத்து உயர, எரிகால் இரவி மண்டலமேல் நோக்கி, இருகைகளும் எடுத்து வருகாலங்கள் வீடணனும் வருடம் ஐயாயிரம் கழித்தான்” என்பது உத்தரகாண்டம். எனவே வீடணன் செய்தது அருந்தவம், பிறரால் செய்தற்கரிய தவம். இதன் பயனாக வீடணன் பிரமனிடமிருந்து பெற்ற வரம் என்ன என்று பாருங்கள். “நல்லாய்! அறத்தைக் கைவிட்டு நடுங்கும் இடும்பை வரினும், நான் பொல்லாதன செய்யாது ஒழிக! போரில்

பிரமாதிகள் என்னை வெல்லாது ஒழிக! இவ்வரங்கள் வேண்டும் என்ன, விரிஞ்சன், "அவையெல்லாம் பெறுதி; நீ என்றும் இறவாது இருத்தி என உரைத்தான்" என்பதும் உத்தரகாண்டம். இது அவன் தவத்தால் கிடைத்த பயன். "நீதியும், தருமம் நின்ற நிலைமையும், புலமைதானும், ஆதிஅம் கடவுளாலே, அருந்தவம் ஆற்றிப்பெற்றாய்" என்பது கும்பகருணன் வீடணனை நோக்கிக் கூறிய கூற்று.

இலக்குவன் செய்தது பெருந்தவம்-இருந்தவம்; அவன் திருமாலுக்கு ஆதிசேஷனாகப் பணியாற்றுவது தவிர, இராமபிரானுக்குத் தம்பியாக அவதரித்து, மரவுரி தரித்து, சடைமுடிகட்டி, காம இன்பங்களை நீக்கி, ஊண், உறக்கம் ஒழித்து, பதினான்கு ஆண்டுகள் இராமபிரானுடன் ஒன்றி வாழ்ந்து இருந்தானே அது பெரிய தியாகம். அதனை அவன் ஒரு தவமாகவே செய்துவந்தான். எனவே அது பெருந்தவம் எனப்பட்டது.

2. "சோதியான் மகன், வாயுவின் தோன்றல், மற்று

ஏதுஇல் வானர வீரரொடு ஏகி, நீ

ஆதி நாயகன் ஆக்கிய நூல்முறை

நீதியானை நெடுமுடி சூட்டுவாய்"

(10036)

(சோதியான்-சூரியன்; தோன்றல்-புதல்வன்; ஏது-குற்றம்; ஏகுதல்-செல்லுதல்; ஆதிநாயகன்-பழம்பெரும் தலைவன்/முதியவன்/பிரமன்; ஆக்குதல்-வகுத்தல்; நெடுமை-பெருமை)

இராமபிரான் இலக்குவனை நோக்கி, "இலக்குவ! நீ ஒளிமக்க கதிர்களைப் பரப்பும் சூரியனின் புதல்வனான சக்கிரீவன், காற்றரசனான வாயுதேவனின் புதல்வனான அனுமன், இவர்களோடு மேலும் குற்றம் ஏதும் இல்லாத வானரவீரர்களையும் உடனழைத்துக்கொண்டு இலங்கை சென்று, உலக மூலமுதற் காரணனான பிரமதேவன் வகுத்தருளிய வேதநூல் நெறிப்படி, நீதிநெறி வழுவாத வீடணனுக்கு நீண்ட, பெரிய, பெருமைசான்ற மகுடத்தைச் சூட்டுவாயாக!" என்றான்.

பதினான்கு ஆண்டுகாலம் ஈனவாசம் என்பது தாயின் கட்டளை என்பதால் இராமபிரான் இலங்கை நகருக்குள் செல்ல இயலாது என்பதால் இலக்குவனை வீடணனுக்கு முடிசூட்டச் செய்தான் என்பதாம். இதுபோலவே முன்பு கிட்கிந்தையிலும் சக்கிரீவனுக்கு இலக்குவனே முடிசூட்டினான் என்பதும். இங்கு நினைக்கத்தகும். "மதிசால் தம்பியை வல்லை ஏவினான், கதிரோன் மைந்தனை ஐய! கைகளால் விதியான் மௌலி மிலைச்சுவாய் எனா" என்பது கிட்கிந்தாகாண்டம். "ஆதிநாயகன்" என்பது பிரமனையே குறிக்கும். உலகத்தோற்றத்திற்குக் காரணமாய் முன்தோன்றிப் படைப்புத் தொழிலைச் செய்பவன் பிரமனேயாவான். எனவேதான் திருநாவுக்கரசரும் "ஆதிக்கணான்" என்கிறார். "தொடங்கற்கண் தோன்றிய முதியவன்" என்பது கலித்தொகையின் கடவுள் வாழ்த்து.

3. என்று கூறி, இளவலொடு ஆரையும்
வென்றி வீரன் விடை அருள் வேலையில்
நின்ற தேவர் நெடுந் திசையோரோடும்
சென்று தம்மம் செய்கை புரிந்தனர்.

(10037)

(திசையோர்-திசைக்காவலர்கள்; தம்மம்-தங்கள் தங்களுக்குள்ள;
செய்கை-கடமைகள்; புரிதல்-விருப்பத்துடன் செய்தல்;
வேலை-வேளை/சமயம்; விடைஅருளுதல்-அனுமதி அளித்தல்)

அவ்வாறு சொல்லி, வெற்றிவீரனாகிய இராமபிரான் தன் தம்பி
இலக்குவனுக்கும், மற்றுமுள்ள எல்லோருக்கும் விடைகொடுத்து
அனுப்பியபொழுது, அங்கு நின்றுகொண்டிருந்த தேவர்களும்,
எட்டுத்திசைக் காவலர்களுடன் முடிசூட்டுவிழா நடக்கும் இடத்திற்குச்
சென்று தம்மால் இயன்ற, தத்தமக்குரிய கடமைகளை ஆர்வத்துடன்
செய்யலானார்கள்.

எட்டுத்திக்குப் பாலகர்கள்: கிழக்கு-இந்திரன்; தென்கிழக்கு-அக்னி;
தெற்கு-இயமன்; தென்மேற்கு-நிருதி; மேற்கு-வருணன்;
வடமேற்கு-வாயு; வடக்கு-குபேரன்; வடகிழக்கு-ஈசானன் என்க.

4. சூழ்கடல் புனலும், பல தோயுமும்,
நீள் முடித்தொகையும், பிற நீர்மையும்,
பாழி துற்று அரி பற்றிய பீடமும்,
தாழ்வுஇல் கொற்றத்து அமரர்கள் தந்தனர்.

(10038)

(தோயம்-தீர்த்தம்; நீர்மை-இயல்புடையன; பாழி-வன்மை; துற்றுதல்-
பொருந்தியிருத்தல்; அரி-சிங்கம்; பீடம்-ஆசனம்/தவிசு; தாழ்வு-தளர்ச்சி;
கொற்றம்-வெற்றித்திறன்; முடி-கிரீடங்கள்)

இவ்வுலகைச் சூழ்ந்துள்ள ஏழு கடல்களினின்றும் தீர்த்தத்தையும்;
இன்னும் மற்ற கங்கை, யமுனை போன்ற புண்ணிய நதிகளின்
தீர்த்தங்களையும், இராவணன் அணிந்திருந்த நீண்ட பத்துத்
தலைகளுக்கான கிரீடத் தொகுதிகளையும், இன்னும் முடி சூட்டுவதற்குத்
தேவையான மற்ற பொருள்களையும் உபகரணங்களையும், வன்மைமிக்க
சிங்கம் சுமந்து நிற்கின்ற ஆசனமாகிய சிம்மாசனத்தையும், சற்றும்
தளர்ச்சியற்றவரும், இப்பொழுது வெற்றியையே காணப்போகின்றவர்
களுமான தேவர்கள் கொணர்ந்து தந்தனர்.

வீடணனுக்கு வேண்டுவது ஒரு முடிதான் என்றாலும் இராவணனுக்
குரியமுடிகளிப்பத்து ஆதலின் "முடித்தொகுதி" என்றார் என்க. பொதுவாகப்
புண்ணிய நதிகள் என்று கருதப்படுபவை: கங்கை, யமுனை, சரசுவதி,
கோதாவரி, நர்மதை, காவிரி, சரயு, குமரி, பாலாறு என்பனவாம்

5. வாசநாள் மலரோன் சொல், மான்முகன்
காசும் மாநிதியும் கொடு, கங்கைகூடு
ஈசனே முதலோர் வியந்து ஏத்திட,
தேசு உலாம் மணி மண்டபம் செய்தனன்.

(10039)

(வாசம்-நறுமணம்; நாள்-புதிய/அன்றலர்ந்த; மலரோன்-பிரம தேவன்; மான்முகன்-மயன்; காசு-மணி/இரத்தினம்; நிதி-பொன்; சூடுதல்-அணிதல்; ஈசன்-சிவபெருமான்; ஏத்துதல்-பாராட்டுதல்; தேசு-ஒளி; உலாம்-வீசுதல்; மணி-நவரத்தினங்கள்; சொல்லுதல்-கட்டளையிடுதல்)

நறுமணம் மிக்க அன்றலர்ந்த புதிய தாமரைமலரில் வீற்றிருப்ப வனாகிய பிரமன் கட்டளையிட, மான்போன்ற முகத்தையுடையவனான அசுரத்தச்சன் மயன், நவரத்தினங்களும் பெருமைவாய்ந்த நவநிதிகளும் கொண்டு, கங்கையைத் தன் சடையில் அணிந்திருக்கும் சிவபெருமான் முதலானோர்களை அதிசயித்துப் பாராட்டும் வண்ணம், ஒளிவீசுகின்ற முடிசூட்டு மண்டபம் ஒன்றை நிர்மாணித்தான்.

மயன் மான்முகம் உடையவன் என்பது முன்னர் "மான் முக நலத்தவன் மயன்" என்று கிட்கிந்தா காண்டத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதை நினைவுகூர்க. நவரத்தினங்கள்: முத்து, நீலம், வைரம், வைடூரியம், பவளம், கோமேதகம், மாணிக்கம், புஷ்பராகம் என்பனவாம். நவநிதிகள்: சங்கநிதி, பதுமநிதி, மகாபதுமநிதி, கச்சபநிதி, கற்பநிதி, நந்தநிதி, நீலநிதி; மகாநிதி, முகுந்தநிதி என்பனவாம். "காசு" என்பது நவரத்தினங்களுக்கான பொதுப்பெயர் எனக்கொள்க. மயன் அசுரத்தச்சன்; விசுவகர்மா தெய்வத்தச்சன்; நளன் வானரத்தச்சன். "தேசு" என்பது தேஜஸ் என்ற வடசொல்லின் திரிபு.

6. மெய்கொள் வேத விதிமுறை விண்ணுளோர்
தெய்வ நீள் புனல் ஆடல் திருத்திட,
ஐயன் ஆணையினால், இளங்கோளரி
கையினால் மகுடம் கவித்தான் அரோ.

(10040)

(புனல்-தீர்த்தங்கள்; திருத்துதல்-செம்மையாகச் செய்தல்; ஐயன்-தலைவன்/இராமபிரான்; கோள்-வலிய; அரி-சிங்கம்; கவித்தல்-சூட்டுதல்)

சத்தியம் தவறாத, உண்மையே கொண்டுள்ள வேதங்கள் கூறியுள்ள நெறிமுறைப்படி, தெய்வத்தன்மை பொருந்தியதும், வெகுதூரத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டதுமான உயர்ந்த புண்ணிய தீர்த்தங்களினால் தேவர்கள் வீடணனுக்குப் புனிதமான அபிஷேகத்தைச் செம்மையாகச் செய்து முடிக்க, எல்லோர்க்கும் தலைவனான இராமபிரான் கட்டளைப்படி,

இளமையும் வலிமையும் பொருந்திய சிங்கம் போல்பவனான இலக்குவன் தன் கையினால் வீடணனுக்கு மகுடம் சூட்டினான்.

தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நதிகள் என்று கங்கை, யமுனை, சரசுவதி, நர்மதை, கோதாவரி, காவேரி, சிந்து, சரயு, குமரி முதலிய நதிகளைச் சொல்வதுண்டு.

7. வீடணன் அரியணையில் அமர்ந்திருத்தல்.

கரிய குன்று கதிரினைச் சூடி ஓர்
எரி மணித் தவிசில் பொலிந்ததென்னவே,
விரியும் வெற்றி இலங்கையர் வேந்தன் நீடு
அரியணைப் பொலிந்தான், தமர் ஆர்த்து எழ. (10041)

(கதிர்-சூரியன்; எரி-ஒளி; மணி-இரத்தினங்கள்; தவிசு-ஆசனம்; தமர்-சுற்றத்தார்; அரியணை-சிங்காதனம்)

ஒரு கரியநிறம் வாய்ந்த மலை, தன் முடிமீது சூரியனைச் சூட்டிக் கொண்டு ஒப்பற்ற ஒளி வீசுகின்ற இரத்தினங்கள் பதித்து அமைக்கப்பட்ட சிங்காதனத்தில் பொலிவுடன் வீற்றிருப்பதுபோல, மிகுந்த வெற்றித்திறன் உடைய இலங்கை மக்களுக்கு அரசனான வீடணன், நீண்ட பெரிய சிங்காதனத்தில் தம் சுற்றத்தார்கள் எல்லாம் மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரம் செய்து பொங்கியெழு, பொலிவு பெற்றுத் திகழ்ந்தான்.

வீடணனுக்குக் கரிய குன்றும், மகுடத்திற்குச் சூரியனும் உவமைகள்.

8. தேவர் பூமழை, சித்தர் முதலினோர்
மேவு காதல் விரைமலர், வேறுஇலா
முவரோடு, முனிவர், மற்று யாவரும்,
நாவில் ஆசி நறைமலர் தூவினார். (10042)

(பூ-கற்பகமலர்; மேவுகாதல்-நிறைந்த அன்பு; விரை-நறுமணம்; ஆசி-வாழ்த்துரை; நறை-நறுமணம்/நறவு/தேன்; தூவுதல்-சொரிதல்)

அதுகண்டு தேவர்கள் வீடணன்மீது கற்பகம், பாரிசாதம் முதலிய மலர்களைமழையெனப் பொழிந்தனர்; சித்தர் முதலானபதினெட்டுவகை தேவகணங்களும் மிகுந்த அன்பினால் நறுமணம்மிக்க பலவகைப்பட்ட மலர்களைப் பொழிந்தார்கள்; தமக்குள் மாறுபாடில்லாத, ஏற்றத்தாழ் வில்லாத அயன், அரன், அரி ஆகிய மும்மூர்த்திகளும், முனிவர்களும் மற்றுமுள்ள வேதியர், அந்தனர் முதலானோரும் தங்கள் நாவினால் வாழ்த்துரை என்ற இனிய தேன்நிறைந்த மலர்களைச் சொரிந்தார்கள்.

பதினெண்வகைத் தேவகணங்கள்: சித்தர், அசுரர், அமரர், இயக்கர், உரகர், முனிவர், கருடர், கந்தருவர், கிம்புருடர், கின்னரர், நிருதர், பூதர்,

பைசாசர், போகலுமியர், ஆகாசவாசிகள், விஞ்சையர், சாரணர், இராக்கதர், என்பனவாம். வாழ்த்துரைகளையும் மலரெனக் கொண்டார் என்க.

9. முடி புனைந்த நிருதர் முதலவன்
அடி வணங்கி இளவலை, ஆண்டை அந்
நெடிய காதலினோர்க்கு உயர் நீர்மை செய்து
இடி கொள் சொல்லன் அனலற்கு இது இயம்பிணன். (10043)

(முதலவன்-அரசன்; நெடியகாதல்-பேரன்பு; நீர்மை-உபசாரம்/சிறப்பு; ஆண்டை-அங்கு)

இராமபிரானின் தம்பியாகிய இலக்குவனின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி, அங்கு அந்த மிகுந்த பேரன்புடைய இலக்குவனுக்கு உயர்ந்த சிறப்புக்கள் செய்து, இடிபோன்ற கம்பீரமான குரலை உடையவனான தன் அமைச்சர்களுள் ஒருவனும், மூத்தவனுமாகிய அனலனை நோக்கிக் கீழ்வருமாறு கூறத்தொடங்கினான் வீடணன்.

அனலன், அனிலன், அரன், சம்பாதி என்பவர்கள் வீடணனின் நான்கு அமைச்சர்கள். இதில் அனலன் வயதில் மூத்தவன்.

10. "விலங்கல் நாண மிடைதரு தோளிணாய்!
இலங்கை மாநகர் யான் வரும் எல்லை, நீ
கலங்கலா நெடுங்காவல் இயற்று" எனா
அலங்கல் வீரன் அடிஇணை எய்தினான். (10044)

(விலங்கல்-மலை; மிடை-செறிந்த; எல்லை-அளவு; இயற்றுதல்-செய்தல்; அலங்கல்-வெற்றிமாலை; வீரன்-இராமபிரான்; இணை-இரண்டு; நாணுதல்-வெட்கமடைதல்)

வீடணன் அவனை நோக்கி, "மலைகளும் வெட்கும்படி உயர்ந்து, பருத்து, செறிந்த தோள்களையுடையவனே! அனல! நான் இராமபிரானைச் சென்று கண்டு பின் இவ்விலங்கை மாநகருக்குத் திரும்பிவரும் காலம் வரை, மக்கள் எவ்விதச் சோர்வும் கலக்கமும் உறாவண்ணம், அஞ்சாது, நீ இந்நகரின் நீண்ட காவலைச் செய்வாயாக!" என்று அரசப் பிரதிநிதியாக அனலனை ஆக்குவித்து வெற்றிமாலை சூடியிருக்கின்ற வீரனான இராமபிரானின் இரு திருவடிகளையும் வந்தடைந்தான் வீடணன்.

அரசன் இல்லாது எந்த நாடும் ஒரு மணித்துளியளவும் இருக்கக்கூடாது என்பது நியதி. எனவே அரசப்பொறுப்பை அனலனிடம் தந்து சென்றான் வீடணன் என்பதாம். "இலங்கை மாநகர் யான் வரும் எல்லை" என்பது வீடணன், இராமபிரானோடு அயோத்தி சென்று திரும்பி வரும்வரை நீண்டகாலப் பொறுப்பைக் குறிக்கும் எனக்கொள்க.

11. இராமபிரான் வீடணனுக்கு அரசநீதி உரைத்தல்.

குரக்கு வீரன், அரசு, இளங்கோளரி,
அரக்கர் கோமகனோடு அடி தாழ்த்தலும்,
பொருக்கெனப் புகல்புக்கவற் புல்லி, அத்
திருக்கொள் மார்பன் இனையன செப்பினான்.

(10045)

(கோமகன்-வேந்தன்/வீடணன்; குரக்குவீரன்-அனுமன்; இளங்கோளரி-அங்கதன்; திரு-திருமகள்/இலக்குமி; பொருக்கென-விரைந்து; புகல்-சரண் அடைதல்; புல்லுதல்-தழுவுதல்; இனையன-இத்தகைய; அரசு-சுக்கிரீவன்)

அரக்கர் வேந்தனாகிய வீடணனோடு, குரக்குவீரனாகிய அனுமனும், குரக்கினத்தரசனாகிய சுக்கிரீவனும், குரக்கினத்து வலிய சிங்கம்போன்ற இளவரசனாகிய அங்கதனும், திருமகளைத் தன் மார்பில் கொண்டிருக்கும் திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரான் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கியதும், விரைந்து வந்து தன்னைச் சரணடைந்த வீடணனை மார்புறத் தழுவி, இராமபிரான் கீழ்க்கண்டவாறு அரசநீதி கூறுவானாயினான்.

கும்பகருணனைப்போல் காலம் தாழ்த்தாது, தன் தமையன் அறமற்ற வழிகளில் செல்லுகிறான் என்பது தெரிந்தவுடன் அறிவுரைகூறித் திருத்தப் பார்த்தும், திருந்தாததன் தமையன் இராவணனிடமிருந்து விரைவாக வந்து தன்னைச் சரணடைந்த வீடணன் என்பதை "பொருக்கெனப் புகல் புக்கவன்" என்றார் என்க. "பொருக்கென" என்பது விரைவு குறித்துவந்த குறிப்புச்சொல்.

12. "உரிமை மூவுலகும் தொழ, உம்பர்தம்
பெருமை நீதி அறன் வழிப் போகிலாது,
இருமை ஏய் அரசாளநி, ஈறிலாத்
தரும சீல!" என்றான் மறை தந்துளான்.

(10046)

(மறை-வேதங்கள்; தருதல்-வெளியிடுதல்; ஈறு-அழிவு; தருமசீலம்-அறவொழுக்கம்; உம்பர்-தேவர்கள்; போர்தல்-பிறழ்தல்/வழுவுதல்; இருமை-இம்மைமறுமை; ஏய்-ஏவி/மேற்கொண்டு)

வேதங்களை உலகுக்கு வெளியிட்டு அருளியவனான திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரான் வீடணனை நோக்கி, "அழிவில்லாத அறவொழுக்கம் கொண்டவனே! வீடண! உனக்குரிய இந்த மூன்று உலகத்தவர்களும் உன்னை வணங்கித்தொழும்படியும், தேவர்களின் பெருமைகுன்றாது நீதி தவறாமலும், தருமவழியினின்றும் தவறாமலும், இம்மை மறுமைப் பயன்களும் நிலைத்து நிற்கும்படி நன்கு அரசுபுரிவாயாக!" என்று அறிவுரை கூறினான்.

இராவணன் "உம்பர்தம்பெருமை" பார்க்காமலும் "நீதி" காக்காமலும் "அறன்வழி" ஒழுகாமலும் இருந்ததனால்தான் இத்தகைய அழிவு அவனுக்கு நேரிட்டது. எனவே நீ அவனைப்போல் இல்லாது, இம்மூன்று வகைகளிலும் வழுவாது அரசுசெய்வாயாக என்றான் என்பதாம். மேலும் இம்மைப் பயனாகிய புகழும், மறுமைப்பயனாகிய புண்ணியமும் ஒருசேரப் பெற்று அரசு செய்வாயாக! என்று வாழ்த்தி அருளினான் என்பதாம். வீடணனுக்கு பிரமதேவன் இறப்பிலா வாழ்வாகிய சிரஞ்சீவித் தன்மையைத் தந்தருளியிருப்பதால் "ஈறிலா" என்றும் வீடணன் இராவணனைப்போல் இல்லாமல் ஒழுக்கமுறை தவறாதவன் என்பதால் "தருமசீல!" என்றும் அழைத்தார் என்க. சிரஞ்சீவித்தன்மை படைத்த வர்கள் அனுமன், வீடணன், மாபலி, பரசுராமன், வியாசர், அசுவத்தாமன், கிருபாச்சாரியார் ஆவார்கள்.

"மறைதந்துளான்" என்பது திருமாலின் மச்சாவதாரத்தைக் குறித்தது. சோமுகாசுரன் என்னும் அசுரன் பிரமனிடமிருந்து நான்கு வேதங்களையும் கவர்ந்துகொண்டு கடலுக்கடியில் சென்று ஒளிந்துகொண்டான். தேவர்கள் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, திருமால் மீன்வடிவாக மச்சாவதாரம் எடுத்துக் கடலுக்குட் புகுந்து அசுரனிடம் இருந்து வேதங்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்து அன்னப்பறவை வடிவில் நான்முகனுக்குத் திரும்பவும் வேதங்களை ஒதியருளினான். எனவே திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரான் "மறைதந்துளான்" எனப்பட்டான் என்க. "அன்னமாய் அருமறைகள் தந்தாய் நீயே" என்பது ஆரணியகாண்டம்; "அன்னமும், மீனும் ஆமையும், அரியும், ஆயவெம் மாயவனே" என்பதும் பெரிய திருமொழி; "அன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு ஆங்கு இதனைச் செப்புமினே!" என்பது பெரியதிருமொழி. புதிதாக அரசாட்சிக்கு வருபவர்களுக்குச் சான்றோர்கள் அரசநீதியை எடுத்துக்கூறி அறிவுரை கூறுவது மரபு, முன்பு இராமபிரான் இளவரசாகப் பட்டம் சூட்டிக்கொள்ளும் முன்பு, முதல்நாள் வசிட்ட முனிவன் அரசியல் அறிவுரைகூறினார். அது அயோத்தியா காண்டம். பின்னர் இராமபிரான் சுக்கிரீவனுக்கு அரசியல் நெறிமுறை களைப் போதித்தார் அது கிஷ்கிந்தாகாண்டம். இப்போது யுத்த காண்டத்தில் அதே இராமபிரான் வீடணனுக்கு அரசியல் நெறிமுறைகள் பற்றி எடுத்துச்சொல்கிறான் என்பதை உணர்க.

13. பன்னும் நீதிகள் பல்பல கூறி "மற்று

உன்னுடைத் துமரோடு உயர் கீர்த்தியோய்!

மன்னி வாழ்க! என்று உரைத்து, அடல் மாருதி

தன்னை நோக்கினன், தாயர் சொல் நோக்கினான்.

(10047)

(தாயர்-கைகேயி; கீர்த்தி-புகழ்; தமர்-சுற்றத்தார்; மன்-நிலைபெற்ற; அடல்-வலிமை; பன்னுதல்-வற்புறுத்திக்கூறுதல்)

தனது மாற்றாந்தாயான கைகேயியின் சொல்லை வேதம்போலக் காத்து ஒழுகி வருபவனான இராமபிரான், சான்றோர்கள் வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கும் அரசநீதிகள் பலவற்றையும் அவனுக்குச் சொல்லிப் பின் வீடணனை நோக்கி, "நிறைந்த புகழையுடையவனே! உன்னுடைய சுற்றத்தார், நண்பர்களோடும் இணைந்து நிலைபெற்று வாழ்வாயாக!" என்று வாழ்த்தியபின், இராமபிரான் வலிமைமிக்க அனுமனைப் பார்த்தான்.

"பன்னும் நீதி" என்பது சான்றோர்கள் வற்புறுத்திக்கூறிய அரசநீதிகளைக் குறிக்கும். முதலில் உள்ள "மாருதி தன்னை நோக்கினான்" என்றவிடத்து "நோக்கினான்" என்ற சொல்லுக்குச் சாதாரணமாகப் பார்த்தான் என்பது பொருள். அடுத்துவரும் "தாயர் சொல் நோக்கினான்" என்றவிடத்து வரும் நோக்கினான் என்பதற்கு அந்த நெறியில் தவறாது நின்று ஒழுகுபவன் என்பது பொருள். பின்னது நோக்கல் நோக்கம், மனத்தால் நோக்குவது முன்னது கண்ணால் நோக்குவது.

14. இராமபிரான் அனுமனைச் சீதையிடம் செய்தி சொல்லிவர அனுப்புதல்

இப்புறத்து, இன எய்துறு காலையில்
அப்புறத்ததை உன்னி, அனுமனை,
"துப்பு உறச் செய்யவாய் மணித் தோகைபால்
செப்புறு இப்படிப் போய்" எனச் செப்பினான். (10048)

(இன-இன்ன/இத்தகைய; எய்துறுதல்-நிகழ்தல்; துப்பு-பவளம்; மணி-அழகிய; தோகை-மயில்; செப்புறு-சொல்வாயாக; செப்புதல்-கூறுதல்; உன்னுதல்-ஆராய்தல்)

இங்கு இலங்கையில் போர்க்களத்தில் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்து கொண்டு இருக்கும்பொழுது, அப்புறத்தில் அசோகவனத்தில், இனி நடக்கவேண்டியதை ஆலோசித்துப் பார்த்து, இராமபிரான் அனுமனை நோக்கி, "பவழம் போன்ற சிவந்த வாயினையும், அழகிய மயில்போன்ற சாயலையும் உடையவளான சீதாதேவியிடம்போய், இங்கு நிகழ்ந்தது எல்லாவற்றையும் கூறுவாயாக!" என்று கூறினான்.

சீதாதேவியின் சிவந்த வாய்க்குச் சிவந்த பவழமும், அவள் சாயலுக்கு அழகிய மயிலும் உவமைகள்; இங்கே நடந்த நிகழ்ச்சிகள் இராவணனை இராமபிரான் வென்று அழித்ததும், வீடணனுக்கு முடிசூட்டியதுமாம்.

15. அனுமன் சீதாதேவியிடம் செய்தி சொல்லுதல்.

வணங்கி அந்தமில் மாருதி, மா மலர்
அணங்கு சேர் கடி காவு சென்று அண்மினான்;

உணங்கு கொம்புக்கு உயிர்வரு நீர் என,
சுணங்கு தோய் முலையாட்கு இவை சொல்லுவான். (10049)

(அந்தம்-அழிவு/இறப்பு/முடிவு; அணங்கு-திருமகள்/தெய்வப் பெண்/சீதாதேவி; கடி-காவல்; கா-சோலை/வனம்/அசோகவனம்; உணங்குதல்-வாடுதல்; கொம்பு-பூங்கொடி; சுணங்கு-தேமல்; தோய்தல்-பரவுதல்; அண்முதல்-நெருங்கிப்போதல்)

இறப்பு என்பது இல்லாத சிரஞ்சீவியான அனுமன், இராமபிரானை வணங்கி விடைபெற்று, சிறந்த பெருமைசான்ற தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவனும், திருமகளின் திரு அவதாரமுமான சீதாதேவி சிறையிருக்கும் காவல் மிகுந்த அசோக வனத்தைச் சென்றடைந்தான். வாடிப்போயிருக்கும் ஒரு பூங்கொடிக்கு, அது மீண்டும் தளிர்த்துச் செழித்து வளர்வதற்குத் தேவையான தண்ணீர் போல, தேமல் படர்ந்திருக்கின்ற கொங்கைகளையுடைய சீதாதேவியிடம் அவள் மீண்டும் எழுச்சிபெற்று விளங்குமாறு, கீழ்வருமாறு கூறலானான்.

அனுமன் பிரமனிடமிருந்தும், இராமபிரானிடமிருந்தும், சீதாதேவி யிடமிருந்தும் அந்தமில் வாழ்நாளைப் பெற்ற சிரஞ்சீவி என்பது நாம் அறிந்ததே. முன்பு கூறிய உவமையையே நினைவில் இருத்தி, இங்கும் அதே உவமையைக் கையாளும் கவிஞனின் திறம் நோக்குக. "என்றும் ஓர் துளிவரக் காணா நன் மருந்துபோல், நலன் அற உணங்கும் நங்கை" என்பது சுந்தரகாண்டம்.

16. ஏழை சோபனம்! ஏந்திழை சோபனம்!
வாழி சோபனம்! மங்கல சோபனம்!
ஆழி ஆன அரக்கனை ஆரியச்
சூழி யானை துகைத்தது, சோபனம்! (10050)

(ஏழை-பேதைமைக்குணம்/பெண்/சீதாதேவி; சோபனம்-மங்கலம்; ஏந்திழை-அணிகலன் அணிந்திருப்பவள்; ஆழி-கடல்; ஆரியன்-மேலோன்; சூழி-முகபடாம்/நெற்றிப்பட்டம்; துகைத்தல்-மிதித்து அழித்தல்)

அனுமன் சீதாதேவியை நெருங்கி "பெண்களுக்குரிய நால்வகைக் குணங்களுள் முதன்மையானதாகக் கருதப்படும் பேதைமைக்குணம் படைத்தவளே! உனக்கு மங்களம்-வாழ்த்துக்கள்; அழகிய ஆபரணங்களை அணியப்போகிறவளே! உனக்கு வாழ்த்துக்கள்; நிலைத்து வாழ்வாயாக! தீய குணங்களுக்கும், செயல்களுக்கும் மூலமுதற்காரணனாக இருந்த அரக்கன் இராவணனை, மேலோனாகிய இராமபிரான் என்னும் முகபடாம் அணிந்த பட்டத்து யானை, தம் கால்களால் மிதித்து அழித்துவிட்டது" என்று கூறி முடித்தான்.

"சோபனம்" என்ற வடசொல் "நன்மை உண்டாகட்டும் வாழ்க; வாழ்த்துக்கள்" என்று மங்கலம் குறித்த பொருள்களைத்தரும். "ஆரியச் சூழி யானை" என்பது உருவகம். இராமபிரானைப் பட்டத்து யானையாக உருவகித்தார் என்க. பேதைமை என்பது மடமையைக் குறிக்கும். "பேதைமை என்பது மாதார்க்கு அணிகலம்" என்பது சான்றோர் வாக்கு.

17. பாடினான் திருநாமங்கள்; பல்முறை
கூடு சாரியின் குப்புற்றுக் கூத்து நின்று,
ஆடி, அங்கை இரண்டும் அலங்குறச்
சூடி நின்றனன், குன்றன்ன தோளினான். (10051)

(குன்று-மலை; கூடுதல்-பொருந்தியிருத்தல்; சாரி-வட்டம்/வலசாரி/இடசாரி; குப்புறுதல்-துள்ளிக்குதித்தல்; அங்கை-அழகிய கைகள்; அலங்குதல்-விளங்குதல்; சூடி-தலைமேல் குவித்து)

மலைபோன்ற தோள்களையுடைய அனுமன், இராமபிரானது திருப்பெயர்களைப் பலமுறை பாடிக்கொண்டும், இடசாரி வலசாரியாகச் சுற்றிச் சுழன்றுகொண்டும், துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டும், மகிழ்ச்சியால் ஆனந்தக் கூத்தாடிக் கொண்டும், தன் அழகிய இரண்டு கைகளும் நன்கு பொலிவுற்று விளங்குமாறு தலைமேல் குவித்துக்கொண்டு சீதாதேவியின் எதிரில் நின்றனனாகுந்தான்.

18. "தலை கிடந்தன, தாரணி தாங்கிய
மலை கிடந்தனபோல்; மணித்தோள் எனும்
அலை கிடந்தன, ஆழி கிடந்தென;
நிலை கிடந்தது உடல் நிலத்தே" என்றான். (10052)

(தாரணி-பூமி; மணி-இரத்தினம்/அழகிய; ஆழி-கடல்; நிலை-நிலைத்து/அசைவுஇன்றி)

"இராவணனுடைய பத்துத் தலைகளும், இந்தப் பூமியைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற மலைகள் கிடந்தனபோலத் தரையில் கிடந்தன; அழகியதும், ரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்றதுமான வாகுவலயங்களை யணிந்திருந்த அவனுடைய இருபது தோள்களின் வரிசையும் கடலலைகள் போலப் புரண்டு கொண்டிருந்தன. அவனுடைய உடல் நிலத்தில் கடல் கிடந்ததுபோலச் சற்றும் அசைவின்றி நிலத்தில்கிடந்தது" என்றான் அனுமன்.

இராவணனுடைய பத்துத் தலைகளுக்கு மலைகளும், அவனுடைய இருபது தோள்களுக்குக் கடல் அலைகளும், அவனுடைய உடலுக்குக் கடலும் உவமைகள். "தரணி" என்ற சொல்லின் நீட்டல் விகாரம் "தாரணி" என்பது.

19. "அண்ணல் ஆணையின், வீடணனாம் மறக்
கண் இலாதவன் காதல் தொடர்தலால்,
பெண் அலாது பிழைத்துளதாகும் என்று
எண்ணல் ஆவது ஓர் பேர் இலதால்" என்றான். (10053)

(அண்ணல்-பெரியோன்; மறக்கண்-கொடுத்தன்மை; காதல்-பேரன்பு)

பெருந்தகையனான இராமபிரானின் உறுதியான கட்டளையினாலும், வீடணன் என்று கூறப்படுகின்ற கொடுமைத்தன்மையில்லாதவனின் இடையறாத பேரன்பினாலும் இலங்கை மாநகரில் பெண்கள் என்று கூறப்படுபவர்கள் மட்டும் தான் உயிருடன் பிழைத்திருக்கிறார்களேயன்றி, போர்க்களத்திற்கு வந்த ஆடவர்களில் ஒருவர்கூடப் பேர் சொல்லும் படியாகக்கூடப் பிழைத்திருக்கவில்லை. அனைவரும் மாண்டு போயினர்" என்றான் அனுமன்.

"நல்லவன்" என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக கொடுத்தன்மை இல்லாதவன் என்ற சொல்லாகிய "மறக்கண் இலாதவன்" என்று வீடணன் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டிருப்பதை எண்ணுக. போரில் பெண்பாலாரைக் கொல்லுவது என்பது வழக்கம் இல்லை. எனவே பெண்கள் கொல்லப் படாமல் பிழைத்திருந்தனர் என்பதாம். "ஆவும், ஆன் இயல் பார்ப்பன மக்களும், பெண்டிரும், பிணியுடையீரும்" என்பது புறநானூறு-9.

20. ஒருகலைத் தனி ஒண்மதி நாளொடும்
வருகலைக்குள் வளர்வது மானுறப்
பொருகலைக் குலம் பூத்தது போன்றனள்
பருகல் உற்ற அமுது பயந்த நாள். (10054)

(பயத்தல்-தருதல்; மான்-களங்கம்; நாள்-பொழுது)

பருகுவதற்குரிய இனிமையான அமிழ்தத்தைத் தருவதுபோல, அனுமன் கூறிய வார்த்தைகள் இன்பமளித்தது சீதாதேவிக்கு. எனவே வாடிப் போயிருந்த அவளது அவயவங்கள் பூரித்து எழுந்தன. இது எப்படி இருக்கிறது என்றால், ஒவ்வொருநாளும் வளர்ந்து வளர்ந்துவரும் பிறைச்சந்திரன் ஒரே நாளில் பதினைந்து நாள் வளர்ச்சியையும் பெற்றுப் பூரணசந்திரன் போல் விளங்கினால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படி இருந்தது என்கிறான் கவிஞன்.

ஒவ்வொரு கலையாக வளர்ந்துவரும் வெள்ளிய சந்திரன், ஒவ்வொரு நாளாகவளர்வதன்றி ஒரேநாளில் வளர்ந்து பூரணசந்திரனாகத் தோன்றினால் எவ்வாறு பொலிவுபெற்றுத் திகழுமோ அவ்வாறு சீதாதேவி எல்லா அவயவங்களும் பூரித்துத் திகழ்ந்தாள் என்பதாம். களங்கமற்ற முகத்தினளாய்த் திகழ்ந்தாள் என்க.

21. ஆம்பல்வாயும், முகமும், அலர்ந்திட,
தேம்பும் நுண் இடைநோவ, திரள்முலை
ஏம்பல் ஆசைக்கு இரட்டி வந்து எய்தினாள்,
பாம்பு கான்ற பனிமதிப் பான்மையாள்.

(10055)

(பாம்பு-இராகு; காலுதல்-வெளிப்படுத்துதல்; பனி-குளிர்ச்சி; பான்மை-தன்மை; ஆம்பல்-செவ்வல்லிமலர்; அலர்தல்-மலர்தல்; தேம்புதல்-தளர்தல்; நோவ-வருந்த; ஏம்பல்-மகிழ்வு; இரட்டி-இருமடங்கு)

இராகு என்னும் பாம்பினால் விழுங்கப்பெற்றுப் பின் வெளிப்படுத்தப் பட்ட குளிர்ந்த சந்திரன் மிக்க ஒளியுடன் விளங்குவதைப்போல், அனுமன் சொற்களைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்ற சீதாதேவியின் செவ்வல்லி மலர் போன்ற வாயும், முகமும் மிக்க ஒளிவீசித் திகழ, முன்பு தளர்ந்து நின்ற அவளுடைய நுட்பமான இடை, மேலும் வருந்தும்படி அவளுடைய திரட்சிமிகுந்த கொங்கைகள் இப்போது இரண்டுமடங்கு மகிழ்ச்சி பொருந்தினவாய் மேலும் பூரித்து நின்றாள்.

இரண்டு மடங்கு மகிழ்ச்சியுடன் விளங்கும் சீதாதேவியின் அவயவங்களுக்கு இராகு என்னும் பாம்பு விழுங்கிப் பின் வெளிப்படுத்திய குளிர்ச்சிபொருந்திய முழு நிலவு உவமை. மகளிரின் வாய்க்கு ஆம்பல்மலரையும், குமுத மலரையும் உவமிப்பது கவிமரபு.

22. "முந்தி ஒங்கும் உவகைப் பொருமலோ?
உந்தி ஒங்கும் ஒளிவளைத் தோள்கொலோ?
சிந்தி ஒடு கலையுடைத் தோள்கொலோ?
முந்தி ஒங்கின யாவை முலைகொலோ?"

(10056)

(முந்தி-முத்தி/மனம்; பொருமல்-பூரிப்பு/கிளர்ச்சி; கலை-துகில்; தேர்-தேர்த்தட்டு; முந்தி-முற்பட; உந்துதல்-தள்ளுதல்; ஒங்குதல்-பொங்குதல்; சிந்துதல்-நெகிழ்தல்/நழுவுதல்)

அனுமன்கூறிய சொற்களினால் பூரித்துப்போன சீதாதேவியின் அவயவங்களுள் எது முந்திப் பூரித்தது? "மனம் பூரித்து, மகிழ்ச்சியால் எழுந்த பூரிப்பா? அல்லது உந்தித் தள்ளப்பட்டுப் பூரிக்கும் ஒளிநிறைந்த வளையல்கள் அணிந்த தோள்களா? அல்லது மேல் பரவியிருக்கும் ஆடை சற்று விலகி நழுவிப்போகும் தேர்த்தட்டு போன்ற அல்குலா? அல்லது அவளுடைய பருத்த கொங்கைகளா?" என்று வியக்கிறான் கவிஞன்.

இது கவிக்கூற்று. அனுமன்கூறிய சொற்களால் சீதாதேவி மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். அதனால் அவள் உள்ளம் பூரித்ததுபோலவே உறுப்புக்களும் பூரித்தன. அவள் உடல் உறுப்புக்களில் மிகவும் பூரித்துப்போனது தோள்களா? அல்குலா? கொங்கைகளா? என்று வியக்கிறான் கவிஞன்.

23. குனித்த கோலப்புருடங்கள்; கொம்மைவோர்
 பனித்த கொங்கை; மழலைப் பணிமொழி;
 நுனித்தது ஒன்று; நுவல்வது ஒன்று ஆயினாள்,
 கனித்த இன்கனி கள்ளினின் காட்டுமோ! (10057)

(கோலம்-அழகு; குனித்தல்-வளைதல்; கொம்மை-பருத்த/செழித்த;
 வேர்-வியர்வை; பனித்தல்-அரும்புதல்/துளிர்ந்தல்; மழலை-குதலைச்
 சொற்கள்; நுனித்தல்-ஆராய்தல்; நுவல்வது-சொல்லுவது; கனித்தல்-
 முதிர்ந்தல்; கனி-களிப்பு/மகிழ்ச்சி; காட்டுதல்-மயக்கம் தருதல்; பணி
 மொழி-மெல்லிய மொழி; கள்ளினின்-கள்ளைப்போல)

அனுமன் கூறியவற்றைக்கேட்ட சீதாதேவியின் அழகிய புருவங்கள்
 வளையப்பெற்றன; பருத்த கொங்கைகள் வியர்வை அரும்பின; மழலைச்
 சொற்கள் போன்ற மென்மையான பேச்சு மனத்தில் எண்ணுவது ஒன்று,
 பேசுவது அதற்கு நேர்மாறான மற்றொன்று போலப் பேசலானாள்.
 முதிர்ந்த இனிமையான மகிழ்ச்சி என்பது கள்ளுண்டார் பாலும்
 ஏற்படுமோ?" என்று வியக்கிறான் கவிஞன்.

இது கவிக்கூற்று. கள்ளுண்டார்க்கு ஏற்படும் மாற்றங்கள் சீதா
 தேவிக்கும் ஏற்பட்டன; புருவங்கள் வளைந்தன, சொற்கள் குமுறின;
 மனத்தில் ஒன்றை நினைத்துச் சொல்லில் வேறொன்றைச் சொல்லுகிறாள்.
 எனவே இவளுடைய இப்போதைய மனநிலையைக் கள்ளுண்டார்
 மனநிலைக்கு ஒப்பிடலாமோ?" என்று கேட்கிறான் கவிஞன் என்பதாம்.

"பாலொடு தேன் கலந்தற்றே பணிமொழி வால் எயிறு ஊறிய நீர்"
 என்பது குறள்-1121. "உள்ளக் களித்தலும், காண மகிழ்தலும், கள்ளுக்கு
 இல்; காமத்திற்கு உண்டு" என்பது குறள்-1281. மழலை என்பது எழுத்து
 வடிவு பெற்றுத் தோன்றும் மெல்லிய இளமையான சொற்கள் என்க.

24. அனையள் ஆகி, அனுமனை நோக்கினாள்;
 இனையது இன்னது இயம்புவது என்பது ஓர்
 நினைவு இலாது, நெடிது இருந்தாள்; நெடு
 மனையின் மாசு துடைத்த மனத்தினாள். (10058)

(நெடுமை-பெருமை; மனை-மனைவாழ்க்கை/இல்வாழ்க்கை; மாசு-
 களங்கம்/குற்றம்; துடைத்தல்-போக்குதல்; அனைய-அத்தகைய;
 இனைய-இத்தகைய; நினைவு-எண்ணம்; நெடிது-நீண்டநேரம்)

பெருமைசான்ற தன் இல்வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த களங்கம் இயைந்த
 நிகழ்வுகளைத் தன் மனத்தின்மையால் அறவே போக்கிய தூய்மையான
 மனத்தை உடையவளான சீதாதேவி, உடலும் உள்ளமும் பூரிக்கப்பெற்று,
 அனுமனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். இப்பொழுது இவற்றைத்தான் பேச

வேண்டும் என்ற ஓர் எண்ணமே இல்லாமல், எந்த மறுமொழியும் கூறாது, தன்னை மறந்து நீண்டநேரம், அமைதியாகவே நின்றிருந்தாள்.

மகிழ்ச்சி மிகுதியால் என்ன பேசுவது, எப்படிப் பேசுவது என்பது புரியாமல் சற்று நேரம் திகைத்துச் செயலற்று நிற்பது எல்லோருக்கும் இயல்பு. அதுபோல அனுமன் கூறிய சொற்களால் மகிழ்ச்சியுற்ற சீதாதேவி, என்ன பேசுவதென்றே தெரியாமல் நீண்டநேரம் பேச்சற்று நின்றிருந்தாள் என்பதாம். பிறந்த குலத்துக்கும், புகுந்த குலத்திற்கும், தன் இல்லற வாழ்க்கைக்கும் எந்தவிதமான அவப்பெயரும் ஏற்பட்டுவிடாமல் தன் கற்பென்னும் திண்மையால் பாதுகாத்துக் கொண்டாள் என்பதனால் "மனையின் மாசு துடைத்த மனத்தினாள்" என்றார் என்க. "மனைமாட்சி இல்லாள் கண் இல்லாயின், வாழ்க்கை, எனை மாட்சித்தாயினும் இல்" என்பது குறள்-53. "பெண்ணிற்பெருந்தக்கயாவுள, கற்பென்னும் திண்மை உண்டாகப்பெறின்" என்பதும் குறள்-54. "சிறை காக்கும் காப்பு எவன் செய்யும் மகளிர் நிறைகாக்கும் காப்பே தலை" என்பதும் குறள்-57.

25. "யாது இதற்கு ஒன்று இயம்புவல்?" என்பது

மீது உயர்ந்த உவகையின் விம்மலோ?

தூது பொய்க்கும் என்றோ?" எனச் சொல்லினான்

நீதி வித்தகன், நங்கை நிகழ்த்தினாள்.

(10059)

(வித்தகன்-திறமைமிக்கவன்; மீது-மேலே/மேற்பட்டு; விம்மல்-மிகுதி; நிகழ்த்துதல்-கூறுதல்; சொல்லுதல்-வினவுதல்; நங்கை-பெண்களில் சிறந்தவள்)

நீதிநெறிமுறைகள் தவறாது நேரியவழியில் நடக்கும் கல்வி கேள்விகளில் மேம்பாடுடையவனான அனுமன், சீதாதேவியைப் பார்த்து, "நான் கூறியவற்றுக்கு ஒன்றும் மறுமொழி கூறாமல் அமைதியாய் இருப்பது, மிக்குப் பொங்கியெழுந்த எல்லைகடந்த மகிழ்ச்சியின் காரணமாகவா? அல்லது இந்தத் தூதுவன் கூறுகின்றவையெல்லாம் பொய்யாக இருக்குமோ என்ற எண்ணத்தினாலா?" என்று சற்றுத் திகைத்து நின்றான். அதற்கு பெண்டிரில் சிறந்தவளாகிய சீதாதேவி பின்வருமாறு மறுமொழி கூறத்தொடங்கினாள்.

வித்தை-கல்வி. கல்விகேள்விகளில் வல்லவன் வித்தகன் எனப்பட்டான் என்க. தூதுவன் என்பவன் பொதுவாகத்தலை, இடை, கடை என வகுக்கப்படுவான். தானே வகுத்துக்கூறுபவன் தலைத்தூதுவன்; கூறியது கூறுபவன் இடைத்தூதுவன்; ஒலைகொடுத்துக் கூறுபவன் கடைத் தூதுவன்; இதில் தானே வகுத்துக்கூறும் தலைத்தூதுவனாக அனுமன் கருதப்பட்டான். எனவேதான் "நீதிவித்தகன்" என்றார் என்க.

26. சீதாதேவி மறுமொழி

"மேக்கு நீங்கிய வெள்ள உவகையால்,
ஏக்கமுற்று "ஒன்றும் இயம்புவது யாது?" என,
நோக்கி நோக்கி, அரிது என, நொந்துளேன்;
பாக்கியம் பெரும் பித்தும் பயக்குமோ?" (10060)

(மேக்கு-மேலானது; நீங்குதல்-இல்லாது போதல்; வெள்ளம்-பெருக்கு; ஏக்கம்-திகைப்பு; நோக்குதல்-எண்ணுதல்; பாக்கியம்-பெரும் பேறு; பித்து-அறிவின் திரிபு/உன்மத்தம்; பயத்தல்-தருதல்; அரிது-அருமை/இல்லை; நோதல்-வருந்துதல்; பித்து-மனத்தடுமாற்றம்)

"இதற்கு மேம்பட்டது என்று ஒன்றில்லை என்ற பெரும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால், திகைப்புற்று, "நீ கேட்ட கேள்விக்கு என்ன மறுமொழி கூறுவது என்று எண்ணி எண்ணிப்பார்த்து, இறுதியில் இதற்கு மறுமொழி கூறுவது இயல்வதன்று என்று தீர்மானித்து, மிக்க வருத்தத்தில் உள்ளேன். நல்ல பேறு என்பது இவ்வாறு, பெரும் மனத்தடுமாற்றத்தையும் உண்டாக்கவல்லதோ?" என்று கேட்கிறாள் சீதாதேவி.

சீதாதேவி உவகையின் எல்லையில் இருக்கிறாள். இதற்கு மேலும் ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தியை யாராலும் கூறமுடியாது என்று எண்ணித் திகைப்படைந்தவளாய், இப்போது அனுமனுக்கு என்ன மறுமொழி கூறுவது என்பதைத் தீர்மானிக்கமுடியாதவளாய் நின்றிருந்தாள். எனவே "மனத்தடுமாற்றம் என்பது துக்கத்தினால்தான் வரும் என்று எண்ணி யிருந்தேன். அது மகிழ்ச்சி என்னும் பெரும்பேற்றினாலும் வரும் போலும்" என்கிறாள் என்பதாம்.

"வெள்ள உவகை" என்பது மகிழ்ச்சிப்பெருக்கைக் குறித்தது. அளவற்ற பேரானந்தம் என்க. "நோக்கி நோக்கி" என்ற அடுக்கு சிந்தித்துப் பார்த்தலைக் குறிக்கும். இங்கு நோக்கல் நோக்கம், பொதுவாகப் பித்துப்பிடிப்பது என்பது தீவினையின்பயனால்விளையக்கூடியது என்பது நாம் அறிந்ததே. ஆனால் இங்கே நற்பேறு பெற்றபோதும் பித்துப் பிடித்தவள்போல ஆனாள் என்பதால் "பாக்கியமும் பெரும்பித்துப் பயக்குமோ?" எனக் கேட்டாள் எனக்கொள்க.

27. "முன்னை, "நீக்குவென் மொய்சிறை" என்ற, நீ
பின்னை நீக்கி, உவகையும் பேசினை,
"என்ன பேற்றினை ஈகுவது?" என்பதை
உன்னி நோக்கி, உரை மறந்து ஒவினேன்" (10061)

(மொய்-வலிய; பேறு-கைம்மாறு; உன்னுதல்-எண்ணுதல்; உரை-பேச்சு/சொல்; ஒவுதல்-செயலற்றிருத்தல்)

முன்பு நீ இராமபிரானிடமிருந்து என்னைக் காண்பதற்குத் தூதுவனாக வந்தபோது "எப்படியும் உன்னை இந்த வலிய சிறையினின்றும் மீட்கும் வழியறிந்து செயலாற்றுவேன்" என்று என்னிடம் உறுதிகூறிச் சென்ற நீ, அதன்படியே சொன்னசொல் தவறாது இப்போது வந்து, "இராவணன் இறந்துபட்டான், உன்னைச் சிறைமீட்க இராமபிரான் வந்துவிட்டான்" என்ற மகிழ்ச்சிமிக்க செய்தியையும் என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு நிற்கிறாய்; இந்தகைய பயன்கருதாது நீ செய்த உன் உதவிக்கு, நான் என்ன கைம்மாறு செய்யலாம் என்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்து, இதற்குக் கைம்மாறாகச் செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை என்று கருதி, ஒன்றும் பேசாமல் செயலற்று இருந்துவிட்டேன்" என்று கூறுகிறாள் சீதாதேவி.

"சொல்லுவது எல்லார்க்கும் எளிய; அரியவாம் சொல்லிய வண்ணம் செயல்" என்பது குறள்- 664. அனுமன் தான் முன்பு அசோகவனத்தில் சீதாதேவியைக்கண்டபொழுது அவளிடம் "இராமபிரானைக்கண்டுகொண்டு வந்து உன்னைச் சிறைமீட்பேன்" என்று உறுதிகூறிச் சென்றான். அவ்வாறே இப்பொழுது செய்து காட்டிவிட்டான். இவ்வாறு செயற்கரிய செயலைச்செய்த அருளாளனாகிய அனுமனுக்குப் பிரதி உபகாரமாக என்ன செய்யலாம் என்பது தெரியாது திகைத்துத்தான் செயலற்று நின்றுவிட்டதாகச் சீதாதேவி, தான் பேசாதிருந்ததற்கான காரணத்தையும் அனுமனுக்குக் கூறினாள் என்பதாம்.

28. "உலகம் மூன்றும் உதவற்கு ஒரு தனி
விலை இலாமையும் உன்னினேன்; மேல் அவை
நிலை இலாமை நினைந்தனென்; நினை என்
தலையினால் தொழவும் தகும் தன்மையோய்!" (10062)

(உதவுதல்-கொடுத்தல்; உன்னுதல்-எண்ணுதல்; தொழுதல்-வணங்குதல்; விலை-ஈடு)

சீதாதேவி அனுமனை நோக்கி, "நல் இயல்புகள் அனைத்தும் பொருந்தப் பெற்றவனே! நீ கைம்மாறு கருதாது செய்த இந்த நிலைத்த உதவிக்கு, இந்த உலகங்கள் மூன்றையும் கொடுக்கலாமா என்று ஆராய்ந்து பார்த்தேன். நீ காலத்தினால் செய்த இந்த உதவிக்கு அவை ஒரு சிறிதும் ஈடாகாது என்பதை உணர்ந்தேன். அத்துடன் அவற்றின் நிலையிலாத் தன்மையையும் நினைத்துப் பார்த்தேன். எனவே நீ செய்த இந்த உதவிக்கு உன்னை என் தலையினால் வணங்குதலே பொருத்த முடையதாகும்" என்கிறாள் சீதாதேவி.

அனுமன் செய்தது செய்யாமல் செய்த உதவி; காலத்தினால் செய்த உதவி; பயன்கருதாது செய்த உதவி. எனவே வானகமும் வையகமும் கூட அவற்றிற்கு ஈடாகாது என்கிறாள் என்பதாம். "செய்யாமற்செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் மாற்றல் அரிது" என்பது குறள்-101. "காலத்தினாற்

செய்த உதவி சிறிதெனினும் ஞாலத்தின் மாணப்பெரிது" என்பதும் குறள்-102. "தொழவும்" என்பதில் உள்ள உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை. மனத்தால் நினைத்து வாயால் பாராட்டுவதுடன் தலையாலும் வணங்குதல் வேண்டும் என்பதால் அது இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மை என்க. "தலையல்லால் கைம்மாறு இலேனே" என்பது நாச்சியார் திருமொழி.

29. "ஆதலான், ஒன்று உதவுதல் ஆற்றலேன்;
யாது செய்வது என்று எண்ணி இருந்தனென்;
வேத நல்மணி வேகடம் செய்தன்ன,
தூத! என் இனிச் செய்திறம்? சொல்" என்றான். (10063)

(ஆற்றல்-இயலுதல்/முடிதல்; வேகடம்-சாணைபிடித்தல்/பட்டை தீட்டுதல்; வேதம்-துளையிடுதல்)

"நீ செய்த இந்தப் பேருதவிக்கு என்னால் அதற்குத் தகுந்த வகையில் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லையே! என்ன செய்யலாம் என்றுதான் சிந்தித்துக்கொண்டு இருந்தேன். நன்கு துளையிட்டு இரத்தினத்தை அழுக்ககற்றிச் சாணைபிடித்து, மெருகேற்றித் தூயதாகச் செய்ததுபோல் ஒளிவீசித் திகழும் தூதுவனே! அனும! இப்போது நான் செய்யக்கூடியது என்ன இருக்கிறது? நீயே சொல்லுவாயாக!" என்கிறாள் சீதாதேவி.

நான் பெருமகிழ்ச்சியால்தான் ஒன்றும் பேசாதிருந்தேனே அன்றி, உன்னுடைய சொற்கள் பொய்யானவையாக இருக்கும் என்று கருதியல்ல என்கிறாள் என்பதாம். "வேதித்தல்" என்ற வடசொல்லுக்குத் துளையிடுதல், அறுத்தல், மாற்றுதல் என்று பல பொருள்கள் உண்டு. "மண் சேர்ந்த காசை வேகடம் செய்யுமாபோல்" என்று பின்னால் இதே சொல் இதே பொருளில் கையாளப்பட்டிருப்பதையும் இங்கு நினைவலாம். முன்பு தன்னிடம் அசோகவனத்தில் தூதுவனாக வந்து சந்தித்த நிகழ்ச்சிகளை நினைவுகூர்ந்து அவனைத் "தூத" என்றழைத்தாள் சீதாதேவி எனக்கொள்க.

30. "எனக்கு அளிக்கும் வரம், எம்பிராட்டி! நின்
மனக்களிக்கு மற்று உன்னை, அம் மானவன்
தனக்கு அளிக்கும் பணியினும் தக்கதோ?
புனக் களிக்குல மாமயில் போன்றனாய்!" (10064)

(புனம்-வனம்; குலம்-நல்லினம்; மானவன்-மனுக்குலத் தோன்றல்/ இராமபிரான்; பணி-தொண்டு; பிராட்டி-இறைவி/தலைவி; மானவன்-பெருமையிற் சிறந்தவன்)

"என் இறைவியே! வனத்தில் சுதந்திரமாக ஆடித்திரிந்து இன்புற்றிருக்கும் உயர்ந்த குலத்தில் தோன்றிய சிறந்த மயில்

போன்றவளே! எனக்கு இப்போது நீ செய்யக்கூடிய உதவி என்னவாக இருக்கும் என்றால், உன்னுடைய மனம் மகிழ்ச்சியடையும்படி, உன்னை அந்த மனுசுலத் தோன்றலானவனும், பெருமையிற்சிறந்தவனுமான இராமபிரானிடத்தில் சென்று சேர்ப்பிக்கும் தொண்டினைவிட வேறொரு உதவி இருக்கமுடியுமோ?" என்று கேட்கிறான் அனுமன்.

"புனக்களிக்குலமாமயில்" என்றது, வனத்தில் ஒரு குயில் சுதந்திரமாகத் துள்ளி ஓடி விளையாடுவதைப்போல, இப்போது சீதாதேவியும் அரசுக்களின் எந்தக்கட்டுப்பாடும் காவலும் இன்றிச் சிறையிலிருந்து விடுபட்டுச் சுதந்திரமாக இருக்கும் நிலையை உணர்த்தியது எனக்கொள்க. இப்பொழுது உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போய் இராமபிரானிடம் சேர்ப்பிப்பதற்கு நீ அனுமதி அளித்தலே, நீ எனக்குச் செய்யத்தகுந்த கைம்மாறாகும் என்றான் என்பதாம்.

31. என உரைத்து, "திரிசடையாள், எம்மோய்!

மனவினில் சுடர் மாமுக மாட்சியாள்,

தனை ஒழித்து, இவ்வரக்கியர் தங்களை

வினையினில் சுடவேண்டுவென் யான்" என்றான்.

(10065)

(எம்மோய்-எனதுதாயே; மனவு-மணி/இரத்தினம்; மா-சிறந்த/அழகிய; மாட்சி-மாண்பு; ஒழித்து-தவிர்த்து; வினை-ஊழ்வினை; சுடல்-நெருப்பில் அழித்தல்; மோய்-தாய்)

என்று அனுமன் கூறிப்பின்பு, சீதாதேவியை நோக்கி, "எனது தாய் போன்றவளே! இரத்தினம் போன்று ஒளிவீசுகின்ற சிறந்த அழகிய முகத்தினையுடையவளும், நற்பண்புகள் மிகப்பெற்றவளுமான திரிசடையைத் தவிர்த்து, தங்களுக்குத் துன்பம் தந்து கொண்டிருந்த அந்த அரசுக்கியர்கள் எல்லோரையும், ஊழ்வினை தப்பாதது போலவும், கொடியவகையிலும் எதிர்த்து அழிக்க விரும்புகிறேன். அதற்குத் தங்கள் அனுமதி வேண்டுகிறேன்" என்கிறான் அனுமன்.

"மனவு" என்றசொல் நமக்குப்புதிது. நவரத்தினங்களுக்கு உள்ள பொதுப்பெயர் என்க. ஊழ்வினை எப்படித் தப்பாது பயனளிக்குமோ, அதுபோல இவர்களை அழிக்க வேண்டுவென்" என்றான் என்க. அசோக வனத்தில் திரிசடைசீதாதேவிக்கு உற்றதுணையாக இருந்து, அவளுக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்றி வந்ததையும், மற்ற அரசுக்கியர்களெல்லாம் அவளுக்குத் துன்பம் கொடுத்து வந்ததையும் முன்பு நேரில் கண்டவன் அனுமன். எனவே திரிசடையைத் தவிர்த்து மற்றவர்களை எரியூட்டி அழிக்கக் கருதினான் என்க. திரிசடை வீடணன் மகன்; இந்தச் செய்தி கம்பனால் எங்கும் கூறப்படவில்லை. கதைப் போக்கிலிருந்தும், அனுமன் கூற்றிலிருந்தும் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம் என்பதும் கருதத்தக்கது.

32. உரையலா உரை உன்னை உரைத்து, உராய்,
விரைய ஓடி, “விழுங்குவம்” என்றுளார்
வரைசெய் மேனியை, வள் உகிரால் பிளந்து
இரை செய்வேன், மறலிக்கு இனி” என்னுமால். (10066)

(உரை-சொல்; உராய்தல்-உரசுதல்; வரை-மலை; வள்உகிர்-கூரிய நகங்கள்; இனி-இப்பொழுது; மறலி-இயமன்; இரை-உணவு)

“ஒரு பெண்ணிடம் பேசுத்தகாத இழிவான வார்த்தைகளைப் பேசி உன் மனத்தையும், உன்மேல் விழுந்து, விரைந்து ஓடி வந்து உன்னை விழுங்கி விடுவேன் என்று உன் உடலையும், அச்சுறுத்திய இந்த அரக்கியர்களின் மலைபோன்ற பருத்த உடல்களை, என்னுடைய கூர்மையான நகங்களால் பிளந்து போட்டு இப்பொழுதே அவற்றை இயமனுக்கு உணவாகத் தந்துவிடுகிறேன்” என்கிறான் அனுமன்.

“உரையலா உரை” என்பது “வழியலா வழி” என்று முன்பு கூறியது போல எனக்கொள்க. “உரைசெய்” என்பதில் உள்ள “செய்” என்பது “போன்ற” என்ற பொருளைத்தரும் உவமஉருபு. உறழ், இன், என்பன வற்றைப்போல. இரைசெய்தல் என்பது கொல்லுதலைக் குறிக்கும்.

33. அரக்கியர் சீதாதேவியைச் சரணடைதல்

“குடல் குறைத்து, குருதி குடித்து, இவர்
உடல் முருக்கியிட்டு, உண்குவென்” என்றலும்,
அடல் அரக்கியர், “அன்னை! நின் பாதமே
விடலம்; மெய்ச்சரண்” என்று விளம்பலும். (10067)

(குறைத்தல்-பறித்தல்; முருக்குதல்-சிதைத்தல்/அழித்தல்; அடல்-வலிய; பாதம்-திருவடிகள்; சரண்-பாதுகாப்பு/புகலிடம்; விடலம்-விடமாட்டோம்; விளம்புதல்-வேண்டுதல்) (குளகப்பாடல்)

அனுமன் “இவ்வரக்கியரது குடலைப்பிடுங்கி இரத்தத்தைப் பருகி, இவர்கள் உடலைப் பலவகையால் சிதைத்து, இயமனுக்கு உணவாக்கு வேன்” என்று கூறியதைக் கேட்டதும், அந்த வலிய கொடிய அரக்கியர்கள் சீதாதேவியை அடைந்து “தாயே! உன்னுடைய திருவடிகள்தான் எங்களுக்கு உண்மையான பாதுகாப்பாகும். அதுதான் எங்களுக்குப் புகலிடமாகும். எனவே அதனை நாங்கள் விடமாட்டோம்” என்று கூறிய அளவில் - பாடல் தொடர்கிறது.

“உண்குவென்” என்று தன்வினையில் கூறப்பட்டிருந்தாலும் இயமனை உண்ணச்செய்வேன் என்ற பிறவினைப் பொருளையே தரும் என்க.

34. அன்னை, "அஞ்சன்மின், அஞ்சன்மின்! நீர்" எனா,
மன்னும் மாருதி மாமுகம் நோக்கி, "வேறு
என்ன தீமை இவர் இழைத்தார், அவன்
சொன்ன சொல்லினது அல்லது? தூய்மையோய்!"

(10068)

(அன்னை-உலகின்தாய்/சீதாதேவி; மன்னும்-நிலைபெற்ற; மா-
அழகிய; இழைத்தல்-செய்தல்)

உலகனைத்திற்கும் தாயாகிய சீதாதேவி, அவ்வரக்கியர்களை நோக்கி,
"பயப்படாதீர்கள்" என்று பலமுறை கூறி, அவர்களுக்குக் கருணைபுரிந்து,
பின் நிலைபெற்ற வாழ்நாளையுடைய அனுமனது சிறந்த, அழகிய
முகத்தை நோக்கி, "மனம், மொழி, மெய்களால் தூய்மையானவனே!
இவர்கள் தம் தலைவன் கூறிய கட்டளைகளை நிறைவேற்றினார்களே
யன்றி, அவர்களாகவே எனக்கு என்ன தீமை செய்தார்கள். ஒன்றும்
செய்யவில்லையே? எனவே இவர்கள் குற்றமற்றவர்கள்" என்று
கூறினாள்.

"அஞ்சன்மின் அஞ்சன்மின்" என்ற அடுக்கு விரைவுபற்றி வந்தது.
மாருதி சிரஞ்சீவி. ஆதலின் "மன்னும் மாருதி" எனப்பட்டான். "தூய்மை
யோய்" என்பது அனுமன் மனம், மொழி, மெய் இவை மூன்றானும்
தூய்மையானவன் என்பது குறித்தது. "திரிகரணசுத்தி" என்பது வடசொல்.

35. "யான் இழைத்த வினையினின் இவ்விடர்

தான் அடுத்தது; தாயினும் அன்பினோய்!

கூனியின் கொடியார் அலரே இவர்;

போன அப்பொருள் போற்றலை; புந்தியோய்!"

(10069)

(அடுத்தல்-நேர்தல்; புந்தியோய்-அறிவிற்கிறந்தவனே; போற்றுதல்-
மனத்தில் கொள்ளுதல்)

சீதாதேவி அனுமனை நோக்கி, "என்னைப் பெற்ற தாயைக்காட்டிலும்
என்பால் பேரன்பு செலுத்துபவனே! நான் செய்த தீவினையின்
பயனால்தான் இத்தகைய துன்பத்தை அனுபவிக்க நேர்ந்தது; எனினும்
இவர்கள் தங்கள் தலைவன் இராவணன் இட்ட கட்டளையைத்தானே
செயல்படுத்தினார்கள். ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமான
வளான அந்தக்கொடிய கூனியைப்போல இவர்கள் திட்டமிட்டு எந்தத்
தீமையையும் செய்யவில்லை அல்லவா? எனவே அறிவு மேம்
பட்டவனே! இவர்கள் செய்து முடித்த அந்தச் செயலைப் பெரிதாகப்
பொருட்படுத்தாதே" என்கிறாள் சீதாதேவி.

ஒவ்வொருவரும் தான் இழைத்த நல்வினைப்பயனாகிய புண்ணி
யத்தை இப்பிறவியில் புகழாகவும், தீவினைப்பயனாகிய பாவத்தை
மறுபிறவியிலும் அனுபவித்தே ஆகவேண்டும். "அவசிபம் அனுபோகத்

வயம்" என்பது வடமொழி. எனவே இப்பொழுது நான் சிறைப்பட்டிருந்த துன்பம் என்பது நான் முன்பு செய்த பாவங்களின் பலன். முன்பு கூனிசெய்த தீங்கையே இராமபிரான் மன்னித்து அருளினார் அல்லவா? அதுபோல நீயும் இவர்கள் பால் கோபம் கொள்ளாதே என்று அறிவுறுத்துகிறாள் சீதாதேவி என்பதாம். அவர்கள் செய்ததை மறந்துவிடு என்பது "நன்றல்லது அன்றே மறப்பது நன்று" என்னும் குறள்-108ஐ நினைவுபடுத்துதலை உணர்க.

வினைப்பயன் பற்றிக் காப்பியத்தில் பல இடங்களிலும் பலர் கூற்றாகவும், கவிக்கூற்றாகவும் கவிஞன் சொல்லிப்போவதை நாம் கண்டு வந்திருக்கிறோம். "ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும்" என்பது சிலப்பதிகாரம். கூனிசெய்த கொடுமையைக் காப்பியத்தில் முதன் முறையாகச் சீதாதேவியின் கூற்று மூலமாகக் கவிஞன் பேச வைத்திருப்பதை உணர்க. "ஒறுத்தார்க்கு ஒரு நாளை இன்பம்; பொறுத்தார்க்குப் பொன்றும் துணையும் புகழ்" என்பது குறள்-156. முன்பு இவள் செய்த தீவினை என்ன? இலக்குவனைக் கடிந்து உரைத்ததே எனக்கொள்க. இராமபிரானது கருணையைக் காட்டிலும் சீதாதேவி அரக்கியர்பால் கொண்ட கருணை மிகப்பெரிது என்பதை உணர்க.

36. "எனக்கு நீ அருள் இவ்வரம்; தீவினை
தனக்கு வாழ்விடமாய் சமூக்கியர்
மனக்கு நோய் செயல்!" என்றனள் மாமதி
தனக்கு மா மறுத் தந்த முகத்தினாள்.

(10070)

(தீவினை-பாவச்செயல்கள்; வாழ்விடம்-இருப்பிடம்; சமூக்கு-குற்றம்; சமூக்கியர்-அறிவற்றவர்; மனக்கு-மனத்திற்கு; நோய்-துன்பம்; மாமதி-பூரணசந்திரன்/முழுமதி; மறு-குற்றம்/களங்கம்; செயல்-செய்யாதே)

நிறைந்த பூரணசந்திரனுக்குப் பெரிய களங்கத்தைத் தந்த முகத்தினை உடையவளான சீதாதேவி, அனுமனை நோக்கி, "இந்த அறிவற்ற அரக்கியர்கள் பாவம் செய்தலையே தனது வாழ்வியலாகக் கொண்டவர்கள். இவர்களுடைய மனத்துக்குக்கூட நீ எந்தத் துன்பமும் செய்யக்கூடாது; இத்தகைய ஒரு வரத்தினை நீ எனக்குத் தந்தருள்வாயாக!" என்றாள்.

எல்லோருக்கும் அருள்பாலிக்கும் உலக அன்னை, அனுமனிடம் மற்றவர் நலத்துக்காக, ஒரு வரம்கேட்கும் அருமையான நிகழ்ச்சி இது. சந்திரனுக்குக் களங்கத்தைத் தந்துவிட்டு, தன் முகம் மாசு, மறு பதாமல் இருக்கும் ஒளிவாய்ந்த முகத்தை உடையவள் என்று சீதாதேவி சிறப்பிக்கப்படுகிறாள். காரணம் இப்போது அவளை அபகரித்துக்கொண்டு வந்தவனான இராவணன் இறந்துபட்டான். தன் துணைவன் தன்னை மீட்பதற்காக அருகிலேயே வந்துவிட்டான் என்ற மகிழ்ச்சியினால்

அவள்முகம் முன்னையினும் பொலிவுபெற்றுத் திகழ்ந்தது என்பது கருத்து. "இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண நன்னயம் செய்து விடல்" என்பது குறள்-314. "சமூக்கியர்" என்பது தாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதை அறியாது தன் அரசன் சொன்னதை மறாது அப்படியே செய்யும் இயல்பினர் என்ற விரிந்த பொருளைத்தரும். "சமூக்கு" என்பது பொதுவாகக் குற்றம் என்ற பொருளையே தரும் என்றாலும் இங்கே எல்லாக் குற்றங்களுக்கும் காரணமாகிய அறிவின்மையைக் குறித்தது எனக்கொள்க. "சமூக்கனேன் உனைச் சார்ந்திலேன்" என்பது திருவாசகம். "அறுவாய் நிறைந்த அவிர்மதிக்குப்போல் மறு உண்டோ மாதர் முகத்து" என்பது குறள்-1117. மனத்துக்கு என்பது மனக்கு எனக் குறைந்து நின்றது. "செயல்" என்பது செய்யற்க என்ற பொருளைத்தரும். "எரியே அவனைச் சுடல்" என்று முன்பு சீதாதேவி அக்னிதேவனை வேண்டிக் கொண்டதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்குக.

37. இராமபிரான் சீதாதேவியை அழைத்துவர லேவண்டுதல்

என்ற போதின் இறைஞ்சினன், "எம்பிரான்
தன் துணைப்பெருந் தேவி தயா" எனா,
நின்ற காலை நெடியவன்" வீடண!
சென்று தா நமதேவியை, சீரொடும்"

(10071)

(தயா-தயவு/அருள்; நெடியவன்-இராமபிரான்; நமதேவி-
என்னுடைய மனைவி; சீர்-அணிநலச்சிறப்பு; தா-அழைத்துவருக;
எம்பிரான்-எமது தலைவன்/இராமபிரான்) (குளகப்பாடல்)

அவ்வாறு சீதாதேவி அனுமனிடம் கூறியபொழுது அனுமன் எனது தலைவனாகிய இராமபிரானின் இல்வாழ்க்கைத் துணைவியாகிய பெருமை மிக்க சீதாதேவியின் கருணையே கருணை என்று வியந்து அவளை வணங்கி நின்றான். அப்பொழுது இங்கே உயர்ந்தவனான திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரான், வீடணனை நோக்கி "வீடண! நீ சென்று எமது வாழ்க்கைத் துணைவியாகிய சீதாதேவியை நல்ல சிறப்போடு அழைத்துவருவாயாக!" என்று கூறினான். - பாடல் தொடர்கிறது.

"நமதேவி" என்ற இடத்து "நம" என்ற சொல் உயர்வினால் வந்த தன்மைப் பன்மை எனக்கொள்ளவேண்டும். அதேபோல இந்தப் பாட்டில் வந்துள்ள "சீரொடும்" என்ற சொல்தான் பின்னால் பல குழப்பங்களுக்கும் உட்பட்டதாகிவிட்டது. "சீர்" என்ற சொல்லுக்குச் "சிறப்பு" என்ற சாதாரணப் பொருள் கொண்டிருந்தால் இவ்வளவு குழப்பங்கள் வருவதற்கு இடமில்லை. அணிநலன்கள், ஆடை, ஆபரணங்கள் என்ற பொருளைப் பின்னால் வந்த உரையாசிரியர்கள் தந்ததனால்தான்

இவ்வளவு குழப்பங்களும் நிகழ்ந்திருக்குமோ என்ற எண்ணம் நம் மனத்தில் தோன்றுகிறது.

38. என்னுங் காலை, இருளும், வெயிலும், காள்
மின்னும் காலை, இயற்கைய வீடணன்,
"உன்னும் காலை கொணர்தி" என்று ஓத, அப்
பொன்னின் கால்தளிர் சூடினன் போந்துளான். (10072)

(கார்-மேகம்; கால்-காலுதல்/வெளிப்படுத்துதல்; இயற்கை-இயல்பு;
உன்னுதல்-நினைத்தல்; ஓதுதல்-சொல்லுதல்; பொன்-திருமகள்/
சீதாதேவி; தளிர்-மலர்; போந்துளான்-வந்தவன்; ஐ-அழகிய)

என்று இராமபிரான் சொல்லியவுடன், தன் கரிய மேனியில் இருளையும், தனது திருமுடியினின்று வெளிப்படும் ஒளியையும், தன் உடம்பில் அணிந்திருந்த ஆடையணிகலன் பரப்பும் மேகத்தில் தோன்றும் மின்னலைப்போன்ற ஒளியையும் பரப்புகின்ற இயல்புபடைத்த அரக்கர்க்கரசனாகிய வீடணன், "நினைக்கும் அளவில் விரைவாக அழைத்துக்கொண்டு வருக" என்று தனக்கு இராமபிரானால் கட்டளையிட்டபடி அசோகவனம் வந்து, அந்தத் திருமகளின் அவதாரமான சீதாதேவியின் தளிர்போன்ற மென்மையான திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான்.

இருள் அவனது கரிய மேனியின் நிறத்தையும், வெயில் அவன் அணிந்திருக்கின்ற கிரீடத்தின் ஒளியையும், மேகத்தின் மின்னல் அவன் அணிந்திருக்கின்ற ஆடை ஆபரணங்கள் வெளிப்படுத்தும் ஒளியையும் குறிக்கும் என்க. இங்கேயும் இராமபிரான் "உன்னுங்காலை கொணர்தி" என்று நினைத்து முடிக்கும் அளவிற்குள் அழைத்துக்கொண்டு வருக என்று விரைவுபடுத்துவதால், தேவமகளிரால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அழைத்துக் கொண்டுவரச் சொன்னான் இராமபிரான் என்று வீடணன் கூறியது மிகையோ, அல்லது தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டதோ? என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. "கால்தளிர்" என்பது உருவகம். தளிர்போன்ற மென்மையான திருவடிகள் என்ற பொருளைத்தரும். "சூடுதல்" என்பது தலை சீழ்ப்படிய விழுந்து வணங்கினான் என்று பொருள்படும்.

39. "வேண்டிற்று முடிந்த அன்றே; வேதியர்தேவன் நின்னைக்
காண்டற்கு விரும்புகின்றான்; உம்பரும் காண வந்தார்;
"பூண் தக்க கோலம் வல்லை புணைந்தனை, வருத்தம் போக்கி
ஈண்டு கொண்டு அணைதி" என்றான்; எழுந்தருள், இறைவி!" என்றான். (10073)

(வேண்டிற்று-விரும்பப்பட்டது; உம்பர்-தேவர்கள்; வல்லை-விரைவில்; ஈண்டு-இங்கே; இறைவி-தலைவி; புனைதல்-அணிதல்/அலங்கரித்துக்கொள்ளுதல்)

வீடணன் சீதாதேவியை நோக்கி, "எல்லோர்க்கும் தலைவியாகிய தேவி! நாம் நீண்ட நாட்களாக எதிர்பார்த்திருந்த செயலாகிய இராவணன் வதை இப்பொழுது முடிந்துவிட்டது. எனவே வேதவிற்பன்னர்களுக்கெல்லாம் தலைவனானவனும், வேதியர்களால் மட்டுமே உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய வேதப்பொருளாகவே விளங்குவனுமான இராம பிரானும் உன்னைக் காணவேண்டும் என்னும் பேராவலுடன் காத்து நிற்கிறான். அதே வண்ணம் தேவர்களும் உங்கள் இருவரையும் ஒருசேரக் காணவேண்டும் என்ற ஆவலால் வந்திருக்கிறார்கள். எனவே "செய்தற்குத் தகுதியான அழகினை விரைவாகச் செய்து அலங்கரித்து இதுநாள்வரை கொண்டிருந்த வருத்தத்தைப் போக்கி அவளை இங்கே என்னிடம் அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக!" என்று இராமபிரான் எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். எனவே நீயும் விரைவாகப் புறப்படுவாயாக!" என்று முடிக்கிறான் வீடணன்.

"வேதியர் வேதன்" அல்லது "வேதியர் தேவன்" என்பன வேதங்களை ஓதும் விற்பன்னர்களுக்குத் தலைவன் அல்லது அவர்களால் மட்டுமே உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய வேதப் பொருளான என்ற பொருளைத்தரும். "வேதியர் தேவன்" என்பது வேதவிற்பன்னர்களுக்கும் தெய்வம் போன்றவன் என்ற பொருளைத் தருதலையும் உணர்க. இராமபிரான் கூறியது "சென்றுதா நமதேவியைச் சீரொடும்", "உன்னுங்காலை கொணர்தி" என்பதுதான். ஆனால் அங்கே வீடணன் என்னென்ன கூறியிருக்கிறான் என்பதை நுனித்து உணருங்கள். இராமபிரான் எங்கேயாவது அவளை அணிகலன் அணிந்துகொண்டு, உயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு வரச் சொல்லியிருக்கிறானா? அத்தகைய ஆடை ஆபரணங்கள், அணிகலன்கள்தான் அங்கே உடனே கிடைப்பதற்கானவாய்ப்பு இருக்கிறதா? இது வீடணன்தானே தூதர்க்குரிய தகுதிகளையெல்லாம் மீறிச் செயல்பட்டிருக்கிறானோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இராவணன் இறந்துபட்டான் என்ற செய்தியை மட்டும் சீதாதேவியிடம் சொல்லிவரும்படி அனுமனை அனுப்பிய இராமபிரான், ஏன் வீடணனை அழைத்து அவளை அழைத்துவரச் சொல்லவேண்டும்?

முன்பு தசரதன் சொல்லாத வார்த்தைகளை எல்லாம் தானே சேர்த்துக் கைகேயி கூறியதுபோல இங்கே வீடணனும் செயல்பட்டானோ என எண்ணத்தோன்றுகிறது. "ஆழிசூழ் உலகமெல்லாம் பரதனே ஆள்" என்று தொடங்கும் பாடலில் உள்ள ஒருவார்த்தையைக்கூட தசரதன்கூறவில்லை. அனைத்தும் கைகேயியே ஜோடித்துத் தனக்கு தகுந்தவகையில் கூறிக்கொண்ட சொற்கள். எனவே அங்கே கைகேயியைப் பற்றி நாம் என்ன கருதினோமோ அவ்வாறே இங்கே வீடணனைப்பற்றி எண்ணவும்

தோன்றுகிறது. வீடணன் சொல்லிய அளவில் சீதாதேவியின் மனத்துயர் நீங்கிவிடுமா? அனுமன், இலக்குவன் முதலியோர் உடன் இருக்க வீடணனை ஏன் இராமபிரான் அனுப்பவேண்டும்? என்ற கேள்வியும் எழாமல் இல்லை. சிறையில் பத்துத்திங்கள் அவதிப்பட்டவன் - தவக் கோலத்தில் இருந்த கற்புக்கரசி எப்படி அலங்காரம் செய்துகொண்டு வருவான்? என்பது பற்றியெல்லாம் தீர்க்கமாகச் சிந்திக்கத் தோன்றுகிறது. பத்துத்திங்களுக்குப் பின் கணவனைக் காணச்செல்லுகின்ற தவக் கோலத்தில் இருந்த மனைவி அலங்காரம் செய்துகொண்டுபோக நினைப்பாளா? சிந்திக்க வேண்டும். வீடணன் "அலங்காரம் செய்து கொண்டு வா என்கிறான். இராமபிரான் "உன்னுங்காலை வல்லை கொணர்தி" என்றுதான் கூறியிருக்கிறான். "பூணதக்க கோலம் வல்லை புனைந்தனை" என்பது வீடணன் தானே புனைந்து கூறியது என்க. சீதாதேவி இதற்குமுன்பு வீடணனைப் பார்த்ததேஇல்லை. அவனும் இராவணனைப்போல அரக்கர்குலத்தில் வந்த வேற்று மனிதன்தான். அவன் சொல்லைச் சீதாதேவி எப்படிக்கேட்டு நடக்கமுடியும்? அதனால்தான் அடுத்த பாடலிலேயே சீதாதேவி நான் அலங்காரம் செய்யாமல்தான் வருவேன் என்று முதலில் வீடணனிடம் மறுத்துரைக்கிறாள். "பூணதக்க கோலம் வல்லை புனைந்தனை வருத்தம் போக்கி, ஈண்டு கொண்டு" என்றான் என்பது வீடணன் கூற்றேயன்றி இராமபிரான் சொற்களும் அல்ல; அவன் எண்ணமும் அது அல்ல என்பது தெளிவாகிறது அல்லவா?

40. சீதாதேவி மறுத்துரைத்தல்

“யான் இவண் இருந்த தன்மை இமையவர் குழுவும், எங்கள் கோனும், அம்முனிவர் தங்கள் கூட்டமும், குலத்துக்கு ஏற்ற வான்உயர் கற்பின் மாதர் ஈட்டமும், காண்டல் மாட்சி; மேல்நினை கோலம் கோடல், விழுமியது அன்று, வீர!” (10074)

(தன்மை-இயல்பு/நிலைமை; இமையவர்-தேவர்கள்; கோன்-தலைவன்/அரசன்; ஈட்டம்-கூட்டம்; மாட்சி-மாண்பு மிக்கது/பெருமை; மேல்நிலை-மேன்மை; கோலம்கோடல்-அழகு புனைதல்/அலங்கரித்தல்; விழுமியது-பெருமையுடையது/சிறப்புடையது)

சீதாதேவி வீடணனை நோக்கி "வீரனே! நான் இந்த அசோகவனத்தில் பத்துத் திங்கள் இருந்த தவக்கோலத்தையும், என்னுடைய நிலைமையையும், தேவர்கள் கூட்டமும். நமது அரசனாகிய இராமபிரானும், அந்த முனிவர்களின் குழுக்கள் எல்லாமும், புகுந்த குலத்திற்கும், பிறந்த குலத்திற்கும் ஏற்றவாறு உயர்ந்த கற்பு எனும் பெருங்குணத்தைக் கொண்ட மகளிர் கூட்டம் எல்லாமும் என்னை இந்தக்கோலத்தில் பார்ப்பதுதான் சிறப்பும்பெருமையும் உடையதாகும். அதற்கு மாறாக உன்னால் மேன்மை

யானது என்று கூறப்பட்ட, அலங்கரித்துக் கொண்டுவருதல் என்பது சிறப்பும் ஆகாது; அது பெருமையும் தாராது" என்று மறுத்துரைக்கிறாள் சீதாதேவி.

தனது மனத்தியல்பை மட்டும் அல்லாது, கற்போரின் உள்ளங்களையும் நன்கு உணர்ந்து, கம்பன் இந்தப்பாடலைச் செய்திருக்கிறான். கற்போரின் உள்ளங்களில் எழுந்த எண்ணத்தை அப்படியே சீதாதேவியின் கூற்றாகக் கூறிய கவிஞனின் கவித்திறம், மனப்பாங்கு நோக்குக. இவள் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்த கோலத்தைக்கண்ட அவள் கணவன் இராமபிரானே கடிந்துரைக்கிறானே! இது வீடணன் தானே முன்வந்து செய்த பெருந்தீங்கல்லவா! முன்பு இராமபிரான் "கெடுத்தனை வீடணா" என்று கூறியதுபோல், சீதாதேவியும் "கெடுத்தனை வீடணா" என்று கூறுவதற்கு இங்கு ஒரு வாய்ப்பு உண்டு.

41. வீடணன் வற்புறுத்துதல்

என்றான் இறைவி; கேட்ட இராக்கதர்க்கு இறைவன், "நீலக் குன்று அன தோளிணான்தன் பணியினின் குறிப்பு இது" என்றான்; "நன்று" என நங்கை நேர்ந்தாள்; நாயகக் கோலம் கொள்ள; சென்றனர் வானநாட்டுத் திலோத்தமை முதலோர், சேர. (10075)

(பணி-ஏவல்/கட்டளை; குறிப்பு-மனக்கருத்து; நேர்தல்-உடன் படுதல்/இசைதல்; சேர-ஒருங்கே/ஒன்றுகூடி; நாயகக்கோலம்-மணக் கோலம்; நங்கை-பெண்ணிற்சிறந்தவள்; கோலம்-அலங்காரம்)

அவ்வாறு எல்லோர்க்கும் தலைவியாகிய சீதாதேவி மறுத்துரைத்தாள். அதுகேட்ட அரக்கர்க்கரசனான வீடணன் "இது என்வேண்டுகோள் அன்று; நீலநிறம் பொருந்திய மலைபோன்ற தோள்களையுடையவனான இராமபிரானின் மனக்குறிப்பில் எழுந்த கட்டளையாகும்" என்றான். எனவே சீதாதேவி கற்புக்கரசி ஆதலின் தன் கணவன் கூறியவற்றிலிருந்த குற்றம் குறைகளையோ, நலந்தீங்குகளையோ எண்ணிப்பாராது, "சரி நல்லது" என்று கூறி மேன்மையான சிறந்தவகையில் அலங்காரம் செய்து கொள்ள உடன்பட்டாள்; அதனைக்கேட்ட தேவலோகத்துப் பெண்டிர் களான திலோத்தமை முதலானோர், அவளுக்கு அழகு செய்யும்பொருட்டு ஒன்றுகூடி அவளுடன் சென்றனர்.

"குறிப்பு ஈது" என்ற சொல் ஆராயத்தக்கது. இராமபிரான் இவளை அலங்காரம் செய்து அழைத்துவரச் சொன்னதாக வீடணனே குறிப்பால் தெரிந்துகொண்டான் என்ற பொருள்படும்படி பொருள் கொள்ளப் பட்டது. இராமபிரானின் குறிப்பு எது என்பது கவிஞனால் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதும் கருதத்தக்கது. கற்புடைய நங்கைக்கு உரிய நற்பண்புகளால் சீதாதேவியும் அவ்வாறு அலங்கரித்துக் கொண்டு

வர ஒப்பினாள் என்கிறான் கவிஞன். பத்துத்திங்கள் சிறையிலிருந்து விடுபட்டுத்தன்கணவனைப் பார்க்க விரும்புகின்ற ஒரு கற்புடைய பெண் மணக்கோலம் பூண்டுவரச் சம்மதிப்பாளா? என்பது ஆய்வுக்குரியது. அலங்காரத்துடன் வருவது தகுதியன்று என்று மறுத்தவளை வீடணன் ஏன் வற்புறுத்த வேண்டும்? "நாயகக்கோலம்" என்ற சொல்லும் ஆழ்ந்த பொருள் உடையது. நாயகனுக்கு ஏற்ற கோலம்" என்று கொண்டால், நாயகனாகிய இராமபிரான் இப்பொழுது எந்தக்கோலத்தில் இருக்கிறான்? மரவுரி தரித்துத்தானே இருக்கிறான் என்றால் சீதாதேவி தானும் இந்த தவக்கோலத்தில் வருவதுதானே முறை? ஏன் வீடணன் வற்புறுத்தினான்? இராமபிரான் அலங்காரம் செய்துகொண்டு வந்திருந்தால் இவளும் நாயகக்கோலம் பூணுவது சரியாகும். ஆனால் இப்போது வீடணன் இவளை அலங்காரம் செய்து கொள்ளச்சொன்னது தவறு என்ற முடிவுக்கு நாம் வரவேண்டிய திருக்கிறது. கைகேயியின் வரம் எவ்வாறு கதைப் போக்கிற்கு உதவியதோ, அதுபோல வீடணன் செயலும் கதைப் போக்கிற்கு உதவியது என்று சமாதானம் கொள்ளலாமேயன்றி, இது நன்மை பயக்காத செயல் என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாதல்லவா?

"திலம்" என்ற சொல்லுக்கு எள் என்பது பொருள். பிரமன் உலகில் தன்னால் படைக்கப்பட்ட அழகு மிகுந்த பெண்களின் உடலில் இருந்து ஒவ்வொரு அழகுமிகுந்த உறுப்புக்களை எள்ளளவு திரட்டி எடுத்துப் படைக்கப்பட்டவள் திலோத்தமை. எனவே அவள்தான் தேவமகளிரில் பேரழகி. "உத்தமை" என்ற சொல்லுக்கு மேலானவள் என்பது பொருள்.

42. தேவமகளிர் சீதாதேவியை அவங்கரிந்தல்

மேனகை, அரம்பை, மற்றை உருப்பசி, வேறும் உள்ள,
வானக நாட்டு மாதர் யாரும் மஞ்சனத்துக்கு ஏற்ற
நானநெய் ஊட்டப்பட்ட, நவைஇல, கலவை தாங்கி,
போனகம் துறந்த தையல் மருங்குற நெருங்கிப் புகார். (10076)

(மஞ்சனம்-நீராடுதல்; நானநெய்-கஸ்தூரி/புனுகு; ஊட்டுதல்-சேர்த்தல்; நவை-குற்றம்; கலவை-சாந்து/சந்தனம்; தாங்குதல்-எடுத்தல்; போனகம்-உணவு/போஜனம்; தையல்-சீதாதேவி; மருங்கு-அருகில்; புகுதல்-அடைதல்)

தேவலோகத்துப் பெண்களான மேனகை, ரம்பை மற்றும் ஊர்வசி முதலானவர்களும், வேறு உள்ள தேவமகளிரும், சீதாதேவிக்கு நீராட்டும் பொருட்டு நறுமணத்தைலம், வாசனைத் திரவியங்களான கஸ்தூரி புனுகு முதலியன சேர்க்கப்பட்டதும், குற்றமற்றதுமான சந்தனக்கலவையைத் தம்கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு இராவணன் அசோகவனத்தில் சிறைவைத்த நாள் முதலாக ஊண், உறக்கம் ஏதும் இன்றி விரதமிருந்து வாடிப் போயிருந்த சீதாதேவியின் அருகில் வந்து சேர்ந்தனர்.

முன்பாடலில் திலோத்தமையைக் கூறியதால் இப்பாடலில் அவள் பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. பொதுவாகத் தேவலோகத்து தேவமகளிர் என்று கூறும் இடங்களில் எல்லாம் இந்த நால்வருடைய பெயர்கள்தான் பேசப்படுகின்றது. "உருப்பசி" என்பது ஊர்வசி என்ற வடசொல்லின் தமிழாக்கம். ஊரு என்ற தமிழ்ச்சொல்லுக்குத் தொடை என்பது பொருள். பிரமதேவனின் தொடையினின்றும் பிறந்ததால் அவள் ஊர்வசி என்று அழைக்கப்பட்டாள் என்க. இதுவரையிலும் இலக்குவனை மட்டும் பதினான்கு ஆண்டுகளும் ஊண், உறக்கம் இன்றி இருப்பவன் என்று கவிஞன் பல இடங்களிலும் சொல்லிவந்திருக்கிறான். இந்த இடத்தில் தான் சீதாதேவியும் இந்தப்பத்து மாதங்களாக ஊண் உறக்கம் இன்றி இருந்து இருக்கிறாள் என்பதை "போனகம் துறந்ததையல்" என்று முதன்முதலாகத் தெரிவிக்கிறான் என்பதும் கருதத்தக்கது.

43. காணியைப் பெண்மைக்கெல்லாம் கற்பினுக்கு அணியை, பொற்பின் ஆணியை, அமிழ்தின் வந்த அமிழ்தினை, அறத்தின் தாயை, சேண் உயர் மறையையெல்லாம் முறைசெய்த செல்வன் என்ன, வேணியை, அரம்பை, மெல்ல விரல்முறை சுகிரிந்து விட்டாள். (10077)

(காணி-விளைநிலம்; பொற்பு-அழகு; ஆணி-உரையாணி/உறைகல்; சேண்-மிகவும்; செல்வன்-முனிவன்/வியாசமுனிவர்; வேணி-சடை/கூந்தல்; சுகிர்தல்-சிக்கெடுத்தல்/கோதுதல்)

அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்ற நான்குவகைப்பட்ட பெண்மைக்குரிய இலக்கணங்களுக்கெல்லாம் விளை நிலமானவளும், கற்பினுக்கே அணிகலனாக விளங்குபவளும், அழகுக்கு உரைகல்லாகத் திகழ்பவளும், திருப்பாற்கடலினின்றும் தோன்றிய தேவாமிர்தம் போன்றவளும், தருமதேவதைக்கே அன்னை பேன்றவளுமாகிய சீதாதேவியின், சிக்குப் பிடித்திருந்த சடைக் கற்றையை, தேவமகளிர்களுள் ஒருத்தியாகிய ரம்பை மெதுவாகத் தன் விரல்களினால் சிக்கெடுத்துச் சீர்ப்படுத்தி, கோதிவிட்டு, வகைப்படுத்தினாள். இதற்கு ஒரு அருமையான உவமை கூறுகிறான் கவிஞன். முற்காலத்தில் மிக உயர்ந்த வேதங்கள் எல்லாம் சிதறி, ஒழுங்கற்றுப் பல இடங்களிலும், பல ரூபங்களிலும் இருந்தன. அவற்றையெல்லாம் ஒன்றுபடுத்திச் சீர்செய்வதற்காகத் திருமால் வேதவியாசர் என்ற அவதாரம் எடுத்து அதனைச் சிக்கறுத்து ஒழுங்குபடுத்தித் தொகுத்து வகைசெய்து, படிப்பதற்கு ஏற்ற பெருநூலாகச் செய்தார். அந்தப் பெருமகனைப்போல அரம்பையும் சீதாதேவியின் கூந்தலைச் சிக்கெடுத்துக் கோதி வகைசெய்தாள் என்கிறான் கவிஞன்.

"ஆணி" என்பது உரையாணியைக் குறிக்கும். பொன்னின் மாற்றை அறிவதற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு உரைகல் எனக்கொள்க. "சுகிர்தல்" என்ற சொல் நமக்குப்புதிது; கோதுதல், சிக்கெடுத்தல், வகைப் படுத்துதல் என்ற பொருள்களைத்தரும் ஒரு அருமையான சொல்.

“செல்வன்” என்பது இங்கு திருமாலைக் குறித்து, அவர் அவதாரமாகத் தோன்றிய வேதவியாசரைக் குறிக்கும். பொதுவாகக் கற்பு என்பது மாதர்க்கு அணிகலன் என்று கூறுவது வழக்கம். இங்கே கவிஞன் “கற்பினுக்கு அணி” என்று சீதாதேவியைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதை நுனித்து உணர்க.

44. பாகு அடர்ந்து, அமுது பில்கும் பவளவாய்த் தரளப் பத்தி
சேகு அற விளக்கி, நானம்தீட்டி, மண்ணேந்த காசை
வேகடம் செய்யுமாபோல், மஞ்சனவிதியின், வேதத்து
ஓகை மங்கலங்கள் பாடி, ஆட்டினர் உம்பர் மாதர் (10078)

(உம்பர்மாதர்-தேவமகளிர்; பாகு-சர்க்கரைப்பாகு; பில்குதல்-சிந்துதல்/ஊறுதல்; தரளம்-முத்து; பத்தி-வரிசை; சேகு-குற்றம்/மாசு; விளக்குதல்-துலக்குதல்; நானம்-நறுமணத்தைலம்/வாசனைத் திரவியங்கள்; தீட்டுதல்-தேய்த்தல்; ஓகை-உவகை; காசு-இரத்தினம்; வேகடம்செய்தல்-சாணைபிடித்து மெருகேற்றித் தூய்மைசெய்தல்; அடர்தல்-செறிந்து விளங்குதல்)

சர்க்கரைப்பாகு செறிந்ததும், அமிழ்த்தை வெளிப்படுத்துவதுமான, பவழம்போலச் சிவந்த வாயினில் உள்ள முத்துப்போன்ற பல்வரிசையை அழுக்குப்போக நன்கு விளக்கச்செய்து, கஸ்தூரி, புனுகு போன்ற வாசனைத் திரவியங்களைத் தலையில் தேய்த்து, மண்ணில் விழுந்து விட்ட இரத்தினக் கற்களை எடுத்துத் தூய்மைப்படுத்திச் சாணைபிடித்து, மெருகேற்றி, ஒளிவிளங்கச் செய்வதுபோல, தேவமாதர்கள், வேதத்தில் கூறியுள்ள மகிழ்ச்சிதரும் மங்கலப்பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு, நீராட்டுதற்கான விதிமுறைப்படி, சீதாதேவியை நீராட்டினார்கள்.

சீதாதேவியின் இன்சொல்லுக்கு எத்தனை அடைமொழிகள் பாருங்கள். “பாகு அடர்ந்து, அமுதுபில்கும், பவளவாய்த், தரளபத்தி” என்பது அவள் பற்களைக் குறித்து அவள் இன்சொல்லின் ஏற்றத்தைக் குறித்தது எனக்கொள்க. தேவமகளிர் என்று கூறுகிறபோதெல்லாம் மேனகை, அரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை ஆகிய நான்கு பேரைப் பற்றித்தான் நாம் அறிந்திருக்கிறோம். தேவகன்னியர்களில் பனிரண்டுபேர் முக்கியமானவர்கள் என்றும், இவர்கள் பன்னிருவரும், பன்னிரண்டு சூரியர்களோடு தொடர்புடையவர்கள் என்றும், இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மாதமும் சூரியனுடன் உலாவருவர் என்றும் ஒரு புராணக்குறிப்புக் கூறுகிறது.

45. உரு விளை பவளவல்லி பால்நுரை உண்டதென்ன
மருவிளை கலவை ஊட்டி, குங்குமம் முலையின் ஆட்டி
கருவிளை மலரின் காட்சிக் காசுஅறு தூசு, காமன்
திருவிளை அல்குற்கு ஏற்ப, மேகலை தழுவச் சேர்த்தார். (10079)

(உரு-நிறம்/அழகு; வல்லி-கொடி; உண்ணுதல்-மூடப்படுதல்; மரு-மணம்; விளை-நிறைந்த; ஊட்டுதல்-பூசுதல்; ஆட்டுதல்-அப்புதல்; காட்சி-தோற்றம்; காசு-குற்றம்; தூசு-பட்டு/ஆடை; திரு-செல்வம்; அல்குல்-இடை; மேகலை-மணிவடம்/இடையணி)

அழகுமிக்க செந்நிறம் பொருந்திய பவளக்கொடியை வெண்மையான பால்நுரை மூடிக்கொண்டதுபோலச் சிவந்தநிறமுடைய மேனியை யுடைய சீதாதேவியின் மேனி முழுவதும் மணம்மிக்க சந்தனக் கலவையைப் பூசி, அவளுடைய கொங்கைகளில் குங்குமக்கலவையை அப்பி, கருவிளை என்று கூறப்படுகின்ற ஒரு மலரின் தோற்றம்போலக் காட்சிதரும் குற்றமற்ற பட்டாடைகளை மன்மதனின் செல்வம் விளைவிக்கும் இடம் என்று கூறப்படும் இடையில் அணிவித்து அதற்குத் தகுந்தாற்போன்ற மேகலை என்னும் இடையணியையும் பொருத் தினார்கள்.

மேகலை என்பது இடையணியாகும். இது எட்டு வடங்களைக் கொண்டது என்பர். கோவை, விரி, சிகை என்றும் இம்மேகலை வழங்கப்பெறும்; அல்குல் என்பது பொதுவாக பெண்ணுறுப்பைக் குறிக்கும் என்றாலும் இங்கே இடையைக் குறித்தது. பெண்ணுறுப்பை மன்மதபீடம் என்பர். எனவே "காமன்திருவிளை அல்குல்" என்றாள் என்க.

46. சந்திரன் தேவிமாரின் தகையுறு தரளப் பைம்பூண்,
இந்திரன் தேவிக்கு ஏற்ப, இயைவன பூட்டி, யாணர்ச்
சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய்த் தேம்பசும் பாகுதீற்றி
மந்திரத்து அயினி நீரால் வலஞ்செய்து, காப்பும் இட்டார். (10080)

(இந்திரன்தேவி-இந்திராணி; சந்திரன் தேவிமார்-நட்சத்திரங்கள்; தகை-அழகு; தரளம்-முத்துக்கள்; பைம்பூண்-பசியபொன்; பூண்-அணி கலன்கள்; பூட்டுதல்-பூண்செய்தல்; யாணர்-புதுமை/புதிய; தேம்-இனிய; தீற்றுதல்-தடவுதல்; அயினி-ஆலத்தி/ஆரத்தி; பாகு-தாம்பூல சாரம்)

இந்திரன் மனைவியான இந்திராணிக்கு ஒப்பானதும், சந்திரனுடைய மனைவியர்களான இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுக்கு ஒப்பானதும், மிக்க அழகு பொருந்தியதுமான முத்துக்களையும், பசிய பொன்னாலான அணிகலன்களையும், அவளுக்கு அழகுதருகின்ற ஆபரணங்களையும் அணிவித்து, புதிய சிந்துரமும், பவழமும் போன்ற சிவந்த வாயில் இனிய பசுமையான வெற்றிலைபாக்குச் சுண்ணாம்பு கலந்த தாம்பூலச் சாற்றைத் தடவி, மந்திரங்கள் பல சொல்லி ஆலத்திநீரை வலப்பக்கமாகச் சுழற்றி, நெற்றியில் அதனால் பொட்டுவைத்து, கண்ணேறு கழித்தனர்.

விண்மீன்கள் அசுவினி முதலிய இருபத்தேழு நட்சத்திரங்கள். இவர்கள் தட்சனின் புதல்வியர் என்பதும், சந்திரனின் மனைவியர் என்பதும் ஒரு

புராணக்குறிப்பு. "அயினிநீர்" என்பது வெற்றிலை, மஞ்சள், செஞ்சோறு கலந்த நீர், இதனை வலமாகச் சுற்றி, நெற்றியில் இடுதல் என்பது திருஷ்டியினால் உண்டாகும் தோஷம் கழிப்பதற்கு என்பர். இந்தப் பழக்கம் இப்போதும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருவது நினைக. காப்பு என்பது ரகசு எனப்படும். கண்ணேறுபடாமல் இருத்தற்குக் காப்பு எனக்கொள்க. இயல்பாகவே உத்தம மகளிர்க்கு அதரம், உதடு-இதழ்கள் சிவந்திருக்கும் என்பர். அதன்மேல் தாம்பூலச் சாற்றைத் தீற்றி மேலும் சிவப்பாக்கினர் என்பதாம்.

47. வீடணன் சீதாதேவியை அழைத்து வருதல்

மண்டல மதியின் நாப்பண் மான் இருந்தென்ன, மானம்
கொண்டனர் ஏற்றி, வான மடந்தையர் தொடர்ந்து கூட,
உண்டை வானாரும் ஒள்வாள் அரக்கரும், புறம் சூழ்ந்து ஓட,
அண்டர் நாயகன்பால், அண்ணல் வீடணன் அருளின் சென்றான்.

(10081)

(மதிமண்டலம்-சந்திரமண்டலம்; நாப்பண்-நடுவில்; மான்-களங்கம்; மானம்-விமானம்; ஒள்-ஒளிபொருந்திய; அண்ணல்-தலைவன்; அண்டர் நாயகன்-தேவர்தலைவன்/இராமபிரான்)

வட்டமான சந்திரமண்டலத்தின் நடுவே மான் என்ற களங்கம் இருப்பதைப்போல, சீதாதேவியை விமானத்தில் ஏற்றி அமரவைத்துக் கொண்டு, தேவமகளிர் அவளைச் சூழ்ந்து உடன் வரவும், அவர்களைப் பின்பற்றி உருண்டை வடிவ உருவமுள்ள வானரக்கூட்டம் வரவும், ஒளி பொருந்திய வாட்படையைக் கொண்ட அரக்கவீரர்கள் அவர்களுக்குப் பின்னால் காவலாகச் சுற்றிச்சூழ்ந்து ஓடிவரவும், பெருந்தகையனான வீடணன் இராமபிரான் கட்டளைப்படி, சீதாதேவியை அழைத்துக் கொண்டு தேவர்தலைவனாகிய இராமபிரானிடம் வந்து சேர்ந்தான்.

சந்திரனில் களங்கம் உள்ளது என்பது வெளிப்படை. இங்கே சந்திரனாக விமானத்தையும், அதில் தோன்றும் மானாக மான் நோக்கியளான சீதாதேவியையும் குறிப்பால் உணர்த்தினார் என்க. அவளைச் சுற்றி வானமடந்தையரும், அவர்களைச் சுற்றி உருண்டை வானாரும், அவர்களையும் சுற்றி வெளிப்புறத்தே ஒள்வாள் அரக்கரும், புடைசூழ, வீடணன் சீதாதேவியை அழைத்துக்கொண்டு இராமபிரானிடம் வந்து சேர்ந்தான் என்பதாம்.

48. இப்புறத்து இமையவர், முனிவர், ஏழையர்
துப்பு உறச் சிவந்தவாய், விஞ்சைத் தோகையர்
முப்புறத்து உலகினும் எண்ணில் முற்றினோர்,
ஒப்புறக் குவிந்தனர், ஓகை கூறுவார்.

(10082)

(இமையவர்-தேவர்கள்; ஏழையர்-பெண்கள்/முனிவர்களின் மனைவியர்; துப்பு-பவளம்; முற்ற-எண்ணில் அடங்கா; ஓகை-உவகை/மனமகிழ்ச்சி; ஒப்புற-ஒருசேர; குவிதல்-கூடுதல்; தோகையர்-மயில்போலும் சாயலை உடைய மகளிர்)

இவ்வாறு சீதாதேவி இங்கே வந்துசேரும்போது, அவ்விடத்தில் தேவர்களும், முனிவர்களும், முனிவர்களின் மனைவியரான ரிஷிபத்தினிகளும், பவழம்போல் சிவந்த வாயினையுடைய வித்யாதரமகளிரும், மூன்றுவகை உலகங்களிலும் உள்ள அளவற்ற பெண்டிரும் தமது மகிழ்ச்சிப் பெருக்கை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு ஒருசேர வந்து கூடினார்கள்.

"தோகையர்" என்பது தோகைகளையுடைய மயில்போலும் சாயலையுடையவர் என்று வித்யாதரப் பெண்களைக் குறித்து நின்றது. "ஒப்புற" என்பது அங்கே கூடிவந்தவர்களுள் ஒருவரும் தம்முள் வேற்றுமை பாராட்டாது, எல்லோரும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்குடன் ஒன்று கூடினார்கள் என்பதாம்.

49. பெரும் கூக்குரல் எழுதல்

அருங்குலக் கற்பினுக்கு அணியை அண்மினார்,
மருங்கு பின் முன்செல வழி இன்று என்னலாய்,
நெருங்கினார்; நெருங்குழி, நிருதர் ஓச்சலால்,
கருங்கடல் முழுக்கு எனப் பிறந்த, கம்பலை. (10083)

(அண்முதல்-நெருங்கிச்செல்லுதல்; இன்று-இல்லை; மருங்கு-பக்கம்; ஓச்சுதல்-ஓங்குதல்; கம்பலை-பேராவாரம்/கூக்குரல்)

அருமையான சிறந்த சனகர்குலத்தில் தோன்றியவளும், கற்பினுக்கு அணிகலன் என்று கருதப்படுபவளுமான சீதாதேவியை, பெண்கள் நெருங்கினார்கள்; அவள் இருபக்கங்களிலும் முன்னும், பின்னும், ஒருபக்கமும் செல்ல வழியே இல்லை என்று கருதுமாறு நெருங்கினார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் நெருக்கும்போது அரக்கர்கள் தம் கைகளில் கொண்டிருந்த கோலை உயர்த்தி அதட்டினார்கள். அதனால் கடல் முழக்கம்போலப் பேராவாரம் எழுந்தது.

50. அவ்வழி இராமனும் அலர்ந்த தாமரைச்
செவ்வி வாள் முகம்கொடு, செயிர்த்து நோக்குறா,
"இவ்வொலி யாவது?" என்று இயம்ப, இற்று எணா,
கவ்வைஇல் முனிவரர் கழறினார் அரோ. (10084)

(அவ்வழி-அவ்விடத்து; செயிர்த்து-சினந்து; நோக்குறா-நோக்கி; கவ்வை-பழி; முனிவரர்-முனிவர்களில் சிறந்தவர்கள்; இற்று-இன்னது; கழறுதல்-எடுத்துரைத்தல்)

அந்தப் பேரொலியைக் கேட்ட இராமபிரான், தனது அன்றலர்ந்த தாமரைமலர்போலச் செம்மையாக ஒளிவீசிப் பிரகாசிக்கும் முகத்தைக் கோபமாக வைத்துக்கொண்டு, அக்காட்சியினைப் பார்த்து, "இந்தப் பேரொலி எதனால் எங்கிருந்து வருகிறது?" என்று கேட்க, பழியற்ற முனிவர்களில் சிறந்தவர்கள் சிலர், அதன் காரணத்தை இன்னது, இதனால்தான் ஏற்பட்டது என்று எடுத்துரைத்தார்கள்.

"அலர்ந்த தாமரைச் செவ்விவாள் முகம்" என்பது முன்பு அயோத்தியா காண்டத்தில் பேசப்பட்ட "அப்பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா" என்ற வார்த்தைகளை நினைவுபடுத்தவேண்டும். "முனிவரர்" என்பது முனிவர்களில் சிறந்த மனனசீலர்களைக் குறிக்கும். "செறுத்தல்" என்பது தன் மனத்துக்குள்ளேயே கறுவுகொள்ளுதல்; செயிர்த்தல் என்பது அதை வெளிப்படையாகக் காட்டி வெகுள்தல் என்ற வேறுபாடு கருதத்தக்கது.

51. முனிவரர் வாசகம் கேட்புறாத முன்,
நனி இதழ் துடித்திட நகைத்து, வீடணன்
தனைஎழ நோக்கி, "நீ தகாத செய்தியோ
புனிதநூல் கற்று உணர் புந்தியோய்?" என்றான். (10085)

(வாசகம்-வார்த்தைகள்/சொற்கள்; எழநோக்குதல்-நிமிர்ந்து பார்த்தல்; புனிதம்-தூய்மை; புந்தி-அறிவு; புந்தியோய்-அறிஞனே; தகுதி-நடுவுநிலைமை)

மனனசீலர்களான முனிபுங்கவர்கள் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்பதற்கு முன்பாகவே இராமபிரான் தன் அழகிய இதழ்கள் மிகவும் துடிக்கப்பெற்று, கோபக்கனல் சிந்த ஒரு வெகுளிச்சிரிப்புச் சிரித்து, வீடணனை நிமிர்ந்து பார்த்து, "வீடணா! மாசமரு அகற்றும் புனிதமான தூய நூல்களைக் கற்றறிந்த நீ இவ்வாறு நடுவுநிலைமை தவறிய, தகாத செயல்களைச் செய்யலாமோ!" எனச் சினந்து கேட்டான்.

முனிவரர் என்பவர் முனிவர்களில் சிறந்தவர்கள் என்று பொருள்படும். "வாசகம் கேட்புறாதமுன்" என்பது விரைவுக்குறிப்பு. இராமபிரானுக்குப் பொதுமக்கள் மீது உள்ள அன்பும், பாசமும் புலப்படுத்தப்பட்டது. இங்கே நகை, வெகுளிபற்றியது. "புனிதநூல்" என்பது வேத சாஸ்திரங்களைக் குறிக்கும் எனக்கொள்க.

52. “கடுந்திறல் அமாக்களும் காணும் ஆசையால்,
நெடுந்திசைத் தேவரும், நின்ற யாவரும்
அடைந்தனர்; உவகையின் அடைகின்றார்களைக்
கடிந்திட, யார்கொணார்! கருது நூல்வலாய்” (10086)

(கருதுதல்-ஆராய்ந்து அறிதல்; கடிதல்-வெகுள்தல்; சொல்லுதல்-கட்டளையிடுதல்)

இராமபிரான் வீடணனை நோக்கி, “ஆராய்ந்து அறியத்தக்க சாத்திர நூல்களையெல்லாம் சுற்று அதில் வல்லமைபெற்றவனே! வீடணா! நாம் செய்த கடுமையான, வெற்றித்திறம் வாய்ந்த போர் நிகழ்ந்த போர்க் களத்தைக்காண மிக்க ஆர்வத்துடன் வந்து நிற்கின்ற நீண்டதிசைத் தேவர் களையும், மற்றவர்களையும், கடுஞ்சொற்கள்கூறி அதட்டி விலக்கும்படி யார் இவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்கள்?” என்று கேட்கிறான் இராமபிரான்.

கூடியிருந்தவர்களை அதட்டி விலக்கும்படி இராமபிரான் கூறவில்லை. இலங்கைக்கு இப்போது அரசனான வீடணனும் கூறியிருக்கமுடியாது; கூறியிருந்தாலும் அது தவறானதாகும்; என்றால் அவன் வரம்பை மீறிக் கட்டளையிட்டவர் யாராய் இருக்கும் என்று கேட்கிறான் இராமபிரான் என்பதாம். உண்மையிலேயே போர்க்களத்தைக் காணவா தேவர்களும் மற்றவர்களும் கூடியிருக்கிறார்கள்? இராமபிரானையும் சீதாதேவியையும் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு ஒருசேரக் காணுகின்ற அரிய வாய்ப்பை நழுவவிடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் நெருக்கிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள் என்பது கற்போருக்கு நன்கு தெரியும் அல்லவா!

53. “பரசுடைக் கடவுள், நேமிப் பண்ணவன், பதுமத்து அண்ணல்,
அரசுடைத் தெரிவைமாறை இன்றியே அமைவது உண்டோ?
கரை செயற்கு அரியதேவர், ஏனையோர், கலந்து காண்பான்
விரசுநின், விலக்குவாரோ? வேறு உணர்க்கு என்கொல்? வீர!” (10087)

(பரசு-மழுப்படை/கோடாலி; நேமி-சக்கரப்படை; பண்ணவன்-தேவன்/திருமால்; பதுமம்-தாமரைமலர்; அண்ணல்-தலைவன்/பிரம தேவன்; தெரிவைமார்-தேவிமார்; கரை-எல்லை; கலந்து-நெருங்கி; காண்பான்-காணும் பொருட்டு; விரசுறுதல்-விரைந்து வருதல்)

“பரசு என்னும் மழு பாயுதத்தைக் கையில் கொண்டுள்ள சிவபெரு மானும், சக்கராயுதத்தை ஏந்திய தேவனாகிய திருமாலும், தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் பெருமைக்குரிய பிரமதேவனும், தத்தம் தலைமைசான்ற மனைவிமாரைப் பிரிந்து தனியாக வந்து பொருந்தியிருத்தல் உண்டோ? இல்லையல்லவா? ஒன்றாகத்தானே காட்சி தந்திருக்கிறார்கள். அதுபோல இங்கே அளவிடற்கரிய தேவர்களும், மற்றவர்களும் ஒன்றுகூடி எங்களைக்

காண்பதற்காக விரைந்து வந்திருப்பவர்களை அதட்டி விலக்கி வெருட்டுவது என்பது சரியோ? இத்தகைய தேவர்க்கும் தேவமகளிர்க்குமே இந்த நிலைமை என்றால் மற்றவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்லமுடியும்?" என்று அங்கலாய்க்கிறான் இராமபிரான்.

முன்பாடலில் "அமாக்களும் காணும் ஆசையால்" என்று இராம பிரானைக் கூறவைத்த கவிஞன் இந்தப் பாடலில் போர்க்களத்தைக் காணவந்ததாகக் கூறாதுவிட்டிருப்பதை நுனித்து உணர்க. எனவே வந்தவர்கள் எல்லோரும் போர்க்களத்தைக் காண்பதற்காக வரவில்லை; இராமபிரானையும் சீதாதேவியையும் ஒருசேரக் காணவே வந்திருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவு. அன்புடன் நம்மைக் காணவருபவர்களைக் கடிந்து விலக்குதலே குற்றம், அதிலும் பெண்களை விலக்குதல் மாபெரும் குற்றம் என்கிறான் இராமபிரான் என்பதாம். "வீர" என்பது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு; வீரர்கள் இத்தகைய செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள் என்பது கருத்து. "அரசுடைத் தெரிவைமார்" என்பது பட்டத்தரசியர், அரசமகளிர் என்பதுபோல கடவுளின் மனைவியர் எனக்கொள்க.

54. "ஆதலான், அரக்கர்கோவே! அடுப்பது அன்று உனக்கும், இன்னே சாதுகை மாந்தர் தம்மைத் தடுப்பது" என்று அருளி, செங்கண் வேதநாயன்தான் நிற்ப, வெய்து உயிர்த்து, அலக்கண் எய்தி, கோதுஇலா மனனும், மெய்யும் குலைந்தனன் குணங்கள் தூயோன்.
(10088)

(கோ-அரசன்/வேந்தன்; இன்னே-இப்பொழுதே; அடுப்பது-ஏற்புடையது; வெய்து-வெப்பம்மிக; உயிர்ப்பு-பெருமூச்சு; அலக்கண்-துன்பம்/வருத்தம்; கோது-குற்றம்; மனன்-மனம்; குலைதல்-நடுங்குதல்; சாதுகை-ஒழுக்கம்)

இராமபிரான் வீடணனை நோக்கி, "அரக்கர் தலைவனே! வீடணா! எனவே இப்பொழுது நல்லொழுக்கமிக்க மக்களைத் தடுத்துக் கடிந்து விலக்குவது உன்போன்ற சுற்றறிந்தவர்களுக்குப் பொருத்தமான செய்கை அன்று" என்று கூறி அருள்செய்து, தனது சினத்தினால் சிவந்த கண்களையுடைய வேதங்களின் தலைவனாகிய இராமபிரான் அங்கேயே நிற்கவும், குணங்களில் தூய்மையானவனான வீடணன் அதுகேட்டு வெப்பப் பெருமூச்சு விட்டுத் துன்பம் அடைந்து, தனது குற்றமற்ற உள்ளமும் உடம்பும் சற்று நடுங்கலானான்.

அரக்கர்கோ-வீடணன்; சாதுகைமாந்தர்-ஒழுக்கம் நிறைந்த தேவர்கள், தேவியர், முனிவர்கள், முனிபத்தினிகள்; வேதநாயகன்-இராமபிரான்; குணங்கள்தூயோன்-வீடணன்.

55. சீதாதேவி இராமபிரான் இருந்த போர்க்களம் வருதல்.

அருந்ததி அனைய நங்கை அமாக்களம் அணுகி, ஆடல்
பருந்தொடு கழுகும் பேயும் பசிப்பிணி தீருமாறு
விருந்திடு வில்லின் செல்வன் விழா அணி விரும்பி நோக்கி,
கருந்தடங் கண்ணும் நெஞ்சும் களித்திட, இனைய சொன்னாள்.

(10089)

(அனைய-ஒத்த; ஆடல்-வலிமை; பிணி-நோய்; விழா-வெற்றி;
அணி-கோலம்; தட-பெரிய/அகன்ற; இனைய-இத்தகைய)

வசித்த முனிவன் மனைவியாகிய கற்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக
விளங்குகின்ற அருந்ததிபோன்ற பெண்களிற் சிறந்தவளாகிய சீதாதேவி
கரிய பெரிய அகன்ற கண்களும், உள்ளமும் மகிழ்ச்சியால் துள்ள, போர்க்
களத்தை நெருங்கி, மிக்க வலிமையுடைய பருந்துகளும், கழுகுகளும்,
பேய்களும் தத்தம் பசிநோய் தீர்ந்துபோகும் வண்ணம் அரக்கர்களது
உடல்களை விருந்தாகப் படைத்த கோதண்டம் என்னும் வில்லினை
உடைய செல்வனான இராமபிரானின் வெற்றித் திருவிழாவை விரும்பிப்
பார்க்கும் நோக்கத்தோடு வந்து கீழ்வருமாறு கூறலானாள்.

அருந்ததி-வசித்த முனிவரின் மனைவி. கற்பினுக்கு எடுத்துக்
காட்டாகக் கூறப்படுபவள். சப்தகன்னிகையருள் ஒருத்தி. இவளது கற்பின்
சிறப்பைச் சிலப்பதிகாரம் அழகாகப் பேசுகிறது. "தீதிலாவடமீனின்திறம்
இவள்திறம்" என்று அருந்ததியை எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு
கண்ணகியின் கற்பினைப் பேசுகிறது சிலப்பதிகாரம். "வடமீன் புரையும்
கற்பின் மடவரால்" என்றும், "சாலி ஒரு மீன் தகையானை" என்றும்
சிலப்பதிகாரம் அருந்ததியைப் போற்றுவது காணலாம். சப்தகன்னியர்கள்
அருந்ததி, சீதை, தாரை, அகலிகை, மண்டோதரி, திரௌபதி, நளாயினி
என்பவராவர். அருந்ததி வடதிசையில் ஆகாயத்தில் ஒரு நட்சத்திரமாகத்
திகழ்கிறாள். அதனால்தான் இன்றும் திருமணச் சடங்குகளில்
அம்மிமிதித்து அருந்ததி பார்த்தல் என்ற சடங்கும் நிகழ்கிறது என்பது
உணர்க.

56. "சீலமும் காட்டி, என் கணவன் சேவகக்
கோலமும் காட்டி, என்குலமும் காட்டி, இஞ்
ஞாலமும் காட்டிய கவிக்கு, நாள்அறாக்
காலமும் காட்டும்கொல் என் கற்பு?" என்றாள்.

(10090)

(சீலம்-ஒழுக்கம்; சேவகம்-வீரம்; ஞாலம்-உலகம்; கவி-குரங்கு/
அனுமன்; காலம்-நீண்ட வாழ்நாள்/ஆயுள்/சிரஞ்சீவித்தன்மை; காட்டுதல்
-உண்டாக்குதல்)

“என்னுடைய கற்பொழுக்கத்தை என் கணவனாகிய இராமபிரானுக்கு எடுத்துச்சொல்லி, என் கணவன் இராமபிரானுடைய வீரத்திறத்தையும், போராற்றலையும் நானே நேரில் பார்க்கும்படி செய்து, என்னுடைய பிறந்த குலத்தின் பெருமையையும், புகுந்தகுலத்தின் பெருமையையும் இந்த உலகத்தின் தன்மையினையும் எல்லோர்க்கும் எடுத்துக் காட்டிய வனான அனுமனுக்கு என்னுடைய திண்ணிய கற்பு, இடையறாத வாழ்நாளாகிய சிரஞ்சீவித்தன்மையை நல்குமோ!” என்று தனக்குத்தானே கூறிக்கொள்கிறாள் சீதாதேவி.

இந்தப் பத்துமாதப் பிரிவில், சீதாதேவியின் கற்பொழுக்கத்தை இராம பிரானுக்கும் இராமபிரானின் வீரத்திறனைச் சீதாதேவிக்கும், எடுத்துக் காட்டியவன் அனுமன். அதுபோல இவ்வுலகம் அழிந்துபோகா வண்ணம் உலகத்தைக் காப்பாற்ற உதவிபுரிந்தவனும் அதே அனுமன்தான். எனவே அவனுக்கு இடையறாத வாழ்நாள் தந்தருள வேண்டுமென்பது சீதாதேவியின் கருத்து.

57. “எச்சில் என் உடல்; உயிர் ஏகிற்றே; இனி
நச்சுஇலை” என்பதோர் நவைஇலாள் எதிர்,
பச்சிலை வண்ணமும், பவள வாயுமாய்க்
கைச்சிலை ஏந்தி நின்றாணைக் கண்ணுற்றாள். (10091)

(எச்சில்-தூய்மையற்றது; நச்சு-விருப்பம்; நவை-குற்றம்; ஓர்தல்-சிந்தித்தல்)

இராவணன் என்னைச் சந்திக்கும்முன்பே அவன் இதயமாம் சிறையில் வைத்ததாலும், பின்னர் என்னைப் பர்ணசாலையோடு கொண்டுவந்து அசோகவனத்தில் சிறைவைத்ததாலும் என் உடல் அசுத்தமாகித் தூய்மையற்றதாய்த் தீண்டத்தகாததாய் ஆகிவிட்டது. நான் எப்பொழுது என் கணவன் இராமபிரானை விட்டுப் பிரிந்தேனோ, அப்போதே என் உயிரும் பிரிந்துபோயிற்று. இப்போது இருப்பது வெற்றுடல் மட்டுமே. எனவே எனக்கு இவ்வுலகின் கண் எந்தவித ஆசையும், பற்றும்கிடையாது என்று பலவாறு சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவளான குற்றமற்ற சீதாதேவி, தன் எதிரில் பச்சைஇலை போன்ற நிறமுடைய மேனியையும் பவளம் போல் சிறந்த சிவந்த வாயினையுமுடையவனாய்க் கையில் கோதண்டம் என்னும் வில்லை ஏந்திக்கொண்டு நிற்பவனாகிய இராமபிரானைக் கண்டாள்.

எச்சில் என்பது தூய்மையற்ற எந்தப்பொருளையும் குறிக்கும். இங்கு சீதாதேவியின் உடலைக் குறித்தது என்க. “பச்சிலை வண்ணம்” என்பது “பச்சைமாமலை போல் மேனி” என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை நினைவு படுத்தவேண்டும். “மண்டினி ஞாலத்து மாமழை வளந்தருஉம் பெண்டிராயில் பிறர்நெஞ்சுபுகார்” என்பது மணிமேகலை.

58. மாணமீது அரம்பையர் சூழ வந்துள்ளன்,
 போன பேர் உயிரினைக் கண்ட பொய்உடல்
 தான் அது கவர்வுறும் தன்மைத்தாம் எனல்
 ஆனனம் காட்டுற, அவனி எய்தினான். (10092)

(அரம்பையர்-தேவமகளிர்; மானம்-விமானம்; போன-நீங்கிச்சென்ற;
 பொய்உடல்-வெற்றுடம்பு; ஆனனம்-முகம்; அவனி-நிலம்; எய்துதல்-
 இறங்குதல்)

விமானத்தின்மீது தேவமகளிருடன் சூழ்ந்து வந்தவளான சீதாதேவி,
 முன்பு போய்விட்ட தன் பெரிய பெருமைவாய்ந்த உயிர் இப்போது
 பொய்யான வெற்றுடலைத்தானே சென்று பற்றிக்கொள்ளுவதுபோல,
 அவளது முகம் அதனைப் புலப்படுத்தும் வண்ணம் மகிழ்ச்சியாக
 விமானத்திலிருந்து தரையில் இறங்கி வந்தாள்.

முன்பு பிரிந்துசென்ற உயிரை மீண்டும் பெற்றதுபோல, சீதாதேவி
 இராமபிரானைக் கண்டபோது அவள்முகம் பொலிவுற்றுத் தோன்றியது
 என்பதாம்.

59. "பிறப்பினும் துணைவனை, பிறவிப் பேர் இடர்
 துறப்பினும் துணைவனை, தொழுது, "நான் இனி
 மறப்பினும் நன்று; இனி மாறு வேறு வீழ்ந்து,
 இறப்பினும் நன்று", என ஏக்கம் நீங்கினான். (10093)

(ஏக்கம்-மனக்கவலை; மாறு-எதிர்)

"இப்பிறப்பு மட்டுமல்லாமல் நான் எந்தப் பிறப்பெடுத்தாலும்
 எனக்குப் பிறவிதோறும் என் வாழ்க்கைத் துணையாக வந்து அருளு
 பவனை, பிறவி என்னும் பெருந்துன்பத்தினின்றும் நீங்கி, பரமபதம்
 எய்தினாலும் அங்கேயும் அப்போதும் துணைவனாகத் துணைவருப
 வனாகிய என்கணவன் இராமபிரானை நேரில் கண்டு வணங்கிவிட்டேன்.
 இனிமேல் நான் அவனை மறந்துபோனாலும் நல்லதே. அல்லது
 அதற்குமாறாக வேறுபட்டு, வீழ்ந்து இறந்து போனாலும் நல்லதே" என்று
 தான் முன்பு கொண்டிருந்த கவலை நீங்கப்பெற்றாள் சீதாதேவி.

முன்பு, இனி இராமபிரானைத்தன்னால்காணமுடியுமோ என்று கவலை
 கொண்டிருந்தவள் சீதாதேவி என்பது நாம் அறிந்ததே. இப்போது அவனை
 நேருக்குநேர் கண்டுவிட்டதில் அளவற்ற மகிழ்ச்சி. எனவே இனிமேல்
 எனக்கு எந்தத் தீங்கு நேர்ந்தாலும் கவலைப்படமாட்டேன் என்கிறாள்
 சீதாதேவி என்பதாம். "இப்பிறப்பில் காண்டலோ அரிது என்று விம்முறும்,
 கலங்கும்" என்பது சுந்தரகாண்டம். "இம்மை மாறி மறுமையாயினும்,
 நியாகியர் எம் கணவன்; யானாகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே" என்பது
 குறுந்தொகை. "ஈண்டு நான் இருந்து இன்னுயிர் மாயினும், மீண்டு வந்து

பிறந்து, தன் மேனியைத் தீண்டலாவதோர் தீவினை தீர்வரம் வேண்டினான் தொழுது என்று விளம்புவாய்!" எனச் சீதாதேவி அனுமனிடம் கூறியனுப்பியதையும் இங்கு நினைவுகொள்ளல் தகும. "மறப்பினும்" என்ற இடத்து உம்மை மறவாமையை உணர்த்தியது. அதுபோல "இறப்பினும்" என்ற இடத்து இறவாமையை உணர்த்தியது.

60. இராமபிரான் சீதாதேவியை அமைய நோக்குதல்

கற்பினுக்கு அரசினை, பெண்மைக் காப்பினை,
பொற்பினுக்கு அழகினை, புகழின் வாழ்க்கையை,
தற்பிரிந்து அருள்புரி தரும் போலியை,
அற்பின் அத்தலைவனும் அமைய நோக்கினான். (10094)

(பொற்பு-அழகு; தற்பிரிந்து-தன்னைப் பிரிந்து; போலியை-போன்றவளை; அற்பு-அன்பு; அமைய-உள்ளம் பொருந்த; வாழ்க்கை-உறையுள்/நிலைக்களன்/வாழ்விடம்)

கற்புக்கரசியானவளும், அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் பெண்மைக்குரிய நான்கு குணங்கட்கும் அரண்போன்று திகழ்பவளும், அழகுக்கு அழகு செய்யும் பேரழகியானவளும் புகுந்த குலத்திற்கும், பிறந்த குலத்திற்கும் புகழை நிலைநிறுத்தி நிலைக்களனாக விளங்குபவளும், தன்னைப் பிரிந்திருந்தம்கூட, அருளையே செய்கின்ற தரும தேவதையைப் போன்றவளுமாகிய தன் மனைவி சீதாதேவியை, தலைவனாகிய இராமபிரானும் பேரன்புகொண்டு சற்று நிதானமாகக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

"தற்பிரிந்து அருள்புரி தருமம்" என்பது, மற்றொரு சிறந்த பொருளையும் தருவதை உணர்க. இராமபிரானைப் பிரிந்து தனித்து அசோகவனத்தில் சிறைப்பட்டிருந்த சீதாதேவியை அங்குள்ள அரக்கியர்கள் கொடுமைப்படுத்தினர் என்பதும், அங்குவந்த அனுமன்தன் தெய்வமான சீதாதேவிக்கு துன்பம் செய்தவர்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்க வேண்டும் என்று கருதி அன்னையின் அனுமதி வேண்டியதும், அதற்குச் சீதாதேவி இவர்கள் கூனியைப்போலப் பேரிடர் செய்யாதவர்கள். இவர்களுக்குத் துன்பம் தருவது கூடாது என்று அனுமனைத் தடுத்து நிறுத்தி அருள் புரிந்ததும் இங்கு பேசப்படுகிறது எனக்கொள்க. "அன்பு" என்பது "அற்பு" என எதுகைநோக்கித் திரிந்தது. "அமைய நோக்குதல்" என்பது ஆழ்ந்த பொருள்தருகின்ற சொற்றொடர். சாதாரணமாகச் சொன்னால் கூர்ந்து நோக்கினான் என்று பொருள் கொள்வோம். ஆனால் பின்னர் நிகழ இருக்கின்ற நிகழ்ச்சிகளை முன்னோட்டமாகக் கொண்டு பார்த்தால் இந்தச் சொல் பல பொருள் களைத்தரும். இவ்வளவு தெளிவாகச் சீதாதேவியின் குணநலன்களைப் பாராட்டிய இராமபிரான் பின்னால் எப்படி நடந்து கொள்ளப்போகிறான்

என்பதுதான் வியப்பைத் தருகிறது. நெடுங்காலமாகப் பிரிந்து இருந்ததால் ஆசைநீர்ப்பார்த்தான் என்பதும் ஒரு பொருள். முன்பாடலில் "கைச்சிலை ஏந்தி நின்றானைக் கண்ணுற்றாள்" என்றதனால் இங்கே பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிற உம்மை, இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை என்க.

61. சுணங்கு உறுதுணை முலை முன்றில் தூங்கிய
அணங்கு உறு நெடுங்கணீர் ஆறு வார்வுற,
வணங்கு இயல் மயிலினை, கற்பின் வாழ்வினை,
பணம் கிளர் அரவுஎன எழுந்து, பார்ப்புறா.

(10095)

(சுணங்கு-தேமல்/பசலை; துணை-இரண்டு; முன்றில்-முற்றம்/முன்பக்கம்/மேற்புறம்; தூங்குதல்-இடையறாது விழுதல்; அணங்குதல்-வருத்துதல்; வார்-பெருக்கு; வாழ்வு-வாழ்விடம்/நிலைக்களன்; பணம்-படம்; கிளர்-தல்-சீறியெழுதல்; அரவு-பாம்பு; பார்ப்புறா-பார்த்து) (குளகப்பாடல்)

தேமல் படர்ந்திருக்கும் இரு கொங்கைகளின் மேற்புறத்தில் இடைவிடாது வந்து விழுகின்ற, வருத்தத்தைத் தருகின்ற நீண்ட கண்களினின்றும் பெருகுகின்ற கண்ணீர் ஆறாகப் பெருக, தன்னை வந்து வணங்கிநின்ற மயில்போன்ற சாயலை உடையவளும், கற்பு என்னும் பண்பிற்கு நிலைக்களனாக விளங்குபவளும் ஆன சீதாதேவியை, இராமபிரான் படம்விரித்துச் சீற்றம் கொண்டு எழுந்து ஆடுகின்ற பாம்பினைப்போலச் சீற்றத்துடன் பார்த்து - பாடல் தொடர்கிறது.

"சுணங்கு" என்பது பசலையைக் குறிக்கும். கொங்கைகளில் தேமல், பசலை படர்ந்திருப்பது ஒரு அழகு என்று சாமுத்திரிகா இலக்கணம் பேசுகிறது. தன் இரு கண்களினின்றும் பெருகுகின்ற ஆனந்தக் கண்ணீர் அவளது இரு கொங்கைகளின் மேற்புறத்தில் வந்து இடைவிடாது விழுகிறது. அந்த நீர்ப் பெருக்குடன் இராமபிரானை வணங்குகிறாள். அவ்வாறு வணங்குபவளை இராமன் பாம்பு படமெடுத்துச் சீறி ஆடுவதுபோல் சீற்றத்தோடு பார்த்தான் என்பதாம். அவள் அன்புகொண்டு பார்க்க, அவன் சீற்றம்கொண்டு பார்க்கிறான். அன்புப்பார்வைக்கு மயிலையும், கோப்பார்வைக்குப் பாம்பையும் உவமித்த நயம் நோக்குக.

62. இராமபிரான் சீதாதேவியைக் கடிந்து உரைந்தல்

"ஊண்திறம் உவந்தனை, ஒழுக்கம் பாழ்பட,
மாண்டிலை; முறை திறம்பு அரக்கன் மாநகர்
ஆண்டு உறைந்து அடங்கினை, அச்சம் தீர்ந்து இவண்
மீண்டது என் நினைவு? "எனை விரும்பும்" என்பதோ?"

(10096)

(முறை-நீதிநெறிமுறை; திறம்புதல்-தவறுதல்/வழுவுதல்; உறைதல்-தங்குதல்; ஊண்திறம்-உணவுவகைகள்; தீர்தல்-நீங்குதல்; நினைவு-எண்ணம்)

தன் எதிரில் ஆனந்தக் கண்ணீருடன் வந்துநின்ற தன் மனைவி சீதாதேவியை அமைய நோக்கிய இராமபிரான், அவளை நோக்கி, "நீதிநெறி முறைகளினின்றும் வழுவிய அரக்கன் இராவணனுடைய பெரிய நகரமாகிய இலங்கையில், சிறையில் நீண்ட பத்துமாதங்கள் தங்கியிருந்து அவன்கீழ் அடங்கிப் போயிருக்கிறாய்; அவர்கள் அளித்த அறுசுவை உணவுகளை விருப்பத்துடன் உண்டு வாழ்ந்து இருக்கிறாய்; உன் கற்பு நெறியாகிய நல்ல ஒழுக்கங்களும் பாழ்பட்டுப்போனபின்னரும் இன்னும் உயிர்விடாது, உயிருடன் நின்று கொண்டிருக்கிறாய்; இவையெல்லா வற்றையும் செய்தபின்னரும், சிறிதும் அச்சம்கொள்ளாது, இங்கு என்முன் மீண்டுவந்து நிற்பது என்ன காரணம் பற்றி? நீ என்ன நினைக்கிறாய்? நான் உன்னை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளுவேன் என்று கருதினாயா? அல்லது நீ என்னை இன்னும் விரும்புகிறாய் என்று எனக்குக் காட்டுவதற்காகவா?" என்று தடித்த வார்த்தைகளால் வலிந்து தன் மனைவி சீதாதேவியை ஏககிறான் இராமபிரான்.

பொதுவாக எவரும் ஒழுக்கம் பாழ்பட்டுப்போனால் உயிர்துறக்கவே துணிவர். மாள்வர்; "மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார் உயிர் நீப்பர் மானம்வரின்" என்பது குறள்-969. அவ்வாறு இருக்கவும் நீ மட்டும் இன்னும் ஏன் உயிரோடு இருக்கிறாய் என்று கடிந்து உரைக்கிறான் இராம பிரான். "உண்ணும் சோறும், பருகும் நீரும், தின்னும் வெற்றிலையும் கண்ணன்" என்று ஆழ்வார்கள் கூறியதுபோல இராமநாமத்தையே கூறிக்கொண்டு உயிர் வாழ்ந்தவளான, சீதாதேவியைப் பார்த்து ஊண் உறக்கம் இன்றி உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்த சீதாதேவியைப் பார்த்து, இராமபிரான் இவ்வாறு கடிந்து உரைத்தான் என்பதாம். இராமநாமம் அமிர்தஜீவனம் என்பது வடமொழி.

ஆனால் சீதாதேவி தான் இலங்கையில் சிறையிருந்த பத்துமாத காலமும், "நன்மருந்து போல் நலன்அற உணங்கினாள்" என்பதும், "மென்மருங்குபோல் மற்றுள அங்கமும் மெலிந்தாள்" என்பதும், "துயிலெனக் கண்கள் இமைத்தலும், முகிழ்த்தலும் துறந்து சிறையிருந்தாள் என்பதும், "அருந்தும் மெல்லடகு ஆரிட அருந்தும்" என்று அழுங்கினாள் என்பதும் நாம் முன்பு பயின்றுவந்ததே. அத்தகைய சீதாதேவி அவள் இருந்த தவக்கோலம் கொண்ட நிலையிலேயே இராம பிரான்முன் தோன்றியிருந்தால் இத்தகைய கேள்விகளை இராமபிரான் கேட்டிருப்பானா? இத்தகைய பழிச்சொற்களை அவள்மீது தூவியிருப்பானா? அவளை அலங்கரித்துக்கொண்டு வரச்சொன்னது வீடணன் செய்த தவறு என்றே நிச்சயிக்கத் தோன்றுகிறது. இராமபிரான் கூறாத ஒன்றை தானே வலிந்துகூறி அழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டிய

நிர்பந்தம் என்ன? இவையெல்லாம் அவள் கற்புடையவள் என்பதை உலகத்தார்க்கு எடுத்துக் காட்டுவதற்காகத்தான் என்று கூறும் சமாதானம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை என்பதையும் கற்போர் உணரலாம். மேலும் சீதாதேவி தங்கியிருந்தது இலக்குவன் அமைத்துத் தந்த பர்ணசாலையில்தானேயன்றி, அவள் பாதங்கள் இலங்கை மண்ணை மிதித்ததுகூடக் கிடையாது; "செல் அரித்தும் எழாதாள்" என்று முன்பு கூறியதை இங்கு நினைவுகூர்க. எனவே இராமபிரான் கூறும் பழிச்சொற்கள் அபாண்டமானவை என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும்; இராமபிரான் இவ்வாறு சீதாதேவியைக் கடிந்துரைப்பது, முதல்வனாகிய அவன், தான் மேற்கொண்டிருக்கும் மானிட இயல்புக்கு ஏற்பப் பேசினான் என்று கூறுவதை ஒரு சமாதானமாகத்தான் ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.

63. "உன்னை மீட்பான் பொருட்டு, உவரி தூர்த்து, ஒளிர்
மின்னை மீட்டுறு படை அரக்கர் வேர்அற,
பின்னை மீட்டு, உறுபகை, கடந்திலேன்; பிழை
என்னை மீட்பான் பொருட்டு, இலங்கை எய்தினேன்" (10097)

(உவரி-கடல்; தூர்த்தல்-நிரப்புதல்/மேடாக்குதல்; படை-படைக் கலன்கள்; கடத்தல்-வென்று அழித்தல்; பிழை-பழி; உறுபகை-மிக்கபகை/பெரும்பகை)

"நான் கடலைத் தூர்த்து, அணைகட்டி அதன்மேல் வானரப்படையைக் கொண்டு இலங்கைக்கு வந்து, ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிப்பதில் மின்னலையும் கீழ்படச்செய்யும் ஆயுதங்களைக் கொண்டு அரக்கர்களை அடியோடு அழித்து, மேலும் போர்செய்து அரக்கர் தலைவனான இராவணனை வென்று, கொன்று, அழித்தது உன்னை இந்த இலங்கைச் சிறையினின்றும் மீட்பதற்காக அல்ல. "இராமபிரானுடைய மனைவியாகிய சீதாதேவியை ஒரு அரக்கன் வலிதில் கவர்ந்து சென்று சிறையில் வைத்திருக்கிறான். அதனை அறிந்தும், அவனுடன் போரிட்டு, அவனை அழித்து அவளைச் சிறை மீட்டுக்கொண்டு வாராது, வாளா இருக்கிறானே" என்று என்மீதும் என் வீரத்தின்மீதும் உலகத்தார் கூறும் பழிச்சொற்களைத் தீர்ப்பதற்காகத் தான் நான் இவ்விலங்கை மாநகருக்கு வந்தேன். உன்னை மீட்டுக்கொண்டு செல்வதற்காக அல்ல" என்று தெளிவாகக் கூறுகிறான் இராமபிரான்.

64. "மருந்தினும் இனிய மன்னுயிரின் வான்தசை
அருந்தினையே; நறவு அமைய உண்டியே;
இருந்தனையே? இனி எமக்கும் ஏற்பன,
விருந்து உளவோ? உரை; வெறுமை நீங்கினாய்!" (10098)

(மருந்து-அமிழ்தம்; வான்-உயர்ந்த/நிறைந்த; அமைய-நிறைய; உண்ணுதல்-பருகுதல்; உரை-சொல்வாயாக; வெறுமை-ஒன்றும் இல்லாத நிலை; நறவு-மது)

இராமபிரான் சீதாதேவியை நோக்கி "அணிகலன்கள் ஒன்றும் இல்லாது மரவுரியுடன் வெறுமையாக இருக்கவேண்டிய நீ, அதனை நீக்கிவிட்டு இப்பொழுது அணிகலன்களும் ஆடை ஆபரணங்களும் அணிந்து வந்திருக்கிறாயே! இந்தப் பத்துத் திங்களிலும், அமிழ்த்தினும் இனிமையானதும், நிலைபெற்ற உயிர்களின் நிறைந்த தசைகளையும் சாப்பிட்டிருப்பாயே! அதோடு கூட அரக்கர்கள் விரும்பிப் பருகும் மதுவினையும் நிறையப் பருகியிருப்பாயே! இவற்றையெல்லாம் உண்டு பருகியும்கூட கணவனைப் பிரிந்த கவலை சிறிதும் இன்றி இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றாயே! இவற்றில் எனக்குத் தகுந்த விருந்து படைக்கத்தக்க ஏதேனும் இப்பொழுது உன்னிடம் இருக்கிறதா? சொல்வாயாக!" என்று இகழ்ந்து பேசுகிறான்.

மருந்து என்ற சொல் தேவாமிர்தத்தைக் குறிக்கும். "வெறுமை நீங்கினாய்" என்பது பிற குறிப்பு. ஒன்றுமில்லாமையை நீங்கினாயே என்றால் எல்லாவற்றையும் உடையவளாக இருக்கிறாயே என்பது பொருள். இரு எதிர்மறைச் சொற்கள் ஒரு உடன்பாட்டுப்பொருளைத் தருவதுபோல எனக்கொள்க. "இல்லாமை இல்லாதவளே" என்பது கருத்து. இராமபிரானுடைய எண்ணப்போக்கைத் தெரிவிக்கும் பாடல் இது. குதிரை கீழே தள்ளியதுடன் குழியும் பறித்ததாம் என்று வழக்கில் சொல்லுகிறோமே அதுபோல அவன் அவளை வலிந்து பழிப்பதோடு தனக்கும் அத்தகைய உணவும் மாமிசமும் கள்ளும் தயாராக இருக்கிறதா? என்று கேட்பது மானுடத்தன்மைக்கும் ஒவ்வாத மாபெரும் பழிச் சொல்லாகும்.

65. "கலத்தினின் பிறந்த மாமணியின் காந்துறு
நலத்தின் நிற்பிறந்தன நடந்த; நன்மைசால்
குலத்தினில் பிறந்திலை; கோள்இல் கீடம்போல்
நிலத்தினில் பிறந்தமை நிரப்பினாய் அரோ?" (10099)

(கலம்-அணிகலன்; மா-பெருமை; மணி-நவரத்தினங்கள்; காந்துதல்-ஒளிவீசுதல்; நலம்-நன்மை; பிறத்தல்-தோன்றுதல்; நடத்தல்-பிரிந்து போதல்; கோள்-கொள்கை; கீடம்-புழு; நிரப்புதல்-நிறைவுசெய்தல்/விளக்கிக் காட்டுதல்; நன்மை-மேன்மை)

"நவரத்தினங்கள் பதித்துச் செய்யப்பெற்ற அணிகலன்களிலிருந்து ஒளிவீசுவதுபோன்ற சிறந்த குணங்களெல்லாம் உன்னை விட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டன; நீ நலம் பயக்கும் பெருமைசான்ற குலத்தினில் பிறந்தாயில்லை; ஒரு கொள்கையே இல்லாத அற்பமான புழுவினைப்போல் நிலத்தினின்றும் தோன்றியவள் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டாய்" என்று கடிந்துரைக்கிறான் இராமபிரான்.

சனகமன்னன் யாகசாலைக்காக நிலத்தை உழுதபொழுது அவனது உழுபடைச்சாலில் நிலத்தில் தோன்றியவள் சீதாதேவி என்பதைக்

காப்பியத்தின் முதல் பகுதியிலிருந்து கண்டு வருகிறோம். இந்த உண்மைச் செய்திக்கு எப்படி ஒரு மாறுபாடான பொருள் கற்பிக்கிறான் பாருங்கள் இராமபிரான். நிலத்தில் தோன்றிய அற்பமான புழுவினைப் போன்று இழிந்தவள் என்று இகழ்ந்து கடிந்து பேசுகிறான் இராமபிரான். இப்போது இராமபிரானை ஒரு தெய்வத்தின் அவதாரம் என்று கூறத் தோன்றுமா? முதலில் ஒரு மானிடன் என்றாவது சொல்லத் தோன்றுமா? சிந்திக்கத்தக்க வியப்பிற்குரிய பாடல்.

66. பெண்மையும், பெருமையும், பிறப்பும், கற்பு எனும்
திண்மையும், ஒழுக்கமும், தெளிவும், சீர்மையும்,
உண்மையும், நீ எனும் ஒருத்தி தோன்றலால்,
வண்மைஇல் மன்னவன் புகழின், மாய்ந்தவால். (10100)

(திண்மை-கலங்காநிலை; சீர்மை-புகழ்; தோன்றுதல்-பிறத்தல்;
வண்மை-கொடைத்திறம்; மாய்தல்-அழிந்தொழிதல்; தெளிவு-தேற்றம்)

"பெண்மைக்குரிய அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் நாற்குணங்களும், அவற்றினால் அவர்களுக்கு உண்டாகும் பெருமிதமும், அவர்கள் பிறந்த உயர்ந்த குலத்தின் சிறப்பும், கற்பு என்னும் கலங்கா நிலையும், நன்னடத்தையும், அறிவுத் தெளிவும், அதனால் அவர்கள் பெறுகின்ற புகழும், சத்தியமும், சீதை என்ற நீ ஒருத்தி பிறந்ததால், கொடைத்திறம் இல்லாத மன்னவன் புகழ் தேய்ந்து அழிவதுபோல அழிந்துபோயிற்று" என்கிறான் இராமபிரான்.

"தெளிவு" என்பது அறிவின் முதிர்ச்சியைக் குறிக்கும். "உண்மை" என்பது மனம், மொழி, மெய்களால் மாறுபடாதிருத்தலைக் குறிக்கும். பொய்யாது ஒழுகுதல் உண்மையாகும்; மனத்தால் மாறுபடாதிருப்பது உண்மை; மொழியால் மாறுபடாதிருப்பதுவாய்மை; மெய்யால் மாறுபடாதிருப்பது மெய்ம்மை என்று இந்த வேறுபாடு அறிதற்குரியது; "பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள, கற்பென்னும் திண்மை உண்டாகப்பெறின்" என்பது குறள். 54. "ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்" என்பது குறள்-131. முன்பு அனுமன் கூற்றுக்களை வைத்துப் பார்த்தால் இப்பொழுது இராமபிரான் பேசுவதில் உண்மையேயில்லை என்பதை நன்கு உணரலாம். சீதாதேவியைப் புகழ்ந்து பேசாதவர்கள் காப்பியத்தில் ஒருவரும் இல்லை; அவ்வாறு இருக்கும்போது இராமபிரான் இப்போது இவ்வாறு பேசுவது ஏன்? உலகியலை நோக்கி இவ்வாறு பேசினான் என்று கூறும் சமாதானம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாயில்லை என்பதைக் கற்போர் நன்கு உணர்வர். பின்னர் தசரதன் கூறப்போகும் சமாதானமும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாக அமையவில்லை; "பெருமை" என்பது தன்நிலையில் தாழாத தன்மையையும் குணங்களால் பெரியராம் தன்மையையும் குறிக்கும். சீதாதேவி பிறந்ததனால் உலகிலுள்ள பெண் இனத்திற்கு

இழிநிலை உண்டாயிற் ற என்கிறான் இராமபிரான். "பெண்மை என்பது கட்புலனாயதோர் அடைதித்தன்மை" என்பார் நச்சினார்க்கினயார்.

67. "அடைப்பர் ஐம்புலன்களை; ஒழுக்கம் அணியாச்
சடைப்பரம் புனைந்து, ஒளிந்தகையின் மாதவம்
படைப்பர்; வந்து இடை ஒரு பழி வந்தால், அது
துடைப்பர்; தம் உயிரொடும், குலத்தின் தோகைமார்" (10101)

(தோகைமார்-மகளிர்; ஆணி-அச்சாணி/அடிப்படை/உறுதி;
சடைப்பரம்-கூந்தல் தொகுதி; புனைதல்-அழகுசெய்து கொள்ளுதல்;
தகை-இயல்பு; மாதவம்-பெருந்தவம்; துடைத்தல்-போக்குதல்;
அடைத்தல்-அடக்குதல்; படைத்தல்-மேற்கொள்ளுதல்; புலன்கள்-
இந்திரியங்கள்)

"தன் கணவனைப் பிரிந்திருக்கும் காலத்தில், நற்குடியில் பிறந்த மயில்போலும் சாயலையுடைய மகளிர் தமது ஐந்து இந்திரியங்களையும், அது செல்லும் வழியில் செல்லவிடாது, தடுத்து ஒரு வழியில் நிறுத்தி அடக்கிக்கொள்வார்கள்; கற்பென்னும் ஒழுக்கம் ஒன்றையே அச்சாணி யாக உறுதியாகப் பற்றிக்கொள்வர்; தனது கூந்தலைச் சீவி அழகுசெய்து கொள்ளாது ஒற்றைச்சடைப்பாரமாகக் கொண்டிருப்பர். மிகுந்த ஒளிவீசும் வண்ணம், பெருந்தவம் மேற்கொள்வர்; அப்போது நடுவில் ஏதேனும் பழிச்சொல் ஏற்படுமாயின் தம் உயிரையும் கொடுத்து அப்பழியைப் போக்கிக்கொள்வார்கள்" என்கிறான் இராமபிரான்.

இத்தகைய பண்புகள் ஒன்றையும் நான் உன்னிடத்தில் காண வில்லையே என்று ஏககிறான் இராமபிரான் என்பதாம். "ஆணி" என்ற சொல் இங்கே உறுதி என்ற பொருளில் வந்தது. "இடையொருபழி வந்தால் அது துடைப்பர்தம் உயிரொடும்" என்பது "மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார் உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்" என்ற குறள்-969ஐ நினைவு படுத்துவதை உணர்க. இப்போது இராமபிரான் சீதாதேவிமீது சுமத்தும் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஏதேனும் ஆதாரம் உண்டா? இல்லை; தவிர இதற்கு மாறுபட்ட கருத்துக்குப் பல ஆதாரங்கள் அனுமன் கூற்றாகவும், இராம பிரான் கூற்றாகவுமே மிகுதியாகக் காப்பியத்தில் பேசப்பட்டிருப்பதும் இங்கு நினைதல் தகும். "மாதவம்" என்பது சிறையில் இருந்தபடியே கற்பென்னும் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்த பெருந்தவத்தைக் குறிக்கும்.

68. "யாது யான் இயம்புவது? உணர்வை ஈடுஅறச்
சேதியா நின்றது, உன் ஒழுக்கச் செய்தியால்;
சாதியால்; அன்று எனின், தக்கது ஒர்நெறி
போதியால்" என்றான்; புலவர் புந்தியான். (10102)

(ஒழுக்கம்-நடைமுறை; செய்தி-செய்கை; சேதித்தல்-சிதைத்தல்; ஈடு-வலிமை; சாதி-இறந்துபோவாயாக; தக்கது-தகுதியானது; நெறி-வழி/இடம்; போதி-செல்வாயாக; புந்தி-மெய்யுணர்வு/அறிவு; புலவர்-இறைவர்/ஞானி)

ஞானியர்களின் மெய்யுணர்வுக்குக் காரணமாய்த் திகழும் இராமபிரான் சீதாதேவியை நோக்கி, "நான் இன்னும் சொல்லுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? உன்னுடைய ஒழுக்கம் குறைந்த செயல்பாடுகள் என் உள்ளத் துணர்வின் வலிமையை இழக்கச் செய்து சிதைத்துவிட்டன. எனவே எங்காவது சென்று இறந்து ஒழிவாயாக! இல்லையென்றால் என் கண் எதிரில் நில்லாது உனக்குத் தகுந்த வழியில் நீ செல்வாயாக! என்னுடன் கூடவராதே!" என்று கடுமையாகப் பேசுகிறான்.

மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் இது ஒரு கீழ்ப்பட்ட மனிதன் பேசுவது போலத் தோன்றும்; அவ்வாறு பொருள் கொண்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் கவிஞன் "புலவர் புந்தியான்" என்கிறான். மெய்ஞ்ஞானியர்களின் மெய்யுணர்வுக்கு மூலகாரணமாக விளங்குகின்ற இராமபிரானுக்கு அவள் நடத்தை பற்றித் தெரியாதா? தெரியும். எனினும் உலகத்தார்க்கு அதை எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவே இவ்வாறு கடிந்து பேசுகிறான் என்பது இங்கே கூறப்படும் சமாதானம் என்க. இங்கே வான்மீகம், கூறத்தகாத, ஏட்டில் எழுதத்தகாதவார்த்தைகளை இராமபிரான் பயன்படுத்தியதாகக் கூறுகிறது. கம்பன் சற்று நாகரீகமாகப் பேசி இருக்கிறான் அவ்வளவே.

69. எல்லோரும் அரற்றுதல்

முனைவரும், அமரரும், மற்றும் முற்றிய
நினைவு அரு மகளிரும், நிருதர் என்று உளார்
எனைவரும், வானரத்து எவரும், வேறு உளார்
அனைவரும், வாய்திறந்து அரற்றினார் அரோ!

(10103)

(முற்றுதல்-சூழ்ந்திருத்தல்; நினைவு-எண்ணுதல்; அரற்றுதல்-கதறுதல்/புலம்புதல்)

இராமபிரான்கூறிய இத்தகைய கடுஞ்சொற்களைக்கேட்டு, அங்கிருந்த முனிவர்களும், தேவர்களும், மேலும் சூழ்ந்திருந்த எண்ணிக்கையில் அடங்காத அரக்கமகளிரும், அரக்கர் என்று கூறப்படுபவர் எல்லோரும், குரங்குக் கூட்டத்தில் உள்ள எல்லோரும், சாம்பவன் முதலிய மற்ற எல்லோரும் மனம் பொறுக்கமாட்டாமல் தங்கள் வாய்திறந்து அழுது கதறினார்கள்.

"முனைவர்" என்ற சொல்லுக்குப் பொதுவாக முனிவர் என்ற பொருளே எல்லா இடங்களிலும் கொண்டு வந்துள்ளோம். முனைவர்

என்பது சான்றோர்களாகிய பெரியோர்களையும் குறிக்கும். "முன்னோனை முனைவன் என்பது ஒருசொல் விழுக்காடாம். முன் என்பதனை முனை என்பார் ஆகலின்" என்பது தொல்காப்பிய உரை. "முனைவன் கண்டது முதல் நூலாகும்" என்பது தொல்காப்பியம்.

70. சீதாதேவி அடைந்த துயரம்

கண் இணை உதிரமும், புனலும் கான்று உக,
மண்ணினை நோக்கிய மலரின் வைகுவாள்,
புண்ணினைக் கோல் உறுத்தனைய பொம்மலால்
உள் நினைப்பு ஒவி நின்று, உயிர்ப்பு வீங்கினாள். (10104)

(இணை-இரண்டு; உதிரம்-இரத்தம்; புனல்-கண்ணீர்; காலுதல்-உகுத்தல்; மண்-நிலம்; மலர்-தாமரைமலர்; கோல்-அம்பு; உறுத்துதல்-குத்திக் கிளறுதல்; ஒவுதல்-ஒழிதல்/நீங்குதல்; உயிர்ப்பு-பெருமூச்சு; பொம்மல்-பெருந்துயரம்)

இவ்வாறு இராமபிரான் எல்லோர் நடுவிலும் கூறிய கடுஞ்சொற்களைக் கேட்கப்பெறாதவளாய், தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளின் அவதாரமாகிய சீதாதேவி அவமானத்தில் நிலத்தைப் பார்த்துத் தலை கவிழ்த்து தன் கண்கள் இரண்டினின்றும் இரத்தமும், கண்ணீரும் ஒரு சேர்ச் சொரிய, ஏற்கனவே தான் அடைந்திருந்த பிரிவு என்னும் புண்ணின் உள்ளே அம்புகொண்டு குத்திக் கிளறுவதுபோன்று பெருந்துயரம் அடைந்து, உள்ளம் உணர்வு நீங்கிப்போகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு நின்றாள்.

கண்கள்துயரத்தால் இரத்தமும், கண்ணீரும் சிந்தினை என்பதாம். முன்பே தன் கணவனைப் பத்துத் திங்களாய்ப் பிரிந்து சிறையில் இருந்தது பெருந்துன்பம். அத்தோடு இப்போது அவன் கூறிய இந்தக் கடுஞ்சொற்கள் அதனைக் கிளறிவிடும் அம்புபோன்றதாம். நாணத்தாலும், துயர் மிகுதியாலும் தலைகவிழ்ந்து நிலத்தை நோக்குவது மகளிர் இயல்பு. நாணத்தால் நிலன் நோக்குதற்கு "யான் நோக்குங்கால் நிலம் நோக்கும் நோக்காக்கால் தான் நோக்கி மெல்ல நகும்" என்னும் குறள்-1094 சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. துயர் மிகுதியால் நிலன் நோக்குதற்கு "பூதலம் என்னும் நங்கை தன்னை நோக்கிப் புக்கான்" என்று முதல்நாள் போரில் தோல்வியடைந்து திரும்பிவந்த இராவணன் பற்றிக் கம்பன்கூறும் இந்த வரிகளே எடுத்துக்காட்டு. மற்றுமொன்று. சீதாதேவி நிலத்தினின்றும் பிறந்த அயோனிஜை எனவே தமக்குத்துயரம் வந்தபொழுது தன்னை ஈன்ற தாயாகிய நிலத்தைப் பார்த்து ஆறுதல் தேடினாள் என்பதும் பொருந்தும். "புண்ணினைக் கோலுறுதல்" என்பது வெந்தபுண்ணில் வேல் பாய்ச்சுதல் என்பதுபோலக் கொள்க. கோபத்தின் மிகுதியால் இரத்தமும், துயரத்தின் மிகுதியால் கண்ணீரும் சொரிந்தாள் என்க. இரண்டு மெய்ப்பாடுகளும் ஏககாலத்தில் நிகழ்ந்தன என்பதாம். "நினைவு ஒவுதல்" என்பது உணர்வு

அழியப் பெறுதலையும், "உயிர்ப்பு வீங்குதல்" என்பது பெருமூச்சு விடுதலையும் குறிக்கும்.

71. பருந்து அடர் சுரத்திடை, பருகு நீர் நசை
வருந்து அருந்துயரினால் மாளலுற்ற மான்,
இருந்தடம் கண்டு, அதின் எய்துறாவகைப்
பெருந்தடை உற்றெனைப் பேதுற்றாள் அரோ! (10105)

(அடர்-அடர்ந்த/நிறைந்த; சுரம்-பாலைவனம்; நசை-வேட்கை/விருப்பம்/தாகம்; மாளல்-உறுதல்-இறக்கும்நிலை எய்துதல்; தடம்-நீர்நிலை; பேதுறுதல்-அறிவு கலங்குதல்/வருந்துதல்; தடை-தடங்கல்)

பருந்துகள் நிறைந்து விளங்கும் ஒரு பாலைவனத்தில், நீர் பருக வேண்டும் என்ற தாகத்தால் ஆசைகொண்டு மிகவும் வருந்தியிருந்து, உயிர்போகும் அளவுக்குத்துன்பம் அடைந்திருந்த மான் ஒன்று, ஒரு பெரிய நீர்நிலையைக் கண்டும், அதனிடத்தில் இறங்கி எளிதில் தண்ணீர் பருகமுடியாதபடி ஒரு பெருந்தடை வந்தது போன்று அறிவு கலங்கி வருந்தினாள் சீதாதேவி.

"மாளலுற்ற" என்பது இறக்கும்நிலையை அடைந்த என்ற பொருளைத் தரும். பருந்து அடர் சுரம் - அரக்கர்கள் நிறைந்த இலங்கை மாநகரச் சிறை; நீர்நசை-இராமபிரானைக் காணவேண்டும் என்ற விழைவு; அருந்துயர்-காண இயலாமையால் அடைந்த மனத்துயரம்; இருந்தடம் கண்டது-இப்போது இராமபிரானை நேரில் பார்த்தது; பெருந்தடை-இராமபிரான் கூறிய கடுஞ்சொற்கள்; "சுரம்" என்பது நீரும் நிழலுமற்ற மணல் நிறைந்த பாலைநிலம். இராமபிரானைக் கண்டும் அவனை அடையமுடியாத சீதாதேவிக்கு நீர்நிலையைக்கண்டும் நீர்பருகமுடியாதுதடைப்பட்டு நின்ற மான் உவமை.

72. உற்று நின்று, உலகினை நோக்கி, ஓடு அரி
முற்றுறு நெடுங்கண் நீர் ஆலி மொய்த்து உக,
"இற்றது போலும் யான் இருந்து பெற்றபேறு;
உற்றதால் இன்று அவம்!" என்று என்று ஒதுவாள். (10106)

(அரி-செவ்வரி/சிவந்த ரேகை; முற்றுறுதல்-நிரம்புதல்; ஆலி-நீர்த்துளி; மொய்த்தல்-நிரப்புதல்; இற்றது-இத்தன்மையது; அவம்-வீண்; ஒதுதல்-கூறுதல்; பேறு-பயன்/பாக்கியம்)

செவ்வரி ஓடிய நீண்ட கண்களினின்றும் மிகுதியான கண்ணீர் கீழே சிந்த, மனங்கலங்கி நின்ற சீதாதேவி, உலகத்தாரைப் பார்த்து, "நான் சிறையில் கற்பு ஒழுக்கத்துடன் உயிர்தாங்கி இருந்து செய்த தவத்திற்கான பயன் இத்தகையதுதான் போலும்; யான் செய்த தவம் வீணானது" என்று கூறி, பின்னர் இராமபிரானை நோக்கிக் கீழ்வருமாறு கூறலானாள்.

"அரி" என்பது இரேகை என்று பொருள்படும். செவ்வரி-சிவந்த ரேகைகள் ஓடும் கண்கள் என்று பெண்களின் கண்களை வருணிப்பது கவி மரபு; "என்று என்று" என்ற அடுக்கு பலமுறை என்ற பொருளைத்தரும்.

73. "மாருதி வந்து எனைக்கண்டு, "வள்ளல் நீ
சாருதி ஈண்டு" எனச் சமையச் சொல்லினான்;
யாரினும் மேன்மையான், இசைத்தது இல்லையோ,
சோரும் என் நிலை? அவன் தூதும் அல்லனோ?" (10107)

(சாருதல்-வருதல்/எழுந்தருளுதல்; ஈண்டு-இவ்விடம்; சமைய-
பொருந்த; இசைத்தல்-சொல்லுதல்; சோர்தல்-தளர்ந்து போதல்)

சீதாதேவி இராமபிரானை நோக்கி, "முன்பு நான் அசோகவனத்தில் சிறைப்பட்டுத் துன்புற்றபோது அனுமன் வந்து என்னைப் பார்த்து, "நான் இராமதூதன், வாரிவழங்கும் இயல்புடைய வள்ளலாகிய நீ இந்த இலங்கைக்கு விரைவில் எழுந்தருள்வாய், என்னை மீட்டுச்செல்வாய்" என்று என்மனம் அமைதிகொள்ளுமாறு பொருந்தச் சொல்லிச் சென்றானே? எல்லோரினும் மேம்பட்டவனான அந்த அனுமன் என்னுடைய நிலைமையை உனக்கு எடுத்துக்கூறவில்லையோ? நான் தளர்ந்து சோர்ந்து தற்கொலை செய்துகொள்ள எண்ணி முயன்றனவற்றை யெல்லாம் கூறவில்லையோ? அவன் உன்னால் என்நிலை அறிந்துவர அனுப்பப்பட்ட தூதன் இல்லையோ?" என்று தன் மனத்தைத் திறந்து வெளிப்படுத்துகிறாள் சீதாதேவி.

இராமநாமம் கூறித் தன் உயிரைக் காப்பாற்றியவன் அனுமன். எனவே அவனை "யாரினும் மேன்மையான்" என்று சிறப்பித்தாள் என்பதாம். முன்பாடலில் இராமபிரான் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடையாக அமைகிறது இந்தப்பாடல் என்பதை அறிக.

74. "எத்தவம், எந்நலம், என்ன கற்பு, நான்
இத்தனை காலமும் உழந்து ஈது எலாம்
பித்து எனலாய், அவம் பிழைத்ததாம் அன்றே;
உத்தம! நீ மனத்து உணர்ந்திலாமையால்" (10108)

(உத்தமன்-குணங்களால் உயர்ந்தவன்; உழத்தல்-முயல்தல்/காத்தல்;
நலம்-நற்பண்புகள்/நற்செய்கைகள்; அவம்-வீண்/வறிது; பிழைத்தல்-
கழிந்துபோதல்; பித்து-பித்தர்செயல்)

"எல்லா நற்குணங்களும் அமையப்பெற்றவனே! நான் இலங்கையில் தனிமைச்சிறையில் இத்தனைகாலம் சிரமப்பட்டுக் கடைப்பிடித்த தவஓழுக்கம், எல்லா நற்குண நற்செயல்கள், திண்ணிய கற்பு இவை யெல்லாமும், நீ என்னைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாமையினால்

பித்தர்செயல் போன்று வீணாகக் கழிந்துபோயிற்றே? என் செய?" என்று நொந்து கூறுகிறாள் சீதாதேவி.

"நான் கட்டிக்காத்துவந்த தவ ஒழுக்கம், கற்பு ஒழுக்கம், நல் ஒழுக்கம் போன்ற அத்தனையும் எந்தவிதப் பயனும் இன்றி வீணாகக் கழிந்து போனதே; நான் பைத்தியக்காரிபோல இருந்து விட்டேனே!" என்று மனம் நொந்து பேசுகிறாள் சீதாதேவி. இத்தனைக்கும் காரணம் தன் கணவன் இராமபிரான்தன்னைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளாமையே ஆகும் என்கிறாள் என்க. உத்தம குணங்கள் படைத்த ஒருவன் இவ்வாறு கருதமாட்டான் என்பதை உணர்த்தவே இந்த இடத்தில் "உத்தம" என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறான் கவிஞன் என்பதையும் உணர்க. கற்பு என்பது, கணவனே தெய்வமெனக் கருதி, தன் உறுதியில் கலங்காதிருக்கும் மனத்தின்மையைக் குறிக்கும்.

75. "பார்க்கு எலாம் பத்தினி; பதுமத்தானுக்கும்
பேர்க்கலாம் சிந்தையன் அல்லன்; பேதையேன்;
ஆர்க்கு எலாம் கண்ணவன், "அன்று" என்றால், அது
தீர்க்கலாம் தகையது, தெய்வம் தேறுமோ?" (10109)

(பார்-நிலவுலகு; பதுமத்தான்-பிரமன்; பேர்த்தல்-மாற்றுதல்/வேறு படுத்துதல்; தீர்த்தல்-மாற்றுதல்; தகை-வழி/தன்மை; தேறுதல்-தெளிதல்)

"நான் இந்த உலகத்திலுள்ள பத்தினிப் பெண்களுக்குள் எல்லாம் மேம் பட்டவள் ஆவேன்; தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனாலும்கூட மாற்றியமைக்கும் மனம் உடையவள் அல்லன்; ஆயினும் நான் அறிவற்ற பேதைத்தன்மையுடையவளாய் ஆகிவிட்டேன். காரணம் இவ்வுலகத்துள் உள்ளோர் எல்லோருக்கும் கண்போன்றவனாகிய என் கணவன் இராம பிரானே - நான் கற்பொழுக்கத்தைச் செம்மையாகக் கடைப்பிடிக்க வில்லை என்று கருதுவானானால் அவனுடைய அந்த எண்ணத்தைப் போக்கி உண்மையான கருத்தை அவனிடம் தெளிவாகக்கூற வல்ல தெய்வம் வேறு ஒன்று இருக்கமுடியுமோ!" என்று புலம்புகிறாள் சீதாதேவி.

உலகமே என்னை உயர் பத்தினி என்று கொண்டாடுகிறது. படைப்புக் கடவுளான பிரமதேவனாலும் மாற்றமுடியாத கற்பெனும் நிறையுடையவள் நான். என்றாலும் என் கணவன் மட்டும் என்னுடைய கற்பின் திறம் அத்தகையது என்று கூறினால் எந்தத் தெய்வத்தால் அந்தக் கருத்தை மாற்ற இயலும்?" என்று கேட்கிறாள் சீதாதேவி.

76. பங்கயத்து ஒருவனும், விடையின் பாகனும்,
சங்கு கைத் தாங்கிய தரும மூர்த்தியும்,
அங்ணையின் நெல்லிபோல், அணைத்தும் நோக்கினும்,
மங்கையர் மனநிலை உணர வல்லரோ? (10110)

(பங்கயம்-தாமரைமலர்; ஒருவன்-ஒப்பற்றவன்/பிரமதேவன்; விடை-எருது/ரிஷபம்; பாகன்-ஊர்தியாக உடையவன்/சிவபெருமான்; தருமமூர்த்தி-அறவடிவினன்/திருமால்; அங்கை-அம்+கை/உள்ளங்கை)

“தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் ஒப்பற்றவனாகிய பிரமதேவனும், எருதினைத் தன் ஊர்தியாகக் கொண்டுள்ள சிவபெருமானும், பாஞ்சசன்யம் என்னும் சங்கினைத்தன் கையில் ஏந்தியுள்ள அறத்தின் வடிவமான திருமாலும் ஆகிய இம்மும்மூர்த்திகளும் உள்ளங்கையில் உள்ள நெல்லிக்கனி போல, உலகில் நிகழும் நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் ஐயம் திரிபற உள்ளதை உள்ளவாறு மிகத் தெளிவாக அறிவார்கள் என்றாலும், பெண்களின் உள்ள நிலையை நன்கு உணரவல்லவர்கள் ஆவார்களோ? ஆகமாட்டார்கள்” என்கிறாள் சீதாதேவி.

கடலின் நீராமும் கண்டாலும் பெண்களின் நெஞ்சாமும் காணமுடியாது என்பது ஒரு பழமொழி. “மடக்கொடி நெஞ்சமும், வானின் நீரமும், கடற்குழி ஆழமும் கண்டதில்லையால்” என்பது ஒரு பழம்பாடல். உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி என்பது எதனையும் துல்லியமாகத் தெளிவாக அறிதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு வழக்குச்சொல்லாகும். நம் கையில் வைத்துள்ள நெல்லிக்கனியின் மேற்புறத்தில் உள்ள வரைகளைக் கொண்டே, உள்ளேயுள்ள விதைகளின் வரைகளையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

77. “ஆதலின், புறத்து இனி, யாருக்காக என்
கோது அறு தவத்தினைக் கூறிக்காட்டுகேன்!
சாதலின் சிறந்தது ஒன்றில்லை; தக்கதே
வேத! நிற்பணி; அது விதியும்” என்றனள். (10111)

(கோது-குற்றம்; தவம்-கற்புநெறி; பணி-கட்டளை; விதி-ஊழ்வினைப்பயன்)

“எனவே என்னுடைய குற்றமற்ற கற்புநெறியை இனிமேல் நான் வேற்று மனிதர் யாருக்காக நிரூபித்துக் காட்டவேண்டும்? எனவே நான் இறந்துபடுதலே சாலச்சிறந்ததாகும். அதைவிட மேலான செயல் வேறொன்றுமில்லை; வேதமுதல்வனே! அதுதான் உன்கட்டளையும் எனது ஊழ்வினைப்பயனும்போலும்! அவ்வாறே நடக்கட்டும்!” என்கிறாள் சீதாதேவி.

“புறத்து” என்பது, தன் கணவனைத்தவிர வேறு உளாரைக் குறிக்கும். “தவம்” என்பது இங்கு கற்பொழுக்கத்தினைக் குறிக்கும். “கண்டார் இகழ்வனவே காதலன்தான் செய்திடினும், கொண்டானையல்லால் அறியாக் குலமகள்” என்பது பெருமாள் திருமொழி. “மானம் அழிந்தபின் வாழாமை முன் இனிதே” என்பது இனியவை நாற்பது.

78. சீதாதேவி தீ இட வேண்டுதல்

இளையவன் தனை அழைத்து, "இடுதி தீ" என,
வளை ஒலி முன் கையாள் வாயின் கூறினான்;
உளைவுறு மனத்தவன் உலகம் யாவுக்கும்
களைகளைத் தொழ, அவன் கண்ணின் கூறினான். (10112)

(இடுதல்-அமைத்தல்; உளைவுறுதல்-கலங்குதல்; களைகண்-
பற்றுக்கோடு/ஆதாரம்/அச்சாணி/புகலிடம்)

ஒலிக்கின்ற வளையல்களையணிந்த முன்னங் கைகளையுடைய சீதாதேவி, தன்கணவன் இராமபிரானுக்கு இளையவனான இலக்குவனை அழைத்து, "நான் தீப்புக்கும் வண்ணம் தீக்கூடம் அமைப்பாயாக!" என்று வேண்டிக்கொள்ள, அதுகேட்டு மனக்கலக்கமுற்ற இலக்குவன், இராம பிரானின் உள்ளக்கருத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு, இவ்வுலகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பற்றுக்கோடாகவும், புகலிடமாகவும் விளங்கும் இராமபிரானைத் தொழுது பார்த்தான். இராமபிரானும் தன் கண்அசைவினாலேயே குறிப்பாகத் தனது இசைவைத் தெரிவித்தான்.

முன்பு சீதாதேவி இலக்குவனிடம் "நீ இப்பொழுது இராமபிரானைத் தேடிக்கொண்டு செல்லாமல் இங்கேயே நின்றிருந்தால் நான் தீப்புக்குந்து உயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன்" என்று அவனை ஏசிப்பேசியதை இங்கு நினைவுகூர்க. "கூறினான்" என்று கூறினாலே போதுமானது. "வாயின் கூறினான்" என்பது தான் முழு மனத்துடன் தீர்மானமாகக் கூறினான் என்ற விரிந்த பொருளைத்தரும். எல்லோர் முன்னிலையிலும், வெளிப்படையாகக் கூற விழைந்ததால் அவ்வாறு "வாயின் கூறினான்" என்றார் என்க. பின்னால் இராமபிரான் வாயால் கூறாது, கண்ணால் கூறப்போகிறான் என்பதை வேறுபடுத்த இங்கே வாயின்கூறினான் என்றார்போலும்! முன்பு மூட்டாத தீயில் விழுவேன் என்று அச்சுறுத்திய சீதாதேவி, இப்போது உண்மையிலேயே மூட்டிய தீயில் விழுவதற்காக அதே இலக்குவனை வேண்டி நிற்கின்ற நிலை உணர்க. "வளையொலி முன்கையாள்-சீதாதேவி; இளையவன் உளைவுறு மனத்தவன்-இலக்குவன்; உலகம் யாவுக்கும் களைகண்-இராமபிரான். "கண் எனும் தூதினால் துணி பொருள் விளக்கி" என்பது சேவகசிந்தாமணி.

79. ஏங்கிய பொருமலின் இழி கண்ணீரின்,
வாங்கிய உயிரின் அனைய மைந்தனும்,
ஆங்கு எரிவிதி முறை அமைவித்தான்; அதன்
பாங்குற நடந்தனள், பதுமப் போதினான். (10113)

(பொருமுதல்-விம்முதல்; இழிதல்-சொரிதல்; பதுமம்-தாமரைமலர்;
பாங்கு-பொருத்தம்; வாங்குதல்-நீக்குதல்/கவர்தல்)

இராமபிரான் கண்ணின் குறிப்பால் இசைவு தந்ததைக் கண்ட இளைய வீரனான இலக்குவன், தன் உயிரே நீங்கிவிட்டதுபோல ஏக்கமுற்று, விம்மி, கண்களினின்றும் கண்ணீர்பெருக, அந்த இடத்தில் விதிமுறைப் படி தீக்கூடத்தை அமைக்கச் செய்தான். அதன் அருகில் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளின் அவதாரமாகிய சீதாதேவி நெருங்கிச் சென்றாள்.

"வாங்கிய உயிரினன்" என்பது உயிர்நீங்கிவிட்டாற் போன்ற நிலையை அடைந்தவன் என்ற பொருளைத்தரும். "மைந்தன்" இங்கே வீரனாகிய இலக்குவனைக் குறித்தது. தீ மூட்டுவதற்கும் சில விதிமுறைகள் உண்டு. அதன்படி அவன் தீக்கூடம் அமைத்தான் என்பதாம். "பதுமப் போதினாள் பாங்குற நடந்தனள்" என்பது ஒரு அருமையான சொற்றொடர். மலர்மேல் வீற்றிருக்கும் மாதுக்கு நெருப்பில் விழும் மலர் உவமை. சீதாதேவிக்குப் பாடம் புகட்டவே இத்தகைய ஒரு காட்சியை இராமபிரான் தானே செய்து அமைத்துக்கொண்டான் என்பது கதைப்போக்கிற்கு ஒவ்வாததாகவும், இராமபிரான் புகழுக்கு மாசு கற்பிப்பதாகவும் அமைதலைச் சற்று நுனித்து உணர்ந்தால் புரிந்து கொள்ளலாம்.

80. தீயிடை அருகுநச் சென்று, தேவர்க்கும்
தாய் தனிக் குறுகலும், தரிக்கிலாமையால்,
வாய் திறந்து அரற்றின, மறைகள் நான்கொடும்
ஓய்வுஇல் நல்அறமும், மற்று உயிர்கள் யாவையும். (10114)

(அருகு-பக்கம்; குறுகுதல்-அணுகுதல்; தரித்தல்-பொறுத்துக் கொள்ளுதல்; ஓய்வு-இடையறவு/தடை; அறம்-அறக்கடவுள்/தரும தேவதை)

உலக உயிரினங்களுக்கு மட்டுமின்றி சிறந்த தேவர்களுக்கும் தாயான வளாகிய சீதாதேவி நெருப்பின் அருகே தனியாகச் சென்று நெருங்கவும், அதைக்காணப் பொறுக்கமாட்டாமையால், நான்கு வேதங்களோடு, தளர்தல் இல்லாத, இடையறவு இல்லாத நல்ல தருமதேவதையும், மற்ற உயிரினங்கள் எல்லாமும் தத்தம் வாய்விட்டுக் கதறி அழலாயின.

"தேவர்க்கும்" என்பதில் உள்ள உம்மை உயர்வு சிறப்பு. உலகில் உள்ள எண்பத்து நான்கு லட்சம் என்று கூறப்படுகின்ற உயிரினங்களுக்கு மட்டுமின்றி இவைகளுக்கெல்லாம் மேம்பட்டவர்களான தேவர் களுக்கும் என்ற உயர்ந்த பொருளைத் தருதலால் அது உயர்வு சிறப்பு உம்மை என்க. நான்கு வேதங்களுக்கும் அதிதேவதையாக வேதபுருஷன் என்னும், அறக்கடவுளைத் தருமதேவதை என்றும் அழைப்பது மரபு. முன்பு இராமபிரான் வனம்புகு படலத்திலும், பின்னர் சீதை களம்காண் படலத்திலும் இவ்வாறே சரசரப் பொருள்கள் மட்டுமின்றி வேதமும் அறமும் கதறி அழுதன என்று கூறப்பட்டிருப்பதையும் ஒப்பிட்டு நோக்குக.

81. வலம்வரும் அளவையில் மறுகி, வான்முதல்
உலகமும் உயிர்களும் ஓலம் இட்டன;
அலம்வரல் உற்றன; அலறி "ஐய! இச்
சலம்இது தக்கிலது" என்னைச் சாற்றின. (10115)

(அளவை-சமயம்/நிலை; அலமரல்-நிலைபெயர்ந்து சுழல்தல்; சலம்-
தணியாக்கோபம்; சாற்றுதல்-முறையிடுதல்; மறுகுதல்-கலங்குதல்)

அவ்வாறு சீதாதேவி தீக்குளிக்கத் தீர்மானித்துத் தீக்கூடத்தை வலமாகச்
சுற்றிவரும் சமயம், விண்ணுலகு முதல் ஈரேழு பதினான்கு உலகத்தில்
உள்ள உயிரினங்களும் கலக்கமுற்று வாய்விட்டுக் கதறின; நிலை
பெயர்ந்து சுழலலுற்றன; இராமபிரானை நோக்கி, "தலைவனே
இத்தகைய தணியாக்கோபம் உனக்குத் தகுதியானதன்று" என்று
முறையிட்டன.

"அலம்வரல், தெருமரல் ஆயிரண்டும் சுழற்சி" என்பது தொல்
காப்பியம்.

82. இந்திரன் தேவியர் முதல ஏழையர்,
அந்தர வானின்நின்று அற்றுக்கின்றவர்,
செந்தளிக் கைகளால் சேயரிப்பெரும்
சுந்தரக் கண்களை எற்றித் துள்ளினார். (10116)

(ஏழையர்-மகளிர்; அந்தரவான்-ஆகாயவெளி; சேயரி-செவ்வரி/
சிவந்த இரேகைகள்; எற்றுதல்-மோதிக்கொள்ளுதல்/அடித்துக்
கொள்ளுதல்; துள்ளுதல்-பதைத்தல்/துடித்தல்; சுந்தரம்-அழகு)

தேவேந்திரனின் மனைவியான இந்திராணி முதலிய தேவமகளிர்
எல்லோரும் ஆகாயவெளியில் இக்காட்சியைக் கண்டு கதறிக்கொண்டு
சிவந்த தளிர்போன்ற மெல்லிய கரங்களால் தங்கள் சிவந்த ரேகைகள்
படர்ந்த பெரிய அழகிய கண்களை மோதிக்கொண்டு துடித்தார்கள்.

தேவமகளிருக்கெல்லாம் தலைவி தேவேந்திரனின் மனைவியான
இந்திராணி. எனவே அவளைக் குறிப்பிட்டு மற்றவர்களையும் சேர்த்துக்
கூறினார் என்க. அந்தரம் என்பதும் வான் என்பதும் ஒரேபொருள் குறித்தன.
"அந்தரவான்" என்பது ஒரு பொருட்பன்மொழி.

83. நடுங்கினர் நான்முகன் முதல நாயகர்;
படம் குறைந்தது படிசுமந்த பாம்பு; வாய்
விடம் பரந்துளது என, வெதும்பிற்றால் உலகு;
இடம் திரிந்தன ஈடர், கடல்கள் ஏங்கின. (10117)

(நாயகர்-தலைமைத்தேவர்கள்; படி-பூமி; பாம்பு-ஆதிசேஷன்; சுடர்-ஞாயிறு/திங்கள்; திரிதல்-இடம்பெயர்தல்; எங்குதல்-இரங்குதல்)

அதனைக்கண்ட பிரமதேவன் முதலான தலைமைத் தேவர்கள் எல்லோரும் அச்சத்தால் உடலும் உள்ளமும் நடுக்கமுற்றனர்; பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஆதிசேஷன் என்னும் பாம்பு தன் படத்தைச் சுருக்கி ஒடுங்கிக்கொண்டது; அதன் வாயினின்றும் பரவிய நஞ்சினால் உலகம் எல்லாம் வெதும்பின; சூரியசந்திரர்களாகிய கிரகங்கள் இடம் பெயர்ந்து நிலைதிரிந்தன; கடல்கள் ஒலியை எழுப்புவது அழுகை ஒலி போல இரக்கக்குறிப்பை உணர்த்தியது.

84. சீதாதேவி தீயிடைப் புகுதல்

கனத்தினால் கடந்த பூண் முலைய கைவளை,
 "மனத்தினால், வாக்கினால், மறுஉற்றேன் எனின்
 சினத்தினால் சுடுதியால் தீச்செல்வா!" என்றாள்;
 புனத்துழாய்க் கணவற்கும் வணக்கம் போக்கினாள். (10118)

(கனம்-நிறை/திண்மை; பூண்-அணிகலன்கள்; வாக்கு-மொழி; மறு-குற்றம்/களங்கம்; சுடுதி-சுட்டெரிப்பாயாக; புனம்-வனம்; துழாய்-துளசி மாலை; போக்குதல்-செலுத்துதல்/நிறைவேற்றுதல்; கடத்தல்-மிகுதல்)

தனது பருத்த கொங்கைகளில் மிகுந்த அணிகலன்கள் பூண்டிருப்ப வளும், கைவளையல்களை அணிந்திருப்பவளுமாகிய சீதாதேவி, பொங்கி எரியும் அக்னிதேவனை நோக்கி, "அக்னி தேவனே! நான் மனம், மொழி, மெய்களால் குற்றம் உள்ளவள் என்று நீ கருதினால் உன்னுடைய மிகுந்த கோபத்தோடு என்னைச்சுட்டெரிப்பாயாக!" என்றுகூறி, வனத்தில் செழித்திருக்கும் துளசி மாலையணிந்த திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமபிரானாகிய தன்னுடைய கணவனுக்கும் தனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்தாள்.

இப்பொழுது சீதாதேவி உடலெங்கும் ஆபரணங்கள் அணிந்திருக்கிறாள் என்பதை நினைவுபடுத்தவே கவிஞன் "கனத்தினால் கடந்த பூண் முலைய, கைவளை" என்று சீதாதேவியைக் குறிக்கிறான் என்க. பொதுவாக மனம், மொழி, மெய் என்று மூன்று உறுப்புக்களையும் சேர்த்தே சொல்வது மரபு. இங்கே மனம் மொழி என்ற இரண்டு மட்டும் பற்றிக் கூறியதனால் மூன்றாவதான காயம்-உடம்பை-இனம் பற்றிக் கொள்ளலாம். ஆனால் இங்கே சந்தேகத்திற்கு இடமானதே உடம்புதான். அதைத்தான் இராமபிரான் நிரூபிக்க விரும்புகிறான் என்றால் மனம் மொழியை விட்டிருந்தாலும் காயத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுக் கூறியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு கூறாதது ஏன் என்பதற்கு இனம்பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது சரியான சமாதானமாகத் தோன்றவில்லை. இதனை

உபலட்சணம் என்பர் "ஒருமொழி ஒழி, தன் இனம்கொளல் குறித்தே" என்பது நன்னூல்.

85. நீந்த அரும் புனலிடை நிவந்த தாமரை
ஏய்ந்த தன் கோயிலே எய்துவாள் எனப்
பாய்ந்தனள்; பாய்தலும், பாலின் பஞ்சு எனத்
தீய்ந்தது அவ்ளரி, அவள் கற்பின் தீயினால். (10119)

(புனல்-நீர்நிலை; நிவந்த-வளர்ந்து ஓங்கிய; ஏய்ந்த-பொருந்திய; பால்-வெண்ணிறம்; தீய்தல்-எரிந்து அழிதல்; நிவத்தல்-உயர்தல்; கோயில்-இருக்கை/வாழ்விடம்)

நீந்துதற்கு அரிதான ஆழமான ஒரு நீர்நிலையில் உயர்ந்தோங்கியிருக்கும் செந்தாமரைபோலப் பொருந்திய தனது இயற்கையான வாழ்விடத்திற்குள் செல்லுபவளைப்போல மிக விரைவாகவும் எளிதாகவும் அத்தீக்குள் பாய்ந்தாள் சீதாதேவி. அவ்வாறு அவள் பாய்ந்ததும், அவளுடைய கற்புத் தீயின் வெம்மை தாங்கமுடியாமல் அந்த நெருப்பு, வெண்ணிறமான, தூய்மையான பாலுக்குள் வீழ்ந்த பஞ்சு எளிதில் அமிழ்ந்து போவதுபோலத் தீய்ந்து அவிந்துபோனது.

வெண்மையான தூய்மையான பஞ்சுக்கு, பரிசுத்தமான அக்னி உவமை; கடுமையானவெப்பமுடையபெருந்தீ அவளுக்குத்தாமரைமலர் போல் குளிர்ச்சியைத் தந்தது என்பதாம். "கோயில்" என்பது திருமகள் இருக்கையான செந்தாமரை மலரைக் குறித்தது.

86. அக்னிதீவன் அரற்றி எழுந்து வருதல்

அழுந்தின நங்கையை, அங்கையால் சுமந்து,
எழுந்தனன் அங்கி, வெந்து எரியும் மேனியான்,
தொழும் கரத் துணையினன், சுருதி ஞானத்தின்
கொழுந்தினைப் பூசலிட்டு அரற்றும் கொள்கையான். (10120)

(அம்-அழகிய; சுருதி-வேதங்கள்; துணை-இரண்டு; பூசல்-தேறுதல்; கொள்கை-தன்மை; கொழுந்து-முடிபொருள்)

அவ்வாறு தன்னுள் புகுந்த, பெண்களுள் சிறந்தவளான சீதாதேவியை, நெருப்புக்கடவுள் அழகிய கைகளினால் சுமந்து கொண்டு எழுந்தான். காரணம் சீதாதேவியின் கற்புக்கனல் அவனை வாட்டி வதைத்தது, அதனால் வெந்து எரியும் உடம்பை உடையவனாய், வேதங்கள் உணர்த்தும் தத்துவஞானத்தின் முடிந்த முடிபாகிய இராமபிரானை எண்ணி இரு கரங்களும் தொழுதவண்ணம், பேரொலி எழுப்பி அரற்றிக்கொண்டு மேலெழுந்தான்.

"அங்கி" என்பது "அக்னி" என்பதன் தமிழாக்கம். அக்னிகேவன் தென்கிழக்குத் திசைக்காவலன். அஷ்டதிக்கு பாலகர்களுள் ஒருவன். இவனுடைய மனைவியின் பெயர் ஸ்வரை என்பதாகும். இவனுக்கு வாகனம் ஆட்டுக்கிடா. இவன் தேஜோவதி என்னும் நகரத்தில் வாழ்பவன் என்று கூறுவர். இவனுக்கு ஏழுநாக்குகளும், ஏழுகைகளும் உண்டு. இப்பொழுது இவன் இரண்டுகைகளால் இராமபிரானைத் தொழுது கொண்டு ஏனைய ஐந்து கைகளால் சீதாதேவியைச் சுமந்துகொண்டு வெளிப்போந்தான் எனக்கொள்க. இந்த ஏழு நாக்குகளுக்குக்கூட வான்மீகம் பெயரும் நிறமும் சொல்லுகிறது. அக்னிகேவனின் ஏழு நாக்குகள் "சப்தஜிஹ்வா" என்றும் அவனது ஏழு கைகள் "சப்தஹஸ்தா" என்றும் வழங்கப்படுகின்றன.

87. ஊடின சீற்றத்தால் உதித்த வேர்களும்,

வாடிய இல்லையால்; உணர்த்தும் ஆறு உண்டோ?

பாடிய வண்டொடும், பணித்த தேனொடும்,

சூடின மலர்கள் நீர்தோய்த்த போன்றவால்.

(10121)

(ஊடுதல்-பிணங்குதல்; சீற்றம் கோபச்சொற்கள்; வேர்-வியர்வைத் துளிகள்; வாடுதல்-உலர்ந்துபோதல்; பணித்தல்-துளிர்ந்தல்; தோய்தல்-படிதல்)

"இராமபிரான் சீதாதேவியின்மீது பிணக்குக்கொண்டு மிகுந்த கோபத்தால் கூறிய சொற்களினால், சீதாதேவியின் மேனியில் உண்டான வியர்வைத்துளிகள்கூட, அவள் தீக்குண்டத்துள் முழுகி எழுந்ததனால் உலர்ந்து போகவில்லை; மாறாக அவள் சூடியிருந்த மலர்கள், அன்றலர்ந்த மலர்கள்போல் வண்டுகள் ரீங்காரம் இட்டுக்கொண்டும், அவை புதிய தேனை இடையறாது துளித்துக்கொண்டும், நீரில் படிந்துவந்ததுபோல் குளிர்ச்சியாகவும், புதியதாகவும் தோன்றின. இவையெல்லாம் அவளின் கற்பின் திறத்தை எடுத்துக்காட்டுவனவாகும். இதைத்தவிர அவள் கற்பின் திறம் பற்றிக் கூறுதற்கு வேறு என்ன இருக்கிறது?" என்கிறான் கவிஞன்.

சீதாதேவி தீக்குள் புகுந்து வெளிவந்ததால் அவள் உடலில் எந்த மாற்றமும் நிகழவில்லை. மேலும் முன்னெக்காட்டிலும் பிரகாசமாகவும் எந்த ஊறும் இன்றித் தோன்றினாள் என்பதாம். இராமபிரான் சீதாதேவியின் மேல் கொண்ட பிணக்குடன்கூடிய சீற்றம் அவளின் கற்பின் திறத்தை உலகத்தார்க்கு அறிவுறுத்த வேண்டியே மேற்கொள்ளப்பட்டது என்று சமாதானம் சொல்லுவதுண்டு. இதையே பின்னால்தசரதன் "நங்கை! மற்று நின் கற்பினை உலகுக்கு நாட்ட, அங்கிபுக்கிடு என்று உணர்த்திய அது" என்று கூறுவதால் உணரலாம்.

88. திரிந்தன உலகமும் செவ்வை நின்றன;
பரிந்தவர் உயிரெலாம் பயம் தவிர்ந்தன;
அருந்ததி முதலிய மகளிர் ஆடுதல்
புரிந்தனர், நாணமும் பொறையும் நீங்கினார். (10122)

(திரிதல்-நிலைகுலைதல்; செவ்வை-ஒழுங்கு; பரிந்தவர்-இரக்கப் பட்டவர்கள்; பொறை-துன்பச்சுமை)

சீதாதேவி முன்பு தீப்புருந்தபோது நிலைகலங்கிச் சுழன்ற உலகங்க ளெல்லாம் இப்போது பிறழ்ச்சி நீங்கி ஒழுங்காய் நிலைபெற்று நின்றன. அப்பொழுது அவள்பால் இரக்கம் கொண்டு அஞ்சிய உயிரினங்க ளெல்லாம் இப்போது அச்சம் நீங்கப்பெற்றன; அருந்ததி முதலிய கற்பின் செல்வியரெல்லாம், முன்பு தாம் கொண்ட அச்சமும், துன்பச்சுமையும் நீங்கப்பெற்று மகிழ்ச்சியால் ஆனந்தக் கூத்தாடினர்.

89. நெருப்புக் கடவுள் முறையிடுதல்

"கனிந்து உயர் கற்பு எனும் கடவுள் தீயினால்
நினைந்திலை, என்வலி நீக்கினாய்" எனா,
அநிந்தனை அங்கி", நீ அயர்வுஇல் என்னையும்
முனிந்தனையாம்" என, முறையிட்டான் அரோ! (10123)

(கனிதல்-முதிர்தல்; கடவுள்-தெய்வத்தன்மை; வலி-வன்மை; நீக்குதல் -அழித்தல்; நிந்தனை-பழிப்பு; அநிந்தனை-பழிப்பற்ற; அங்கி-அக்னி/ நெருப்புக்கடவுள்; அயர்வு-மறதி; முனிதல்-வெகுள்தல்)

எந்தப்பழிச்சொல்லுக்கும் ஆட்படாத தூய்மையான நெருப்புக்கடவுள் இராமபிரானை நோக்கி, "நன்கு முதிர்ந்து கனிந்த, சிறப்பித்துக் கொண்டாடப்படுகின்ற கற்பு என்னும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கற்பின்கனலியாகிய சீதாதேவியின் உயர்ந்த நிலையை உணராது, எனக்குள் புகச்சொல்லி என்னுடைய வலிமையையும் போக்கிவிட்டாய்; சற்றும் தளர்வில்லாத குற்றமில்லாத என்னையும் கூடச் சினந்து கோபிக்கத் தலைப்பட்டாய்" என்று முறையிடுகிறான்.

நெருப்புக்கடவுள் கற்பின் கனலியாகிய சீதாதேவியின் உயர்ந்த கற்பின் சிறப்பைத் தகுந்த முறையில் இராமபிரானுக்கு எடுத்துரைக்கிறான் என்பதாம். நிந்தனை என்ற சொல் நமக்குத் தெரியும். பழிச்சொல் என்ற பொருளைத்தரும். கவிஞன் "அநிந்தனை" என்ற ஒரு புதுப்பிரயோகத்தை இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறான்; பழிச்சொல்லுக்கு உட்படாத, பழிப்பற்ற என்ற பொருளில் நெருப்புக்கடவுளைக் குறிக்கும். "நினைந் திலை" என்பது இராமபிரான் சீதாதேவியின் கற்பின் தண்மையை அது நெருப்புக்கடவுளையும் சுட்டெரிக்கும் தன்மையது என்பதைச்

சரிவரப்புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று கூறுவதுபோல் சொற்களைப் பெய்திருக்கும் அழகு நோக்குக. எல்லோரையும், எல்லாவற்றையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கும் தன்மையுள்ள நெருப்பு, சீதாதேவியின் கற்பு என்னும் நெருப்பால் சுட்டெரிக்கப்பட்டது என்பதை உணர்க. இந்த "அநிந்தன்" என்ற சொல்லை இராமபிரான் மேல்ஏற்றி, இராமபிரான் பழிச்சொல்லுக்கு உட்படாதவன் என்று நிறுவுபவர்களும் உண்டு. எனினும் அது பொருந்திவாராதது காண்க.

90. நெருப்புக்கடவுளும் இராமபிரானும் உரையாடுதல்

இன்னது ஓர் காலையில், இராமன் "யாரை நீ?
என்னை நீ இயம்பியது எரியுள் தோன்றி? இப்
புன்மைசால் ஒருத்தியைச் சுடாது போற்றினாய்;
அன்னது ஆர் சொல்ல? ஈது அறைதியால்" என்றான். (10124)

(இன்னது-இத்தகையது; காலை-சமயம்; எரி-நெருப்பு; புன்மை-கீழ்மைத்தன்மை; போற்றுதல்-காப்பாற்றுதல்; அறைதல்-கூறுதல்)

இவ்வாறு அக்னிதேவன் இராமபிரானிடம் முறையிடும்பொழுது இராமபிரான் நெருப்புக்கடவுளை நோக்கி, "நீ யார்? நீ என்ன கூறுகிறாய்? நெருப்பிலிருந்து தோன்றினாயே? எவ்வாறு? இந்தக் கீழ்த்தரமான தீயொழுக்கம் உடையவளைச் சுட்டெரிக்காது காப்பாற்றி இருக்கிறாயே? இவ்வாறு காப்பாற்றும்படி உனக்குச் சொன்னது யார்? எனக்கு இதற்குத்தகுந்த மறுமொழியைக் கூறுவாயாக!" என்கிறான்.

91. "அங்கி யான்; என்னை இவ் அன்னை கற்பு எனும்
பொங்கு வெந் தீச்சுடப் பொறுக்கிலாமையால்,
இங்கு அணைந்தேன்; உறும் இயற்கை நோக்கியும்
சங்கியா நின்றியோ, எவர்க்கும் சான்றுளாய்!" (10125)

(அணைதல்-அடைக்கலம் அடைதல்; சான்று-சாட்சி; இயற்கை-தன்மை; சங்கியா-சங்கித்து/ஐயம்கொண்டு; நின்றி-நிற்பது; அன்னை-உலகத்தாய்/ஐகன்மாதா)

நெருப்புக்கடவுள், இராமபிரானை நோக்கி, "எல்லாவற்றிற்கும், எல்லோர்க்கும் சாட்சியாக விளங்குபவனே! நான்தான் நெருப்புக்கடவுள்; இவ்வன்னையே அனையாள் எனக்குள் புகுந்ததும், அவளுடைய கற்பு என்னும் கொடிய பொங்கி எழுகின்ற பெருந்தீயின் வெப்பம் தாங்க மாட்டாமல், நான் உன்னைச் சரணடையும் எண்ணத்துடன் உன்னிடம் வந்துள்ளேன். எனக்கு ஏற்பட்ட இந்தத் தன்மையைப் பார்த்த பிறகும், நீ இந்த அன்னையின்கற்பின் திண்மைபற்றிச் சந்தேகம் கொள்ளுகிறாயோ!" என்று கேட்கிறான்.

"அன்னை" என்பது உலகிற்கெல்லாம் தாயான திருமகளின் அம்சமான சீதாதேவியைக் குறிக்கும். உலகத்தாய், ஜகன்மாதா அவள் என்கிறான் அக்னிதேவன். எல்லாவற்றையும் சுட்டெரிக்கும் இயல்புடைய அக்னி தேவனே இவளுடைய கற்பு என்னும் நெருப்பின் வெப்பம் தாங்க மாட்டாமையால் அக்னி குண்டத்திலிருந்தும் வெளிப்போந்து இராம பிரானிடம் சரணடைய வந்திருக்கிறான் என்பதாம். எனவே இத்தகைய நிலைகண்டு இன்னும் சீதாதேவியைச் சந்தேகிப்பது தக்கதன்று என்கிறான் என்பதாம். "நீயே கற்பிற்கு ஒரு சான்று; நினக்கே தெரியும் கற்பு; அதனில் தூயேன்என்னில், தொழுகின்றேன்எரியே; அவனைச்சுடல்" என்று முன்பு சீதாதேவி வேண்டிக் கொண்டதையும் இங்கு நினைவுகூர்க. பொதுவாக உலகில் நிகழும் நிகழ்வுகளுக்கு அக்னிதேவன்தான் சாட்சியாக இருக்கிறான் என்று கூறுவது உலக இயல்பு. இங்கே அந்த அக்னிதேவனே இராமபிரானை நோக்கி "எவர்க்கும் சான்றுளாய்" என அழைப்பது நோக்குக.

92. "வேட்பதும், மங்கையர் விலங்கினார் எனின்,
கேட்பதும், பல்பொருட்கு ஐயம் கேடு அற
மீட்பதும், என்வயின் என்னும் மெய்ப்பொருள்
வாட்பெரும் தோளிளாய்! மறைகள் சொல்லுமால்!" (10126)

(வாள்-ஒளி; மங்கையர்-குலமகளிர்; வேட்பது-மணம் புரிந்து கொள்ளுதல்; விலங்குதல்-விலகிப்போதல்/நெறி தவறுதல்; கேடு-பிழை; மீட்பது-போக்கிக்கொள்ளுதல்; வயின்-இடம்; மெய்ப்பொருள்-மெய்ம்மைச்செய்தி; மறைகள்-வேதநூல்கள்; கேட்பது-விசாரிப்பது/உறுதிமொழியைக் கேட்பது)

அக்னிதேவன் இராமபிரானை நோக்கி, "ஒளிமிக்க பருத்த தோள்களை உடையவனே! ஒருவன் ஒருத்தியை விரும்பி மணம்புரிந்து கொள்வது என் முன்னிலையில்தான்; அந்தப்பெண் நெறிதவறினாள் என்றால் அவளை அழைத்து நலந்தீங்குகள்பற்றி அவளைவிசாரிப்பதும் என்முன்னிலையில் தான்; வாழ்க்கையில் நிகழும் எந்த ஒரு செயலிலும் சந்தேகம் என்பது வந்துவிடுமானால் அதனின்றி வரும் தீங்குகளைப் போக்கிக் கொள்ளுவதும், சந்தேகங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளுவதும் என் முன்னிலையில்தான்; எந்தப் பொருள்களுக்கும் உண்மையான மெய்ப்பாடுகளாக விளங்குவது நான்தான் என்று வேதங்கள் எல்லாம் எடுத்துக்கூறும்" என்கிறான் நெருப்புக்கடவுள்.

அக்னி சாட்சியாகத் திருமணம் செய்துகொள்வதும், அக்னி சாட்சியாகச் சத்தியம் செய்வதும், பொதுவாக எல்லாக் காரியங்களும் அக்னி சாட்சியாகவே செய்யப்படும் என்றும் வேதங்கள் கூறுகின்றன என்று அக்னிதேவன் இராமபிரானுக்குக் கூறுகிறான் என்பதாம். தேவார காலத்தில் மதுரையில் திருஞானசம்பந்தருக்கும், சமணத் துறவிகளுக்கும்

அனல்வாதம், புனல்வாதம் நிகழ்ந்ததாகப் புராணங்கள் கூறும். அதனையும் இங்கு நினைத்துப்பார்த்தல் தகும். "வேட்பது" என்பது விரும்புவது என்றும் மணம் புரிந்துகொள்ளுவது என்றும் இரு பொருள்களையும் தரும். திருமணத்தைத் "தீ வேள்வி" என்றும் கூறுவதுண்டு; நெருப்பில் கையடித்துச் சத்தியம் செய்யச் சொல்லுதல்; நெருப்புக்குழிக்குள் இறங்கச்சொல்லுதல் ஆகிய வழக்கங்கள் இன்றும் பல பகுதிகளில் நடைமுறையில் இருப்பதையும் எண்ணிப்பார்க்கலாம். வேதங்களில் பிராயச்சித்தம் என்ற தலைப்புக்கொண்ட பகுதிகளில் நெருப்புக்கடவுள் பற்றி அதிகமாகப் பேசப்படுவதையும் பார்க்கலாம்.

93. "ஐயுறு பொருள்களை ஆகிலும் மாசு ஓரீஇக்
கையுறு நெல்லி அம் கனியின் காட்டும் என்
மெய்யுறு கட்டுரை கேட்டும், மீட்டியோ?
பொய்யுறா மாருதி உரையும் போற்றலாய்!" (10127)

(ஓரீஇ-நீக்கி; கட்டுரை-பொருள் செறிந்த உரை; மீட்டுதல்-மீட்டல்/
திரும்ப அழைத்துக்கொள்ளுதல்; ஆசு-நுண்மை/விரைவு/நுட்பம்; மாசு-
குற்றம்)

அக்னிதேவன் இராமபிரானை நோக்கி, "பொய்யையே பேசாத உண்மை பேசுகின்ற இயல்புடைய அனுமன் உன்னிடம் வந்து கூறிய வற்றைக்கூட நீ மதித்து ஏற்றுக்கொள்ளாது இருந்து விட்டாய்; எனினும் நீ சந்தேகப்படும் பொருள்களையெல்லாம் மிகவும் நுட்பமாக ஆராய்ந்து, அவற்றில் உள்ள குற்றம் குறைகளை நீக்கி, உள்ளங்கையில் வைத்திருக்கும் தெளிவான நெல்லிக்கனிபோல எடுத்துக்காட்டுகின்ற என்னுடைய உண்மை நிறைந்த சொற்களைக் கேட்டாவது சீதாதேவியைத் திருப்பியும் அழைத்துக் கொள்வாயாக?" என்று கூறுகிறான்.

"ஓரீஇ" என்பது செய்யுள் அளபெடை. இசைநயம் கருதி வந்தது. இன்னிசை அளபெடை அல்லது உரையிசை அளபெடை எனக்கொள்க. "கையுறு நெல்லியம் கனி" என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல்" என்று கூறுவதை நிகர்த்தது. அனுமனின் கூற்றைப் "பொய்யுறா மாருதி உரை" என்றும், தனது கூற்றை "மெய்யுறு கட்டுரை" என்றும் வேறு படுத்திக்கூறிய நயம் உணர்க. இரு சொற்களும் ஒரே பொருளைத்தருவன எனினும் ஒன்றை எதிர்மறையாகவும், மற்றொன்றை உடன்பாடாகவும் கூறிய நயம் நோக்குக. "ஆசு" என்ற சொல்லுக்கு விரைவு என்று ஒரு பொருளும் உண்டு. தங்குதடையின்றி, விரைவாக, அருவிபோல் கொட்டும் கவிஞர்களை "ஆசுகவி" என்று முன்னோர்கள் கூறியிருப்பதையும் கருதுக. காளமேகத்தை ஆசுகவி என்பர் சான்றோர். எவரேனும் ஒரு பொருளின்மீதோ ஒருவரின்மீதோ சந்தேகம் ஏற்பட்டால் அந்தச் சந்தேகத்தை நீக்கித் தெளிவுபடுத்துவது அக்னியின் இயல்பு என்றும் அதனால், தான் கூறுகின்ற சத்தியவார்த்தைகளை மதித்து ஏற்றுக்கொண்டு,

சீதாதேவியைத் திருப்பி அழைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறான் அக்னிதேவன் என்பதாம். "மாசு" என்பது ஐயம், திரிபு அறியாமை ஆகிய குற்றங்களைக் குறிக்கும்.

94. "தேவரும் முனிவரும் திரிவ, நிற்பவும்
மூவகை உலகமும், கண்கள் மோதி நின்று,
"ஆ" எனல் கேட்கிலை; அறத்தை நீக்கி, வேறு
ஏவம் என்று ஒரு பொருள் யாண்டு கொண்டியோ?" (10128)

(திரிவ-இயங்குவன; ஏவம்-பாவம்; யாண்டு-எங்கு; வேறு-மாறுபட்ட)

"தேவர்களும், முனிவர்களும், இயங்கு பொருள்களும், இயங்காது நிற்கும் பொருள்களும், மேல், நடு, கீழ் என்னும் மூன்று உலகத்தில் உள்ளவர்களும் சீதாதேவி தீக்குண்டத்துள் புகுவதைப் பார்க்கப் பொறுக்க முடியாமையால் தத்தம் கண்களை அடித்துக்கொண்டு "ஆ" என்று வாய் விட்டு அலறிக் கதறுவதை நீ கேட்கவில்லையா? உனக்கே இயல்பான அறநெறியைக் கைவிட்டு அதற்குமாறான பாவநெறி என்ற ஒரு பொருளை எங்கிருந்துதான் கற்றுக்கொண்டாயோ" என்று அங்கலாய்க்கிறான் அக்னிதேவன்.

"திரிவ" என்பது இயங்குதிணைப் பொருள்களையும், "நிற்ப" என்பது நிலைத்திணைப் பொருள்களையும் குறிக்கும். சர, அசரப்பொருள்கள் என்க. ஒளியின்முன் இருள் நில்லாது என்பதுபோல "அறத்தின் முன் நில்லாதாம் பாவம்" என்பதுபோல தருமமே வடிவான இராமபிரானிடம் அதற்குமாறான அதர்மம் நிறைந்த செயல்கள் எங்கிருந்து வந்து பொருந்தின என்று வியக்கிறான் அக்னிதேவன். "ஆ எனல்" என்பது இரக்கக்குறிப்பு. வாய்விட்டு அழுது அரற்றுதலைக் குறிக்கும்.

95. "பெய்யுமே மழை? புவி பிளப்பது அன்றியே
செய்யுமே பொறை? அறம் நெறியில் செல்லுமே?
உய்யுமே உலகு; இவள் உணர்வு சீறினால்?
வய்யுமேல், மலர்மிசை அயனும் மாயுமே!" (10129)

(பொறை-பொறுத்தல்/தாங்குதல்; செல்லுதல்-நடத்தல்; உய்தல்-நிலைத்திருத்தல்; வைதல்-சுபித்தல்; மிசை-மேல்; மலர்-தாமரைமலர்; அயன்-பிரமதேவன்; மாய்தல்-இறந்தழிதல்)

அக்னிதேவன் இராமபிரானை நோக்கி, "கற்பின் கனலியான இந்தச் சீதாதேவி உள்ளம் கலங்கி, மனத்தில் சீற்றம் கொள்ளுவாளானால், மேகம் மழையைப்பொழியுமா? பொழியாது; இந்தபூமி, இப்போது எல்லா வற்றையும் தாங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் போல அப்போதும் தாங்கிக் கொண்டிருக்குமா? பூமி இரண்டாகப் பிளவுபட்டுப் போகும்; தருமம் தன்

நெறியில் செவ்வையாகச் செல்லுமா? செல்லாது; இவ்வுலக உயிர்கள் அனைத்தும் நிலைபெற்று நிற்குமா? நிற்காது; சீற்றம்கொண்டு அவள் சாபச்சொற்களைச் சொல்லுவாளானால், படைப்புக்கடவுளும், தாமரை மலர்மேல் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனும் கூட இறந்து ஒழிந்துபோவர்'' என்று அக்னிதேவன் சீதாதேவியின் கற்பின் ஆற்றலைத் தெளிவாக இராமபிரானுக்கு எடுத்துக்கூறி முடிக்கிறான்.

பெய்யுமே, செய்யுமே, உய்யுமே என்பதில் உள்ள ஏகாரங்கள் பெய்யாது, செய்யாது, உய்யாது என்ற எதிர்மறைப் பொருளைத்தரும். முன்பு அசோகவனத்தில் ''எல்லை நீத்த உலகங்கள் யாவும் என் சொல்லினால்சுடுவேன்'' என்று வஞ்சினம்கூறியதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்குக. இதே கருத்துப்பட, ''தெய்வம் தொழா கொழுநன் தொழு தெழுவாள்பெய்யெனப்பெய்யும்மழை'' என்ற வள்ளுவனின் குறளையும் ஒப்பிட்டு நோக்குக. இராமபிரான் சீதாதேவியின்மேல் இவ்வளவு சீற்றம் கொள்ளுவதற்குக் இங்கு அவள் வீடணன் சொல்கேட்டு அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்ததுதான் காரணம் என்று ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் ஸ்ரீ பிள்ளை லோகச்சாரியார் கூறுவதும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது.

96. பாடு உறு பல்மொழி இனைய பன்னி நின்று,

ஆடுறு தேவரோடு உலகம் ஆர்த்து ழு,

சூடு உறும் மேனிய அலரி, தோகையை

மாடு உறக் கொணர்ந்தனன்; வள்ளல் கூறுவான்.

(10130)

(அலரி-சூரியன்/அக்னி; பாடு-பெருமை; பன்னுதல்-பலமுறை சொல்லுதல்; தோகை-மயில்/சீதாதேவி; சூடுஉறுதல்-வெதும்புதல்; மாடு- பக்கம்)

சீதாதேவியின் கற்புக்கனலால் வெந்துபோன உடம்பையுடைய அக்னிதேவன், சீதாதேவியின் கற்பின்பெருமையைப் பலவாறு, பலமுறை சொல்லிக்கொண்டே வந்து, மகிழ்ச்சியினால் கூத்தாடுகின்ற தேவர் களோடும், உலகத்து மக்கள் எல்லோரும் ஆரவாரித்துச் சூழ்ந்து நிற்கவும், மயில்போலும் சாயலையுடைய சீதாதேவியை, இராமபிரான் அருகில் அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். அதுகண்ட கருணை வள்ளலான இராமபிரான் கீழ்வருமாறு கூறலானான்.

இராமபிரான் சீதாதேவி தீக்குளிக்கும் வரையிலும் வாளாவிருந்ததால் அச்சமும் நடுக்கமும் அடைந்த தேவர்களும், நிலவுலகத்து மக்களும், இப்பொழுது அக்னிதேவனால் சீதாதேவியின்திண்ணிய கற்பின்பெருமை கூறக் கேட்டவுடன் மகிழ்ச்சியால் கூத்தாடி ஆரவாரித்தார்கள் என்பதாம். ''அலரி'' என்பது கதிர்களைப் பரப்புவதால் சூரியனுக்குக் காரணப்பெயர். இங்கே வெப்பக்கதிர்களைப் பரப்புகின்ற அக்னிதேவனுக்கும் கூற

பட்டது எனக்கொள்க. "தோகை" என்பது ஆகுபெயராய் மயில்போன்ற சாயலையுடைய சீதாதேவியைக் குறிக்கும்.

97. சீராமதேவியை இராமபிரான் ஏற்றுக்கொள்ளுதல்

"அழிப்பு இல சான்று நீ, உலகுக்கு; ஆதலால்,
இழிப்பு இல சொல்லி, நீ இவளை, "யாதும் ஓர்
பழிப்பு இவள்" என்றனை; பழியும் இன்று; இனிக்
கழிப்பிலள்" என்றனன்; கருணை உள்ளத்தான். (10131)

(சான்று-சாட்சி; இழிப்பு-இகழ்தல்; பழிப்பு-குற்றம்; இன்று-இல்லை;
கழித்தல்-நீக்குதல்)

கருணையே வடிவான உள்ளம் கொண்டவனான இராமபிரான், அக்னிதேவனை நோக்கி, "இவ்வுலகத்தார்க்கு எல்லாம் நெறிபிறழாத சாட்சியாவாய் நீ; எனவே இவள்மீது எந்தப்பழியும் சொல்லாது உயர்ந்த வார்த்தைகளால் பாராட்டி அவள் குற்றமற்றவள் என்பதை உறுதிசூறி நிரூபித்துக் காட்டினாய். எனவே இவள் குற்றமற்றவள் ஆகிறாள். இனி இவள் என்னால் நீக்குதற்கு உரியவள் அல்லள் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கவளே" என்றான்.

மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் நிகழும் நிகழ்வுகளுக்குச் சாட்சியாகப் பதினான்கு பேர்கள் உள்ளனர் என்கிறது ஒரு தனிப்பாடல். அவற்றில் சில ஆதவன்; தண்மதி; அங்கி; மனம்; மேதினி; ஆகாயம்; இரவு; பகல்; சந்தி; அறம்; என்பனவாம்.

98. பிரமதேவன் இராமபிரானுக்கு உண்மை நிலையை உணர்த்துதல் [14 பாடல்கள்]

"உணர்த்துவாய் உண்மை ஒழிவு இன்று, காலம் வந்துளதால்,
புணர்த்தும் மாயையில் பொதுவுற நின்று, அவை உணரா,
இணர்த்துமாய்த் தொங்கல் இராமற்கு" என்று இமையவர் இசைப்ப,
தணப்புஇல் தாமரைச் சதுமுகன் உரைசெயச் சமைந்தான். (10132)

(துழாய்-துளசி/துளபம்; தொங்கல்-மாலை; ஒழிவு இன்று-ஒன்றும் விடாது/தவறாது; இசைத்தல்-சூறுதல்; தணப்பு-நீங்குதல்; சதுமுகன்-நான்முகன்/பிரமதேவன்; சமைதல்-தொடங்குதல்; இணர்-பூங்கொத்து; தணத்தல்- பிரிதல்)

இராமபிரான் திருமாலின் அவதாரம். இப்போது மானிட வடிவம் ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறான்; அவன் தானே தன் சங்கற்பத்தால் தன்னை அண்டாக்கிக் கொண்டவன்; அவன் கருதிவந்த காரியம் கைகூடிவிட்டது; இப்போது முன்பு பிரிந்த காரணம் முடிந்துபோனதால் இப்போது

கணவனும் (இராமபிரானும்) மனைவியும் (சீதாதேவியும்) திருமாலும் திருமகளும் கூடவேண்டும். ஆனால் இராமபிரான் இன்னும் தன்னை மானிடனாகவே கருதிக்கொண்டு சீதாதேவியைக் கடிந்துரைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்; இந்த நிலையை எண்ணத்தை மாற்றி அவனுக்கு அவனது உண்மை நிலையை ஒன்றுவிடாமல் உணர்த்தவேண்டும்; இதனைக்கருதிய தேவர்கள், எப்போதும் நீங்குதல் இல்லாத உந்தித் தாமரையில் தோன்றியவனான பிரமதேவனை அணுகி, "அவன் வந்த காரியம் முடிந்துவிட்டது; அதை அவன் உணரும் காலமும் வந்து விட்டது; எனவே அவனிடம் இதனை எடுத்துரைப்பாயாக!" என்று வேண்டிக் கொண்டனர். அதற்கு இசைந்து - பிரமதேவன் பூங்கொத்துக்கள் நிறைந்த துளபமாலையை யணிந்த இராமபிரானுக்குக் கீழ்வருவனவற்றைக் கூறத்தொடங்குகிறான்.

"புணர்த்தும் மாயையில் பொதுவுற நின்று" என்ற சொல்லுக்குச் சரியான பொருள்கொள்வதுதான் சற்று கடினமானது; அதைப்புரிந்து கொண்டால் இந்தப் பாடலைச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டார்களாவோம். தானே தன்னை உண்டாக்கிக் கொண்ட திருமால் அதனை உணராது எல்லோரையும்போலப் பொதுவாகப் பேசுகிறான். அதை அவன் உணரும்படி செய்யவேண்டும் என்பது திரண்ட கருத்து.

99. "மன்னர் தொல்குலத்து அவதரித்தனை; ஒரு மனிதன்
என்னை உன்னலை உன்னை நீ; இராம! கேள் இதனை;
சொன்ன நான்மறைத் துணிவினில் துணிந்த மெய்த்துணிவு
நின் அலாது இல்லை; நின்னின் வேறு உளது இலை; நெடியோய்!"

(10133)

(தொல்-தொன்மைவாய்ந்த; உன்னுதல்-எண்ணுதல்; துணிவு-முடிவு/உபநிடதம்; துணிதல்-ஆராய்ந்து உறுதிசெய்தல்)

பிரமதேவன் இராமபிரானை நோக்கி, "இராம! ஒங்கி உலகளந்த நெடியோனே! நீ முன்பு சூரியகுலமாகிய தொன்மைவாய்ந்த குலத்தில் ஒரு மன்னனாகப் பிறந்தாய்; நீ உன்னை ஒரு சாதாரண மனிதன் என்று மட்டும் கருதிக்கொள்ளாதே! நான் சொல்லும் இதனைச் சற்றுச் செவி மடுப்பாயாக! சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற நான்கு வேதங்களின் முடிந்த முடியாகிய வேதாந்தங்கள் ஆராய்ந்து உறுதிசெய்யும் மெய்ப்பொருள் நீயேதான்; உன்னைத்தவிர வேறுயாரும் இல்லை; உன்னைத்தவிர நிலைபெற்ற பொருளும் வேறு ஒன்றும் இல்லை" என்கிறான்.

"மன்னர்தொல்குலம்" என்பது தொன்மைவாய்ந்த சூரிய மன்னர்குலம் என்று பொருள்படும். ஒரு மனிதன் என்று உன்னைக் கருதிக்கொள்ளாதே - வேதசிரஸ் என்று கூறப்படுகின்ற வேதாந்தங்களின் துணிந்த முடிவு நீதான் - உன்னையன்றி வேறு ஒருவரும் இல்லை-வேறு பொருளும் இல்லை

என்கிறான் பிரமன் என்பதாம். "நின் அலாது இல்லை" என்பதும் "நின்னின் வேறு உளது இலை" என்பதும் மேற்போக்காகப் பார்க்கும் போது ஒரே பொருளைத் தருவனபோலத் தோன்றும். ஒரு செய்தியை வற்புறுத்திக் கூறவேண்டும் பொழுது இவ்வாறு கூறுதல் மரபு. "எல்லாப் பொருளும் இதன்பாலுள; இதிலிலாத எப்பொருளும் இல்லையால்" என்று கூறுவதுபோல எனக்கொள்க. நீயே பரம்பொருள்; நீயே எல்லாப் பொருளும்; உன்னையல்லாது வேறு மெய்ப்பொருள் ஏதும்இல்லை என்பது கருத்து. இங்கே இராமபிரான் தான் ஒரு மனிதனே எனவும், தான் தசரத மன்னனின் மகன் எனவும் மீண்டும் மீண்டும் கூறுவதாக வான்மீகம் கூறுகிறது. எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்த வான்மீகத்தின் சுலோகம் இது. "ஆத்மானாம் மானுஷம் மன்யே; இராகவம் தசரதாத் மஜம்" என்பன நினைவில் நிற்கக்கூடிய வரிகள்.

100. "புகுதி என்று உளது; யாதினும் பழையது; பயந்த விசுதியால் வந்த வினைவு; மற்று அதற்குமேல் நின்ற புகுதி; யாவார்க்கும் அரிய அப்புருடனும் நீ; இம் மிகுதி, உன் பெரு மாயையினால் வந்த வீக்கம். (10134)

(புகுதி-மூலப்புகுதி/மூலப்பிரகிருதி; பயத்தல்-தழுவுதல்; விசுதி-திரிபு/விகாரம்; புகுதி-ஞானப்பொருள்/புகுந்து அறிவது; புருடன்-புருடத்துவம்; வீக்கம்-பரப்பு; பழையது-புராதனமானது)

எல்லாவற்றிற்கும் மிகமிகப் புராதனமானது என்று ஒன்று இருக்கிறது. அது மூலப்பிரகிருதி என்கிற தத்துவம்; அது தருகின்ற மற்றொரு தத்துவம் அதன் விகாரத்தால் வந்த காரியம் ஆகும். அதற்கு மேலும் உயர்ந்து நிற்கின்ற தத்துவம் ஒன்று உண்டு. அது உட்புகுந்து அறியும் ஞானம் எனப்படும். அது எல்லோர்க்கும் கைகூடிவரக் கூடியதன்று, மிக அரிதானது. அத்தகைய அரிய தத்துவமானவன் நீ; இந்தப் பெருமையெல்லாம் உன்னுடைய பேராற்றலினால் வந்த பெருக்கமேயாகும்" என்கிறான் பிரமதேவன்.

சொல்லுக்குச்சொல் பொருள் காணமுடியாத தத்துவங்கள் நிறைந்த பாடல் இது. நம்மைப்போல் எளிமையானவர்களால் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளமுடியாத பாடல்.

கவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்கள்; மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து பொறிகள்; வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபத்தம் என்னும் ஐந்து கன்மேந்திரியங்கள்; நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் என்னும் ஐம்பூதங்கள்; மகத், அகங்காரம், மனம், பிரகிருதி என்னும் நான்கு கரணங்கள், ஆக 24ம் 25வது தத்துவம் ஆன்மா, 26வது தத்துவம் பரம்பொருளாகும். இது வைணவ நூல்கள் கூறும் தத்துவம் ஆகும்.

101. முன்பு பின்பு இருபுடை எனும் குணிப்பு அரு முறைமைத்
தன் பெருந்தன்மை தான் தெரி மறைகளின் தலைகள்
"மன் பெரும் பரமார்த்தம்" என்று உரைக்கின்ற மாற்றம்,
அன்ப! நினைவை அல்லால், மற்று இங்கு யாரையும் அறையா" (10135)

(புடை-பக்கம்; குணித்தல்-குறித்து அறிதல்/கணக்கிடுதல்;
மறைகளின் தலைகள்-வேதசிரஸ்/உபநிடதங்கள்/வேதசிகைகள்; மன்-
நிலைபெற்ற; பரமார்த்தம்-மேலான பரம்பொருள்/உண்மையான
பொருள்; மாற்றம்-சொற்கள்; அறைதல்-சொல்லுதல்/குறித்தல்)

"எவ்வுயிரிடத்தும் அன்பு பாராட்டுபவனே! அன்பே வடிவானவனே!
முதல் என்றும், முடிவு என்றும் இருபக்கங்களுள் கட்டுப்படாமல்,
எல்லையைக் குறித்து உணரமுடியாத பெருந்தன்மையைத் தான்மட்டுமே
தெரிந்துகொள்ளும் வேதங்களின் முடிபொருளாகிய உபநிடதங்கள்
"என்றும் அழிவில்லாத, நிலைபெற்ற மிக மேலான பரம்பொருள்" என்று
கூறுகின்ற சொற்களெல்லாம், திருமாலின் அவதாரமாகிய உன்னைத்தான்
குறிக்குமேதவிர, என்னையோ, சிவபெருமானையோ மற்றும் இங்குள்ள
இந்திரன் முதலிய தேவர்களையோ குறிக்காது" என்று இராமபிரானுடைய
பரத்துவ நிலையை அவனுக்கு உணர்த்துகிறான் பிரமதேவன்.

பிரமதேவன் இராமபிரானின் பரத்துவ நிலையை அவனுக்கு
உணர்த்தும் எல்லாப் பாடல்களுமே ஆழ்ந்த தத்துவக்கருத்துக்கள்
பொதிந்தவை. எனவே எளிதில் பொருள் புரிந்துகொள்ள முடியாது.
தோற்றம், அழிவு என்ற இரண்டு எல்லைகளுக்கு உட்பட்டவன் அல்லன்
பரம்பொருள். தனது பெருமையைத் தானே உணரவல்ல உபநிடதங்கள்
"என்றும் அழியாத, நிலைபெற்ற பரம்பொருள்" என்று கூறுவது ஒப்பற்ற
திருமாலைமட்டும் தான்குறிக்குமேதவிர ஏனைய தேவர்களைக் குறிக்காது
என்கிறான் பிரமதேவன். "மறைகளின் தலைகள்" என்பது வடசொல்லின்
தமிழாக்கம். "வேதசிரஸ்" என்பது வடசொல். வேதசிகை எனவும்
வழங்கப்படும். வேதத்தின் வேர்பிரணவமந்திரம்; அதன்தலை உபநிடதம்
என்க. வேதங்கள் கடவுளர்போல அழிவற்றன; நிலைபெறுடையன;
ஒருவரால் தோற்றுவிக்கப்படாதன எழுத்தில் எழுதாக் கிளவிகளாம்.

102. எனக்கும், எண்வகை ஒருவற்கும், இமையவர்க்கு இறைவன்
தனக்கும், பல்பெரு முனிவர்க்கும், உயிருடன் தழீஇய,
அனைத்தினுக்கும், நீயே பரம் என்பதை அறிந்தார்
வினைத் துவக்குடை வீட்ட அரும்தனை நின்று மீள்வார். (10136)

(ஒருவன்-ஒப்பற்றவன்/சிவபெருமான்; தழீஇய-தழுவிய/
பொருந்திய; பரம்-முழுமுதற்பொருள்; துவக்குதல்-பிணித்தல்; வீட்டுதல்
-விடுவித்தல்; தனை-பாசப்பிணிப்பு/கட்டு)

"பரமனாகிய எனக்கும், எட்டுவகையான வடிவங்களை உடைய வனான, ஒப்பற்றவனான சிவபெருமானுக்கும், தேவர்தலைவன் இந்திரனுக்கும், பலவகைப்பட்ட பெரிய முனிவர்களுக்கும், இன்னும் உயிருடன் பொருந்திய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் நீ ஒருவன்தான் முழு முதற் கடவுள் என்ற நுட்பத்தை நன்கு தெளிந்து உணர்ந்தவர்கள், நல்வினை, தீவினை என்னும் இருவினைகளின் தொடர்பினால் பிணிக்கப்பட்டு, மீனாதற்கரிய அந்தப் பாசப்பிணிப்பினின்றும் மீண்டு, வீடுபேறு அடைவர்" என்கிறான் பிரமன்.

"எண்வகை ஒருவன்" என்பது அஷ்ட மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானைக்குறிக்கும். "கோளில் பொறியின்குணம் இலவே எண்குணத்தான் தானை வணங்காத்தலை" என்பது குறள்-9 நல்வினையும் தீவினையுமே காரியங்கள். எனவே காரணகாரியம் முடிவின்றி என்றும் தொடர்ந்து வருபவை. இதைத் தவிர்த்தல் எவராலும் இயலாது. எனினும் "பரம்பொருள் ஒருவன்தான்" என்று முற்றிய அறிவு பெற்றவர்கள், மீட்டும் இதனின்றும் மீண்டு வீடுபேறு அடையமுடியும் என்பது கருத்து.

"எண்வகை ஒருவன்" என்பது, நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம் என்று கூறப்படும் ஐம்பூதங்களும், சந்திரன், சூரியன் என்று கூறப்படும் இரு சுடர்களும் ஆன்மா என்று கூறப்படும் இயமானனும் ஆகிய எட்டுவகை வடிவமுடையவன் சிவபெருமான் என்பதும் இவ்வெட்டுவகை வடிவத்திலும் அவன் அமர்ந்திருக்கும் தலங்கள். அட்ட வீரத்தானத்தலங்கள் என்றும் வழங்கப்படும். "இருநிலனாய்த்தீயாகிநீரும் ஆகி, இயமானனாய் எரியும் காற்றும் ஆகி, அரு நிலைய திங்களாய், ஞாயிறாகி, ஆகாசமாகி, அட்டமூர்த்தியாகி" என்பது திருநாவுக்கரசர் திருத்தாண்டகம். "நில, நீர், நெருப்பு, உயிர், நீள்விசும்பு, நிலாப்பகலோன், புலனாய மைந்தனோடு, எண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்" என்பது திருவாசகத் திருத்தோள் நோக்கம்.

103. என்னைத்தான் முதலாய உருவங்கள் எவையும்

முன்னைத் தாய் தந்தை எனும் பெருமாயையில் மூழ்கி,

தன்னைத் தான் அறியாமையின், சலிப்ப; அச்சலம் தீர்ந்து,

உன்னைத் தாதை என்று உணர்குவ; முத்தி வித்து ஒழிந்த" (i0137)

(முதல்-மூலம்; மூழ்குதல்-அழுந்துதல்; சலித்தல்-வருந்தி அலைதல்; சலம்-பொய்ம்மை; தீர்தல்-நீங்குதல்; முத்தி-வீடுபேறு/மோட்சம்; முதல்-ஆதி)

பிரமன் இராமபிரானிடம் "என்னை மூலமாக உடைய வடிவங்கள் கொண்ட உயிரினங்கள் தம்மைப் பெற்றெடுத்த தாய் தந்தையரே உண்மையான மூலம் என்று பெரிய மாயையில் அழுந்தி, அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே அறிந்துகொள்ளாமல் வருந்தி அலைந்து திரிகிறார்கள்; அந்தப்

பொய்யான வருத்தம் நீங்கப்பெற்று, உன்னையே எல்லாவற்றுக்கும் மூலமுதற்பொருள் என்று உணரும்போது, அவர்கள் வீடுபேறடைவ தற்கான விதையை விதைக்கிறார்கள்" என்கிறான் பிரமன்.

"என்னைத்தான் முதலாய" என்பது, பிரமனே படைப்புக்கடவுள் என்பதும் "உருவங்கள் எவையும்" என்பது, தான் படைக்கின்றவை எல்லாம் உருவங்களே அன்றி உயிர்கள் அல்ல என்றும், தன்னால் படைக்கப்பட்டவர்கள், தனக்கு உயிர் தந்த தாயும் தந்தையுமே மூலப் பொருள் என்று தவறாகக் கருதி அந்த மாயையில் அழுந்தியிருக்கிறார்கள் என்றும், அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே உணர்ந்துகொள்ளாமையால் பெரிதும் வருந்தி அலைகிறார்கள். அவர்கள் அந்தப் பொய்மையான மாயையிலிருந்து விடுபட்டு, எப்பொழுது நீதான் மூலமுதற்கடவுள் மூலமுதற் பரம்பொருள் என்று உணரத்தொடங்குகிறார்களோ, அன்றே அவர்கள் வீடுபேற்றுக்குரிய வித்தினை இட்டவர்கள் ஆவார்கள்" என்கிறான் பிரமதேவன்.

நமக்கு உயிர்ப்புத் தருதலால் நமக்கு மூலம் நம் தாய்தந்தையர்; உலக உயிரினங்களுக்கெல்லாம் உயிர்ப்புக் கொடுப்பதால் பிரமன் உலகிற்கு மூலம்; பிரமதேவனுக்கே உயிர்ப்புக் கொடுப்பதால் மூலமுதற் பொருளானபரம்பொருளேஎல்லாவற்றிற்கும்மூலம். முன்னதுஇரண்டும் பிறவிக்கு வித்து. பின்னது வீடுபேற்றுக்கு வித்து என்பது உட்பொருள். "அன்னை எத்தனை எத்தனையோ, அப்பன் எத்தனை எத்தனை அப்பனோ?" என்பார் பட்டினத்தார். "இன்னது தேகம், தேகிஇவன் என உணர்ந்தோன் யாவன், அன்னவன் தன்னைத்தான் என்று அறிந்த வனாகும்" என்பது தொல்காப்பியம்.

104. "ஐ அஞ்ச ஆகிய தத்துவம் தெரிந்து அறிந்து, அவற்றின்
மெய் எஞ்சாவகை மேல்நின்ற நினக்கு மேல் யாதும்
பொய் எஞ்சா இலது" என்னும் ஈது, அருமறை புகலும்;
வய்யம் சான்று; இனி சான்றுக்குச் சான்று இலை; வழக்கால். (10138)

(ஐஅஞ்ச-இருபத்தி ஐந்து; எஞ்சுதல்-மேலாதல்/குறைதல்; எஞ்சுதல்-
விஞ்சுதல்; புகல்தல்-எடுத்துரைத்தல்; வய்யம்-உலகம்; தெரிதல்-
ஆராய்தல்; எஞ்சா-எஞ்சி)

"இருபத்தைந்து என்று கூறப்படுகின்ற தத்துவங்களை நன்கு ஆராய்ந்து தெளிந்து, அவற்றின் உண்மை நிலைக்கு எந்தக் குறையும் வாராவண்ணம், அதற்குமேல் மேம்பட்டு நிற்கின்ற உனக்குமேல் வேறு எதுவும் இல்லை என்னும் இந்த உண்மையை வேதங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன; இதற்கு இவ்வுலகில் உள்ள சான்றோர்களே சாட்சியாவர்; இதற்குமேல் ஒரு சாட்சி தேவையில்லை. காரணம் உலக வழக்கில் ஒரு சாட்சியால் நிரூபிக்கப்

பட்டுவிட்டால், அதனை வலியுறுத்துவதற்கு மேலும் இன்னொரு சாட்சியைக் கொள்ளுதல் உலக வழக்கன்று" என்கிறான் கவிஞன்.

ஐ-ஐந்தாகிய இருபத்து ஐந்து தத்துவங்களையும் நாம் முன்பே கண்டு வந்திருக்கிறோம். அந்த இருபத்தைந்து தத்துவங்களுக்கும் மேலான இருபத்தி ஆறாவது தத்துவமாகிய பிரமன், "பரமான்மாவாகிய உனக்கு மேலே உன்னை விஞ்சியது ஏதும் இல்லை என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. அதற்கு இவ்வுலகங்களே சான்று பகரும். இஃதற்கு மேலும் வேறொரு சாட்சியைக் கொண்டு நிரூபிப்பது என்பது உலக வழக்கல்ல" என்கிறான். "அஞ்சு" என்பது ஐந்து என்பதன் முற்றுப்போலி. இருபத்து ஐந்து தத்துவங்களாவன. பூதம் 5, புலன்கள் 5, பொறிகள் 5, கன்மேந்திரியம் 5; அந்தக்கரணங்கள் 4; ஆன்மா 1 என்பனவாம். "உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்பது நிகண்டு. சாட்சிக்குச் சாட்சி இல்லை என்பது விவகாரநூல் முடிவு; "பொய்" என்பது விரிந்தும் அடங்கியும், மாறும் இயல்பினவாகிய உலகப் பொருள்களை எனக்கொள்க.

105. "அளவையால் அளந்து, "ஆம்", "அன்று" என்று, அறிவுறும் அமைதி உளவை யாவையும் உனக்கு இல்லை; உபநிடத்து உனது களவை ஆய்ந்து உறத் தெளிந்திலது ஆயினும், கண்ணால், துளவை ஆய் முடியாய்!" "உளை நீ" எனத் துணியும். (10139)

(துளவை-துளசி/துளபம்/திருத்துழாய்; ஆய்-அணிந்த; அளவை-பிரமாணம்; உளை-உள்ளாய்; துணியும்-உறுதியாகக் கூறும்; களவு-கரவு/ஒளிபொருள்; உளவை-உள்ளவை)

"துளசிமாலையை அணிந்துள்ள திருமுடி உடையவனே! உலகத்தில் ஒரு பொருளின் உண்மைநிலையைக் கண்டு அறிவதற்குக் கருவியாக இருப்பது பிரமாணங்கள்; அளவைகள்; அவற்றால் அளந்து, "ஆம்" என்றும் "இல்லை" என்றும் அறிவுறுத்தி அமைதிகொள்ளும். எந்த அடையாளங்களும் உனக்குப் பொருந்துவன அல்ல; உபநிடதமும் கூட எல்லா வற்றிலும் மறைந்து நிற்கும் உன்னுடைய பரத்துவத்தை நுணுகி ஆராய்ந்து தெளிவுறக்கூறும் ஆற்றல் அற்றது; என்றாலும் அது உன் அருட்கண்ணின்துணைகொண்டு "நீ எங்கும் பரந்து வியாபித்திருக்கிறாய்" என்று உறுதியாகக்கூறும்" என்கிறான் பிரமதேவன்.

ஒரு பொருளின் உண்மைநிலையைக் கண்டறிவதற்கு ஒரு அளவுகோல் வேண்டும் அல்லவா? அதுதான் அளவை என்று தமிழிலும், பிரமாணம் என்று வடமொழியிலும் கூறப்படுகிறது. பிரமாணங்கள் எட்டு வகைப்படும். அவை பிரத்தியட்சம், அனுமானம், ஆகமம், உபமானம், அருத்தாபத்தி, அபாவம், ஐதிகம், சம்பவம் என்பனவாம். இத்தகைய பிரமாணங்களால் நீ இருக்கிறாய், இருக்கவில்லை என்பதைக்கூறும் கூற்றுக்கள் எல்லாம் உனக்குப் பொருந்திவாராது. இவற்றிற்கெல்லாம்

அப்பாற்பட்டவன் நீ. உபநிடதங்கள்கூட உன்னுடைய பரத்துவத்தை ஆராய்ந்து தெளிந்துகூறும் இயல்புடையன அல்ல என்றாலும் உன்னுடைய ஞானக்கண்ணால் நீ எங்கும் பரந்து இருக்கிறாய் என்று உலகம் துணிந்துகூறும் என்கிறான் பிரமன் என்பதாம். 1) பிரத்யட்சம்-காட்சி அளவை-ஐம்பொறிகளின் உணர்வுகொண்டு அறிதல்; 2) அனுமானம்-கருதல் அளவை-புகையைக் கொண்டு நெருப்பு உண்டு என்று கூறுதல்; 3) ஆகமம்-உரைத்தல் அளவை-நூல்களின் மூலமும் பெரியோர்களின் வாய்ச்சொல் மூலமும் அறிதல்; 4) உபமானம்-ஒன்றை உவமையாகக்கூறி அறிதல்; 5) அருத்தாபத்தி-தெரிந்த ஒன்றைச்சொல்லி தெரியாத ஒன்றைப் புரியவைத்தல்; 6) அபாவம்-முன்னும் இல்லை, பின்னும் இல்லை; ஒன்றின் ஒன்று இல்லை, ஒருகாலத்தும் இல்லை என அறுதியிட்டுக் கூறுதல்; 7) ஐதிகம்-பரம்பரை பரம்பரையாகப் பேசப்பட்டு வருவதை வைத்து அறிதல்; 8) சம்பவம்-ஆயிரத்தில் நூறு உண்டு எனல். இவை அளவைகளின் விரிந்த பொருள். எட்டுப் பிரமாணங்களுள் முதல் மூன்று பிரமாணங்கள் முக்கியமாகக் கருதப்படுபவை. "ஆட்சியில், ஆவணத்தில் அன்றி மற்று அயலார் தங்கள் சாட்சியில்" என்பது பெரியபுராணம் தடுத்தாட்கொண்ட வரலாறு;

பிரமாணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட பொருள்களை மட்டும்தான், பிரமாணங்களால் ஆராய்ந்து தெரிதல் முடியும்; பிரமாணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பொருள்களை ஆராய இயலாது. கடல்நீரைப் படியால் அளந்து எடுத்தல் முடியுமோ? முடியாதல்லவா? அதுபோல எனக்கொள்க. இறைவன் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறான் என்பது அனுமானத்தால் உணரவைப்பது. பகலுக்கும் இரவுக்கும் இடையில் மாலைநேரம் என்ற ஒன்று இருப்பதுபோல எனக்கொள்க. "உள்ளவை" என்பது "உளவை" என்று இடைகுறைந்து நின்றது. "களவு" என்பது மறைவு என்பதைக் குறிக்கும். "விறகில் தீயினன்; பாலின் நறுநெய்போல் மறைய நின்றான். மாமணிச்சோதியான்; உறவு கோல் நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினால் முறுக வாங்கிக் கடைய, முன்நிற்கும்" என்பது தேவாரம். "மறையினால், அயனால், மாலான் மனத்தினால், வாக்கால், மற்றும் குறைவிலா அளவினாலும் கூற ஒணாததாகி நின்ற இறைவனார்" என்பது சிவஞான சித்தி. "அவன் அருளே கண்ணாகக் காணின் அல்லால், இப்படியன், இந்நிறத்தன், இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்று எழுதிக் காட்ட ஒணாதே" என்பது தேவாரம். "அவன் அருளாலே அவன்தான் வணங்கி" என்பது சிவபுராணம்.

106. "கரணம் என்று உள உன்னை வந்து அறிவு காணாமே,
அரணம் அல்லவர்க்கு இவை கடந்து அகல்வு அரிதாக,
மரணம், தோற்றம் என்ற இவற்றிடை மயங்குப; அவர்க்கு உன்
சரணம் அல்லது ஓர் சரண இல்லை, அன்னவை தவிப்பான். (10140)

(அரணம்-காவல்; கரணம்-கருவிகள்/இந்திரியங்கள்; கடத்தல்-வெல்லுதல்; தோற்றம்-பிறத்தல்; சரணம்-திருவடிகள்; சரண-புகலிடம்; தவிர்த்தல்-நீக்குதல்)

"இவ்வுலக உயிர்கள் அனைத்தும் தம் உலக வாழ்க்கைக்கு உன்னையே காவலாகக் கொள்ளுதல் இயல்பு; அவ்வாறு உன்னை அரணாகக் கொள்ளாதவர்களுக்கு அவர்களுடைய ஐம்பொறிகள் என்று உள்ள ஞானேந்திரியங்களே தடையாக அமையும்; உன்னைச் சரணடைய வேண்டும் என்ற இயல்பு கருதாது, அறிவினால் கண்டு உணரமுடியாமல் அவ்விந்திரியங்களை வென்று அதனின்றும் நீங்குவது என்பது அவர்களுக்கு அரிதான செயலாக இருக்கும். எனவே அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் இறப்பு, பிறப்பு என்றவற்றினிடையே அழுந்தித் திளைத்துப் போகிறார்கள். அவர்கள் அதனின்றும் நீங்கி வரவேண்டும் என்றால் அவர்களுக்கு உன்னுடைய திருவடிகளே புகலிடமாகும்; அவற்றைத் தவிர வேறொன்றில்லை" என்கிறான் பிரமன்.

"அரணம் அல்லவர்" என்பதற்கு இறைவனைக் காவலாகக் கொள்ளாதவர்கள், அல்லது அவனுடைய அருளுக்கு இலக்காகாதவர்கள் எனப் பொருள்கொள்ள வேண்டும். "தருதுயரம் தடாயேல், உன் சரணல்லால் சரணில்லை" என்பது குலசேகர ஆழ்வார் பாசரம். வள்ளுவன் கூறியதுபோலவே மரணத்தை முன்னும் பிறப்பைப் பின்னும் வைத்து "மரணம் தோற்றம் என்று இவற்றிடையே மயங்குப" என்று கூறுவதை உணர்க. "உறங்குவது போலும் சாக்காடு, உறங்கி விழிப்பது போலும் பிறப்பு" என்பது குறள். இறைவனைக் காணவிடாது தடுப்பவை ஐம்பொறிகளும் அந்தக்கரணங்களுமே. அவை அவற்றின் வழிச் செலவிடாது நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு. எனவே சரணாகதியே விவேகமார்க்கம். அதுவின்றி வேறில்லை என்பது கருத்து. எனவே அகப்புறப் பற்றுக்கள் அற்றவரும், இறைவன் திருவடிகளே சரண என்றிருப்பவரும் பிறப்பு இறப்பு அற்றவராவர் என்பதும் சரணாகதியே விவேகமார்க்கம் அதுவன்றி வேறில்லை என்பதும் திரண்ட கருத்து. "கையொன்று செய்ய, விழி ஒன்றுநாட, கருத்தொன்று எண்ண, பொய்யொன்று வஞ்சகநா ஒன்றுபேச, புலால் கமழும் மெய் ஒன்று சார, செவி ஒன்றுகேட்க, விரும்பும் யான்" என்பது பட்டினத்தாரின் பொருள்பொதிந்த அருமையான பாடல்.

107. "தோற்றம் என்பது ஒன்று உனக்கு இல்லை, நின்கணே தோற்றும்

ஆற்றல் சால் முதல்பகுதி; மற்று, அதனுள் ஆம், பண்பால்,
காற்றை முன்னுடைப் பூதங்கள்; அவைசென்று, கடைக்கால்
வீற்று வீற்று உற்று வீவுறும், நீ என்றும் விளியாய்!"

(10141)

(தோற்றம்-ஒன்றிலிருந்து தோன்றுதல்/பிறப்பு; முதற்பகுதி-மூலப் பிரகிருதி; முன்னுடை-முதலாகவுடைய; வீற்றுவீற்று-வேறுவேறாக;

வீவுறுதல்-வீதல்/அழிதல்; விளிதல்-அழிந்துபோதல்; கடைக்கால்-
ஊழியிறுதிக்காலம்; தோற்றுதல்-வெளிப்படுதல்/பிறத்தல்)

"உனக்கு ஒன்றிலிருந்து தோன்றுதல் என்ற பிறப்பு நிலை இல்லை; ஆனால் ஆற்றல்மிக்க மூலப்பிரகிருதி உன்னிடத்திருந்தே வெளிப்படும்; மற்ற எல்லாவிதத் தத்துவங்களும் அவற்றிற்குரிய முறையினால், காற்றை முதலாகக் கொண்ட பஞ்சபூதங்கள் தோன்றும். பின்னர் ஊழியிறுதிக் காலத்தில் அவையெல்லாம் ஒன்றுக்குள்ளொன்று அடங்கி வேறுவேறாக மாறி அழிந்துபடும்; என்றாலும் உனக்கு என்றும் அழிவென்பதே கிடையாது. நீ அழியாது என்றும் நிலைத்திருப்பவன் ஆவாய்" என்கிறான் பிரமதேவன்.

"தோற்றம்" என்பது ஒன்று உனக்கு இல்லை என்பது இறைவன் அனாதி, ஆதியும் அந்தமில்லாதவன் என்பதைக் குறித்தது. படைப்புக் காலத்தில் எந்தப்பொருள் எதனின்றும் தோன்றியதோ, அந்தப்பொருள் அந்தக் காரணப் பொருளுக்குள்ளேயே ஊழியிறுதிக்காலத்தில் ஒடுங்கிப் போகும் என்பது நூல்களின் முடிந்தமுடிபு. நிலம் அதன் குணமாகிய நாற்றத்துடன் நீரிலும், நீர் அதன் குணமாகிய சுவையுடன் நெருப்பிலும், நெருப்பு அதன் குணமாகிய ஒளியுடன் காற்றிலும், காற்று அதன் குணமாகிய ஸ்பரிசத்துடன் (ஊறு) ஆகாயத்திலும், ஆகாயம் அதன் குணமாகிய ஓசையுடன் அகங்காரத்திலும் ஒடுங்கும் என்பது நூற் கொள்கை. பொதுவாக ஆகாயம் முதலிய ஐம்பெரும் பூதங்கள் என்று ஒடுக்கத்திற்கும், நிலம் முதலாய ஐம்பெரும் பூதங்கள் என்று தோற்றத்திற்கும் கூறுவது வழக்கு. இங்கே காற்றை முன்னுடைப் பூதங்கள் என்று கூறப்பட்டிருப்பது சிந்திக்கத்தக்கது. "பிறவாப் பிறப்பில்லை; பிறப்பித்தோர் இல்லையே" என்பது வேதம். "தாயும் இலி தந்தையும் இலி" என்பது திருவாசகம். அபவாதமுறை என்று ஒன்று உண்டு. அதன்படி நிலம் நீரிலும், நிலம் நீர் இரண்டும் சேர்ந்து நெருப்பிலும், இவைமூன்றும் சேர்ந்து காற்றிலும், இவை நான்கும் சேர்ந்து ஆகாயத்திலும் ஒடுங்கும் என்றும் கூறுவதுண்டு. "வீற்றுவீற்று" என்ற அடுக்கு வேறுவேறாக, தனித்தனியாக என்ற பொருளைத்தரும். தன்னிடமிருந்து தோன்றிய மூலப்பிரகிருதியும் அதனிலிருந்து தோன்றிய மற்ற தத்துவங்களும் ஊழியிறுதிக்காலத்தில் அழிந்துபடவும், அவன்மட்டும் அழியாது நிலைத்திருப்பான் என்பது கருத்து.

108. "மின்னைக் காட்டுதல்போல் வந்து விளியும் இவ்வுலகம்

தன்னைக் காட்டவும், தருமத்தை நாட்டவும், தனியே

என்னைக் காட்டுதி; இறுதியும் காட்டுதி; எனக்கும்

உன்னைக் காட்டலை; ஒளிக்கின்றும் இலை, மறை உரையால்" (10142)

(காட்டுதல்-தோற்றுவித்தல்/படைத்தல்/உண்டாக்குதல்; விளிதல்-அழிதல்; நாட்டுதல்-நிலைநிறுத்தல்; மறைஉரை-வேதவாக்கியம்; ஒளித்தல்-மறைத்தல்)

"மேகம் நிலையற்ற மின்னலைக்காட்டி மறைப்பதைப்போல நீ வந்து இந்த அழியப்போகின்ற உலகத்தைப் படைக்கவும், அறந்தலை நிறுத்தவும் தனியாக முதன்முதலில் என்னைப் படைத்தாய்; அப்படிப் படைத்த நீ அழிவையும் உண்டாக்குகின்றாய்; உன்னால் படைக்கப்பட்ட எனக்கே உன்னை முழுவதுமாகக் காட்ட மறுக்கின்றாய்; ஆனால் வேதவாக்கியங்களின் உதவியால் நான் உன்னைச் சிறிது அறிவேன். எனவே என்னிடமிருந்து உன்னை முழுவதுமாக மறைத்துக்கொள்ள முடியாதவனாய் இருக்கிறாய்" என்கிறான் பிரமன்.

விரைந்து தோன்றி விரைந்து மறையும் தன்மையுடைய வாழ்க்கை நிலையாமைக்கு மின்னலையும், நீர்க்குமிழியையும் உவமை கூறுவது கவிமரபு. அதைப்போல அழியும் தன்மையுள்ள இவ்வுலகத்தைத் தோற்றுவிக்கவும், அறத்தன்மையை நிலைநிறுத்தவும் தன்னைத் தனிச்சிறப்புடன் படைத்தான் இறைவன் என்கிறான் பிரமதேவன்.

109. "என் உருக்கொடு இவ்வுலகினை ஈனுதி; இடையே
உன் உருக்கொடு புகுந்து நின்றுஓம்புதி; உமைகோன்
தன் உருக்கொடு துடைத்தி; மற்று இது தனி அருக்கன்
முன் உருக்கொடு பகல்செயும் தரத்தது முதலோய்!" (10143)

(முதல்-முழுமுதல் மூலப்பொருள்; ஈனுதல்-படைத்தல்/பிறப்பித்தல்; ஓம்புதல்-பாதுகாத்தல்; உமைகோன்-பார்வதி நாயகன்/சிவபெருமான்; துடைத்தல்-அழித்தல்; அருக்கன்-சூரியன்; தரம்-தன்மை; முன்உரு-கருத்தக்க ஒளிவடிவு)

"மூலமுதல் முழுப்பொருளே! நீ பிரமனாகிய என்னுடைய உருவத்தை மேற்கொண்டு இவ்வுலகத்தைப் படைக்கின்றாய்; பின்னர் இடையில் புகுந்து திருமாலாகிய உன் உருவத்தை மேற்கொண்டு படைத்த அந்த உலகத்தைக் காத்தருள்கின்றாய்; பின்னர் உமையொருபாகனாகிய சிவபெருமானின் உருவத்தை மேற்கொண்டு படைத்துக் காத்த அந்த உலகத்தை அழித்து விடுகின்றாய்; இவ்வாறு நீ செய்யும் செயல், ஒப்பற்ற வனாகிய சூரியன், தன் வடிவத்தைக் கொண்டு காலையில் உதித்துப் பகற்பொழுதையும், உச்சிக்குச் சென்று ஒளியும் வெப்பமும் மிகுந்த நண்பகற்பொழுதையும் நடத்தி நிறுத்தி பின்னர் மாலையில் மறையும் பொழுது மாலைப்பொழுதையும் தோற்றுவிப்பதுபோலும் தன்மையை உடையது" என்கிறான் பிரமன்.

இந்த மூன்று பொழுதையும் தோற்றுவிக்கின்ற ஒரே சூரியனை நாம் எப்படிச் சொல்லவேண்டும்? காலைச்சூரியன், உச்சிச்சூரியன், மாலைச்

சூரியன் என்றுதானே கூறவேண்டும்? நாம் அப்படிச் கூறுகிறோமா? இல்லை; ஒரே சூரியன் என்றுதான் கூறுகிறோம். அதுபோலப் படைத்தல் தொழிலைச் செய்யும் பிரமனும், காத்தல்தொழிலைச் செய்யும் திருமாலும், அழித்தல் தொழிலைச் செய்யும் சிவபெருமானும் ஆக இவன் ஒருவனாகவே நின்று முத்தொழில்களையும் செய்கிறான் என்பதாம். எனவே இவனை ஒரே சொல்லால் பரம்பொருள் என்கிறோம் என்பதை உணர்க. "தேய்தல் உண்மையும், பெருகல் உண்மையும், மாய்தல் உண்மையும், பிறத்தல் உண்மையும் அறியாதோரையும் அறியக் காட்டித் திங்கள் புத்தேள் திரிதரும் உலகம்" என்பது புறநானூறு-27.

110. "ஓங்காரப்பொருள் தேருவோர் தாம் உனை உணர்வோர்;
ஓங்காரப்பொருள் என்று உணர்ந்து, இருவினை உகுப்போர்;
ஓங்காரப்பொருள், "ஆம்! "அன்று" என்று ஊழி, சென்றாலும்,
ஓங்காரப்பொருளே பொருள் என்கலா உரவோர்" (10144)

(ஓங்காரம்-ஓம்காரம்/பிரணவமந்திரம்; தேருவோர்-ஆராய்பவர்கள்; உகுத்தல்-ஓழித்தல்; பொருள்-பரம்பொருள்; உரவோர்-உலகியல் அறிவு மட்டும் உடையவர்கள்)

"ஓம்காரம்" என்று கூறப்படுகின்ற பிரணவ மந்திரத்தினை நன்கு ஆராய்ந்து தெளிந்து உணர்பவர்கள்தான் உன்னுடைய உண்மைநிலையை முற்றும் உணர்ந்தவர்கள் ஆவார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் உன்னை முற்றும் உணர்ந்து தெளிவதனால் நல்வினை தீவினை ஆகிய இருவினைகளிலிருந்தும் நீங்கி வீடுபேறு அடைகிறார்கள். இதற்குமாறாக, பிரணவப் பொருள்தான் உண்மையான, மேலான பரம்பொருள் என்று உணர இயலாத அறிவுகுறைந்தவர்கள், ஓங்காரப்பொருளாகிய நீதான் பரம் பொருளாக இருக்கிறாய் என்றும், இல்லை என்றும் தர்க்கம் செய்து கொண்டே தங்கள் வாழ்நாளைக் கடத்திவிடுகிறார்கள். அவர்கள் ஊழிக்காலம் சென்றாலும் இருவினைகளையும் அகற்றி வீடுபேறடையும் வாய்ப்பை இழக்கிறார்கள்" என்கிறான் பிரமன்.

"ஓங்காரப்பொருள்" என்பது "ஓம்" என்னும் பிரணவமந்திரத்தைக் குறிக்கும். அது அ, உ, ம என்று மூன்று தமிழ் எழுத்துக்களின் புணர்ச்சியாய் வந்த ஒரு ஒப்பற்றசொல். இது வேதமந்திரங்களின் முதலிலும் கடைசியிலும் சொல்லப்படுகின்ற உயிர்தரும் சொல். இதனை உள்ளபடி உணர்ந்து பின்பற்றுபவர்கள் வினைப்பயன்களை அகற்றி வீடுபேறடைவர். அவ்வாறின்றி "உண்டு" என்றும் "இல்லை" என்றும் தடுமாறும் அறிவுபடைத்தவர்கள் எவ்வளவு காலம் வாழ்ந்திருந்தாலும் வினைப்பயன்களை நீக்கிக்கொள்ளமுடியாது, வீடுபேற்றினையும் அடையமுடியாது என்பதும், பிறப்பு இறப்பிலேயே மூழ்கித் திளைப்பர் என்பதும் இப்பாடலின்திரண்டகருத்து. "வீடுபேறடைய விரும்புபவர்கள் அவசியம் அறியவேண்டிய ஐந்து கருவிகள் ஆவன. 1) பரம்பொருளின்

இயல்பு; 2) தன் ஆன்மாவின் இயல்பு; 3) ஆன்மா அடையும் பயன்; 4) அப்பயனை அடைதற்குரிய வழிகள்-உபாயங்கள்; 5) அதை அடைய முடியாமல்தடுக்கும் பகைக்குணமுள்ள இடையூறுகள்; இவை ஐந்தையும் "ஓம்" என்னும் பிரணவமந்திரம் உணர்த்துகிறது என்றும். அ, உ, ம என்ற மூன்று சொற்களும் மூன்று வேதங்களினின்றும் எடுக்கப்பட்ட முதற்சொற்களாகும்" என்றும் கூறுகிறார் பிள்ளைலோகாச்சாரியார். அகரம் என்பது பரம்பொருளைக் குறிக்கும்; மகரம் என்பது மனித ஆன்மாவைக் குறிக்கும் என்க. "உரவோர்" என்பது மெய்ப்பொருளை உள்ளவாறு உணரும் அறிவின்றி உலகியல் அறிவுமட்டும் உடையவர்களைக் குறிக்கும்.

111. "இனையது ஆகலின், எம்மை, மூன்று உலகையும் ஈன்று, இம் மனையின் மாட்சியை வளர்த்த எம்மோயினை வாளை முனையல்" என்று அது முடித்தனன்; முந்துநீர் முளைத்த சினையின் பந்தமும் பகுதிகள் அனைத்தையும் செய்தோன். (10145)

(இனையது-இத்தன்மையது; ஈனுதல்-படைத்தல்; மாட்சி-மாண்பு; எம்மோய்-எம்தாய்/சீதாதேவி; வாளை-வீணாக/காரணமின்றி; முனையல்-வெகுளாதே/கோபிக்காதே; முந்து-முற்பட்ட; முளைத்தல்-தோன்றுதல்; சினையின் பந்தம்-அண்டப்பரப்பு; செய்தல்-உண்டாக்குதல்; மோய்-தாய்; பகுதிகள்-கூறுகள்; வளர்த்தல்-நடத்திக்காட்டுதல்; நீர்-நீர்மை/தன்மை/இயல்பு; சினை-உடல்உறுப்புக்கள்)

உலகங்கள் தோன்றுவதற்கெல்லாம் முற்பட்டுத் தோன்றிய தன்மையை உடையவனும், அண்டகோளத்தில் உள்ள உயிரினங்களையும், அவற்றின் உடல் உறுப்புக்கள் அனைத்தையும் உண்டாக்கிய வனுமான பிரமதேவன், இராமபிரானை நோக்கி, "உன்னுடைய உண்மையான சொரூபம் இத்தகையதாகும். என்னையும், இந்த மூன்று உலகங்களையும் தோற்றுவித்து, இல்லறவாழ்க்கையின் பெருமையினை நாளும் வளர்த்து நடத்திக் கொண்டிருக்கின்ற இவ்வுலகத்திற்கெல்லாம் தாயாக விளங்குகின்ற ஐகன்மாதா சீதாதேவியை நீ எக்காரணமும் இன்றி வீணாகக் கோபிக்காதே, வெறுக்காதே" என்று, தான் கூறக்கருதிய வற்றையெல்லாம் கூறிமுடித்தான் பிரமதேவன்.

"மோய்" என்பது தாயைக் குறிக்கும் சொல். "சினை" என்பது உடல் உறுப்புக்களைக் குறித்தது. "பகுதிகள்" என்பது உயிரினங்களின் ஏழு வகைப் பிறப்புகளான தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பனவற்றைக் குறிக்கும். அதன்விரிவு என்பத்து நான்கு லட்சம் உயிரினங்கள் எனவும் கொள்ளவேண்டும். "மனையின் மாட்சி" என்பது இல்லறத்தின் பெருமையைக் குறிக்கும். "முந்துநீர்" என்பது உலகில் நிலம் தோன்றுவதற்கு முன்னே தோன்றிய தொன்மை வாய்ந்தது என்பதுபற்றி கடலைக் குறிக்கும் சொல்லாகும்.

112. சிவபெருமான் பிசத்தொடங்குநல்

என்னும் மாத்திரத்து ஏறுஅமர் கடவுளும் இசைத்தான்;
 “உன்னை நீ ஒன்றும் உணர்ந்திலை போலுமால், உரவோய்!
 முன்னை ஆதி ஆம் மூர்த்தி நீ! மூவகை உலகின்
 அன்னை சீதையாம் மாது, நின்மார்பின் வந்து அமைந்தாள். (10146)

(ஏறு-எருது/இடபம்; கடவுள்-சிவபெருமான்; இசைத்தல்-சூறுதல்;
 உரவு-வலிமை; முன்னை-பழமை/தொன்மை; ஒன்றும்-சிறிதும்;
 ஆதி-அநாதி)

என்று இவ்வாறு பிரமதேவன் இராமபிரானின் உண்மைநிலையை உணர்த்திக் கூறிமுடித்த அளவில், இடபவாகனத்தில் அமர்ந்தருளும் சிவபெருமானும் கீழ்க்கண்டவாறு கூறத்தொடங்கினான். “வலிமை மிக்கவனே! இராமா! நீ இப்போது மானிடவடிவம் ஏற்றுக்கொண்டதால் உன்னுடைய உண்மை நிலையினையும் உன்னுடைய தகுதியையும் சிறிதும் உணரவில்லைபோலும்! நீதான் அநாதியான மூலமுதற்கடவுள்; இந்த மூன்றுவகைப்பட்ட உலகங்களுக்கெல்லாம் தாயானவள்தான் திருமகள்; அவள்தான் சீதாதேவி; அவள்தான் உன் வலப்பக்க மார்பில் இருந்து அருள்புரிபவள்” என்று எடுத்துரைத்தான்.

“வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” என்பது பெரியாழ்வாரின் திருப்பல்லாண்டு. இராமபிரான்தான் திருமால் என்றும், சீதாதேவிதான் திருமகள் என்றும், உண்மை நிலையை உணர்த்துகிறான் சிவபெருமான் என்பதாம்.

113. “துறக்கும் தன்மையள் அல்லளால்; தொல்லை எவ்வுலகும்
 பிறக்கும் பொன்வயிற்று அன்னை; இப்பெய்வளை பிழைக்கின்,
 இறக்கும் பல்உயிர்; இராமன்! நீ இவள் திறத்து இகழ்ச்சி
 மறக்கும் தன்மையது” என்றான், வரதாக்கும் வரதன். (10147)

(தொல்லை-தொன்மை/பழமை; பொன்-அழகு; துறத்தல்-விலக்குதல்/கைவிடுதல்; பெய்-செறிந்த; பிழைத்தல்-துயருறுதல்/வருந்துதல்; இகழ்ச்சி-அவமதிப்பு; வரதர்-வரம்தந்து அருள்வோர்)

சிவபெருமான் இராமபிரானை நோக்கி, “இராமா! மிகப்பழமையான இவ்வுலகங்கள் எல்லாம் தோன்றுவதற்குக் காரணமான அழகிய வயிற்றைப்பெற்றுள்ள இந்த உலகத்தாய் சீதாதேவி ஐகன்மாதா, உன்னால் ஒதுக்கி, விலக்கி, கைவிடற்குரிய தீய ஒழுக்கம் கொண்டவள் அல்லள்; அழகிய, நெருங்கிய கைவளையல்களை அணிந்த இவளுக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேர்ந்து இவள் துன்புற்று வருந்துவாளானால், இவ்வுலகத்தில் உள்ள உயிரினங்கள் அனைத்தும் இறந்துபடும்; எனவே நீ இவள் மாட்டுக்கொண்டுள்ள அலட்சிய மனப்பான்மை மறக்கும் தன்மைய

தாகும்" என்றான் வரம்தரும் கடவுளுக்கெல்லாம் வரம்தந்தருளுபவனான சிவபெருமான்.

சீதாதேவியின் கற்பின் மேம்பாட்டினை முன்னர் அக்னிதேவனும், பின்னர் பிரமதேவனும், இப்போது சிவபெருமானும் எடுத்துரைத்தனர் என்பதாம். உயிர்களைக் காக்கும் கடவுள் திருமால். அவனுக்குரியவள் திருமகள். அவளுக்குத் தீங்கும் அவமதிப்பும் நேர்ந்தால் அவளால் காக்கப்படவேண்டிய உயிரினங்கள் காக்கப்படாமல் அழிந்து போகும் என்பதாம்.

114. சிவபெருமான் தசரதனைப் பணிந்தல்

பின்னும் நோக்கினான், பெருந்தகைப் புதல்வனைப் பிரிந்த இன்னலால் உயிர் துறந்து, இருந் துறக்கத்துள் இருந்த மன்னவற்சென்று கண்டு, "நின் மைந்தனைத் தெருட்டி, முன்னை வந்துயர் நீக்குதி மொய்ம்பினோய்!" என்றான். (10148)

(நோக்குதல்-மனத்தால் ஆராய்தல்; இன்னல்-துயரம்; இரும்-பெரிய/பெருமை வாய்ந்த; துறக்கம்-வைகுண்டம்/சுவர்க்கலோகம்/பரமபதம்; மொய்ம்பு-வலிமை; தெருட்டுதல்-தெளிவடையச்செய்தல்; நீக்குதல்-போக்குதல்; பின்னும்-மேலும்; மன்னன்-தசரதன்)

மேலும் இன்னும் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்த சிவபெருமான், பெருமைவாய்ந்த தன் புதல்வன் இராமபிரானைப் பிரிந்த துயரத்தால் உயிர் நீங்கப்பெற்று, பெரிய சுவர்க்கலோகத்தை அடைந்திருந்தவனான அவன்தந்தையும் மன்னனுமாகிய தசரதனை அங்கு சென்று பார்த்து, "வலிமையுடையவனே! உன் புதல்வன் இராமபிரானின் மனம் தெளிவடையும்படி நீ சென்று, முன்பு அவன் பிரிவால் உனக்கு உண்டான வலிய வருத்தத்தைப் போக்கிக்கொண்டு, உன் பிரிவால் அவனுக்கு உண்டான வருத்தத்தையும் போக்குவாயாக!" என்றான்.

இங்கே "நோக்குதல்" என்பது கண்ணால் நோக்குதல் அல்ல; மனத்தால் நோக்குதல், ஆராய்ந்து பார்த்தல் எனப் பொருள்படும். இராமபிரான் கானகம் போகும்பொருட்டு நகர்நீங்கியபின் தசரதன் உயிர்துறந்தான். அவனை இந்திரன் முதலாய தேவர்கள் துறக்க உலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர் என்பதை இங்கு நினைவுகூர்க. "உந்தியான் உலகின் உம்பர் மீள்கிலா உலகம்" என்றதனால் இது பரமபதம், வைகுண்டம் எனப்படும் என்க. "மன்னவன்" இங்கு தசரதனைக் குறிக்கும். "இன்னல்" என்பது இனிமையல்லாதது, இன்பம் அல்லாததைக் குறிக்கும். துன்பம், துயரம் என்பது பொருள். "துறக்கம்" என்பது அகப்புறப் பற்றுக்களைத் துறந்த துறவியர் சென்றடையும் வீடுபேறு எனக்கொள்க.

115. தசரதன்-இராமபிரான் உரையாடல்

ஆதியான் பணி அருள்பெற்ற அரசர்க்கு அரசன்
காதல் மைந்தனைக் காணிய உவந்தது ஓர் கருத்தால்,
பூதலத்திடைப் புக்கனன்; புகுதலும், பொருடில்
வேத வேந்தனும், அவன் மலர்த்தான் மிசை விழுந்தான். (10149)

(ஆதியான்-முதற்கடவுள்/சிவபெருமான்; பணி-கட்டளை; காதல்-அன்பு; காணிய-காணும் பொருட்டு; கருத்து-மனம்; பூதலம்-நிலவுலகம்; புகுதல்-வருதல்; பொரு-ஒப்பு)

மும்மூர்த்திகளில் ஒருவனும் முதற்கடவுளுமான சிவபெருமான் கூறியருளிய கட்டளைப்படி சக்கரவர்த்தியாகிய தசரதன், தன் அன்புக்குரிய புதல்வன் இராமபிரானைக் காணப்போகும் ஆவல் மீதுற, நிலவுலகத்திற்கு வந்தான். வந்ததும், ஒப்பற்ற வேதங்களின் தலைவனானவனும், வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படுபவனுமாகிய இராமபிரான், தன் தந்தை தசரதனின் தாமரைமலர் போலும் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான்.

"ஆதியான்" என்ற சொல் ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் தத்தம் சமயத்தின் மூலகாரணனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது கூறப்படும் ஒரு பொதுச்சொல் எனக்கொள்க "ஆதியான்" என்பது முதற்கடவுள் மூவருள் முதல்வன் என்பதைக் குறித்தது. "அரசர்க்கு அரசன் என்பது ராசராசன், ராஜாதி ராஜன், மன்னர் மன்னன், சக்கரவர்த்தி என்று பல சொற்களால் வழங்கப்பெறுதலைக் காண்க. "வேதவேந்தன்" என்பது வேதங்களுக்கு கெல்லாம் தலைவன் என்ற பொருளில் இங்கே பேசப்பட்டது.

116. வீழ்ந்த மைந்தனை எடுத்து, தன் விலங்கல் ஆகத்தின்
ஆழ்ந்து அழுந்திடத் தழுவி, தன் கண்ணின் நீர்ஆட்டி,
வாழ்ந்த சிந்தையின் மனங்களும் களிப்புற, மன்னன்
போழ்ந்த துன்பங்கள் புறப்பட, நின்று இவை புகன்றான். (10150)

(விலங்கல்-மலை; போழ்ந்த-பிளக்கப்பட்ட; புறப்படுதல்-நீங்குதல்; ஆகம்-மார்பு)

அவ்வாறு தன் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கிய தன் புதல்வன் இராமபிரானைத் தன் கைகளால் தூக்கி, தனது மலைபோன்று அகன்ற, திண்ணிய மார்பின்கண் நன்றாக அழுந்தும்படி இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, தன்கண்களினின்றும் பெருக்கெடுத்த கண்ணீரினால் நீராட்டி, "நல்வாழ்வு பெற்றோம்" என்று தம் மனங்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியடைய, தசரதன் இதுகாறும் தன் மைந்தன் பிரிவினால் பட்ட துயரங்கள் தன்னைவிட்டு வெளியேறி நீங்க, சற்று நின்று, பின்வருவனவற்றைக் கூறலானான்.

"மனங்கள்" என்ற பன்மைச்சொல், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்ற நால்வகைப்பட்ட அந்தகரணங்களை உள்ளடக்கிக் கூறியது எனக் கொள்க. "ஆழ்ந்து அழுந்திடத் தழுவுதல்" என்பது இறுக அணைத்துக் கொள்ளுதல் என்ற பொருளில் "காடலிங்கனம்" எனப்படும். "கண்ணின் நீர்-உவகைக் கண்ணீர்-ஆனந்த பாஷ்பம் என்க.

117. "அன்று கேகயன் மகள் கொண்ட வரமனனும், அயில்வேல்
இன்றுகாரும் என் இதயத்தினிடை நின்றது; என்னைக்
கொன்று நீங்கலது; இப்பொழுது அகன்றது, உன்குலப் பூண்
மன்றல் ஆகமாம் காந்த மாமணி இன்று வாங்க" (10151)

(அயில்-கூரிய; குலம்-சிறப்பு; பூண்-அணிகலன்கள்; மன்றல்-மணம்; ஆகம்-மார்பு; வாங்குதல்-வலிந்து இழுத்தல்)

"அன்று நான் உனக்குத் திருமுடி சூட்டவேண்டும் என்று கருதிய காலத்தில், கேகய மன்னன் மகளும், என் மனைவியுமாகிய கைகேயி, என்னிடமிருந்து வலிதிற் பெற்றுக்கொண்ட வரமாகிய கூரியவேற்படை, அன்று தொடங்கி இன்றுவரை என் நெஞ்சத்திலேயே துளைத்துக்கொண்டு நின்றிருந்தது. என்னைக் கொன்று, என் உயிரைக் கவர்ந்து கொண்ட பின்னும் அது என்னைவிட்டு நீங்கிப் போகவில்லை; இப்பொழுது சிறந்த அணிலகன்கள் அணிந்ததும், நறுமணம் மிக்கதுமான உன்னுடைய மார்பு என்னும் சிறந்த காந்தமணியைத் தழுவியபொழுதே என்னைவிட்டு அது அகன்றுபோயிற்று" என்று தசரதன் இராமபிரானிடம் தெரிவிக்கிறான்.

"வரம் எனும் அயில்வேல்" என்பது உருவகம். வரத்தைக் கூரிய வேற்படையாக உருவகித்தார் என்க. இரும்பு வேலாயிருந்திருந்தால் உடலில் பாய்ந்து பின் வெளிப்பட்டு வந்திருக்கும். இது வரம் எனும் சொல்வேல். எனவே நெஞ்சத்தை விட்டு நீங்காதிருந்தது; "தீயினாற் சூட்டபூண் உள்ஆறும்; ஆறாதே நாவினால் சூட்டவடு" என்பது குறள். எனவே அது பழிவாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு, "நான் இறந்த பின்னரும் கூட நெஞ்சத்திலேயே நிலைத்து நின்றது. இரும்பைக் காந்தம் கவர்வதுபோல் அந்தக் கூர்மையான வேல் இன்று கவர்ந்திழுக்கின்ற அணிகலன்களை அணிந்திருக்கின்ற உன் மார்பினைத் தழுவியதும் அகன்றுபோயிற்று" என்கிறான் என்பதாம்.

118. "மைந்தரைப் பெற்று, வானுயர் தோற்றத்து மலர்ந்தார்,
சுந்தரப் பெருந்தோளினாய்! என் துணைத்தாளின்
பைந்துகள்களும் ஒக்கிலராம் எனப் படைத்தாய்;
உய்ந்தவர்க்குஅரும் துறக்கமும் புகழும் பெற்று உயர்ந்தேன்" (10152)

(சுந்தரம்-அழகு; தோற்றம்-பெரும்புகழ்/சாட்சி; மலர்தல்-மகிழ்ச்சி யால் பூரித்தல்; துணை-இரண்டு; தாள்-கால்கள்; துறக்கம்-வீட்டுலகம்; படைத்தல்-உண்டுபண்ணுதல்)

“உலகில் பெற்றற்கரிய நல்ல புதல்வர்களைப் பெற்றெடுத்ததனால் வானளாவிய பெருமிதத்தைப் பெற்று மனம் மகிழ்ச்சிபெற்றுச் சிறந்து விளங்கியவர்கள் எல்லோரும் என்னுடைய இரண்டு கால்களில் படியும் தூசுக்குக்கூட ஒப்பாகமாட்டார்கள்; அழகிய பெரிய தோள்களையுடையவனே! இராமா! என்ன காரணம் தெரியுமா? திருமாலாகிய நீயே எனக்கு மகனாக வந்து பிறந்து என்னைப் பெருமைப்படுத்தியிருக்கிறாய்; எனவே தீவினைகளிலிருந்து நீங்கியவர்களான முனிவர்களும் கூடப் பெறுதற்கரியதான வீடுபேற்றையும், பெரும்புகழையும் பெற்று நான் உன்னால் உயர்ந்தேன்” என்கிறான் தசரதன்.

“புத்” என்னும் நரகத்திற் செல்லவிடாமல் தந்தையைக் காப்பாற்று பவனேபுத்திரன் என்று அழைக்கப்படுவான் என்பதை நாம் முன்பும் கண்டு வந்திருக்கிறோம். “தென்புலம் வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும் பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாதீரும்” என்பது புறநானூறு-9. பெற்றோர் நல் வீடுபேறடைவதற்கு அவர்களின் புதல்வர்களே காரணம் என்பது கருத்து. “அவ்வாறு சிறந்த மைந்தர்களைப் பெற்று வானளாவிய புகழ் பெற்றவர்கள்கூட என் கால்தூசுக்கும் காணமாட்டார்கள்; ஏனென்றால் திருமாலாகிய நீயே எனக்கு மகனாகப் பிறந்து என்னை உயர்வடையச் செய்திருக்கிறாய்; முனிவர்களுக்குக்கூடக் கிடைக்காத பரமபதமும், பெரும்புகழும் எனக்கு உன்னாலல்லவா கிடைத்தது?” என்று இராமபிரானைத் தசரதன் புகழ்ந்து பாராட்டி மகிழ்கிறான் என்பதாம்.

119. பண்டு நான்தொழும் தேவரும் முனிவரும் பாராய்,
கண்டு கண்டு எனைக் கைத்தலம் குவிக்கின்ற காட்சி;
புண்டரீகத்துப் புராதனன் தன்னொடும் பொருந்தி
அண்ட மூலத்து ஓர் ஆசனத்து இருத்தினை அழகி! (10153)

(பண்டு-முன்பு; கைத் தலம்-கைகள்; குவித்தல்-வணங்குதல்; புண்டரீகம்-தாமரைமலர்; புராதனன்-பழமையானவன்/பிரமதேவன்; அண்டமூலம்-அண்டகோளம்; இருத்துதல்-இருக்கச்செய்தல்; ஆசனம்-பீடம்)

“அழகுடை வடிவுடையோனே! இராம! முன்பு நான் அயோத்தியில் அரசனாக இருந்தபொழுது நான் கைகுவித்து வணங்கிக் கொண்டிருந்த தேவர்களும், முனிவர்களும் இப்பொழுது என்னைப்பார்த்துப் பார்த்து பலமுறை இருகைகளையும் கூப்பி வணங்குகின்ற அரிய காட்சியைப் பார்ப்பாயாக! மிகப்பழமையானவனும், உன் உந்தித்தாமரையில் உதித்தவனுமான பிரமதேவனோடும் ஒருசேரச் சமமாக என்னையும் அண்டகோளத்தின்மேல் ஒரு ஒப்பற்ற பீடத்தில் அமரச்செய்தனையே! இராமா!” என்று பாராட்டி மகிழ்கிறான் தசரதன்.

"கண்டு கண்டு" என்ற அடுக்குப் பலமுறை திரும்பத்திரும்பப் பார்த்து என்ற பொருளைத்தரும். நீ எனக்குப் புதல்வனாய்ப் பிறந்தமையால் நான் பெற்றற்கரிய சிறப்புக்கள் எல்லாம் பெற்று வாழ்கிறேன் என்கிறான் தசரதன் என்பதாம். "தொழப்படும் தேவர், தொழப்படுவானைத் தொழுத பின்னைத் தொழப்படும் தேவர் தம்மால் தொழுவிக்கும் தம் தொண்டரையே" என்பது தேவாரம்.

120. சீதாபீதவிக்கும் ஆறுநல் கூறுநல்

என்று மைந்தனை எடுத்து எடுத்து, இறுகுறத் தழுவி,
குன்று போன்றுஉள தோளினை, சீதையைக் குறுக,
தன் துணைக்கழல் வணங்கலும், கருணையால் தழுவி
நின்று, மற்றுஇவை நிகழ்த்தினான், நிகழ்த்தஅரும் புகழோன். (10154)

(குன்று-மலை; குறுகுதல்-அணுகுதல்; துணை-இரண்டு; கழல்-பாதங்கள்; நிகழ்த்துதல்-எடுத்துரைத்தல்; தழுவுதல்-ஏந்தி எடுத்தல்; கருணை-கண்ணோட்டம்)

எவராலும் எடுத்து இயம்புதற்கரிய புகழையுடையவனான தசரதன், அவ்வாறு தன் மைந்தன் இராமபிரானைப் பாராட்டி மகிழ்ந்து, மீண்டும் மீண்டும் அவனை எடுத்துத் தன் மலைபோலும் தோளினால் மார்புற இறுகத் தழுவிக்கொண்ட பின்னர் தன் மருமகளாகிய சீதாதேவி இருக்கும் இடத்தைச் சென்றடைந்த அளவில், அவள் தசரதனுடைய வீரக்கழல் அணிந்த இரண்டு பாதங்களையும் வணங்கினாள்; அவ்வாறு அவள் வணங்கியதும் அவளை ஏந்தி எடுத்து, அன்பு நிறைந்த கண்ணோட்டத்தால் நோக்கி, சற்று நிதானித்து, பின்னர் பின்வருவனவற்றை அவளுக்குக் கூறலானான்.

"எடுத்து எடுத்து" என்ற அடுக்கு பலமுறை அவனை மார்போடு அணைத்துக்கொண்டான் என்ற பொருளைத்தரும். "கருணையால் தழுவி" என்பது அன்பு நிறைந்த கண்ணோட்டத்தால் அருளி என்ற உயர்ந்த பொருளைத் தரும்.

121. "நங்கை! மற்றுநின் கற்பினை உலகுக்கு நாட்ட,
அங்கி புக்கிடு" என்று உணர்த்திய அது, மனத்து அடையேல்;
சங்கை உற்றவர் பெறுவதும் உண்டு; அது சரதம்;
கங்கை நாடுடைக் கணவனை முனிவுறக் கருதேல்" (10155)

(நாட்டுதல்-நிலைநிறுத்துதல்; சங்கை-சந்தேகம்/ஐயம்; முனிதல்-வெகுள்தல்; சரதம்-சத்தியம்; கங்கைநாடு-கோசலநாடு; அங்கி-அக்னி/நெருப்பு)

தசரதன் தோதேவியை நோக்கி, “பெண்டிருள் சிறந்தவளே! உன்னுடைய கற்பின் பெருமையை உலகத்தார்க்கு எடுத்துக்காட்டி நிலைநிறுத்தற்காகவே இராமபிரான் உன்னை நெருப்பில் புகச்செய்தான்; அவ்வாறு அவன்கூறியதை உன் மனத்தில் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளாதே; இதுபோன்று எந்த நிகழ்வில் சந்தேகம் வந்தாலும், இவ்வாறு நெருப்புக் கடவுள் மீது சத்தியம் செய்யச்சொல்லி, அச்சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டு தெளிவு பெறுவது உலக இயல்பு. இதுதான் உண்மையும் கூட. எனவே கங்கையாறு பாய்ந்து வளம் கொழிக்கும் நாட்டுக்குத் தலைவனான உன் கணவன் இராமபிரானைச் சினந்து சீற்றம் கொள்ளவேண்டும் என்று எண்ணாதே” என்று சமாதானம் கூறுகிறான் தசரதன்.

இங்கே “தான் செய்த தவற்றுக்குத் தானே தன் மனைவியை அழைத்துச் சமாதானம் செய்யாமல், தன் தந்தையை வானுலகத்திலிருந்து வரவழைத்துத் தன் மருமகளைச் சமாதானம் செய்ய வைத்தது கவிஞரின் சாமர்த்தியம்” என்கிறார் மயிலம் திரு. சிவசுப்பிரமணியப்பிள்ளை என்பது கருத்தக்கது. இவ்வாறு குலசேகர ஆழ்வார் குடப்பாம்பில் கைவிட்டு இறைவனிடமுள்ள பக்தியை நிரூபித்துக்காட்டினார் என்ற ஒரு வரலாறும் உண்டு. “உலகத்தில் உள்ளவர் எவரேனும் ஒரு சிறிதேனும் உன்னிடம் சந்தேகம் கொண்டிருந்தாலும் அந்த ஐயம் இந்த நிகழ்வினால் நீங்கிப் போகும் என்ற நல்ல நோக்கத்தினாலேயே இவ்வாறு செய்யச் சொன்னானே யன்றி, அவன் உன்மீது சந்தேகம்கொண்டு உன்னை அவமதிக்க வேண்டும் என்று இவ்வாறு செய்தான் என்று கருதாதே” என்கிறான் தசரதன்.

122. “பொன்னைத் தீயிடைப் பெய்தல் அப்பொன்னுடைத் தூய்மை
தன்னைக் காட்டுதற்கு” என்பது மனக் கொளல் தகுதி;
உன்னைக் காட்டினன் “கற்பினுக்கு அரசி” என்று “உலகில்
பின்னைக் காட்டுவது அரியது” என்று எண்ணி, இப்பெரியோன். (10156)

(பெய்தல்-காய்ச்சதல்/புடம்போடுதல்; தகுதி-ஏற்புடையது;
பெரியோன்-பெருங்குணங்களையுடையவன்)

“ஒளிமிக்க தங்கத்தின் தூய்மையை நிரூபிப்பதற்காகத் தங்கத்தைத் தீயிலிட்டுக் காய்ச்சிப் புடம்போடுதல் அந்தத் தங்கத்தின் மாற்றுக் குறையாத் தன்மையை எடுத்துக்காட்டி, அது சொக்கத்தங்கம்தான் என்று நிரூபிப்பதற்காகத்தான் என்பதை மனத்தில் கொள்ளுவது பொருத்த முடையதாகும். எனவேதான் இந்தப் பெருங்குணங்களைக் கொண்ட வனான இராமபிரான் உன்னைத் தீக்குள்புகச் செய்து, உன்னைக் கற்பினுக்கரசி என்று உலகத்தார்க்கு எடுத்துக்காட்டினான். இவ்வாறு செய்தற்கு இந்த சமயம் தவறினால் பின்னால் ஒரு வாய்ப்புக் கிடைக்காது என்பதனால் இப்பொழுதே இதனைச் செய்தான் என்று கருதிக் கொள்வாயாக!” என்கிறான் தசரதன்.

மாற்றுக்குறையாத தங்கத்தை எத்தனைமுறை தீயில் இட்டாலும் அதன் மாற்றும் குறையாது; எடையும் குறையாது; மேலும் பொலிவுபெற்று விளங்கும். அதுபோல நீ இப்போது நெருப்பில் புகுந்து எழுந்ததால் உன்னுடைய மாற்றுக்குறையாத கற்பின் திண்மையை உலகத்தார் நன்கு தெரிந்து தெளிந்தனர். அதனால் உனக்குப் பெருமையே விளைந்தது என்கிறான் தசரதன். "அட்டாலும் பால்குவையில் குன்றாது; அவளாய் நடட்டாலும் நண்பல்லார் நண்பல்லர்; கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே; சங்கு சுட்டாலும் வெண்மைதரும்" என்பது மூதுரை.

123. "பெண் பிறந்தவர், அருந்ததியே முதல், பெருமைப்
பண்பு இறந்தவர்க்கு அருங்கலம் ஆகிய பாவாய்!
மண் பிறந்தகம் உனக்கு; நீ வான் நின்றும் வந்தாய்;
எண் பிறந்த நின் குணங்களுக்கு இனி இழுக்கு இலையால்" (10157)

(பண்புஇறந்தவர்-குணம்மிக்கவர்; கலம்-அணிகலன்; மண்-பூமி;
வான்-பரம்பதம்; எண்-எண்ணுதல்/மதித்தல்; இழுக்கு-குற்றம்/
களங்கம்)

தசரதன் சீதாதேவியை நோக்கி "இவ்வுலகில் பெண்ணாகப் பிறந்த வர்கள் எல்லோருக்கும் அருந்ததி முதலாக மிக்க பெருமைக் குணங்கள் கொண்டவர்களுக்கு எல்லாம் அரிய அணிகலன் போன்று ஒளிவீசித் திகழ்பவளே! பதுமை போன்றவளே! மற்ற பெண்களைப் போலல்லாது, நீ பிறந்துவந்த வீடோ பூமியாகும். பூமிதான் உனக்குப் பிறந்தவீடு; நீ திருமாலாகிய இராமபிரானுடன் பரமபதத்தினின்றும் இங்குவந்து தோன்றினாய்; மதிப்புமிக்க உன்னுடைய திண்ணிய கற்பு முதலான நற்குணங்களுக்கு இனிமேல் களங்கம் என்பதே கிடையாது" என்கிறான்.

பொதுவாகக் கற்புக்கு அரசியாக அருந்ததியைக் கூறுவது வழக்கம். அதுபோலவே இங்கும் அருந்ததியை எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டினார் என்க. அருந்ததி பற்றிய குறிப்புகள் காப்பியத்தில் பல இடங்களிலும் பயின்று வந்திருப்பதை நினைவுகூர்க. சீதாதேவி அயோநிஜை என்பதும், தாயின் கருவில் உருவாகாது, மண்ணிற் பிறந்தவள் என்பதும், இராம பிரானுடன் சீதாதேவி பரமபதத்திலிருந்து வந்து மானிட அவதாரம் எடுத்த திருமகள் என்பதும் நாம் முன்பு கண்டுவந்ததே. இப்பொழுது அவளின் கற்பின் திண்மை உலகத்தார்க்கு நிரூபிக்கப் பட்டுவிட்டதால் அவளுக்கு இனிமேல் எந்தக் களங்கமும் யாரும் கற்பிக்கமுடியாது என்கிறான் தசரதன் என்பதாம்.

"அருங்கலம்" என்பது அருமையான அணிகலன் என்ற பொருளைத் தரும். "நாவினுக்கு அருங்கலம் நமச்சிவாயவே" என்பது தேவாரம்.

124. இலக்குவனைத் தழுவிப் பாராட்டுதல்

என்னச் சொல்லி அவ் ஏந்திழை திருமனத்து யாதும்
உன்னச் செய்வது ஓர் முனிவு இன்மை மனம்கொளா உவந்தான்;
பின்னைச் செம்மல் அவ் இளவலை, உள் அன்பு பிணிப்ப,
தன்னைத் தான் எனத் தழுவினன், கண்கள் நீர் ததும்ப. (10158)

(செம்மல்-தலைமைச்சிறப்புடையோன்; இழை-அணிகலன்கள்;
உன்னுதல்-நினைத்தல்; முனிவு-வெறுப்பு; கொளா-கொண்டு)

என்று இவ்வாறு சீதாதேவியிடம் தசரதன் கூறியதும், அணிகலன்கள் அணிந்தவளும், அழகிய மனத்தை யுடையவளுமான சீதாதேவி, இப்போது இராமபிரான்மேல் கோபமோ வெறுப்போ கொள்ளவில்லை என்பதை நினைத்துப்பார்த்து, அதனை மனத்தில் உள்வாங்கிக் கொண்ட தசரதன் மனம் மகிழ்ந்தான். பின்னர் தலைமைச் சிறப்புடையோனாகிய தசரதன், இராமபிரானின் தம்பியாகிய இலக்குவனைத் தன் உள்ள மெல்லாம் அன்பு பரிமளிக்குமாறு, தன் கண்களின் நின்றும் ஆனந்தக் கண்ணீர் வெளிப்பட்டு வரவும், தன்னையே தான் இறுகத் தழுவிக்கொள்வதுபோல ஈருடல் என்று கருதாது ஒரே உடல்போலும் என்று கருதுமாறு தழுவிக்கொண்டான்''

''கொளா'' என்பது கொண்டு என்ற பொருளைத்தரும். அன்பு அகத்தில் தழுவியது, உடல் புறத்தில் தழுவியது என்க. இவ்வாறு ஈருடம்பு என்று கருதாது ஒரே உடம்பு என்று கருதும்படி தழுவுவதை ''அங்கப் பிரத்யங்கம்'' என்கிறது வடமொழி.

125. கண்ணின் நீர்ப் பெருந்தாரை மற்று அவன் சடைக்கற்றை
மண்ணின் நீத்தம் ஒத்து இழிதர, தழீஇ நின்று, ''மைந்த!
எண்இல் நீக்க அரும்பிறவியும், என் நெஞ்சின் இறந்த
புண்ணும் நீக்கினை, நுமையனைத் தொடர்ந்து உன் போந்தாய்'' (10159)

(பெருந்தாரை-நீர்ப்பெருக்கு/நீர் ஒழுக்கு; கற்றை-தொகுதி; நீத்தம்-பெருவெள்ளம்; இழிதரல்-பாய்தல்; தழீஇ-தழுவி/அணைத்து; நுமையன்-நின்தமையன்; இறந்த-மிகுந்துள்ள; புண்-துன்பம்/துயரம்; மண்ணுதல்-நீராட்டுதல்)

அவ்வாறு தசரதன் பெருக்கிய ஆனந்தக் கண்ணிரின் பெருக்கு, இலக்குவனது சடைத்தொகுதியை நனைத்து, அவனை நீராட்டித் தரையில் பெருகி வெள்ளம்போலப் பாய, தசரதன் இலக்குவனைத் தழுவிக்கொண்டு, ''புதல்வனே! நீ இராமபிரான் கானகத்திற்கு வந்ததுமுதல் அவனை இடைவிடாது தொடர்ந்து நீங்காது நிழல்போல பாகவத கைங்கர்யங்கள் செய்து வந்திருக்கிறாய். அதனால் கணக்கற்றதும்,

நீக்குதற்கு அரிதானதுமான உனக்குரிய பிறவிகளை நீக்கிக் கொண்டிருக்கிறாய். அத்துடன் என் மனத்தில் மிகுதியாக இருந்த துயரத்தையும் போக்கி இருக்கிறாய்" என்று பாராட்டினான்.

நுந்தை என்பது உந்தந்தை என்பதுபோல "நுமையன்" என்பது உந்தமையன் என்று, இலக்குவனின் அண்ணனாகிய இராமபிரானைக் குறிக்கும். இந்தச் சொல்லைக் கவிஞன் இப்போதுதான் முதன்முதலாகப் பயன்படுத்துகிறான் என்பதும் கருத்ததக்கது. "நீக்க அரும்பிறவி" என்பது, ஒருவன் தானே தன் பிறவியை நீக்கிக்கொள்ள முடியாது என்ற சாதாரணப் பொருளையும், வினைப்பயன்களை அனுபவித்தாலன்றி நீங்காத-நீக்க முடியாத-பிறவி என்ற ஆழ்ந்த பொருளையும் தரும்.

126. "புரந்தரன் பெரும் பகைஞனைப் போர் வென்ற உன்தன்
பரந்து உயர்ந்த தோள் ஆற்றலே தேவரும் பலரும்
நிரந்தரம் புகல்கின்றது; நீ இந்த உலகின்
அரந்தை வெம்பகை துடைத்து அறம் நிறுத்தினை, ஐய!" (10160)

(புரந்தரன்-இந்திரன்; நிரந்தரம்-எப்பொழுதும்; புகல்தல்-புகழ்ந்து பாராட்டுதல்; அரந்தை-துன்பம்; துடைத்தல்-போக்குதல்; நிறுத்துதல்-நிலைபெறச் செய்தல்)

"புதல்வனே! இந்திரனின் பெரிய பகைவனாகிய இந்திரசித்தனைப் போரில்வென்ற உன்னுடைய அகன்று விரிந்த உயர்ந்த தோள் வலிமையைத்தான் இன்றும் எப்பொழுதும், தேவர்களும் மற்றவர்களும் புகழ்ந்து பாராட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; நீ இந்த உலகங்களுக் கெல்லாம் துன்பம் தந்துவந்த கொடிய பகைவர்களாகிய அரக்கர்களை அழித்து, அறத்தினை நிலைநிறுத்தியிருக்கிறாய்" என்று தசரதன் இலக்குவனைப் புகழ்ந்து பாராட்டினான்.

புரந்தரன்-இந்திரன், புரந்தரன் பெரும் பகைஞன்-இந்திரசித்தன். புரந்தரன்-என்ற சொல்லுக்கே பகைவனை அழிப்பவன் என்பதும் ஒரு பொருள்.

127. இராமபிரான் மகிழ்ந்து உரைத்தல்

என்று பின்னரும் இராமனை, "யான் உனக்கு ஈவது
ஒன்று கூறுதி, உயர் குணத்தோய்!" என, "உனை யான்
சென்று வானிடைக் கண்டு, இடர் தீர்வென் என்று இருந்தேன்;
இன்று காணப்பெற்றேன்; இனிப்பெறுவது என்?" என்றான். (10161)

(கூறுதி-கேட்பாயாக; தீர்தல்-போக்கிக்கொள்ளுதல்)

என்று இலக்குவனைப் பாராட்டிய தசரதன், பின்னர் இராமபிரானை நோக்கி, "உயர்ந்த குணங்கள் அமையப்பெற்றவனே! நான் உனக்குத்

தருவதற்குத் தக்கதாகிய ஏதேனும் ஒன்றைக் கேட்பாயாக!" என்று கூறலும், இராமபிரான், "நான் விண்ணுலகு வந்து தங்களைக்கண்டு வணங்கி என்னுடைய மனத்துயரை ஆற்றிக்கொண்டு அருளாசி பெற வேண்டும் என்று கருதியிருந்தேன். ஆனால் தாங்களே இப்பொழுது இங்கே எழுந்தருளியிருக்கிறீர்கள். இங்கேயே தங்களைத்தரிசித்த பேற்றை விட வேறு என்ன பேறு யான் பெறவேண்டும்?" என்று கூறுகிறான்.

இராமபிரான் உற்ற இடர் என்ன? தனது வனவாசம் என்னும் பிரிவால் தன் தந்தை இறந்துபட்டதும், அந்த அந்திமக்காலத்தில், புத்திரன் என்ற சொல்லுக்கேற்பத் தான் அவன் அருகில் இல்லாதுபோனதும் என்க. தன்னால் இறந்துபட்ட தன் தந்தையைத் தான் இருக்குமிடத்திலேயே கண்டு மகிழும் இராமபிரான் இதைவிட வேறு என்ன பேறுவேண்டும் என்று கேட்பதுபோலவே, வில்லி பாரதத்தில் முதிய அந்தணராக வந்த எம்பெருமான் கருணாநிதத்தில் ஏதேனும் வரம் கேட்கும்படி வேண்ட, அதற்குக் கருணனும் இவ்வாறே கூறியிருப்பதை ஒப்பிட்டு நோக்குக. "அமல நாரணனைக் காணப்பெற்ற பேறே பெரும்பேறு" என்பது கருணனின் கூற்று.

128. இராமபிரான் கேட்ட வரம்

"ஆயினும் உனக்கு அமைந்தது ஒன்று உரை" என, அழகன்,
 "தீயன் என்று நீ துறந்த என் தெய்வமும் மகனும்,
 தாயும் தம்பியும் ஆம் வரம் தருக" எனத் தாழ்ந்தான்;
 வாய் திறந்து எழுந்து ஆர்த்தன, உயிரெலாம், வழுத்தி. (10162)

(அமைந்தது-பொருந்தியது; உரை-கேட்பாயாக; அழகன்-இராம பிரான்; துறந்த-விலக்கிய; ஆம்-ஆகும்; தாழ்தல்-இறைஞ்சுதல்; வழுத்துதல்-வாழ்த்துதல்/துதித்தல்; ஆர்த்தல்-ஆரவாரித்தல்)

தசரதன் இராமபிரானை நோக்கி, "வரங்கள் என்பவை உனக்குத் தேவையற்றவை என்றாலும், உனக்குப் பொருத்தமானவற்றில் ஒன்றைக் கேட்டுப்பெறுவாயாக!" என்று கூற, அறிவிலும், வடிவிலும் அழகனான இராமபிரான், "நீ முன்பு கொடியவள் என்று ஒதுக்கி விலக்கிய என் தெய்வமாகிய கைகேயியும், அவள் தன் மகன் பங்கமில் பரதனும், எனக்கு முறையே தாயும், தம்பியும் ஆகும்படியான வரத்தைத் தந்தருள்வாயாக!" என்று இறைஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். அவனது அன்பின் திறத்தையும் நற்பண்புகளையும் உணர்ந்த உலக மக்களெல்லாம் அவனைப் போற்றி வாய்திறந்து கிளர்ந்தெழுந்து ஆரவாரம் செய்தனர்.

"இவள் என் தாரம் அல்லள்; துறந்தேன்; மன்னே ஆவான் வரும் அப்பரதன் தனையும் மகன் என்று உன்னேன்; முனிவா! அவனும் ஆகான் உரிமைக்கு என்றான்" என்ற அயோத்தியா காண்டப் பாடலை இங்கு நினைவுகூர்க. தசரதன் கைகேயியைத் தன் மனைவி அல்லள் என்று

கூறிவிட்டான் என்றால் கைகேயி இராமபிரானுக்குத் தாயாகும் தகுதியை இழந்துவிட்டான் என்பது பொருள். எனவே எந்தாய் என்றோ உங்கள் மனைவி என்றோ கூறாமல் கைகேயியை என் தெய்வம் என்று இராம பிரானைக் கூறவைத்த கவிஞனின் கவித்திறம் நோக்குக. அதுபோலவே பரதனைத்தன்மகன் என்று எண்ணாதவன் தசரதன். எனவே தசரதனுடைய மகன் என்று கூறாமல் கைகேயியின் மகன் என்று கூறியதையும் கருத்திற்கொள்க. எனவே தெய்வமும் மகனும், தாயும் தம்பியுமாம் வரம் தருக என்று மிகச் சாதுர்யமாகத் தக்க நேரத்தில் தக்க வரத்தைக் கேட்கிறான் இராமபிரான். அதனால்தான் அவனை "அழகன்" என்றதொரு அருமையான சொல்லால் கவிஞன் கூறினான்போலும்! அவர்கள் இருவரையும் தசரதன் தன் மனைவியாகவும், தன் புதல்வனாகவும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதில்லையென்றும், அவர்களை முறையே தனக்குத் தாயாகவும், தம்பியாகவும் ஆகும் உறவினை மட்டும் தந்தருளவேண்டும் என்று கூறிய நயமும் நோக்குக.

தன்னைவனத்திற்குப் போக்கியவள்கைகேயி அல்ல என்றும், அதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருந்தன என்றும், ஆனால் தன்னைத் தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தியது கைகேயியின் வரங்கள்தான் என்றும் மனத்துட்கொண்டு, இராமபிரான் இத்தகைய வரம் கேட்டான் என்பதாம். பின்னரும் அயோத்திக்குத் திரும்பிவந்து இராமபிரான் முதன்முதலில் கைகேயியின் கால்களிலேயே விழுந்து வணங்கினான் என்பதும் அதனைத்தொடர்ந்து இலக்குவனும் சீதாதேவியும் அவளையே முதலில் வணங்கினர் என்பதும் இங்கு நினைவுகொள்ளத் தக்கதாகும்.

129. தசரதன் மறுத்துரைத்தல்

"வரத கேள்!" எனத் தயரதன் உரை செய்வான்; "மறுஇல் பரதன் அன்னது பெறுக! தான் முடியினைப் பறித்து, இவ் விரத வேடம் மற்று உதவிய பாவிமேல் விளிவு சரதம் நீங்கலதாம்" என்றான், தழீஇய கைதளர. (10163)

(வரதன்-வரங்கள் தருபவன்; மறு-குற்றம்; விரதம்-தவம்; விளிவு-கோபம்; சரதம்-உறுதி; தழீஇய-தழுவிய; தளர்தல்-நழுவுதல்; உதவுதல்-தருதல்)

"தசரதன் இராமபிரானை நோக்கி வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் வரங்களைத் தரத்தக்கவனே! இராமா! "குற்றமற்ற பரதன், நீ வேண்டியபடி என்னுடைய மகனாகவும், உன்னுடைய தம்பியாகவும் ஆகும் வரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வாயாக; ஆனால் உனக்குச் சூட்டவேண்டிய மகுடத்தைச் சூட்டவிடாமல் செய்ததுடன், அதை வலிந்து பறித்து அதற்குமாறாக இத்தகைய உனக்கு ஒவ்வாத தவவேடத்தைத் தந்தாளே அந்தப் பாவியான கொடிய கைகேயி; அவள்மேல் நான் கொண்டிருக்கும் கோபம் நிச்சயமாய்

ஒருபோதும் நீங்காது" என்று அவன் இராமபிரானைத் தழுவியிருந்த கைகள் சற்று நெகிழும்படி உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசலானான்.

இராமபிரான் கேட்ட இரண்டு வரங்களுள் ஒன்றிற்கு இசைந்து, மற்றதற்கு இசைவு தெரிவிக்கவில்லை தசரதன். கைகேயியின் கொடுமையை நினைத்ததுமே, அவன் தன் மைந்தனை அணைத்திருந்த கைகள் தானே நழுவின் என்பது மெய்வெளிப்பாடு. அதைக் கவிஞன் கொண்டு தந்திருக்கிற நயம் காண்க.

130. இராமபிரான் மீண்டும் கீகட்டல்

"ஊன் பிழைக்கிலா உயிர் நெடிது அளிக்கும் நீள் அரசை
வான் பிழைக்கு இது முதல் னனாது, ஆள்வுற மதித்து,
யான் பிழைத்தது அல்லால், என்னை ஈன்ற எம்பிராட்டி,
தான் பிழைத்தது உண்டோ?" என்றான்; அவன் சலம் தவிர்ந்தான்.

(10164)

(ஊன்-உடம்பு; பிழைத்தல்-நிங்குதல்; அளித்தல்-பாதுகாத்தல்; நெடிது-நீண்டகாலம்; வான்-பெரிய; பிழை-குற்றம்; முதல்-மூலகாரணம்; பிழைத்தல்-தவறுசெய்தல்; சலம்-வெகுளி/கோபம்; தவிர்ந்தல்-நிங்குதல்; ஆள்வுற-ஆட்சிசெய்ய)

"உயிரினங்களைச் சிறிதளவும் குற்றம் உண்டாகாது காப்பாற்றுவதிலிருந்து நீங்காது நீண்டகாலம் அரசாளும் நீண்ட அரசரிமைதான் பெருங்குற்றத்திற்கு மூலகாரணம் என்பதை உணராது, அரசரிமையை ஏற்றுக் கொள்ளச் சம்மதம் தெரிவித்தது என்னுடைய குற்றம்தானே தவிர, என்னைப் பெற்றெடுத்த வளர்த்து ஆளாக்கிய பெருமைமிக்க என்தாய் கைகேயியின் குற்றம் இதில் சிறிதும் இல்லை" என்கிறான் இராமபிரான். அவன் கூறியதை நன்கு உணர்ந்த தசரதனும் தான்கொண்ட கோபம் நீங்கப்பெற்றான்.

அரசரிமையை ஏற்றுக்கொள்வதுதான் பெருங்குற்றங்கள் செய்வதற்கான மூலகாரணம் என்பதை உணராமல் நான் அரசரிமையை ஏற்றுக் கொள்ள நினைத்ததுதான் நான்செய்த தவறு என்கிறான் இராமபிரான். முன்பு அயோத்தியா காண்டத்திலேயே இதனை இராமன் இலக்குவனிடத்துத் தெரியப்படுத்தியதை இங்கு நினைவுகூர்க. "மன்னன் முடிகொள்க எனக் கொள்ளமுண்டது என் குற்றம் அன்றோ" என்பது இராமபிரான் கூற்று. இராமபிரானுக்கு இவ்வளவு புகழும் பெருமையும் வருவதற்கும், தனக்குப் பரமபதம் கிடைத்ததற்கும் கைகேயியும் ஒரு வகையில் காரணமாக இருந்திருக்கிறாள் என்பதையும், இராமாவதாரத்தின் நோக்கத்தினையும் இப்பொழுதுதான் தசரதன் உணர்கிறான் என்பதை எண்ணுக. "நீள் அரசு" என்பது சூரியகுலம்பன்னெடுங்காலமாக

நிலைபெற்ற அரசாட்சியைத் தந்து வருதலைக் குறிக்கும். இராமபிரான் கோசலையின் மைந்தன்தான் என்றாலும் அவன் இங்கே கைகேயியின்மீது கொண்ட பேரன்பினால் "என்னை ஈன்ற எம்பிராட்டி" என்று சிறப்பிப்பதை உணர்க. கைகேயியும் முன்பு "வேதமேஅனைய இராமனைப் பயந்த ஏற்கு" என்று கூறியதையும் இணைத்து நோக்குக.

131. எவ்வரங்களும் கடந்தவன் அப்பொருள் இளைப்ப,
தெவ்வரம்பு அறு கானிடைச் செலுத்தினாட்கு ஈந்த,
அவ்வரங்களும் இரண்டு; அவை ஆற்றினாற்கு ஈந்த
இவ்வரங்களும் இரண்டு" என்றார், தேவரும் இரங்கி. (10165)

(இசைத்தல்-சொல்லுதல்; இரக்கம்-பரிவு; தெவ்-பகைவர்; வரம்பு-எல்லை; கான்-காடு; ஆற்றுதல்-நிறைவேற்றுதல்; கடத்தல்-வெல்லுதல்)

எத்தகைய வரங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவனான இராமபிரான் அவ்வாறு கூறியதும், "கணக்கற்ற பகைவர்கள் நிறைந்த காட்டிற்குள்ளே இராமபிரானைப் போகச்செய்தவளானகைகேயிக்கு முன்பு இந்தத்தசரதன் கொடுத்த வரங்கள் இரண்டு. இப்போது அதனை நிறைவேற்றி முடித்த வனான இராமபிரானுக்கும் அதே தசரதன் கொடுக்கின்ற வரங்களும் இரண்டேயாகும்" என்று இராமபிரானிடத்துப் பரிவுகொண்ட தேவர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

எந்தச் சிறந்த பொருளையும் தராத இந்தப்பாடல் மிகைப்பாடலில் சேர்த்திருக்கப்படவேண்டும். சென்னைக் கம்பன்கழகச் செம்பதிப்பில் மூலபாடத்திலேயே கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் பொருள் தரப்பட்டிருக்கிறது. "எவ்வரங்களும் கடந்தவன்" என்பது "வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்" என்ற குறள்-ஐ நினைவுபடுத்துவதை உணர்க. "தெவ்வுப் பகைமை" என்பது தொல்காப்பியம். இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்த சால்பினை நினைத்துத் தேவர்கள் இராமபிரான்மீது பரிவு கொண்டனர் என்க.

132. தசரதன் விமானத்தில் விண் டிசல்லுதல்

வரம் இரண்டு அளித்து, அழகனை, இளவலை, மலர்மேல்
விரவு பொன்னினை, மண்ணிடை நிறுத்தி, விண்ணிடையே
உரவு மாணம்மீது ஏகினன், உம்பரும் உலகும்
பரவும் மெய்யினுக்கு உயிர் அளித்து, உறுபுகழ் படைத்தோன். (10166)

(உம்பர்-வானோர்/தேவர்கள்; பரவுதல்-போற்றுதல்/சிறப்பித்துப் பேசுதல்; மெய்-வாய்மை; உறு-மிக்க; விரவுதல்-பொருந்துதல்; பொன்-திருமகள்/சீதாதேவி; உரவு-வலிமை; மாணம்-விமானம்; மண்-பூமி/நிலவுலகு)

வானுலகத்துத் தேவர்களாலும், நிலவுலகத்து மக்களாலும் போற்றிச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற வாய்மையைக் காக்கும் பொருட்டுத் தன் உயிரையும் ஈந்து, சத்தியம் தவறாதவன் என்று மிக்க புகழ் அடைந்தவனான மன்னன் தசரதன், இராமபிரான் வேண்டியபடி இரண்டு வரங்களையும் தந்து, பேரழகனாகிய இராமபிரானையும், அவன்தம்பி இலக்குவனையும், தாமரை மலர்மேல் வீற்றிருக்கும் திருமகளின் அவதாரமாகிய சீதா தேவியையும் நிலவுலகத்திலேயே இன்னும் சிறிதுகாலம் இருக்கும்படி நிறுத்திவிட்டு வலிமைமிக்க விமானத்தில் ஏறி விண்ணுலகு சென்றடைந்தான்.

கவிஞன் பல இடங்களில் இராமபிரானை வெறும் "அழகன்" என்றே எந்த அடைமொழியும் கொடுக்காது கூறிவருதலைக் காண்க. "மானம்" என்பது விமானம் என்பதன் முதற்குறை. "உலகம்" என்பது ஆகுபெயராய் உலகத்துள் உள்ள மக்களைக் குறிக்கும். "மெய்யினுக்கு உயிரளித்து உறுபுகழ் படைத்தோன்" என்பது, "வாய்மையும் மரபும் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல்" என்ற வாலியின் கூற்றை நினைவுபடுத்தவேண்டும்.

133. இராமபிரான் தேவர்களிடம் வரம் வேண்டிதல்

கோட்டு வார்சிலைக் குரிசிலை அமரர்தம் குழாங்கள்
மீட்டும் நோக்குறா, "வீர! நீ வேண்டுவ வரங்கள்
கேட்டியால்" என, "அரக்கர்கள் கிளர்பெருஞ்செருவில்
வீட்ட, மாண்டுள குரங்கெலாம் எழுக!" என விளம்பி. (10167)

(கோட்டுதல்-வளைத்தல்; வார்சிலை-நீண்டவில்; குரிசில்-ஆடவரிற் சிறந்தோன்; குழாம்-கூட்டம்; மீட்டும்-மீண்டும்; நோக்குறா-நோக்கி; வேண்டுதல்-விரும்புதல்; கேட்டி-கேட்பாயாக; ஆல்-ஆசை; செரு-போர்; வீட்டுதல்-அழித்தல்; மாள்தல்-இறந்துபடுதல்; விளம்பி-கேட்டு/வேண்டி) (குளகப்பாடல்)

வளைந்த நீண்ட வில்லை உடைய ஆடவரிற் சிறந்தவனான இராம பிரானை தேவர்களின் கூட்டம் மீண்டும் ஒருமுறை பார்த்து, "வீரனே! நீ விரும்பிய வரங்களை எங்களிடம் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்வாயாக!" என்று கூறவும், இராமபிரான் "எடுத்துச் சொல்லுதற்கரிய பெரிய போரில், அரக்கர்களால் அழித்தொழிக்கப்பட்டு மாண்டுபோன எல்லாக் குரங்குகளும் உயிர்பெற்று எழவேண்டும் ஈன்னும் வரம் தருவீர்களாக" என்று கேட்டு - பாடல் தொடர்கிறது.

கோடு-வளைவு; கோட்டுதல்-வளைத்தல் என்ற பொருளைத்தரும். காமத்தைக் கோட்டியவர் காமகோடி "நோக்குறா" என்பது நோக்கி என்ற பொருளைத்தரும்.

134. இராமாண்டாவது வரம்.

பின்னும் ஓர் வரம், "வானரப் பெருங்கடல் பெயர்ந்து,
மன்னு பல்வனம், மால்வரைக் குலங்கள், மற்று
இன்ன துன் இடங்கள், காய், கனி, கிழங்கொடு, தேன் துற்ற,
இன் உண் நீர் உளவாக! என இயம்பிடுக!" என்றான். (10168)

(மன்னுதல்-நிலைபெறுதல்; வனம்-காடு; மால்வரைக்குலம்-பெரிய
மலைத்தொகுதிகள்; துன்னுதல்-நெருங்குதல்; துறுதல்-நெருங்கி
யிருத்தல்; உண்ணுதல்-பருகுதல்; விளம்புதல்-கூறுதல்)

மேலும் இராமபிரான் தேவர்களிடம் ஒரு வரம் கேட்டான். அது என்ன
வென்றால், "பெரிய கடல்போன்று பரந்து விரிந்துள்ள வானரச்சேனைகள்
இடம் பெயர்ந்து போய்ச்சேர்கின்ற பலகாடுகள், பெரிய மலைக்
கூட்டங்கள் போன்ற இடங்களில் எல்லாம், அவைகள் உண்ணுதற்கேற்ற
காய்கள், கனிகள், கிழங்குகள், இவற்றோடு மிக்க தேனும், பருகுதற்
குரியதான இனிய நீரும் எங்கும் நிறைந்திருக்கும்படி, அருள் செய்யும்படி
ஒரு வரம் தருவீர்களாக" என்றான் இராமபிரான்.

அங்கே அசோகவனத்தில் தனக்குத் துயர் தந்த அரக்கியர்களைக்
கொல்லக்கூடாது என்று ஒரு வரம் அனுமனிடம் வேண்டினாள் சீதாதேவி.
இங்கே போரில் தனக்குப் பேர்உதவி ஆற்றி இறந்துபட்ட குரங்குகள்
எல்லாம் மீண்டும் உயிர்பெற்றெழவும் அவைகள் உண்பதற்கு உணவும்,
பருகுவதற்கு இனிய நீரும், அவை செல்லுமிடமெல்லாம் குறைவற்று
நிறைவாகக் கிடைக்கவேண்டும் என்று ஒருவரமும் கேட்டுப் பெறுகிறான்
இராமபிரான். இருவரின் கருணைத்திறத்தை நினைந்து மகிழ்க.

135. வரம்தரும் முதல், மழுவலான், முனிவரர், வானோர்,
புரந்தராதி மற்று ஏனையோர், தனித்தனி புகழ்ந்து, ஆங்கு
"அரந்தை வெம்பிறப்பு அறுக்கும் நாயக! நினைது அருளால்,
குரங்கு இனம் பெறுக!" என்றனர், உள்ளமும் குளிப்பார். (10169)

(முதல்-முதல்வன்/பிரமதேவன்; மழுவலான்-சிவபெருமான்;
புரந்தரன்-இந்திரன்; குளிர்ந்தல்-குளிரப்பெறுதல்; அரந்தை-துன்பம்;
வெம்-கொடிய; நாயகன்-முதல்வன்/தலைவன்)

வேண்டுபவர்க்கு வேண்டிய வரங்களைத் தருவதில் முதல்வனான
பிரமதேவனும், மழுப்படையேந்திய சிவபெருமானும் முனிபுங்கவர்
களும், தேவர்களும், இந்திரன் முதலிய தேவகணங்களும், தனித்தனியாக,
அவ்விடத்திலிருந்த இராமபிரானைப் போற்றித் துதித்து, "துன்பத்திற்கு
நிலைக்களனாகிய கொடிய பிறவிப்பிணியை வேரோடு களையும் ஆற்றல்
பெற்ற தனித்தலைவனே! உனது பெருங்கருணையினால் நீ கேட்டுக்
கொண்டபடியே இரண்டு வரங்களால் குரங்கினங்கள் எல்லாம் உயிர்

பெற்றெழவும் அவை உண்ண உணவும், பருக இனிய நீரும் பெற்று மகிழ்வுடன் வாழ்வதாகு!" என்று உள்ளம் குளிரப்பெற்றுக் கூறினார்கள்.

முத்தேவர்களிலும் வரம் தருவதில் முதல்வன் பிரமதேவன்தான். எனவேதான் அவனை "வரம் தருமுதல்" என்றார் என்க. வரம் கொடுப்பவர்கள் தேவர்கள்தான் என்றாலும், அவர்களும் "நினை அருளால் குரங்கு இனம் பெறுக" என்று கூறுவதை நோக்குக. தேவர்கள் உள்ளம் குளிர்ந்தது. இராமபிரானது கருணை நிறைந்த பேரருள்தன்மையை நோக்கி என்க.

136. முந்தைநாள் முதல் கடைமுறை அளவையும் முடிந்த
அந்த வானரம் அடங்கலும் எழுந்து, உடன் ஆர்த்து,
சிந்தையோடு கண் களிப்புற, செருஎலாம் நினையா,
வந்து தாமரைக் கண்ணனை வணங்கின, மகிழ்ந்து. (10170)

(முந்தைநாள்-முதல்நாள்; கடைமுறை-இறுதிநாள்; முடிந்த-இறந்து பட்ட; அடங்கலும்-முழுவதும்; உடன்-ஒருசேர; செரு-போர்; நினையா-நினைந்து; ஆர்த்தல்-ஆரவாரித்தல்; எழுதல்-உயிர்பெற்று எழுதல்)

இராமபிரான் இராவணனுடன் போர்செய்யத் தொடங்கிய அந்த நாளிலிருந்து இன்று இராவணன் இறந்துபட்ட நாள்வரை, போரில் அரக்கர்களால் இறந்துபட்ட வானரங்கள் அனைத்தும் இப்பொழுது உயிர்பெற்று எழுந்து, ஒருசேர ஆரவாரம் செய்து, தாம்செய்த போர் நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் நினைத்துப்பார்த்து, தம் மனத்தோடு கண்களும் மகிழ்ச்சியடைய, செந்தாமரை மலர்போலும் அழகிய கண்களையுடைய இராம பிரானை நெருங்கி வந்து, மிக்க மகிழ்வுடன் வணங்கின.

அவை "சிந்தையோடு கண்களும் களிப்புற ஆர்த்தது" போரில் இறந்த அவைகள் உயிர்பெற்றெழுந்தமையால் மட்டுமல்ல; போரில் வெற்றி பெற்றமையாலும் என்க. தாம் உயிர்பெற்று எழுந்தமைக்கு மூலகாரணம் இராமபிரானே என்பதையறிந்து அவை அனைத்தும் அவனை நெருங்கிவந்து மகிழ்வுடன் வணங்கின என்பதாம்.

137. கும்பகன்னோடு இந்திரசித்து, வெங்குலப்போர்
வெம்பு வெஞ்சினத்து இராவணன், முதலிய வீரர்
அம்பின் மாண்டுள வானரம் அடங்க வந்து ஆர்ப்ப,
உம்பர் யாவரும் இராமனைப் பார்த்து, இவை உரைத்தார். (10171)

(குலம்-சிறந்த; வெம்புதல்-கொதித்தெழுதல்; உம்பர்-தேவர்கள்)

கும்பகருணன், இந்திரசித்து, மற்றும் கொடிய சிறந்த போரினைச் செய்து கொதித்து எழுகின்ற கொடிய கோபத்தையுடைய இராவணன், முதலான அரக்கவீரர்களின் அம்புகளினால் இறந்துபட்ட குரங்குச்சேனை முழுவதும் உயிர்பெற்று எழுந்துவந்து இராமபிரான் முன்னால் திரண்டு

நின்றனுகொண்டு வெற்றி ஆரவாரம் செய்வதைப் பார்த்த மேலுலகத்துத் தேவர்கள் எல்லோரும், இராமபிரானை நோக்கிக் கீழ்வருமாறு சொல்லலானார்கள்.

138. இடை உவாவினில் சுவேலம் வந்து இறுத்து, எயில் இலங்கைப் புடை அவாவுறச் சேனையை வளைப்பு உறப் போக்கி, படை அவாவுறும் அரக்காத்ம் குலம் முற்றும் படுத்து, கடை உவாவினில் இராவணன் தன்னையும் கட்டு. (10172)

(உவா-பெளர்ணமி/அமாவாசை; இடைஉவா-எட்டாம்நாள்/அஷ்டமி; இறுத்தல்-தங்குதல்; எயில்-மதில்கள்; புடை-சுற்றுப்பக்கம்; அவாவுறுதல்-விரும்புதல்; வளைப்புறுதல்-முற்றுகையிடுதல்; போக்குதல்-செலுத்துதல்; படுத்தல்-கொன்றொழித்தல்; கட்டல்-வேருடன் களைதல்) (குளகப்பாடல்)

"தேய்பிறையின் இடைப்பட்ட நாளான அஷ்டமியன்று சுவேல மலைக்கு வந்து தங்கி, மதில் சூழ்ந்த இலங்கை மாநகரின் சுற்றுப் புறங்களில் அன்றைக்கே வானரச்சேனைகள் மிக விரும்பி முற்றுகையிடும் படி அவற்றைச் செலுத்தி, படைக்கலன்களையே மிகுதியாகப் பயன் படுத்திப் போர்புரியும் இயல்புடைய அரக்கர்களின் குலத்தையே வேரோடு அறுத்து ஒழித்து, அதே தேய்பிறையின் இறுதிநாளான அமாவாசையன்று, இராவணனையும் கொன்றொழித்து - பாடல் தொடர்கிறது.

"உவா" என்ற தமிழ்ச்சொல் நிறைநாள் என்று கூறப்படுகின்ற பூரண சந்திரன் நிறைந்த பெளர்ணமியையும், சந்திரனே இல்லாத இருள் நிறைவாகிய அமாவாசையையும் குறிக்கும் ஒரு வியப்புக்குரிய சொல். இங்கே இடைஉவா என்றதனால் தேய்பிறையின் பதினைந்துநாட்களில் இடையில் வரும் எட்டாவது நாளான அஷ்டமி என்று பொருள் கொள்ளப் பட்டது. அதேபோல் "கடைஉவா" என்றதனால் தேய்பிறையின் கடைசி நாளான அமாவாசை என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. என்றால் அஷ்டமி யிலிருந்து அமாவாசை வரையுள்ள ஏழு நாட்களில், இராமஇலக்குவர், கும்பகருணன், இந்திரசித்து, மூலபலச்சேனை மற்றும் இராவணன் முதலியோருடன் போரிட்டு அழித்து இருக்கிறார்கள் என்பது பெறப் படுகிறது. இராவணன் அமாவாசையன்று இரவின் பிற்பகுதியில் கொல்லப்பட்டான் என்று "இராமாயணசாரசங்க்ரஹம்" என்ற வடமொழி நூல் மிகத் தெளிவாகக் கூறுவதும் கருதத்தக்கது.

139. "வஞ்சர் இல்லை இவ்வண்டத்தின்", எனும்படி மடித்த கஞ்சநாள் மலர்க் கையினாய்! அன்னை சொல் கடவா, அஞ்சொடு அஞ்சு நான்கு என்று எனும் ஆண்டுபோய் முடிந்த; பஞ்சமிப்பெயர் படைத்துள திதி இன்று பயந்த. (10173)

(அண்டம்-உலகம்; மடித்தல்-கொன்றொழித்தல்; கஞ்சம்-தாமரை மலர்; நாள்-புதிய/அன்றலர்ந்த; எணும்-எண்ணும்/எண்ணத்தக்க; முடிதல்-நிறைவடைதல்; பயத்தல்-உண்டாதல்/தோற்றுவித்தல்; கடத்தல்-மீறுதல்/மறுத்தல்)

தேவர்கள் இராமபிரானை நோக்கி, "இந்த உலக முழுவதிலும் இனிமேல் வஞ்சக எண்ணம் கொண்ட அரக்கர்களே இல்லையென்று கூறுமாறு அவர்களை வேரோடு அழித்து, ஒழித்த அன்றலர்ந்த செந்தாமரை மலர் போலும் சிவந்த கைகளையுடையவனே! இராமா! நீ உன்னுடைய சிற்றன்னையாகிய கைகேயியின் சொற்களை மறுக்காமல் வனம்வந்து கழித்த பதினான்கு என்று கணக்கிடப்படும் ஆண்டுகள் இப்போது நிறைவுக்கு வருகின்றன. இன்று பஞ்சமி என்று சொல்லப்படுகின்ற திதியாகும்" என்று அவனுக்கு அறிவுறுத்தினர்.

வடமொழியில் சுக்லபக்ஷம், பூர்வபக்ஷம், முந்திபக்ஷம் என்று கூறப்படுவனவெல்லாம் தமிழில் வளர்பிறை என்றும், கிருஷ்ணபக்ஷம், அபரபக்ஷம், பிந்திபக்ஷம் என்று கூறப்படுவனவெல்லாம் தேய்பிறை என்றும் வழங்கப்படுகிறது என்பதை மனதிற்கொள்க. இராமஇலக்குவர் இலங்கைசென்று சேர்ந்ததிலிருந்து, திரும்பி அயோத்தி வந்து பட்டம் சூட்டிக்கொள்ளும் காலம்வரை, எந்தெந்த நாட்களில் எந்தெந்தத் திதிகளில் என்னென்ன நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன என்பதை "இராமாயண சாரங்கரகம்" என்ற வடமொழிநூல் மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறது என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. "அஞ்சொடு அஞ்சு நான்கு" என்பது பதினான்கு ஆண்டுகளைக் குறிக்கும். இங்கே தேவர்கள் பதினான்கு ஆண்டுகள் நிறைவுற்றதை இராமஇலக்குவர்க்கு நினைவுபடுத்தியதுபோல, வில்லி பாரதத்தில், பாண்டவர்கள் மறைந்து உறையவேண்டிய காலம் முடிந்த போது பீஷ்மர் "இன்னலே உழந்தோர் காலம் இந்துவின் இயக்கம் தன்னால், நென்னலே கழிந்தது என்றான்" என்பது வில்லிபாரதம். நென்னல்-நேற்று. இந்தப் பதினான்கு ஆண்டுகாலம் பஞ்சமி திதியன்று நிறைவுறுகிறது என்பது முன்பு சித்திரகூடத்தில் பரதன் இராமபிரானைச் சந்தித்த பஞ்சமி திதியிலிருந்து கணக்கிடப்படுகிறது என்பது நினைவிற்கொள்ளத்தக்கது. "அண்டம்" என்ற சொல்லுக்கு ஆழமான விரிந்த பொருள்கள் உண்டு. இங்கே எல்லோருக்கும் எளிதாக உலகம் என்று பொருள் தரப்பட்டிருக்கிறது.

140. "இன்று சென்று நீ பரதனை எய்திலை என்னின்,
பொன்றுமால் அவன் ளரியிடை; அன்னது போக்க,
வென்றிவீர! நீ போதியால்" என்பது விளம்பா,
நின்ற தேவர்கள் நீங்கினார்; இராகவன் நினைந்தான்.

(10174)

(வென்றி-வெற்றித்திறம்; பொன்றுதல்-இறந்துபோதல்; எரி-நெருப்பு; போக்குதல்-தடுத்தல்; போதி-போவாயாக; ஆல்-அசை; விளம்பா-விளம்பி/சொல்லி; நினைத்தல்-சிந்தித்தல்)

தேவர்கள் இராமபிரானை நோக்கி, "வெற்றிவீரனே! இன்றைக்கு நீ நந்தியம்பதி சென்று பரதனை அடையவில்லை என்றால் நீ குறித்த நாளில் வரவில்லையே என்று அவன் நெருப்பில் புகுந்து உயிரைவிட்டு விடுவான். இது அவன் உன்னிடம் சித்திரகூடத்தில் கூறிய உறுதிமொழி. எனவே அதனைத் தடுத்து நிறுத்தவேண்டும் என்றால், நீ உடனே இப்பொழுதே தாமதிக்காது இங்கிருந்து புறப்படவேண்டும். சீக்கிரம் செல்வாயாக!" என்றுகூறி, அவன் எதிரே நின்ற தேவர்கள் தங்கள் இருப்பிடம் அடைந்தனர். இராமபிரான் பரதனை எவ்வாறு விரைவிற சென்று அடைவது என்பது பற்றிச் சிந்திச்சக்த் தொடங்கினான்.

141. விரைந்து செல்ல வாகனம் வேண்டுதல்

"ஆண்டு பத்தொடு நாலும் இன்றொடு அறும் ஆயின்,
மாண்டதாம் இனி என்குலம், பரதனே மாயின்;
ஈண்டுபோக ஓர் ஊர்தி உண்டோ?" என, "இன்றே
தூண்டு மானம் உண்டு" என்று அடல் வீடணன் தொழுதான்.

(10175)

(அறுதல்-முடிவடைதல்; ஈண்டு-இப்பொழுது; ஊர்தி-வாகனம்; அடல்-வலிமை; தூண்டுதல்-விரைவிறசெல்லுதல்; மானம்-விமானம்; தொழுதல்-வணங்குதல்; குலம்-வம்சம்)

இராமபிரான் "என்னுடைய காடுறை வாழ்க்கையாகிய பதினான்கு ஆண்டுகள் இன்றோடு முடிவடையும் என்றால், என் வரவை எதிர்பார்த்து நந்தியம்பதியில் காத்துக்கொண்டிருக்கும் பரதன், அவன்கூறிய சபதத்தின் படி எரியுள்புகுந்து உயிர்துறந்து விடுவான். பரதனே உயிர்துறப்பானாகில் எங்கள் சூரியகுலமே இறந்து ஒழிந்ததாகப் பொருளாகும்; எனவே இங்கிருந்து நந்தியம்பதிக்கு விரைந்து செல்லக்கூடிய வாகனம் ஏதும் இருக்குமோ?" என்று வீடணனை நோக்கிக் கேட்டான். வலிமை வாய்ந்த வீடணனும் இராமபிரானிடம், "இன்றைக்கே நந்தியம்பதியை அடையும் வண்ணம் விரைந்து செல்லும் விமானம் ஒன்று இங்கு உண்டு" என்று வணங்கிக் கூறினான்.

"பத்தொடு நாலும்" என்பது பதினான்கு ஆண்டுகளைக் குறித்தது. "பரதனே மாயின்" என்ற இடத்து ஏகாரம் உயர்வு சிறப்புப்பற்றிக் கூறியது. பரதனிடம் தான் கொண்டிருக்கும் பேரன்பு புலப்பட இராமபிரான் இவ்வாறு கூறினான் என்க. வீடணன் கூறிய விமானம் இராவணனால் குபேரனிடமிருந்து பெறப்பட்ட புட்பகவிமானம் ஆகும். "மாண்டதாம்"

என்பது தெளிவுபற்றிவந்தகாலவழுவமைதி. "மானம்" என்பது விமானம் என்பதன் முதற்குறை எனக்கொள்க.

142. வீடணன் புட்பகவிமானம் பற்றிக் கூறுதல்

வாங்கினான் இருநிதியொடு தனதனில், வள்ளால்!
ஒங்குமால், வெள்ளம் ஏழுபத்து ஏறிலும் ஒல்காது;
ஈங்கு உளார் எல்லாம் இவருவது; இவரின் நீ இனிது
பூங் குலா நகர் புகுதி இஞ்ஞான்று" எனப் புகன்றான். (10176)

(தனதன்-தனத்திற்கு அதிபதி/தனபதி/குபேரன்; இரும்-பெரிய; வாங்குதல்-கவர்ந்து கொள்ளுதல்; ஒங்குதல்-தளர்ந்துபோதல்; ஒங்குதல்-உயர்ந்து செல்லுதல்; புகுதல்-சென்றடைதல்; இஞ்ஞான்றே-இன்றே; இவர்தல்-ஊர்ந்துசெல்லுதல்/ஏறிச்செல்லுதல்)

வீடணன் மீண்டும் இராமபிரானை நோக்கி, "வரையாது வழங்கும் வள்ளலே! இந்தப் புட்பகவிமானம் முன்பு இராவணனால் தனத்திற்கு அதிபதியாகிய குபேரனிடம் இருந்து பெருஞ்செல்வத்துடன் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டது; இது உயரப்பறக்கும் வல்லமையுடையது; ஏழுபது வெள்ளம் வானரச்சேனை ஏறினாலும் சற்றும் தளர்ச்சியடையாத தன்மையுடையது. இங்கு இருப்பவர்கள் எல்லோரும் ஏறி அமர்ந்து செல்வது; நீ இதில் ஏறிச்சென்றால் பொலிவும் அழகும் மிக்க அயோத்தி நகருக்கு இன்றே இனிதாகப் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம் என்று கூறினான்.

"வாங்குதல்" என்பது கவர்ந்துகொள்ளுதல் என்ற பொருளைத்தரும். "இருநிதி" என்பது பெருஞ்செல்வம் எனப்பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. சங்கநிதி, பதுமநிதி முதலிய நவநிதிகள் என்ற பொருளும் பொருந்தும். "தனதன்" என்ற சொல் மிக்க ஆழ்ந்த பொருள்கொண்ட சொல். தனத்தைத் தன்னுடையதாகக் கொண்டவன், தனத்திற்கு அதிபதி, தன்னை அண்டியவர்க்குத்தனம் தருபவன் என்ற பல பொருள்களைத்தரும். இது குபேரனைக் குறித்தது. குபேரன் வடக்குத்திக்குப் பாலகன்; இவனுடைய நகரம் அளகாபுரி; நவநிதிகளுக்கும் உரியவன்; வாகனம் குதிரை; ஆயுதம் வாட்படை; பார்வதி தேவியார் சாபத்தால் ஒற்றைக் கண்ணானவன். புட்பகவிமானம் இவன் நான்முகனை நோக்கிச் செய்த தவத்தின் பயனால் நான்முகனால் அருளப்பட்டது; இராவணனுடன் போரிட்டபோது அவன் தோற்றதால், இராவணனால் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டது.

143. "இயக்கர் வேந்தனுக்கு அருமறைக்கிழவன் அன்று ஈந்த,
துயக்கு இலாதவர் மனம் எனத்தூயது; சூரர்கள்
வியக்க வான்செலும் புட்பகவிமானம் உண்டு" என்றே,
மயக்குஇலான் செல்ல, "கொணருதி, வல்லையின்" என்றான். (10177)

(இயக்கர் வேந்தன்-குபேரன்; கிழவன்-உரிமையுடையவன்/பிரம தேவன்; துயக்கு-ஆசை/பந்தபாசங்கள்; சுரர்-தேவர்கள்; மயக்கு-மன மயக்கம்; வல்லை-விரைவு)

யகூர்களுக்குத் தலைவனான குபேரன் முன்பு இயற்றிய தவத்தை மெச்சி, அரிய வேதங்களுக்குரியவனான பிரமதேவன் மனமுவந்தளித்ததும், பந்தபாசங்களினின்றும் நீங்கிய ஞானியர்களின் மனம்போலத் தூய்மையானதும், தேவர்களேகண்டு அதிசயிக்கும்படி வானத்தில் சென்று இயங்கும் தன்மையுடைய புட்பகவிமானம் என்ற ஒரு விமானம் இங்கு உள்ளது" என்று மனமயக்கமற்ற, உள்ளம் தெளிவான வீடணன் கூற, இராமபிரான் "அதனை உடனே விரைவாகக் கொண்டுவருவாயாக" என்று பணித்தான்.

"துயக்கு" என்ற சொல் ஆசை, குற்றம் என்ற பொருள்களைத் தந்தாலும் அகப்புறப் பற்றுக்களையே குறிக்கும் என்று கொள்க. "மயக்கிலான்" என்பது இப்போது எந்தக் கலக்கமும் இன்றித் தெளிவான மனத்துடன் இருக்கும் வீடணனைக் குறித்தது. இயக்கர்கள் என்பவர் பதினெட்டுத் தேவகணங்களுள் ஒரு பிரிவினர் என்பதும் முப்பத்து முக்கோடித் தேவர்களில் ஒருவகையினர் என்பதும் அறியற்பாலது. "அருமறை" என்பது எளிதில் பயிலஇயலாத வேதங்கள் என்ற பொருளைத்தரும். "கிழவன்" என்ற சொல் "உரிமையுடையவன்" என்ற பொருளிலேயே முற்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. பிற்காலத்தில்தான் முதியவன், வயது முதிர்ந்தவன் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது என்பது தெரியவருகிறது. "முத்துடன் நடுங்கி நிற்கும் இக்கிழவன்" என்பது தேவாரம். சிவபெருமான் சுந்தரரைத் தடுத்தாட்கொண்ட வரலாற்றில்தான் முதன்முதலில் கிழவன் என்ற சொல் மூப்புடன் தொடர்புபடுத்திப் பேசப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் உணரலாம். "குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவன் என்று ஒதும் குவலயமே" என்பது சுந்தர் அலங்காரம். "செல்லான் கிழவன் இருப்பின்" என்பது குறள்-1039.

144. அண்டகோடிகள் அனந்தம் ஒத்து, ஆயிரம் அருக்கர்
விண்டதாம் என விசம்பிடைத் திசையெலாம் விளங்க,
கண்டை ஆயிர கோடிகள் மழை எனக்கலிப்ப,
கொண்டு அணைந்தனன் நொடியினின், அரக்காத்ம் கோமான். (10178)

(அண்டம்-உலகக்கோளங்கள்/கண்டங்கள்; அனந்தம்-எல்லையற்ற; அருக்கர்-சூரியர்கள்; விள்ளுதல்-வெளிப்படுதல்; கண்டை-மணிகள்; கோமான்-அரசன்; அணைதல்-அடைதல்; விசம்பு-ஆகாயம்)

மிகப்பலவான அண்டகோளங்கள் ஒன்றுதிரண்டாற்போன்று மிகப் பரந்த இடப்பரப்புடையதும், ஆயிரம் சூரியர்கள் ஒரே சமயத்தில் ஆகாயத்தில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றினால் எவ்வளவு பேரொளி

ஏற்படுமோ அதுபோன்ற பேரொளி திசைகளில் எல்லாம் பிரகாசிக்கவும், தன்னிடத்துப் பொருத்தப்பெற்றிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான மணிகள் மழைஒலிபோலப் பெருமுழக்கம் செய்யவும், அரக்கர்களின் அரசனாகிய வீடணன், அந்தப் புட்பகவிமானத்தை ஒருநொடிப் பொழுதிற்குள் கொண்டுவந்து சேர்த்தான்.

புட்பகவிமானத்தின் இடப்பரப்புக்கு "அண்டகோளங்கள் அனந்தம்" உவமை; அதன் ஒளிக்கு "ஆயிரம் அருக்கர் விண்டது" உவமை; அதன் ஒலிக்கு "கண்டைஆயிரக்கோடிகள்மழை" உவமை; புட்பகவிமானத்தின் பெரும் பரப்பு பேரொளி, பேரொலி ஆகியவை பேசப்படுகின்றன.

145. எல்லோரும் விமானத்தில் ஏறுதல்

அனைய புட்பகவிமானம் வந்து அவனியை அணுக,
இனிய சிந்தனை இராகவன் உவகையோடு, "இனி நம்
வினையம் முற்றியது" என்று கொண்டு, ஏறினன்; விண்ணோர்
புனைமலர் சொரிந்து ஆர்த்தனர், ஆசிகள் புகன்றே. (10179)

(அனைய-அத்தகைய; அவனி-பூமி; சிந்தனை-எண்ணம்; ஆசி-வாழ்த்து; வினையம்-நோக்கம்; முற்றுதல்-நிறைவேறுதல்; புனை-அழகிய)

அத்தகைய சிறப்புக்களையுடைய புட்பகவிமானம் வானிலிருந்து பூமிக்கு நெருங்கிவந்த அளவில், எப்பொழுதும் நல் எண்ணங்களையே கொண்டிருப்பவனான இராமபிரான், மிக்க மகிழ்வுகொண்டு, "இனி நாம் பரதனைச் சென்று இன்றே காணவேண்டும் என்ற நோக்கம் நிறைவேறி விட்டதாகும்" என்று தன் மனத்துட்கொண்டு, அவ்விமானத்தின்மீது ஏறி அமர்ந்துகொண்டான்; அதனைக்கண்ட தேவர்கள் அழகிய மலர்களைத் தூவி வாழ்த்துக்கூறி ஆரவாரம் செய்தனர்.

"இராகவன்" என்பது இரகுகுலத்தில் தோன்றியவன் என்று இராம பிரானைக் குறிக்கும். இந்தப் புட்பகவிமானத்தின் மற்றொரு சிறப்பை முன்பு திரிசடை சீதாதேவிக்கு உணர்த்தியதையும் இங்கு இணைத்துக் காணுதல் வேண்டும். "மங்கலம் நீக்கினாரை, ஆருயிர் வாங்கினாரை, நங்கை! இக்கடவுள் மானம் தாங்குறும் நவையிற்று அன்றால்" என்பது திரிசடை கூற்று. புஷ்பகவிமானம் நினைத்த இடத்தினை நினைத்த அளவில் அடையவல்லது என்பது அதன் தன்மை என்பதும் நாம் அறிந்ததே. ஆனால் "புஷ்பகம்" என்பது இந்தத்தன்மையினால் அதற்குக் காரணப்பெயர் என்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு கூறுகிறது. இது சற்று சிந்திக்கத்தக்கது.

146. வணங்கு நுண் இடைத்திரிசடை வணங்க, வான் கற்பிற்கு இணங்கர் இன்மையாள் நோக்கி, "ஓர் இடர் இன்றி இலங்கைக்கு

அணங்குதான் என இருத்தி" என்று ஐயன் மாட்டு அணைந்தாள்;
மணம் கொள் வேல் இளங்கோளரி மாணம் மீப்படர்ந்தான். (10180)

(வான்-சிறந்த; இணங்கர்-ஒப்பு; வணங்குதல்-தளர்ந்து ஒசிந்து வளைதல்; ஓர்-ஒப்பற்ற; அணங்கு-தெய்வப்பெண்/தேவகன்னிகை/காவல்தெய்வம்; இடர்-துன்பம்; ஐயன்-இராமபிரான்; மாடு-பக்கம்/அருகே; அணைதல்-சேர்தல்; மணம்-நாற்றம்/புலால்நாற்றம்; அரி-சிங்கம்; மாணம்-விமானம்; மீ-மீது/மேலே; படர்தல்-ஏறுதல்)

சிறந்த திண்ணிய கற்புக்கு வேறு யாரும் நிகராகாதவளாக உயர்ந்து விளங்கும் சீதாதேவியை, தளர்ந்து ஒசிந்து வளையும் மெல்லிய, நுண்ணிய, இடைகொண்டவளான திரிசடை என்பவள் வணங்கவும், அவளை நோக்கி, சீதாதேவி "நீ ஒரு துன்பமும் இல்லாமல் எப்பொழுதும் மகிழ்வுடன் இந்த இலங்கையின் தெய்வப்பெண்ணாக இருந்து வாழ்வாயாக!" என்று வாழ்த்தி, இராமபிரான் இருந்த விமானத்தில் அவன் அருகில் வந்து சேர்ந்தாள். பின்பு புலால் நாற்றம் வீசும் வேற்படையைக் கையில் கொண்டுள்ள வலிய இளமையான சிங்கம் போன்றவனாகிய இலக்குவனும், விமானத்தில் ஏறி அமரலானான்.

"அணங்கு" என்பது பொதுவாகத் தெய்வப்பெண் என்ற பொருளையே தரும் என்றாலும் இங்கே சீதாதேவி திரிசடையை இலங்கைக்குக் காவல் தெய்வமாக இருந்துவரும்படி வாழ்த்தினாள் என்று கூறுவது பொருந்தும். திரிசடையை "முச்சடை" என்றும் சில இடங்களில் கவிஞர் தமிழ்ப் படுத்திக் கூறியிருப்பதைக் கருதுக. திரிசடை- "வணங்கு நுண் இடைத் திரிசடை"; சீதாதேவி- "வான் கற்பிற்கு இணங்கர் இன்மையாள்"; இலக்குவன்- "இளங்கோளரி".

147. அண்டம் உண்டவன் மணி அணி உதரம் ஒத்து, அனிலன்
சண்ட வேகமும் குறைதர, நினைவு எனும் தகைத்தாய்,
விண்தலம் திகழ் விமாணப் புப்பகம் எனும் அதன்மேல்
கொண்ட கொண்டல், தன் துணைவரைப் பார்த்து, இவை குணித்தான்.
(10181)

(உண்ணுதல்-உட்கொண்டு அடக்குதல்; மணி-அழகு; உதரம்-வயிறு; சண்டம்-வேகம்; நினைவு-மனம்; கொண்டல்-கருமுகில்/மேகம்; துணைவர்-நண்பர்கள்; குணித்தல்-ஆராய்ந்து கூறுதல்; அனிலன்-காற்று)

ஊழியிறுதிக்காலத்தில் இவ்வண்டகோளங்களையெல்லாம் தன் வயிற்றில் அடக்கிக்கொள்ளுபவளான திருமாலின் அழகிய வயிற்றினை நிகர்த்து விளங்குவதும், காற்றின் மிக்க வேகம்கூடக் குறைவுபடும்படி, மனோவேகத்துடன் செல்லும் தன்மையுடையதும், ஆகாயத்திலே ஒளிர்ந்து திகழ்வதுமாகிய இந்தப் புட்பகவிமானத்தின்மேல் அமர்ந்திருந்த

மேகம் போன்ற கருநிற வண்ணத்தனான இராமபிரான், நன்கு ஆலோசித்து தன் துணைவர்களான வீடணன், சுக்கிரீவன் முதலானவர்களை நோக்கி, கீழ்வருமாறு கூறலானான்.

"அண்டம் உண்டவன்" என்பது முன்பு "பாரை இடந்தவனும், பாரை அளந்தவனும், பாரை மணங்கொண்டவனும், உண்பவனும், கொண்டல் என நின்றருளும் வண்டு அமரும் தண்துளவமால்" என்று கூறியதையும் இங்கு கருதுக. "அண்டம் உண்டவன்"- திருமால்; "அனிலன்" என்ற சொல் நமக்குப் புதிது. காற்று என்பது பொருள். வீடணனுடைய முதலமைச்சனின் பெயரும் அனிலன்தான் என்பதை இங்கே நினைவு கூர்க. சண்டவேகம் என்பது மிக்க வேகத்தைக் குறிக்கும் மீமிசைச்சொல் எனக்கொள்க.

ஒரே சமயத்தில் எண்ணிக்கையில் அடங்காத பெருங்கூட்டத்தையும் தன்னுள் ஏற்றிக் கொள்ளும் பரப்பு உடையதால் புட்பகவிமானம் "அண்டம் உண்டவன் மணி அணி உதரத்திற்கு" உவமை. நினைத்த உடனேயே நினைத்த இடத்திற்குச் சென்று சேரும் வேகத்திற்கு "சண்ட வேகமும் குறைதர நினைவெனும் தகைத்த அனிலன்" உவமை.

148. வீடணன்தனை அன்புற நோக்குறா, விமலன்,

"தோடு அணைந்த தார்மௌலியாய்! சொல்வது ஒன்று உளது; உன் மாடு அணைந்தவர்க்கு இன்பமே வழங்கி, நீள் அரசின் நாடு அணைந்தவர் புகழ்ந்திட, வீற்றிரு நலத்தால்"

(10182)

(விமலன்-குற்றமற்றவன்/தூயேன்; நோக்குறா-நோக்கி; தோடு-மலர் இதழ்கள்; அணைத்தல்-தொடுத்தல்; தார்-மாலை; மௌலி-திருமுடி; மாடு-பக்கம்; நலம்-இனிது/நன்மை; அணைந்தவர்-விரும்பி அடைந்தவர்கள்)

குற்றமற்ற தூயவனான இராமபிரான், வீடணனைப் பேரன்புடன் பார்த்து, "மலரிதழ்களால் தொடுக்கப்பெற்ற மாலையணிந்த திருமுடியை உடையவனே! வீடண! நான் உனக்குச் சொல்ல வேண்டுவது ஒன்று உள்ளது; உன்னை வந்தடைந்தவர்களுக்கெல்லாம் இன்பமே தரும் செயல்களைச் செய்து, இந்த நீண்ட பெரிய இலங்கை அரசாட்சியில், உன் நாட்டில் வாழ்பவர்களும், வந்து சேர்பவர்களும் உன்னைப் பாராட்டிப் புகழும் வண்ணம் பெருஞ்சிறப்புப் பெற்று அரசு வீற்றிருப்பாயாக!" என்று வாழ்த்தினான்.

"நோக்குறா" என்பது நோக்கி என்ற பொருளைத்தரும்.

149. "நீதி ஆறு எனத் தெரிவுறு நிலைமை பெற்று உடையாய்!

ஆதி நான்மறைக் கிழவன் நின்குலம் என அமைந்தாய்!

“ஏதிலார் தொழும் இலங்கை மாநகரினுள், இனி நீ
போதியால்” எனப் புகன்றனன், நான்மறை புகன்றான். (10183)

(ஆறு-வழி/முறை; தெரிவுறுதல்-தெளிதல்; ஏதிலார்-பகைவர்கள்;
புகலுதல்-வெளியிடுதல்; ஆதி-பழமையான; நான்மறைக் கிழவன்-
பிரமதேவன்; போதி-செல்லுவாயாக)

“அரசநீதி என்பது இதுதான் என்று உலகத்தார் தெரிந்து தெளிவு
பெறுகின்ற பெருமைமிக்க குணம், செயல், ஒழுக்கம் முதலிய
நற்குணங்கள் உடையவனே! வீடண! நீ மிகப்பழமையான-அநாதி என்று
சொல்லக்கூடிய நான்கு வேதங்களுக்கும் உரியவனான பிரமதேவனது
வழிவந்தவன் என்ற பெருமையும் பெற்றவன் ஆவாய்! எனவே பகைவர்
களும்சூட அச்சம் கொண்டு கைகூப்பித் தொழுகின்ற அரண்வலிபடைத்த
இலங்கை மாநகருக்கு இப்போது செல்லுவாயாக!” என்று நான்கு
வேதங்களையும் அன்னவடிவிலிருந்து பிரமனுக்கு உபதேசித்தவனான
திருமாவின் அம்சமான இராமபிரான் கூறினான்.

வீடணன் பிரமகுலத்தவன் எனக்கூறாது, உனது குலத்திற்கு முதல்வன்
பிரமதேவன் என்று வீடணனைச் சிறப்பாகவே “ஆதி நான்மறைக்
கிழவனின் குலம் என அமைந்தாய்” என்றார் என்க. பிரமதேவன்-
புலத்தியன்-விச்சிரவசு-வீடணன் என்பது குலமுறை. வீடணன்
பிரமதேவனின் கொள்ளுப்பேரன் என்க.

150. “சுக்கிரீவ! நின் தோளுடை வன்மையால் தசம்தொகு
அக் கிரீவனைத் தடிந்து, வெம்படையினால் அசைந்த
மிக்க வானரச்சேனையின் இளைப்புஅற மீண்டு, ஊர்
புக்கு வாழ்க!” எனப் புகன்றனன், ஈறிலாப் புகழோன். (10184)

(ஈறு-வரம்பு/முடிவு; தசம்-பத்து; தொகுத்தல்-இணைந்திருத்தல்/சூடி-
யிருத்தல்; கிரீவம்-கழுத்து; தடிதல்-வருத்துதல்; அசைதல்-தளர்ச்சி-
யுறுதல்)

வரம்பற்ற மிகுதியான புகழையுடையவனான இராமபிரான்,
சுக்கிரீவனை நோக்கி, “சுக்கிரீவ! உன்னுடைய தோளாற்றலால், பத்து
என்று கூடிய கழுத்துக்களையுடைய இராவணனைக் கொன்று
பகைவர்களது படைக்கலங்களால் தளர்ச்சியுற்றுச் சோர்ந்துபோயிருக்கும்
மிகுதியான வானரச்சேனைகளின் இளைப்பு நீங்கும்வண்ணம், நீ
அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு கிஷ்கிந்தை நகருக்குச் சென்று இனிது
வாழ்வாயாக!” என்று கூறினான்.

கிரீவம்-கழுத்து; சுக்கிரீவம்-அழகிய கழுத்து; சுக்கிரீவன்-அழகிய
கழுத்தை உடையவன்; தசம்தொகு அக்கிரீவன்-பத்துக் கழுத்துக்களையுடைய அந்த இராவணன்.

151. வாஸி சேயினை, சாம்பனை. பனசனை, வயப்போர்
நீலன் ஆதிய நெடும்படைத் தலைவரை, நெடிய
காலின் வேலையைத் தாவி மீண்டு அருளிய கருணை
போலும் வீரனை, நோக்கி, மற்று இம்மொழி புகன்றான். (10185)

(வாலிசேய்-அங்கதன்; வய-வலிய; ஆதியாம்-முதலிய; வேலை-கடல்; வீரன்-அனுமன்)

வாலியின் புதல்வனான அங்கதன், சாம்பன், பனசன் மற்றும் வலிய போர்த்திறன்படைத்த நீலன் முதலான பெரும் படைத் தலைவர்கள், தனது நீண்ட கால்களால் கடலைத் தாண்டி இலங்கையை அடைந்து, சீதாதேவியைக் கண்டு மீண்டு வந்து மகிழ்ச்சிச் செய்தியைத் தெரிவித்த பெருங்கருணையே வடிவான அனுமன் ஆகிய வீரர்களையெல்லாம் நோக்கி, "நீங்கள் எல்லோரும் உங்கள் ஊருக்குச் சென்று இனிது வாழ்வீர்களாக!" என்ற சொற்களைக்கூறி வாழ்த்தினான் இராமபிரான்.

இங்கே "இம்மொழி" என்பது, முன்பு சுக்கிரீவன் முதலானவர்களுக்குக் கூறிய அதே சொற்கள் என்று பொருள்படும். இராமபிரான் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் பார்த்து "நீங்கள் தத்தம் ஊருக்குச்சென்று இனிது வாழ்ந்திருப்பீர்களாக!" என்று கூறியசொற்கள் ஆகும் என்றும் பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

152. அனைவரும் சேர்ந்து இராமபிராணிடம் வருதல்

ஐயன் இம்மொழி புகன்றிட, துணுக்கமோடு அவர்கள்,
மெய்யும் ஆவியும் குலைதர, விழிகள் நீர் ததும்ப,
செய்ய தாமரைத் தாளிணை முடிஉறச் சேர்த்தி,
"உய்கிலேம், நின்னை நீங்கின்" என்று இனையன உரைத்தார். (10186)

(ஐயன்-தலைவன்/இராமபிரான்; துணுக்கம்-அச்சம்; குலைதருதல்-நடுங்குதல்; செய்ய-சிவந்த; இணை-இரண்டு; தாள்-திருவடிகள்; முடி-தலை; சேர்த்தி-வணங்கி; உய்தல்-பிழைத்திருத்தல்; இனையன-இத்தகைய)

தலைவனாகிய இராமபிரான் இவ்வாறு கூறியதைக்கேட்ட அங்கதன் முதலிய அவர்கள் எல்லோரும் அச்சத்தால் உடலும் உள்ளமும் நடுங்க, விழிகளில் கண்ணீர்பெருகி வழிய, அவனது சிவந்த தாமரைபோலும் இரு திருவடிகளிலும் தங்கள் தலைகளைப் பொருந்தச்செய்து வணங்கி, "உன்னைவிட்டுப் பிரிந்தால் நாங்கள் உயிர்பிழைத்திருக்கமாட்டோம்" என்றுகூறி, மேலும் கீழ்வருவனவற்றைக் கூறத்தொடங்கினார்கள்.

153. "பார மாமதில் அயோத்தியின் எய்தி, நின் பைம்பொன்
ஆர மாமுடிக்கோலமும், செவ்வியும் அழகும்
சோர்வு இலாது, யாம் காண்குறும் அளவையும் தொடர்ந்து
பேரவே அருள்" என்றனர்; உள் அன்பு பிணிப்பார். (10187)

(பிணித்தல்-அகப்படுத்துதல்/கட்டுண்ணுதல்; ஆரம்-முத்துக்கள்;
செவ்வி-சிறப்பு; அழகு-பொலிவு; சோர்வு-தளர்ச்சி; பேர்தல்-மீண்டு
திரும்புதல்; பாரம்-பெரிய)

இராமபிரானின் நிறைந்த அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களும், இராம
பிரான்மேல் அளவுக்கதிகமான அன்பைச் சொரிபவர்களுமான வீடணன்
முதலியோர் இராமபிரானை நோக்கி, "மிகப் பெரிய சிறந்த மதில்களால்
சூழப்பெற்ற அயோத்தி மாநகரை உன்னுடன் சேர்ந்து வந்து அடைந்து,
பின்னர் அங்கே நிகழ இருக்கின்ற, பசிய பொன்னாலானதும் முத்துக்கள்
பதிக்கப்பெற்றதுமாகிய திருமுடி சூட்டுகின்ற அந்தக் கோலத்தையும்,
சிறப்பையும், பொலிவினையும், நாங்கள் எல்லோரும் சற்றும்
தளர்ச்சியுறாது கண்டுகளிக்கும் வரையிலும், உன்னைப் பின்பற்றி வந்து,
பின்னர் எங்கள் நாடுகளுக்குத் திரும்பும்படி அருள்புரிவீராக!" என்று
வேண்டிக்கொண்டனர்.

"கோலம், செவ்வி, அழகு" என்ற சொற்கள் எல்லாம் மேற்போக்காகப்
பார்த்தால் ஒரேபொருளைத் தருவனபோலத் தோன்றும். அவற்றிற்குள்
சிறுசிறு வேறுபாடு உண்டு. கோலம் என்பது திருமுடியின் புறவனப்பு;
செவ்வி என்பது திருமுடி இராமபிரானை அலங்கரிக்கும் சீர்மை; அழகு
இவை இரண்டும் சேர்ந்து விளங்கும் பொலிவு எனக்கொள்க. "உள் அன்பு
பிணிப்பார்" என்பது "அன்பெனும் வலையில் அகப்படும் மலையே;
அன்பெனும் குடிலுக்கும் அரசே" என்ற திருவருட்பாவை நினைவு
படுத்துவதைக் காண்க.

154. அன்பினால் அவர் மொழிந்த வாசகங்களும், அவர்கள்
துன்பம் எய்திய நடுக்கமும் நோக்கி, "நீர் துளங்கல்;
முன்பு நான் நினைந்திருந்தது அப்பரிசு; நும் முயற்சி
பின்பு காணுமாறு உரைத்தது" என்று உரைத்தனன், பெரியோன். (10188)

(வாசகம்-சொற்கள்; நோக்குதல்-எண்ணுதல்; துளங்குதல்-மனம்
கலங்குதல்; பரிசு-தன்மை; முயற்சி-உள்ளக்கருத்து; பெரியோன்-
பெருந்தகையன்/இராமபிரான்)

இவ்வாறு அவர்கள் தன்னிடத்துப் பேரன்புகொண்டு கூறிய சொற்
களையும் அவர்கள்தன்பிரிவினால் படுகின்றதுயரத்தையும், அச்சத்தையும்
நன்கு சிந்தித்துப் பார்த்து, அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் மனம் கலங்க
வேண்டாம். நானும் நீங்கள் நினைப்பதுபோல்தான் எண்ணியிருந்தேன்.

இருந்தாலும் உங்கள் உள்ளக்கருத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகத்தான் இவ்வாறு கூறினேன்" என்று கூறினான் பெருந்தன்மை படைத்த இராமபிரான்.

இவ்வாறு தன் மக்களையும் அமைச்சர்களையும் நண்பர்களையும் சிற்றரசர்களையும் சோதித்துப் பார்ப்பது பேரரசர்களுக்குரிய ஒருகுணம். இவ்வாறே இவன் தந்தை தசரதன் முன்பு இவனுக்கு முடிசூட்டவேண்டும் என்று கூறியபோது யாரும் எந்த எதிர்ப்பும் தெரிவிக்காமல் ஒருசேர உடன்பட்டுக் கூறியதைக் கருத்தில்கொண்ட தசரதன் அவர்களை நோக்கி, "பொம்மல் வாசகம் உகவையின் மொழிந்ததோ, உள்ளம் நோக்கியோ, தகவென நினைந்ததோ?" என்று கேட்டதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்குக. "நான் நினைந்திருந்தது" என்பது எல்லோரையும் தன்னுடன் அயோத்திக்கு அழைத்துச்சென்று தன் முடிசூட்டுவிழாவினைக் கண்டு களித்த பின்னர் அவரவர் ஊர்களுக்குத் திரும்பிச் செல்லும்வரை தன்னைப் பிரியாது தொடர்ந்திருத்தல் என்பதைக் குறிக்கும்.

155. ஐயன் வாசகம் கேட்டலும், அரிசுலத்து அரசும்,
மொய்கொள் சேனையும், இலங்கையர் வேந்தனும், முதலோர்
வையம் ஆளுடை நாயகன் மலர்ச்சரண் வணங்கி,
மெய்யினோடு அருந்துறக்கம் உற்றார் என, வியந்தார். (10189)

(அரி-வானரம்; மொய்த்தல்-நெருங்கிச்சூழ்தல்; வையம்-உலகம்; நாயகன்-தலைவன்/இராமபிரான்; சரண்-திருவடிகள்; மெய்-உடம்பு; துறக்கம்-சுவர்க்கம்)

தலைவனான இராமபிரானின் இத்தகைய சொற்களைக் கேட்டதும், குரக்கினத்தலைவனாகிய சுக்கிரீவன், அங்கே அடர்ந்து நெருங்கியிருந்த வானரச்சேனைகள், இலங்கைவேந்தன் வீடணன் ஆகிய எல்லோரும், இவ்வுலகையே தன் ஆட்சிக்கு உட்படுத்திக்கொள்ளும் தலைவனாகிய இராமபிரானின் தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை வணங்கி, தாம் இப்போது கொண்டிருக்கின்ற இந்த உடம்புடனே, யாரும் அடைதற்கரிய சுவர்க்கலோகம் சென்றடைந்தனர் என்று கருதுமாறு வியப்புற்று மகிழ்ந்தார்கள்.

"மெய்யினோடு அருந்துறக்கம் உற" முயற்சிசெய்தவன் திரிசங்கு என்பதை இங்கு நினைவுகூர்க. இப்பொழுது மனிதர்களாகப் பெற்றிருக்கின்ற இந்த ஊன் உடம்போடு சொர்க்கம் செல்ல முடியாது என்பது கருத்து. இதனைச் "சதேக முக்தி" என்பர். இதற்கு எதிர்ப்பதம் "விதேக முக்தி" என்பதாம். தேகத்தை விட்டுச்செல்வது விதேகமுக்தி, தேகத்துடன் செல்வது சதேகமுக்தி என்க. இவ்வாறு சதேகமுக்தியடைவது சிறந்ததவம் செய்தவர்களுக்கு மட்டுமே கைவரப்பெறும் என்பதையும் நினைவிற்கொள்க.

156. விமானத்தில் ஏறுமாறு இராமபிரான் பணித்தல்

அனையது ஆதிய சேனையோடு, அரசனை, அனிலன் தனயன் ஆதியாம் படைப்பெரும் தலைவர்கள் தம்மை, வனையும் வார்கழல் இலங்கையர் மன்னனை, "வந்து இங்கு இனிதின் ஏறுமின் விமானம்" என்று இராகவன் இசைத்தான். (10190)

(அனையது-அத்தகையது; அனிலன்-வாயுதேவன்; தனயன்-புதல்வன்; வனைதல்-அலங்கரித்தல்/கட்டுதல்; வார்-நீண்ட; இசைத்தல்-சூறுதல்/பணித்தல்)

அவ்வாறு வியந்து மகிழ்ந்தவர்களான வானரசேனையையும், அவர்களது அரசனாகிய சுக்கிரீவனையும், காற்றின் புதல்வனாகிய அனுமனையும், மற்றும் பெரிய படைத்தலைவர்களையும், அலங்கரிக்கப்பட்ட நீண்ட வீரக்கூழலையணிந்த இலங்கை மன்னனான வீடணனையும் நோக்கி, இராமபிரான் "நீங்கள் எல்லோரும் வந்து இந்த விமானத்தில் இனிதாக ஏறி அமர்ந்து கொள்ளுங்கள்" என்று பணித்தருளினான்.

"அனிலன்" என்ற சொல்லுக்குக் காற்று என்பது பொருள் என்பதை முன்பே நாம் கண்டு வந்திருக்கிறோம்.

157. சொன்ன வாசகம் பிற்பட, சூரியன் மகனும்,
மன்னு வீரரும், எழுபது வெள்ள வானாரும்,
கன்னி மாமதில் இலங்கை மன்னோடு, கடற்படையும்,
துன்னினார், நெடும் புட்பகம் மிசை ஒரு சூழல். (10191)

(மிசை-மேல்; சூழல்-பக்கம்; துன்னுதல்-நெருங்குதல்/பொருந்தித் தங்குதல்)

என்று அவ்வாறு இராமபிரான் கூறிய சொற்கள் அவர்கள் காதில்விழுந்த உடனே, அந்தச் சொற்களும் பிற்பட்டுப்போகும்படி, மிக விரைந்து, சூரியனின் மகன் சுக்கிரீவனும், நிலைபெற்ற அவனது வானரச் சேனைப் படைத்தலைவர்களும், எழுபது வெள்ளம் என்று கூறப்படுகின்ற வானரச்சேனை முழுவதும், என்றும் அழியாத, பிறரால் கைப்பற்ற முடியாத மதிலையுடைய இலங்கை அரசன் வீடணனும், அவனுடைய கணக்கிலடங்கா இராக்கதப் போர்வீரர்களும், அந்த நீண்டபெரிய புட்பகவிமானத்தில் ஒரு மூலையில்-ஒரு பக்கத்தில்-ஒரு ஓரத்தில் நெருங்கி அமர்ந்தார்கள்.

இவ்வளவு பேரும் புட்பகவிமானத்தில் ஒரு பக்கத்தில்தான் அமர்ந்தார்கள் என்பதனால் அந்தப் புட்பகவிமானத்தின் பரப்பும், கொள்ளளவும், சிறப்பிக்கப்பட்டது என்க. "கடற்படை" என்பது உருவகம். கடல்போன்று பெரிய விரிந்து அகன்றபடை என்பது பொருள்.

வானரவீரர்கள் முன்பு இறந்துபட்ட எல்லோரும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர். எனவே முன்பு சொன்ன எழுபது வெள்ளம்சேனை என்றே இங்கும் குறிப்பது காண்க.

158. "பத்து நாலென அடுக்கிய உலகங்கள் பலவின்
மெத்து யோனிகள் ஏறினும் வெளியிடம் மிகுமால்;
முத்தர் ஆனவர் இதன்நிலை மொழிகுவது அல்லால்,
இத் தராதலத்து, இயம்புதற்கு உரியவர் யாரே?" (10192)

(யோனி-உடம்பு/உயிர்வர்க்கங்கள்; முத்தர்-ஞானிகள்; தராதலம்-நிலவுலகம்; மெத்து-மிகுந்துள்ள; நிலை-இயல்பு/தன்மை)

ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும் கீழ் ஏழ், மேல் ஏழ் என்று கூறப்படுகின்ற பதினான்கு உலகங்கள் எல்லாவற்றிலும் மிகுதியாக நிறைந்து காணப்படும் உயிரினங்கள் எல்லாம் ஒருசேர ஏறி அமர்ந்தாலும், இந்தப் புட்பகவிமானத்தில் இன்னும் வெற்றிடம் மிகுதியாகவே காணப்படும். எனவே இந்தப் புட்பகவிமானத்தின் தன்மையைப் பற்றி பந்தபாசங்கள் நீங்கிய மெய்யுணர்வுடைய பெரும் ஞானிகள் தங்கள் ஞானத்தால்தான் இதன் சிறப்பை எடுத்துக்கூற இயலுமேயன்றி இந்தப் பூமியில் வாழ்கின்ற வேறு எவராலும் எடுத்துக் கூறமுடியாது" என்கிறான் கவிஞன்.

"மெத்து" என்ற சொல்லுக்கு மிகுதி என்பது பொருள். உலக வழக்கில் "மெத்தப்படித்தவன்" என்ற கூறுகிறோம் அல்லவா? அதற்கு மிகுதியாகப் படித்தவன் என்பதுதானே பொருள்? அது இப்போது வஞ்சகப் புகழ்ச்சியாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. "யோனிகள்" என்பது உயிர் வர்க்கங்களை -உயிரினங்களைக் குறிக்கும். "வெளியிடம்" என்பது வெற்றிடம், காலிஇடத்தைக் குறிக்கும். முத்தர் என்பது எதுகைநோக்கி முத்தர் என்றாயிற்று. பந்தபாசங்களை விட்டு நீங்கிய ஞானியர் முத்தர் எனப்படுவர். தரைத்தலம் தரையாகிய இடம் என்பது தராதலம் என்று புணர்ந்து பூமியைக் குறித்தது. "யாரே" என்பதில் உள்ள ஏகாரம் ஒருவரும் இல்லை என்ற எதிர்மறைப்பொருளைத்தரும்.

159. எழுபது வெள்ளத்தோரும், இரவி கான்முளையும், எண்ணின்
வழுவினா இலங்கை வேந்தும், வான்பெரும் படையும் சூழ
தழுவுகீ இளைய கோவும், சனகன் மாமயிலும், போற்ற
விழுமிய குணத்து வீரன் விளங்கினன், விமானத்து உம்பர். (10193)

(இரவி-சூரியன்; கான்முளை-புதல்வன்; எண்-மனம்; வழு-குற்றம்; வான்-சிறந்த/பெரிய; தழுவுதல்-உடையதாயிருத்தல்; விழுமிய-சிறந்த; வீரன்-இராமபிரான்; போற்றுதல்-துதித்தல்)

எழுபது வெள்ளம் வானரசேனையும், சூரியன் புதல்வனான சுக்கிரீவனும், எண்ணத்தில் குற்றமில்லாத இலங்கை வேந்தனாகிய வீடணனும், மிகப்பெரிய அவனுடைய இராக்கதப்படையும், தன்னைச் சுற்றி அமர்ந்திருக்க, புகழ் அமையப்பெற்ற பெருமைசான்ற இளவரசனாகிய இலக்குவனும், சனகன் பெற்றெடுத்த சிறந்த மயில் போலும் சாயலையுடைய சீதாதேவியும், போற்றித் துதித்து நிற்க, மிக்க நற்குணங்களும், உயர்ந்த பண்புகளும் அமையப்பெற்ற வீரனான இராமபிரான் புட்பகவிமானத்தில் பொலிவுற்றுத் திகழ்ந்தான்.

“எண்ணின் வழுஇலா, இலங்கை வேந்தன்” என்று வீடணனைக் குறிப்பதை நோக்குக. இவன் அண்ணன் இராவணன்மனம், வாக்கு, காயம் முதலிய அனைத்திலும் வழுவுற்றிருந்தவன். எனவே அவனிடமிருந்து இவனை வேறுபடுத்திக் காண்பிப்பதற்காகவே வீடணனை “எண்ணின் வழுவினா இலங்கை வேந்தன்” என்று சிறப்பித்துச் சொன்னான் என்க.

160. அண்டமே போன்றது ஐயன் புட்பகம்; அண்டத்து உம்பர்
எண்தரும் குணங்கள் இன்றி, முதல் இடை ஈறு இன்றி ஆகி
பண்டை நான்மறைக்கும் எட்டாப் பரஞ்சுடர் பொலிவதேபோல்
புண்டரீகக் கண் வென்றிப் புரவலன் பொலிந்தான் மன்னோ! (10194)

(அண்டம்-அண்டகோளம்/உலகஉருண்டை/உலகப்பரப்பு; உம்பர்-மேல்; எண்தருதல்-எண்ணி அளவிட்டு உரைத்தல்; முதல்-தோற்றம்; இடை-நிலைத்து நின்றல்; ஈறு-முடிவு; பண்டை-தொன்மைவாய்ந்த; பரஞ்சுடர்-பேரொளிப்பிழம்பு/பரம்பொருள்; புண்டரீகம்-செந்தாமரை மலர்; புரவலன்-வேந்தன்; எட்டுதல்-புலனாதல்)

தலைவன் இராமபிரான் ஏறி அமர்ந்திருக்கும் புட்பகவிமானம், இந்த உலக உருண்டையைப்போல் அகன்று பரந்திருந்தது; அதன்மேலே எண்ணிறந்த நற்குணங்கள் கொண்டவனும், தோற்றம், நிலை, அழிவு என்பன இல்லாதவனும், என்றும் ஒரேதன்மையில் இருப்பவனும், மிகத் தொன்மையான அநாதியான நான்குவேதங்களினாலும் புலன்கொண்டு அறிய முடியாதவனும், பேரொளிப்பிழம்பாகிய பரம்பொருள் பொலிவுற்று விளங்குவதுபோல, செந்தாமரைமலர்போலும் சிவந்த கண்களையுடையவனும், வெற்றியையே உடையவனும், எல்லா உயிரினங்களையும் காத்தருளும் தொழிலையுடையவனுமான இராமபிரான், மிக்க சிறப்புடன் வீற்றிருந்தான்.

“அண்டம்” என்பது உலக உருண்டையைக் குறிக்கும். “எண் தரும் குணங்கள் இன்றி” என்ற சொற்றொடர் மேம்போக்காகப் பார்த்தால் எதிர்மறைப் பொருள்போன்று தோன்றும். அதற்கு “எண்ணி அளவிட்டு உரைத்தற்குரிய குணங்கள்போலல்லாமல், கடல்போன்று எல்லையற்ற நற்குணங்களை உடையவன் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

"எட்டா" என்பது கட்புலனுக்கும் அறிவுப்புலனுக்கும் எட்டாத என்ற பொருளைக்காட்டிலும் அணுகுதற்கு எட்டாத பரம்பொருள் என்ற பொருள் இன்னும் சிறக்கும்.

161. எல்லோரையும் மாணுட வடிவம் கொள்ளப் பணித்தல்

தேனுடை அலங்கல் மௌலிச் செங்கதிர்ச் செல்வன் சேயும்,
மீனுடை அகழி வேலை இலங்கையர் வேந்தும், வெற்றித்
தானையும், பிறரும், மற்றைப் படைப்பெருந் தலைவர் தாமும்,
மாணுட வடிவம் கொண்டார், வள்ளல் தன் வாய்மை தன்னால்.

(10195)

(அலங்கல்-மலர்மாலை; மௌலி-முடி; வேலை-கடல்; வாய்மை-வாய்மொழி; தானை-சேனை)

தேன்பொருந்திய மலர்மாலையை உடைய கிரீடத்தை அணிந்தவனும், சிவந்த கிரணங்களையே தன்னுடைய செல்வமாகக் கொண்டவனும் ஆகிய சூரியனின் புதல்வனான சுக்கிரீவனும், மீன்களை மிகுதியாகப் பெற்றிருக்கின்ற கடலையே தமது நகரத்துக்கு அகழியாகக் கொண்டுள்ள இலங்கை நகர வேந்தன் வீடணனும், வெற்றிபெற்ற வானரசர் சேனைகளும், மற்ற அரக்கர்களும் இன்னும் இருபக்கமும் உள்ள பெரும் படைகளின் படைத்தலைவர்களும், வரையாது வழங்கும் இயல்புடைய வள்ளலான இராமபிரானின் வாய்மொழிப்படி, எல்லோரும் மனித உருவத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

இப்பொழுது அவர்கள் இருக்கின்ற குரங்கு வடிவத்தோடும், அரக்கர்கள் உருவத்தோடும், கரடி முகத்தோடும் அயோத்தி மாநகரத்திற்குச் சென்றால் அங்குள்ளவர்கள் அஞ்சுவார்கள் என்று கருதி, இராமபிரான் தன் அருள்மொழி ஆற்றலால் அவர்களை மனித உரு ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பணித்தான் என்பதாம். இப்பொழுது குரங்குகளாக இருப்பவர்கள் எல்லாம் முன்பு தேவர்களாக இருந்தவர்கள்தானே? எனவே அவர்கள் தம் உருவத்தை மாற்றிக்கொள்வது என்பது ஒரு பெரிய காரியமல்ல. அதுபோல அரக்கர்கள் எல்லோரும் இயல்பிலேயே காமரூபிகள். வேண்டும் நேரத்தில், வேண்டும் இடத்தில், வேண்டும் உருவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுவார்கள். எனவே அவர்களுக்கும் தங்கள் உருவத்தை மாற்றிக்கொள்வதில் எந்த இடர்ப்பாடும் இல்லை என்பதாம்.

162. புட்பகவிமானம் புறப்பட்டுப்போதல்

குடதிசை மறைந்து, பின்னர்க் குணதிசை உதயம் செய்வான்
வடதிசை அயனம் உன்னி வருவதே கடுப்ப, மானம்
தடை ஒரு சிறிது இன்று ஆகி, தாவி வரப்படரும் வேலை,
படை அமை விழியாட்கு ஐயன் இனையன பகரலுற்றான். (10196)

(குடதிசை-மேற்குத்திசை; குணதிசை-கிழக்குத்திசை; அயனம்-வழி;
கடுத்தல்-ஒத்தல்; மானம்-விமானம்; தாவுதல்-மேலே உயரச்செல்லுதல்;
படர்தல்-செல்லுதல்; வேலை-சமயம்/பொழுது; படை-வேற்படை;
இனையன-இத்தகைய; முன்னி-கருதி)

மாலைநேரத்தில் மேற்குத்திசையில் மறைந்து மறுநாள் காலை
கிழக்குத்திசையில் தோன்றும் இயல்புடைய சூரியன், தன் இயல்பைவிட்டு
நீங்கி இப்போது தன் வழியை மாற்றிக்கொண்டு, தெற்குத் திசையிலிருந்து
வடக்குத் திசைநோக்கிப் பயணம் செய்வதுபோல, அந்தப் புட்பக
விமானம், எந்தச் சிறு இடர்ப்பாடும் இல்லாமல், ஆகாயத்தின்மேலே
உயரப் பறந்து செல்லும்பொழுது, தலைவனாகிய இராமபிரான், வேற்
படை போன்ற சூரிய விழிகளையுடைய சீதாதேவிக்குப் பின்வருமாறு
கூறிக்கொண்டே செல்லலுற்றான்.

பொதுவாகச் சூரியன் தெற்கிலிருந்து வடக்குநோக்கிச் செல்லாது. இது
நிகழாநிகழ்வு. எனவே இப்பாடல் இல்பொருள் உவமையணியின்
பாற்பட்டதாகும். "சேண்மீது இவரந்து செல்கின்ற தேருக்குத் திட்டேது,
தட்டேது காண்" என்பது ஒரு நகைச்சுவைக் கவிதைவரி. ஒளிமிகுந்த
சூரியனுக்குப் புட்பகவிமானம் ஒப்பு.

163. இராமபிரான் சீதாதேவிக்கு வழிக்காட்சிகளைக் காட்டுதல்

வென்றி வீடணன் கொணர்ந்த புட்பகவிமானம் தன்மேல்,
ஒன்றும் நல் சீதையோடும், உம்பரும் பிறரும் காண,
வென்று உயர் சேனையோடும், இராமனும் விரைவின் எய்தி,
தென்திசை இலங்கை ஆதி, தேவிக்குத் தெரியக்காட்டும். (10197)

(ஒன்றுதல்-பொருந்துதல்; தெரிய-விளக்கமாக)

வெற்றிபொருந்திய வீடணன் கொண்டுத்தந்த புட்பகவிமானத்தின்மேல்
இராமபிரான் சீதாதேவியுடனும் வெற்றியைத் தேடித்தந்து உதவிய
உயர்ந்த வானரச்சேனையோடும் விரைவில் ஏறிக்கொண்டு, தேவர்களும்,
மற்றவர்களும் காணும்படி தெற்குத்திசையில் உள்ள இலங்கைநகர்
முதலாக மற்ற எல்லா இடங்களையும் சீதாதேவிக்கு நன்கு விளக்கமாகச்
கூடிக்காட்டிக் கொண்டு போனான்.

இந்தப்பாடல் எல்லாப் பிரதிகளிலும் மிகைப்பாடலாகவே காணப்படுகிறது. கம்பன்கழகச் செம்பதிப்பில் இது மூலபாடத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதால் பொருள் தரப்பட்டிருக்கிறது. எனினும் இந்தச்செய்தி முன்பே கூறப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

164. "இலங்கையை வலம்செய்து ஏக" என நினைந்திடு முன், விமானம் வலம்கிளர் கீழைவாயில் வர, "பிரகத்தன், நீலன் நலம்கிளர் கையின் மாண்டது இவண்; என, நமன்தன் வாயில் கலந்திட, "ஈங்கு கண்டாய், சுபாரிசற் கட்டது" என்றான். (10198)

(மானம்-விமானம்; கிளர்தல்-எழுதல்; கீழைவாயில்-கிழக்குவாயில்; நலம்-அழகு; இவண்-இந்தஇடம்; நமன்-இயமன்; கலத்தல்-சேர்தல்/அடைதல்; கட்டது-களைவது/கொன்றது; ஈங்கு-இவ்விடம்; சுபாரிசன்-பெரும்பக்கன்)

இராமபிரான் நமது விமானம் இப்போது இலங்கைநகரத்தை வலமாகச் சுற்றிவந்து செல்லவேண்டும் எனத்தன் மனத்திற்குள் நினைத்தபொழுதே, அவன் நினைப்பை அறிந்ததுபோல, அந்த விமானம் வலமாகச் சுற்றி வலிமைமிக்க கிழக்குக் கோபுர வாயிலை வந்தடைந்தது. அப்போது இராமபிரான் "பிரகத்தன் என்னும் அரக்கன், நீலன் என்னும் அழகிய கைகளையுடைய வானரகுலப் படைத்தலைவன் கையால் மாண்டு போனது இவ்விடத்தில்தான்" என்று சீதாதேவிக்குச் சுட்டிக்காட்டினான். பின்னர் விமானம் இயமனுக்குரிய தெற்குக்கோபுர வாயிலை வந்தடைந்ததும், இராமபிரான் "இந்த இடத்தில்தான் மாபெரும்பக்கனை அங்கதன் போரிட்டுக்கொன்றான்" என்று சுட்டிக்காட்டினான்.

165. குடதிசை வாயில் ஏக, "குன்று அரிந்தவனை வென்ற விடநிகர் மேகநாதன் இளவலால் வீழ்ந்தது" என் முன், வடதிசை வாயில் மேவ, "இராவணன் மௌலி பத்தும் உடலமும் இழந்தது இங்கு" என்று உணர்த்தி, வேறு உரைக்கலுற்றான். (10199)

(குடதிசை-மேற்குத்திசை; குன்று அரிந்தவன்-இந்திரன்; விடம்-நஞ்சு; மேகநாதன்-இந்திரசித்து; மௌலி-முடி/கிரீடம்/தலை; உடலம்-உடம்பு; உணர்த்துதல்-அறிவித்தல்)

விமானம் மேற்குக்கோபுர வாயிலை அடைந்ததும், இராமபிரான் சீதாதேவியை நோக்கி, "முன்பு மலைகளுக்கு இருந்த சிறகுகளையெல்லாம் அறுத்தெரிந்தவனான இந்திரனை வெற்றிகொண்ட, ஆலகால நஞ்சுபோன்ற கொடிய மேகநாதன் என்று அழைக்கப்படும் இந்திரசித்து, என் தம்பி இலக்குவனால் கொல்லப்பட்டது இங்குதான்" என்று சொல்லி முடிக்கும் முன்பாக, விமானம் வடக்குக்கோபுர வாயிலை அடைந்தது.

“இங்குதான் இராவணன் தன்னுடைய பத்துத் தலைகளையும் தன் உடலையும் இழந்தது” என்று சீதாதேவிக்கு அறிவித்துவிட்டுப் பின்னர் வேறு சிலவற்றைக் கூறத்தொடங்கினான்.

இலங்கையின் கிழக்குவாசலில் பிரகத்தனும், மேற்குவாசலில் பெரும்பக்கனும், தெற்குவாசலில் இந்திரசித்தும், வடக்குவாசலில் இராவணனும் தன்னாலும், இலக்குவனாலும் வானரப்படைத் தலைவர்களாலும் கொன்றழிக்கப்பட்டனர் என்பதை இராமபிரான் சீதாதேவிக்குச் சுட்டிக்காட்டிக்கொண்டு வந்தான் என்பதாம்.

166. சீரது அணையை-இராமர்பாலத்தைக் காட்டுதல்

“நன்னுதல்! நினைநீங்கி, நாள்பல கழிந்த பின்றை,
மன்னவன் இரவி மைந்தன், வான்துணையாக நட்ட
பின்னை, மாருதி வந்து, உன்னைப் பேதறுத்து, உனது பெற்றி
சொன்னபின், வானரசர் தொகுத்தது இச்சேது கண்டாய். (10200)

(நுதல்-நெற்றி; பின்றை-பின்னர்; இரவி-சூரியன்; நட்டல்-நட்புக் கொள்ளுதல்; வான்-சிறந்த/பெரிய; பேதறுத்தல்-கலக்கத்தைப் போக்குதல்; வானரசர்-வானர+ரசர்/வானரத்தலைவர்; தொகுத்தது-கட்டியது; சேது-அணை; பெற்றி-தன்மை/நிலைமை)

“நல்ல அழகிய நெற்றியை உடையவளே! சீதாதேவி! நான் உன்னை விட்டு நீங்கியபின்னர், பல நாட்கள் கழித்து, குரக்கினத்து மன்னவனும், சூரியன் புதல்வனுமாகிய சுக்கிரீவனிடம் சிறந்த பெருநட்புக் கொண்டேன். பின்னர் அவன் கட்டளையால் அவனுடைய அமைச்சனான அனுமன் இலங்கைக்குக் கடல்தாண்டி வந்து, அசோகவனத்தில் உன்னைக் கண்டு, எனது நிலையை உனக்குக்கூறி உன்கலக்கத்தைப் போக்கி, பின்னர் என்னிடம் திரும்பிவந்து உனது நிலைமை பற்றித் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியபின்னர், உன்னை அசோக வனத்திலிருந்து மீட்கும் பொருட்டும், இந்தக் கடலைக் கடக்கும் பொருட்டும் வானரப்படைத் தலைவர்களால் கட்டப்பட்டது இந்தச்சேது அணையாகும். இதனையும் காண்பாயாக!” என்கிறான் இராமபிரான்.

சுக்கிரீவனுடன் தான் கொண்ட நட்பு மிகச்சிறந்த பெரு நட்பு என்று இராமபிரான் மனந்திறந்து தன் மனைவியிடம் கூறுவதை நோக்குக.

167. “மற்று இதன் தூய்மை எண்ணின், மலர் அயன்தனக்கும் எட்டா;
பொன்தொடித் தெரிவை! யான் என் புகலுகேன்? கேட்டி! அன்பால்
பெற்ற தாய் தந்தையோடு தேசிகற் பிழைத்து, சூழ்ந்த
சுற்றமும் கெடுத்துளோரும் எதிர்ந்திடின் சுரர்கள் ஆவார்” (10201)

(தொடி-வளையல்; எண்ணுதல்-ஆராய்ந்து கூறுதல்; மலர்-தாமரை மலர்; அயன்-பிரமதேவன்; எட்டுதல்-புலப்படுதல்; தெரிவை-பெண்; புகலுதல்-சொல்லுதல்; தேசிகன்-ஆசிரியன்; பிழைத்தல்-தீங்குசெய்தல்; எதிர்தருதல்-எதிரேகாணுதல்; சுரர்-தேவர்கள்)

“பொன்னால் இழைத்துச் செய்யப்பட்ட வளையல்களை அணிந்த வளே! சீதாதேவி! மேலும் இதன் பரிசுத்தமான தன்மையைப் பற்றி ஆராய்ந்து கூறப்போனால், இதன் இயல்புகள் தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனுக்கும் கூடப் புலப்படாததாகும்; இருந்தாலும் கூறுகிறேன். கேட்பாயாக! “அன்பினால் தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாய்தந்தையர்க்கும், ஆசிரியருக்கும் மனம் மொழி மெய்களால் தீங்கிழைத்தவர்களும், தன்னைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருக்கின்ற சுற்றத்தார் களைக் கெடுத்தவர்களாகிய பாவினள்கூட, இந்தச் சேதுஅணையின் நேர்எதிரில் வந்து அதனைக் கண்ணுறுவார்கள் என்றால், அவர்கள் அப்பாவம் நீங்கித் தேவர்களாகிவிடுவார்கள்” என்கிறான் இராமபிரான்.

“சேது அணையின் - இராமபாலத்தின் சிறப்புப் பேசப்படுகிறது.

168. “இந்திரற்கு அஞ்சி, மேல்நாள், இருங்கடல் புக்கு நீங்காக் கந்தர சயிலம், தன்னைக் கண்டவர் வினைகள் தீர்க்கும் கந்தமாதனம் என்று ஒதும் கிரி இவண் கிடப்பக் கண்டாய்! பைந்தொடி! அடைத்த சேது பாவனம் ஆயது” என்றான். (10202)

(பைந்தொடி-பசும்பொன்னாலான வளையல் அணிந்தவள்; மேல் நாள்-முற்காலம்; இரும்-பெரிய; கந்தரம்-குகை; சயிலம்-மலை; கிரி-மலை; கிடத்தல்-நிலைபெற்றிருத்தல்; பாவனம்-மிகவும் தூய்மை யானது)

“பசிய பொன்னாலான வளையல்களை அணிந்திருப்பவளே! சீதா! முற்காலத்தில் மலைகளுக்கெல்லாம் சிறகுகள் இருந்தன; அவற்றால் அவை எல்லா இடங்களுக்கும் பறந்துசென்று எல்லோர்க்கும் தீங்கு விளைவித்து வந்தன. எனவே இந்திரன் தன் வச்சிராயுதத்தால் அதன் சிறகுகளை அறுத்தெறிந்தான். அவனிடம் அச்சம்கொண்டு சில மலைகள் பெரிய கடலுக்குள் புகுந்து வெளிவராது தம்மை ஒளித்துக்கொண்டன. அம்மலைகளுள் ஒன்று கந்தமாதனம் என்று அழைக்கப்படுவது. அது பல குகைகளைக் கொண்ட பெருமைவாய்ந்த மலை; அது அதனை ஒருமுறை பார்த்தவர்களின்பாவங்களையும், தீவினைகளையும் போக்கும் பேராற்றல் பெற்றது. அந்த மலை இங்கேதான் நிலையாக இருக்கிறது. இப்போது இந்தப்பாலத்தைக் கட்டியதால் இந்த அணையும் தூய்மைபெற்றதாகி விட்டது” என்கிறான் இராமபிரான்.

இவ்வாறு தன்னை ஒளித்துக்கொண்ட மலைகளுள் ஒன்று மைந்நாகம் என்பது நாம் முன்பு கண்டுவந்ததே. இப்பொழுதும் இந்த கந்தமாதனம்

என்னும் மலை இராமேஸ்வரத்திற்கு அருகில் ஒரு சிறு குன்றாகக் காட்சி அளித்து வருகிறது என்பதை உணர்க. "பாவனம்" என்ற சொல் நமக்குப்புதிது. தூய்மை என்பது பொருள்.

169. "கங்கையோடு யமுனை, கோதாவரி, நருமதை, காவேரி,
பொங்குநீர் நதிகள் யாவும், படிந்து அலால் புன்மை போகா;
சங்கு எறி தரங்க வேலை தட்ட இச்சேது என்னும்
இங்கு இதின் எதிர்ந்தோர் புன்மை யாவும் நீங்கும் அன்றே" (10203)

(படிதல்-மூழ்குதல்; புன்மை-மாசு/குற்றம்/களங்கம்; எறிதல்-வீசுதல்; தரங்கம்-அலைகள்; வேலை-கடல்; தட்டல்-தடுத்துக் கட்டுதல்; புன்மை-தீவினைகள்; எதிர்ந்தோர்-எதிரில் கண்ணுற்றவர்)

"கங்கை, யமுனை, கோதாவரி, நருமதை, காவிரி ஆகிய மிக்க நிரையுடைய புண்ணிய நதிகளில் எல்லாம், மூழ்கி எழுந்தால்தான், மனிதனுடைய புறஅழுக்குகள் நீங்கும். அவற்றில் மூழ்காமல் கண்ணுற்று நின்றால் அவை நீங்கமாட்டாது. ஆனால் சங்குகளை வீசுகின்ற அலைகளையுடைய கடலில் தடுத்துக் கட்டப்பெற்ற இந்தச்சேது என்னும் புண்ணிய தீர்த்தம் நிறைந்த அணையினைக் கண்ணுற்றவர்களின் தீவினைகளையாவும் அப்பொழுதே நீங்கிவிடும்" என்கிறான் இராமபிரான்.

புண்ணிய நதிகள் யாவற்றினும் மேலானது இப்புண்ணிய தீர்த்தம் நிறைந்த சேதுஅணை-இராமர்பாலம் என்கிறான் இராமபிரான். புண்ணிய தீர்த்தங்களில் முழுதி நீராடினால்தான் பாவங்கள் நீங்கும்; ஆனால் இராமபாலத்தைப் பார்த்தாலே தீவினைகள் முழுவதும் நீங்கும் என்று சேதுஅணையின் சிறப்புப் புலப்படுத்தப்பட்டது. இங்கு கூறப்பட்டுள்ள நதிகளில் நருமதை மட்டும் கிழக்கிலிருந்து மேற்குநோக்கி ஓடும் நதி. எனவே இது "நதம்" என்று வழங்கப்பெறும். மற்ற நதிகள் எல்லாம் மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கிப் பாய்வன என்பது அறியற்பாலது.

170. நெற்றியின் அழலும், செங்கண் நீறணி கடவுள் நீடு
கற்றை அம்சடையில் மேவு கங்கையும், "சேது ஆகப்
பெற்றிலம்" என்று கொண்டு, பெருந்தவம் புரிகின்றாளால்;
மற்று இதன் தூய்மை எவ்வாறு உரைப்பது? மலர்க்கண் வந்தாய்!" (10204)

(மலர்-தாமரைமலர்; அழல்-நெருப்பு; கற்றை-தொகுதி; மேவுதல்-பொருந்தியிருத்தல்; நீறு-திருநீறு)

"நெற்றியில் சுடர்விட்டு எரியும் சிவந்த கண்களையுடையவனும், உடம்பு பூராவும் திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டிருப்பவனுமான சிவபெருமானின் நீண்ட சடைத்தொகுதியில் பொருந்தியிருக்கும் ஆகாயகங்கை கூட, "நாம் சேதுவாகும் பேறு பெறவில்லையே" என்று தன் மனத்தில்

வருத்தம் கொண்டு, அங்கே பெரிய தவம்செய்து கொண்டிருக்கிறாள் என்றால், இந்தச் சேதுஅணையின் தூய்மையைப் பற்றி நான் இன்னும் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? அவற்றை எப்படி எடுத்துரைப்பது?" என்று தாமரைமலரினின்றும் தோன்றிய திருமகளின் அம்சமாகிய சீதாதேவியை அழைத்துக் கூறுகிறான் இராமபிரான்.

இதன் பின்னர் உள்ள சுமார் என்பது பாடல்கள் மிகைப்பாடல்களாகப் பல அச்சப்பிரதிகளில் காணப்படுகின்றன. எனினும் அவற்றில் ஏறக்குறைய பதினான்கு பாடல்கள் தென்திசையில் உள்ள, இந்தச் சேதுத் தீர்த்தத்தைத்தரிசித்தால் என்னென்னபாவங்கள்நீங்கும் என்பதை எடுத்துக் கூறுகின்றன. அவை முன்பு பரதன் கோசலையிடம் கூறிய நரகத்தில் சேரும் செயல்களைச் செய்பவர்பற்றி வரிசைப்படுத்திக் கூறினான் அல்லவா?" அவற்றையே ஒத்திருக்கின்றன என்பதும் கருதத்தக்கது.

171. தெவ் அடும் சிலைக்கை வீரன் சேதுவின் பெருமையாவும்,
வெவ்விடம் பொருது நீண்டு மிளிர்ந்தும் கருங்கண் செவ்வாய்,
நொவ் இடை, மயில் அணாட்கு நுவன்றுழி, "வருணன் நோனாது
இவ்விடை வந்து கண்டாய், "சரண்" என இயம்பிற்று" என்றான். (10205)

(தெவ்-பகைவர்; அடுதல்-கொல்லுதல்; விடம்-நஞ்சு; மிளிர்ந்தல்-ஒளிர்ந்தல்; நொவ்-வருந்தும்; நுவல்தல்-கூறுதல்; நோனல்-பொறுத்துக் கொள்ளுதல்; இவ்விடை-இந்தஇடம்; சரண்-அபயம்/அடைக்கலம்)

பகைவர்களைக் கொல்லும் இயல்புடைய கோதண்டம் என்னும் வில்லைக் கையிலேந்திய வீரனான இராமபிரான், சேது அணையின் பெருமைகள் எல்லாவற்றையும், கொடிய நஞ்சு போன்று, காதளவும் நீண்டு ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் கரிய கண்களையும், சிவந்த வாயினையும், நுண்ணிய இடையையும், மயில்போலும் சாயலையும் உடையவளான சீதாதேவிக்குக் கூறிகொண்டுவரும்போது, "நான் முன்பு அக்னியாஸ்திரத்தை ஏவியபொழுது, அதன் வெப்பத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமல், வருணன் ஓடிவந்து என்னிடம் "அடைக்கலம்" என்று கூறிவந்து விழுந்த இடம் இதுதான்" என்றுகூறி அவ்விடத்தையும் காணச் சொன்னான் இராமபிரான்.

இப்பொழுது இந்த இடம் "தர்ப்பசயனம்" என்றும் "திருப்புல்லணை/திருப்புல்லாணி" என்றும் வழங்கப்பட்டு வருவதையும் நினைக.

172. "இது தமிழ் முனிவன் வைகும் இயல்தரு குன்றம்; முன் நானு
அது வளர் மணிமால் ஓங்கல்; உப்புறத்து, உயர்ந்து தோன்றும்
அது திகழ் அனந்த வெற்பு" என்று அருள்தர, "அனுமன் தோன்றிற்று
எது?" என, அணங்கை நோக்கி, "இற்று" என இராமன் சொன்னான்.

(10206)

(தமிழ் முனிவன்-அகத்தியன்; வைகுதல்-எழுந்தருள்தல்/தங்கி வாழ்தல்; இயல்-பெருமைத்தன்மை; குன்றம்-பெரியமலை; நாறுதல்-தோன்றுதல்; மால்-திருமால்; ஓங்கல்-மலை; உப்புறம்-அப்பால்; வெற்பு-மலை; அணங்கு-தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த பெண்/சீதாதேவி; இற்று-இதுதான்; அனந்த வெற்பு-ஆதிசேஷன் உருக்கொண்ட மலை/சேஷகிரி/திருவேங்கடமலை; அனந்தன்-ஆதிசேஷன்; வளர்தல்-எழுந்தருளியிருத்தல்)

இராமபிரான் சீதாதேவிக்கு, அருகில் இருக்கும் பெரிய மலையைச் சுட்டிக்காட்டி, "இது தமிழ் மொழிக்கு இலக்கணப் ஆக்கித்தந்த அகத்திய முனிவன்எழுந்தருளியுள்ளபெருமைமிக்கபெரியமலையாகும்என்றான். தமக்கு முன்னால் தோற்றமளிக்கின்ற மலையைச் சுட்டிக்காட்டி "அது திருமால் எழுந்தருளியிருக்கும் அழகிய, மணம்பரப்பும் சோலைகள் நிறைந்த திருமால் இருஞ்சோலைமலை" என்றான். "இவ்விரண்டு மலைகளுக்கும் அப்பால் சேய்மையில் உயர்ந்து விளங்கித் திகழ்வது ஆதிசேஷன் உருவைக்கொண்ட திருவேங்கட மலையாகும்" என்று கூறினான். இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சீதாதேவி பேராவல் கொண்டு "அனுமன் தங்களை முதன்முதல் சந்தித்த இடம் எது?" என்று கேட்க, அதற்கு இராமபிரான் இரையைன் குன்றத்தைச் சுட்டிக்காட்டி "இதுதான்" என்று கூறி அருளினான்.

தமிழ்முனிவன் அகத்தியன் பற்றிக் காப்பியத்தில் கம்பன் பல இடங்களில் புகழ்ந்து பேசியிருப்பதையும் நினைவிற்கொள்க. பொதிய மலை, மலையம் என்றும் வழங்கப்பெறும். இது என்பது அண்மைச்சுட்டு; உது என்பது நடுவிடச்சுட்டு; அது என்பது சேய்மைச்சுட்டு; குன்றம், ஓங்கல், வெற்பு என்பனவெல்லாம் மலையைக் குறித்த ஒருசொல். திருவேங்கடமலைக்கு அனந்த வெற்பு என்பது பெயர். காரணம் அம்மலை ஆதிசேஷன் உருக்கொண்டு அமைந்தது என்பர். சீதாதேவிக்கு அனுமன்பால் இருந்த பேரன்பினால் அனுமன் முதன்முதல் தோன்றிய இடம்பற்றி அறிந்துகொள்ளும் ஆவல் மீதூர இவ்வாறு கேட்டாள் என்க. ஆழ்வார்கள் பாடிய பாசுரங்களில் எல்லாம் திருமாலிருஞ்சோலையும், திருவேங்கடமலையும் ஒருசேரவே பாடப்பெற்றிருக்கின்றன. "தென்னன் உயர் பொருப்பும், தெய்வ வடமலையும்" என்பதும் "மின்னி மழைதவழும் வேங்கடத்து எம்வித்தகனை, மன்னனை மாலிருஞ்சோலை மணாளனை" என்பதும் பெரிய திருமடல்.

"திருமாலிருஞ்சோலை" இப்போது கள்ளழகர் கோவில் என வழங்கப் படுகிறது. பாண்டியநாட்டில் உள்ளது; திருவேங்கடமலை எப்படி சேஷகிரி என்று வழங்கப்படுகிறதோ அதுபோலத் திருமாலிருஞ்சோலை ரிஷபகிரி என வழங்கப்படுகிறது. "தமிழ்மொழியை அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொல் ஆணங்கு" என்றும் கூறுவர். "என்றும், தமிழ்மொழிக்கே ஆகஸ்தியம் என்று ஒரு பெயரும் உண்டு" என்றும் உ.வே.சா பதிப்பு

கூறுவது நமக்குப் புதியசெய்திகள். இராமபிரான் சேது அணை, திருப் புல்லணை முதலியவற்றைச் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டு, பொதியமலை, திருமாலிருஞ்சோலைமலை, திருவேங்கடமலை இரலைக்குன்றம் முதலியவற்றையும் காட்டிக்கொண்டு வந்தான் என்பதாம்.

173. "வாலி என்று அளவுவில் ஆற்றல் வன்மையான், மகரநீர் சூழ் வேலையைக் கடக்கப்பாயும் விறல் உடையவனை வீட்டி, நூல்இயல் தருமநீதி நுனித்து அறம்குணித்த மேலோர் போல்இயல் தபனன் மைந்தன் உறைதரும் புரம் ஈது" என்றான். (10207)

(விறல்-வீரம்/தறுகண்மை; வீட்டுதல்-கொன்றழித்தல்; நுனித்து-நுட்பமாக; குணித்தல்-ஆராய்ந்து உணர்தல்; மேலோர்-பெருமக்கள்; தபனன்-சூரியன்; புரம்-நகரம்/கிட்கிந்தை; மகரம்-சுறாமீன்)

இராமபிரான் சீதையிடம், "அளவற்ற ஆற்றலும், வலிமையும், சுறாமீன்கள் நிறைந்த வெள்ளம் நிறைந்த கடல்களைத் தாவிப்பாயும் வீரமும், வலிமையும் உடையவனாகிய வாலி என்ற அந்த வானரவீரனை நான் கொன்று அழித்ததும், தருமசாத்திரங்களில் கூறியுள்ளபடி நீதிநெறிகளை நுட்பமாக ஆராய்ந்து உணர்ந்து போற்றும் மேன்மக்கள் போன்ற தன்மையுடைய சூரியன் புதல்வனாகிய சுக்கிரீவன் அரசோச்சி வாழ்கின்ற கிட்கிந்தை நகரமும் இதுதான்" என்று சுட்டிக்காட்டிக் கூறினான்.

"தபனன்" என்பது நமக்குப் புதியசொல்-இச்சொல்லுக்கு "எரிப்பவன்" என்று பொருள். சுக்கிரீவன் வானரமன்னன் என்றாலும் அறநெறி பிறழாது அரசுபுரிபவன் என்று சுக்கிரீவனைச் சிறப்பிக்கும் வண்ணம், "நூல்இயல் தருமநீதி நுனித்து, அறம் குணித்த மேலோர்போல் இயல் தபனன் மைந்தன்" என்றார் என்க.

174. சீதாதேவியின் லீவண்ணுகோள்

"கிட்கிந்தை இதுவேல், ஐய! கேட்டியால்; எனது பெண்மை மட்கும்தான், ஆயவெள்ள மகளிர் இன்று ஆகி, வானோர் உட்கும் போர்ச்சேனை சூழ, ஒருத்தியே அயோத்தி எய்தின்; கள் கொந்து ஆர் குழலினாரை ஏற்றுதல் கடன்மைத்து" என்றான். (10208)

(கேட்டி-கேட்பீராக; ஆயர்-தோழியர்; வெள்ளம்-கூட்டம்; வானோர்-தேவர்கள்; உட்குதல்-துணுக்குறுதல்/அஞ்சுதல்; மட்குதல்-பொலிவழிதல்/பெருமைகுன்றுதல்; கள்-தேன்; கொந்து-பூங்கொத்து; குழல்-கூந்தல்; கடன்மை-கடமை/முறைமை; ஆயம்-மகளிர்கூட்டம்)

இவ்வாறு கிட்கிந்தைபற்றி இராமபிரான் சீதாதேவிக்குக் கூறிக் கொண்டு வரும்பொழுது, சீதாதேவி இடைமறித்து, "தலைவனே! இது தான் கிட்கிந்தை நகரம் என்றால், நான் சொல்வதைக் கேட்பீராக! தேவர்களும் அஞ்சுமாறு போர்த்தொழிலில் வல்லவர்களான வானர வீரர்கள் சூழ்ந்திருக்க, நான்மட்டும் ஒரு பெண்ணின் துணைகூட இல்லாமல் ஒரேஒரு பெண்ணாகப்போய் அயோததிநகரை அடைந்தால் அது என் பெண்மைக்குப் பெருமை தருவதாக அமையாது. எனவே எனக்குத் துணையாக இந்தக் கிட்கிந்தையில் உள்ள தேன் பிலிர்க்கின்ற பூங்கொத்துக்கள் அணிந்த கூந்தலையுடைய வானர மகளிரையும் நம்முடன் இந்தப் புட்பகவிமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு செல்வதே முறைமையாகும்" என்று கூறினாள்.

பெண்மை என்பது அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு என்னும் நான்குணங்களையும் ஒருசேரக் குறிக்கும். "ஆயம்" என்பது பொது வாகவே மகளிர்கூட்டத்தைக் குறிக்கும்; தனது கணவனது வெற்றிக்குக் காரணமாயிருந்த வானரர்களின் குடும்பத்தின்மீது, ஒரு குடும்பத்தலைவி என்ற முறையில் சீதாதேவிக்குத் தோன்றிய பண்பு இது என்று கொள்க. எனவே அவர்களும் தன்னுடன் வந்து அயோத்தியில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைக் காணவேண்டும் என்று அவள் விரும்பினாள் என்பதாம். சீதாதேவியின் அருட்சிந்தை நோக்குக.

175. அம்மொழி இரவி மைந்தற்கு அண்ணல்தான் உரைப்ப, அன்னான்,
மெய்ம்மை சேர் அனுமன் தன்னை நோக்கி, "நீ விரைவின், வீர!
மைம்மலி குழலினாரை மரபினின் கொணர்தி," என்ன,
செம்மை சேர் உள்ளத்து அண்ணல் கொணர்ந்தனன், சென்று மன்னோ!"
(10209)

(இரவி-சூரியன்; அண்ணல்-இராமபிரான்; மை-கருமைநிறம்; மலி-நிறைந்த; குழல்-கூந்தல்; மரபு-முறைப்படி/தகுதி; கொணர்தல்-அழைத்துவருதல்; செம்மை-நடுவுநிலைமை/அறம்; அண்ணல்-பெரியோன்/அனுமன்)

அவ்வாறு சீதாதேவி விரும்பிக் கூறியவற்றைப் பெரியோனான இராம பிரான், சூரியன் மைந்தனான சுக்கிரீவனுக்குக்கூற, சுக்கிரீவன் சத்திய வந்தனான அனுமனை நோக்கி, "வீரனே! நீ விரைவாகச்சென்று கருமை நிரம்பிய கூந்தலையுடைய வானரமகளிரெல்லோரையும் அவரவர் தகுதி வரிசைப்படி அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக!" என்று பணிக்க, நடுவு நிலைமை தவறாத உள்ளத்தையுடைய பெரியோனாகிய அனுமனும் அவ்வாறே கிட்கிந்தைசென்று வானரமகளிரை அழைத்துக்கொண்டு விரைவில் வந்தான்.

நினைவாலும் மாதர்நலம் பேணாது வளர்ந்தவனாகிய அனுமனையே வானரமகளிர் கூட்டத்தினை அழைத்துவருமாறு பணித்த சுக்கிரீவனின் சமயோசிதத்தை நோக்குக. ஒரே பாடலில் இராமபிரானையும், அனுமனையும் அண்ணல் என்றே அழைத்த கவிஞனின் கவித்திறம் நோக்குக. அவனைமுதலில் "மெய்ம்மைசேர் அனுமன்" என்றார்; பின்னர் "வீரன்" என்றார்; பின்னர் "செம்மைசேர் உள்ளத்து அண்ணல்" என்றார் என்பதைக் கருதுக.

176. வரிசையின் வழாமை நோக்கி, மாருதி மாதர் வெள்ளம்
கரை செயல் அரியவண்ணம், கொணர்ந்தனன் கணத்தின் முன்னம்;
விரைசெறி குழலினார் தம் வேந்தனை வணங்கி, பெண்மைக்கு
அரசியை ஐயனோடும், அடிஇணை தொழுது நின்றார். (10210)

(வரிசை-சிறப்புமுற்ற; கரை-வரம்பு; கணம்-நொடிப்பொழுது; கொணர்தல்-அழைத்துவருதல்; விரை-மணம்; செறி-நிறைந்த; குழல்-கூந்தல்; அரசி-தலைமையானவள்/சீதாதேவி; ஐயன்-தலைவன்/இராம பிரான்; இணை-இரண்டு; வழுவுதல்-குறைவுநேர்தல்)

அனுமன் புட்பகவிமானத்தைவிட்டு இறங்கிக் கிட்கிந்தை நகருக்குள் சென்று, எல்லையற்ற வெள்ளம்போன்ற தனது இனத்து மகளிரை அவரவர்க்குரிய தகுதி வரிசைப்படி நன்கு ஆராய்ந்து புட்பகவிமானத்திற்கு ஒருநொடிப் பொழுதில் அழைத்துவந்தான். நறுமணமுள்ள அடர்ந்த கூந்தலையுடைய அந்த வானரமகளிர், முதலில் தம் வேந்தனாகிய சுக்கிரீவனை வணங்கி, பின்னர் பெண்மைக்குணங்களுக்குத் தலைவியாகப் போற்றப்படும் சீதாதேவியையும், அவளுடைய தலைவனான இராமபிரானையும், அவர்களது இரு திருவடிகளிலும் விழுந்து வணங்கினார்கள்.

"வரிசை" என்பது அவர்களின் அரசி, அமைச்சர் முதலியவர்களின் மனைவிமார்கள்; பின்னர் நகரப்பிரமுகர்களின் மனைவியர் என்றும் பின்னர் பொதுமக்கள் என்றும் கருதப்படுகின்ற அந்தத் தகுதி பற்றிய வரிசையையும், "வழாமை" என்பது அந்த முறையினின்றும் சற்றும் மாறுபடாமல் என்ற பொருளையும் தரும். மாருதியின் விரைவுத்தன்மை "கணத்தின் முன்னம்" என்று பேசப்படுகிறது. "விரைசெறி குழலினார்" என்ற இதே சொற்றொடர், இக்காப்பியத்தின் திருமுடிசூட்டு படலத்தில், இறுதிப்பாடலான-நாம்எல்லோரும்நன்குஅறிந்தபாடலான"அரியணை அனுமன் தாங்க" என்ற பாடலின் மூன்றாவது அடியில் "விரைசெறி குழலி" என்று சீதாதேவியைக்குறித்துப் பாடுவதும் இங்கு நினைத்ததும். வானரமகளிர் முதலில் தங்களது வேந்தனையும், பின்னர் அங்கிருந்த ஒரே பெண்ணானவளும், பெண்ணினத்துக்கரசியானவளுமான சீதாதேவியையும், பின்னர் இராமபிரானையும் வணங்கினர் என்று வானரமகளிரின் பண்பாட்டை எடுத்துக்கூறிய கவிஞனின் கவித்திறம் நோக்குக.

"பொதுநோக்கான் வேந்தன், வரிசையா நோக்கின், அதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்" என்பது குறள்-528.

177. மங்கலம் முதலவாய மரபினின் கலப்பை யாவும்,
அங்கு அவர் கொணர்ந்து, பெண்மைக்கு அரசியைத் தொழுதுகூழ்,
நங்கையும் உவந்து, "வேறு ஓர் நவை இலை இனி மற்று" என்றாள்;
பொங்கிய விமானம் தானும், மனம்என, எழுந்துபோன. (10211)

(கலன்-ஆபரணம்; மரபு-முறை; நவை-குறை; பொங்குதல்-மிகுதல்; அங்கு-அப்பொழுது)

அப்பொழுது மங்கலப்பொருள்கள் என்று கருதப்படுகின்ற அட்ட மங்கலப்பொருள்களையும் அணிகலப்பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் அவ்வானமகளிர் முறைப்படி கொண்டுவந்து, பெண்மைக் குணங்களில் எல்லாம் தலைசிறந்தவளாகிய சீதாதேவியை மீண்டும் தொழுது, அவளைச் சுற்றி நிற்க, அதுகண்ட சீதாதேவியும், "இனி ஒருகுறையும் இல்லை" என்று மனம்மிக மகிழ்ந்து கூறவும், ஒளிமிக்க விமானம், மனோவேகத்துடன் புறப்பட்டுச் சென்றது.

மங்கலப்பொருள்கள் எனப் பண்டைக்காலத்தில் எட்டுப் பொருள்களைக் கூறுவர். அவை "வெண்சாமரை, தீபம், பொற்குடம், அழகிய இரு கயல்கள், கண்ணாடி, தோட்டி, கதலி, வெண்முரசு, என்பனவாம். இதைக்கூறுகின்ற அருமையான ஒரு வெண்பாவையும் கேளுங்கள். "சாமரை, தீபம், தமனியப்பொற்குடம், காமர்கயலின் இணை, முதலாத் தேமருவு கண்ணாடி, தோட்டி, கதலிகை, வெண்முரசம், எண்ணிய மங்கலங்கள் எட்டு" என்பது அவ்வெண்பா. "கலப்பை" என்பது பெரியோர்க்கும், யாகங்களுக்கும் முன்னேற்பாடாகச் செய்யவேண்டிய உபசாரப்பொருள்களைக் குறிக்கும் என்க. கலப்பை என்ற சொல்லுக்கு, நிலம்உழும் ஏர் என்ற பொருள். இது யாகம் செய்யும்பொழுது தேவைப்படும் பொருள்களுள் ஒன்று. இங்கு பொதுவாகத் தொன்றுதொட்டுக் கூறப்படும் உபசாரப்பொருள் எனக்கொள்க. "தமனியப்பொற்குடம்" என்பது பூர்ணகும்பம், கலசம் என்ற பொருள்களைத்தரும். அதுதங்கத்தால் ஆனதாகும்; தமனியம்-தங்கம், இங்கே பொன் என்ற சொல்லுக்கு அழகு என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. "கயலிணை" என்பது இரட்டைக் கயல் மீன்களைக் குறிக்கும். "மிதுனம்" எனக்கொள்க. கதலி என்பது கொடி, பதாகையைக் குறிக்கும். "போன" என்பது "போனது" என்பதன் கடைக்குறை எனக்கொள்க. தான் விரும்பியபடி கிட்கிந்தை மகளிரும் தன் கூடத்துணையாக வந்ததால் இப்பொழுது சீதாதேவி மனம் மகிழ்ந்து இனி ஒரு குறையும் இல்லை என்றாள் என்பது, "நங்கையும் உவந்து வேறு ஓர் நவையிலை இனி மற்று, என்றாள்" எனப் பேசப்படுகிறது.

178. போதா விசும்பில் திகழ் புட்பகம் போதலோடும்
 குது ஆர் முலைத் தோகையை நோக்கி, "முன் தோன்று சூழல்
 கோதாவரி; மற்று அதன் மாடு உயர்குன்று, நிண்ணை
 பேதாய்! பிரிவுத்துயர் பீழை பிணித்தது" என்றான். (10212)

(போதா-போந்து/சென்று; பேதை-பெண்; மாடு-பக்கம்; பீழை-
 பெருந்துன்பம்/நோய்; பிணித்தல்-உட்படுத்துதல்/உள்ளாக்குதல்; குது-
 குதாட்டத்திற்குரிய கருவி/வட்டுக்காய்; விசும்பு-வானம்)

அவ்வாறு ஒளிவீசித் திகழும் அந்தப் புட்பகவிமானம் மேலே
 ஆகாயத்தில் எழுந்துசென்று விளங்கியபோது, இராமபிரான்
 குதாட்டத்திற் பயன்படுத்தப்படும் வட்டுக்காய்போல அழகுநிறைந்த,
 இளமையான கொங்கைகளை உடையவளும், மயில்போன்ற சாயலை
 உடையவளுமான சீதாதேவியைநோக்கி, "இளமை ததும்பும் பெண்ணே!
 இப்போது நமக்கு முன்தோன்றும் இதுதான் கோதாவரி ஆறு ஆகும். அதன்
 பக்கத்தில் தெரிகின்ற அந்தப்பெரிய மலைபோன்று விளங்கும் இடம்தான்
 உன்னை என்னிடமிருந்து பிரித்து, பிரிவு என்னும் பெருந்துயரத்திற்கு
 உட்படுத்திய இடமாகும்" என்று கூறிக்கொண்டு வந்தான்.

பெண்களின் கொங்கைக்கு குதாட்டத்தில் பயன்படுத்தப்படும் வட்டுக்
 காயை உவமையாகக் கூறியிருப்பது ஒரு புதுமை. பழைய இலக்கியங்களில்
 இவ்வாறு பயின்று வந்திருக்கிறதா என்பது சற்று ஆராயத்தக்கது. ஒருவரை
 விட்டு ஒருவர் பிரிவதற்குக் காரணமான மலையைக் காட்டி "பீழை
 பிணித்த இடம்" என்று கூறுவது இன்றைய சூழலில் நாம் பயன்
 படுத்தப்படும் இங்கேதான் "சனிபிடித்தது, பீடை பிடித்தது" என்று
 கூறுவதுபோல் அமைந்திருப்பதையும் நோக்குக.

179. "சிரத்து வாசவண்டு அலம்பிடு தெரிவை! இது நீள்
 தரத்து உவாசவர், வேள்வியர், தண்டகம்; அதுதான்
 வரத்து வாசவன் வணங்குறு சித்திரகூடம்;
 பரத்துவாசவன் உறைவிடம் இது" எனப் பகர்ந்தான். (10213)

(அலம்புதல்-முரல்தல்/ரீங்காரமிடுதல்/ஒலித்தல்; சிரம்-தலை/
 கூந்தல்; தெரிவை-பெண்; நீள்தரம்-தொன்றுதொட்டு/மிகப்பழமையான;
 தரம்-பெருமை; உவாசவர்-உபாசகர்/தியானிப்பவர்/விரதமிருப்பவர்/
 உபவாசம் இருப்பவர்; வேள்வியர்-வேதியர்கள்/அந்தணர்; வரம்-
 மேன்மை; வாசவன்-தேவேந்திரன்; உறைவிடம்-ஆசிரமம்/தவச்சாலை)

"நறுமணம் மிக்க மலர்களை அணிந்திருப்பதால் வண்டுகள் வந்து
 ரீங்காரம் இடும் கூந்தலையுடைய தலையை உடையவளே! பெண்ணே!
 சீதாதேவி; நான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக! இதுதான் தொன்றுதொட்டுப்
 பெருமைமிக்க உபாசகர்களும், யாகம் செய்யும் வேதவிற்பன்னர்களும்

தங்கியிருக்கும் தண்டக ஆரண்யம் என்னும் காட்டுப்பகுதியாகும். அதோ அங்கு தெரிவதுதான் வரங்கள் மிகுந்த தேவேந்திரனே வணங்கத்தக்க சித்திரகூடம் என்னும் பகுதியாகும். இதோ இங்கே தெரிவதுதான் பரத்துவாச முனிவர் தங்கி வாழும், தவச்சாலையாகும்" என்றான் இராமபிரான்.

"சிரம்" என்பது இங்கே ஆகுபெயராய் சிரத்திலுள்ள கூந்தல் கற்றையைக் குறிக்கும். வசுக்களின் தலைவன் என்பதால் "வாசவன்" என்பது தேவேந்திரனுக்குக் காரணப்பெயர். "உவாசவர்" என்பது "உபாசகர்" என்பதன் திரிபு. தியானிப்பவர், ஒன்றையே நினைத்து உபாசனை செய்பவர்; மனம் ஒன்றுபடுபவர் முனிவர்கள் என்ற பொருளைத்தரும். மனத்தை ஐம்பொறிகளின்பால் செலவிடாது, இறைவன் ஒருவனையே தியானித்திருப்பவர், உபாசகர் எனப்படுவர்; அது உபாசனை எனப்படும். "வேள்வியர்" என்பது யாகம் நடத்தும் வேதமறிந்த வேதியர்களைக் குறிக்கும். "சித்திரகூடம்" என்பது விசித்திரமான அற்புதமான சிகரங்களையுடைய மலை என்ற பொருளைத்தரும். "தண்டகவனம்" என்பதற்குரிய பெயர்க்காரணத்தை நாம் பால காண்டத் திலேயே பயின்றுவந்ததை இங்கு நினைவுகூர்க. உபாசனை சகுண உபாசனை, நிற்குண உபாசனை என இருவகைப்படும். "பரத்துவாசன்" என்பது பரத்வாஜன் என்ற வடசொல்லின் தமிழாக்கம். பரத்வாஜன் என்ற வடசொல்லுக்கு மக்களைக் காப்பாற்றுவான் என்று ஒரு பொருளும் உண்டு.

180. மின்னை நோக்கி, அவ்வீரன் ஈது இயம்பிடும் வேலை,
தன்னை நேரிலா முனிவரன் உணர்ந்து, தன் அகத்தின்,
"என்னை ஆளுடை நாயகன் எய்தினன்" என்னா,
துன்னு மாதவர் சூழ்தர, எதிர்கொள்வான் தொடர்ந்தான். (10214)

(மின்-மின்னற்கொடி; முனிவரன்-பரத்துவாசன்; ஆள்உடையதாதல்-அடிமையாகக்கொள்ளுதல்; நாயகன்-தலைவன்/இறைவன்; துன்னுதல்-நெருங்குதல்; சூழ்தரல்-சூழ்ந்துவருதல்; தொடர்தல்-செல்லுதல்; வேலை-சமயம்; எதிர்கொள்ளுதல்-வரவேற்றல்)

வீரனான இராமபிரான் மின்னற்கொடி போன்று ஒளிபடைத்த மெல்லிய இடையை உடையவளான சீதாதேவியை நோக்கி இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது, தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத வனான பரத்துவாச முனிவன், இராமபிரான் தன்னை நோக்கிவருவதைத் தன்ஞானதிருட்டியினால் உணர்ந்து, "என்னை அடிமையாக ஆட்கொண்ட இறைவனாகிய இராமபிரான் வருகிறான்" என்று கூறிக்கொண்டு பெருந்தவ முனிவர்பெருமக்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர, இராமபிரானை வரவேற்கும்பொருட்டு தவச்சாலையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

"தொடர்தல்" என்பது அவன்வரும் வழியை நோக்கிச் செல்லுதல் என்று பொருள்படும். ஆனால் இராமபிரான் தானாகச் சென்று பரத்து வாசனிடம் தன்னைத் தெரிவித்துக்கொண்டதாக வான்மீகம் பேசுகிறது.

181. பரத்துவாசனும் முனிவர்களும் வரவேற்றல்

ஆதபத்திரம், குண்டிகை, ஒரு கையின் அணைத்து,
போதம் முற்றிய தண்டு ஒரு கையினிற் பொலிய,
மாதவப் பயன் உருவு கொண்டு எதிர் வருமாபோல்,
நீதி வித்தகன் நடந்தமை நோக்கினன், நெடியோன். (10215)

(ஆதபத்திரம்-குடை; குண்டிகை-கமண்டலம்; போதம்-தத்துவ ஞானம்/ஆன்மஞானம்; முற்றுதல்-நிரம்புதல்; தண்டு-ஏகதண்டம்/பிரமதண்டம்; வித்தகன்-அறிவன்; நடத்தல்-தன்னை நோக்கி வருதல்; நெடியோன்-இராமபிரான்; அணைத்தல்-பற்றிக்கொள்ளுதல்)

குடை, குண்டலம் முதலியவற்றை ஒரு கையில் ஒருசேரப் பற்றிக் கொண்டு, தத்துவஞானம் நிரம்பப்பெற்றதற்கு உரிய அடையாளமாகிய ஏகதண்டத்தை மற்றொரு கையில் பொலிவுற்று விளங்குமாறு கொண்டு, பெரிய தவத்தின் பயனே ஒரு முனிவனாக வடிவெடுத்துக்கொண்டு வந்துபோலத் தன்னை நோக்கி எதிரில் வருகின்ற, நீதிநெறிமுறைகளில் சாமர்த்தியமான அறிவன் பரத்துவாச முனிவன் நடந்துவருவதை, நீண்ட பெருமைக்குரியவனான இராமபிரான், விமானத்திலிருந்து உற்று நோக்கினான்.

ஆதபத்திரம் என்ற வடசொல் ஒரு அருமையான பொருளைத்தருகிறது. ஆதவன்-சூரியன்; ஆதபம்-வெய்யில்; பத்திரம்-பாதுகாப்பது; சூரியனுடைய வெயிலினின்றும் பாதுகாப்பது என்பது குடைக்குக் காரணப்பெயர். குண்டிகை என்பது முனிவர்கள் தம் கையில் ஏந்திவரும் கமண்டலத்தைக் குறிக்கும் என்பது நாம் அறிந்ததே; கமண்டலம்-நீர்ப்பாத்திரம்/நீர்க்கரகம்; "நூலே, கரகம், முக்கோல், மனையே ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய" என்பது தொல்காப்பியம். "போதம்" என்பது ஆன்மஞானத்தைக் குறிக்கும். தன்னை உணர்ந்து, இறைவனையும் உணர்ந்து பிரம்மத்தில் ஈடுபட்ட நல்லுணர்வைக் குறிக்கும் ஆழ்ந்த பொருள்பொதிந்த அருமையானசொல். "எறித்தரு கதிர்தாங்கி ஏந்திய குடைநீழல், உறித்தாழ்ந்த கரகமும், உரைசான்ற முக்கோலும்" என்பது கலித்தொகை. கலித்தொகையில் கூறப்பட்டிருப்பது திரிதண்டம் ஏந்திய முக்கோல் முனிவரே. இங்கே பரத்துவாசன் கைக்கொண்டிருப்பது ஏகதண்டம், பிரம்மதண்டம் என்பது நினைவிற் கொள்ளத்தக்க வேறுபாடு. "தண்டு" என்பது ஆயுதங்களைக் குறிக்கும்போது தண்டாயுதத்தையும், முனிவர்களைப் பற்றிப்பேசும்போது தண்டத்தையும் குறிக்கும். தண்டம் ஏகதண்டம், திரிதண்டம் என்று இருவகைப்படும். பொதுவாக முனிவர்கள்

வைத்திருப்பது ஏகதண்டம், பரமதண்டம் எனப்படும். திரிதண்டம் என்பது "முக்கோல்" எனத் தமிழில் வழங்கப்படுகிறது. முன்பு இராவணன் கபடசந்நியாசி வேடத்தில் வந்தபோது கையில் தாங்கியிருந்ததும் திரிதண்டம் என்று நாம் கண்டுவந்ததையும் இங்கு நினைவுகூர்க. "வித்தகன்" என்பது மிகவும் சாமர்த்தியமானவன், சதுரப்பாடு உடையவன் என்ற ஆழ்ந்த பொருளைத்தரும். "நெடியோன்" என்பது திருமாலின் அம்சமான இராமபிரானைக் குறிக்கும்;

182. எண்பக, தினை அளவையும் சுருணையோடு இசைந்த,
நட்பு அகத்து இலா அரக்கரை நருக்கி, மாமேரு
விட்பு அகத்து உறை கோள்அரி எனப் பொலி வீரன்,
புப்பகத்தினை வதிகென நினைந்தனன், புவியில்.

(10216)

(கருணை-அருள்; அகம்-மனம்; விட்பு-குகை/மலைப்பிளவு; கோளரி-வலிய ஆண்சிங்கம்; வதிதல்-இறங்குதல்; எண்-நெஞ்சம்; பகுதல்-பிளத்தல்; நருக்குதல்-கொல்லுதல்; புவி-தரை; தினை-மிகச்சிறிய அளவு)

தினை அளவுகூடச்சிறிதும் இரக்கம், தயை, அருள் முதலிய குணங்களே இல்லாதவரும், அதனால் தோன்றுகின்ற நட்பு என்னும் குணமே சற்றும் நெஞ்சுகத்தே இல்லாதவருமான கொடிய அரக்கர்களின் நெஞ்சம் பிளக்கும்படி கொன்றவனும், பெரிய மேருமலையில் உள்ள குகையில் வசிக்கின்ற வலிய ஆண்சிங்கம் போன்றவனாகிய வீரனுமான இராமபிரான், தான் ஏறி அமர்ந்திருக்கும் புட்பகவிமானம் தரையிறங்க வேண்டும் என்று தன் மனத்தில் நினைத்தான்.

எண்பக என்பது "எட்பக" என எதுகைநோக்கித் திரிந்தது எனக்கொள்ள வேண்டும். நாம் கற்போர் நலம்கருதி, "எண்பக" என்று பிரித்தே தந்திருக்கிறோம். எண்-எண்ணம் நெஞ்சம், பகுதல்-பிளத்தல்; "தினை அளவு" என்பது மிகச்சிறிய அளவைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் ஒருசொல். "கருணையோடு இயைந்த நட்பு அகத்து இலா அரக்கர்" என்பது "இரக்கம் என்ற ஓர் பொருளிலா நெஞ்சினர் அரக்கர்" என்று முன்பு கூறியதை அடியொற்றியது எனக்கொள்க. "நருக்குதல்" என்பது நமக்குப் புதுச்சொல். கொல்லுதல் என்ற பொருளைத்தரும். "விள்" என்ற பகுதியினின்றும் பிறந்தது விட்பு என்ற தொழிற்பெயர். விட்பு-பிளப்பு. இதுவும் நமக்குப் புதுச்சொல்லே. "விட்பு" என்பது மலையில் உள்ள ஒரு பிளவைக்குறிக்கும். மலைப்பிளவு எனக்கொள்ளலாம்; இங்கே அது குகை என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. வதிதல்-தங்குதல், இங்கே இறங்குதல் என்ற பொருளைத்தரும். இராமபிரான் புட்பகவிமானத்தைத் தரை இறங்குக என்று பணிக்கவில்லை; தன் மனத்தில் அவ்வாறு நினைத்தான். உடனே விமானம் பரத்துவாசரின் தவச்சாலை அருகே தரையிறங்கியது. அவ்விமானம் அதில் அமர்ந்திருப்பவர் நினைப்பதற்கு

ஏற்பச் செயல்படும் தன் மையும் சிறப்பும் பெற்றது என்பதை நாம் முன்பே கண்டுவந்திருக்கிறோம். புவி என்பது இங்கே தரையைக் குறிக்கும்;

183. பரத்துவாசன்-இராமபிரான் சந்திப்பு

உன்னும் மாத்திரத்து உலகினை எடுத்து உம்பர் ஓங்கும்
பொன்னின் நாடு வந்து இழிந்தெனப் புட்பகம் தாழ்,
என்னை ஆளுடை நாயகன், வல்லையின் எதிர்போய்,
பன்னு மாமறைத் தபோதனன் தாள்மிசைப் பணிந்தான். (10217)

(உன்னுதல்-நினைத்தல்; உம்பர்-ஆகாயம்; பொன்னின்நாடு-
விண்ணுலகு/சொர்க்கலோகம்; நாயகன்-தலைவன்/இறைவன்/இராம
பிரான்; வல்லை-விரைந்து; பன்னுதல்-ஒதுதல்; மா-பெருமை;
தபோதனன்-தவப்பெருஞ்செல்வன்/பரத்துவாச முனிவன்;
தாள்-திருவடிகள்; இழிதல்-இறங்குதல்; மாத்திரம்-அளவு)

அவ்வாறு இராமபிரான் தன் மனத்துள் நினைத்த ஒருநொடிப்
பொழுதிற்குள், அந்தப் புட்பகவிமானம், இந்த உலகத்தில் உள்ள மக்கள்
எல்லோரையும் தாங்கிக்கொண்டு ஆகாயத்தின்மேல் உயர்ந்துநிற்கும்
தேவலோகமே இங்கு தரையில் வந்து இறங்கியதுபோலத் தாழ்ந்து
பறந்து, தரையிறங்க, என்னை ஆட்கொண்டு அருள்பவனான என்
இறைவன் இராமபிரான் விரைவாக ஓடி எதிர்சென்று, பெருமைவாய்ந்த
வேதங்களையே இடைவிடாது ஒதிக்கொண்டிருக்கும் தவப்பெருஞ்
செல்வனாகிய பரத்துவாச முனிவரின் திருவடிகளில் விழுந்து
வணங்கினான்.

மாத்திரை என்பது ஒரு சிறுகால அளவைக்குறிக்கும் அளவிடு. நொடிப்
பொழுது எனக்கொள்க. "பொன்னின் நாடு" என்பது பொன்மயமான
தேவருலகத்தைக் குறிக்கும். "இழிதல், தாழ்தல்" என்ற இரண்டு
சொற்களுமே இறங்குதல், தாழ்ப் பறத்தல் என்ற பொருள்களைத்தரும்.
"என்னைஆளுடை நாயகன்" என்பது கவிக்கூற்று. "தபோதனன்" என்பது
தவத்தையே தனமாகக்கொண்டவன் என்று பரத்துவாச முனிவரைக்
குறிக்கும்; இங்கே இராமபிரான் இறைவனது அவதாரம் என்றாலும், தான்
ஏற்ற மானுட வடிவத்திற்கு ஏற்ப முனிவரின் தாள்களில் பணிந்து
வணங்கினான் என்பது உலகத்தார்க்குச் சான்றோரிடம் பணிந்து ஒழுகும்
முறையைத் தெரிவிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும்; இதேபோல் முன்பு
அகத்திய முனிவர் தாள்களில் பணிந்து வணங்கியதையும் நினைவுகூர்க.
தபோதனன் என்ற சொல்லுக்குப் பெண்பால் தபோதனி என்பதாகும்;
"மன்னு தபோதனியார்க்குக் கனலின் கண் மழலிடையோன்" என்பது
பெரியபுராணம். "உலகு" என்பது இடவாகுபெயராய் உலகிலுள்ள
மக்களைக் குறித்தது.

184. அடியின் வீழ்தலும், எடுத்து, நல் ஆசியோடு அணைத்து,
முடியை மோயினன் நின்றழி, முளரி அம் கண்ணன்,
சடிவ நீள்துகள் ஒழிதர, தனது கண் அருவி
நெடிய காதல் அம் கலசம் அது ஆட்டினன், நெடியோன். (10218)

(நெடியோன்-பரத்துவாச முனிவன்; ஆசி-வாழ்த்து; மோயினன்-உச்சி
மோந்தான்; முளரி-தாமரைமலர்; அம்-அழகிய; சடிவம்-சடைக்கற்றை;
நீள்துகள்-மிக்கபுழுதிகள்; ஒழிதரல்-நீங்குதல்; நெடியகாதல்-மிக்க
பேரன்பு; கலசம்-குடநீர்; ஆட்டுதல்-தீர்த்தம் ஆட்டுதல்/திருமஞ்சனம்
செய்வித்தல்)

அவ்வாறு இராமபிரான் பரத்துவாச முனிவரின் திருவடிகளில் விழுந்து
வணங்கியதும், நீண்ட நெடுங்காலமாகத் தவம்செய்து உயர்ந்தவரான
பரத்துவாசமுனிவர் அவனைத் தூக்கி, இறுகத் தழுவிக்கொண்டு,
நல்வாழ்த்துக்களுடன் உச்சிமோந்தார். அவ்வாறு நின்றபொழுது, தாமரை
மலர் போன்ற அழகிய கண்களையுடையவனான இராமபிரானின்
சடைக்கற்றையில் நீண்ட நாட்களாகப் படிந்திருந்த புழுதித்துகள் எல்லாம்
நீங்கும்வண்ணம், தனது கண்களினின்றும் பெருகிய அருவிபோன்ற
ஆனந்தக் கண்ணீராலும், நீண்ட மிக்க பேரன்பினாலும் நீராட்டினார்.
திருமஞ்சனம் செய்வித்தார்.

"முடியை மோய்தல்" என்பது உச்சிமோத்தலைக் குறிக்கும். தந்தை
நிலையிலிருந்து பேரன்புடன் கூடிய தனது மகிழ்ச்சியை இவ்வாறு
வெளிப்படுத்தினார் எனக்கொள்க; பொதுவாக "நெடியோன்" என்ற
சொல்லைத் திருமாலுக்கும் திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரானுக்கு
மட்டுமே கவிஞன் இதுவரை பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறான். எனினும்
இங்கே "நெடியோன்" என்ற சொல்லை முதன்முதலாகக் கவிஞன்
பரத்துவாச முனிவர்க்குப் பயன்படுத்தியிருப்பதை உணர்க.
"நெடியோன்" என்பது பெருமைமிக்கவன் என்ற பொருளையும் தரும்.
"நெடுமை பெருமை மேற்றே" "கலசமது ஆட்டினான்" என்பது நீராட்டித்
தூய்மைசெய்தான் என்ற பொருளைத்தரும்.

185. கருகு வார்குழல் சனகியோடு இளவல் கை தொழுதே,
அருகு சாந்தர, அருந்தவன் ஆசிகள் வழங்கி,
உருகு காதலின் ஒழுகு கண்ணினின், உவகை
பருகும் ஆர் அமிழ்து ஒத்து, உளம் களித்தனன், பரிவால். (10219)

(கருகு-கறுத்த; வார்-நீண்ட; குழல்-கூந்தல்; சனகி-சானகி/சீதாதேவி;
சாந்தரல்-அருகேநின்றல்; ஆசி-வாழ்த்துக்கள்; காதல்-பேரன்பு; ஒழுகுதல்
-பெருகுதல்; ஆர்-அரிய; அமிழ்து-தேவாமிர்தம்; பரிவு-அன்பு)

கறுத்த, நீண்ட கூந்தலையுடைய சீதாதேவியோடு, இராமபிரானின் தம்பியாகிய இலக்குவனும், பரத்துவாச முனிவர் அருகில் சென்று நின்று கை தொழுது வணங்கவும், ஆற்றற்கரிய தவத்தினையுடையவனான பரத்துவாச முனிவன் அவர்களுக்கு வாழ்த்துக்கள் கூறி, பேரன்பினால் உருகி வழிகின்ற கண்ணீருடன், மகிழ்ச்சியில் அரிய தேவாமிர்தத்தையே பருகியவர்போல, மிக்க அன்பு மேவிட மகிழ்வெய்தினான்.

“சனகி” என்பது சனகன் மகளாகிய சீதாதேவியைக் குறிக்கும்.

186. வானரசேனும், வீடணக் குரிசிலும், மற்றை
ஏனை வீரரும், தொழும்தொறும் ஆசிகள் இயம்பி,
ஞானநாதனைத் திருவொடு நன்மனை கொணர்ந்தான்,
ஆன மாதவர் குழாத்தொடும் அருமறை புகன்றே. (10220)

(வானரசு+ஈசன்-வானரசேன்-சுக்கிரீவன்; குரிசில்-ஆடவரிற் சிறந்தவன்/தலைவன்/வீடணன்; ஆசி-வாழ்த்துரை; குழாம்-கூட்டம்; புகலுதல்-ஓதுதல்; ஞானம்-தத்துவஞானம்; நாதன்-தலைவன்/இராமபிரான்; திரு-திருமகள்/சீதாதேவி; மனை-தவச்சாலை/இலைக்குடில்; கொணர்தல்-அழைத்துவருதல்)

வானரசுகூட்டத்திற்குத் தலைவனான சுக்கிரீவனும், அரக்கர்க்கரசனானவனும், ஆடவரிற் சிறந்தோனுமாகிய வீடணனும், மற்றுமுள்ள வானரசேனை வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும், தன்னைப் பணிந்து வணங்கும்போதெல்லாம், அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியாக வாழ்த்துரைகள் வழங்கியருளி, பின்பு தன்னைச் சார்ந்த பெருந்தவ முனிவர்களின் கூட்டத்தோடு, ஓதுதற்கரிய வேதங்களை ஒதிக்கொண்டே சென்று, தத்துவஞானத்தால் மட்டுமே அறிதற்குரியவனான இறைவனான இராமபிரானைத் திருமகளின் அவதாரமான சீதாதேவியோடு, அழைத்துக் கொண்டு, தன்னுடைய இலைக்குடிலான அழகிய தவச்சாலைக்குள் வந்து சேர்ந்தார்” பரத்துவாச முனிவர்.

ஈசன்-தலைவன்; வானரசு-குரக்கினத்தரசன்; சுக்கிரீவனைக் குறிக்கும் “தொழும்தொறும்” என்ற இந்தச்சொல் முன்பு ஆரண்ய காண்டத்திலும் “தொழுந்தொறும், தொழுந்தொறும் ஆசிகள் சொல்லுவார்” என்று பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதையும் இங்கு நினைவிற்கொள்க.

187. பன்னசாலையுள் புகுந்து, நீடு அருச்சனை பலவும்
சொன்ன நீதியின் புரிந்து, பின் சூரியன் மருமான்
தன்னை நோக்கினன், பல்முறை கண்கள் நீர்துதும்பு;
பின் ஓர் வாசகம் உரைத்தனன், தபோதரின் பெரியோன். (10221)

(பெரியோன்-சிறந்தவன்; தபோதர்-தவப்பெருஞ்செல்வர்/பரத்துவாசர்; பர்ணம்-இலை/தழை; பன்னசாலை-பர்ணசாலை/இலைக்

குடில்/தழைக்குடில்; அருச்சனை-உபசாரம்/வழிபாடு; நீதி-முறைமை; மருமான்-வழித்தோன்றல்; வாசகம்-வார்த்தை; நீடு-சிறந்த)

தவப்பெருஞ்செல்வருள் சிறந்தோனாகிய பரத்துவாச முனிவன், தனது இலைக்குடிலுக்குள் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு சென்று, நூல்களிற் கூறிய முறைப்படி வழிபாடுகள் பலவும் செய்தபின், சூரியகுலத் தோன்றலான இராமபிரானைப் பலமுறை தம் கண்களால் நோக்கி, அவற்றில் ஆனந்தக் கண்ணீர் நிரம்பி நிற்க, பின்னர் ஒருவார்த்தை கூறலானான்.

"பன்னசாலை" என்பது பர்ணசாலை என்ற வடசொல்லின் திரிபு. பர்ணம்-இலை/தழை; இலைக்குடில், தழைக்குடில் எனப் பொருள்படும்; "மருமான்" என்பது வழித்தோன்றல் என்ற பொருளைத்தரும். முன்பும் புலத்தியன் மருமான் என்று கூறப்பட்டதை நினைவுகூர்க; தபோதனர் என்பது தபோதர் எனக் குறுகி நின்றது. தபோதனர் என்ற சொல்லுக்கே வேதங்களில் கரைகண்டவர் என்று பொருள். "தபோதரிற் பெரியோன்" என்று பரத்துவாச முனிவரைச் சிறப்பித்தார் என்க. "அருச்சனை" என்ற சொல் வழிபாடு என்ற நேர்பொருளைத் தந்தாலும், உபசாரம் என்ற பொருளும் பொருந்தும்.

188. "முனிவர், வானவர், மூவுலகத்துளோர் யாரும்
துனி உழந்திடத் துயர்தரு கொடுமனத் தொழிலோர்
நனி மடிந்திட, அலகைகள் நாடகம் நடிப்ப,
குனியும் வாட்சிலைக் குரிசிலே! என் இனிக் குணிப்பாம்?" (10222)

(வானவர்-தேவர்கள்; உழத்தல்-வருந்துதல்; நனி-மிகுதி; மடிதல்-இறந்துபடுதல்; அலகைகள்-பேய்கள்; நாடகம் நடித்தல்-கூத்தாடுதல்; குனிதல்-வளைதல்; வார்-நீண்ட; குரிசில்-வீரன்; குணித்தல்-நினைத்துச் சொல்லுதல்/மதித்து அளவிடுதல்; முனிவர்-மனனசீலர்கள்; துனிதல்-அஞ்சுதல்; குணிப்பு-மதிப்பு)

"முனிவர்களும், தேவர்களும், மற்றும் மேல், நடு, கீழ் எனப்படுகின்ற மூன்று உலகங்களில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் அச்சம்கொண்டு வருந்தும்படி துன்புறுத்திய, கொடிய மனமும், கொடிய செயல்களு முடைய கொடிய அரக்கர்கள் எல்லோரும் மிகுதியாக அழிந்துபடவும், போர்க்களத்தில் மடிந்துபட்ட வீரர்களின் உடம்பினைத் தின்று மகிழ்ந்து பேய்கள் கூத்தாடும்படி வில்லை வளைத்துப் போர்செய்து வெற்றி யடைந்தநீண்டகோதண்டம் என்னும் வில்லைக்கையில் ஏந்திய ஆடவரிற் சிறந்த வீரனே! இராமா! எங்கள் வேண்டுகோள்களை எல்லாம் குறைவற நிறைவேற்றிய உன் வீரத்தை என்னவென்று சொல்லி மதித்துப் புகழ முடியும்?" ஒன்றும் சொல்ல இயலாமல் நிற்கிறோம் என்கிறார் பரத்துவாச முனிவர்.

அரக்கர்கள் கொடிய மனத்தவர், கொடிய செய்கையர் எனத் தனித் தனியே கூறியது அவர்களின் இரக்கம் என்ற ஒரு பொருளிலா நெஞ்சினைக் குறித்தது என்க. குணிப்பு-மதிப்பு. "குணித்தல்" என்பது இத்தகைய செயற்கரிய செயல்களைச் செய்த நின் வீரத்தை நாங்கள் எவ்வாறு மதித்து அளவிடமுடியும் என்று பரத்துவாசர் கூறுகிறார் என்பதாம். "நாடகம்" என்பது கதை தழுவி வரும் கூத்து என்பர்.

189. "விராதனும், கரனும், மானும், விறல்கெழு கவந்தன்தானும்,
மாமரம் ஏழும், வாலி மார்பமும், மகர நீரும்
இராவணன் உரமும், கும்பகருணனது ஏற்றம்தானும்
அராவ அரும் பகழி ஒன்றால் அழித்து உலகு அளித்தாய்; ஐயு!" (10223)

(மான்-மாரீசன்; விறல்-வலிமை; கெழுமை-மிகுதி; மார்பம்-மார்பு; மகரம்-சுறாமீன்; ஏற்றம்-பெருவன்மை; உரம்-மார்பு; அராவுதல்-கூர்மையாக்குதல்; பகழி-அம்பு; அளித்தல்-காத்தருளுதல்)

"தலைவனே! இராமா! நீ கூர்மையாக்கப்பட்ட ஒரேஒரு கோதண்டம் என்னும் அம்பினால் விராதன், கரன், மான்வடிவில் வந்த மாரீசன், வலிமைமிக்க கவந்தன், ஏழு மராமரங்கள், வாலியின் மார்பு, மகரமீன்கள் நிறைந்த கடல், இராவணனின் மார்பு, கும்பகருணனது பெருவன்மை, முதலிய எல்லாவற்றையும் செருக்கடக்கி, எல்லோரையும் கொன்று ஒழித்து, இவ்வுலகத்து உயிரினங்கள் அனைத்தையும் காப்பாற்றி அருளினாயே!" என்று வியந்து போற்றுகிறார் பரத்துவாச முனிவர்.

இராமபிரான் தொடக்கத்திலிருந்து ஆற்றிய சிறப்புமிக்க போர்களை வியந்து போற்றுகிறார் பரத்துவாச முனிவர். இதில் தாடகை வதம் மட்டும் பேசப்படவில்லை என்பதையும் நுனித்து உணரலாம். வரிசைமுறை செய்யுளுக்காக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது.

190. தம்மோடு இருக்கும்படி வேண்டிதல்

சித்திரகூடம் தீர்ந்து, தென்திசைத் தீமை தீர்த்திட்டு,
இத்திசை அடைந்து, எம் இல்லின் இறுத்தமை இறுதியாக,
வித்தக! மறந்திலேன் யான்; விருந்தினையாகி, எம்மோடு
இத்திறம் இருத்தி" என்றான் மறைகளின் இறுதி கண்டான். (10224)

(வித்தகன்-வியக்கத்தக்க தன்மை உடையவன்/அறிஞர்க்கறிஞன்; தீர்தல்-நீங்குதல்; தீர்த்தல்-போக்குதல்; இல்-ஆசிரமம்; இறுத்தல்-தங்குதல்; இறுதி-முடிபொருள்)

"எல்லாத்துறைகளிலும் நிரம்ப அறிவுபெற்றவனே! இராமா! நீ சித்திர கூடத்திலிருந்து நீங்கி, தண்டகாரண்யம் வழியாக தென்திசை நோக்கிச் சென்று, விராதன் முதல் இராவணன் வரையுள்ள அரக்கர்களாலும்

மற்றவர்களாலும் முனிவர்களுக்கு ஏற்பட்ட தீங்குகளையெல்லாம் போக்கிவிட்டு, மீண்டும் இந்த வடதிசை நோக்கி வந்து, எங்களது தவச்சாலையில் தங்கியிருப்பது வரையிலான எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் நான் ஞானக்கண்ணால் உணர்ந்துள்ளேன். இவையெல்லாம் மறக்க முடியாத நிகழ்வுகள்; இப்பொழுது விருந்தினராகி இன்றுமட்டுமாவது எங்களோடு தங்கிப்போவாயாக!" என்று வேண்டினான், வேதங்களில் முடிந்த முடிபொருளான வேதாந்தங்களின் கரைகண்டவனான பரத்துவாச முனிவன்.

"பத்துடை அடியவர்க்கு எளியவன்; பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன்" என்பது திருவாய்மொழி. இங்கே "வித்தகன்" என்ற சொல் வியக்கத்தக்க தன்மையுடையவன் என்ற பொருளிலேயே கையாளப்பட்டிருப்பதையும் உணரலாம்.

191. "கரதலம் அதனின் நீடு கார்முகம் வளைய வாங்கி,
சரத வானவர்கள் துன்பம் தணித்து, உலகங்கள் தாங்கும்
மரகத மேனிச் செங்கண் வள்ளலே! வழுவா நீதிப்
பரதனது இயல்பும் இன்றே பணிக்குவென்; கேட்டி" என்றான். (10225)

(கரதலம்-கைகள்; நீடு-நீண்ட; கார்முகம்-வில்; வாங்குதல்-வளைத்தல்/தொடுத்தல்; சரதம்-உண்மை/மெய்ம்மை; தணித்தல்-குறைத்தல்/தீர்த்தல்; தாங்குதல்-காப்பாற்றுதல்; வழுவதல்-தவறுதல்; இன்றே-இப்பொழுதே; பணித்தல்-கூறுதல்; கேட்டி-கேட்பாயாக)

"இராமா! உன்கைகளில் கொண்டுள்ள நீண்ட கோதண்டம் என்னும் வில்லை வளைத்து இழுத்துத் தொடுத்து, நீ உறுதிகூறியவாறே மெய்ம்மை உணர்வுடைய தேவர்களின் துன்பத்தைப் போக்கி, பொய்ம்மையுடைய அரக்கர்களை அழித்து இவ்வுலகங்கள் எல்லாவற்றையும் அரக்கர்களின் பிடியினின்றும் காப்பாற்றி தாங்கியருளுகின்றவனே! மரகதம் போன்ற பச்சைநிறம் பொருந்திய திருமேனியும், சிவந்த கண்களும் உடையவனே! வள்ளன்மைமிக்கவனே! ஒருபோதும் தவறாத நெறிகளைப் பின்பற்றும் உன்தம்பி பரதன் தற்போதுள்ள தன்மைகளைப் பற்றியும் இப்போதே கூறுகிறேன் கேட்பாயாக!" என்றான் பரத்துவாச முனிவன்.

இங்கே ஏன் பரதனது தன்மைகளைப் பற்றி முனிவன் தானே முன்வந்து கூறவேண்டும் என்பது சற்று சிந்திக்கத்தக்கது. "வளைத்தல், வாங்குதல்" என்ற இரண்டு சொற்களும் ஒரு பொருட்பன்மொழி எனக்கொள்க. "பணிக்குவென்" என்பது கூறுவேன் என்ற பொருளில் கையாளப் பட்டிருக்கிறது.

192. "வெயர்த்த மேனியன், விழிபொழி மழையன்; மூவினையைச்
செயிர்த்த சிந்தையன்; தெருமரல் உழந்து உழந்து அழிவான்;

அயிர்த்து நோக்கினும், தென்திசையின்றி, வேறு அறியான்;
பயத்து துன்பமே உருவு கொண்டென்னலாம் படியான்” (10226)

(மழை-நீர்ப்பெருக்கு; மூ-மூத்த/முதிர்ந்த; செயிர்த்தல்-வெகுள்தல்/
வெறுத்தல்; தெருமரல்-மனச்சுழற்சி/மனக்கலக்கம்; உழல்தல்-
அழுந்துதல்; அழிதல்-வருந்துதல்; அயர்த்தல்-மறத்தல்; பயம்-அச்சம்;
படி-தன்மை)

“பரதன் எப்பொழுதும் வியர்த்துக்கொட்டுகின்ற உடம்பினை உடையவனாயும், அவனுடைய பழைய வினைகளை வெறுத்தொதுக்கும் தாய்மையான உள்ளம் உடையவனாயும், மனக்கலக்கமுற்று அதிலேயே அழுந்தி அழுந்தித் துன்பமுறுபவனாயும், அங்கே இருக்கின்றான். அவன் சற்று மறந்து எங்கேயாவது பார்க்கிறான் என்றால், அது நீ சென்றிருக்கின்ற தென்திசையை நோக்கியே பார்க்கிறானேயன்றி வேறு திசைப் பக்கமே பார்ப்பதில்லை; தன் தமையன் காட்டிற்குச் சென்றிருக்கிறானே, அவனுக்கு எத்தகைய இடையூறுகள், எவ்வளவு துன்பங்கள் நேருமோ என்று கருதித் துன்பமே வடிவுகொண்டதுபோலும் தன்மையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான்” என்று பரதனின் தற்போதைய நிலைமையை பரத்துவாச முனிவர் இராமபிரானுக்கு எடுத்துக் கூறுகிறார்.

மேம்போக்காகப் படித்தால் “மூவினை” என்றசொல் சற்று திகைப்பைத்தரும். நாம் இதுவரை நல்வினை, தீவினை என்ற இரண்டு வினைகள் பற்றித்தானே அறிந்திருக்கிறோம். மூன்றாவது வினை என்ன என்ற வியப்புத்தோன்றும். இங்கே “மூ” என்ற சொல் மூன்று என்ற எண்ணுப்பொருளில் பயன்படுத்தப் படவில்லை; எனவே “மூவினை” என்ற சொல்லுக்கு மூத்தவினை, முதிர்ந்தவினை, பழமையான வினை என்பது பொருள். இதையே வினைப்பயன்களாக ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரப்தம் என்ற வினைப்பயன்களின்மீது ஏற்றியும் பொருள்கொள்வதுண்டு. மேலும், மனம், மொழி, மெய்களால் ஆன வினை என்றும் பொருள் கூறுவதுண்டு. இதே பொருள்பட முன்பு பல இடங்களில், பலர் கூற்றாகப் பரதனின் மனநிலையைக் கவிஞன் படம்பிடித்துக் காட்டியிருப்பதையும் நாம் இங்கு நினைவுகூர்தல் தகும்.

193. “இந்தியம் களைந்து, இருங் கனி காய் நுகர்ந்து, இவுளிப்
பந்தி வந்த புல் பாயலான்; பழம்பதி புகாது,
நந்தியம்பதி இருந்தனன், பரதன்; நின்நாமம்
அந்தியும், பகல் அதனினும், மறப்பிலன் ஆகி” (10227)

(இந்தியம்-ஐம்பொறிகள்; களைதல்-தடுத்தல்; நுகர்தல்-உண்ணுதல்;
இவுளி-குதிரை; பந்தி-வரிசை/சூட்டம்; பாயல்-பாய்/படுக்கை; நாமம்-
பெயர்; பழம்பதி-தொன்மை வாய்ந்த நகரம்/அயோத்தி)

பரத்துவாச முனிவன் இராமபிரானிடம் "இராமா! உன் தம்பி பரதன், தனது ஐம்பொறிகளையும் அதன் புலன்களின் வழியே செல்லாவாட்டாது தடுத்து, நல்ல காய், கனி முதலியவற்றை மட்டுமே உண்டு, குதிரைக் கூட்டங்கள்மேய்வதற்கு ஏற்ற புல்லையே தனது படுக்கையாகக் கொண்டு, உன்னுடைய திருப்பெயரையே அல்லும் பகலும் மறவாது உச்சரித்துக் கொண்டு, தங்கள் சூரியகுலத்தவர்க்கு உரியதான தொன்மைவாய்ந்த நகரமான அயோத்தி நகருக்குள் செல்லாது, அதன் அருகில் உள்ள நந்திகிராமம் என்ற ஊரிலேயே தங்கியிருக்கிறான்" என்று கூறி முடித்தார்.

இரண்டு பாடல்களுக்கு முன்னால் பரத்துவாச முனிவர் பரதனைப் பற்றி இராமபிரானிடம் ஏன் புகழ்ந்து பேசவேண்டும் என்ற கேள்வியை எழுப்பியிருந்தோம். அதற்கு விடை இந்தப் பாடலில் தெரியவருகிறது. பரதன் முன்பு, தண்டகாரண்யம் சென்று தன் தமையன் இராமபிரானை அயோத்தி நகருக்குத் திருப்பி அழைத்து வந்துவிட வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் சென்றான்ல்லவா? அப்போது இதே பரத்துவாச முனிவன் தவக்குடிலில் தங்கினான் அல்லவா? அப்போது அவனுடைய படையினர் அனைவரும் இந்திரலோகத்து இன்பமும் அறுசுவை உணவும் அருந்தி மகிழ்ந்து இருந்தார்களல்லவா? ஆனால் பரதன் மட்டும், இந்தியம் களைந்து, இருங்கனி காய் நுகர்ந்து, இவுளிப் பந்தி வந்த புல்பாயலில் படுத்துத் தூங்கினான் அல்லவா? அவற்றையெல்லாம் தன் கண்ணால் கண்டவரல்லவா இந்த முனிவர்? எனவே இப்போது அதனை நினைவுகூர்ந்து முனிவர் இவ்வாறு கூறினார் என்க. "இந்தியம்" என்பது "இந்திரியம்" என்ற வடசொல்லின் திரிபு. ஐம்பொறிகள் எனப் பொருள்படும்.

194. என்று உரைத்து "அரக்கர் வேந்தன் இருபது என்று உரைக்கும் நீலக் குன்று உரைத்தனைய தோளும், குலவரைக் குவடும் ஏய்க்கும் என்று உரைத்தனைய மௌலித் தலைபத்தும், இறுத்த வீர! நிந்தனைப் பிரிந்தது உண்டே, யான்?" என நிகழ்த்தினானால். (10228)

(குவடு-சிகரம்; ஏய்த்தல்-ஒத்திருத்தல்; என்று-ஞாயிறு/சூரியன்; உரைத்தல்-ஒத்திருத்தல்; மௌலி-முடி; இறுத்தல்-அறுத்தொழித்தல்; நிகழ்த்துதல்-பேசுதல்)

என்று இவ்வாறு பரத்துவாசன் பரதனின் தற்போதைய உண்மைத் தன்மையினை எடுத்துரைத்த பின்னர், இராமபிரானை நோக்கி, "அரக்கர் வேந்தனாகிய இராவணனின் இருபது என்று கூறப்படுகின்ற, நீலமலை போன்ற உறுதிவாய்ந்த தோள்களையும், சிறந்த மலைச் சிகரங்களை ஒத்த அவனுடைய முடிகளையும், ஞாயிறுபோன்று ஒளிவீசும் அந்த மகுடங்கள் புனைந்திருக்கும் பத்துத்தலைகளையும், அறுத்தொழித்த வீரனே! இராமா! நான் உன்னை இவ்வளவு காலமும் உடலால் பிரிந்திருந்தேனேயன்றி உள்ளத்தால் பிரிந்ததுண்டோ?" என்று கூறலானான்.

இராவணனுடைய இருபது தோள்களுக்கும் நீலமலைக் குன்றுகள் உவமை; அவனுடைய பத்துத் தலைகளிலும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் முடிகளுக்கு சூரியனின் ஒளி உவமை; தான் இராமபிரானை எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டே இருந்ததாகவும், அவன் உடலால்தான் பிரிந்திருந்தான் என்றும், உள்ளத்தில் ஒன்றுபட்டு எப்போதும் பிரியாதவனாய் இருந்தான் என்றும் தன் அன்பினையும் முனிவன் வெளிப்படுத்தினான் என்பதாம். "உண்டோ" என்பதிலுள்ள ஓகாரம் இல்லை என்ற எதிர்மறைப் பொருளைத்தரும். உடற்பிரிவன்றி உள்ளப்பிரிவு இன்று என்றான் என்க. "என்று" என்ற சொல் நமக்குப் புதிது. ஞாயிறு, சூரியன் என்பது பொருள்; முன்பும் இச்சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. அதுபோலவே இராவணனுடைய தலைகளுக்கு மலைகளையும், அத்தலைகளில் அணியப் பெற்றிருக்கும் கிரீடங்களின் ஒளிக்குச் சூரியனின் ஒளியும் உவமையாக முன்பும் பல இடங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதையும் இங்கு நினையலாம்.

195. "மின்னை ஏய் உமையினானும், விரைமலர்த் தவிசினானும்,
நின்னையே புகழ்தற்கு ஒத்த நீதி மாதவத்தின் மிக்கோய்!
உன்னையே வணங்கி, உனதன் அருள் சுமந்து உயர்ந்தேன்; மற்று இங்கு
என்னையே பொருவும் மைந்தன், யான் அலாது இல்லை" என்றான்.
(10229)

(மின்-மின்னற்கொடி; உமை-உமாதேவி; ஏய்த்தல்-பொருந்தி யிருத்தல்; விரை-மணம்; தவிசு-இருப்பிடம்/இருக்கை; நீதி-பெருமை; சுமத்தல்-நிரம்பப்பெறுதல்)

"மின்னற்கொடி போன்ற இடையை உடையவளானவளும், ஒளி படைத்தவளுமான உமையம்மையைத் தனது ஒருபாகத்தில் பொருந்தப் பெற்றவளான சிவபெருமானும், நறுமணம் மிக்க தாமரைமலரைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்ட பிரமதேவனும், உன்னையே புகழ்ந்து துதித்தற் கேற்ற நீதிநெறிகளும் பெருந்தவமும் உடையவனே! உன்னையே நாள்தோறும் தொழுது, உன்னுடைய பேரருளுக்குப் பாத்திரமாகியே நான் மேம்பட்டேன்; எனவே என்னை ஒப்பாரும் மிக்காரும் இந்த உலகில் வேறுயார் இருக்கமுடியும்? ஒருவரும் இல்லை" என்று இராமபிரான், பரத்துவாச முனிவரை நோக்கிப் பணிவுடன் கூறினான்.

"மின்" என்பது உவம ஆகுபெயராய் மின்னற்கொடி போன்ற இடையையுடைய உமாதேவியைக் குறித்தது. "என்னையே பொருவு மைந்தன் யான் அலாதுஇல்" என்ற இதே பொருள்பட, முன்பு இராமபிரான் அகத்திய முனிவனைச் சந்தித்தபோது கூறியதையும் இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்குக. "அருள்" என்பது மனக்கருணையைக் குறிக்கும்.

196. அவ்வுரை புகலக்கேட்ட அறிவனும், அருளின் நோக்கி,
 "வெவ் அரம் பொருத வேலோய்! விளம்புகேன்; கேட்டி,
 எவ்வரம் எனினும், தந்தேன்; இயம்புதி" எனலும், ஐயன்
 "கவ்வை இன்று ஆகி, வென்றி கவிக்குலம் பெற்று வாழ்க!" (10230)

(அறிவன்-முனிவன்/தத்துவஞானி/பரத்துவாசன்; அரம்பொருதல்-
 அராவுதல்/கூர்மையாக்கப்படுதல்; ஐயன்-தலைவன்/இராமபிரான்;
 கவிக்குலம்-குரங்குக்கூட்டம்; கவ்வை-துன்பம்)

அவ்வாறு இராமபிரான்கூறிய பணிவுரைகளைக் கேட்ட அறிவிற்
 சிறந்த தத்துவஞானியும், முனிவனும் ஆகிய பரத்துவாசன், இராம
 பிரானை அருட்பார்வையினால் நோக்கி, "கொடிய, கூர்மையாக்கப்பட்ட
 வேற்படையை உடையவனே! இராமா! நான் ஒன்று கூறுகிறேன்
 கேட்பாயாக!" என்றுகூறி "உனக்கு வேண்டிய எந்தவரம் வேண்டு
 மானாலும் கேள்; நான் உடனே தந்தருளுகிறேன்" என்று கூறவும்,
 தலைவனான இராமபிரான் "ஐயனே! இந்தக் குரங்குக்கூட்டங்கள் எல்லாம்
 எங்கு சென்றாலும் வெற்றிபெற்றுத் துன்பம் என்பது சிறிதும் இல்லாமல்
 வாழும்படி அருள்வீராக!" என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

"அறிவன்" என்பது இங்கே தத்துவஞானி என்ற பொருளில் முனிவன்
 பரத்துவாசனைக் குறிக்கும். இராமபிரான் தன்னோடு நட்புப்பூண்டு,
 தனக்குப் பெரிதும் உதவிய வானரச்சேனையின்மீது கொண்டிருந்த
 பாசமும், நன்றியுணர்வும் வெளிப்பட இத்தகைய வரத்தைக் கேட்டான்
 என்பதாம்.

197. "அரிஇனம் சென்றசென்ற அடவிகள் அனைத்தும் வானம்
 சொரிதரு பருவம் போன்று, கிழங்கொடு கனி, காய் துன்றி,
 விரிபுனல் செழுந்தேன் மிக்கு விளங்கு! என இயம்புக!" என்றான்,
 விரியும் மாதவனும் "அஃதே ஆக" எனப் புகன்றிட்டானால். (10231)

(அரிஇனம்-குரங்குக்கூட்டம்; அடவி-காடு; துன்றுதல்-நெருங்கி
 யிருத்தல்/நிரம்பியிருத்தல்; புரிதல்-விரும்பிச்செய்தல்; புகல்தல்-
 கூறுதல்)

இராமபிரான் பரத்துவாச முனிவரிடம் "ஐயனே! இந்தக் குரங்குக்
 கூட்டங்கள் எல்லாம் செல்லுகின்ற காடுகளில் எல்லாம், வானம்
 எப்பொழுதும் கார்காலம்போல விளங்கவும், அங்கே சிறந்த கிழங்குகள்,
 பழங்கள், காய்கள், முதலியன குறைவின்றி நிரம்பக் கிடைக்கவும்.
 நிறைந்த தண்ணீரும், நல்ல சிறந்த தேன் வகைகளும் மிகுதியாகக்
 கிடைக்கவும்வேண்டும் என்ற வரத்தைத் தந்தருள்வீராக!" என்றான்.
 சிறந்த தவத்தை விரும்பிச் செய்கின்ற பெருந்தவசியான பரத்துவாச
 முனிவனும் "அவ்வாறே ஆகட்டும்" என்று வரம் தந்தருளினான்.

"சென்றசென்ற" என்ற அடுக்கு செல்லும் எல்லா இடங்களிலும் என்ற விரிந்த பொருளைத்தரும். "சொரிதரு பருவம்" என்பது வேனிற்காலத்தும், கார்காலம்போலக் குளிர்ச்சியாகவும், அந்தக்காலத்திலும் கிழங்கு, கனி, காய், தேன் முதலியன குறைவின்றி நிறைவாகக் கிடைக்கவும்வேண்டும் என்று வேண்டினான் என்பதாம். முன்பும் இதேபோல இராமபிரான் தேவர்களிடம் பெற்ற வரத்தினையும் இங்கு நினைக. எல்லாப் பருவங்களும் கார்காலம்போல இனிமை பயக்குமாறு அருளவேண்டும் எனவேண்டினான் இராமபிரான் என்பதாம். இராமபிரான்மானிடர்களிடம் மட்டுமின்றி ஏனைய உயிரினங்களிடமும் பற்றுக்கொண்டிருந்தான்; அவர்கள் நலனில் அக்கறை கொண்டிருந்தான் என்பது புலப்படுத்தப் படுகிறது. இதனை "சர்வஜீவ தயாபர மூர்த்தி" என்கிறது வடநூல்.

198. அருந்தவன் "ஐய! நின்னொடு அனிக வெஞ்சேனைக்கு எல்லாம்
விருந்து இனிது அமைப்பென்" என்னா, விளங்கும் முத்தியின் நாப்பண்,
புரிந்து ஓர் ஆகுதியை ஈந்து, புறப்படும் அளவில், போகம்
திருந்திய வானநாடு சேர வந்து இறுத்தது அன்றே! (10232)

(அனிகம்-அணிவகுப்பு/சேனை; வெம்-விரும்பத்தக்க; முத்தி-
வேள்விக்குண்டம்; நாப்பண்-நடுவில்; புரிதல்-விரும்புதல்; போகம்-
இன்பம்; இறுத்தல்-தங்குதல்; திருந்துதல்-தூய்மையுடையதாதல்; ஆகுதி-
அவிரப்பாகம்; வானநாடு-சொர்க்கலோகம்)

இவ்வாறு வரம் தந்தருளிய பரத்துவாச முனிவன், மேலும் இராம பிரானை நோக்கி, "இராமா! உனக்கும் உன்னோடு அணிவகுத்து வந்திருக்கின்ற, விரும்பத்தக்க இந்த வானரச்சேனைகளுக்கும் ஒரு இனிமையான விருந்து படைக்க விரும்புகிறேன்" என்றுகூறி, மூன்று என்று கூறப்படும் வேள்வித்தியின் நடுவில் தனக்கு உகந்த தேவதையை நினைந்து, விருப்பத்துடன் ஆகுதியைச் சொரிந்தவுடன் இன்பங்கள் நுகரத்தக்க, தூய்மையான சொர்க்கலோகமே அங்கு வந்து சேர்ந்தது.

"அருந்தவன்" என்பது செயற்கரும் தவம் இயற்றும் பரத்துவாசனைக் குறித்தது. "அனிகம்" என்றசொல் பொதுவாகச் சேனையைக் குறிக்கும் என்றாலும் இங்கே அணிவகுப்பைக் குறித்தது எனக்கொள்க. "முத்தி" என்பது ஆகவனியம், காருகபத்தியம், தென்திசை அங்கி (தக்ஷிணாக் கினியம்) என்பனவற்றைக் குறிக்கும்; "ஆகுதி" என்பது அந்த ஓம குண்டத்தில் பெய்யப்படும் நெய், பொரி போன்ற தானியவகைகளையும் மற்றவற்றையும் குறிக்கும். "வெம்" என்றசொல் இங்கே "கொடிய" என்ற பொருளைத் தாராது. விரும்பத்தக்க என்ற பொருளையே தரும். "வெம்மை வேண்டல்" என்பது தொல்காப்பியம். இன்பங்கள் நிறைந்த சொர்க்கலோகம் அப்படியே கீழிறங்கி வந்து முனிவரது ஆசிரமத்தில் நின்றது என்பது "போகம் திருந்திய வானநாடு சேரவந்து இறுத்தது" என்று

குறிப்பிடப்பட்டது. நெய்போன்ற ஆகுதியை ஓமகுண்டத்தில் பெய்யும் கருவிக்குச் "சுருவை" என்பது பெயர் என்பதறிக.

199. அரைசரே ஆதியாக, அடியவர் அந்தமாக,
கரை செயல் அரிய போகம் துய்க்குமா கண்டு, இராமற்கு
அரைசியல் வழாமை நோக்கி, அறுசுவை அமைக்கும் வேலை,
விரைசெறி கமலக்கண்ணன் அனுமனை விளித்துச் சொன்னான். (10233)

(அரைசர்-அரசர்; ஆதி-முதல்; அந்தம்-ஈறு; கரை-அளவு; போகம்-இன்பம்; துய்த்தல்-நுகர்தல்; வழுவுதல்-குறைதல்; அரைசியல்-அரச முறை; விரை-நறுமணம்; கமலம்-தாமரைமலர்; விளித்தல்-அழைத்தல்; அடியவர்-தொண்டர்கள்)

வீடணனாகிய அரக்கவேந்தன், சுக்கிரீவனாகிய குரக்கினத்தரசன் முதலாக, தொண்டர்களான வானரச்சேனை ஈறாக, எல்லோரும் தான் கொடுத்த விருந்தினை, எல்லை காணமுடியாத அளவிற்கு விரும்பி உண்டு, இன்பத்தை நுகர்வதுகண்டு பரத்துவாச முனிவன் மகிழ்ந்து, இராமபிரானுக்குரிய அரசியல் முறைமையில் சிறிதும் தகுதிக்குறைவு ஏற்படாதவண்ணம், சிறந்த அறுசுவை உணவையும் தந்தருளும் சமயம், நறுமணம் மிக்க தாமரைமலர்போலும் கண்களையுடையவனான இராம பிரான், அனுமனைத் தன் அருகில் அழைத்துக் கீழ்வருவனவற்றைக் கூறலானான்.

அரசர் என்பது "அரைசர்" என்றும், அரசியல் என்பது "அரைசியல்" என்றும் எதுகைநோக்கித் திரிந்தது எனக்கொள்க. "துய்க்குமாறு" என்பதில் உள்ள ஈறுகெட்டு துய்க்குமா என நிின்றது. அறுசுவை என்பது "இனிப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு" என்பனவாகும்.

200. அனுமனைப் பரதனிடம் அனுப்புதல்

"இன்று நாம் பதி வருதுமுன், மாருதி! ஈண்டச்
சென்று, தீதுஇன்மை செப்பி, அத்தீமையும் விலக்கி,
நின்ற காலையின் வருதும்" என்று ஏயினன், நெடியோன்;
"நன்று" எனா, அவன், மோதிரம் கைக்கொடு நடந்தான். (10234)

(பதி-நகரம்/அயோத்தி; ஈண்ட-விரைவாக; செப்புதல்-சொல்லுதல்; நெடியோன்-இராமபிரான்; இன்று-இப்பொழுது)

உயர்ந்தோனாகிய இராமபிரான் அனுமனிடம் "அனுமனே! இன்று நாம் நம் நகராகிய அயோத்திக்குத் திரும்பிவந்து விடுவோம் என்பதையும், நாம் எல்லோரும் தீதின்றி நலமுடன் இருக்கிறோம் என்பதையும், நீ விரைவாகச் சென்று நந்தியம்பதியிலிருக்கும் பரதனிடம் தெரிவித்து, அங்கே அவன் மேற்கொள்ள இருக்கும் எரிபுகுதல் என்ற தீய செயலையும்

தடுத்து, நீ அங்கு இருக்கும்போதே நாம் வந்து சேர்ந்துவிடுவோம் என்பதையும் அவனுக்குப் புலப்படுத்துவாயாக!" என்று கூறவும், அனுமனும், "நன்று; அவ்வாறே செய்கிறேன்" என்று உடன்பட்டு, இராமபிரான் தந்தருளிய கணையாழியைத் தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அயோத்தி நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

"நலமாக இருக்கிறோம்" என்று சொல்லாமல் "தீங்கின்றி இருக்கிறோம்" என்று கூறுவதை உணர்க. இதுபோல முன்பு, சூர்ப்பணகை தன்னிடம் வந்து நின்றபோதும், "தீதில் வரவாகுக, நின் வரவு" என்று இராமபிரான் முகமன்கூறியதையும் ஒப்பிட்டு நோக்குக. அனுமன் இதற்கு முன் பரதனைப் பார்த்தது இல்லை; எனவே இப்பொழுதும் ஒரு அடையாளமாக மோதிரத்தைப் பெற்றுச்செல்ல வேண்டியதாயிற்று என்க.

201. தந்தை வேகமும், தனது நாயகன் தனிச் சிலையின் முந்து சாயகக் கடுமையும், பிற்பட முடுகி, சிந்தை பின்வரச் செல்பவன், குகற்கும் அச்சேயோன் வந்த வாசகம்கூறி, மேல் வான்வழிப் போனான். (10235)

(தந்தை-வாயுதேவன்; நாயகன்-தலைவன்/இராமபிரான்; தனி-ஒப்பற்ற; சாயகம்-அம்பு; கடுமை-வேகம்; முடுகுதல்-விரைந்து செல்லுதல்; சிந்தை-மனம்; சேயோன்-தூரத்தில் இருப்பவன்/இராமபிரான்; மேல்-பின்னர்; வாசகம்-செய்தி)

தனது தந்தையாகிய வாயுதேவனின் வேகத்தைவிடவும், தனது தலைவனான இராமபிரானின் ஒப்பற்ற கோதண்டம் என்னும் வில்லினின்றும் முற்பட்டுச்செல்லும் அம்பின் விரைவைவிடவும், இவ்விரண்டும் பிற்பட்டுப்போகும்படி விரைந்து சென்று, தனது மனம்கூடப் பின்னே வரும்படி செல்கின்றவனான அனுமன், அங்கே சிருங்கிபேரத்தில் வசிக்கும் குகனுக்கும், தூரத்தே சென்ற இராமபிரான் நகருக்குள் வந்துவிட்டான் என்ற செய்தியையும் கூறிப் பின்னர் ஆகாயமார்க்கமாக நந்தியம்பதியை நோக்கிச் செல்லலானான்.

பொதுவாக வேகத்திற்கு வாயுதேவனையும், கடுமை நிறைந்த விரைவிற்கு இராமபிரானது அம்பையும் உவமை கூறுவது கவிஞனின் வழக்கம். அத்தோடு திருப்தியடையாமல் மனோவேகத்தைக் காட்டிலும் விரைந்து சென்றான் என்று அனுமனது வேகத்தைச் சிறப்பித்தார் என்க. "சாயகம்" என்ற சொல் நமக்குப்புதிது. அம்பு என்பது பொருள். முன்பு அங்கதன் விரைந்து தூது சென்றபொழுது, இராமபிரானுடைய அம்பின் வேகத்தைவிட மிகுந்த வேகத்துடன் சென்றான் என்று கூறியதையும் இங்கு நினைத்துப்பார்க்கலாம். அனுமன் குகனையும் பார்த்தவனல்லன், எனினும் தன் தலைவனிடமிருந்தும், இளவல் இலக்குவனிடமிருந்தும் கேட்டறிந்ததனாலேயே குகனுக்கும் இச்செய்தியைத் தெரிவிக்க

வேண்டும் என்ற தன்முனைப்பால் அவனுக்கும் போகிறபோக்கில் இச்செய்தியைச் சொல்லிச்சென்றான் என்பதாம்.

202. "இன்று இசைக்கு இடமாய் இராகவன்,
தென்திசைக் கருமச் செயல் செப்பினாம்;
அன்று இசைக்கும் அரிய அயோத்தியில்
நின்று இசைத்துள தன்மை நிகழ்த்துவாம்" (10236)

(இசை-புகழ்; இன்று-இப்போது; செப்புதல்-சொல்லுதல்; அன்று-பகைமை; இசைத்தல்-நடத்துதலுமாம்; நிகழ்த்துதல்-சொல்லுதல்)

"இதுவரையிலும் புகழுக்கு இருப்பிடமாகிய இராமபிரான் தென்திசையில் செய்த காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் கூறினோம். இப்போது பகைவர்களாலும் புகழ்ந்து பாராட்டப்படுகின்றதும், எவராலும் எளிதில் அடைதற்கு அருமையானதுமான அயோத்தி நகரத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் கூறத்தொடங்குவோம்" என்கிறான் கவிஞன்.

இது கவிக்கூற்று. "அன்று" என்றசொல் பகைமையைக் குறிக்கும். முன்பும் இச்சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அயோத்தியில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் என்பது, அயோத்தியின் ஒரு பகுதியாகிய நந்தியம்பதியில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையும், உள்ளடக்கியது என்பதாம்; "அயோத்தி" என்ற சொல்லுக்குரிய "யுத்தமில்லாத பூமி" என்ற பெயர்க்காரணத்தை விளக்குகிறது இப்பாடல்.

கவிஞரின் வழக்கப்படி இந்த இடத்தில் ஒரு படலம் முடிந்து அடுத்த படலம் தொடங்கப் பெற்றிருக்க வேண்டும்; அதுதான் சரியானமுறை என்று தோன்றுகிறது. எனினும் சென்னைக் கம்பன்கழகப்பதிப்பு இத்துடன் ஒரு படலத்தை நிறுத்தாது மீட்சிப்படலத்தை நீட்டிக்கொண்டே 338 பாடல்கள் கொண்ட பெரிய படலமாகப் பிரித்திருக்கிறது. இது பற்றி மேலும் சிந்தித்து பின்வரும் பதிப்புகளில் இதனை இரு படலங்களாகப் பிரித்துக் கொள்ளுவதே சோர்வைத் தவிர்க்கும் எனக் கருதத் தோன்றுகிறது.

203. நந்தியம்பதியில் பரதன் இருந்த நிலை

நந்தியம்பதியின் தலை, நாள்தொறும்
சந்தி இன்றி நிரந்தரம், தம்முனார்
பந்திஅம் கழல் பாதம் அருச்சியா,
இந்தியங்களை வென்று இருந்தான் அரோ! (10237)

(தலை-இடம்; சந்தி-இடையீடு; முனார்-முன்னே பிறந்தவர்/தமையன்/இராமபிரான்; பந்தி-வரிசை; அம்-அழகிய; கழல்-வீரகண்டை;

பாதம்-திருவடிகள்/பாதுகைகள்; அருச்சியா-அருச்சித்து/வழிபட்டு; இந்தியம்-ஐம்பொறிகள்; நிரந்தரம்-எப்போதும்)

பரதன் நந்தியம்பதி என்னும் கிராமத்தில் ஒவ்வொருநாளும் வழிபாட்டிற்கு என்று குறித்த மூன்றுவேளை மட்டுமல்லாமலும், எந்த இடையீடும்இல்லாமலும், எப்போதும், தன் தமையனான இராமபிரானின் வரிசையாக அமைந்த அழகிய வீரக்கழல் அணிந்த திருவடிகளாகிய பாதுகைகளை வழிபாடு செய்து, தனது ஐம்பொறிகளையும், ஐம்புலன் களின் வழியே செல்லவொட்டாது தடுத்து, மனத்தை ஒருமுகப்படுத்திக் காத்துக்கொண்டிருந்தான்.

"சந்தி" என்ற சொல் இடையீடு என்ற பொருளைத்தரும். எனவே எந்தவித இடையீடும் இல்லாமல் எப்போதும் தன் தமையனின் பாதுகைகளை அருச்சித்துவந்தான் என்று பொருள் கொண்டோம். "சந்தி" என்பது வடமொழியில் காலைச்சந்தி, மாலைச்சந்தி என்ற பொருளையும் தரும். காலை, மாலை என்று மட்டுமில்லாது இடைவிடாது தொடர்ந்து எப்போதும் தன் தமையனின் பாதுகைகளை வழிபட்டுவந்தான் என்ற பொருளே சிறக்கும். சந்தியை மூன்றாகக் கூறுவதும் உண்டு; காலை, நண்பகல், மாலை என்பவையாம்; இராமபிரானது திருவடிநிலை-பாதுகை களின்பெருமை, சிறப்புப்பற்றி நிமாந்தகதேசிகர் "பாதுகாசகஸ்ரம்" என்ற ஒரு அருமையான நூலில் இராமபிரானது பாதுகைகளின் சிறப்பினை மட்டும் விளக்கமாகக் கூறியிருப்பதையும் காணலாம். "இந்திரியம்" என்ற வடசொல் "இந்தியம்" எனத் திரிந்து நின்றது. "சந்தி இன்றி" என்று இடையூறு இல்லாமல் என்று எதிர்மறையாலும், "நிரந்தரம்" என்று உடன்பட்டாலும் கூறியது அவனுடைய மனத்திண்மையை வெளிக்காட்டுவதற்கு எனக்கொள்க.

204. துன்பு உருக்கவும், சுற்றி உருக்க ஒணா,
என்பு உருக்கும் தகைமையது இட்டதாய்,
முன்பு உருக்கொண்டு ஒருவழி முற்றுறா,
அன்பு உருக்கொண்டதாம் எனல் ஆகுவான்.

(10238)

(துன்பு-துன்பம்/பிரிவுத்துன்பம்; ஒணாத-இயலாத; என்பு-எலும்பு; தகைமை-தன்மை; உரு-வடிவம்; வழி-காலம்/இடம்; சுற்றி-குழ்ந்து)

இராமபிரானைப் பிரிந்ததனால் உண்டான பிரிவு என்னும் துன்பம் குழ்ந்து தன் மனத்தை உருகச்செய்யவும், எதனாலும் உருக்கமுடியாத எலும்பும்கூட உருகிப்போகும் தன்மையை அடைந்து, முன்பு எப்போதும் ஒருகாலத்தும் நிறைவுறாத, அன்பே ஒரு மனித வடிவுகொண்டவன் என்று சொல்லும் வண்ணம் விளங்கி அங்கு அமர்ந்திருக்கிறான் பரதன்.

அன்பு என்பது ஒரு அருவப்பொருள். காட்டலாகாப்பொருள். அதை உள்ளத்தால் உணரலாம். அவ்வளவே; "நோயும், வேட்கையும், நுகர்வும்

பண்புப்பொருள்கள்" அதனை உள்ளத்தால் உணரமுடியுமே தவிர அதற்கு ஒரு உருவம் கொடுத்துக் காட்டலாகாது என்பதாம். "என் என்பெலாம் உருக்கி எளிமையாய் ஆண்ட ஈசனே" என்பது திருவாசகம். "குடத்துள் விளக்கும், தடற்றுள் வானும்போல, இதுகாண் அன்பு என்று தந்து காட்டலாகாது" என்பது இறையனார் அகவியல்உரை.

205. நினைந்தவும் தடம்கண் இணை நீர்வர,
இனத்த தண்டலை நாட்டு இருந்தேயும், அக்
கனத்த கந்தமும், காயும், கனிகளும்,
வனத்த அல்ல, அருந்தலில் வாழ்க்கையான். (10239)

(தடம்-பெரிய; இணை-இரண்டு; இனம்-சுற்றம்; தண்டலை-குளிர்ந்த சோலைகள்; கந்தம்-கிழங்குகள்)

இராமபிரான் எப்படி இருக்கிறானோ, எவற்றைச் சாப்பிடுகிறானோ என்று நினைத்த மாத்திரத்தில் பரதனின் இரண்டு பெரிய கண்களினின்றும் கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருகிவரவும், தன் இனத்தார் சுற்றியுள்ள நாட்டில் தன் இனத்தாருடன் இருந்தபோதும், தன்னைச் சுற்றிக் குளிர்ந்த சோலைகள் அடர்ந்திருந்தபோதும், அந்த கனத்த தோல்களையுடைய கிழங்குகள், காய்கள், கனிகள் என்று காட்டில் கிடைக்கின்றனவற்றை யல்லாது பிறவற்றை, பிறமெல்லிய சுவைக்கனியை நாட்டில் உள்ள இனத்தவர் அருந்தும் அறுசுவை உண்டியெல்லாம் சிறிதும் அருந்தாத ஒரு விரத வாழ்க்கையினை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறான் பரதன்.

"இருந்தேயும்" என்பதில் உள்ள உம்மை உயர்வு சிறப்புப்பற்றியது. "கனத்த கந்தம்" என்பது காட்டில் கிடைக்கும் மென்மையல்லாத, நெருப்பில் பக்குவப்படுத்தப்படாத மிகக் கனத்ததோல்களையுடைய கிழங்குகள், காய்கள், கனிகள் என்று பொருள்படும். "வனத்த அல்ல அருந்தலில்" என்று இரு எதிர்மறைச் சொற்களைக்கூறி ஒரு உடன்பாட்டுப் பொருளை வரவழைத்ததை நோக்குக. பரதன் தன்நாட்டில் தன்சுற்றத்தவரோடு இருந்தாலும் அறுசுவை உண்டி உண்ணும் வாய்ப்பிருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் தவிர்த்து, இராமபிரான் காட்டில் எவ்வாறு இருக்கிறானோ அதேபோல் தனித்தும், காய்கனி கிழங்குகளையுமே உண்டும் வாழ்க்கை நடத்திவந்தான் என்பது கருத்து.

206. நோக்கின், தென்திசை அல்லது நோக்குறான்;
ஏக்குற்று ஏக்குற்று, "இரவி குலத்துளான்
வாக்கில் பொய்யான்; வரும்வரும்" என்று, உயிர்
போக்கிப் போக்கி, உழக்கும் பொருமலான். (10240)

(ஏக்குற்று-ஏங்கி; இரவி-சூரியன்; வாக்கு-சொல்; பொய்த்தல்-தவறுதல்; உழத்தல்-வருந்துதல்; பொருமல்-துன்பம்; உயிர்-உயிர்ப்பு/பெருமூச்சு)

பரதன் கண்திறந்து பார்த்தால், இராமபிரான் வருவதற்குரிய தெற்குத் திசையைத்தான் பார்ப்பானே அன்றி வேறு எந்தப்பக்கமும் பார்க்க மாட்டான்; உள்ளம் ஏங்கிஏங்கி, அழிவான்; "சூரியகுலத்தில் தோன்றியவன் பொய்யுரைக்கமாட்டான்; அவன் கூறியவாறே வந்துவிடுவான், வந்துவிடுவான்" என்று எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு வருத்தமுற்றுப் புலம்புவான்.

"ஏக்குற்று ஏக்குற்று", "வரும்வரும்", "போக்கிபோக்கி" என்ற அடுக்குகள் பரதனுடைய உடல்நிலையையும், உள்ள நிலையையும் புலப் படுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்க. முன்பு அசோகவனத்தில் சீதாதேவியும் இவ்வாறே இராமபிரான் வருகையை எதிர்நோக்கிக் காத்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் இதே "வரும்வரும்" என்ற அடுக்கைக் கவிஞன் பயன்படுத்தியுள்ளமையை நினைவுகூர்க. "சுருதி நாயகன் வரும்வரும் என்பதோர், துணிவால் மாதிரம் அனைத்தையும் அளக்கின்ற கண்ணாள்" இராமபிரான் எந்தப்பக்கம் இருந்து வருவான் என அவளுக்குத் தெரியாது. எனவே அவள் எல்லாத்திக்குகளிலும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் பரதனுக்குத் தன்தமையன் இராமபிரான் எந்தத் திக்கிலிருந்து வருவான் என்று உறுதியாகத் தெரியும்; எனவே அவன் தென் திசையையே நோக்கினான் என்பதாம். "ஏக்குறுதல்" என்பது விரும்பிய ஒன்றைப் பெறமுடியாமையால் மனம் வாடுதல் என்ற பொருளைத்தரும்.

207. உண்ணும் நீர்க்கும், உயிர்க்கும், உயிரவன்,

எண்ணும் கீர்த்தி இராமன், திருமுடி

மண்ணும் நீர்க்கு வரம்பு கண்டால் அன்றி,

கண்ணின் நீர்க்கு ஒரு கரை எங்கும் காண்கிலான்.

(10241)

(எண்ணுதல்-மதித்தல்; மண்ணுதல்-திருமஞ்சனம் ஆட்டுதல்; வரம்பு-முடிவு; கரை-முடிவு)

உலகத்துள்ள உயிரினங்கள் எல்லாம் பருகும் நீருக்கும், அவ்வுயிரினங் களுக்கெல்லாம் உயிராக விளங்குபவனும் எல்லோராலும் மதிக்கத்தக்க புகழை உடையவனுமான இராமபிரானின் திருமுடி சூட்டும் நிகழ்ச்சியின் போது செய்விக்கப்படுகின்ற திருமஞ்சனநீராட்டுதலினின்றும் நிறைகின்ற நீரின்வரம்பைக் கண்டால் அல்லது, தனது கண்களினின்றும் பெருகும் கண்ணீருக்கு ஒரு எல்லை என்பதையே காண இயலாதவனானான் பரதன்.

மண்ணுதல்-என்பது திருமஞ்சன நீராட்டுதலைக் குறிக்கும். இராம பிரானுக்குத் திருமுடி சூட்டப்படுவதைக் கண்டாலன்றி பரதனது துயரம் நீங்காது என்பதை மிக அழகாகத் தெரிவிக்கிறான் கவிஞன். முன்பும் இதேபொருள்பட வசிஷ்டர் கூறியதை இங்கு நினைவுகூர்க. "கற்றவர், கற்றிலாதவரும் உண்ணுநீரினும், உயிரினும் அவனையே உவப்பர்" என்பது வசிஷ்டர் கூற்று.

208. அனையன் ஆய பரதன், அலங்கலின்
 புனையும் தம்முனார் பாதுகைப் பூசனை
 நினையும் காலை, நினைத்தனனாம் அரோ!
 மனையின் வந்து அவன் எய்த மதித்த நாள். (10242)

(அனையன்-அத்தகையன்/பரதன்; அலங்கல்-மலர்மாலை/வாகை
 மாலை; புனைதல்-அலங்கரித்தல்; முனார்-முன்னவன்/தமையன்/இராம
 பிரான்; நினைத்தல்-சிந்தித்தல்; மதித்தல்-குறித்தல்/கருதுதல்; மனை-
 அரண்மனை; பாதுகை-திருவடிநிலை)

அத்தகைய நிலையிலிருந்த பரதன், தன் மன்னவனாகிய இராம
 பிரானின் மலர்மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட, திருவடி நிலைகளுக்கு
 மலர்களைக்கொண்டு வழிபாடு நிகழ்த்த எண்ணும்பொழுது, இராம
 பிரான் அரண்மனைக்கு மீண்டும் வந்துசேர்வதற்கென்று குறித்த நாள்
 பற்றிச் சிந்திக்கலானான்.

பூவினைக்கொண்டு போற்றுவது பூசனை எனப்படும். வழிபாடு,
 அருச்சனைஎன்பது பொருள்; இராமபிரான்திருவடிநிலைகளுக்குப்பரதன்
 தினமும் மலர்கொண்டு வழிபட்டுவந்தான் என்பதாம்.

209. சோதிடர் கூற்று

"யாண்டு வந்து இங்கு இறுக்கும்?" என்று எண்ணினான்;
 "மாண்ட சோதிட வாய்மைப் புலவரை
 ஈண்டுக் கூய்த்தருக" என்ன, வந்து எய்தினார்,
 "ஆண்தகைக்கு இன்று அவதி" என்றார் அரோ! (10243)

(யாண்டு-எப்பொழுது; இறுத்தல்-வந்துசேருதல்; மாண்ட-மாட்சிமை
 யுடைய; கூய்-கூவி/அழைத்து; தருதல்-அழைத்துவருதல்; அவதி-
 எல்லை நாள்; வாய்மை-வாக்குநலம்)

பரதன், "இராமபிரான் எப்பொழுது இங்கு வந்து சேருவான்?" என்று
 சற்றுச் சிந்தித்தான்; உடனே தன் ஏவலாளர்களை அழைத்து, "மாட்சிமை
 யுடைய பொய்மை பேசாத சோதிடக்கலையில் வல்லுநரான சோதிடக்
 கலைஞர்களை இங்கு அழைத்துக் கொண்டுவருக!" என்று கட்டளையிட,
 அவர்கள் சென்று அழைக்க, சோதிடவல்லுநர்கள் வந்து சேர்ந்து, "ஆண்
 தன்மையான வீரத்தில் சிறந்தவனான இராமபிரான் இங்குவந்து
 சேர்வதற்கு இன்றே கடைசியான" என்று கூறினார்கள்.

"யாண்டு" என்பது இங்கு காலப்பொழுதை உணர்த்தி நின்றது.
 "இறுத்தல்" என்பது பொதுவாகத் தங்குதல் என்ற பொருளைத்தந்தாலும்,
 இங்கே வந்துசேர்தல் என்ற பொருளைத் தந்து நின்றது; "மாண்ட" என்ற
 சொல் "மாண்" என்ற அடிச்சொல்லினின்றும் பிறந்தது. மாட்சிமைப்

பட்ட என்ற பொருளைத்தரும்; "மாண்ட என் மனைவியொடு மக்களும்" என்பது புறநானூறு-191; சோதிடர்களை "வாய்மைப்புலவர்" என்று கூறுவதை நுனித்து உணருங்கள். "தெய்வக்ஞர்" என்கிறது வடமொழி. சோதிடர்கள் மனம், மொழி, மெய்களால் உண்மையே பேசவேண்டும் என்பது மரபு. எனவேதான் வள்ளுவன் மனத்தால் எண்ணுவது உண்மை என்றும், மொழியால் எண்ணுவது வாய்மை என்றும், மெய்யால் எண்ணுவது மெய்மை என்றும் தனித்தனியே பேசுகிறான் என்பதையும் எண்ணவேண்டும். "கூய்" என்பது கூவி என்பதன் அளபெடை. வாயின் தன்மை-வாய்மை அதாவது பொய் சொல்லாமை; மெய்யின் தன்மை மெய்மை; உள்ளத்தின் தன்மை உண்மையாகும்.

210. பரதனின் நிலை

என்ற போதத்து, இராமன் வனத்திடைச்
சென்ற போதத்து அவ்வுரை, செல்வத்தை
வென்ற போதத்த வீரனும், வீழ்ந்தனன்,
கொன்ற போதத்து உயிர்ப்புக் குறைந்துளான். (10244)

(போதத்து-போது; போதம்-ஞானம்; கொல்லுதல்-வருத்துதல்/
வாட்டுதல்; உயிர்ப்பு-மூச்சுக்காற்று)

என்று சோதிடர்கள்கூறிய அளவில் தாய் பெற்றவரத்தினால் தானே வந்த அரசச்செல்வத்தைத் தான் ஏற்றுக்கொள்ளாது வெறுத்து ஒதுக்கித் தன் மனத்தாசையை வெற்றிகொண்ட பெரும் ஞானியாகிய பரதனும், தான் முன்பு இராமபிரானை அழைத்து வருவதற்காகச் சித்திரகூடம் சென்று வேண்டியபோது "அன்னதாக" என்று கூறிய அந்தச் சொற்கள் இப்போது அவன் நினைவிற்கு வந்து அவனை வருத்தியதால், தனது மூச்சுக்காற்று ஒடுங்கிப்போய்த் தரையில் விழுந்தான்.

"போதத்து" என்றசொல் எல்லா அடிகளிலும் போது, பொழுது என்ற பொருளையே தரும். மூன்றாம் அடியில் மட்டும் "போதம்" என்ற சொல் மெய்யறிவு என்ற ஆழ்ந்த சிறந்த பொருளைத்தரும்; மற்ற இடங்களில் "அத்து" என்பது சாரியையாக நிற்கும் "செல்வத்தை வென்ற போதத்த வீரன்" என்று இங்கு கவிக்கூற்றாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் சிறப்பு, முன்பு குகன் கூற்றாக "தாயுரை கொண்டு, தாதை உதவிய தரணிதன்னைத் தீவினை என்ன நீத்து" என்று பாராட்டியதை நினைவுபடுத்த வேண்டும். "கொன்றபோதத்து" என்பது இங்கே கொல்லும்போது என்ற நேர்பொருளைத்தராது. வருந்தும்போது என்ற பொருளையே தரும். பரதனையும் கவிஞன் இங்கே "வீரன்" என்று பாராட்டுவதை உணர்க. இங்கே ஞானத்தால் வந்த வீரத்தைக் குறித்து, "செல்வத்தை வென்ற போதத்து வீரன்" என்றார் என்க.

211. மீட்டு எழுந்து, விரிந்த செந்தாமரைக்
காட்டை வென்று எழு கண் கலுழிப்புனல்
ஓட்ட, உள்ளம் உயிரினை ஊசல் நின்று,
ஆட்டவும், அவலத்து அழிந்தான் அரோ!" (10245)

(மீட்டு-மீண்டும்; காடு-தொகுதி; எழுதல்-உயர்தல்; கலுழி-கலங்கிய நீர்/கண்ணீர்; ஓட்டுதல்-சொரிதல்; ஊசல்-ஊஞ்சல்; அவலம்-துன்பம்; அழிதல்-கலங்குதல்)

உயிர்ப்படங்கிய பரதன் மீண்டும் சற்றுத் தெளிவுபெற்று எழுந்து, விரிந்து மலர்ந்த செந்தாமரைமலர்த் தொகுதிகளைத்தன் அழகால் வென்று கீழ்ப்படுத்துகிற அவன் கண்கள், வருத்தத்தால் கலங்கிய கண்ணீரைப் பொழியவும், இராமபிரான் வந்துவிடுவான், அவனைப் பார்த்துவிடலாம் என்று ஒருபக்கம் மகிழ்ச்சியும், அவன் வாராவிட்டால் என்ன ஆகும் என்பதனால் ஏக்கமுமாக அவன் உள்ளம் ஒருநிலையில் நில்லாது, ஊஞ்சல்போலப் போவதும் வருவதுமாகி மிக்கத் துன்பம் உற்று மனம் கலங்கித் தடுமாறினான்.

எல்லா இடங்களிலும் கண்ணீரைக் குறிக்கக் கவிஞன் "கலுழி" என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறான். இங்கே மட்டும் "கலுழிப் புனல்" என்று கூறுவதால் அவனுடைய வருத்த மிகுதி புலப்படுத்தப் பட்டது எனக்கொள்க. "ஓட்டுதல்" என்ற சொல்லுக்கு, சொரிதல், பொழிதல் என்ற பொருளும் உண்டு என்பது நமக்குப் புதியசெய்தி. "ஊசலாடுதல்" என்ற உவமையைக் கவிஞன் முன்பும் பல இடங்களில் கையாண்டு இருப்பதையும் நினைவுகூர்க. "உள்ளத்தின் வழி உயிர் திரியும்" என்ற ஒரு அரிய கருத்தை "உள்ளம் உயிரினை ஊசல் நின்று ஆட்டவும்" என்று குறித்தார் என்க.

212. "எனக்கு இயம்பிய நாளும், என் இன்னலும்,
தனைப் பயந்தவள் துன்பமும், தாங்கி அவ்
வனத்து வைகல் செய்யான், வந்து அடுத்ததோர்
வினைக்கொடும் பகை உண்டு" என விம்மினான். (10246)

(பயத்தல்-பெற்றெடுத்தல்; வைகல்-தங்குதல்; விம்முதல்-தேம்பி அழுதல்; தாங்குதல்-மனத்துள் கொள்ளுதல்; அடுத்தல்-நிகழ்தல்)

பரதன், "என்னிடம் இராமபிரான் கூறியபடி பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து இங்கு வரக்கூடிய நாளையும், அவன் பிரிவால் இவ்வளவு நாளும் நான் பட்ட துன்பத்தையும், அவனைப் பெற்றெடுத்த தாயாகிய கோசலை, அவன் இல்லாமல் படுகின்ற துயரத்தையும், மனத்துள் தாங்கிக்கொண்டு, பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிந்தபின்னரும் அந்தக்காட்டில் வசித்திருக்க மாட்டான். அவனுடைய தீவினைப்பயனால் உண்டான கொடிய பகை

ஏதேனும் இருந்து அவன் திரும்பி வாராததற்கு ஏதோ ஓர் நிகழ்ச்சி தடை செய்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் அவன் குறித்தநாளில் வரமுடியவில்லைபோலும்" என்று தேம்பி அழுகிறான்.

தான் வருதற்கென்று குறித்த காலத்தில் வரும் பண்புடையவன். சொன்னசொல் காப்பவன்; அன்பிற்கினிய தம்பியாகிய நான் படும் துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதவன்; அதனைவிடவும் அவனைப் பெற்றெடுத்த தாய் கோசலை அவன் பிரிவால் படுகின்ற துயரத்தை ஒரு கணமேனும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாதவன்; எனவே அவன் குறித்த நேரத்தில் வந்திருக்க வேண்டும். அவன் இப்பொழுது வந்து சேரமுடியவில்லை என்றால், அவன் எதிர்பாராத ஒரு பெரிய கொடிய, அவன் உயிருக்கு விபத்து விளைக்கின்ற பகைமையால் ஏதேனும் தீங்கு நேர்ந்திருக்க வேண்டும்" என்று கருதுகிறான் பரதன் என்பதாம்.

213. மூவகைத் திருமூர்த்தியர் ஆயினும்,
பூவகத்தில், விசும்பில், புறத்தினில்,
ஏவர்கிற்பர் எதிர்நிற்க, என்னுடைச்
சேவகற்கு?" என ஐயமும் தேறினான்.

(10247)

(சேவகன்-வீரன்/இராமபிரான்; திருமூர்த்தியர்-அரன், அரி, அயன்/மும்மூர்த்திகள்; பூவகம்-பூவுலகம்/நிலவுலகம்; விசம்பு-விண்ணுலகு; புறம்-பாதலம்; ஏவர்-எவர்; தேறுதல்-தெளிதல்)

"என்னுடைய அன்பிற்கினிய வீரனான அண்ணன் இராமபிரானை எதிர்த்துப் போரிட்டு வெற்றிபெற யார் வல்லமை உடையவர்கள்? மூன்று தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள பிரமன், திருமால், சிவபெருமான் என்றாலும், மண்ணுலகில், விண்ணுலகில், இவற்றிற்குப் புறம்பான பாதலத்தில் உள்ள யார்தான் இராமபிரானை எதிர்த்துப் போர்செய்து வெற்றிபெற முடியும்?" என்று கருதிப் பின்னர் யாராலும் அவனை எதிர்க்கமுடியாது என்று தெளிவுபெற்றான் பரதன்.

"மூவகைத் திருமூர்த்தியர்" என்பது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற மூன்றுவகைத் தொழிலுக்கு உரியவரான மும்மூர்த்திகள் என்று பிரமன், திருமால், சிவபெருமான் ஆகிய மூவரையும் குறிக்கும். பூவகம், விசம்பு, புறம் என்பனமேல், நடு, கீழ் என்ற மூவுலகத்தும் உள்ளவர்களைக் குறிக்கும். "கில்" என்பது ஆற்றல் உணர்த்தும் இடைச்சொல். "என்னுடை சேவகற்கு" என்பது அன்பின் மிகுதியால் கூறப்பட்ட மரபு வழுவமைதி எனக்கொள்க. முன்பு ஆரண்யகாண்டத்தில் இலக்குவனும் சீதாதேவியை விட்டுப் பிரியும் முன்னர், இவ்வாறே கூறிப்போந்தமையையும் இங்கு நினைவுகூர்க.

கீட்சிப் படலம்

214. "என்னை" இன்னும் அரசியல் இச்சையன்
 அன்னன் ஆகின், அவன் அது கொள்க" என்று
 உன்னினான்கொல், உறுவது நோக்கினான்?
 இன்னதே நலன்" என்று இருந்தான் அரோ!" (10248)

(உன்னுதல்-கருதுதல்; அன்னன்-அப்படிப்பட்ட பரதன்; இச்சை-
 ஆசை; உறுவது-செய்யவேண்டுவது; நோக்குதல்-சிந்தித்தல்)

பரதன், "நான் பதினான்கு ஆண்டுகள்திருவடி நிலைகளைக் கொண்டே
 அரசாட்சி புரிந்துவிட்டேன். அதனால் எனக்கு இன்னும் இந்த
 அரசாட்சியை மேற்கொள்வதிலே ஆசையிருக்கும் என்று தவறாகக் கருதிக்
 கொண்டு விட்டானோ? அதனால்தான் வரவில்லையோ? அந்த ஆசை
 அவனுக்கு இருக்குமானால் அவனே அரசாட்சி செய்யட்டும் என்று
 கருதினானோ? தான் காட்டில் இருப்பதே சரியானது என்று நினைத்து
 விட்டானோ?" என்று வேறு ஓர் சந்தேகத்தைத் தனக்குத்தானே கற்பித்துக்
 கொண்ட பரதன், இனிமேல் என்ன செய்யலாம் என்று சிந்திக்கத்
 தொடங்கினான்.

முன்புதன் அண்ணனுக்குப் பகைவரால் தீங்கு நேர்ந்திருக்குமோ என்று
 ஐயம்கொண்டு, தன் அண்ணனை எதிர்த்துப் போரிட்டு வெல்லும் ஆற்றல்
 உடையவர் எவரும் இம்மூவுலகங்களிலும் இல்லை என்று தெளிந்தான்.
 பின்னர் தன் அண்ணன் எனக்கு அரசாட்சியில் ஆசை வந்திருக்கும்;
 அவ்வாறு வந்திருந்தால் அவனே ஆட்சி செய்யட்டும், நாம் காட்டிலேயே
 இருந்துவிடுவதுதான் நல்லது என்று கருதியிருப்பானோ? என்று மற்றொரு
 சந்தேகத்தைத் தனக்குத்தானே ஏற்படுத்திக் கொண்டான் என்பதாம்.

215. "அனைத்தில் அங்கு ஒன்றும் ஆயினும் ஆகுக;
 வனத்து இருக்க; இவ் வையம் புழுது;
 நினைத்து இருந்து நெடுந்துயர் மூழ்கிலேன்;
 மனத்து மாசு என் உயிரொடும் வாங்குவேன்" (10249)

(வையம்-கோசலநாடு/அயோத்தி; மாசு-துன்பம்; வாங்குதல்-நீக்கிக்
 கொள்ளுதல்)

"நான் மேற்கூறிய காரணங்கள் எல்லாமோ, அல்லது அவற்றுள் ஏதோ
 ஒன்றாக இருந்தாலும்கூட, அவன் காட்டிலேயே வேண்டுமானாலும்
 வசித்துவிட்டுப் போகட்டும்; அல்லது இந்தக் கோசலநாட்டிற்கு வந்து
 சேரட்டும்; நான் இதனைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டே இருந்து பெருந்
 துயரக் கடலில் மூழ்கியிருக்க மாட்டேன்; என்னுடைய உள்ளத்தில்
 ஏதேனும் குற்றம் அல்லது களங்கம் இருக்குமாயின், என் உயிரை
 நீக்கிக்கொள்வேன்" என்கிறான் பரதன்.

இராமபிரான் அயோத்திக்குக் குறித்த நேரத்தில் வந்துசேராமெக்கு முன்னர்க்கூறிய மூன்று நிகழ்வுகளுமே காரணங்களாக இருக்கலாம், அல்லது அவற்றுள் எதேனும் ஒன்றாகக்கூட இருக்கலாம்; நான் அதுபற்றிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கப் போவதில்லை; என்னுடைய துன்பம் நீங்கும் பொருட்டு என் உயிரை நான் மாய்த்துக்கொள்வேன் என்று ஒரு தீர்மானத்திற்கு வருகிறான் பரதன்; "வையம்" என்பது இங்கே கோசலநாட்டைக் குறித்தது. "மாசு" என்பது துன்பத்தைக் குறித்தது. தன் உயிர்நீங்கினாலன்றித்துன்பம் நீங்காது என்று பரதன்கருதினான் என்பதாம்.

216. பரதன் சத்துருக்களனை அழைத்தல்

என்னப் பன்னி, "இளவலை என்னுழைத்
துன்னச் சொல்லுதிர்", என்னலும், தூதர்போய்,
"உன்னைக் கூயினன் உன்முன்" என முனம்,
முன்னர்ச் சென்றனன், மூவாக்கும் பின் உளான். (10250)

(பன்னுதல்-பலவகையாகச் சொல்லுதல்; உழை-இடம்; துன்னுதல்-நெருங்கிவருதல்; கூய்-கூவுதல்/அழைத்தல்; உன்முன்-உன்முன்னவன்/தமையன்/பரதன்)

என்று பலவாறாகத் தனக்குள்ளே வருத்தத்துடன் எண்ணிக் கொண்டிருந்த பரதன், தூதர்களை நோக்கி, "என்தம்பி சத்துருக்களனை என்னிடம் விரைவாக வந்துசேரச் சொல்லுங்கள்" என்று கட்டளையிட, அவ்வாறே தூதுவர்கள் சத்துருக்களனிடம் சென்று, "உன்தமையன் பரதன் உன்னை அழைக்கிறான்" என்று கூறி முடிப்பதற்கு முன்பே இராம, பரத, இலக்குவனுக்குப் பின்னால் தோன்றிய சத்துருக்களன், பரதன் முன்னர்ச் சென்று சேர்ந்தான்.

"எனாமுனம்" என்பது சத்துருக்களின் விரைவைக் குறித்தது. "முனம்" என்பது "முன்னம்" என்பதன் இடைக்குறை எனக்கொள்க.

217. பரதன் சத்துருக்களனிடம் வரம் கேவண்டுதல்

தொழுது நின்ற தன் தம்பியை, தோய்கணீர்
எழுது மாப்பத்து இறுகத் தழுவினான்;
அழுது, "வேண்டுவது உண்டு ஐய! அவ்வரம்
பழுதுஇல் வாய்மையினாய்! தரற்பாற்று" என்றான். (10251)

(தோய்தல்-பெருகுதல்/தங்குதல்; தரற்பாற்று-தரும் தன்மையது/தரும் தகுதியுடையது; எழுதுதல்-வரிக்கோலம் செய்தல்)

அவ்வாறு விரைந்து வந்து, தன்னைத் தொழுது நின்ற தன் தம்பி சத்துருக்களனைப் பரதன் தன்னுடைய நீர் அறாத கண்களினின்றும்

கண்ணீர்பெருகி வழிந்தோடும் மார்பத்தில் அவனை இறுகத் தழுவி, அழுதுகொண்டே, தன் தம்பியை நோக்கி "குற்றமற்ற வாய்மொழியை உடையவனே! சத்துருக்கள! நான் உன்னிடம் வேண்டி விரும்பிக் கேட்டுப்பெறவேண்டிய வரம் ஒன்று உள்ளது; அந்த வரம் உன்னால் தரக்கூடியதுதான்; உன்னால் தரத்தகுதியும் உடையதுதான்" என்று வேண்டினான்.

"தோய்கணீர்" என்பது இராமபிரான்து பிரிவால் பரதன் அடைந்த துயரத்தால் பெருகிநின்ற கண்ணீர் என்று பொருள்படும். "கணீர்" என்பது கண்ணீர் என்பதன் இடைக்குறை; "எழுது மார்பம்" என்பது அவ்வாறு அழுது அழுது பெருகிய கண்ணீர் மார்பின் கண் வழிந்தோடி, வரிக்கோலங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது, அந்த வரிக்கோலம் தன் தம்பியின் மார்பின்மீது அழுந்திப் படியும்வண்ணம் இறுகத் தழுவினான் என்பதாம். வரம் தந்தபின் அதனின்றும் வழுவாத இயல்பினையுடைய குலத்தினின்றும் தோன்றியவன் ஆதலால், "பழுதுஇல் வாய்மையினாய்" என்றார் என்க. இந்தவரம் அவனால் தருவதற்கு ஏற்றதன்மையுடையது என்றும், அவனால் அதனைத் தரமுடியும் என்றும், அவன் அவ்வரத்தைத் தருவதற்குத் தகுதியுடையவன் என்றும் இந்த எல்லாப் பொருள்களையும் அடக்கிய சொற்றொடர் "தரற்பாற்று" என்பது என்பதை உணர்க. ஒருவரோடொருவர் தழுவிக்கொள்வதை ஆலிங்கனம் என்போம். இவ்வாறு மார்புற இறுகத் தழுவிக்கொள்வதை "காடாலிங்கனம்" என்கிறது வடமொழி.

218. பரதன் ஈகட்ட வரம்

"என்னது ஆகும்கொல் அவ்வரம்?" என்றியேல்,
சொன்ன நாளில் இராகவன் தோன்றிலன்;
மின்னு தீயிடை யான்இனி வீடுவென்;
மன்னன் ஆதி; என் சொல்லை மறாது" என்றான்.

(10252)

(என்னது-எது; வீடுதல்-அழிதல்; ஆதி-ஆவாயாக; மறாது-மறுக்காது)

மீண்டும் பரதன் தன் தம்பி சத்துருக்களனை நோக்கி, "தம்பி! அந்த வரம் என்னவாக இருக்கும் என்று நீ கேட்பாயானால், சொல்லுகிறேன் கேள்! நம் தமையன் இராமபிரான் குறிப்பிட்டுச் சொன்ன நாளாகிய இன்று, இதுவரை இங்கு வந்துசேரவில்லை; எனவே நான் முன்பு செய்த சபதப்படி ஒளிவிட்டு எரிகின்ற நெருப்பில் விழுந்து என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன்; பிறகு என் சொல்லை மறுக்காது, நீ அயோத்திக்கு அரசனாகி அரசோச்சுவாயாக!" என்றான்.

சித்திரகூடத்தில் பரதன் இராமபிரானிடம் செய்த சபதத்தை இங்கு நினைவுகூர்க. "ஏழ் இரண்டு ஆண்டில் ஐய! நீ நாம நீர் நெடுநகர் நண்ணி, நானிலம் கோமுறை புரிகிலை என்னில், கூர் எரி சாம்; இது சரதம்; நின்

ஆணை சாற்றினேன்" என்பது பரதன் செய்த சபதம். சத்துருக்களின் தவித்த தவிப்பைப் புரிந்துகொண்ட பரதன், தானே கேள்வியையும் கேட்டுத் தானே விடையையும் கூறிய பாங்கு நோக்குக. பரதன் முன்பு தன் தாய் கைகேயினால் கிடைக்கப்பெற்ற அரசாட்சியை மறுத்ததுபோலத் தன்தம்பி சத்துருக்களையும் மறுக்கலாம் என்று உள் உணர்ந்த பரதன் "என் சொல் மறாது" என்று பிடிக்கை போட்டு வரம்கேட்பதை நினைக. இராம பிரானும் வரவில்லை; தானும் உயிர்விடப் போகிறோம்; இலக்குவனும், இராமபிரான் வந்தால்தான் அயோத்திக்குத் திரும்புவான்; அதுவரையிலும் நாடு அரசன் இன்றி இருக்கக்கூடாது; "வையகம் மன்னனை இன்றி மறுகுமே" என்று கருதித்தான் தன் தம்பியை அரசாட்சியை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டினான் பரதன் என்க.

219. சத்துருக்களின் நிலை

கேட்ட தோன்றல், கிளர்தடக் கைகளால்
தோட்ட தன்செவி பொத்தி, துணுக்குறா,
ஊட்டு நஞ்சம் உண்டான் ஒத்து உயங்கினான்;
நாட்டமும், மனமும் நடுங்கா நின்றான். (10253)

(தோன்றல்-சத்துருக்களன்; கிளர்-விளக்கமுடைய; தட-பெரிய; தோட்கம்-துளை; பொத்துதல்-மூடிக்கொள்ளுதல்; துணுக்குறா-துணுக்குற்று/திடுக்கிட்டு; உயங்குதல்-வருந்துதல்; நாட்டம்-கண்கள்; நடுங்கா-நடுங்கி)

அவ்வாறு பரதன் கூறியவற்றைக்கேட்ட நற்பண்புகள் நிரம்பப் பெற்றவனான சத்துருக்களன், திடுக்கிட்டவனாய், விளங்குகின்ற தனது பெரிய கைகளால், துளையுடைய காதுகளை மூடிக்கொண்டு பிறரால் ஊட்டப்பெற்ற நஞ்சை உண்டுவிட்டது போல் மிக்க வருத்தம் உற்று, தனது கண்களும், மனமும் நடுங்கப் பெற்றவனானான்.

"தோன்றல்" என்பது நற்பண்புகளையுடைய சிறந்தவன் என்று சத்துருக்களனைக் குறித்தது. "தோட்கம்" என்பது துளை, துவாரம் என்ற பொருளைத்தரும்; தானே உண்ணும் நஞ்சு, தானறிந்தே உண்பதால் வருத்தம் தராது; ஆனால் பிறரால் வலிந்து ஊட்டப்பெறும் நஞ்சு திகைப்பையும், நடுக்கத்தையும் வருத்தத்தையும் தரும் என்பதாம். "துணுக்குறா" என்பதும், "நடுங்கா" என்பதும் செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள்; துணுக்குற்று, நடுங்கி என்ற உடன் பாட்டுப் பொருளைத்தரும். தன்மீது மிக்க அன்புகொண்டவனிடமிருந்து கேட்கத்தகாத வார்த்தைகளைக் கேட்க நேர்ந்ததால் தன் இரு காதுகளையும் மூடிக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று என்க. "தடவும், கயவும், நளியும் பெருமை" என்பது தொல்காப்பியம்; "கேட்பினும் கேளாத்தகையவே, கேள்வியால் தோட்கப்படாத செவி" என்பது குறள்-418. "தோட்கம்"

என்றசொல் "தொள்" என்ற பகுதியின் அடியாகப் பிறந்தது. "தொள்-தொளை, துளை எனப்பொருள் படும். "நாட்டம் இரண்டும் அறிவு உடம்படுத்தற்குக் கூட்டி உரைக்கும் குறிப்புரையாகும்" என்பது தொல்காப்பியம்.

220. விழுந்து, மேக்கு உயர் விம்மலன், வெய்து உயிர்த்து,

எழுந்து, "நான் உனக்கு என்ன பிழைத்துளேன்?

அழுந்து துன்பத்தினாய்!" என்று அற்றினான்,

கொழுந்து விட்டு நிமிர்கின்ற கோபத்தான்.

(10254)

(மேக்கு-மேலே; வெய்ய-வெப்பமான; உயிர்ப்பு-பெருமூச்சு; நிமிர்தல்-எரிதல்; பிழைத்தல்-தவறிழைத்தல்; அற்றுதல்-புலம்புதல்)

அவ்வாறு பரதன் கூறியவற்றைக் கேட்ட சத்துருக்களன் தரையில் விழுந்து, மேன்மேலும் தேம்பியழுது, வெப்பப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு எழுந்து, கொழுந்துவிட்டு எரிகின்ற கோபத்தை உடையவனாய், பரதனை நோக்கி, "துன்பக்கடலில் ஆழ்ந்துபோய் இருப்பவனே! தமையனே! நீ இவ்வாறு முறைமாறிப் பேசுதற்கு நான் உனக்கு என்னதீங்கு இழைத்தேன்? நான் என்ன தவறு செய்தேன்?" என்று கேட்டு நின்றான்.

கேட்கத்தகாத சொற்களைத் தன்னிடம் அன்பு பாராட்டுபவரிடமிருந்து கேட்க நேர்ந்தால் ஒருவன் உறும் மெய்ப்பாடுகள் நன்கு விளக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. பொதுவாகத் தவறு செய்தவர்களுக்குத்தான் தண்டனை வழங்கப்படவேண்டும்; ஆனால் இங்கே தான் தவறு ஏதும் செய்யாதிருக்க இத்தகைய ஒரு பெரிய தண்டனையை தனக்கு ஏன் தன் தமையன் தரவேண்டும்? என்று கருதியதால், "நான் உனக்கு என்ன பிழைத்துளேன்?" என்றான் என்க.

இராமபிரானது பிரிவாலும், அவன் குறித்தநேரத்தில் வந்து சேராத தாலும் மிகுந்த துன்பத்தில் பரதன் ஆழ்ந்திருப்பதை அறிந்தவன்தான் சத்துருக்களன். எனவே "அழுந்து துன்பத்தினாய்" என்று அழைத்தே பேசலானான் என்க. முன்னவன் இருக்கப் பின்னவனாகிய தன்னை மன்னவனாகப் பணித்த சொற்களைத் தனக்குத் தண்டனை தந்ததாகக் கருதுகிறான் சத்துருக்களன் என்க. இதேபோல முன்பு இலக்குவனும் மரவரி தரித்து வனத்திற்கு கிளம்புகையில் இராமபிரான் தடுத்தபோது அதற்கு இலக்குவன் "என்உனக்கு அடியனென்பிழைத்தது யாது என்றான்" என்று கூறியதையும் ஒப்பிட்டு நோக்கலாம்.

221. “கான் ஆள, நிலமகளைக் கைவிட்டுப் போனானைக் காத்து, பின்பு போனானும் ஒரு தம்பி; “போனவன் தான் வரும் அவதி போயிற்று”

என்னா,

ஆனாத உயிர்விட என்று அமைவானும் ஒரு தம்பி; அயலே நாணாது

“யானாம் இவ்வரசு ஆள்வென்? என்னே! இவ்வரசாட்சி! இனிதே அம்மா!”

(10255)

(நிலமகள்-ராஜ்யம்/பூபாரம்; அவதி-காலஎல்லை; போயிற்று-கடந்து விட்டது; ஆனாத-குறையாத; அயல்-பக்கம்; இனிதே-இனியதோ; ஆனாமை-நீங்காமை)

“தனக்குரிய அரசுரிமையைக் கைவிட்டு காட்டில்போய் அரசாட்சி நடத்துகிறேன் என்று கூறிப்போனவன் மூத்தவன் இராமபிரான். அவனைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு அவன் பின்னால் போகிறேன் என்றுகூறிச் சென்றவனும் ஒரு தம்பி இலக்குவன். அவர்கள் அவ்வாறு சென்றதன்பின் பதினான்கு ஆண்டு காலம் கழித்துத் திரும்பி வருவேன் என்று கூறிய உறுதிமொழிப்படி அவர்கள் திரும்பிவரும் கால எல்லை கடந்துபோய் விட்டது என்பதை அறிந்து, நீக்கக்கூடாத உயிரை, எரியில் புகுந்து நீக்கிவிடத் துடிப்பவனும், இன்னொருத்தனான தம்பி பரதன். இவர்களுடன் உடன்பிறந்த கடைசித் தம்பியாகிய நான்மட்டும் இவர்களெல்லாம் வெறுத்து ஒதுக்கிய அரசாட்சியை வெட்கமில்லாமல் ஏற்றுக்கொண்டு ஆட்சி செய்யவேண்டுமாம். எப்படி இருக்கிறது இது? உடன்பிறப்புத் தொடர்பைவிட இந்த அரசை மேற்கொண்டு அரசாட்சி செய்வது மிக்க இனிமையையுக்குமோ? மிக்க வியப்பாய் இருக்கிறதே!” என்று வருந்தி, நொந்து கூறுகிறான் சத்துருக்கனன்.

“கான்” என்பது காட்டு வாழ்க்கையைக் குறிக்கும்; “நிலமகள்” என்பது பூபாரம் என்ற பொருளில் கோசலநாட்டு அரசாட்சியைக் குறிக்கும்; “ஆனாத உயிர்” என்பது தன்னால் நீக்கக்கூடாத உயிர் என்ற பொருளைத் தரும். “அமைதல்” என்பது கருதுதல், தீர்மானித்தல் என்ற பொருளைத் தரும்; “அம்மா!” என்பது வியப்புக்குறித்த இடைச்சொல்; “கைவிடுதல்” என்பது தான் மூத்த மகனாகவும், அரசாள்தற்குரிய தகுதியிருந்தும் அதனைத்தான் ஆளாது, தன்தம்பிக்கு மனமுவந்து விட்டுக் கொடுத்து விட்டுச் சென்றதைக் குறிக்கும்; “காத்தல்” என்பது அங்கு அவனுக்கு அடியவனாய் ஏவல்பணி செய்யப்போவதைக் குறிக்கும். “இனிதே” என்பதை இகழ்ச்சிக்குறிப்பாகக் கொள்ள வேண்டும்; தன்னுடன் பிறந்த மற்றமூவரும் துன்பப்பட்டு வருந்த, தான்மட்டும் இன்பம்துய்த்து அரசாள வேண்டும் என்பது என்ன நியாயம்? என்று கேட்கிறான் சத்துருக்கனன் என்பதாம்; “இனிதே” என்பதில் உள்ள ஏகாரம் இனிதன்று என்ற எதிர்மறைப் பொருளைத்தரும். சத்துருக்கனன் தனக்குக் கொடுமை நேர்ந்து விட்டதாகக் கருதுகிறான் என்பதாம்.

222. "மன்னின் பின், வளந்தாரம் புக்கு
 இருந்து வாழ்ந்தானே பரதன் என்னும்
 சொல் நிற்கும்" என்று அஞ்சி, புறத்து
 இருந்தும், அருந்தவமே தொடங்கினாயே!
 "என்னின் பின் இவன் உளனாம்" என்றே
 உன் அடிமை உனக்கு இருந்ததேனும்,
 உன்னின் பின் இருந்ததுவும், ஒரு
 குடைக்கீழ் இருப்பதுவும் ஒக்கும்" என்றான். (10256)

(மன்-மன்னன்/இராமபிரான்; சொல்-பழிச்சொல்; குடை-வெண்
 கொற்றக்குடை/அரசாட்சி)

"நமது மன்னனாகிய இராமபிரான் வனத்திற்குச் சென்ற பின்பு, வளமைமிக்க அயோத்தி மாநகரத்திற்குள்போய், அங்கிருந்து அரசு புரிந்து இனிதாக வாழ்ந்தான் இந்த பரதன்" என்ற நகரத்தார் பழிச்சொல் என்றும் நிலைத்திருக்கும் என்று அஞ்சித்தானே நீ, நகரத்துக்குள் புகாது, நகர்ப்புறத்தே நந்திக் கிராமத்தில் இருந்தும், அரசாக்குரிய ஆடை அணிகலன்கள் அணியாமல், தவவேடம்பூண்டு மரவுரிதரித்தும் சடைமுடி புனைந்தும் இவ்வளவு நாளும் இருந்து கொண்டிருந்தாய்? இப்போது மட்டும் "எனக்குப்பின் என் தம்பியான சத்துருக்கனன் உயிர் பிழைத்திருப்பான் என்று, உன் அடிமையான என்னைப் பற்றிய விஷயத்தில் உனக்கு ஒரு எண்ணம் இருந்தது என்றாலும், உனக்குப்பின் நான் உயிர் பிழைத்து இருப்பதுவும், நீ இருக்கும்போதே உன்னை அகற்றிவிட்டு அரசாட்சியைக் கைப்பற்றி நான் ஒரு வெண்கொற்றக்குடையின் கீழ் இருந்து அரசாட்சி செய்வதும் ஒன்றாகத்தானே இருக்கும்?" என்று மிக அருமையான மறுமொழியைத் தருகிறான் சத்துருக்கனன்.

"சொல்" என்பது இங்கு பழிச்சொல்லைக் குறிக்கும்; "அருந்தவம்" என்பது இத்தகைய நிலையில் பிறரால் செய்தற்கரிய மிகப்பெரிய தவவாழ்க்கையை பரதன் மேற்கொண்டதைக் குறிக்கும்; "உன்னின் பின் இருந்ததுவும் ஒரு குடைக்கீழ் இருப்பதுவும் ஒக்கும்" என்பது ஒரு முதிர்ந்த அரசியல் அனுபவம் உடைய பேரரசனின் உள்ளத்தினின்றும் வெளிவரத்தக்க ஒரு அருமையான கருத்து; அரசியல் அனுபவம் இல்லாத இளையவனான சத்துருக்கனன் கருத்தாக இதனை அமைத்துக் கூறிய கவிஞனின் கவிவண்ணம் கண்டு மகிழத்தக்கது.

"நீ எரியுள் புகுந்து உயிர் துறந்தபின் நான் உயிர் வாழ்வேன் என்றால், அது நீ அரசாளும்போதே உன்னை நீக்கிவிட்டு, உனக்குரிய அரசாட்சியை நான் வலிதில் கைப்பற்றிக்கொண்ட கொடுஞ்செயலை ஒக்கும் என்று ஒரு அரிய கருத்தை இளைய தம்பியாகிய சத்துருக்கன் வெளிப்படுத்துவதை உணர்க. இராமபிரானுக்கு அடித்தொண்டனாகிய பரதன், இராமபிரான் வனம் புகுந்தபின்தான் அரசவாழ்வை மேற்கொள்ளக்கூடாது என்று கருதித்

தவவாழ்க்கையை மேற்கொண்டவன், அத்தகைய பரதனுடைய அடித்தொண்டனாகிய நான்மட்டும் இவன் எரியுள் புகுந்த பின்பு அரசவாழ்க்கையை மேற்கொள்வேன் என்றும், இனிதாக உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பேன் என்று எண்ணினானே!" என்று ஏங்குகிறான் சத்துருக்களன் என்பதாம். அவலச்சுவையின் ஆழம் ஒரு இளையவனிடமிருந்து வெளிப்படுவதை நுனித்து உணர்க. பரதன் எரிபுகுந்தபின் உயிர் வாழவே விரும்பாத சத்துருக்களன் அரசாட்சி மேற்கொள்ள விரும்புவான் என்று கூறுதல் இயலுமோ? தன் அண்ணன் இராமபிரான் வாராமையினால் தீப்புக எண்ணிய பரதன், அதே நிலையில் இருக்கும் தன் தம்பி சத்துருக்களன் மட்டும் உயிர்வாழ்வான், அரசோச்சுவான் என்று பரதன் எவ்வாறு கருதலாம்? என்று அங்கலாய்க்கிறான் சத்துருக்களன் என்பதாம்.

223. பரதன் தீக்கூடம் அமைக்கப் பணிந்தல்

முத்துருக்கொண்டு அமைந்தனைய முழுவெள்ளிக்

கொழு நிறத்து, முளரிச் செங்கண்,

சத்துருக்கன் அஃதுரைப்ப, "அவன் இங்குத்

தாழ்க்கின்ற தன்மை, யான் இங்கு

ஒத்திருக்கலால் அன்றே? உலந்ததன் பின்,

இவ்வுலகை உலைய ஒட்டான்;

அத் திருக்கும் கெடும்; உடனே புகுந்து ஆளும்

அரசு; எரிபோய் அமைக்க" என்றான்.

(10257)

(முழு-சிறந்த/கலப்பற்ற; கொழுமை-செழுமை; முளரி-தாமரை மலர்; அஃது-அவ்வாறு; தாழ்த்தல்-தாமதித்தல்; அவன்-இராமபிரான்; ஒத்திருத்தல்-கருத்தொற்றுமை கொண்டிருத்தல்; உலத்தல்-இறந்து போதல்; உலைதல்-வருந்துதல்; ஒட்டுதல்-விட்டுவிடுதல்; திருக்கு-மாறுபாடு/குற்றம்)

முத்துப்போன்ற வெண்மையான உடலமைப்புக் கொண்டவனும், சிறந்த, கலப்பற்ற வளமையான வெள்ளியைப் போன்ற வெண்மை நிறத்தைக் கொண்டவனும், தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த கண்களையுடையவனுமான சத்துருக்களன் அவ்வாறு கூறவும், பரதன் "நம் தமையன் இராமபிரான் இதுவரையிலும் இங்கு வாராது காலம் தாழ்க்கின்ற தன்மை ஏன் என்றால், நான் அவன் விருப்பத்திற்கு இணங்கி இங்கு இருந்து கொண்டு, எந்த இடையூறும் இன்றி அரசாட்சி செய்து வருகிறேன் அல்லவா? அதனால்தான். எனவே நான் இப்போது இறந்துபட்டால் அதன்பின் இவ்வயோத்தி மாநகரம் அரசன் இல்லாது வருந்தும்படியிருக்க அவன் விடமாட்டான்; உடனே வந்துவிடுவான்; அவன் வரவில்லையே என்ற குற்றமும் நீங்கிவிடும். அரசாட்சியையும் மேற்கொள்வான்; எனவே

நீ உடனே விரைந்து நெருப்பை மூட்டுவாயாக!" என்று கட்டளை யிட்டான்.

முன்பு பரதன் கேகயத்திலிருந்து திரும்பி வந்ததும், வசிட்டர் "அரசனில்லாது நாடு இருத்தல்கூடாது, எனவே இராமபிரான் வனம் புகுந்துவிட்டதால் இப்போது நீ அரசாட்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும்" என்று கூறியதை இங்கு நினைவுகூர்க. அதுபோலவே, இப்போது பரதன் தான் இறந்துபட்டால் அரசன் இல்லாது நாடு இருக்கக்கூடாது, எனவே அரசாட்சியை மேற்கொள்வாயாக! என்று சத்துருக்கனனைப் பணித்தான் என்பதாம். மற்றொன்று அங்கே வனத்திலிருக்கும் இராமபிரானும் தான் குறித்த நாளில் சென்று சேராவிட்டால் பரதன் இறந்துபடுவான்; அதன்பின்னர் நாடு அரசன் இல்லாமல் இருக்கக்கூடாது என்று கருதி அதனைப் பொறுக்கமாட்டாமல் விரைந்துவந்து சேர்தல் கூடும் என்றும் பரதன் கருதினான் எனவும் கொள்ளவேண்டும். முன்பு சத்துருக்கனனுக்கு வசிட்டர் பெயர் வைத்ததாகக் கம்பன் பாடிய பாடலை இப்பொழுது நாம் நினைவிற்கொண்டால், கம்பனது நினைவாற்றலைப் பெரிதும் போற்றலாம். பாடல் இது. "முத்துருக்கொண்டு செம் முளரி அன்றலர்ந்தால் ஒத்திருக்கும் எழிலுடைய இவ்ஒளியால், எத்திருக்கும் கெடும் என்பதை எண்ணா சத்துருக்கன் எனச் சாற்றினன் நாமம்" என்பது கவிக்கூற்று. ஒன்பதாயிரம் பாடல்களுக்கு முன்னால் சொன்ன அதே கருத்தையும், அதே சொற்களையும் நினைவிற் கொண்டு, பெயர்க் காரணத்தை நிலைநிறுத்தும், கவிஞனின் நினைவாற்றலையும், சொல்லாற்றலையும் புகழ்ந்து, போற்றிப் பாராட்டாது இருக்கமுடியாது என்பதை உணர்க. சத்துருக்கனன் வெண்மை நிறத்தவன்; எனவே வெண்ணிறமான உயர்ந்த முத்தும், வெள்ளியும் அவன் வடிவத்திற்கும், நிறத்திற்கும் உவமையாகக் கூறப்பட்டன.

224. டெய்தியறிந்த கோசலை விரைந்து வருதல்.

அப்பொழுதின், இவ்வுரை சென்று, அயோத்தியினின்
இசைத்தலுமே, அரியை ஈன்ற,
ஒப்பு எழுத ஒண்ணாத கற்புடையாள்,
வயிறு புடைத்து, அலமந்து ஏங்கி,
"இப்பொழுதே உலகு இறக்கும், யாக்கையினை
முடித்து ஒழிந்தால், மகனே!" என்னா,
வெப்பு எழுதினால் அன்ன மெலிவுடையாள்
கடிது ஓடி, விலக்க வந்தாள்.

(10258)

(இசைத்தல்-சொல்லுதல்; அரி-திருமால்; ஒண்ணாத-இயலாத/
முடியாத; புடைத்தல்-அடித்துக்கொள்ளுதல்; அலமரல்-வருந்துதல்/

மனம் சுழல்தல்; யாக்கை-உடம்பு; உலகு-உலகையிரினங்கள்; கடிது-விரைந்து; ஒப்பு-உவமை; வெப்பு-கொதிப்பு)

அச்சமயத்தில் பரதன் நந்திக்கிராமத்தில், எரிபுகுந்து உயிர் துறக்கப் போகிறான் என்ற செய்தி, அயோத்திமாநகரைச் சென்றடைந்தபோதே, திருமாலின் திருஅவதாரமான இராமபிரானைப் பெற்றெடுத்தவனும், தனக்கு நிகர் என்று எவரையும் சொல்லமுடியாத ஒப்பற்ற கற்பு என்னும் திண்மை வாய்க்கப்பெற்றவனுமான கோசலை, தன் வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு, மனம் கலங்கி, ஏக்கம்கொண்டு, "மகனே! நீ உன்னுடைய உடம்பை எரியிலிட்டு நீக்கிக்கொண்டால் நீ மட்டுமன்று, இவ்வுலக உயிரினங்கள் எல்லாமே இறந்துபடும்" என்று கூறிக்கொண்டே, வெப்பமே உடல்முழுதும் எழுதினாற் போன்ற மெல்லிய தளர்ச்சி யடைந்த உடலை உடையவளான கோசலை, நந்திக் கிராமத்தை நோக்கி, பரதன் எரியுள் புகுவதைத் தடுக்கும் பொருட்டு விரைவாக ஓடிவந்தாள்.

பரதனுக்கு மூன்று தாயர் இருக்கவும், அவனைப் பெற்றெடுத்த தாய் கைகேயி இன்றும் உயிருடன் அயோத்தியில் இருக்கவும், அயோத்திக்கு, "பரதன் எரிபுகப் போகிறான்" என்ற செய்தி பரவியிருக்கவும், அவனை வளர்த்த கோசலைமட்டுமே அல்லற்பட்டு, ஆற்றாது, அழுதகண்ணிரோடு விரைந்தோடி வருகிறாள் என்பதை நுனித்து உணர்க. அது கோசலை பரதனிடம் கொண்ட பேரன்பினை வெளிப்படுத்துவதாகும். ஏழுவகைத் தாதுக்களால் ஆக்கப்பட்டிருப்பதால் யாக்கை என்பது உடம்புக்குக் காரணக்குறியாகும்.

225. மந்திரியர்; தந்திரியர், வள நகரத்தவர்,
மறையோர் மற்றும் சுற்ற,
சுந்தரியர் எனைப் பலரும் கைதலையில்
பெய்து இரங்கித் தொடர்ந்து செல்ல,
இந்திரனே முதலாய இமையவரும்,
முனிவரும் இறைஞ்சி ஏத்த,
அந்தர மங்கையர் வணங்க, அழுது அரற்றி,
பரதனை வந்து அடைந்தாள் அன்றே!

(10259)

(தந்திரியர்-சேனைத்தலைவர்கள்; தந்திரம்-சேனை/படை;
மறையோர்-வேதியர்; சுந்தரியர்-அழகுப்பெண்கள்; எனை-மற்றும்/
ஏனைய; பெய்தல்-வைத்துக்கொள்ளுதல்; இரங்குதல்-அழுது
வருந்துதல்; செல்லுதல்-வருதல்; இமையவர்-தேவர்கள்; ஏத்துதல்-
துதித்தல்; இறைஞ்சுதல்-வணங்குதல்; அந்தரம்-வானுலகம்; அரற்றுதல்-
புலம்புதல்; சுற்றம்-உறவினர்)

அமைச்சர்கள், சேனைத்தலைவர்கள், செழுமைமிக்க அயோத்திநகர மக்கள், வேதியர்கள், மேலும் உறவினரான அழகுமிக்க மகளிர், ஆகிய

எல்லோரும் தத்தம் தலைகளின் மீது கையை வைத்துக்கொண்டு, துன்புற்று, அவளைத் தொடர்ந்து பின்பற்றி வரவும், இந்திரன் முதலான தேவர்கள் அனைவரும், முனிவர்களும், அவள் பரம்பொருளின்தாய் என்ற காரணத்தால் வணங்கித் துதிக்கவும், தேவமகளிர் கைகூப்பி வணங்கவும், அழுது புலம்பிக்கொண்டு, பரதன் இருக்குமிடம் வந்து சேர்ந்தாள் கோசலை.

"தந்திரம்" என்றசொல் சேனையைக் குறிக்கும். தந்திரியர் என்பது சேனைத்தலைவர்களைக் குறிக்கும்; இவர்கள் போர் சம்பந்தமாக அமைச்சர்களுக்கும் அறிவுரைகளும் தகுதி படைத்தவர்கள் என்க; மந்திரியர், தந்திரியர், வளநகரத்தவர், சுந்தரியர் எல்லோரும் தன் கைகளை உயரே தூக்கிக் கோசலையை வணங்குகிறார்கள்; அவள் பட்டத்தரசி. எனவே அதுசரியானதாகும். மறையோர், இந்திரனே முதலாய இமையவர், முனிவரும், அந்தர மங்கையரும் இறைஞ்சி, ஏத்தி வணங்குகிறார்களே? அது ஏன்? அதுசரியா? இவர்கள் எல்லோரும் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் முதிர்ந்தவர்கள். எனவே அவர்கள் கோசலையைப் பட்டத்தரசியாகப் பார்க்கவில்லை; பரம்பொருளையே பன்னிருமாதங்கள் கருச்சுமந்து பெற்றவள் என்றதனாலும், தன் மைந்தன் இராமபிரானைச் சூழ்ச்சியால் பதினான்கு ஆண்டுகள் கானகம் போக்கிய கைகேயியின் மகன் பரதன்மீது தான்கொண்ட மாறாத பேரன்பினால், அவனைத் தீக்குள் புகாவண்ணம் தடுக்கச் செல்லுகின்ற, நால்வரினும் வேற்றுமை பாராட்டாதவளான, சுற்றத்தார் தொழும் தெய்வமாகிய கோசலை என்று கருத்திற்கொண்டு ஏத்தினர்; இறைஞ்சினர்; வணங்கினர் என்பதாம். "சுற்றத்தார்தேவரொடும் தொழநின்ற கோசலை" என்பது குகப்படலம்.

226. விரி அமைத்த நெடு வேணி புறத்து அசைந்து,
வீழ்ந்து ஓசிய, மேனி தள்ள,
எரி அமைத்த மயானத்தை எய்துகின்ற
காதலனை இடையே வந்து,
சொரிவு அமைப்பது அரிதாய், மழைக்கண்ணாள்
தொடருதலும், துணுக்கம் எய்தா,
பரிவு அமைந்த திருமனத்தான் அடிதொழுதான்;
அவள் புகுந்து பற்றிக் கொண்டாள்.

(10260)

(விரி-விரிந்திருந்த; வேணி-சடை; அசைதல்-அவிழ்ந்துபோதல்/ புரள்தல்; காதலன்-புதல்வன்/பரதன்; அமைப்பது-தடுப்பது; துணுக்கம்- திகைப்பு/நடுக்கம்; பரிவு-இரக்கம்; திரு-சிறப்பு; சொரிவு-நீர்ப்பொழிவு; மயானம்-நன்காடு; பற்றுதல்-தழுவுதல்; ஓசிதல்-வளைதல்; தள்ளுதல்- தடுமாறுதல்)

‘விரிந்து கிடக்கின்ற நீண்ட சடைமுடி பின்புறத்து அவிழ்ந்து வீழ்ந்து வளைந்து தொங்கவும், உடம்பு தள்ளாடவும், சத்துருக்களனால் அமைக்கப்பட்ட நன்காட்டினை வந்து சேர்கின்ற தன் அன்புக்குரிய புதல்வன் பரதனை, இடைவிடாது பொழிகின்ற மழையைத் தடுப்பது இயலாததுபோலப் பொழிகின்ற கண்ணீரைக் கொண்ட கண்களையுடையவளான கோசலை, தன்னைப் பின்பற்றி ஓடிவருவதைக் கண்டும், இராமபிரான்பால் பேரன்பு கொண்ட சிறந்த உள்ளத்தைக் கொண்ட வளான பரதன், சற்று நின்று திகைப்படைந்து, அவளுடைய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான். அப்பொழுது அவனைப் பேரன்புடன் கோசலை தழுவிக்கொண்டாள்.

“நெடுவேணி” என்பது பரதனின் தவக்கோலத்தில் அமைந்த சடை முடியைக் குறிக்கும். “மயானம்” என்பது எரியூட்டப்பெற்று விளங்கும் நன்காட்டை, அந்த இடத்தைக் குறிக்கும்; நாம் இன்று கொள்ளுகின்ற சுடுகாடு என்ற பொருள் பொருந்தாது; கோசலை பரதனையும் தன் மகனாகவே கருதி வளர்த்து வந்தாள் என்பது நாம் அறிந்ததே. அதனால் பரதனை “காதலன்” புதல்வன் என்றே கூறினார் என்க.

“சொரிவு அமைப்பது அரிதாயமழைக்கண்ணாள்” என்பது மிகுதியாகப் பெய்கின்ற-இடைவிடாது பொழிகின்ற மழையை நம்மால் எப்படி அடக்கி நிறுத்திவிட முடியாதோ, அவ்வாறு கோசலையின் கண்கள் இடைவிடாது, அடக்கமுடியாத வண்ணம், கண்ணீரைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தன என்ற மிக அருமையான பொருளைத்தரும். இங்கே “அமைப்பது” என்றசொல் அடக்குவது என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. பரதசத்துருக்களைச் சுற்றிப் பெருங்கூட்டம் சூழ்ந் திருந்ததால், அவர்களையெல்லாம் விலக்கிக் கொண்டு செல்லவேண்டி நேர்ந்ததால், “புகுந்து” என்றார் என்க. “நீர் நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொழிவால், மழைக்கண் என்பது காரணக்குறியென வகுத்தாள்” என்ற சீதாதேவி பற்றிய சுந்தரகாண்ட அடிகள் இங்கு ஒப்புநோக்கத் தரும்.

227. கோசலையின் நுக்கம்

மன் இழைத்ததும், மைந்தன் இழைத்ததும்,
முன் இழைத்த விதியின் முயற்சியால்;
பின் இழைத்ததும், எண்ணில், அப்பெற்றியால்;
என் இழைத்தனை என் மகனே?” என்றாள் (10261)

(மன்-மன்னன்/தசரதன்; இழைத்தது-செய்தது/இறந்துபோனது/புகுந்துபோனது/வாராது இருந்தது; முயற்சி-செயல்; எண்ணுதல்-ஆராய்தல்/சிந்தித்தல்; பெற்றி-தன்மை)

கோசலை பரதனை நோக்கி, “என் அன்பிற்கினிய புதல்வ! பரத! நம் மன்னன் தசரதன் இராமபிரான் பிரிவைத் தாங்கிக்கொள்ள இயலாமல்

வானகம் சென்றதும், மைந்தனாகிய இராமபிரான் இருவரத்தின்படிக் கானகம் சென்றதும், நான் முற்பிறவியில் செய்த தீவினையின் பயனால் உண்டான வினைப்பயனாகும்; பின்னர் இராமபிரான் குறித்த காலத்தில் வாராது காலந்தாழ்ப்பதும், ஆராய்ந்து பார்த்தால், அதுகூட அதே வினைப் பயனின் தன்மையே என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது. இவற்றை யெல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, ஒரு சிறந்த முடிவை எடுக்காமல் எரிபுக நினைத்தனையே! என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தாய் என் மகனே!" என்று கூறித் தடுக்கிறாள் கோசலை.

முன்பு இராமபிரானை "மைந்தன்" என்று பொதுவாகவும், பின்னர் பரதனை "என் மகனே!" என்று வாஞ்சையத்துடனும் பேசவைத்த கவிஞனின் கவிநயம் நோக்குக. கோசலை இராமபிரானைக் காட்டிலும் பரதனிடத்தே பெரிதும் பேரன்பு பாராட்டினாள் என்பதைக் குறிக்கவே கவிஞன் இங்கே இவ்வாறு வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறான் என்க. முன்பு கோசலையை, "மறுஇல் அன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள்" என்று கவிஞன் அயோத்தியா காண்டத்தில் கூறியதையும் இங்கு நினைவுகூரத் தகும். நாமே செய்யாது, தானாகவே ஒரு காரியம் நடந்துவிட்டால் அதைக் "கொடுப்பினை" என்று கூறுகிறோம். நாமாகவே வலிந்து செய்து அது நடந்தாலும், நடக்காவிட்டாலும் அதை "விதி" என்று கூறுகிறோம் என்பதையும் எண்ணிப்பார்க்கலாம்.

"விதி" என்பதுபற்றியும், அதன் நற்பயன், தீயபயன்கள் பற்றியும், காப்பியத்தின் தொடக்கம் முதலே ஆங்காங்கே விரிவாகப் பேசப் பட்டிருப்பதையும் நினைத்துப்பார்க்கலாம். "மன்னன் இறந்ததும், மைந்தன் வனம்புகுந்ததும், விதியின் செயல் என்றால், இப்பொழுது அவன் குறித்த காலத்தில் வாராது, காலந்தாழ்த்துதலையும் விதியின் செயல் என்று அமைதி கொள்ளாது, ஏன் எரிபுக எண்ணினாய்?" என்று கேட்கிறாள் கோசலை என்பதாம்.

228. "நீ இது எண்ணினையேல், நெடு நாடு எரி
பாயும்; மன்அரும் சேனையும், பாயுமால்;
தாயர் எம் அளவு அன்று; தனி அறம்
தீயின் வீழும்; உலகும் திரியுமால்"

(10262)

(இது-எரியுட்புகுதல்; மன்-நிலைபெற்ற; தனி-ஒப்பற்ற; திரிதல்-நிலை கலங்குதல்; அறம்-தருமதேவதை; நெடுமை-பெருமை)

"பரதா! நீ தீப்புக்கக் கருதுவாயானால், இந்த நீண்ட பெருமை பொருந்திய கோசல நாட்டு மக்கள் அனைவரும் தீயுட்புகுந்து உயிர்விடத் துணிவர்; நிலைபெற்றதும், யாராலும் வெல்லுதற்கரியதுமான நம் படைகள் அனைத்தும் நெருப்புட் புக நேரும்; தாயர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை; இது தாயர்களாகிய எங்களோடும் நின்றுவிடப்

போவதில்லை; அறத்தின் மூர்த்தியாகிய நீயே தீயுட்புக நேர்ந்தால், ஒப்பற்ற அறக்கடவுளான தருமதேவதையும் தீயுட்புகுந்து வீழும். இவ்வுலகங்கள் அனைத்தும் நிலைகுலைந்து போகுமே?" என்று மன்றாடுகிறாள் கோசலை.

தீயுட்புகுதல் என்று கூறுவதற்குக் கோசலை கூசுகிறாள். எனவே "இது" என்று மட்டும் சொல்லுகிறாள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். நாடு என்பது நாட்டில் உள்ள மக்களைக் குறிக்கும். "மன்னருஞ் சேனை" என்பது, என்றும் நிலைபெற்றிருப்பதும், பகைவரால் வெல்லுதற்கரியது மான சேனைப் பெருக்கத்தைக் குறிக்கும்; "அறம்" என்பது தரும தேவதையைக் குறிக்கும்; பரதன் ஒருவன் தீப்புகுவானேயானால் கோசலம், சேனைகள், மற்றமன்னர்கள், தாயர்கள், அறக்கடவுள், உலக மக்கள் ஆகிய அனைவரும் தீப்புகுவர் என்று பின்விளைவுகளை எடுத்துரைத்துத் தடுக்கிறாள் கோசலை என்பதாம்.

229. "தரும நீதியின்தன் பயன் ஆவது, உன்
கருமமே அன்றிக் கண்டிலம் கண்களால்;
அருமை ஒன்றும் உணர்ந்திலை; ஐய! நின்
பெருமை, ஊழி திரியினும் பேருமோ?" (10263)

(கருமம்-செயல்; பேர்தல்-அழிதல்; திரிதல்-மாறுபடுதல்)

"புதல்வனே! அறநூல்களில் கூறியுள்ளதன் விளைவுகளெல்லாம் உன்னுடைய நீதிநெறியின் சாரமான செய்கையாகத் திகழ்வதைத்தவிர அதற்குமாறுபட்ட வேறு எதனையும் நாங்கள் எங்கள் கண்களால் காணப் பெற்றிலம்; இந்த உலகமே மாறுபட்டுப்போனாலும், அல்லது யுகங்களே மாறுபட்டுப்போனாலும் உன்னுடைய பெருமைகளெல்லாம், மாறுபடும் தன்மையதோ!" என்றும் ஒரே நிலையில் நிலைபெற்று நிற்கும் தன்மையனவன்றோ? அவை ஒருகாலும் மாறதல்லவா?" என்கிறாள் கோசலை.

"பேருமோ" என்பதில் உள்ள ஓகாரம், பேராது என்ற எதிர்மறைப் பொருளைத்தரும். "எனைத்து மறை; அவை இயம்பற்பாலன, பனைத் திரள் கடகரிப் பரதன் செய்கையே" என்பது அயோத்தியாகாண்டம்.

230. "எண்ணில் கோடி இராமர்கள் என்னினும்,
அண்ணல் நின் அருளுக்கு அருகு ஆவரோ?
புண்ணியம் என்னும் நின்னுயிர் போயினால்,
மண்ணும், வானும், உயிர்களும் வாழுமோ?" (10264)

(அண்ணல்-பெருமையிற் சிறந்தோன்; எண்ணில்-எண்ணிக்கையில் அடங்காத/கணக்கற்ற)

"பெருமையில் சிறந்து விளங்குபவனே! பரத! இராமபிரான் ஒருவன் மட்டுமின்றி கணக்கற்ற கோடிக்கணக்கான இராமர்கள் ஒன்றுகூடி வந்தாலும், பெருமைக்குரியவனே! உன்னுடைய அருட்குணத்திற்கு அருகில் அவர்கள் நிற்பதற்குத் தகுதியுடையவர்கள் ஆவார்களோ? புண்ணியமே வடிவு எடுத்து வந்தாற்போன்ற உன் உயிரை நீ தீப்புகுந்து மாய்த்துக்கொள்வாய் என்றால், இம்மண்ணுலகும், விண்ணுலகும், அவற்றிலுள்ள உயிரினங்களும் மேலும் வாழும் ஆற்றல் பெற்றன வாருமோ?" என்கிறாள் கோசலை.

முன்பு பரதனைக் கோசலை "மும்மையின் நிறைகுணத்தவன்; நின்னினும் நல்லன்" என்றாள். "நின்னை யாவரே நிகர்க்கும் நீர்மையர் மன்னர் மன்னவா" என்பதும் கோசலைகூற்று. பின்னர் வாலி "பரதன்முன் தோன்றினாயே" என்று பரதனைப் புகழ்ந்தான்; அதற்கு முன்னர் "ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ?" என்றான் குகன்; இப்பொழுது கோசலை "எண்ணில் கோடி இராமர்கள் என்னினும், நின் அருளுக்கு அருகு ஆவரோ?" என்கிறாள் என்பதையும் ஒருசேர எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். "ஆவரோ?" "வாழுமோ" என்பதில் உள்ள ஓகாரங்கள் ஆகார், வாழாது என்ற எதிர்மறைப்பொருள்களைத் தரும். இவற்றாலெல்லாம் பரதன் சான்றாண்மையின் சிகரத்திற்கே சென்றுவிட்டான் என்பது போதரும். இதையே இராமபிரான் முன்பு "சேண் உயர்தருமத்தின் தேவை, செம்மையின் ஆணியை" எனப் புகழ்ந்து பாராட்டியதோடு ஒப்பிட்டு நோக்கலாம். பெற்ற தாயே தன் புதல்வனை "அண்ணல்" என்று அழைத்தது, அவனுடைய பெருமையைச் சிறப்பிக்க என்க. மண், வின், பாதலம் என்ற மூவுலகங்களிலுமுள்ள உயிரினங்கள் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்றால், பரதன் எரிபுகக்கூடாது என்பது கோசலை கருத்து.

231. இன்று வந்திலனே எனில், நாளையே

ஒன்றும் வந்து உனை; உன்னி, உரைத்த சொல்
பின்றும் என்று உணரேல்; பிழைத்தான் எனின்,
பொன்றும் தன்மை புகுந்தது போய்" என்றாள்.

(10265)

(ஒன்றுதல்-பொருந்துதல்/அடைதல்; உன்னுதல்-சிந்தித்தல்;
பின்றுதல்-தவறுதல்; உணர்தல்-நினைத்தல்; பிழைத்தல்-தவறுதல்;
பொன்றுதல்-இறந்துபடுதல்; சொல்-வாக்கு/உறுதிமொழி)

கோசலை, பரதனை நோக்கி "இராமபிரான் இன்று வந்து சேரவில்லை என்றால், நாளைக்கே உன்னை வந்து சேர்ந்துவிடுவான். இது நிச்சயம். அவன் மிக ஆழமாகச் சிந்தித்துச் சொன்ன சொற்கள் ஒருபோதும் பின்னடையாது; அவ்வாறு நீ கருதுதலும் தகாது; ஒருவேளை அவன் நாளைக்கும் வரத்தவறினான் என்றால், அவன் இறக்கும்படியான ஏதோ ஓர் ஆபத்து அவனுக்கு நிகழ்ந்திருக்கிறது என்று கருதலாம்" என்கிறாள் கோசலை.

இராமபிரான் ஒருபோதும் வாய்மை தவறமாட்டான்; அவ்வாறு அவன் வாய்மை தவறினால் அவன் உயிர்க்கு ஏதோ தீங்கு நேர்ந்திருக்கிறது; அல்லது நேரப்போகிறது என்பது பொருள். என்று இராமபிரானின் வாய்மை காக்கும் தன்மைபற்றி வற்புறுத்திக் கூறுகிறாள் கோசலை என்பதாம். இன்று ஒருநாள் மட்டும் பொறுத்துக்கொள் என்கிறாள் கோசலை.

232. "ஒருவன் மாண்டனன் என்று கொண்டு, ஊழிவாழ்

பெரு நிலத்துப் பெறல் அரும் இன்னுயிர்க்

கருவும் மாண்டு அறக் காணுதியோ? கலைத்

தருமம் நீ அலது இல் எனும் தன்மையாய்!"

(10266)

(கலை-நூல்கள்; தன்மை-பண்புகள்/சிறப்பியல்புகள்; அறுதல்-ஒழிதல்; காணுதல்-செய்தல்; ஊழி-நெடுங்காலம்)

"சாத்திரநூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள தருமம் என்பதற்கு உன்னை அல்லால் வேறு ஒருவர் இல்லை என்று கூறத்தக்க நற்பண்புகளை உடையவனே! பரத! இராமபிரான் என்ற ஒருவன் இறந்துபட்டான் என்று நீயே உன் மனத்தில் கருதிக்கொண்டு, நெடுங்காலம்வரை வாழ்வதற்குரிய இந்தப் பெரிய உலகத்தில், பெறற்கு அருமையான இனிய உயிரினங்களைக் கருவிலேயே உருத்தெரியாதவாறு அழித்துவிடலாம் என்று கருதுகிறாயோ?" என்று கேட்கிறாள் கோசலை.

இராமபிரான் ஒருவன் மாண்டுபோனான் என்று தவறாகக் கருதிக்கொண்டு பரதன் தீப்புக நேர்ந்தால், அதனால் இவ்வுலகில் உள்ள உயிரினங்கள் எல்லாம் அழிந்துபடும் என்று கருதிய கோசலை, அதனை பரதனுக்கு எடுத்துரைத்து அவன் தீப்புகா வண்ணம் தடுத்து விலக்க முயல்கிறாள் என்பதாம்.

"ஊழி" என்பது இறுதிக்காலம்வரை என்று பொருள் தந்து நெடுங் காலத்தைக் குறிக்கும். பிறப்பின் பெருமையை "பெறல் அரும் இன்னுயிர்" என்றார் என்க. இராமபிரானுக்கு இறப்பே இல்லை என்பதும், அவ்வாறு அத்தகைய ஒருநிலை வந்தாலும், அதனால் அவன் ஒருவன் பொருட்டு, இவ்வுலகில் உள்ள உயிரினங்கள் அனைத்தும் அடியோடு அழிந்து போகும்படி நீ செய்கின்ற இந்த இச்செயல் உனக்குத் தகுதியன்று என்றும் எடுத்து உரைக்கிறாள் கோசலை என்பதாம். "நின் செய்கைகண்டு நினைந்தனவோ, நீள்மறைகள்; உன் செய்கை அன்னவைதான் சொன்ன ஒழுக்கினவோ!" என்பது ஆரண்யகாண்டம். இராமபிரான் பொருட்டு பரதன் இன்னுயிர் துறந்தால், பரதன் பொருட்டு இவ்வுலகத்து உயிரினங்கள் அனைத்தும் உயிர்துறக்கும் என்பது கோசலை கருத்து.

233. "இறக்கையும், சிலர் ஏகலும், மோகத்தால்
பிறக்கையும் கடன்" என்று, பின்பாசத்தை
மறக்கைகாண், மகனே! வலி ஆவது;
துறக்கைதானும்?" என்றாள், மனம் தூய்மையாள். (10267)

(இறக்கை-இறந்துபடுதல்; ஏகல்-செல்லுதல்; மோகம்-ஆசை;
பிறக்கை-பிறத்தல்; கடன்-கடமை/முறைமை; மறக்கை-மறத்தல்; வலி-
வலிமை/உறுதி; துறக்கை-துறந்துவிடுதல்/துறவு)

மனந்தூய்மையானவளான கோசலை, பரதனை நோக்கி, "மகனே! பரத! இவ்வுலகில் சிலர் இறந்துபடுதல் என்பதும், சிலர் நம்மைவிட்டு நீங்கி விண்ணுலகு அடைதலும், மீண்டும் ஆசையினை அறுக்க முடியாமல் மீண்டும் மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறப்பெடுப்பதும், எங்கும் எப்பொழுதும் நிகழும் உலக முறைமையாகும்; அதன் பின்னர் அக, புறப்பற்றுக்களை மறந்து, துறந்தால், அதுதான் உள்ளத்திற்கு உறுதிதரும். அதுதான் உண்மையான துறவும் ஆகும்" என்கிறாள்.

இறக்கை, பிறக்கை, மறக்கை, துறக்கை என்பனவெல்லாம் இறப்பு, பிறப்பு, மறதி, துறவு என்பனவற்றைக் குறிக்கவந்த சொற்களாகும். "தாயே தந்தை என்றும், தாரமே கிளை, மக்கள்" என்றும் எண்ணிக்கொள்ளுகின்ற மனப் பிணிப்பு பாசமாகும். "அவா என்ப எல்லா உயிர்க்கும், எஞ்ஞான்றும், தவாஅப்பிறப்பினும் வித்து" என்பது குறள். துறவு என்பது நான், எனது என்னும் அகப்புறப் பற்றுக்களைத் துறத்தலாகும். "மோகம்" என்பது வேறு, மோகம் என்பது "மாயையால் உண்டாகும் மயக்க உணர்ச்சி" என்க. "பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்; பிறவார் உறுவது பெரும் பேரின்பம். பற்றின் வருவது முன்னது; பின்னது அற்றோர் உறுவது அறிக" என்பது மணிமேகலை. "யான் எனது என்னும் செருக்கறுப்பான், வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம்புகும்" என்பது குறள்-346. "அற்றது பற்று எனில், உற்றதுவீடு" என்பது ஒரு பழமொழி. "காண்" என்பது முன்னிலை அசைச்சொல் எனக்கொள்க.

234. பரதன் மறுந்துரைத்தல்

"மைந்தன் என்னை மறுத்துரைத்தான்" எனல்,
எந்தை மெய்ம்மையும், இக்குலச் செய்கையும்,
நைந்து போக, உயிர்நிலை நச்சிலேன்;
முந்து செய்த சபதம், முடிப்பனாள். (10268)

(எந்தை-என்தந்தை/தசரதன்; செம்மை-நேர்மை; நைதல்-அழிதல்;
நச்சுதல்-விரும்புதல்; முந்து-முன்பு)

பரதன் கோசலையை நோக்கி, "அம்மா! உங்கள் மகன் உங்களுடைய சொற்களை மறுத்து உரைத்துவிட்டானே" என்று தவறாகக் கருதாதீர்கள்;

என்னுடைய தந்தையான தசரதன் என் தந்தைபோன்றவனான என் தமையன் இராமபிரான், இவர்களின் வாய்மையும், இந்தச் சூரியகுலத்துக் குரிய நேர்மைத் தன்மையும், தேய்ந்து அழிந்துபோகும் வண்ணம், நான்மட்டும் உயிருடன் நிலைத்து வாழ்ந்திருக்க விரும்பமாட்டேன்; நான் சித்திரகூடத்தில் இராமபிரானுக்குச் செய்திருந்த குளுரையைச் செய்து முடிப்பேன்" என்கிறான்.

"எனல்" என்பது இங்கே எதிர்மறை வியங்கோள் வினைமுற்றாக எதிர்மறைப் பொருளைத்தரும்; என்று கருதாதே என்ற பொருளைத்தரும்; "எந்தை" என்பது இங்கே எந்தந்தை என்று தசரதனைக் குறித்ததாகவும், தந்தை போன்றவனான இராமபிரானைக் குறித்ததாகவும் கொள்ளலாம். "எந்தை" என்பதை மரபுபற்றிய வழுவமைதி எனக்கொள்க. "எந்தையும், யாயும், எம்பிரானும், எம்முனும், அந்தம்இல் பெருங்குணத்து இராமன்" என்பது பரதனது கூற்று. "இக்குலச்செம்மை" என்பது வாய்மையும், மரபும் காத்தலைக் குறிக்கும்; "முந்து செய்த சபதம்" என்பது, பரதன் முன்பு சித்திரகூடத்தில் இராமபிரானிடம் செய்த குளுரையைக் குறிக்கும்.

235. "யானும், மெய்யினுக்கு இன்னுயிர் ஈந்துபோய்

வானுள் எய்திய மன்னவன் மைந்தனால்;

கானுள் எய்திய காகுத்தற்கே கடன்?

ஏனையோர்க்கும், இது இழுக்குஇல் வடிக்கன்றோ?"

(10269)

(மெய்-வாய்மை; இது-சபதத்தை நிறைவேற்றுவதல்; கான்-காடு; காகுத்தன்-இராமபிரான்; ஏனையோர்-மற்றவர்கள்; இழுக்கு-குற்றம்; வழுக்கு-முறை)

பரதன் கோசலையை நோக்கி, "வாய்மை காப்பதற்கென்றே தன்னுடைய இனிய உயிரைத் துறந்து வானுலகு சென்ற மன்னவனான தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் மைந்தன் இராமன் மட்டுமல்ல; நானும் அந்தத் தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் மைந்தன்தான்; வாய்மை காப்பதற்கென்று வனம் புகுதல் என்பது காகுத்தன் வழிவந்த இராமபிரானுக்கு மட்டும் தான் கடமையா? எங்களுக்கெல்லாம் அந்தக் கடமை இல்லையா? மற்றவர்களுக்கெல்லாம் வாய்மை காப்பது என்பது குற்றமற்ற முறைமை இல்லையா?" என்று கேட்கிறான் பரதன்.

"தந்தையின் கட்டளையை நிறைவேற்றிவிட வேண்டும் என்று இராமபிரான் காட்டுக்குள் புகுந்தானே! அப்பொழுது அதைத் தடுத்து நிறுத்தாநீங்கள், இப்போது நான் எரிபுகப் போகும்போது மட்டும் தடுத்து நிறுத்துகிறீர்களே? தந்தையின் கட்டளையை இராமபிரான் மட்டும் தான் காப்பாற்றவேண்டுமா? அவ்வாறு வாய்மை காத்தல் அவன் வழிவந்த மற்றவர்களுக்கெல்லாம் உரிய ஒழுக்கநெறி இல்லையா?" என்று கேட்கிறான் பரதன். "நானும் முன்பு சொன்ன சபதத்தை நிறைவேற்றி

வாய்மை காத்து, என் குலத்தின் ஒழுக்கத்தை நிலைநிறுத்துவேன்'' என்று வற்புறுத்துகிறான் பரதன் என்பதாம். "காகுத்தன்" என்பது ககுத்தன் வழி வந்ததால் இராமபிரானுக்கு தத்திதாந்த நாமம்.

236. தாய்சொல் கேட்டலும், தந்தைசொல் கேட்டலும்,
பாசத்து அன்பினைப் பற்றுஅற நீக்கலும்,
ஈசற்கே கடன்; யான் அஃது இழைக்கிலேன்;
மாசு அற்றேன் இது காட்டுவேன் மாண்டு'' என்றான. (10270)

(பாசம்-இரத்தபாசம்/பந்தம்; ஈசன்-தலைவன்/இராமபிரான்;
இழைத்தல்-செய்தல்; காட்டுதல்-பலப்படுத்துதல்)

தாயின் சொல்லைக்கேட்டும், தந்தையின் சொல்லைக் கேட்டும், மற்றுமுள்ள தம்பியரின் பேரன்பினைச் சற்றும் கருதாது, பந்தபாசத்தை உதறிவிட்டுக் காடு புகுதல் என்பது தலைவனாகிய இராமபிரானுக்கே உரிய கடமையாகும்; நான் அவ்வாறு தாய் சொல்லையும் கேட்க மாட்டேன்; தந்தையாகிய இராமபிரானின் சொல்லையும் ஏற்கமாட்டேன்; ஆனால் நான் ஒரு சிறிதும் குற்றமற்றவன் என்பதை இப்போதே நெருப்பில் புகுந்து இறந்து எல்லோருக்கும் புலப்படுத்துவேன்'' என்று மீண்டும் வற்புறுத்துகிறான் பரதன்.

இச்சொற்கள் பரதன் இராமபிரான்மேல் வெறுப்புக்கொண்டு கூறுவது போலத் தோன்றுவதை உணர்க. இராமபிரானுக்குரிய அரசை ஆளும் ஆசையில்லாதவன், தான் என்பதை உலகத்தார்க்குத் தெரியப்படுத்தவே தான் எரியுள் புகுவதாகக் கூறுகிறான் பரதன் என்பதாம்; இராமபிரான் மேற்கொண்ட விரதம் வேறுவகையானது; ஆனால் இப்போது பரதன் மேற்கொள்ளுகிற விரதம் முற்றிலும் மாறுபட்டது என்பது தெளிவாகும்.

237. அனுமன் வந்து சேருதல்

என்று தீயினை எய்தி, இரைத்து எழுந்து,
ஒன்று பூசலிடும் உலகோருடன்,
நின்று பூசனை செய்கின்ற நேசற்கு
குன்று போல் நெடு மாருதி கூடினான். (10271)

(இரைத்தல்-கூக்குரல் இடுதல்; ஒன்றுதல்-நெருங்குதல்; பூசல்-பேராரவாரம்; பூசனை-வழிபாடு; நேசன்-அன்புவடிவின்ன/பரதன்; கூடுதல்-வந்துசேர்தல்; உலகோர்-அயோத்தி மக்கள்)

என்று கூறிக்கொண்டு, நெருப்பினை நெருங்கி நின்ற பரதனைச் சுற்றி அயோத்தி மக்கள், பேராரவாரம் செய்துகொண்டு நிற்கின்றனர். அந் நெருப்பிற்கு வழிபாடு இயற்றுகின்ற, இராமபிரானிடம் மிகுந்த பேரன்பு கொண்டவனும் அன்பின் வடிவமாகவே திகழ்பவனுமான பரதனின்

முன், அப்பொழுது மலைபோலத் தோற்றம்கொண்ட பெருமைமிக்க அனுமன் வந்து சேர்ந்தான்.

சத்துருக்களன்மூட்டியதீயின்முன்பு எரிபுகும் பொருட்டுப் பரதன் அதற்கு வழிபாடு செய்யும்போது, அயோத்தி மக்கள் அவனை நெருங்கி நின்று பேராரவாரம் செய்து அவனைத் தடுக்க முயற்சிக்கின்றனர். அந்தச் சமயம் மலைபோல் தோற்றம்கொண்ட அனுமன் வந்து சேர்ந்தான் என்பதாம். "ஈசற்கு" என்பது உருபு மயக்கம். "ஈசனிடம்" என்ற பொருளைத்தரும்.

238. எரியைக் கரியாக்குதல்

"அய்யன் வந்தனன்; ஆரியன் வந்தனன்;
மெய்யின் மெய்யன்ன நின் உயிர் வீடினால்,
உய்யுமே, அவன்?" என்று உரைத்து, உள்புகா,
கய்யினால் எரியைக் கரி ஆக்கினான். (10272)

(அய்யன்-ஐயன்/தலைவன்/இராமபிரான்; ஆரியன்-மேலோன்;
மெய்-வாய்மை/வடிவம்/ஆதாரம்; வீடுதல்-நீங்குதல்; உய்தல்-
பிழைத்திருத்தல்; கய்-கை; புகா-புகுந்து/நுழைந்து)

அனுமன், "நம்தலைவனான இராமபிரான் வந்து விட்டான்; மேலோன் வந்து விட்டான்; வாய்மைக்கு ஆதாரமான நீ, வாய்மையே வடிவான வனான நீ உயிரைப் போக்கிக்கொண்டால், அந்த இராமபிரான் உயிர் பிழைத்திருப்பனோ?" என்று கேட்டுக்கொண்டே, அந்தக் கூட்டத்திற்குள் நுழைந்து அங்கே எரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பைத் தன் கைகளால் அவித்துக் கரியாக்கி விட்டான்.

"ஐயன்" என்பது அய்யன் என்றும், "கையினால்" என்பது "கய்யினால்" என்றும் எதுகைநோக்கித் திரிந்தது எனக்கொள்க. மாணிக்கவாசகர் வேண்டுகோளின்படி இறைவன் நரியைப் பரியாக்கியதுபோல, இங்கே அனுமன் எரியைக் கரி ஆக்கினான் என்றாகூறிய நயம் உணர்க. அனுமன் வந்து குதித்த வேகத்திலேயே அக்னி அவிந்து விட்டது; எஞ்சியிருந்த தணலைத் தன் கைகளால் பிசைந்து அவித்தான். எனவே அது கரியாகிப் போனது என்பதாம்; இராமபிரானும் முன்பு அனுமனிடம் தீயை அவித்து விடும்படிதான் சொல்லி அனுப்பினான் என்பதும் இங்கு நினைத்ததும். "சென்று தீதினமைசெப்பி அத் தீ அவித்து" என்பது இராமபிரான் கூற்று. பரதன் தீயில் புகாவண்ணம் தடுத்தலைக் காட்டிலும், அந்தத் தீயினையே அவித்துவிடுதல் சாலச் சிறந்ததல்லவா? அதனால் அவ்வாறு செய்தான் எனக் கொள்க.

239. ஆக்கி, மற்று அவன் ஆய்மலர்த் தாள்களைத்
தாக்கத் தன் தலைதாழ்ந்து வணங்கி, கை
வாக்கின் கூடப் புதைத்து, "ஒரு மாற்றம் நீ
தூக்கிக் கொள்ளத்தகும்" எனச் சொல்லினான்.

(10273)

(தாக்குதல்-தொடுதல்; வாக்கு-வாய்; மாற்றம்-சொல்/செய்தி/
வார்த்தை; தாக்குதல்-ஆராய்ந்து தெளிதல்; ஆய்-அழகிய; புதைத்தல்-
பொத்திக்கொள்ளுதல்/ மூடிக்கொள்ளுதல்)

அவ்வாறு எரியைக் கரியாக்கிய பின்னர், அனுமன், பரதனுடைய
அழகிய, தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களில்தன் தலைபடியுமாறு தரையில்
விழுந்து வணங்கி, தன் கைகளால் வாயினை மூடிக்கொண்டு, "நான்
கூறுகின்ற ஒரு செய்தி உன்னால் ஆராய்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகும்"
என்று கூறத் தொடங்கினான்.

"தாக்குதல்" என்ற சொல் பொதுவாக மோதுதல் என்ற பொருளையே
தருமேனும் இங்கு படிதல், தொடுதல் என்ற மெல்லிய பொருளையே
தரும். "வாக்கு" என்பது ஆகுபெயராய் வாக்கு எழும் வாயைக் குறித்து
நின்றது; தூக்கிக்கொள்ளுதல் என்பது ஆராய்ந்து தெளிந்து ஏற்றுக்
கொள்ளுதல் என்ற விரிந்த பொருளைத்தரும்.

240. "இன்னம் நாழிகை எண் ஐந்து உளது, ஐய!
உன்னை முன்னம் வந்து எய்த உரைத்த நாள்;
இன்னது இல்லை எனின், அடிநாயினேன்,
முன்னம் வீழ்ந்து, இவ்ளரியில் முடிவெனல்"

(10274)

(எண்ஐந்து-நாற்பது; முடிதல்-இறந்துபடுதல்; எரி-நெருப்பு)

அனுமன் பரதனை நோக்கி, "தலைவனே! முன்பு இராமபிரான் இங்கு
வந்து சேருவதற்குக் குறிப்பிட்டுக்கூறிய நாளில் இன்னும் நாற்பது
நாழிகை அளவு எஞ்சியிருக்கிறது. இதுவே உண்மை; இது பொய் என்று நீ
கருதினாலோ, அல்லது இராமபிரான் இந்த நாற்பது நாழிகைக்குள் வந்து
சேராவிட்டாலோ, உனக்கு முன்பு நாய்போன்ற அடிமையான நானே இந்த
நெருப்பில் விழுந்து உயிர் விட்டுவிடுவேன்" என்கிறான் அனுமன்.

"எண்ஐந்து, என்பது நாற்பது என்றும், பதின்மூன்று என்றும் எண்ணுதற்
குரிய ஐந்து நாழிகை" என்றும் பல கணக்கீடுகளைத் தரும். "இன்னது"
என்பது நான் சொல்லுகின்ற இந்த உறுதிமொழி என்ற விரிந்த
பொருளைத்தரும். "அடிநாயினேன்" என்பது தன்னைவிடப் பெரிய
சான்றோர்களிடத்தும், முனிவர்களிடத்தும், அரசர்களிடத்தும், இறை
வனிடத்தும், அடியவர்கள் பயன்படுத்துகின்ற பண்புமிக்க ஒருசொல்.
திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகர் அளவற்ற இடங்களில் இத்தகைய

பொருள்தரும் சொற்களைப் பரவலாகப் பயன்படுத்தியிருப்பதும் நோக்கத்தகும்.

241. "ஒன்றுதான் உளது; உன் அடியேன் சொலால்
நின்று தாழ்த்தருள், நேமிச்சுடர் நெடுங்
குன்று தோன்றளவும்; இது குன்றுமேல்
பொன்றும் நீயும், உலகமும், பொய்இலாய்!" (10275)

(நேமி-வட்டம்/சக்கரம்; சுடர்-சூரியன்; நெடுங்குன்று-பெரிய உதயகிரி; தாழ்த்தல்-பொறுத்தல்/தாமதித்தல்; குன்றுதல்-தவறுதல்; பொன்றுதல்-இறத்தல்)

அனுமன் பரதனிடம் வாய்மையினின்றும் சற்றும் பிறழாதவனே! பரத! நான் உனக்குக் கூறவேண்டுவது ஒரேஒரு செய்திதான் உள்ளது; உன்னுடைய அடியவனான நான் சொல்லும்படி, நீ இன்னும் சற்று காலம் தாழ்த்தலே சரியானதாகும்; சற்று பொறுத்தருள்வாயாக! வட்டவடிவ முடைய சக்கரம்போன்ற ஒளிப்பிழம்பாகிய சூரியன் நீண்ட உதயகிரியில் தோன்றும் காலைப்பொழுது வரும்வரைக்கும் காலம் தாழ்ப்பாயாக! அதற்குள் இராமபிரான் நிச்சயம் வந்துசேர்வான்; எனது இந்தச் சொற்களில் தவறு ஏற்படுமாயின், பின்னர் நீயும், ஏன்? இந்த உலகம் முழுவதும்சூட, இறந்துபடலாம்" என்று வேண்டுகிறான் அனுமன்.

அனுமன் பரதனை இப்பொழுதுதான் முதன்முதலாகக் காண்கிறான்; இப்பொழுது எப்படிப்பேசுகிறான் பாருங்கள்; "உன் அடியேன்" என்கிறான்; "பொய்யிலாய்" என்கிறான்; தான் இரங்கிக் கேட்டதைத் தந்தருள்பவரை எப்படி அணுகவேண்டும் என்பதற்குச் சொல்லின் செல்வனாகிய அனுமனின் இந்த அணுகுமுறை பயனளிப்பதாகும் என உணர்க. "இது" என்ற சொல்லுக்கு, என்சொல் தவறுமானால் என்று பொருள்கொண்டிருக்கிறோம். கால எல்லை தவறுமானால் என்று பொருள்கொள்ளுதலும் பொருந்தும்; முன்பாடலில் உரைத்த "நாள்" என்றுகூறியதைநினைவுசூர்க. பொதுவாக "நாள்" என்பதுஇரவும்பகலும் சேர்ந்ததே; எனவே இரவின் எல்லையாகிய மறுநாள் சூரிய உதயம்வரையிலும் பொறுத்தருள்வாயாக என்று வேண்டுகிறான் என்பதாம்.

242. "எங்கள் நாயகற்கு இன் அமுது ஈகுவான்,
பங்கயத்துப் பரத்துவன் வேண்டலால்,
அங்கு வைகினன், அல்லது தாழ்க்குமோ?
இங்கண், நல்லது ஒன்று இன்னமும் கேட்டியால்" (10276)

(நாயகன்-தலைவன்/இராமபிரான்; அமுது-உணவு; ஈகுவான்-கொடுக்கும்பொருட்டு; பங்கயம்-தாமரைமலர்; வைகுதல்-தங்குதல்;

இங்கண்-இவ்விடம்/இப்பொழுது; கேட்டி-கேட்பாயாக; வேண்டல்-விரும்புதல்)

"எங்களுடைய தலைவனான இராமபிரானுக்கு இனிய உணவு வகைகளைத்தரும்பொருட்டு, தாமரைமலர் மாலையணிந்த பரத்துவாசன் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பிக் கேட்டுக் கொண்டதால், அவருடைய ஆசிரமத்தில் சற்று தங்கவேண்டியதாயிற்று; இல்லையென்றால் இராமபிரான் காலம் தாழ்த்துவானோ? எனினும் இப்பொழுது இங்கு இன்னும் ஒரு நல்ல செய்தியைக் கூறுகிறேன் கேட்பாயாக!" என்கிறான் அனுமன்.

"ஈசுவான்" என்பது தரும்பொருட்டு என்ற பொருளைத்தரும். வான் ஈற்று வினை எச்சம். "பங்கயத்துப் பரத்துவன்" என்பது தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன் சார்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்த பிரம்மரிஷி, பரத்துவாசன். எனவே தாமரை மலர்மாலை அவர்களுக்கே உரியது என்ற பொருளில் கூறப்பட்டது. "வேண்டுதல்" இங்கே விரும்பி வேண்டிக்கொண்டதைக் குறிக்கும். "நல்லது ஒன்று" அடுத்தபாடலில் விளக்கப்படுகிறது. பரத்துவாசர் சப்தரிஷிகளுள் ஒருவர்; மற்றவர்கள் கௌதமர், விசுவாமித்திரர், ஜமதக்னி, வசிட்டர், காசிபர், அத்திரி என்பவராவர். பரத்துவாசர் துரோணாச்சாரியாரின் தந்தையார் என்றும் கூறுவர்; "இங்கண்" என்ற சொல் இங்கு, இப்பொழுது என்ற இரு பொருளையும் தரும். "தாழ்க்குமோ!" என்பதில் உள்ள ஓகாரம் தாழாது என்ற எதிர்மறைப் பொருளைத்தரும். முனிவரது வேண்டுகோளை விருப்பத்தை மறுத்தற்கு அஞ்சியே அங்கு உணவுகொள்ள ஏற்றுக்கொண்டான். அதனால்தான் காலந்தாழ்க்க நேர்ந்தது என்று விளக்குகிறான் அனுமன் என்பதாம்.

243. இராமபிரானது மோதிரத்தைப் பரதனுக்குக் காட்டுதல்.

"அண்டர் நாதன் அருளி அளித்துளது
உண்டு ஓர்பேர் அடையாளம்; உனக்கு அது
கொண்டு வந்தனென்; கோதுஅறு சிந்தையாய்!
கண்டு கொண்டருள்வாய்" எனக் காட்டினான். (10277)

(அண்டர்நாதன்-தேவர்தலைவன்/இராமபிரான்; ஓர்-ஒப்பற்ற; பேர்-பெருமை; கோது-குற்றம்)

அனுமன் பரதனை நோக்கி, "குற்றமற்ற நற்சிந்தனை உடையவனே! பரத! தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இராமபிரான் அருள்கூர்ந்து என்னிடம் கொடுத்தனுப்பிய ஒப்பற்ற பெருமை பொருந்திய, இராம பிரானது பெயர் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு மோதிரம் அடையாளமாக உள்ளது; அதனை உனக்காகவே நான் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்; நீ அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு அருள்புரிவாயாக!" என்று வேண்டுகிறான்.

முன்பு அசோகவனத்தில் இருந்த சீதாதேவிக்கும் இவ்வாறே இராம பிரான் பெயர்பொறித்த மோதிரத்தைக் கொடுத்து அவள் துயர்தீர்த்தது போலவே, இப்பொழுதும் அனுமன் இராமபிரான் பெயர்பொறித்த பெருமைவாய்ந்த மோதிரத்தைக் காட்டி பரதனுது துயரத்தைத் தீர்க்கிறான் என்பதாம். மோதிரம் கணையாழி என்றும் வழங்கப்பெறும்; "அண்டர்" என்ற சொல் தேவர்கள் என்ற பொருளைத்தரும். "அண்டரே தேவர் ஆயர்" என்பது நிகண்டு.

244. காட்டிய மோதிரம் கண்ணில் காண்டலும்,
மூட்டு தீ வல்விடம் உற்று முற்றுவார்க்கு,
ஊட்டிய நல்மருந்து ஒத்ததாம் அரோ!
ஈட்டிய உலகுக்கும் இளைய வேந்தற்கும். (10278)

(ஈட்டுதல்-திரண்டிருத்தல்; இளையவேந்தன்-இளவரசன்/பரதன்; ஊட்டுதல்-உண்பிக்கப்படுதல்; வல்-கொடிய; விடம்-நஞ்சு; முற்றுதல்-இறந்துபடும் நிலை; மருந்து-தேவாமிர்தம்; மூட்டுதல்-எரிதல்)

அவ்வாறு அனுமன் காட்டிய மோதிரத்தைத் தன் கண்களால் கண்டவுடன் அங்கு திரண்டிருந்த அயோத்தி நகர மக்களுக்கும், இளவரசனான பரதனுக்கும், முன்பு ஊட்டப்பட்ட கொடிய விஷத்தை அருந்தி, அதனால் உயிர்போகும் தருணத்தில் இருப்பவர்க்கு தேவாமிர்தத்தையே ஊட்டி, அவர்களைக் காப்பாற்றியதை ஒத்திருந்தது. பரதனும், நாட்டுமக்களும், எரிபுக இருந்த தருணம்; உயிர்போகும் நிலைக்கு ஒப்பு; அனுமன் காட்டிய மோதிரம், அவர்கள் எல்லோரையும் அந்த உயிர் போவதிலிருந்து காப்பாற்றிய நல்லமருந்து போன்றதாகிய தேவாமிர்தத்தை ஒத்திருந்தது என்பதாம்.

"முற்றுதல்" என்பது இறக்கும் நிலையைக் குறித்தது. "நன்மருந்து" என்பது நஞ்சை முறியடிக்கும் மருந்தாகிய தேவாமிர்தத்தைக் குறித்தது; நஞ்சை முறிக்கும் சாதாரணமருந்து உயிர்பிழைத்து எழுச்செய்யும் அவ்வளவே; ஆனால் உயிர்பிழைத்து எழுந்தும் இறவாமலேயே இருக்கச் செய்யும் தேவாமிர்தம். அதனால் "நன்மருந்து" எனப்பட்டது என்க. "ஈண்டிய" என்ற சொல்லுக்குத் திரண்டிருந்த என்பது பொருள்; இங்கு ஈட்டிய என்று எதுகைநோக்கி வலித்தது எனக்கொள்க. இதுவரையிலும் இலக்குவனையே "இளைய கோ" என்று கூறிவந்த கவிஞன் இங்கேதான் முதன்முதலில் பரதனை "இளையவேந்தன்" இளவரசன் எனக் குறிப்பதை நுனித்து உணர்க. இராமபிரானுக்குப் பின்பரதனே நாடாள்வான் என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறான் கவிஞன் என்பதும் கருதத்தக்கது. இதே உவமை முன்பும் கூறப்பட்டிருப்பதை எண்ணுக; "வண்ண மோதிரம் காட்டக்கொண்டாள்; இறுதியின் உயிர் தந்து ஈயும் மருந்து ஒத்து அனையது" என்பது சுந்தரகாண்டம். தேவாமிர்தம் சாவா மருந்தாகும்.

245. மகிழ்ச்சிப் பெருக்கு

அழுகின்ற வாய்எலாம், ஆர்த்து எழுந்தன;
 விழுகின்ற கண்எலாம், வெள்ளம் மாறின;
 உழுகின்ற தலையெலாம், உயர்ந்து எழுந்தன;
 தொழுகின்ற கையெலாம், காலின் தோன்றலை. (10279)

(விழுதல்-கண்ணீர்சொரிதல்; உயர்தல்-நிமிர்தல்; கால்-காற்றுக் கடவுள்/வாயுதேவன்; தோன்றல்-புதல்வன்/அனுமன்; உழுதல்-கவிழ்ந்திருத்தல்)

இதுவரையிலும் அழுது அரற்றிக்கொண்டிருந்த மக்களின் வாய்கள் எல்லாம், இப்போது மகிழ்ச்சியால் ஆரவார்க்கலாயின; இதுவரை கண்ணீரைத் தாரைதாரையாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்த கண்களில் எல்லாம், மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடின; இதுவரை துன்பத்தால் கவிழ்ந்திருந்த தலைகள் எல்லாம் நன்றிப்பெருக்கால் வாயுதேவனின் புதல்வனான அனுமனைக் கைகூப்பித் தொழலாயின.

"உழுதல்" என்பது தலை கவிழ்ந்திருத்தலைக் குறிக்கும். துயரக் கண்ணீர் ஆனந்தக்கண்ணீரானது; கதறியழுத வாய்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தன; தொங்கியிருந்த தலைகள் நிமிர்ந்து நிற்கலாயின; என்ற நயம் நோக்குக. இத்தனை இன்பங்களையும் தருதற்குக் காரணமான அனுமனை அனைவரின் கைகளும் கூப்பித் தொழலாயின என்பதாம்.

246. பரதனின் மகிழ்ச்சி

மோதிரம் வாங்கி, தன் முகத்தின்மேல் அணைத்து
 "ஆதரம் பெறுவதற்கு ஆக்கையோ?" எனா,
 ஒதினர் நாண்உற, ஓங்கினான், தொழும்
 தூதனை முறைமுறை தொழுது துள்ளுவான். (10280)

(முறைமுறை-பலமுறை; ஆதரம்-ஆதரம்/தேறுதல்; ஆக்கை-யாக்கை/உடம்பு; ஒதுதல்-சொல்லுதல்; ஓங்குதல்-பூரித்தல்; துள்ளுதல்-கூத்தாடுதல்)

தன்னிடம் அடையாளமோதிரம் இருப்பதாகக் காட்டித் தன்னை தொழுது வணங்கிய தூதனான அனுமனை, பரதன் பலமுறை திரும்பத் திரும்ப வணங்கி, மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு, அனுமன் கையிலிருந்த மோதிரத்தைத் தான் வாங்கிக்கொண்டு, தன் முகத்தின்மீது வைத்து அணைத்துக்கொண்டான். "இவ்வளவு மெலிவுற்றிருக்கின்ற பரதன், இராமபிரானின் தேறுதல் வார்த்தைகளையும், அன்பினையும் பெறுவதற்குரிய உடல்நிலையைப் பெற்றிருக்கவில்லையே?" என்று

கவலைப்பட்டவர்கள் எல்லாம், இப்போது வெட்கமடையும்படி, உடம்பு பூரிக்கப்பெற்றான்.

இதேபோல் அசோகவனத்திலும், அனுமன் தந்த கணையாழியைச் சீதாதேவி பெற்று, அடைந்த மகிழ்ச்சியினையும் ஒப்பிட்டு நோக்குதல் தகும். "வாங்கினள், முலைக்குவையில் வைத்தனள்; சிரத்தால் தாங்கினள்; மலர்க்கண்மிசை ஒத்தினள்; தடந்தோள் வீங்கினள்; மெலிந்தனள்; குளிர்ந்தனள்; வெதுப்போடு ஏங்கினள்; உயிர்த்தனள்" என்பது சுந்தர காண்டம். மகிழ்ச்சி மிகுதியினால் தூதனையும் தொழுதான் என்பதாம்.

247. ஆதி வெந்துயர் அலால், அருந்தல் இன்மையால்,
ஊதுறப் பறப்பதாய் உலர்ந்த யாக்கை போய்,
"ஏதிலன் ஒருவன் கொல்" என்னல் ஆயது;
மாதிரம் வளர்ந்தன, வயிரத் தோள்களே! (10281)

(ஆதி-முதல்நாள்; போதல்-மாறுதல்; ஏதிலன்-அயலவன்; மாதிரம்-மலை; வயிரம்-உறுதி/திண்மை; உலர்ந்தல்-வாடிப்போதல்)

இராமபிரானை விட்டுப்பிரிந்து நந்தியம்பதி வந்தது முதலாக, கொடிய துன்பத்தையே அனுபவித்தது அல்லாமலும், சிறிதுகூட மகிழ்ச்சி இல்லா திருந்ததாலும், ஒழுங்கான, சிறந்த உணவுவகைகளை உண்ணாதிருந்த தாலும், அவனுடைய உடம்பு, வாயினால் ஊதினால் பறக்கும்படி வாடிய தன்மையாய் இருந்தது. இப்பொழுது இந்த மோதிரத்தைக் கண்டதும், அந்நிலை மாறிப்போய், "இவன் பரதன் இல்லையோ? வேறு ஒருவன்போல் தோன்றுகிறானே!" என்று காண்பவர் கூறும்படி, அவனுடைய திண்மைவாய்ந்த தோள்கள் மலைகள்போல உயர்ந்து, திசைகள்தோறும் வளர்ந்தனபோல ஆயிற்று.

"ஊதுறப் பறப்பதாய் உலர்ந்த யாக்கை" என்பது உடம்பின் மெலிவு மிகுதி கருதிக்கூறப்பட்டது. இப்பொழுதும் இதே சொல் வழக்கில் சற்று மாற்றிப் பயன்படுத்தப்படுவதை உணர்க. மாதிரம் என்ற சொல் திசை, மலை, வான் என்ற பொருள்களையும் தரும். முன்பு இலங்கையில் இராமபிரானால் கும்பகருணன் கொல்லப்பட்டான் என்றசெய்தி கேட்டதும், அசோகவனத்திலிருந்த சீதாதேவிக்கும் இதேநிலை ஏற்பட்டதாகக் கவிஞன் கூறுவதும் நினைக்கற்பாலது; "உடல் தடித்தாள்; வேறொருத்தி ஒக்கின்றாள்" என்பது யுத்தகாண்டம், கும்பகருணன் வதைப்படலம். "ஊதப்பறக்கும் உமிபோலும், சூதம்எனைக் காதல் பயின்றது என்ன கண்காட்சி" என்பது ஒரு பழம் பாடல்.

248. அழும்; நகும்; அனுமனை ஆழிக் கைகளால்
தொழும்; எழும்; துள்ளும் வெங்கனி துளக்கலால்;
விழும் அழிந்து; எங்கும்; போய் வீங்கும்; வேர்க்கும்; அக்
குழுவொடும் குனிக்கும்; தன் தடக்கை கொட்டுமால். (10282)

(துளக்கல்-அசைத்தல்/தூண்டுதல்; ஆழி-கணையாழி/மோதிரம்; வீங்குதல்-பூரித்தல்; குழு-கூட்டம்; குனித்தல்-கூத்தாடுதல்/நடித்தல்/ நடனமாடுதல்; தட-பெரிய; கொட்டுதல்-தாளம்போடுதல்/தட்டுதல்; அழிதல்-சோர்ந்துபோதல்)

அனுமனிடமிருந்து பெற்ற மோதிரத்தைப் பார்த்து அழுவான்; விரும்பத்தக்க மகிழ்ச்சி மிகுந்திருத்தலால் சிரிப்பான்; அந்த மோதிரக் கைகளால் அனுமனைத் துதிப்பான்; மகிழ்ச்சியால் எழுவான்; துள்ளிக் குதிப்பான்; தரையில் விழுந்து தளர்வான்; வருந்துவான்; பூரித்து உடல்பருக்கப் பெறுவான்; உடல் வியர்க்கப்பெறுவான்; அங்கு நிற்கின்ற கூட்டத்தாரோடு ஆனந்தக் கூத்தாடுவான்; தன்னுடைய பெரிய கைகளினால் தாளம்போட்டுத் தட்டுவான்.

மகிழ்ச்சி மிகுதியால் ஏற்படும் மெய்ப்பாடுகள் விரித்துரைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. "ஆடுவார்; உன்மத்தர் போல் திரிவார்; அங்கை கொட்டிப் பாடுவார்" என்பது குசேலோபாக்கியானம்.

249. "ஆடுமின் ஆடுமின்! எனும்; ஐயன்பால்
ஒடுமின், ஒடுமின்!" எனும்; "ஒங்கு இசை
பாடுமின், பாடுமின்!" எனும்; "பாவினாள்!
சூடுமின், சூடுமின்!" தூதன்தான்" எனும். (10283)

(ஐயன்-இராமபிரான்; ஒங்கு-உயர்ந்த)

பரதன் தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களை நோக்கி, "எல்லோரும் மகிழ்ச்சியால் கூத்தாடுங்கள்" என்பான்; இராமபிரானை வரவேற்கும் பொருட்டு எல்லோரும் ஒடுங்கள் என்று அவசரப்படுத்துவான்; இராம பிரானின் உயர்ந்த புகழைப்பாடுங்கள், பாடுங்கள் என்பான்; பதினான்கு ஆண்டுகள் இராமபிரானைப் பிரிந்திருந்த பாவினாளே! அவனைப் பற்றிய நற்செய்தியைக் கொண்டு வந்தவனும், அவனது அடையாள மோதிரத்தைத் தந்து நம்மை மகிழ்ச்சிக்கடலில் ஆழ்த்திய இந்தத் தூதுவனுமான அனுமனின் திருவடிகளை வணங்குங்கள் வணங்குங்கள்" என்று பலமுறைகூறி வற்புறுத்துவான்.

"ஆடுமின், ஒடுமின், பாடுமின், சூடுமின்" என்ற அடுக்குகள் எல்லாம் மகிழ்ச்சி குறித்தன. தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களைப் பாவினாள் என்றது, அவர்கள் பதினான்கு ஆண்டுகாலம் தங்கள் அரசன் இராமபிரானைப் பிரிந்திருந்ததனால் உண்டான பாவத்தைக் குறிக்கும் என்க. "தாள்குடுதல்" என்பது, திருவடிகளைத் தலையில் தரித்தல் என்ற நேர்பொருளைத் தந்தாலும், வணங்குங்கள் என்பதே பொருள் எனக் கொள்ளலாம். இப்பொழுது இங்கு வருகின்ற இராமபிரானை நேரில் விரைந்து சென்று கண்ணால் கண்டாவது அந்தப் பாவத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுங்கள் என்பது கருத்து. "அசைநிலை, பொருள்நிலை, இசைநிறைக்கு ஒருசொல்,

இரண்டு, மூன்று, நான்கு எல்லைமுறை அடுக்கும்" என்பது நன்னூல். எனவே ஒருசொல்லையே மூன்று முறைக்குமேலே செய்யுளில் பயன் படுத்துதல் மரபன்று; இதுபோலக் குசேலரை வரவேற்ற கண்ணபிரான், தன்னைச் சூழ்ந்திருந்தவர்களை நோக்கி, "போய் அழைத்திடுமின் இன்னே" என்று மூன்றுமுறை அடுக்கிக் கூறியதாகக் குசேலோ பாக்கியானம் கூறியதையும் இங்கு ஒப்புநோக்கலாம்.

250. "வஞ்சனை இயற்றிய மாயக் கைகையார்
துஞ்சுவர், இனி" எனத் தோளைக் கொட்டுமால்;
குஞ்சித அடிகள், மண்டிலத்தில் கூட்டுற,
அஞ்சனக் குன்றின் நின்று ஆடும்; பாடுமால். (10284)

(இயற்றுதல்-செய்தல்; கைகையார்-கைகேயி; துஞ்சுதல்-இறந்து படுதல்; அடி-பாதங்கள்; மண்டலம்-வட்டம்; கூடுதல்-தோன்றுதல்; வஞ்சனை-சூழ்ச்சி; மாயம்-தந்திரம்; குஞ்சிதம்-வளைவு; அஞ்சனம்-மை; குன்றின்-குன்றுபோல)

"வஞ்சக எண்ணத்தால் சூழ்ச்சிசெய்து இராமபிரானைக் காட்டிற்கு அனுப்பிய கைகேயி, இனி இதனைப் பொறுக்கமாட்டாது இறந்து படுவான்" என்றுகூறி மகிழ்ச்சியால் தன் தோள்களைத் தட்டிக்கொண்டு ஆடுவான்; வளைந்து மடிந்த பாதங்கள் தரையில் வட்டவடிவமான சுவடுகளைத் தோற்றுவிக்கும் வண்ணம், ஒரு கரியமலை எழுந்து நின்று ஆடுவதுபோலப் பாடிக்கொண்டே கூத்தாடுவான்.

பரதனின் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. "கைகையார்" என்பது கைகேயியைக் குறித்த இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. "துஞ்சுவர்" என்ற சொல் இறந்துபடுதல் என்ற பொருளைத்தரும் மங்கலச்சொல். "குஞ்சிதம்" என்ற சொல்லுக்குவளைவு, மடிப்பு, உயர்ச்சி, என்பது பொருள். யானையின் கால்கள் சற்று வளைந்தோ, மடிந்தோ, உயர்ந்தோ இருப்பதால்தான் யானைக்குக் குஞ்சரம் என்பது காரணப் பெயர். தில்லை நடராசனைக் குஞ்சிதபாதம் என்றழைப்பதும் கருதத்தக்கது.

251. வேதியர் தமைத்தொழும்; வேந்தரைத்தொழும்;
தாதியர் தமைத்தொழும்; தன்னைத் தான் தொழும்;
ஏதும் ஒன்று உணர்குறாது இருக்கும்; நிற்குமால்;
காதல் என்றதுவும், ஓர் கள்ளின் தோன்றிற்றே! (10285)

(வேதியர்-வேதவிற்பன்னர்கள்; தாதியர்-செவிலியர்/தோழியர்/சேடிப்பெண்கள்/ஏவல்மகளிர்; இருத்தல்-உட்காருதல்; காதல்-அன்பு)

பரதன் மகிழ்ச்சி மிகுதியால், அங்கேயிருந்த வேதவிற்பன்னர்களைக் கைகூப்பித் தொழுதான்; தனக்குக் கீழ் உள்ள சிற்றரசர்களையெல்லாம்கூட

வணங்கினான்; தன்வீட்டில் குற்றேவல் செய்யும் ஏவல் மகளிரையும் கூட வணங்கினான்; தான் என்ன செய்கிறோம் என்ற உணர்வு சற்றும் இல்லாது தன்னைத்தானே வணங்கிக்கொண்டான்; ஒரு மயக்கநிலை போன்று, தான் இன்னது செய்கிறோம், இன்னது செய்ய வேண்டியுள்ளது என்றெல்லாம் எண்ணிப்பாராது, ஒரே இடத்தில் ஸ்தம்பித்துப்போய் நிற்பான்; அங்கேயே சற்றுநேரம் அமர்ந்திருப்பான்; அன்பு என்ற ஓர் குணம்கூடக் கள்ளென்ற மது செய்கின்ற அத்தனை செயல்களையும் செய்யும்போலும்!" என்கிறான் கவிஞன்.

இராமபிரான் நாட்டிற்கு மீண்டு வரவேண்டும் என்று தான் கருதியது போலவே அங்குள்ள வேதியர், வேந்தர், தாதியர் முதலியவர்களும் வேண்டிக்கொண்டதால்தான் இராமபிரான் தான் கூறியபடி வந்துசேர இருக்கிறான் என்பதால் இவர்களை எல்லாம் வணங்கினான் என்பதாம். தன்னையறியாமல் மகிழ்ச்சியில் செய்யும் செயல்களுக்குக் கள்குடித்தவன் செயல்களையே, கவிஞன் ஆங்காங்கே ஒப்புமையாகக் காட்டிவருவதைக் காணலாம். முன்பு இராவணன் அழிந்தொழிந்தான் என்று அனுமன்மூலம் கேள்வியுற்ற சீதாதேவி, "களித்த இன்களி, கள்ளினில் காட்டுமோ?" என்று கூறியிருப்பதையும் இங்கு நினைவுகூர்க; வேதியரை வணங்கவேண்டுவது முறை; அதனால் வணங்கினான்; சரி; சிற்றரசர்களாகிய வேந்தர்களை வணங்குவது பேரரசனது கடமையல்ல என்றாலும் பரதன் அவர்களையும் வணங்கினான்; தன் கீழ் ஏவல்செய்யும் பணிப்பெண்களை ஒரு பேரரசன் வணங்குவது முறையற்ற ஒன்று; கம்பன் தன் காப்பியத்தை அரங்கேற்றம் செய்யும்பொழுது சிலர் இந்தப் பாடலுக்கு மறுப்புத் தெரிவித்ததாகவும், கம்பன் "பரதன் தன் மெய்ம்மறந்து எதிரே கண்டவர்களையெல்லாம் இன்னார், இளையர் என்று பிரித்தறியாது வணங்கினான் என்றும், இதனை விடத் திகைப்புக்கு உரியது அவன் தன்னைத்தானே வணங்கிக்கொண்டது என்றும் சமாதானம் செய்தான்" என்று விநோத ரசமஞ்சரி கூறுவதும் இங்கு நினைத்ததும். கள்ளுண்டார், தாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதை உணராதவர்களாகச் சில செய்கைகள் செய்வதைப்போல, பரதனும் தன் மெய்ம்மறந்து இவ்வாறு எல்லோரையும் வணங்கினான் என்பதால் "காதல் என்பதுவும் ஓர் கள்ளின் தோன்றிற்றே" என்றார் என்க. மன்னன் வேதியரை வணங்குதல் முறையே. "இறைஞ்சுகபெரும! நின் சென்னி சிறந்த நான்மறை முனிவர் ஏந்துகை எதிரே" என்பது புறநானூறு.

252. பரதன் - அனுமன் உரையாடல்

அத் திறத்து ஆண்தகை, அனுமன் தன்னை, "நீ
எத் திறத்தாய்? எமக்கு இயம்பி ஈதியால்!
முத் திறத்தவருளே ஒருவன் மூர்த்தி வேறு
ஒத்திருந்தாய் என உணர்கின்றேன்" என்றான்.

(10286)

(ஆண்தகை-ஆடவருள் சிறந்தவன்/பரதன்; திறம்-தன்மை; முத்திறத்தவர்-மும்மூர்த்திகள்)

அத்தகைய நிலையிலிருந்த ஆடவரிற் சிறந்தோனாகிய பரதன் அனுமனை நோக்கி, "அனும! நீ யார்? எவ்வகையான தன்மைகளைப் பெற்றவன்? என்பதை எனக்குச் சொல்லி அருள்வாயாக! எனினும் நான் உன்னை நோக்கும்போது, அந்த மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவன்போலத் தோற்றமளிக்கிறாய் என்றுதான் உணர்கிறேன்" என்கிறான்.

"இயம்பி ஈதியால்" என்பது சொல்லி அருள்வாயாக என்ற பொருளைத் தரும். "ஈதி" என்பதைத் துணைவினையாகக் கொள்க; "முத்திறத்தவர்" என்பது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்று மூன்று தொழில்களைச் செய்யும் தன்மையுடையவராகிய பிரமன், திருமால், சிவபெருமான் ஆகிய மும்மூர்த்திகளைக் குறிக்கும் என்க. "மூர்த்தி வேறு ஒத்திருந்தாய்" என்பது உருவம் மட்டும்தான் சற்று வேறாகப்படுகிறது; திறமை, பண்புகள் எல்லாவற்றிலும் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவனை ஒத்திருக்கிறாயே! என்று கேட்டதாகவும் பொருள்கொள்ளலாம்; இலங்கையில் இராவணனும் இதேபோல அனுமனைக்கேட்டது நினைவுக்கு வருகிறதா? "நேமியோ? குலிசியோ? நெடுங்கணிச்சியோ?" என்பது இராவணன் கூற்று; "சங்கரன், அயன், மால் என்போர் தாமெனும் தரத்ததாமே" என்பது சுந்தரகாண்டம். இராமபிரானே முன்பு அனுமனை முதன்முதலில் கிட்கிந்தையில் சந்தித்தபோது, "விரிஞ்சனோ, விடைவலானோ?" என்று கேட்டதும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தகு. "எத்திறத்தாய்?" என்பது "யார்?" என்னும் பொருளைத்தரும்; அனுமன் மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவனான சிவபெருமானின் அம்சம் என்பதும் நாம் முன்பே கண்டு வந்திருக்கிறோம்.

253. "மறையவர் வடிவு கொண்டு அணுக வந்தனை;

இறைவரின் ஒருத்தன் என்று எண்ணுகின்றனென்;

"துறை எனக்கு யாது எனச் சொல்லு, சொல்!" என்றான்;

அறைகழல் அனுமனும் அறியக் கூறுவான்.

(10287)

(மறையவர்-வேதம்வல்லோர்; இறைவர்-முத்தேவர்/தலைமைப் பண்புடையோர்; துறை-வரலாறு; அறைதல்-ஒலித்தல்; வடிவு-உருவம்; அறிய-விளங்கும் வண்ணம்)

"வேதம்வல்ல வேதவிற்பன்னன் போன்ற தோற்றத்தோடு இங்கே வந்து எங்களைச் சேர்ந்திருக்கிறாய்; நீ விரைந்து எரியைக் கரியாக்கிய செயலைப் பார்த்தால், நீ தலைமைப்பண்பு மிக்க மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவனாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என நான் ஊகித்து உணர்கிறேன்; உன்னுடைய வரலாறு என்ன என்பதை எனக்கு விரைந்து சொல்லு வாயாக!" என்று வற்புறுத்துகிறான் பரதன். வீரக்கழல் அணிந்த

அனுமனும், பரதன் விளங்கிக் கொள்ளும் வண்ணம் பின்வருமாறு கூறத்தொடங்கினான்.

முன்பு கிட்கிந்தையில் அனுமன் இராமஇலக்குவரைச் சந்திக்கவந்த பொழுது "மாணியாம் வேடம் தாங்கி" என்று அனுமன் பிரமச்சாரி வேடத்தில் வந்தான் என்று கூறிய கவிஞன் இங்கே எந்த உருவத்தில் அல்லது வடிவத்தில் வந்தான் என்பதைக் கூறவில்லை. என்றாலும் இப்போது பரதன் கூற்றாக வேதியன் உருவில் வந்திருக்கிறான் என்று தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். "சொல்லு சொல்" என்ற அடுக்கு விரைவு குறித்தும், ஆர்வம் குறித்தும் வந்தது எனக்கொள்க.

254. அனுமன் நன் வரலாறு கூறுதல்

"காற்றினுக்கு அரசன்பால், கவிக்குலத்தினுள்
நோற்றனன் வயிற்றின் வந்து உதித்து, நும் முனார்க்கு
ஏற்றிலா அடித்தொழில் ஏவலாளனேன்;
மாற்றினென் உரு; ஒரு குரங்கு மன்ன! யான்" (10288)

(அரசன்-அதிதேவதை; கவி-வானரம்; நோற்றல்-தவம்செய்தல்; உதித்தல்-பிறத்தல்; முனார்-முன்னவர்/தமையன்/இராமபிரான்; ஏற்றிலா-ஏற்புடையதல்லாத்; அடித்தொழில்-அடிமைத்தொழில்)

"அரசனே! பரத! நான் உண்மையில் ஒரு குரங்கு; காற்றினுக்கு அதிதேவதையான வாயுதேவனிடத்து, குரங்கு இனத்தில் பிறந்தவளான அஞ்சனாதேவி என்பவள் நெடுந்தவம் செய்ததன் பயனாய், அவள் வயிற்றில் வந்து பிறந்தவன் நான்; உன்னுடைய தமையனான இராம பிரானுக்கு சிறிதும் தகுதியில்லாத அடிமைத்தொழில் புரியும் பணியாளன் நான்; இப்போது என் உருவத்தை மாற்றிக்கொண்டு ஒருவேதம் வல்ல மறையவனாக வந்திருக்கிறேன்" என்று கூறுகிறான் அனுமன்.

காற்றினுக்கு அரசன் வாயுதேவன்; கவிக்குலத்தினுள் நோற்றவன் அஞ்சனை; "நும்முனார்" என்பது இராமபிரானைக் குறிக்கும்; "ஏற்றிலா அடித்தொழில் ஏவலாளன்" என்பது, இராமபிரானுடைய பெருமைக்கும் தகுதிக்கும் சற்றும் தகுதியில்லாதவனான நான் அவனுக்குப் பணியாளனாக இருக்கிறேன் என்று கூறுகிறான் அனுமன் என்பதாம். தான் ஒரு குரங்கு என்பதையும், தன்னால் தனது அட்டமாசித்தியால் தனது உருவத்தை வேண்டும்போது வேண்டும் இடத்தில் வேண்டும் வண்ணம் மாற்றிக்கொள்ள இயலும் என்பதையும் விளக்கிக் கூறிவிடுகிறான் அனுமன். சுமேரு மலையில் இருந்து அரசாண்டவன் கேசரி என்பவன்; வானர அரசன்; அவன் மனைவி அஞ்சனா தேவி; இவள் நீண்ட நெடுங்காலம் மகப்பேறு வேண்டி வேங்கடவனை நோக்கித் தவம்செய்து வந்தாள்; அதன்பயனாகப் பிறந்தவன் அனுமன் என்பது ஒரு புராணக் குறிப்பு.

255. "அடித்தொழில் நாயினேன், அருப்ப யாக்கையைக்
கடித் தடந்தாமரைக் கண்ணின் நோக்கு" எனா,
பிடித்த பொய்உருவினைப் பெயர்த்து நீக்கினான்;
முடித்தலம் வானவர் நோக்கின் முன்னுவான். (10289)

(அருப்பம்-அற்பம்/சிறுமை; யாக்கை-உடம்பு; கடி-மணம்; தடம்-
பெரிய; பிடித்த-மேற்கொண்ட/உண்டாக்கிக்கொண்ட; பெயர்த்தல்-
மாற்றுதல்; முடித்தலம்-தலையிடம்; முன்னுதல்-முற்பட்டுச் செல்லுதல்)

"இராமபிரானுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்கின்ற நாயினும்
கீழ்ப்பட்டவனான என்னுடைய அற்பமான இந்தச் சிறிய உடம்பை,
உன்னுடைய நறுமணம் மிக்க பெரிய தாமரைமலர்போலும் கண்களால்
காண்பாயாக!" என்றுகூறி, அனுமன் தான் முன்பு மேற்கொண்டிருந்த
பொய்யான மறையவர் வேடத்தை நீக்கி ஒழித்துத் தனது தலைப்பகுதி,
வானுலகத்துள்ள தேவர்களின் பார்வையில் படும்வண்ணம் ஒங்கி
உயர்ந்து பேருருக் கொள்வானாயினான்.

"அற்பம்" என்பது அருப்பம் என வந்தது; சிறுமை என்பது பொருள்;
கிட்கிந்தையில் இராமபிரானிடம் பிரமச்சாரி உருவம் மாற்றிப் பேருருவம்
காட்டியதும், இலங்கையில் சீதாதேவியிடம் கடல்கடந்து வந்த
தன்மையை விளக்கப் பேருருவம் காட்டியதும், இப்போது பரதனிடம் தன்
பேருருவைக் காட்டி நிற்பதும் ஒருசேர எண்ணிப்பார்க்கலாம்.
"முன்னுதல்" என்பது மேற்பட்டு வளர்தல் என்ற பொருளைத்தரும்.

256. வெஞ்சிலை இருவரும், விரிஞ்சன் மைந்தனும்
"எஞ்சலில் அதிசயம் இது" என்று எண்ணினார்;
துஞ்சிலது ஆயினும், சேனை துண்ண
அஞ்சினது, அஞ்சனை சிறுவன் ஆக்கையால். (10290)

(ஆக்கை-யாக்கை/பெரிய உடம்பு/பேருருவம்; விரிஞ்சன்-பிரமன்;
விரிஞ்சன்புதல்வன்-வசிட்டன்; எஞ்சல்-குறைவு; துஞ்சுதல்-இறத்தல்;
துண்ணல்-திடுக்கிடுதல்; அதிசயம்-புதுமை/வியப்பு; சிறுவன்-
புதல்வன்)

அஞ்சனாதேவியின் புதல்வனான அனுமனின் பேருருவம் கொண்ட
பெரிய உடம்பைக் கண்டதும், கொடிய வில்லை ஏந்திய பரதனும்,
சத்துருக்களனும், பிரமதேவனின் புதல்வனான வசிட்டமாமுனிவனும்,
"இந்தப் பேருரு சற்றும் குறைவில்லாத பெரு வியப்பிற்குரியதும்,
புதுமையானதுமாகும்" என்று கருதினார்கள். அயோத்தியின் சேனை
உயிர்துறக்கவில்லை என்றாலும் மிக்க திகைப்படைந்து அஞ்சி நின்றது.

வசிட்டர் பிரமதேவனின் மானசபுத்திரர் நால்வருள் ஒருவர் ஆவார்.
இவர் சப்தரிஷிகளுள் ஒருவர் என்பதும், இவர்மனைவி கற்புக்கரசி

அருந்ததி என்பதும் நாம் முன்பு கண்டுவந்ததேயாம்; பரதன், சத்துருக்கனன், வசிட்டர் முதலிய மூவரும், அனுமனது பேருருக்கண்டு வியந்துபோயினர்; ஆனால் அயோத்தியின் படைகள் அச்சத்தால் இறந்துபடவில்லையென்றாலும், திகைத்து நடுங்கி அஞ்சினர் என்பதே உண்மை. படைகள் மரணபயத்திற்கு நிகரான அச்சம்கொண்டன என்பதாம்.

257. "ஈங்கு நின்று யாம் உனக்கு இசைத்த மாற்றம் அத்
தூங்கு இருங்குண்டலச் செவியில் சூழ்வர,
ஓங்கல; ஆதலின், உலப்புஇல் யாக்கையை
வாங்குதி விரைந்து" என மன்னன் வேண்டினான். (10291)

(ஈங்கு-இவ்விடத்தில்; இசைத்தல்-சொல்லுதல்; மாற்றம்-சொற்கள்/செய்தி; தூங்குதல்-தொங்குதல்; இரும்-பெரிய; குண்டலம்-காதணி; உலப்பு-அழிவு/முடிவு; வாங்குதல்-உள்ளடக்கிக் கொள்ளுதல்; மன்னன்-பரதன்)

மன்னனாகிய பரதன் அனுமனை நோக்கி, "நாங்கள் இங்கு தரையில் நிற்குகொண்டு சொல்லுகின்ற செய்தி, வானளாவ உயர்ந்து நின்று தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் பெரிய குண்டலங்கள் அணிந்த உன் காதுகளைச்சுற்றி மேலெழுந்து சென்று, கேட்கமாட்டா; எனவே, அழிவும் முடிவும் அற்ற உன்னுடைய இந்தப் பேருருவை விரைந்து சுருக்கி, அடக்கிக் கொள்வாயாக!" என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

"ஈங்கு" என்பது பரதன் நின்ற தரையிடத்தைக் குறித்தது. "அத் தூங்கு" என்பது வானளாவ உயர்ந்து நிற்கின்ற என்ற பொருளைத்தரும்; இங்கே "அ" என்பது பண்டறி சுட்டு எனக்கொள்க. இதேபோல முன்பு இலங்கையில் அசோகவனத்தில் சீதாதேவியின் முன்பு அனுமன் பேருருக்கொண்டு நின்றபோது அவள் அஞ்சி, "இவ்வுரு அடங்குவாய்" என்று கூறியதையும் ஒப்பிட்டு நோக்குக. இங்கேயும் கவிஞன் பரதனை "மன்னன்" என்று கூறுவதை நினைக; அனுமன் பிறந்தபொழுதே இந்தக் குண்டலங்கள் அவன் செவிகளில் ஒளிபெற்றுத் திகழ்ந்தன என்று வான்மீகம் பேசுகிறது; இதுபோல முருகன் தன் தெய்வப் பேருருவை உள் அடக்கிக்கொண்டு அன்பர்களுக்குத் தன் இயல்பான தோற்றத்தைக் காட்டினான் என்கிறது திருமுருகாற்றுப்படை. "வான்தோய் நிவப்பின் தான் வந்து எய்தி, அணங்கு சால் உயர்நிலை தழீஇப் பண்டைத் தன் மணங்கமழ் தெய்வத்து இளநலம் காட்டி" என்பது திருமுருகாற்றுப்படை.

258. சுருக்கிய உருவணய்த் தொழுது, முன் நின்ற
அருக்கன் மாணாக்கனை, ஐயன் அன்பினால்
"பொருக்கென வனத்திடைப் புருந்த தன்மையை
உருக்கி என் உணர்வுற உரைத்தியால்" என்றான். (10292)

(அருக்கன்-சூரியன்; பொருக்கென-விரைவாக; புருதல்-நிகழ்தல்)

பரதன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் தன்னுடைய பேருருவத்தைச் சுருக்கிக்கொண்ட வடிவினனாய் இப்பொழுது அவன் எதிரில் நின்ற, சூரியனின் மாணவனாகிய அனுமனை, பரதன், மிகுந்த அன்புடன் நோக்கி, "இராமபிரான் வனம்புகுந்தது முதல் அங்கு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை என் உணர்வுகள் உருகும் வண்ணம் எடுத்துரைப்பாயாக!" என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

அனுமன் சூரியனிடம் நவ வியாக்கரணங்களையும் கற்றுக் கொண்டவன் என்பது நாம் முன்பே பயின்று வந்ததே; "பொருக்கென" என்பது விரைவுகுறித்த இடைச்சொல்; அனுமன் ஆறு நாட்களில் நான்கு வேதங்களையும், ஆறு உபநிடதங்களையும், எல்லா இலக்கணங்களையும் சூரியனிடமிருந்து கற்றறிந்து நவ வியாக்கிரணப் பண்டிதன் எனப் பெயர்பெற்றான் என்பதை நினைக. "காதல் நான்முகனாலும் கணிப்பரிய கலையனைத்தும், கதிரோன்முன் சென்று ஒதினான்" என்பது இதே யுத்தகாண்டம். இப்பாடலில் இறுதி இரண்டு அடிகளும் எல்லா அச்சப் பிரதிகளிலும் பரதன் அனுமனுக்குப் பொன்னும் மணியும் பரிசிலும் தந்ததாகவே பேசுகின்றன; ஆனால் சென்னைக் கம்பன்கழகப் பதிப்பில் மட்டும் "அனுமனுக்குப் பரதன் பரிசு கொடுத்தல்" என்று தலைப்பிடப் பட்டிருக்கிறது; ஆனால் அதன் கீழே தரப்பட்டிருக்கும் இந்தப் பாடல் பரிசுகொடுத்ததாகப் பேசவே இல்லை; மறுபதிப்பில் இந்த மாற்றம் கருத்தக்கது;

259. சித்திர கூடத்தைத் தீர்த்தபின், சிரம்

பத்துடையவனுடன் விளைந்த பண்பும், தான்

இத்தலை அடைந்ததும், இறுதியாய், போர்

வித்தகத் தூதனும் விரிக்கும் சிந்தையான்.

(10293)

(தீர்தல்-நீங்குதல்; பண்பு-செயல்கள்; இத்தலை-இவ்விடம்; வித்தகன்-திறமைமிக்கவன்/அனுமன்)

"இராமபிரான் முதலியோர் சித்திரகூடத்தைவிட்டு நீங்கிய பின்னர், பத்துத் தலைகளையுடைய இராவணனோடு நிகழ்ந்த செயல்கள் எல்லா வற்றையும் அதுமுதல் இப்பொழுது அனுமன் இங்கு நந்தியம்பதி வந்து சேர்ந்ததுவரை நிகழ்ந்த எல்லாச் செய்திகளையும், போர்க்கலைகளில் மேம்பாடுடையவனான இராமபிரானின் திறமைமிக்க தூதுவனாகிய அனுமன், பரதனுக்கு விரித்துச் சொல்லும் எண்ணம் கொண்டவனானான்.

சித்திரகூடம் வந்து சேர்ந்தவரை நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் பரதன் அறிந்திருந்தான். எனவே அதற்குமேல் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் கூறவிழைந்தான் அனுமன் என்பதாம். என்றாலும் எல்லாப் பதிப்புகளும் சித்திரகூடம்வரை வந்து சேர்ந்த செய்திகளை மீண்டும்

ஏறக்குறைய 15பாடல்களில் தெரிவிக்கின்றன. சென்னைக் கம்பன்கழகச் செம்பதிப்பு இந்தப் பாடல்களை மிகைப்பாடல்களாகவே கொண்டிருக்கிறது என்பது கருதத்தக்கது.

260. குன்று உறழ் வரிசிலைக் குரிசில், எம்பிரான்
தென்திசைச் சித்திரகூடம் தீர்த்தபின்,
வன்றிறல் விராதனை மடித்து, மாதவர்
துன்றிய தண்டக வனத்துள் துன்னினான். (10294)

(உறழ்-போன்ற; வரி-கட்டமைந்த; தீர்தல்-நீங்குதல்; மடித்தல்-வதைத்தல்; துன்றுதல்-நெருங்கியிருத்தல்; துன்னுதல்-அடைதல்; குரிசில்-ஆடவரிற் சிறந்தோன்/இராமபிரான்; எம்பிரான்-எமது தலைவன்)

"மலைபோலும் கட்டமைந்த வில்லையேந்திய, ஆடவரிற் சிறந்தோனும், எம்முடைய தலைவனுமான இராமபிரான், அயோத்திக்குத் தென்திசையில் உள்ள சித்திரகூட மலையைவிட்டு நீங்கியபின்னர், மிக்க வலிமையுடைய அரக்கனான விராதனை வதைசெய்து, மிகுந்த தவம் செய்தவர்கள் நெருங்கியிருந்து வசிக்கின்ற தண்டகவனத்துள் சென்று சேர்ந்தான்"

விராதன்வதைப் படலச் செய்யுள்களை நினைவிற் கொண்டுவருக.

261. ஆங்குஉறை தபோதனர், "அரக்கர்க்கு ஆற்றலேம்;
நீங்கினம் தவத்துறை, நீதியோய்!" என,
"தீங்கு செய்பவர்களைச் செகுத்தல் திண்ணம்; நீர்
வாங்குமின் மனத்துயர் வாய்மையால்" என்றான். (10295)

(தபோதனர்-தவமுனிவர்கள்; தவத்துறை-தவநெறி; செகுத்தல்-அழித்தல்; திண்ணம்-உறுதி; வாங்குதல்-விட்டுவிடுதல்; வாய்மை-வார்த்தை; ஆற்றல்-தாங்கிக்கொள்ளுதல்)

அந்தத்தண்டகவனத்தில் தங்கியிருந்து சிறந்ததவம் இயற்றும் முனிவர் பெருமக்களெல்லாம், இராமபிரானை அணுகி, "நீதிநெறியினின்றும் சற்றும் வழுவாதவனே! இங்குள்ள அரக்கர்கள் செய்யும் தீங்குகளை எங்களால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை; தவம் செய்கின்ற நெறியினின்றும் நீங்கிவிட்டோம்; தவம் இயற்றும் நிலையில் நாங்கள் இல்லை" என்று முறையிட அதற்கு இராமபிரான் "உங்களுக்குத் தீங்கு செய்பவர்களை நான் அழித்தொழிப்பது உறுதி; என்னுடைய வார்த்தையை ஏற்று நீங்கள் உங்கள் மனத்தில் உண்டான துன்பங்களை விட்டொழியுங்கள்; இது சத்தியம்" என்றான்.

"தபோதனர்" என்பது தவத்தில் சிறந்தவர் என்று முனிவர்களைக் குறிக்கும். அகத்தியப் படலத்துள்ள செய்யுள்களை நினைவிற் கொண்டு வருக. "மாதவத்து ஒழுகலெம்; மறைகள் யாவையும் ஒதலெம்; ஓதுவார்க்கு உதவல் ஆற்றலெம்; மூதெரிவளர்க்கலெம்; முறையின் நீங்கினெம்" என்பது முனிவர்களின் முறையீடு. "வாய்மை" என்பது வாயின் தன்மை என்று பொருள் தந்து, உண்மையையன்றிப் பிறிதொன்று பேசாமையைக் குறிக்கும்.

262. "ஆறுநால் ஆண்டு அவண் வைகி, அப்புறத்து
ஈறிலா முனிவர் எய ஆணையால்,
மாறிலாத் தமிழ் முனி வனத்தை நண்ணினான்;
ஊறிலா முனிவரன் உவந்து முன்வர்"

(10296)

(ஆறுநால்-பத்து; வைகுதல்-தங்கியிருத்தல்; ஈறு-முடிவு; ஏவ-ஏவிய; மாறு-ஒப்பு; தமிழ்முனி-அகத்தியமுனிவன்; ஊறு-குறை; முன்வருதல்-எதிர்கொண்டு வரவேற்றல்; நண்ணுதல்-அடைதல்; ஊறு-இடையூறு/துன்பம்)

அவ்வாறு பத்து ஆண்டுகள் அந்தத் தண்டகாரணயத்திலேயே தங்கியிருந்து, அதன்பின்னர், அங்கிருந்த அழிவில்லாத தவத்தையும், முடிவில்லாத ஆயுளையும் உடைய தவமுனிவர்கள் ஏவிய கட்டளையால், தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத தமிழ் முனிவனான அகத்தியன் வாழுகின்ற வனத்தை அடைந்தனர். எந்தத்துன்பமும் இல்லாத அந்த அகத்திய முனிவன் மிக்க மகிழ்வுடன் அவர்களை எதிர்கொண்டு வரவேற்றான்.

"ஆறு நாலாண்டு" என்பது பத்து ஆண்டுகளைக் குறிக்கும். கைகேயி கூறிய பதினான்கு ஆண்டுகளில் பத்து ஆண்டுகளை அவர்கள் தண்டக வனத்தில் ஒவ்வொரு முனிவரின் ஆசிரமத்திலும் கொஞ்சகொஞ்சநாட்கள் தங்கியிருந்து கழித்தனர் என்பதை நினைவிற் கொள்ளுதல் தகும். பின்னர் அம்முனிவர்களே, அவர்களை அகத்தியர் வாழும் ஆசிரமத்திற்குச் செல்லப் பணித்தனர் என்பதாம். இவர்கள் வருகையை முன்பே அறிந்திருந்த அகத்திய முனிவனும் அவர்களை மிக்க மகிழ்வுடன் எதிர்கொண்டு வரவேற்றான் என்பதாம். "தமிழ்முனி" என்பது அகத்தியரையே குறிக்கும்; இவன் தமிழிலக்கணத்தைச் சிவபெருமானிடமிருந்து நேரிடையாகப் பெற்றவன்; "ஆதியில் தமிழ்நூல் அகத்தியற்கு உணர்த்திய மாதொரு பாகனை" என்பது தொல்காப்பியம். இவ்வகத்தியன்தான் நக்கிரனுக்குத் தமிழ் இலக்கணம் கற்பித்ததாகத் திருவிளையாடற் புராணம் பேசும்; "கிரனுக்கு இலக்கணம் உரைத்த படலம்" என்றே அப்படலம் தலைப்பிடப்பட்டிருப்பதும் கருதத்தகும்.

263. "குடங்கையில் வாரிதி அனைத்தும் கொண்டவன்
தடங்கணான்தனை எதிர் தழுவி, சாபமும்,
கடுங்கணைப் புட்டிலும், கவசம்தானும், அத்
திடம்படு சுரிகையும், சேர எந்தனன்"

(10297)

(குடங்கை-உள்ளங்கை; வாரிதி-கடல்நீர்; சாபம்-வில்; புட்டில்-அம்பு
அறாத்தூணி; சுரிகை-உடைவாள்; திடம்-உறுதி)

"தன் உள்ளங்கையிலேயே இவ்வுலகில் உள்ள கடல்நீர் எல்லா
வற்றையும் மொத்தமாக முகந்து அடக்கிக்கொண்டவனான அகத்திய
முனிவன், அகன்ற பெரிய கண்களையுடைய இராமபிரானை எதிர்
கொண்டு வரவேற்று, அவனைத் தழுவிக்கொண்டு, அவனுக்கு வில்லை
யும், கொடிய வேகம்பொருந்திய அம்புகள் நிறைந்த இரண்டு அம்பறாத்
தூணிகளையும், மார்புக்கவசத்தையும், மிக்க வலிமைபொருந்திய ஒரு
உடைவாளையும் ஒருசேரக் கொடுத்தான்"

அகத்தியன் இராமபிரானுக்குத் தந்த வில் திருமால் வைத்திருந்த வில்
என்று முன்பு கூறியதையும் இங்கு நினைவுகூர்க; அவனுக்குத் தந்த
உடைவாள், "இப்புவனம் முற்றும் ஒரு தட்டிடை இட்டால், ஒப்புர
விற்றென உரைப்பரிய வான்" என முன்பு கூறப்பட்டதும் நினைக.
அவனுக்குத் தந்த அம்புகள் "முப்புரம் எரித்த தனி மொய்க்கணை" என்று
பேசப்பட்டதையும் இங்கு நினைவுகூர்க. "கலுழன்மேல் ஒருவன் நின்று
அமர் செய்தானுடைய வில்லும், தெறு சினத்தவர்கள் முப்புரம்நெருப்புற
உருத்துஎய்த அம்பும்" என்று கூறப்பட்டதையும் நினைவுகொள்ளுதல்
தகும். வில், வாள், அம்பறாத்தூணி முதலியவற்றை அகத்தியன் இராம
பிரானுக்குத் தந்ததாகவே கூர்மபுராணமும் கூறுவது கருதத்தக்கது. வில்
திருமாலுடையது என்றும், அம்பு பிரமனுடையதென்றும், இருபுட்டில்
களும்வாளும்இந்திரனுடையது என்றும் வான்மீகம் கூறுகிறது; அத்யாத்ம
ராமாயணம் இந்தவில் மகேந்திரம் எனப்படும் என்றும், வாள், மணிகள்
பதிக்கப்பெற்றதென்றும் வேறுபடுத்திக் கூறுவதும் கருதத்தக்கது.
நீர்பருகும்போது குடத்தைப்போன்று குழிந்து தோன்றுவதால் உள்ளங்கை
குடங்கை எனப்பட்டது என்க.

264. "அப்புறத்து, எருவையின் அரசைக் கண்ணுறா,
துப்பு உறச் சிவந்தவாய் தோகை தன்னுடன்
மெய்ப்புகழ்த் தம்பியும், வீரன்தானும் போய்,
மைப் பொழில்துறு பஞ்சவடியின் வைகினார்"

(10298)

(எருவை-கமுகு; எருவையின் அரசு-சடாயு; கண்ணுறா-கண்ணுற்று/
கண்டு; துப்பு-பவழம்; தோகை-மயில்/சீதாதேவி; மை-கரிய; பொழில்-
சோலை; துறுதல்-நெருங்கியிருத்தல்; வைகுதல்-தங்குதல்; பஞ்சவடி-
ஐந்து ஆலமரங்கள் நெருங்கியுள்ள இடம்)

"அதன்பின்னர், பவழம்போன்ற மிகச் சிவந்த வாயினையுடைய வளும், மயில்போன்ற சாயலையுடையவளுமான சீதாதேவியுடனும், என்றும் நிலைத்த உண்மையான புகழை உடையவனுமான இலக்குவனுடனும், வீரனான இராமபிரான்போய் கழுகுகளின் அரசனான சடாயு என்பவனைச் சந்தித்து, கரிய மேகங்கள் சூழ்ந்துள்ள சோலைகள் நெருங்கி உள்ள பஞ்சவடி என்னும் இடத்தில் சிறிதுகாலம் தங்கினார்கள்".

சடாயு சூரியன் சாரதியான அருணனின் புதல்வன்; சம்பாதியின் தம்பி; தசரதனால் தமையன் என்று வழங்கப்பட்டவன்; இராவணன் சீதாதேவியை அபகரித்துக்கொண்டு சென்றபோது அவனுடன் போராடி உயிர் துறந்தவன்; இவரை வைணவ சம்பிரதாயத்தில் "பெரிய திருவுடையார்" என்பர்; இராவணன்தான் சீதாதேவியைக் கவர்ந்து சென்றவன் என்பதை இராமஇலக்குவர்க்குத் தெரிவித்தவன் இவன்தான்; இராமபிரான் தன் தந்தைக்குச் செய்யமுடியாத இறுதிச்சடங்குகளை இவருக்கு செய்தான் என்பது ஒரு முக்கியச்செய்தி; பஞ்சவடி என்பது கோதாவரிக் கரையில் அமைந்திருக்கும் இடம்; இப்போது நாசிக் என வழங்கப்படுகிறது; இராமஇலக்குவரைப் பஞ்சவடியில் தங்குமாறு அறிவுறுத்தியவர் அகத்தியர். அவருடைய குடிலினின்றும் இரண்டு யோசனைதூரம் உள்ளது பஞ்சவடி என்று வான்மீகம் கூறுகிறது. ஒரு காததூரம் என்று அத்யாத்ம ராமாயணம் கூறுகிறது.

265. "பல்பகல் இறந்த பின்றை, பாதக அரக்கி தோன்றி,
மெல்லிய இடையிணாளை வெகுண்டுழி, இளையவீரன்,
அல்கிய திருவைத் தேற்றி, அவளுடைச் செவியும் மூக்கும்
மல்கிய முலையும் கொய்தான்; மறுத்து அவள் கரற்குச் சொன்னான்"

(10299)

(இறத்தல்-கடத்தல்; பின்றை-பின்னர்; பாதகி-பாவி/சூர்ப்பணகை; அல்குதல்-சுருங்குதல்/உள்ளம் மெலிந்துபோதல்; மல்குதல்-வளர்தல்/பருத்திருத்தல்; மறித்து-மீண்டு; பகல்-நாட்கள்; திரு-திருமகள்/சீதாதேவி)

"அங்கு பலநாட்கள் கழித்தபின்னர், ஒருநாள் மிக்க பாலியும் கொடிய அரக்கியுமாகிய சூர்ப்பணகை என்பவள் அங்கு வந்து, நுண்ணிய மெல்லிய இடையை உடையவளான சீதாதேவியினைச் சினந்து அவளைக் கவர்ந்து செல்ல முயற்சிக்கும்பொழுது, அதனைக்கண்ட இளையவீரனான இலக்குவன், உள்ளம் தளர்ந்துபோனவளாகிய திருமகளின் திரு அவதாரமாகிய சீதாதேவியைத் தேற்றிவிட்டு, அரக்கி சூர்ப்பணகையின் காதுகளையும், மூக்கையும், பருத்த கொங்கைகளையும் வாளால் வெட்டி அறுத்தெறிந்து அவளைத் துரத்திவிட்டான். அவள் திரும்பிச்சென்று தனக்குப் பாதுகாவலாக இராவணனால் அனுப்பப்பட்டிருந்த கரன் என்பவனிடம், தனக்கு நேர்ந்த அவமானம் பற்றி எடுத்துரைத்தாள்.

266. கரனோடு திரிசிராவும், கடிய தூடணனும், காந்தி,
 னரியும் மூன்று அனலே ஒப்பார், எழுந்து, வெஞ்சேனையோடும்,
 விரவினர்; ஐயன் செங்கை வில்லினை நோக்கும் முன்பு, ஓர்
 னரி தவழ் பஞ்சின் உக்கார்; அரக்கியும் இலங்கை புக்கார். (10300)

(விரவுதல்-கூடுதல்/வந்துசேர்தல்: ஐயன்-இராமபிரான்; உகுதல்-
 அழிந்துபோதல்)

அந்தக் கரனும், அவனோடு திரிசிரா என்பவனும், கொடிய தூடணன்
 என்ற இந்த மூவரும் கொதித்து எரிகின்ற மூன்று நெருப்புப் பிழம்பினை
 ஒத்து விளங்குபவராய்ப் புறப்பட்டு இராமபிரான் இருக்கும் இடம் வந்து
 சேர்ந்தனர்; இராமபிரான் தனது செம்மையான கைகளில் விளங்கும்
 இராமபாணத்தை நோக்கும் முன்பே, அம்மூவரும் அவர்களது பெரிய
 சேனையும், நெருப்பின் முன்னால் தவழ்கின்ற பஞ்சுப்பொதியைப்போல
 மிக எளிதாகவும் விரைவாகவும் இருந்த இடம் தெரியாமல் அடியோடு
 அழிந்துபோயினர். இச்செய்தியைத் தன் தமையன் இராவணனுக்குத்
 தெரிவிக்கும் பொருட்டு அரக்கியாகிய சூர்ப்பணகை இலங்கை நகருக்கு
 விரைந்து சென்றாள்.

"மூன்று அனல்" என்பது இங்கே எண்ணுப்பொருளில் வந்தது;
 அவ்வளவே. மூன்றுவகையான வேள்வித்தீயை இங்கு ஒப்பிடுதல்
 பொருந்தாது.

267. "இருபது தடக்கையான் மாட்டு இசைத்தலும், எழுந்து பொங்கி,
 ஒருபது திசையும் உட்க, வஞ்சக உழை ஒன்று ஏவி,
 தருபதம் சமைந்த முக்கோல் தாபத வடிவம் கொண்டு,
 திருவினை நிலத்தொடு ஏந்தி, தென்திசை இலங்கை புக்கான்" (10301)

(இசைத்தல்-சொல்லுதல்; ஒருபது-பத்து; உட்குதல்-அஞ்சுதல்; உழை-
 -மான்; ஏவுதல்-அனுப்புதல்; பதம்-சொற்பொருள்; தாபதன்-தவ
 முனிவன்; வடிவம்-வேடம்; திரு-திருமகள்/சீதாதேவி; முக்கோல்-திரி
 தண்டம்)

அவ்வாறு விரைந்து ஓடிய சூர்ப்பணகை, தனது தமையனான இருபது
 கைகளையுடைய இராவணனிடம் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தையும்,
 கரதூடணர் இறந்துபட்டதையும், சீதாதேவியின் பேரழகையும், எடுத்துக்
 கூறியவுடன், அந்த இராவணன் பத்துத் திசைகளும் அஞ்சும்படி,
 சினம்கொண்டு பொங்கி எழுந்து புறப்பட்டு, மாய மானாகிய மாரீசனை
 அனுப்பி, அரன், அரி, அயன் என்ற மூவரும் ஒருவரே என்பதை
 மெய்ப்பிக்கும் அடையாளமான திரிதண்டத்தை ஏந்திக்கொண்டு போலி
 சந்நியாசிவேடம் தரித்துக்கொண்டு, திருமகளின் அம்சமாகிய சீதா
 தேவியை, அவள் இருந்த பர்ணசாலை நிலத்தோடு பெயர்த்தெடுத்துத் தன்

தேரில் வைத்துக்கொண்டு தென்திசையில் உள்ள இலங்கை மாநகரை நோக்கிச் செல்லலானான்.

திசைகள் பத்து. நேர்த்திசைகள் நான்கு; கோணத்திசைகள் நான்கு; பூமி, ஆகாயம் இரண்டு ஆகிய பத்துத்திசைகள் என்க; "நூலே கரகம் முக்கோல், மனையே ஆயுங்காலை அந்தணர்க்கு உரிய" என்பது தொல்காப்பியம். "தருபதம் சமைந்த முக்கோல்" என்பது அயன், அரி, அரன் என்ற மூவரும் ஒருவரே என்ற சிறந்த தத்துவத்தைத் தருகின்ற செவ்வி அமைந்த திரிதண்டம் என்ற சிறந்த பொருளைத்தரும். "உறித்தாழ்ந்த கரகமும், உரைசான்ற முக்கோலும்" என்பது கலித்தொகை; "குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதிசை பாதம் நீட்டி, வடதிசை பின்பு காட்டித் தென்திசை இலங்கை நோக்கி" என்பது திவ்யப்பிரபந்தம்.

268. "போகின்ற காலை, ஏற்ற சடாயுவைப் பொருது வீட்டி,
வேகின்ற உள்ளத்தானை, வெஞ்சிறை அதனின் வைத்தான்;
ஏகின்ற வஞ்சமான் மாரீசன் கொன்று, இளவலோடு
பாகின்ற கீர்த்தி அண்ணல் தந்தையைப் பரிவின் கண்டான்" (10302)

(ஏற்றல்-எதிர்த்தல்; பொருதல்-போர்செய்தல்; வீட்டுதல்-வீழ்த்துதல்; பாகின்ற-பரவுகின்ற; கீர்த்தி-புகழ்; அண்ணல்-இராமபிரான்; பரிவு-இரக்கம்; தந்தை-சடாயு; வேதல்-கொதித்தல்)

அவ்வாறு இராவணன் சீதாதேவியை அபகரித்துக்கொண்டு தன்தேரில் வான்வழியே போகும்பொழுது, சீதாதேவியின் கூக்குரலைக்கேட்டு ஓடி வந்து, இராவணனோடு, எதிர்த்துப் போர்செய்த கழுமரசன் சடாயுவை வீழ்த்திவிட்டு, இராமபிரானது பிரிவால் கொதிக்கின்ற உள்ளத்தை யுடையவளாகிய சீதாதேவியை இலங்கையில் அசோகவனத்தில் சிறைக் காவலில் வைத்தான்; இங்கே இராமபிரான் போக்குக் காண்பிக்கின்ற மாயமானாகிய மாரீசனைக் கொன்று, தன் தம்பி இலக்குவனோடு, தனக்காகப் போரிட்டு வீழ்ந்துகிடக்கும் தன் தந்தை முறையினான சடாயுவை இரக்கத்தோடு பார்க்கலானான்.

"பாவுதல்" என்றசொல் பரவுதல் என்ற பொருளைத் தந்து, இங்கே பாகின்ற என நின்றது.

269. "அன்னவன் தனக்கு வேண்டும் அருங்கடன் முறையின் ஆற்றி,
நன்னுதல் தன்னைத் தேடித் தென்திசை நடக்கும் ஐயன்,
மன்னிய கவந்தன் தன்னை, உயிரொடு சூபம் மாற்றி,
தன்னையே மறப்பிலாத சுவரி பூசனையும் கொண்டான். (10303)

(கடன்-இறுதிச்சடங்குகள்; நுதல்-நெற்றி; ஐயன்-இராமபிரான்; மன்னிய-நிலைபெற்றிருந்த; மாற்றுதல்-போக்குதல்; பூசனை-வழிபாடு)

அத்தகைய சடாயுவுக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக்கடன்கள் அனைத்தையும் முறைப்படி செய்து, பின்னர் நல்ல அழகிய நெற்றியையுடைய சீதாதேவியை தேடிக்கொண்டு தென்திசைப் பக்கம் செல்லலானான்; இராமபிரான் இங்கே நிலைபெற்றிருந்த கவந்தன் என்னும் அரக்கனின் உயிரைப் போக்கி, அவனுக்கு இருந்த சாபத்தையும் போக்கி, அவனைக் கந்தருவனாக முன்னைய உருப்பெற்றவைத்து, அதன் பின்னர், தனக்காகக் காலமெல்லாம் காத்திருப்பவனும், தன்னை மறந்திலாதவருமான சபரி என்னும் மூதாட்டி, மிக்க அன்புடன் செய்த வழிபாடுகளை எல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டான்.

"அருங்கடன்" என்பது ஆழ்ந்த பொருள்கொண்டது; தன் தந்தை தயரதன் இறந்தபொழுது அவனுக்கு மூத்த புதல்வனான இராமபிரான் இறுதிக்கடன்களைச் செய்யும் பேறு பெறாதவனானான். எனவே இப்பொழுது தனது பெரிய தந்தையாகக் கருதப்படுகிற சடாயுவுக்கு நீர், நெருப்புக்கடன்கள் செய்யும் பேறு பெற்றமையால் அது பெறுதற்கரிய பேறு என்ற பொருளில் "அருங்கடன்" என்றார் என்க. இந்தச் சடங்கை "விதேச சமஸ்காரம்" என வான்மீகம் சிறப்பாகப் பேசுகிறது. "சரம கைங்கர்யம்" என்பது வடசொல்; கவந்தன் தனு என்னும் கந்தர்வன். அரக்கனாகச் சபிக்கப்பட்டு இங்கு நீண்ட நெடு நாட்களாக வாழ்ந்து வருவதால் "மன்னிய கவந்தன்" என்றார் என்க. "மன்னுதல்-நிலை பெற்றிருத்தல்; இராமபிரான் அருளால் அவன் அரக்கப் பிறப்பொழிந்து, மீண்டும் கந்தர்வன் ஆகி இராமபிரானைப் போற்றித் துதித்தமை நாம் கவந்தன் வதைப்படலத்தில் கண்டுவந்திருக்கிறோம். சபரி பிறப்பு நீங்கு படலத்தில், சபரி இராமபிரானுடைய வருகைக்காக நீண்ட ஆண்டுகள் தவம் இருந்தாள் என்பதும் அவனைக் கண்டதும் தன் பிறப்பை நீக்கிக் கொண்டாள் என்பதும், அவள் இராமபிரானுக்குக் காய்கனி கிழங்குகள் தந்து உபசரித்து வழிபட்டாள் என்பதும் நாம் முன்பு கண்டுவந்ததே.

270. "ஆங்கு அவள் தனது சொல்லால், அருக்கன் மாமகனை அண்மி,
பாங்குற நட்டு, "வாலி பருவரல் கெடுப்பென்" என்னா,
ஓங்கிய மரமும், வாலி உரமும், ஊடுருவ எய்திட்டு,
ஆங்கு அவன் தனக்குச் செல்வம் அரவொடும் அருளின் ஈந்தான்"

(10304)

(அருக்கன்-சூரியன்; அண்மி-அடைந்து; பாங்கு-சிறப்பு; நட்டு-நட்புப் பூண்டு; பருவரல்-துன்பம்; உரம்-மார்பு; மா-சிறந்த; கெடுத்தல்-போக்குதல்)

அந்தச் சபரிமூதாட்டி கூறியபடி, மேற்கொண்டு அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு சூரியனின் சிறந்த புதல்வனான சுக்கிரீவனை நெருங்கி, அவனுடன் மனங்கலந்த, இனிய சிறந்த நட்புப்பூண்டு, அவனுக்கு "வாலியினால் உனக்கு நேர்ந்த துன்பங்களைப் போக்குவேன்" என்று

உறுதிமொழிசூற, அதன்பொருட்டு கிட்கிந்தையில் ஓங்கி வளர்ந்த ஏழு மராமரங்களையும், வாலியின் மார்பையும் ஒருசேர ஊடுருவும்படி அம்பைச் செலுத்தி, அவனைக் கொன்று அவனிடமிருந்து கிட்கிந்தையின் அரசச்செல்வத்தையும், அரசரிமையையும் சுக்கிரீவனுக்கு மிகுந்த அருளாசியுடன் கொடுத்தான்.

“வாலி பருவரல்” என்பது அவன் சுக்கிரீவனுடைய மனைவி உருமையைக் கவர்ந்துகொண்டதையும் அவனைத் துரத்தித்துரத்தி அடித்த துன்பத்தையும் குறிக்கும்; இராமபிரான் தந்த உறுதிமொழி “வில்லிடை வாலியின் வீட்டித் தலைமையொடு நின் தாரமும் இன்று தருவென்” என்பதாம்.

271. “கால மாமாரி நீங்க, கவயனோடு இடபன், காந்து
நீலன், மாமயிந்தன், சாம்பன், சதவலி, பனசன், நீடு
வாலி மாமைந்தன், என்று இவ்வானரத் தலைவரோடு
கூலவான் சேனைசூழ, அடைந்தனன் எங்கள் கோமான்!” (10305)

(மா-பெரிய/நீண்ட; காந்துதல்-சினத்தல்; மா-சிறந்த; நீடு-பெருமை; மா-சிறந்த; கூலம்-வால்; வான்-பெரிய; கோமான்-அரசன்/தலைவன்/சுக்கிரீவன்; மாரி-மழை; நீங்குதல்-கழிந்துபோதல்; கூலம்-குலம்/கூட்டம்/இனம்)

“நீண்ட கார்காலம் கழிந்த பின்னர், கவயன், இடபன், மிக்க கோபம் கொண்ட நீலன், பெரியவனான மயிந்தன், கரடிகளுக்கு அரசனான சாம்பன், சதவலி, பனசன், பெருமைமிக்க வாலியின் புதல்வன் அங்கதன், என்ற இந்த வானரப்படைத் தலைவர்களோடு எங்கள் அரசனாகிய சுக்கிரீவன், வால்களையுடைய குரக்கினத்துச் சேனை சுற்றிச் சூழ்ந்துவர, இராமபிரானை வந்தடைந்தான்”

“கூலம்” என்ற சொல்லுக்கு “வால்” என்பது பொருள். அது ஆகு பெயராய் வாலையுடைய குரங்குகளைக் குறித்தது என்று பொருள் கொண்டோம்; கூலம் என்பதைக் குலம் என்பதன் நீட்டல்விகாரமாகக் கொண்டு இனம் என்ற பொருள்கொண்டு குரக்கினம் என்றும் பொருள்கொள்வதுண்டு.

272. “எழுபது வெள்ளத்து உற்ற குரக்கினம் எழுந்து பொங்கி,
அழுவநீர் வேலை என்ன அடைந்துழி, அருக்கன் மைந்தன்,
தழுவிய திசைகள்தோறும் தனித்தனி இரண்டு வெள்ளம்
பொழுது இறை தபாது மீளப் போக்கினன், திருவை நாடி” (10306)

(உற்ற-பொருந்திய; அழுவம்-பள்ளம்/ஆழம்/பரப்பு; அடைந்துழி-அடைந்தபோது; அருக்கன்-சூரியன்; தழுவதல்-பொருந்தியிருத்தல்; திரு-திருமகள்/சீதாதேவி; பொழுது-காலவரையறை; இறை-சிறிதும்;

தடாது-தவறாமல்; மீள்தல்-திரும்பி வருதல்; போக்குதல்-அனுப்புதல்; வேலை-கடல்)

அவ்வாறு எழுபது வெள்ளம் எனப்பொருந்திய ஆழமான நீரையுடைய கடலைப்போன்ற குரங்குச்சேனை மிகுந்த சீற்றம்கொண்டு பொங்கியெழுந்து, அவனை வந்து சேர்ந்தபொழுது, சூரியன் புதல்வனான சுக்கிரீவன், பொருந்திய எல்லாத் திசைகளிலும் தனித்தனியாக இரண்டிரண்டு வெள்ளம் சேனைகளை, ஒருதிங்கள் என்று குறிப்பிட்ட காலத் தவணையில் சிறிதும் தவறாமல் மீண்டு வரும்படி சொல்லி, திருமகளின் அம்சமாகிய சீதாதேவியைத் தேடிவரும் பொருட்டு அனுப்பினான்.

"அழுவம்" என்ற சொல்லுக்குப் பள்ளம் என்பது நேர்பொருள்; இங்கு மிக ஆழமான பரந்த நீர்பரப்பு என்ற பொருளைத்தந்து நின்றது; "வெற்றி வானர வெள்ளம் இரண்டொடும், சுற்றியோடித் துருவி, ஒருமதி முற்றுறாதமுன், முற்றுதிர் இவ்விடை, கொற்ற வாகையினீர்!" என்பது கிட்கிந்தா காண்டம்.

273. "தென்திசை இரண்டு வெள்ளம் சேனையும், வாலிசேயும் வந்திறல் சாம்பனோடு, வாலினர் ஏவ, நாயேன் குன்றிடை இலங்கை புக்கு, திருவினைக் குறித்து மீண்ட பின்றை வந்து, அளக்கர் வேலைப் பெரும்படை இறுத்தது அன்றே!" (10307)

(வாவுதல்-தாவுதல்; வாலிசேய்-அங்கதன்; ஏவுதல்-தூண்டுதல்/ பணித்தல்; நாயேன்-எளியேன்; குன்று-திரிகூடமலை; திரு-திருமகள்/ சீதாதேவி; குறித்தல்-அடையாளம் காணுதல்; அளக்கர்-கடல்; வேலை-கடற்கரை; இறுத்தல்-தங்குதல்; பின்றை-பின்னர்)

"தெற்குத்திசை நோக்கிச்சென்ற இரண்டு வெள்ளம் குரக்குச் சேனையும், வாலியின் புதல்வனான அங்கதனும், வலிமைமிக்க திறனுடைய கரடிகட்கு அரசனான சாம்பவனும், என்னை ஊக்குவித்ததால் நாய்போன்ற எளியேனாகிய நான், மகேந்திர மலையினின்றும் தாவி, திரிகூடமலையின்மேல் இருக்கும் இலங்கை நகருக்குள் புகுந்து, திருமகளின் அவதாரமாகிய சீதாதேவியை அடையாளம் கண்டு, மீண்டு வந்து, அச்செய்தியை இராமபிரானுக்குக் கூறியபிறகு, குரக்குச் சேனையாகிய பெரிய கடல், தென்திசைக் கடற்கரையில் வந்து தங்கலாயிற்று"

அனுமன் தன்னை "நாயேன்" என்று கூறிக்கொள்வதையும், தான் இலங்கையில் நிகழ்த்திய போர்பற்றிக் கூறாதிருத்தலையும் நோக்குக. "நீண்ட வாள் அரக்கரொடு நிகழ்ந்ததும், நெருப்புச் சிந்தி மீண்டதும் விளம்பான், தான் தன் வென்றியை விளம்ப வெள்கி" என்பது சுந்தர காண்டம். அளக்கர், வேலை என்ற இரண்டு சொற்களும் கடல் என்ற ஒரே பொருளைத் தருவதால் இதனை ஒரு பொருட்பன்மொழி எனக்

கொள்ளலாம். அல்லது அளக்கர் என்ற சொல்லுக்குக் கடல் என்றும், வேலை என்ற சொல்லுக்குக் கரை என்றும் பொருள்கொண்டு கடற்கரை என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

274. "அறிவினுக்கு அறிவுபோல்வான் வீடணன், அலங்கல் தோளான், செறி புயத்து அரக்கன்தம்பி, "திருவினை விடுதி; அன்றேல் இறுதி உற்றனை நின் வாணான்" என அவன் உரைப்ப, சீறிக் கறுவுற, பெயர்ந்து போந்து, கருணையான் சரணம் பூண்டான்" (10308)

(அலங்கல்-மாலை; செறி-நெருங்கிய/அடர்ந்த; திரு-திருமகள்/சீதா தேவி; வாணான்-வாழ்நாள்/ஆயுள்காலம்; கறு-வஞ்சம்/வயிரம்/வைராக்யம்/பகை; பெயர்தல்-நீங்குதல்; போந்து-வந்து; சரணம்-புகலிடம்/அடைக்கலம்; கருணையான்-அருள் மிக்கவன்/இராமபிரான்)

அறிவினுக்கெல்லாம் மேம்பட்ட அறிவுகொண்டவனான பேரறிவாளனானவனும், மாலையணிந்த தோள்களை யுடையவனும், அடர்ந்த இருபது தோள்களை உடைய அரக்கன் இராவணன் தம்பியுமான வீடணன், இராவணனை நோக்கி "திருமகளின் அவதாரமாகிய சீதாதேவியைச் சிறையினின்றும் விடுதலை செய்வாயாக! இல்லை யென்றால் உன்னுடைய ஆயுட்காலம் விரைவில் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடும்" என்று எச்சரித்தான்; அதனைக்கேட்ட இராவணன், வீடணன்மேல் சீற்றம்கொண்டு, அவனை இலங்கையை விட்டு வெளியேறும்படி ஏசிப்பேசி வஞ்சம் கொண்டான்; அதனைப் பொறுக்கமாட்டாத வீடணன் அவனையும், இலங்கையையும் விட்டு நீங்கிவந்து, அருள்மிக்கவனான இராமபிரானது திருவடிகளில் சரணம் அடைந்தான்.

"அறிவுக்கும் அறிவு போல்வான்" என்பது முன்னர், "அறிஞர்க்கும் அறிஞன்" என்று கூறியதைப்போன்றது. பேரறிவாளன் என்பது பொருள்; "செறிபுயம்" என்பது ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடர்ந்து காணப்படும் இராவணனின் இருபது தோள்களைக் குறிக்கும். "வாழ்நாள்" என்பது "வாணான்" எனப் புணர்ந்தது.

275. "ஆங்கு அவற்கு அவயம் நல்கி, அரசொடு முடியும் ஈந்து, பாங்கினால் வருணன் தன்னை அழைத்திட, பரிவு இலாமை தாங்கினன் சிறிதுபோது, தாமரை நயனம் சேப்ப, ஓங்கும் நீர் ஏழும் அன்னான் உலமும் வெந்த அன்றே!" (10309)

(அவயம்-அபயம்/அடைக்கலம்; பாங்கு-சிறப்பு; பரிவு-அன்பு; நயனம்-கண்கள்; சேப்ப-சிவந்துபோக; ஓங்கு-மிக்க/மிகுந்த)

"அப்பொழுதே அந்த வீடணனுக்கு அடைக்கலம் தந்து, அவனுக்கு இலங்கை அரசுச்செல்வத்தை வழங்கியதோடு, அவனுக்கு இலங்கையின் அரசன் என்று முடியும் சூட்டினான்; பின்னர் கடல்கடந்து செல்ல

வேண்டும் என்பதால் கடலுக்கு அரசனான வருணனை வேண்டி, புல்லணையில் அமர்ந்திருந்து அழைத்தான்; ஆனால் வருணன் சற்றும் அன்பு இலாது, காலம் தாழ்த்தினான்; அதனை இராமபிரான் ஏழுநாட்கள் பொறுத்திருந்தான்; பின்னும் வருணன் வந்துசேராமையால், தனது செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்கள் சிவந்துதோன்ற, அக்னி அஸ்திரத்தை ஏவினான். அதனால் ஏழு கடல்களும், அவ்வருணனது உடலும் வெந்துபோயின''

''அவயம்'' என்பது அபயம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. ''பாங்கு'' என்பது இங்கு புல்லணையில் இருந்து சிறப்பாக தவம் செய்ததைக் குறிக்கும்; ஒங்குநீர் ஏழும், உடலும் வெந்ததற்குக் காரணம். இராமபிரான் அக்னி அஸ்திரத்தைப் பயன்படுத்தியதால் என்க; ''ஆங்கு'' என்பது அப்பொழுதே அந்தக் கடற்கரையிலேயே என்ற பொருளைத்தரும்; ''நல்நூல் நெறி அடுக்கிய புல்லில், கருணையங்கடல் கிடந்தது கருங்கடல் நோக்கி, வருணமந்திரம் எண்ணினன், விதிமுறை வணங்கி'' என்பது இதே யுத்தகாண்டம். ''நீர்'' என்பது ஆகுபெயராய்க் கடலை உணர்த்தி நின்றது.

276. ''மற்று அவன் அவயம் என்ன, மலர்ச்சரண் அடைந்த வேலை,
வெற்றி வானர்கள் பொங்கி, வெற்பினால் வேலை தட்டல்
முற்று நன்கு இயற்றி, மொய்ஒளி இலங்கை புகு,
பற்றினர் சுற்றி ஆர்த்தார்; வானவர் பயங்கள் தீர்ந்தார்'' (10310)

(அவன்-வருணன்; அவயம்-அடைக்கலம்; சரண்-திருவடிகள்/ அடைக்கலம்; பொங்குதல்-உள்ளக்கிளர்ச்சி பெறுதல்; வெற்பு-மலைகள்; வேலை-கடல்/பொழுது; தட்டல்-தடுத்தல்/அணைகட்டுதல்; மொய்-நெருங்கிய; சுற்றிப்பற்றுதல்-முற்றுகையிடுதல்; பயங்கள்-அச்சம்; தீர்தல்-நீங்குதல்)

பின்பு அந்த வருணன் ''அடைக்கலம்'' என்று, இராமபிரானின் செந்தாமரை மலர்போலும் திருவடிகளில் வந்து வீழ்ந்து வணங்கியபொழுது, வெற்றிகொண்ட குரக்குச் சேனைகள் உள்ளக்கிளர்ச்சி பெற்று உற்சாகத்துடன் எழுந்து, மலைகளால் கடலை அடைத்து, அணைகட்டும் செயலை முழுவதும் நிறைவுறச் செய்து, நெருங்கிய ஒளிமிக்க இலங்கை நகருக்குள் புகுந்து, அதனை முற்றுகையிட்டுப் பேராரவாரம் செய்தன. அதனைக் கண்ட தேவர்கள், ''இனி நமக்கு அரக்கர்களால் எந்தத் துன்பமும் நேராது'' என்று எண்ணித் தம் அச்சம் தீரப்பெற்றனர்.

''தட்டல்'' என்ற சொல் தடுத்தல் என்ற பொருளில் கடலின் நடுவே நீர்ப்பெருக்கைத்தடுத்து அணைகட்டுதலைக் குறிக்கும். ''பயங்கள்'' என்ற பன்மைச் சொல்லாட்சியை நோக்குக. தேவர்களின் அச்சம் பலவகையானது; பலமடங்கானது; எதற்கெடுத்தாலும் பயந்துபோகும் இயல்பினர்

என்பதைக் குறிக்கவே இவ்வாறு பன்மையில் கூறினார் என்க. "சுற்றிப் பற்றினர்" என்பது முற்றுகையிடுதலைக் குறிக்கும்.

277. "மலையினை எடுத்த தோளும், மதமலை திளைத்த மாம்பும்,
தலை ஒரு பத்தும் சிந்தி, தம்பிதன் தோளும் தாளும்
கொலையொழில் அரக்கர் ஆயோர் குலத்தொடும் தலத்து வீழ்,
சிலையினை வளைவித்து, ஐயன் தேவர்கள் இடுக்கண் தீர்த்தான்"

(10311)

(திளைத்த-பதிந்த; ஆயோர்-கூட்டத்தினர்; ஆயம்-கூட்டம்; தலம்-தரை; சிந்துதல்-அழித்தல்; இடுக்கண்-துன்பம்; குலம்-இனம்; தம்பி-கும்பகருணன்; ஐயன்-இராமபிரான்)

"தலைவனான இராமபிரான் தனது கோதண்டம் என்னும் வில்லினை வளைத்து, சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கயிலை மலையையே பெயர்த்தெடுத்த இருபது தோள்களையுடையவனும், மதம்கொண்ட மலை போன்ற திக்குயானைகளின் தந்தங்கள் பதிந்த மார்பையுடையவனுமாகிய இராவணனின், பத்துத் தலைகளும் சிதறித் தரையில் சிந்தி விழவும், அவன் தம்பியாகிய கும்பகருணனது தோள்களும், கால்களும் அற்றுப்போகும் படியும், கொலை செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்ட அரக்கர்கூட்டம் முழுவதையும் குலத்தோடும் தரையில் விழுந்து அழியும்படியும் செய்து, தேவர்களுக்கு நேர்ந்த துன்பங்கள் அனைத்தையும் தீர்த்துவைத்தான்"

இராவணனுடைய வெற்றிச் செய்திகளை "மலையினை எடுத்த தோள் என்றும், மதமலை திளைத்த மார்பு என்றும், தலை ஒரு பத்து" என்றும் கூறிச் சிறப்பித்தமை நோக்குக

278. "இலக்குவன் பகழி ஒன்றால் இந்திரசித்து என்று ஒதும்
விலக்க அரு வலத்தினானும், இளைஞரும், கிளையும் வீழ்ந்தார்;
மலக்கம் உண்டு உழலும் தேவர் மலர்மழை தூவி ஆர்த்து, அன்று
உலக்குநர் குழுக்கள் தோறும் உடற்குறை ஆடல் கண்டார்" (10312)

(பகழி-அம்பு; ஒதுதல்-சொல்லப்படுதல்; வலம்-வலிமை; இளைஞர்-தம்பியர்; கிளை-உறவினர்; மலக்கம்-துன்பம்/கலக்கம்; உழல்தல்-வருந்துதல்; உலக்குநர்-இறந்துபட்டவர்கள்; உடற்குறை-கவந்தங்கள்/தலையற்ற முண்டங்கள்; விலக்குதல்-தவிர்த்தல்)

"இலக்குவன் செலுத்திய ஒரு அம்பினால், எவராலும் வெல்லுதற்கரிய வலிமை படைத்தவனும், இந்திரசித்து என்று புகழ்ந்து கூறப்படுபவனும், அவனுடைய தம்பிமார்களும், இளைய அரக்கவீரர்களும், அவனுடைய சுற்றத்தார்கள் அனைவரும் இறந்து ஒழிந்தனர். அதுகண்டு, முன்பு மனக்கலக்கமுற்றுத் துன்புற்றுத் தவித்த தேவர்கள் எல்லோரும் இப்போது மலர்மழை பொழிந்து, பேராரவாரம் செய்து, இறந்துபோனவர்களின்

கூட்டங்களில் எல்லாம் கவந்தங்கள் எழுந்து நின்று ஆடுவதைக் கண்டு மிக்க மகிழ்வெய்தினார்கள்''

இங்கே ஒன்று நோக்கவேண்டும். அனுமன் முதலில் இராமபிரான் நிகழ்த்திய வீரச்செயல்களையெல்லாம் வரிசையாக எடுத்துத்தொகுத்துக் கூறியதால் இராமபிரான் நிகழ்த்திய இராவணவதம் முன்னும், இலக்கு வனால் வெல்லப்பட்ட இந்திரசித்தன் வதம் பின்னும் பேசப்பட்டது என்பதை நுனித்து உணர்க.

279. "தேவரும், முனிவர் தாமும், சித்தரும், தெரிவைமாரும்,
மூவகை உலகுளோரும், முறைமுறை தொழுது மொய்ப்ப,
பூவைபோல் நிறத்தினானும், வீடணப் புலவர் கோமார்து
யாவையும் இயம்பி, "மாண்டோர்க்கு இயற்றுதி கடன்கள்" என்றான்.
(10313)

(தெரிவைமார்-சித்தர்களின் மனைவியர்; மொய்த்தல்-நெருங்குதல்;
பூவை-காயாம்பூ; புலவர்-அறிவிற் சிறந்தோர்; கோமான்-தலை
சிறந்தவன்)

"வானுலகத்துத் தேவர்களும், முனிவர்களும், சித்தர்களும், அவர் களுடைய மனைவிமார்களும், மேல், நடு, கீழ் என்ற மூன்று உலகத் துள்ளோரும், இடைவிடாது இராமபிரானைத் தொழுது துதித்து நெருங்கி யிருக்கவும், காயாம்பூ போன்ற வண்ணத்தினனான இராமபிரானும் அறிஞர்களில் தலைசிறந்தவனான அரசன் வீடணனுக்கு எல்லா வற்றையும் எடுத்துக்கூறி, இப்பொழுது இறந்துபோன எல்லா அரசர்க்கும் மற்ற உறவினர் அனைவர்க்கும் ஈமச்சடங்கு செய்வாயாக!" என்று பணித்தான்.

"முறைமுறை" என்ற அடுக்கு இடைவிடாத என்ற பொருளில் வந்தது. வீடணனை அறிஞன், அறிவுமிக்கான், வேந்தன், அரசன் என்றே கவிஞன் எல்லா இடங்களிலும் கூறிப்போவதை நோக்குக.

280. "நான்முகன், விடையை ஊரும் நானிலர் பாகத்து அண்ணல்,
மான்முகன் முதலாய் உள்ள வானவர் தொழுது போற்ற,
ஊன்முகம் கெழுவு வேலாய்! உம்பர் நாயகியைச் சீறி,
தேன்முகம் மலரும் தாரான், அரிசொலச் சீற்றம் தீர்ந்தான்" (10314)

(ஊன்-மாமிசம்/புலால்/தசை; கெழுவுதல்-பொருந்தியிருத்தல்;
தார்-மாலை; அரி-அக்னிதேவன்/அங்கியங்கடவுள்; விடை-எருது/
ரிஷபம்; நாரி-பெண்/உமையம்மை; மான்முகன்-மயன்; உம்பர்-தேவர்;
சீறுதல்-சினத்தல்; தீர்தல்-தணிதல்)

"பகைவர்களின் உடலில் பாய்வதால் எப்போதும் ஊன் நிறைந்து புலால் நாற்றம் நாறும் ஒளிமிக்க வேற்படையை உடையவனே! பரத!

நான்கு முகங்களைக் கொண்ட பிரமதேவன், ரிஷப வாகனத்தை ஊர்தியாகக் கொண்டு செலுத்துபவனும், உமையம்மையைத் தன் இடப்பாகத்தில் கொண்டுள்ளவனுமான சிவபெருமான், மான்போன்ற முகம்உடைய தெய்வத் தச்சன் மயன், முதலாக உள்ள தேவர்கள் அனைவரும் போற்றித் தொழுது நிற்க, தேன் பிலிற்றும் மலர்களால் தொடுக்கப்பெற்ற மலர்மாலையணிந்தவனான இராமபிரான், தேவதேவியாகிய சீதாதேவியை, அவள் பத்துத்திங்கள் அரக்கர்ஊரில் வாழ்ந்திருந்தாள் என்பதற்காக அவள்மீது சீற்றம்கொண்டு, கோபிக்க, சீதாதேவி தானே நெருப்பில்வீழ பின்னர் அக்னிதேவன் அவளுடைய மாசற்ற திண்ணிய கற்பின் உண்மைத்தன்மை பற்றி எடுத்து விளக்கிக்கூறவும், தான்கொண்ட கோபம் தணியப்பெற்றவனானான்''

மயன் மான்முகம் கொண்டவன் என்பது இப்போதுதான் முதன் முதலில் காப்பியத்தில் பேசப்படுகிறது; இவன் தெய்வத்தச்சன்; இராவணன் மனைவி மண்டோதரியின் தந்தையாவான்; "அரி" என்பது தன்னை அடுத்த பொருள்களை எரித்து அழிப்பவன் என்பதால் எரியாகிய நெருப்புக் கடவுளுக்கு இடுகுறிப்பெயர்.

281. "மெய்யினுக்கு உயிரை ஈந்த வேந்தர்கோன் விமானத்து எய்த,
அய்யனும், இளையகோவும், அன்னமும் அடியில்வீழ்,
கய்யினால் பொருந்தப் புல்லி, கண்ணின் நீர்க்கலசம் ஆட்டி,
"செய்வரம் அருளுக" என்றான்; திருவின் நாயகனும் கொண்டான்"

(10315)

(மெய்-உண்மை; வேந்தர்கோன்-தசரதச் சக்கரவர்த்தி; அய்யன்-இராமபிரான்; இளையகோ-இலக்குவன்; அன்னம்-சீதாதேவி; கய்-கை; புல்லுதல்-அணைத்தல்; கலசம்-திருமஞ்சனம்; செய்வரம்-தரத்தக்கவரம்; திரு-திருமகள்/சீதாதேவி)

வாய்மையைக் காப்பதற்காகத் தன் உயிரையே ஈந்த தசரதச் சக்கரவர்த்தி அப்பொழுது விமானத்தின் வழியாக வந்துசேர, இராமபிரானும், இலக்குவனும், அன்னம்போன்ற மெல்லிய நடையை உடைய சீதாதேவியும் அவன் பாதங்களில் விழுந்து வணங்க, அவனும் தன் கைகளினால் அவர்களை எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு தன் கண்களினின்றும் சொரிந்த ஆனந்தக் கண்ணீரால் அவர்களைத் திருமஞ்சனம் செய்து, "நான்தரத்தக்கவரம் ஒன்றைக்கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்வாயாக!" என்று இராமபிரானை நோக்கிக் கூறவும், திருமகளின் அம்சமாகிய சீதாதேவியின் கணவனாகிய இராமபிரானும் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

வாய்மையும் மரபும் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல் தசரதன். எனவே "மெய்யினுக்கு உயிரை ஈந்த வேந்தர்கோன்" எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டான்

என்க. "அன்னம்" என்பது உவம ஆகுபெயராய், அன்னம்போன்ற மென்மையான நடையை உடைய சீதாதேவியைக் குறித்தது. "கோதிலாள் பொன்னடியைக் கண்ணிற் புனலால் கழுவினான், மின்னிடையாளொடும், விழுந்து" என்பது நளவெண்பா.

282. "என்னை நன் கருணை தன்னால் ஈன்று எடுத்து, இனிது பேணும்,
அன்னையும் மகனும் முன்போல் ஆக" என, அருளின் ஈந்து,
மன்னவன் போய பின்றை, வானரம் வாழ்வுகூர்,
பொன்றெடு நாட்டில் உள்ளார், வரம்பல வழங்கிப் போனார்" (10316)

(பேணுதல்-பாதுகாத்தல்; பின்றை-பின்னர்; கூர்தல்-சிறத்தல்; நெடு-உயர்ந்த; பொன்நாடு-தேவருலகம்; மன்னவன்-தசரதன்)

இராமபிரான் தசரதனிடம் "என்னை மிக்க கருணையினால் பெற்றெடுத்து, வளர்த்துப் பாதுகாத்து வருபவளான எந்தாய் கைகேயியும், அவள் மகன் பரதனும், முன்புபோல் என் அன்னையாகவும், என் தம்பியாகவும் ஆகுமாறு வரம்தந்தருள்க" என வேண்டிக்கேட்ட, மன்னன் தசரதனும் அவ்வாறே கொடுத்துப் பரமபதம் சென்றபின்னர், இராமபிரான் வேண்டுகோளின்படி பொன்மயமான சொர்க்கலோகத்தில் வாழும் தேவர்கள், இறந்துபட்ட வானரங்கள் எல்லாம் மீண்டும் உயிர் பெற்றெழுந்து, அவை போகின்ற இடங்களில் எல்லாம் இனிய உணவும் பெற்றுச் சிறப்புடன் வாழ்க என்று இன்னும் பல வரங்களையும் தந்து சென்றனர்"

"முன்போல்" என்பது கைகேயி வரம் வேண்டியதற்கு முன்பு இருந்தது போல என்று பொருள்கொள்ளவேண்டும். இவ்வரத்தால் இராமபிரான் கைகேயி, பரதன் மற்றும் வானரச்சேனை எல்லோருக்கும் நல்வாழ்வு தந்தான் என்பது பெறப்படுகிறது. "தீயள் என்று நீ துறந்த என் தெய்வமும், மகனும் தாயும், தம்பியும் ஆம் வரம் தருக எனத் தாழ்ந்தான்" என்பது யுத்தகாண்டம்.

283. "வெள்ளம் ஓர் ஏழுபத்தும், விலங்க அரும் வீரர்ஆகி,
உள்ளவர் அறுபத்து ஏழு கோடியும், ஒற்றை ஆழி
வள்ளல்தன் மகனும், உள்ளம் மகிழ்வுற விமானம் ஈந்தான்
எள்ளல் இல்லாத கீர்த்தி வீடணன், இலங்கை வேந்தன்" (10317)

(ஆழி-சக்கரம்; வள்ளல்-சூரியன்; எள்ளல்-பழிப்பு)

"சிறிதும் பழிப்புக்கு இடமில்லாத புகழையுடையவனும், இலங்கை அரசனுமாகிய வீடணன், எழுபது வெள்ளம் வானரச்சேனையும், யாராலும் வெல்லுதற்கரிய வீரர்களாக உள்ள அறுபத்துஏழு கோடிப் பேரும், ஒற்றைச் சக்கரத்தைக் கொண்டு தேரில் உலகைச் சுற்றிவரும் வள்ளன்மையுடையவனான சூரியனது புதல்வனாகிய சுக்கிரீவனும்

உள்ளம் மகிழும் வண்ணம் எல்லோரும் விரைந்து அயோத்திசெல்லும் பொருட்டு தன்னிடமிருந்த புட்பகவிமானத்தை இராமபிரானுக்குக் கொடுத்தான்"

284. "ஆரியன் பின்னை நின்னை அன்பினால் நினைந்து, காதல் சூரியன் மகனும்; தொல்லைத் துணைவரும், இலங்கை வேந்தும், பேர் இயல் படையும் சூழ, பெண்ணினுக்கு அரசியோடும், சீரிய விமானத்து ஏறி, பரத்துவன் இருக்கை சேர்ந்தான்" (10318)

(ஆரியன்-மேலோன்; காதல்-அன்பு; தொல்லை-பழமையான்; துணைவர்-நண்பர்கள்; இயல்-தன்மை; சீரிய-சிறப்புடைய; இருக்கை-இருப்பிடம்/ஆசிரமம்/பன்னசாலை)

"மேலோனான இராமபிரான், உன்னை விரைவில் வந்துகூடவேண்டும் என்று அன்பினால் நினைத்து, பேரன்பிற்குரிய சூரியன் மகனான சுக்கிரீ வனும், பழைய நண்பர்களும், இலங்கை வேந்தனாகிய வீடணனும், பெருமைசான்ற இயல்புடைய சேனைகளும் தன்னைச் சூழ்ந்துவர, பெண்ணினத்திற்கே பேரரசியாக விளங்கும் சீதாதேவியோடும், சிறப்பு மிக்க புட்பக விமானத்தில் ஏறி, பரத்துவாச முனிவரின் இருப்பிடத்தை அடைந்தான்"

தான் கூறியபடி விரைவில் வந்து பரதனைச் சேரவேண்டும் என்பதால் அன்போடு அவனை நினைந்து விரைவில் விமானத்தில் எல்லோருடனும் வந்தான் என்பதாம். "தொல்லைத்துணைவர்" என்பது அங்கதன், சாம்பவன், நளன், நீலன் முதலியோரைக் குறிக்கும் எனக்கொள்க.

285. "அன்பினால் என்னை, நின்பால் ஆழியும் காட்டி, ஆன்ற துன்பு எலாம் துடைத்தி," என்று, துரந்தனைத் தோன்றல்" என்று முன்பினால் இயன்ற எல்லாம் மொழிந்தனன், முதுநீர் தாவி வன்பினால் இலங்கை முற்றும் எரிக்கு உணவாக வைத்தோன். (10319)

(ஆழி-கணையாழி/மோதிரம்; ஆன்ற-மிகுந்த; துன்பு-துன்பம்; துரத்தல்-அனுப்புதல்; இயன்றது-நிகழ்ந்தது; முது-பழமையான; நீர்-கடல்; வன்பு-வலிமை; முற்றும்-முழுவதும்; எரி-நெருப்பு; தோன்றல்-இராமபிரான்; முன்பினால்-முன்னும்பின்னும்)

மிக்க நீரையுடைய கடலை எளிதாகத் தாண்டிச்சென்று இராமபிரான் மீது அபரிமிதமான பக்தி கொண்டவனானவனும், இலங்கை முழுவதையும் நெருப்புக்கு இரையாக்கினவனுமான அனுமன் பரதனிடம், "இராமபிரான் உன்னிடம் கொண்ட பேரன்பினால், என்னை அழைத்து, அவனது கணையாழியைத் தந்து, அதனை உன்னிடம் காட்டி, அவன் படுகின்ற மிகுந்த துன்பத்தையெல்லாம் போக்கி வருவாயாக!" என்றுகூறி உன்னிடம் விரைவாக அனுப்பிவைத்தான்" என்று இதுவரை நிகழ்ந்த

நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் தொகுத்து முன்பின்னாகக்கூறி முடித்தான்;

எனவே இப்பொழுது முதன்முதலில் இராமகாதையை ஆதியோடு அந்தமாக அனுமன்தான் பரதனுக்குச் சொன்னான் என்ற பெருமையையும் அனுமன் பெறுகிறான் என்பதையும் நினைக. இலங்கை முழுவதையும் எரியூட்டிய அனுமன்தான் இங்கே நந்திக்கிராமத்தில் எரியைக் கரியாக்கினான் என்பதை எண்ணி மகிழ்க.

286. பரதன் அனுமனுடன் கங்கைக்கரை சேர்நல்

காலின் மாமதலை சொல்ல, பரதனும் கண்ணீர் சோர,
 “வேலி மாமதில்கள் குழும் இலங்கையில் வேட்டம் கொண்ட
 நீல மாமுகில் பின்போனான் ஒருவன்; நான்நின்று நைவேன்
 போலுமால்; இவைகள் கேட்பேன்; புகழ் உடைத்து அடிமை
 மன்னோ!” (10320)

(கால்-காற்று/வாயு; மதலை-மகன்; மா-பெரிய; முகில்-மேகம்;
 நைதல்-வருந்துதல்; வேட்டம்கொள்ளுதல்-வேட்டையாடுதல்)

காற்றுக்கரசனாகிய வாயுதேவனின் சிறந்த புதல்வனான அனுமன் இவ்வாறு இராமகாதையைச் சொல்லிமுடிக்கவும், பரதன் கண்களினின்றும் கண்ணீர்பொழிய, “வேலியைப்போல சிறந்த பெரிய மதிற்சுவர்களால் சூழப்பெற்ற இலங்கை மாநகரில் அரக்கர்களை வேட்டையாடிய நீலநிறமுடைய மேகம் போன்றவனான இராமபிரான் பின்னே, ஒப்பற்றவனான இலக்குவன் அடிமைத்தொழில் செய்து கொண்டு போனான்; ஆனால் நானோ அவன்பின் செல்லாமல் அங்கே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் அனுமன் சொல்லக்கேட்டு இங்கிருந்து கொண்டே துன்புறுகிறேன். என்னுடைய அடிமைத்தொழில் மிக நல்ல புகழையுடையது” என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொள்ளுகிறான் பரதன்.

“மதலை” என்ற சொல்தன்தந்தையின் இறுதிக்காலத்தில் அவன் உடன் இருந்து அவனைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் மகனைக் குறிக்கும் சிறப்புச் சொல்; மதலை என்பதற்கு மகன் என்ற சாதாரணப் பொருள் இங்கே பொருந்தாது. இலங்கையில் மதிற்சுவர்களே வேலியாக அமைந்திருத்தலால், “வேலி மாமதில்கள் குழும் இலங்கை” என்றார் என்க. “வேட்டம்” என்ற சொல் வேட்டை என்ற பொருளையே தரும்; இராமபிரான் இலங்கையில் அறநெறி தவறிய அரக்கன் இராவணனை வேட்டையாடுவதுபோல, போரிட்டு வென்று கொன்றதைக் குறிக்கும் ஒருசொல்; அறநெறி தவறியவர்களைக் கொன்றுதீர்ப்பது என்பது, விலங்குகளை வேட்டையாடுதலுக்குச் சமம் ஆகும். “வேட்டம், கடுஞ்சொல்,

மிகுதண்டம், சூது, பொருள்ஈட்டம், கள், காமம், இவை ஏழு" என்பது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. "நீல மாமுகில் பின் போனான் ஒருவன்" என்பது முன்னர் சத்துருக்களின் கூறிய வார்த்தைகளை நினைவு படுத்துவதை உணர்க. "காதல் மைந்தன்பின் போனானும் ஒரு தம்பி" என்பது சத்துருக்களின் கூற்று; "புகழ் உடைத்து அடிமை" என்பது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு, எதிர்மறைப்பொருளைத்தரும். பரதன்தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டு கூறியது. "நீல மாமுகில்" என்பது உவமையாகு பெயராய் நீலநிறமுடைய சிறந்த மேகம் போன்ற இராமபிரானைக் குறிக்கும்.

287. என்று அவன் இரங்கிவங்கி, இருகணும் அருவிசோர,
வன்திறல் அனுமன் செங்கை வலக்கையால் பற்றி, காலின்
சென்றான் இருளினூடு, செறிபுனல் கங்கை சேர்ந்தான்;
குன்றினை வலம்செய் தேரோன் குணகடல் தோன்றும் முன்னர். (10321)

(ஏங்குதல்-வருந்துதல்; செங்கை-சிவந்தகை; ஊடு-இடையே; குன்று-மேருமலை; தேரோன்-சூரியன்; குணகடல்-கீழ்க்கடல்/கிழக்குக்கடல்; செறி-நெருங்கிய/மிகுந்த)

என்று இவ்வாறு பரதன் மிக்க வருத்தமுற்றுக் கூறிக்கொண்டே, அவனது இரண்டு கண்களினின்றும் கண்ணீர் அருவிபோல் சொரிய, மிக்க வலிமையுடைய அனுமனுடைய சிவந்த கைகளைத்தனது வலது கையால் பற்றிக்கொண்டு, எந்த வாகனத்திலும் செல்லாமல், தன் கால்களாலேயே, அந்த இருள் போதின் இடையே, மேருமலையை ஒற்றைச் சக்கரத்தையுடைய தேரில் வலம்செய்து வருபவனான சூரியன் கிழக்குக் கடலில் தோன்றுவதற்கு முன்பே, நீர்நிறைந்த கங்கைக் கரையை அடைந்தான்.

பரதன் மன்னனாயிருந்தும், எந்தவாகனத்திலும் செல்லாமல் தன் கால்களாலேயே நடந்து சென்றான் என்று அவன் எளிமையைப் புலப்படுத்தினார் என்க. சூரியன் மேருமலையைச் சுற்றி வருவதாகக் கூறுவது ஒரு புராணக்குறிப்பு.

288. இராவணன் வேட்டம்போய் மீண்டு, எம்பிரான் அயோத்தி எய்தி,
தராதல மகனும், பூவின் தையலும் மகிழ, சூடும்
அராவு பொன் மௌலிக்கு ஏய்ந்த சிகாமணி, குணபால் அண்ணல்
விராவுற எடுத்தால் என்ன, வெய்யவன் உதயம் செய்தான். (10322)

(தராதலம்-நிலம்; ஏய்ந்த-பொருத்தமான; சிகாமணி-தலைசிறந்த மணி; குணபால்-கிழக்குத்திசை; அண்ணல்-காவலன்/இந்திரன்; வெய்யவன்-சூரியன்; விராவுதல்-பொருந்துதல்; வெய்யவன்-விருப்பம் கொண்டவன்; மௌலி-திருமுடி)

இராவணனை வதம்செய்த பின்னர் அயோத்திக்குத் திரும்பி வருகிற நம் தலைவனான இராமபிரான், வந்து முடிசூடிக் கொள்ளப்போவதால், இந்த நிலமகளும், செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளும், மிக்க மகிழ்வெய்தினர். அவன் சூடிக்கொள்ளப் போகும் மணிமுடியின் மேல் பதிப்பதற்கு ஏற்றதான நன்கு அராவப்பட்ட பொன்னாலான கிரீடத்திற்குப் பொருத்தமான தலைசிறந்த இரத்தினத்தை சிழக்குத் திசைக் காவலனான இந்திரன் மிகப் பொருத்தமாக எடுத்து வருவதைக் கண்ணுற மிகவும் விருப்பம் கொண்ட சூரியன் இப்போது தோன்றினான்.

"வேட்டம்" என்பது விலங்குகளை வேட்டையாடுதல் என்ற பொருளில் அறநெறி பிறழ்ந்த அரக்கர்களைக் கொன்று குவித்ததைக் குறிக்கும். "எம்பிரான்" என்று அனுமன் கூறுவது, இராமபிரான் சூரிய குலத் தோன்றல் என்பதைக் குறிக்கும்; தராதலமகள்-பூமிதேவி; பூவின் தையல்-திருமகள்; சிகாமணி-தலைசிறந்த இரத்தினம். சிரோரத்னம் என்பது வடமொழி. சிழக்குத்திசைக் காவலன் இந்திரன் என்பதைக் "குணபால் அண்ணல்" என்றார் என்க. இராவணன் வதத்தால் மிக்க நன்மையடைபவர்கள் இந்திரனைத் தலைவனாகக் கொண்ட தேவர்களே. எனவே அவனை முன்றிறுத்திக் கூறினார் என்க. இங்கே "வெய்யவன்" என்ற சொல்லுக்குக் கொடிய கிரணங்களையுடைய சூரியன் என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது. விரும்பத்தக்க சூரியன் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்; "வெம்மை வேண்டல்" என்பது தொல்காப்பியம். நிலமகள், திருமகள், இந்திரன், சூரியன் ஆகிய அனைவரும் இராமபிரான் அயோத்திக்குத் திரும்பி வந்ததற்காக மிக மகிழ்ந்தார்கள் என்பது கருத்து. திருமாவின் அவதாரமாகிய இராமபிரானே தங்களை ஆளப்போகிறான் என்று இவர்கள் கருதுவது கூடுதல் மகிழ்ச்சி எனக்கொள்க. இயற்கையாக நிகழ்கின்ற சூரிய உதயத்தை, இந்திரன் இராமபிரானின் முடியின்மேல் சூடுவதற்காக எடுத்துவந்த இரத்தினம் போன்றிருந்தது என்று கவிஞன் தன் குறிப்பை அதன்மேல் ஏற்றிப்பாடியிருப்பதால் இப்பாடல் தற்குறிப்பேற்ற அணியின் பாற்படும். "நிவப்புறு நிலை என்னும் நிரம்பு நங்கையும், சிவப்புறு மலர்மிசைச் சிறந்த செவ்வியும், உவப்புறு கணவனை உயிரின் எய்திய தவப்பயன்" என்பது அயோத்தியா காண்டம், மந்திரப்படலம்.

289. காலை வந்து இறுத்தபின்னர், கடன்முறை கமலக் கண்ணன்,
கோல நீள் கழல்கள் ஏத்தி, குரக்கினத்து அரசை நோக்கி,
"சாலவும் கலைகள் வல்லோய்! தவறுஉண்டு போலும்; வாய்மை;
மூலமே உணரின், உன்தன் மொழிக்கு எதிர்மொழியும் உண்டோ?"

(10323)

(கோலம்-அழகு; ஏத்துதல்-துதித்தல்; சால-மிகவும்; வாய்மை-வாய்மொழி; மூலம்-அடி; உணர்தல்-ஆராய்தல்; எதிர்மொழி-மாறுபட்ட சொல்; கலைகள்-சாஸ்திரங்கள்)

காலைப்பொழுது வந்துதோன்றிய பின்னர், பரதன் முறைப்படியுள்ள காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டு, செந்தாமரைமலர்போலும் கண்களையுடைய இராமபிரானுடைய அழகிய நீண்ட திருவடி நிலைகளைத்துதித்து, பின்னர், குரக்கினத்திற்கு அரசன்போல்வானாகிய அனுமனை நோக்கி, "எல்லாச் சாத்திர நூல்களையும் கலைகளையும் மிகுதியாகக் கற்றுத் தேர்ந்தவனே! அனும! உண்மையாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் உன் சொல்லுக்கு மாறுபட்ட சொல் ஒன்றும் இருக்கமுடியாது. எனினும் நீ கூறியபடி இராமபிரான் வருவதற்கான எந்த அறிகுறியும் தென்படவில்லையே! உன் வாய்மொழியில் ஏதேனும் தவறு நேர்ந்திருக்குமோ?" என்று ஐயுற்றுக் கேட்கிறான் பரதன்.

பரதன் நாள்தோறும் இராமபிரானது திருவடி நிலைகளை வணங்கித் துதிப்பது வழக்கம் என்பது பெறப்படுகிறது. அனுமன் குரக்கினத்து அரசு அல்லன் என்றாலும் அவனுடைய பெருந்தகுதி நோக்கி அவனுக்குச் சிறப்புச்சேர்க்கவே இவ்வாறு அழைக்க நேர்ந்தது எனக்கொள்க. "சாலவும் கலைகள் வல்லோய்" என்பது முன்பு இராமபிரான் "இல்லாத உலகத்து இவன் கல்லாத கலைகளும் இல்லை; யார்கொல் இச்சொல்லின் செல்வன்?" என்ற கூற்றை நினைவுபடுத்தவேண்டும்; "உண்டோ?" என்பதிலுள்ள ஓகாரம் இல்லை என்ற எதிர்மறைப் பொருளைத்தரும். "கழல்கள்" என்றது இராமபிரானது பாதுகைகளை என்பதை நினைவிற் கொள்ளவேண்டும்.

290. "எழுபது வெள்ளம் சேனை வானரர், இலங்கை வேந்தன் முழுமுதல் சேனைவெள்ளம், கணக்குஇல மொய்த்த என்றால், அழுவநீர் வேலை சுற்றும் அரவம் இன்றாக வற்றோ? விழுமிது, "எம்பிரான் வந்தான்" என்று உரைத்தது, வீர!" என்றான்.

(10324)

(கணக்கு-அளவு; மொய்த்தல்-நெருங்குதல்; அழுவம்-பரப்பு/ஆழம்; வேலை-கடல்; அரவம்-சப்தம்/ஆரவாரம்; வற்றோ-முடியுமோ; விழுமிது-அழகுடையது/நன்றாயிருக்கிறது; முழுமுதல்-மிகப்பெரிய/பெருந்திரள்)

பரதன் அனுமனை நோக்கி, "வானரச்சேனை எழுபது வெள்ளமும், இலங்கைவேந்தன் வீடணனுடைய கணக்கிலடங்காத மிகப்பெரிய சேனை வெள்ளமும், நெருங்கிவரும் என்று சொன்னால், ஆழமான நீர்ப்பரப்பையுடைய கடலைச் சுற்றிக் கேட்கும் ஆரவாரம்போலப் பேரரவாரம் கேட்காமல் இருக்குமோ! இப்பொழுது கேட்கவில்லையே! அதனால் நீ "எமது தலைவன் இராமபிரான் வந்துவிட்டான்" என்று கூறினாயே, அது மிகமிக நன்றாயிருக்கிறது" என்று இகழ்ந்து கூறுகிறான் பரதன்.

"முழுமுதல்" என்பது மொத்தமும் என்ற பொருளைத்தரும். "விழுமிது" என்பது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. அனுமன் கூறியது பொய்யாய் இருக்குமோ, படைகள்வரும் சப்தமே கேட்கவில்லையே? என்று கேட்கிறான் பரதன் என்பதாம். "சுற்றுதல்" என்பது நெடுந்தொலைவிலும் கேட்கும் ஒலி என்ற பொருளைத்தரும்.

291. "ஓசனை இரண்டு உண்டு அன்றே, பரத்துவன் உறையும் சோலை;
வீச தெண் திரையிற்று ஆய வெள்ளம்ஓர் ஏழுபத்தும்,
மூசிய பழுவம் இங்ஙன் கிடப்பதோ முற்றல் இன்றி?
பேசியது அமையும்; நம்கோன் ளங்கு உளன்? பெரும!" என்றான். (10325)

(தெண்-தெள்ளிய; திரை-அலைகள்; வெள்ளம்-கடல்; மூசுதல்- நெருங்குதல்; பழுவம்-சோலை; இங்ஙன்-இவ்வாறு; முற்றுதல்- ஆரவாரித்தல்; ஒலித்தல்; அமையும்-போதும்; கோன்-அரசன்/இராம பிரான்)

பரதன் மீண்டும் அனுமனை நோக்கி, "பெருமைக்குரிய வீரனே! பரத்துவாசன்தங்கியிருப்பதாக நீ சொல்லும் சோலை, இங்கிருந்து இரண்டு யோசனை தூரம்தான் உள்ளது; வீசுகின்ற தெள்ளிய அலைகளையுடைய கடலைப்போன்ற வானரச்சேனை எழுபதும், அரக்கர்சேனைகளும் நெருங்கியிருந்தால், அந்த ஆசிரமம் இப்படி ஒரு சப்தமும் ஆரவாரமும் இல்லாமல் இவ்வளவு அமைதியாகவா இருக்கும்? நீ என்ன பேசுகிறாய்! நீ பேசியதுபோதும்; நீ பேசுவது நன்றாக இருக்கிறது, இப்போது நம் தலைவனான இராமபிரான் உண்மையிலேயே எங்கே இருக்கிறான் என்பதை எனக்குச் சொல்" என்கிறான் பரதன்.

அனுமன் கூற்றில் பரதனுக்கு நம்பிக்கையில்லை என்பதை மீண்டும் நிறுவுகிறான் பரதன். ஓசனை என்பது சுமார் ஒன்பது மைல்களைக் குறிக்கும்; "பேசியது அமையும்" என்பது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

292. பரதன் அஃது உரைத்தலோடும், பணிந்து மாருதியும், "சீசால்
விரத மாதவத்து மிக்கோய்! விண்ணவர் தமையும் வேண்டி,
வரதன் ஆண்டு அளிப்ப வந்த வரத்தினால், மலரும் தேனும்
சுரதமே மாந்தி மாந்தித் துயின்றது துணையெல்லாம்" (10326)

(சீர்-சிறப்பு; சால-மிகவும்; மிக்கோன்-சிறந்தவன்; வரதன்-வரம் தரத்தக்கவன்/பரத்துவாசன்; மாந்துதல்-அருந்துதல்; துயில்தல்- உறங்குதல்; சுரதம்-உறுதி; விரதம்-நோன்பு)

அவ்வாறு பரதன்கேட்டதும், அனுமன் பரதனை வணங்கி, "சிறப்பு மிக்க விரதத்தையும், பெருந்தவத்தையும் மேற்கொண்டிருக்கும் சிறப்புக் குரியவனே! வரந்தரவல்ல பரத்துவாசன் விண்ணுலகத்துத் தேவர்களை வேண்டியதனால் அவர்கள் தந்த வரத்தினால் அந்தச் சேனைகளுக்கு

மலரும், தேனும் விருந்தாக அளித்தான் பரத்துவாசன். அதனை மிகுதியாகப் பருகி, அதனால் விளைந்த சோர்வால் அந்தச் சேனைகள் முழுவதும் மயங்கி உறங்கி அயர்ந்து போய் விட்டன; இதுதான் நிகழ்ந்தது; அதனால்தான் பேரொலி எழுப்பவில்லை. இது சத்தியம்'' என்கிறான் அனுமன்.

''மாந்திமாந்தி'' என்ற அடுக்கு மிகுதியைக் குறித்தது; ''உண்டகளைப்புத் தொண்டருக்கும் உண்டு'' என்ற பழமொழியை நினைக.

293. ''வானவர் கொடுக்க வந்த வரத்தினால், மதுபம் மூசும்
தேனோடு கிழங்கும் காயும் கணிகளும் பிறவும் சீர்த்துக்
கானகம் பொலிதலாலே, கவிக்குலம் அவற்றை மாந்தி,
ஆனனம் மலர்ந்தது இல்லையாகும்; நீ துயரல்; நந்தாய்!'' (10327)

(வானவர்-தேவர்கள்; வந்த-கிடைத்த; மதுபம்-வண்டுகள்; மூசுதல்-மொய்த்தல்; சீர்த்து-சிறப்புடன்; மாந்துதல்-நிறைய உண்ணுதல்; ஆனனம்-முகம்/வாய்; மலர்தல்-திறத்தல்; துயரல்-துயரப்படாதே)

''என் தந்தை போன்றவனே! அவ்வாறு தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தினால் காட்டில் மதுவைப் பருகும் இயல்புடைய வண்டுகள் மொய்க் கின்ற தேன், கிழங்குவகைகள், காய்கள், பழங்கள், மலர்கள் போன்ற இன்னும் பலவும், சிறப்பாகப் பொலிந்து விளங்குவதாலே, இந்தச் குரங்குக்கூட்டங்கள் அவற்றை நிரம்பப் பருகி மயங்கி, உறங்கி விட்டதனால் வாய்திறந்து ஆரவாரம் செய்யமுடியாமல் போயிருக்கிறது; அவ்வளவுதான். அதனால் இராமபிரான் இன்னும் வரவில்லையே என்று நீ துயரப்படாதே'' என்று பரதனைத் தேற்றுகிறான் அனுமன்.

மதுவை உண்டு வாழ்வது என்பதனால் மதுபம் என்பது வண்டுக்குக் காரணப்பெயர். இச்சொல் நமக்குப் புதிது. ''ஆனனம்'' என்ற வடசொல்லுக்கு முகம் என்பது நேர்பொருள். இங்கே அது வாயை உணர்த்திற்று; ''ஆனனம் மலர்ந்ததில்லையாகும்'' என்பது, வாய்திறந்து ஆரவாரம் செய்யவில்லை என்ற பொருளைத்தரும். ''துயரல்'' என்பது வருத்தப்படாதே என்று பொருள்படும். இது அல் ஈற்று வியங்கோள் வினைமுற்று ஆகும்.

294. இனி ஒரு கணத்தின், எம்கோன் எழுந்தருள் தன்மை ஈண்டுப் பணிவரும் கண்ணின் நீயே பார்த்தி'' என்று உரைத்தான்; இப்பால், முனி தனது இடத்து வந்த முனி அம்கண்ணன், வண்ணக் குனிசிலைக் குரிசில், செய்தது இற்று எனக் குணிக்கலுற்றாம். (10328)

(கோன்-தலைவன்/இராமபிரான்; ஈண்டு-இங்கு; பணி-நீர்/கண்ணீர்; முனி-தாமரைமலர்; அம்-அழகிய; வண்ணம்-அழகு; குனி-வளைந்த;

குரிசில்-பெருந்தகையன்/ஆண்மைமிக்கவன்/இராமபிரான்; இற்று-இன்னது; குணித்தல்-கூறுதல்)

"இன்னும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் என்னுடைய தலைவனாகிய இராமபிரான் இங்கு எழுந்தருளப்போகின்ற நிலையை, மகிழ்ச்சியால் பெருகும் கண்ணீரையுடைய கண்களால் நீயே பார்த்திருப்பாயாக!" என்று அனுமன் கூறினான்; இந்தப்புறம் பரத்துவாசன் ஆசிரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்திருந்த, தாமரைமலர் போலும் கண்களையுடையவனும், அழகிய வளைந்த வில்லையுடையவனும், ஆண்மை மிக்கவனுமான இராம பிரான் செய்த செயல்கள் இன்னதுதான் என்று கூறத்தொடங்குவோம்" என்கிறான் கவிஞன்.

"கணம்" என்பது சுண்ணம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. ஒரு சிறு காலப்பொழுது. "பனிவரும் கண்" என்பது குளிர்ச்சி பொருந்திய கண்ணீர் பெருகும் கண்கள் என்று, தனது மகிழ்ச்சி மிக்க நிலையை விளக்குகிறான் என்க. "குணித்தல்" என்பது வளைத்தல் என்ற பொருளையும், குணித்தல் என்பது அளவிடுதல், மதித்தல், கூறுதல் என்ற பொருள்களையும் தரும்.

295. குகனும், பரத்துவாசன் ஆசிரமம் வந்து சேர்தல்

அருந்தவன் சுவைகள் ஆறொடு அமுது இனிது அளிப்ப, ஐயன் கருந்தடங் கண்ணியோடும், களைகணாம் துணைவரோடும், விருந்து இனிது அருந்தி நின்ற வேலையின், வேலைபோலும் பெருந்தடந் தானையோடும், கிராதர்கோன் பெயர்ந்து வந்தான்.

(10329)

(ஐயன்-இராமபிரான்; களைகண்-ஆதரவு/பற்றுக்கோடு; துணைவர்-நண்பர்கள்; வேலை-நேரம்/கடல்; கிராதர்கோன்-வேடர்தலைவன்/குகன்; பெயர்ந்து-புறப்பட்டு)

செயற்கரிய தவத்தை மேற்கொண்டிருப்பவனான பரத்துவாச முனிவன், சேனைகளுக்கெல்லாம் அறுசுவை நிறைந்த உணவுகளை இனிதாக அளித்திருக்க, இராமபிரான் கரிய பெரிய கண்களையுடைய சீதாதேவியோடும், தமக்கு ஆதரவு நல்கிய தன் நண்பர்களோடும், அறுசுவை உணவை உண்டு, இனிதாக இளைப்பாறி இருந்த சமயம், கடல்போன்ற தனது பெரிய சேனைகளோடு, வேடுவர் தலைவனான குகன், சிருங்கிபேரத்திலிருந்து புறப்பட்டு, இராமபிரானைக் காணும் பொருட்டு, பரத்துவாசன் ஆசிரமம் வந்து சேர்ந்தான்.

அறுசுவைகளாவன; இனிப்பு, உவர்ப்பு, கைப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு என்பனவாகும். "கிராதர்" என்ற சொல் வேடுவர்களைக் குறிக்கும்.

296. தொழுதனன்; மனமும் கண்ணும் துளங்கினன்; சூழஓடி
அழுதனன்; கமலம் அன்ன அடித்தலம் அதனின் வீழ்ந்தான்;
தழுவினன் எடுத்து மாப்பில் தம்பியைத் தழுவுமாபோல்;
“வழுஇலர், வலியர் அன்றோ மக்களும் மனையும்?” என்றான். (10330)

(துளங்குதல்-நடுங்குதல்/தடுமாறுதல்/ஒளிர்தலுமாம்; சூழ்தல்-
சுற்றுதல்; கமலம்-தாமரைமலர்; அடித்தலம்-திருவடிகள்; மனை-
மனைவி; வழுவினா-குறைவில்லாத; வலிமை-உடல்நலம்)

அங்கு வந்துசேர்ந்த குகன், முதலில் சேய்மையிலிருந்த இராம
பிரானைக் கைகளால் தொழுதுகொண்டே வந்தான்; அவனுடைய
மனமும் கண்களும் சற்று தடுமாறி நடுங்கலாயின; இராமபிரானை
வலமாகச்சுற்றிச்சுற்றி ஓடி அமுலானான்; இராமபிரானுடைய தாமரைமலர்
போன்ற திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான். அவ்வாறு வீழ்ந்த குகனை
எடுத்துத் தன் தம்பியைத் தழுவுவதுபோல மார்புறத் தழுவிக்கொண்டான்
இராமபிரான்; “உன்னுடைய மக்களும், மனைவியும் எந்தவிதக் குறையு
மில்லாது, உடல்நலத்தோடு இருக்கின்றனரா!” என்று பரிவுடன்
விசாரித்தான்.

குகன் தொழுதது சேய்மையிலிருந்து; அடித்தலம் வீழ்ந்தது அண்மை
யில் வந்தபிறகு; பிரிந்திருந்து நீண்ட ஆண்டுகளுக்குப் பின்சந்திப்பதனால்,
மனமும் கண்களும் துளங்கின என்பதாம். முன்பு கங்கைக்கரைவந்தபோது
குகனைத் தம்பியாக ஏற்றுக் கொண்டதையே இங்கே கவிஞன், “தம்பியைத்
தழுவுமாபோல்” என்று கூறுவதையும் நோக்குக. குகனது மக்கள்,
மனைவியைப் பற்றி இராமபிரான் முதலில் விசாரிப்பது அவனுடைய
எளிமைத் தன்மையை எடுத்துக்காட்டுகிறது என்க.

297. “அருள் உனது உளது நாயேற்கு; அவர் எலாம் அரிய ஆய
பொருள் அலர்; நின்னை நீங்காப் புணர்ப்பினால் தொடர்ந்து போந்து,
தெருள் தரும் இளைய வீரன் செய்வன செய்கலாதேன்;
மருள்தரு மனத்தினேனுக்கு, இனிது அன்றோ வாழ்வு மன்னோ?”
(10331)

(அவர்-மக்கள், மனைவி; அரிய-அருமையான; புணர்ப்பு-பிணிப்பு/
மனப்பற்று; போந்து-வந்து; தெருள்-தெளிவு; இளையவீரன்-
இலக்குவன்; மருள்-மருட்சி/மயக்கம்; அருள்-பெருங்கருணை)

குகன் இராமபிரானை நோக்கி “நாய்போன்ற அடியேனுக்கு உனது
பெருங்கருணை எப்போதும் நிறைந்திருக்கிறது; அதை எண்ணும்
பொழுது, என் மனைவி மக்கள் என்பவர்கள் எல்லாம் ஒரு
பொருட்டாகவே தெரியமாட்டார்கள்; உன்னைவிட்டு நீங்காத அன்புப்
பிணைப்பினால் உன்னையே விடாமல் தொடர்ந்து வந்து மெய்யுணர்வும்,

தெளிவும்பெற்ற இளையவீரனான இலக்குவன், உனக்குச் செய்த அடிமைத் தொண்டுகளை எல்லாம் என்னால் செய்யமுடியாது போயிற்றே; அத்தகைய மனமயக்கமும் அறியாமையும் கொண்ட மனத்தை உடைய எனக்கு இப்போது நான் வாழ்கின்ற வாழ்க்கை மிகமிக நன்றாக இருக்கிறது" என்று தன்னைத்தானே நொந்து கூறிக் கொள்ளுகிறான் குகன்.

"அருள்" என்பது பெருங்கருணையைக் குறிக்கும். இறைவனின் எளியனாம்தன்மை என்க; "இனிதன்றோவாழ்வு" என்பது குறிப்புச் சொல். எதிர்மறைப் பொருளைத்தரும்; என் வாழ்வு இனிதானதன்று என்பது பொருள்; "தந்தை, தாய், தமர், தாரம், மகவு என்ற இவையெல்லாம் சிந்தையிற் கூட்டம்" என்கிறது ஒரு தனிப்பாடல். "தாயே தந்தையென்றும், தாரமே கிளை, மக்கள் என்றும்" என்பது பெரியதிருமொழி. "மருள்" என்பது உண்மையல்லாதவற்றை உண்மை என்று நம்பும் மயக்க உணர்ச்சி என்க. இப்போது குகன் கூறிய இதே பொருள் பொதிந்த சொற்களை முன்பு பரதனும் கூறியுள்ளான் என்பதை நினைவிற்குக் கொண்டுவருக;

293. ஆயன பிறவும் பன்னி அமுங்குவான் தன்னை, "ஐய! நீ இவை உரைப்பது என்னே! பரதனின் நீ வேறு உண்டோ? போய் இனிது இருத்தி" என்ன, புளிஞர்கோன் இளவல் பொன்தாள் மேயினன் வணங்கி, அன்னை விரை மலர்த்தாளின் வீழ்ந்தான். (10332)

(ஆயன-அத்தகைய; பன்னுதல்-சொல்லுதல்; அமுங்குதல்-வருந்துதல்; புளிஞர்கோன்-வேடர்தலைவன்/குகன்; இளவல்-இலக்குவன்; பொன்-அழகு; விரை-நறுமணம்; தாள்-திருவடிகள்)

இவ்வாறாக இன்னும் பலவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு வருந்தி நிற்பவனான குகனைப் பார்த்து, இராமபிரான், "ஐயனே! நீ என்ன பேசுகிறாய்? இவ்வாறு பேசலாமா? எனக்கு பரதன் வேறு, நீ வேறா? இருவரும் ஒன்று போன்றவரல்லவா! உள்ளே சென்று மகிழ்வுடன் இருப்பாயாக!" என்றான். அதனைக் கேட்ட வேடுவர்தலைவனான குகன் அவனைவிட்டு விலகிச்சென்று இராமபிரானின் தம்பியாகிய இலக்குவனின் அழகிய பாதங்களில் பொருந்தி வணங்கி, பின்னர் உலகத்திற்கே அன்னையாக விளங்குகின்ற சீதாதேவியின் நறுமணம் கொண்ட தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

"பன்னுதல்" என்பது ஒன்றையே பலமுறை கூறுவது என்ற பொருளைத் தரும். என் கட்டளைப்படி பரதன் நந்திக்கிராமத்தில் இருந்து அரசாட்சி செய்ததுபோலவே, நீயும் என் கட்டளைப்படி சிருங்கிபேரத்தில் இருந்து அரசாட்சி செய்து வந்தாய். எனவே எனக்கு நீவேறு பரதன்வேறு அல்ல; இருவரும் ஒன்று போல்பவரே என்றான் இராமபிரான் என்பதாம்.

299. தொழுது நின்றவன நோக்கி, துணைவர்கள் தமையும் நோக்கி,
முழுதுணர் கேள்வி மேலோன் மொழிகுவான், "முழு நீர்க்கங்கை
தழுவு இருகரைக்கும் நாதன்; தாயினும் உயிர்க்கு நல்லான்;
வழுவுஇலா எயினர் வேந்தன்; குகன் எனும் வள்ளல்" என்றான். (10333)

(துணைவர்கள்-நண்பர்கள்; வழு-குற்றம்; எயினர்-வேடர்கள்;
முழு-நிறைந்த; மேலோன்-பெரியோன்)

அவ்வாறு தன்னை வணங்கி நின்றவனான குகனைப் பார்த்த கல்வி
கேள்விகளில் முற்றும் நிறைந்த, உயர்ந்த இராமபிரான், பின்னர் தனது
நண்பர்களான வீடணன், சுக்கிரீவன் முதலியவர்களை நோக்கி, "நிறைந்த
நீர்ப்பரப்பை உடைய கங்கையாற்றைத் தழுவி நிற்கும் இருகரைகளுக்கும்
இடையில் இருக்கும் நாடுகளுக்கு எல்லாம் இவன்தான் அரசன்; பிறர்க்கு
உதவி செய்வதில் தாயைப்போன்று அன்புடையவன்; நீதிநெறி தவறாத,
குற்றமற்ற வேடுவர் குலத்திற்குத் தலைவன்; இவன் பெயர் குகன்
என்பதாகும்; இவன் வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மைக்குணம்
கொண்டவன்" என்று அறிமுகப்படுத்துகிறான்.

அங்குப் புதிதாக வந்திருப்பவன் குகன். எனவே அவனைப் பற்றி
அறிந்துகொள்ள வீடணன், சுக்கிரீவன் முதலியோர் ஆவலாக
இருப்பார்கள் அல்லவா! எனவே அவர்களுக்குக் குகனைத் தானே
முன்வந்து அறிமுகப்படுத்தினான் என்பதாம்.

300. அண்ணல் அஃது உரைத்தலோடும், அரிசுலத்து அரசன் ஆதி,
நண்ணிய துணைவர் யாரும் இனிது உறத் தழுவி, நட்பார்,
கண்ணகல் ஞாலம் எல்லாம் கங்குலால் பொதிவான் போல"
வண்ண மால்வரைக்கும் அப்பால் மறைந்தனன் இரவி என்பான். (10334)

(அண்ணல்-இராமபிரான்; அரி-வானம்/குரங்கு; ஆதி-முதலாக;
நண்ணுதல்-பொருந்துதல்; நட்பார்-நட்புச்செய்து கொள்ளுதல்; இரவி-
சூரியன்; கண்அகல்-இடம்அகன்ற; ஞாலம்-உலகம்; கங்குல்-இருள்;
பொதிதல்-மூடுதல்/மறைதல்; வண்ணம்-அழகு; மால்-பெரிய;
வரை-மலை/மேருமலை)

அவ்வாறு பெருமைக்குரியவனான இராமபிரான் குகனைத் துணை
வர்கள் எல்லோர்க்கும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்ததும், குரக்கினத்
தலைவனான சுக்கிரீவன் முதலாக இராமபிரானை அடைக்கலமாக
வந்துசேர்ந்த நண்பர்கள் எல்லோரும், குகனைத் தன் நண்பனாகக் கருதி,
இனிதாக மனத்தாலும், உடலாலும் அணைத்து நட்புக் கொள்ள
லானார்கள்; அப்போது சூரியன் இந்த இடம் அகன்ற உலகம் எல்லா
வற்றையும் தனது இருப்பிழம்பால் மூடி மறைத்துவிடுபவன்போல,
அழகிய பெரிய மேருமலையின் அப்புறத்தே சென்று மறைந்தான்.

சூரியன் மறைந்ததும் இருள் பரவியது என்பது கருத்து.

301. அலங்கல் அம் தொடையினானும், அந்தியின் கடன்கள் ஆற்றி,
பொலங்குழை மயிலினோடு துயிலுற, புணரிபோலும்
இலங்கிய சேனைசூழ, இளவலும் எயினர் கோனும்
கலங்கலர் காத்து நின்றார்; கதிரவன் உதயம் செய்தான். (10335)

(அலங்கல்-அசைதல்; அம்-அழகிய; தொடை-தொடுக்கப்பட்ட மலர்
மாலை; அந்தி-மாலை; பொலன்-பொன்; குழை-காதணி/குண்டலம்;
மயில்-சீதாதேவி; எயினர்கோன்-வேடர்தலைவன்/குகன்; புணரி-கடல்;
இலங்குதல்-விளங்குதல்)

ஒழுங்கான, அசைகின்ற, அழகிய மலர்களால் தொடுக்கப்பெற்ற
மாலையணிந்தவனான இராமபிரான், மாலைநேரத்தில் செய்யவேண்டிய
சந்தியாவந்தனம் முதலிய நியமங்களை நிறைவேற்றிவிட்டு, பொன்னா
லான காதணிகளை அணிந்தவனும், மயில்போன்ற சாயலை உடைய
வருமான சீதாதேவியுடன் உறங்கவும், அப்போது இளவலான
இலக்குவனும், வேடர்தலைவனான குகனும், கடல்போல் பரவி
விளங்குகின்ற சேனைகள் சூழ்ந்து நிற்கவும், தாம் சற்றும் மனக்கலக்கம்
கொள்ளாது, இராமபிரானையும், சீதாதேவியையும் பாதுகாத்து நின்றனர்;
அந்தச் சமயத்தில் சூரியன் தோன்றலானான்.

"அலங்கல்" என்ற சொல் பொதுவாக மாலை என்ற பொருளைத்
தருமேனும், இங்கு அசைகின்ற என்ற பொருளைத் தந்து நின்றது. இதே
போலக் குகனும் இலக்குவனும் கங்கைக் கரையில் இராமபிரானையும்
சீதாதேவியையும் காத்துநின்ற நிகழ்ச்சி இங்கு நினைவுக்கு வரவேண்டும்.
அங்கே குகனே "கங்குல் எல்லை காண்பளவும் நின்றான்; இமைப்பிலன்
நயனம்" என்று இலக்குவனைப் பற்றிக் கூறியதால், குகனும் இரவு
முழுவதும் தூங்காது விழித்து நின்று காவல் செய்தான் என்பது
பெறப்படுகிறது. அதுபோல இங்கும் பரத்துவாசன் ஆசிரமத்தில்
இருவரும் துயிலுறாது கலங்காது காத்து நின்றனர் என்பதாம். மாலைக்
கடன்களை சந்தியா உபாசனை என்னும் நித்திய கருமங்கள் என்கிறது
வடமொழி. நித்தியக் கடன்கள் மூன்று வகைப்படும். அவை நித்யம்,
நைமித்யம், காமியம் என்பனவாம். பொதுவாகப் பெண்களின் கண்களை
மானின் கண்களுக்கும், அவர்களின் சாயலை மயிலின் சாயலுக்கும்
உவமிப்பது கவிமரபு. "விழியால் பிணையாம்; விளங்கு சாயலால்
மயிலாம்" என்பது திருக்கோவையார்.

302. கதிரவன் உதிப்ப, காலைக்கடன் கழித்து, இளவலோடும்
அதிர் பொலன் கழலினான் அவ் அருந்தவன் தன்னை ஏத்தி,
விதி தரு விமானம் மேவி, விளங்கு இழையோடும், கொற்றம்
முதிர்ந்தரு கருணையோடும், முனி மனம் தொடர்ப்போனான். (10336)

(அதிர்தல்-ஒலித்தல்; ஏத்துதல்-துதித்தல்/வணங்குதல்; இழை-அணி கலன்கள்; கொற்றம்-வெற்றி; விதி-பிரமதேவன்; தொடர்தல்-பின்பற்றிச் செல்லுதல்; விளங்குதல்-ஒளிவீசுதல்; கருணை-பேரருள்)

சூரியன் தோன்றவும், ஒலிக்கின்ற பொன்னாலாகிய வீரக்கழல்களை அணிந்தவனான இராமபிரான், காலைக் கடன்களை முறைப்படி முடித்துவிட்டு, செய்தற்கரிய தவத்தைச் செய்து கொண்டிருப்பவனாகிய பரத்துவாச முனிவனை வணங்கி, விடைபெற்றுக் கொண்டு, பிரம தேவனால் குபேரனுக்குத் தரப்பட்ட விமானத்தில் இளவல் இலக்குவ னோடும், ஒளிவீசுகின்ற அணிகலன்களை அணிந்துள்ளவளுமான சீதாதேவியோடும், வெற்றியோடும், மிகுந்த பேரருளோடும், பரத்துவாச முனிவனின் மனம் தன்னையே பின் தொடர்ந்துவர, அயோத்தி நோக்கிச் செல்லலானான்.

புட்பக விமானம் முதலில் பிரமதேவனால் குபேரனுக்குத் தரப்பட்டது. அதை இராவணன் திக்குவிஜயத்தின்போது குபேரனிடமிருந்து கைப்பற்றிக் கொண்டான்; அந்த விமானத்தில்தான் இப்போது எல்லோரும் ஏறி அயோத்தி நோக்கிச் செல்லுகிறார்கள் என்பதாம்.

303. தாவி வான் படர்ந்து, மானம் தடையிலாது ஏகும் வேலை,
தீவிய கன்னி ஆகிச் செருக்கிய காமச் செவ்வி,
ஒவியம் உயிர் பெற்றென்ன, உம்பர்கோன் நகரும் ஒவ்வா,
மாயில் அயோத்தி சூழும் மதில்புறம் தோன்றிற்று அன்றே! (10337)

(வான்-விண்; ஏகுதல்-செல்லுதல்; தீவிய-இனிய; காமம்-விருப்பம்; செவ்வி-அழகு; ஒவியம்-சித்திரம்; உம்பர்கோன்-தேவர் தலைவன்/ இந்திரன்; நகர்-அமராவதி; ஒவ்வா-நிகராகாத; மா-அழகு; இயல்தல்- பொருந்தியிருத்தல்; மானம்-விமானம்/புட்பகம்; தடை-இடையூறு; கன்னி-அழியாத தன்மை; தோன்றும்-தென்படுதல்; படர்தல்-பறத்தல்)

அவர்கள் அவ்வாறு ஏறிய புட்பக விமானம் மேலே கிளம்பி விண்ணில் எந்த இடையூறும் இல்லாது விரைந்து பறந்து செல்லும்போது, இனிய கன்னித் தன்மையுடையதும், களிப்புக் கொண்டதும், எல்லோராலும் விரும்பத்தக்கதும், ஒவியமே உயிர் பெற்று எழுந்துவந்தது போன்ற அழகுடையதும் தேவர் தலைவனான தேவேந்திரனது அமராவதி நகரமே ஒப்பாகாது என்று கூறும்படியானதுமான அயோத்தி மாநகரத்தினைச் சூழ்ந்து நிற்கின்ற புறமதில்கள் கண்களில் தென்படலாயின.

“கன்னி” என்பது அழியாத தன்மையைக் குறிக்கும். இங்கு யாராலும் கைப்பற்றமுடியாத அயோத்தி நகரம் என்ற பொருளைத் தரும்; எல்லோரும் அவ்வூரில் வாழவே விரும்புவதால் அது களிப்புமிக்க நகரமாகும்; ஒவியமே உயிர் பெற்று வந்தது போன்ற அழகான வடிவமைப்புக் கொண்ட நகரமாகும்; தேவர் தலைவனான

தேவேந்திரனது நகரமான அமராவதி நகரம்கூட இந்நகருக்கு ஒப்பாகாது. என்று அயோத்தியின் மிகுந்த சிறப்புக்களைக் கூறினார் என்க. "கன்னியர் அல்குல் தடம் என யார்க்கும் படிவரும் காப்பினதாகி" என்பதும் "அவ்வுலகத்தோர் இழிவதற்கு அருத்தி புரிகின்றது அயோத்தி மாநகரம்" என்பதும் "அங்கண்மா ஞாலத்து அந்நகர் ஒக்கும் பொன் நகர் அமரர் நாட்டு யாதோ?" என்பதும் நகரப்படலப் பாடல்கள்.

304. பொன்மதில் கிடக்கை சூழப் பொலிவுடை நகரம் தோன்ற,
நன் மதிக்கிழவர் தம்மை நோக்கிய ஞானமூர்த்தி,
"சொல் மதித்து ஒருவராலும் சொல்ப்படா, அயோத்தி தோன்றிற்று"
என்னலும் கரங்கள் கூப்பி எழுந்தனர், இறைஞ்சி நின்றார். (10338)

(கிடக்கை-இடம்/இருப்பிடம்; கிழவர்-உரிமையுடையவர்கள்/நண்பர்கள்; மூர்த்தி-திருஉருவம்; மதித்தல்-எண்ணுதல்/நினைத்தல்; கூப்புதல்-குவித்தல்)

பொன்னாலாகிய மதில்களால் சூழப்பெற்றுப் பொலிவுற்றுத் திகழும் அயோத்தி மாநகரம் கண்களில் தென்பட, நல்ல மதிநுட்பம் வாய்ந்த தம் நண்பர்களை நோக்கி ஞானமே வடிவானவனான இராமபிரான் "யாராலும் இது இப்படிப்பட்ட நகரம் என்று எண்ணிப் புகழ்ந்து, அதன் தன்மையைச் சரிவர வரையறுத்துச் சொல்லமுடியாத மிக்க சிறப்பினையுடைய அயோத்தி மாநகரம் கண்ணில் தெரிகிறது பாருங்கள்" என்று கூறியதும், அவர்களனைவரும் எழுந்து நின்று தங்கள் கரங்களைத்தலைமேல் குவித்து வணங்கி நின்றார்கள்.

"ஞானமூர்த்தி" என்பது ஞானமே வடிவானவனான இராமபிரானைக் குறிக்கும். "மதித்தல்" என்பது நினைத்தல் என்று பொருள்படும்; நண்பர்கள் எல்லோரும் கரங்கள் கூப்பி எழுந்து வணங்கியதற்குக்காரணம்; ஒன்று இந்த அயோத்தி மாநகரம்தான் ஞானமூர்த்தியான இராமபிரான் அவதரித்த நகரம்; இரண்டு இது முக்தி தரும் ஏழு நகரங்களுள் முதன்மையானது; மூன்று இராமபிரான் அரசு வற்றிருக்கும் நகரம். அதுவே அவர்கள் வழிபடுவதற்கு ஏற்ற திருக்கோயிலாகும் என்பதாம்.

305. புட்பக விமானம் தரையிறங்குதல்

அன்னது ஓர் அளவையின், விசும்பின் ஆயிரம்
துன் இருங் கதிரவர் தோன்றினார் என,
பொன் அணி புட்பகப் பொருடில் மானமும்,
மன்னவர்க்கு அரசனும், வந்து தோன்றினார். (10339)

(அளவை-சமயம்; விசும்பு-ஆகாயம்; துன்னுதல்-நெருங்குதல்; இரும்-பெரிய/பெருமைஉடைய; அணிதல்-புனைதல்/அலங்கரித்தல்;

பொருடில்-ஒப்பற்ற; மானம்-விமானம்; அணி-அழகிய; மன்னவர்க்கு அரசன்-சக்கரவர்த்தி/இராமபிரான்)

அப்போது, ஆகாயத்தில் ஒரேசமயத்தில் பெருமையுடைய ஆயிரம் சூரியர்கள் நெருங்கித் தோன்றினாற்போல, பொன்னாலானதும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், அழகியதுமான, புட்பகம் என்னும் தன்னிகரற்ற விமானமும் அதில் வீற்றிருக்கும் சக்கரவர்த்தியாகிய இராமபிரானும் அனுமன் கண்களுக்கு எதிரே வந்து தோன்றினர்.

“விசம்பின் ஆயிரம் துன் இருங்கதிரவர் தோன்றினால் என” என்பது இல்பொருள் உவமை. ஆகாயத்தில் ஒரே நேரத்தில் ஆயிரம் சூரியர்கள் தோன்றுவது என்பது நிகழாநிகழ்ச்சி. எனவே இவ்வுமையை இல்பொருள் உவமை எனக்கொள்க. “பொருடில் மானம்” என்று ஒரு அஃறிணைப் பொருளையும், “மன்னவர்க்கு அரசனும்” என்று ஒரு உயர்திணைப் பொருளையும் சேர்த்து, “தோன்றினார்” என உயர்திணை முடிவுகொண்டு கூறி இருப்பதை நுனித்து உணர்க. “திணையால் பொருள்பல விரவின சிறப்பினும், மிகவினும், இழிவினும் ஒரு முடிவினவே” என்பது நன்னூல். “ஆயிரம் கதிரவர் என்பதை எண்ணுப் பொருளில் கொள்ளாது பல என்னும் பொருளில் பலசூரியர்கள் நெருங்கித் தோன்றினர் என்று பொருள் கொள்ளுவதே பொருந்தும்.

306. “அண்ணலே! காண்டியால், அலர்ந்த தாமரைக்
கண்ணனும், வானரக் கடலும், கற்புடைப்
பெண் அருங்கலமும், நின் பின்பு தோன்றிய
வண்ணவில் குமரனும், வருகின்றார்களை” (10340)

(அண்ணல்-பெருமைமிக்கவன்/பரதன்; அலர்தல்-மலர்தல்;
கலம்-அணிகலன்; வண்ணம்-அழகு; காண்டி-காண்பாயாக)

அனுமன்பரதனைநோக்கி, “பெருமைக்குரியவனே! பரத! அன்றலர்ந்த செந்தாமரை மலர்போலும் கண்களையுடையவனான இராமபிரானும், கடல்போன்று மிகுந்த வானரச்சேனையும், கற்புடைப் பெண்டிர்க் கெல்லாம் அருமையான அணிகலனாகத் திகழும் சீதாதேவியும், உனக்குப் பின்னால் தோன்றிய அழகிய வில்லை ஏந்திய உன் தம்பி இலக்குவனும், அவ்விமானத்தில் அமர்ந்து வருகின்றார்கள். அவர்களை நீயே உன் கண்களால் காண்பாயாக” என்றான்.

“வானரக்கடல்” என்பது உருவகம். வானரச்சேனையை அதன் பரப்பு நோக்கிக் கடல் என உருவகித்தார் என்க.

307. “ஏழ் இரண்டாகிய உலகம் ஏறினும்,
பாழ் புறம் கிடப்பது, படி இன்றாயது, ஓர்
சூழ் ஒளி மானத்துத் தோன்றுகின்றனன்
ஊழியான்” என்று கொண்டு, உணர்த்தும் காலையே (10341)

(பாழ்புறம்-வெற்றிடம்; கிடப்பது-எஞ்சியிருப்பது; படி-தன்மை; ஓர்-ஒப்பற்ற; சூழ்தல்-பரவியிருத்தல்; மானம்-விமானம்; ஊழியான்-இராமபிரான்; காலை-பொழுது/சமயம்; உணர்த்துதல்-தெரிவித்தல்; படி-ஒப்பு/சமானம்) (குளகப்பாடல்)

அனுமன் பரதனை நோக்கி, "இந்த ஈரேழு பதினான்கு உலகத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் ஒருசேர ஏறினாலும் இன்னும் வெற்றிடம் கிடக்கிறது என்று சொல்லும்படியான பரப்பினைக் கொண்டதும், தனக்கு ஒப்பு வேறேதும் இல்லாததும், ஒப்பற்ற ஒளிபொருந்தியதுமான இந்தப் புட்பக விமானத்தில், ஊழியிறுதிக்காலத்திலும் நிலைபெற்றருப்பவனும் அழியாத தன்மை கொண்டவனுமான இராமபிரான் தோன்றுகிறான் பார்" என்று தெரிவிக்கும் சமயம் - பாடல் தொடர்கிறது.

"உலகம்" என்பது இடவாகுபெயராய் உலகத்தில் உள்ள மக்களைக் குறிக்கும்; "பாழ்புறம்" என்பது ஒரு அருமையான சொல்லாட்சி; வெற்றிடம் என்பது பொருள்; "ஊழியான்" என்பது ஊழிக்காலத்தும் அழியாத தன்மைபடைத்த இராமபிரானைக் குறிக்கும். ஊழியிறுதிக் காலத்தில் இவ்வுலகைக் கடல் பொங்கி அழிக்கும் என்பதும், அப்போது மூலமுதற்கடவுளான திருமால் மட்டுமே இவ்வண்ட சராசரங்களில் உள்ள உயிரினங்கள் அனைத்தையும் தன் வயிற்றுக்குள் அடக்கி, ஒரு ஆலிலை மேல் குழந்தை வடிவில் அறிதுயில் கொண்டு காத்திருப்பவன் என்பதும் நாம் காப்பியத்தில் பல இடங்களில் கண்டுவந்த ஒரு புராணக்குறிப்பு.

308. பொன்னொர் மேருவின் பொதும்பில் புக்கது ஓர்
மின் ஒளிர் மேகம்போல் வீரன் தோன்றலும்,
அந்நகர் ஆர்த்த பேர் ஆர்ப்பு, இராவணன்
தென்னகர்க்கு அப்புறத்து அளவும் சென்றதால். (10342)

(பொதும்பு-சோலை/குகை; வீரன்-இராமபிரான்)

பொன்னைப் போன்ற மிகுந்த ஒளிவீசும் பொன்மயமான மேரு மலையின் ஒரு குகைக்குள் நுழைந்து செல்லுகின்ற மின்னலின் ஒளிக் கீற்றுப்போல ஒளிபெற்று விளங்கும் சீதாதேவியும் மேகம் போல்வனான, வீரனான இராமபிரான் புட்பகவிமானத்தில் தோன்றுவது தெரிந்ததும், அவனை எதிர்நோக்கிக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் அயோத்தி மாநகர மக்கள் எழுப்பிய மகிழ்ச்சிப் பேரரவாரம், இராவணன் ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கின்ற தென்திசையில் உள்ள இலங்கை மாநகரத்திற்கு அப்புறம்கூடச் சென்று ஒலித்தது.

மேருமலை புட்பக விமானத்திற்கும், மேகம் இராமபிரானுக்கும் உவமைகள்; "பொதும்பு" என்ற சொல் பொதுவாகச் சோலையைக் குறிக்கும் என்றாலும், இங்கே மரங்கள் அடர்ந்த குகையைக் குறித்தது எனக்கொள்க. வடகோடியில் அயோத்தியில் எழுந்த மகிழ்ச்சிப்

பேராரவாரம் தென்கோடி இலங்கை நகருக்கும் அப்பால் கேட்டது என்பது உயர்வுநவிரசி எனக்கொள்க.

309. பரதன் இராமபிரானைக் காணுதல்

ஊனுடை யாக்கை விட்டு உண்மை வேண்டிய
வானுடைத் தந்தையார் வரவு கண்டென,
காணிடைப் போகிய கமலக் கண்ணனை,
தானுடை உயிரினை, தம்பி நோக்கினான்.

(10343)

(யாக்கை-உடம்பு; வேண்டுதல்-விரும்புதல்; கான்-காடு; ஊன்-மாமிசம்/சதை; உண்மை-சத்தியம்/வாய்மை)

என்றும் நிலைபெறுவதாகிய சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே, இந்த அழிந்துபோகும் இயல்புடைய மாமிசப் பிண்டத்தினாலான உடம்பை நீக்கி உயிர் துறந்து, வானுலகு சென்ற சத்தியவந்தனான தன் தந்தை தசரதனே வந்ததுபோல, பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் சென்று திரும்பி வருகின்றவனும், தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த கண்களையுடையவனும், தன்னுடைய உயிருக்கும் மேலானவனுமான இராம பிரானை, அவன் தம்பி பரதன் தன் கண்களால் பார்த்தான்.

"வாய்மையும் மரபும் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல்" தசரதன் என்பது நாம் முன்பு கண்டு வந்ததே. தமையன் தந்தைக்கு ஒப்பானவன் என்பது ஒரு வழக்குச்சொல்; அதுபோல இராமபிரான் வருகையைத் தன் தந்தை தசரதனே வருவதுபோல எண்ணிப் பார்த்தான் பரதன் என்பதாம்; முன்பும் பரதன் இராமபிரானைச் சித்திரகூடத்தில் கண்டபொழுதும், கவிஞன் இதுபோலவே "இறந்தனன் தாதையை எதிர் கண்டென்னவே" என்று கூறியுள்ளதையும் நினைக. "ஜேஷ்டப் பிராதா, பிதிர்சமகா" என்பது வடமொழி. பிராதா-தமையன்; பிதிர்-தந்தை; இராமபிரான் பரதனுக்கு உயிர்போன்றவன் என்பது முன்பும், "எந்தையும், ஆயும், எம்பிரானும், எம்முனும், அந்தம்இல் பெருங்குணத்து இராமன்" என்று பரதனே கூறியிருப்பதையும் இங்கு நினைக.

310. கெட்ட வான்பொருள் வந்து கிடைப்ப, முன்பு தாம்

பட்ட வான் படர் ஒழிந்தவரின் பையுள் நோய்
சுட்டவன், மானவன் தொழுதல் உன்னியே,
விட்டனன் மாருதி சுரத்தை, மேன்மையான்.

(10344)

(கெடுதல்-தொலைந்துபோதல்/இழந்துபோதல்; வான்-சிறந்த/பெரிய; வான்படர்-பெருந்துன்பம்; ஒழிதல்-நீங்குதல்; பையுள்-துன்பம்; மானவன்-மனுக்குலத்தில் தோன்றியவன்/இராமபிரான்; உன்னுதல்-நினைத்தல்; சுடுதல்-ஒழிதல்/நீங்குதல்; படுதல்-அனுபவித்தல்)

முன்பு ஒருகாலத்தில் தொலைந்துபோன ஒரு சிறந்த உயர்ந்த பொருள் நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் கிடைக்கப் பெற்றால், முன்பு தாம் அனுபவித்த பெருந்துன்பங்களெல்லாம், நீங்கிப்போவதுபோல, முன்பு மனுகுலத்தவனாகிய இராமபிரானைப் பிரிந்த பின்னர், இப்பொழுது அவனை நேருக்குநேர் கண்டதனால், முன்பு தாம் கொண்ட தீர்க்கமுடியாத பெருந்துன்பம் நீங்கப்பெற்றவனும், நற்குணங்கள் அமையப்பெற்ற மேன்மையுடையவனுமான பரதன், இதுகாறும் தான் பற்றியிருந்த அனுமனின் கரங்களைச் சற்று நெகிழவிட்டான்.

"கெட்ட" என்ற சொல் தொலைந்த என்ற பொருளில் இன்றும் பல மாவட்டங்களில் பயன்படுத்தப்படுவதைக் காணலாம். "பழந்தனம் இழந்தனபடைத்தவரை ஒத்தான்" என்னும் சுந்தரகாண்ட வரிகளும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தகும். "சுடுதல்" என்பது அறவே வேரோடு நீக்குதல் என்ற பொருளைத்தரும். வேறுபுத்து அதில் வெந்நீரும் விடுதல் என்ற வழக்குச் சொல்லை நினைக. "ஆங்காரம் உள்ளடக்கி, ஐம்புலனைச் சுட்டெரித்து" என்பது தாயுமானவரின் பராபரக் கண்ணி. "மானவன்" என்பது மனுகுலத்தில் தோன்றியவன் என்று இராமபிரானைக் குறிக்கும்; "பையுள் நோய்" என்பது தீர்க்கமுடியாத பெருந்துன்பம், பெரும் பிணி என்ற பொருளைத்தரும்; பொதுவாக உள்ளம் துக்கத்தில் இருக்கும் பொழுது அருகில் உள்ளவர்கள் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு ஆறுதல் தேடிக் கொள்வது மனித இயல்பு. அதற்குப் பரதனும் விதிவிலக்கல்ல; ஆனால் இவ்வளவு நேரமும் பரதன் அனுமன் கைகளைப் பற்றியிருந்ததாக வான்மீகத்தில் பேசப்படவில்லை; "பட்ட" என்பது அனுபவித்த என்ற பொருளைத்தரும். படிப்பதால் வருவது படிப்பறிவு; படுவதால் வருவது பட்டறிவு என்றும் கூறுவதுண்டு. "படமுடியாது இனித்துயரம், படமுடியாது அரசே பட்டதெல்லாம் போதும்" என்பது திருவருட்பா.

311. அக்கணத்து அனுமனும், அவன் நின்றுஎகி, அத்

திக்குறு மானத்தைச் செவ்வன் எய்தி, அச்

சக்கரத்து அண்ணலைத் தாழ்ந்து, முன் நின்றான்,

உக்கு உறு கண்ண நீர், ஒழுகும் மாப்பினான்.

(10345)

(அவண்-அவ்விடம்; மானம்-விமானம்; செவ்வன்-நேரே; தாழ்தல்-வணங்குதல்; உக்குஉறுதல்-பெருகுதல்; திக்கு-வின்/வடதிசை)

பரதன்தன் கைகளை நெகிழவிட்டதும், அனுமனும் அங்கிருந்து நீங்கிச் சென்று வானத்தில் வந்து கொண்டிருக்கின்ற அந்தப் புட்பக விமானத்தை நேராகச் சென்றடைந்து, அதில் வீற்றிருக்கின்ற அந்த ஆணைச் சக்கரத்தை உடையவனும், சக்கராயுதத்தை உடைய திருமாலின் அவதாரமுமான பெருமைக்குரிய இராமபிரானை அடைந்து பணிந்து வணங்கி, தனது கண்களினின்றும் வழிகின்ற உவகைக் கண்ணீர் மார்பெல்லாம் வழிந்தோடும் வண்ணம், இராமபிரான் முன் சென்று நின்றான்.

“திக்கு” என்பது இங்கு வானத்தைக் குறிக்கும். வானமும் ஒரு திக்காகவே கருதப்படும்; “கண்ணநீர்” என்பது கண்ணிலிருந்து பெருகும் கண்ணீரைக் குறிக்கும். இங்கே அது உவகைக் கண்ணீர்-ஆனந்த பாஷ்பம் என்க.

312. அனுமன் இராமபிரானிடம் நிகழ்ந்தன கூறுதல்

“உருப்பு அவிர் கனலிடை ஒளிக்கலுற்ற அப்
பொருப்பு அவிர் தோளனைப் பொருந்தி, நாயினேன்,
திருப்பொலி மாற்ப! நின்வரவு செப்பினேன்,
இருப்பன ஆயின, உலகம் யாவையும்” (10346)

(திரு-திருமகள்; உருப்பு-வெப்பம்/வெம்மை; அவிர்தல்-விளங்குதல்; ஒளித்தல்-மறைத்தல்; பொருப்பு-மலை; அவிர்-ஒத்த/போன்ற; பொருந்துதல்-அடைதல்; பொலிதல்-திகழ்தல்)

அனுமன் இராமபிரானை நோக்கி, “திருமகள் திகழ்கின்ற மாப்பினை உடையவனே! இராம! வெப்பம் மிக்க நெருப்பினை மூட்டி அதனில் தீக்குளித்துத் தன்னை மாய்த்துக்கொள்ளத் தொடங்கிய அந்த மலை போலும் தோள்களையுடைய பரதனை அடைந்து, நாயினும் கடைப் பட்டவனான நான் உன்னுடைய வருகை பற்றித் தெரிவித்தேன். அதனைக் கேட்டுப்பரதன், தான்தீ மூழ்கி உயிர்துறப்பதைத் தவிர்த்தான். எனவே இந்த உலகத்து மக்கள் எல்லோரும் அவனுடன் சேர்ந்து மடிந்துபோகாது, உயிருடன் நிலைபெற்று இருக்கின்றனர்” என்றான்.

“உருப்பு” என்பது நமக்குப் புதியசொல். வெம்மை, வெப்பம் என்ற பொருளைத்தரும். இதேபோலக் கோசலை “புண்ணியம் என்னும் நின்னுயிர் போயினால், மண்ணும், வானும், உயிர்களும் வாழுமோ?” என்று கேட்டதையும் இங்கு ஒப்பு நோக்குக.

313. இராமபிரான் அனுமனைப் புகழ்தல்

“தீவினை யாம் பல செய்ய, தீர்வுஇலா
வீவினை முறைமுறை விளைவ, மெய்ம்மையாய்!
நீ அவை துடைத்து நின்று, அளிக்க நேர்ந்ததால்;
ஆயினும் அன்பினாய்! யாம் செய் மாதவம்” (10347)

(ஆய்-தாய்; தீர்தல்-நீங்குதல்; துடைத்தல்-போக்குதல்; அளி-கருணை; வீதல்-சாதல்; அளித்தல்-காப்பாற்றுதல்)

இராமபிரான் அனுமனை நோக்கி “வாய்மைமிக்கவனே! தாயினும் மிகுந்த அன்பு பாராட்டுபவனே! அனும! நாங்கள் மிகப்பல தீங்குகள் செய்துள்ளோம்; அவற்றிற்கெல்லாம் ஒரு முடிவேயில்லை; அவற்றின்

பயன் எங்களைவிட்டு நீங்கவேயில்லை; அதனால் விளைந்த பயனாகிய தீவினையால் நாங்கள் பலமுறை இறந்துபடும் நிலை நேர்ந்தது; ஆனால் நாங்கள் முற்பிறப்பில் செய்த சிறந்த தவத்தின் பயனால், நீ எங்கள் முன் தோன்றி, எங்களுக்கு நேர்ந்த இழுக்குகளையெல்லாம் போக்கி, எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டி வந்தது. அது நாங்கள் செய்த பெருந்தவப்பயனாகும்" என்கிறான்.

சீதாதேவியை அசோகவனத்தில் தற்கொலை செய்து கொள்ளாமல் தடுத்து நிறுத்தியதும், இலக்குவன் பிரமாஸ்திரத்தால் கட்டுண்டபோது அவனை அக்கட்டினின்றும் காப்பாற்றியதும், பின்னர் இராவணன் வேலெறிந்தபோது மயங்கி விழுந்த இலக்குவனை மருத்துமலை கொண்டு வந்து காப்பாற்றியதும், இப்போது பரதன் தீக்குளிக்காமல் எரியைக் கரியாக்கியதும் ஆகிய இச்செயல்களால் அனுமன் இவர்கள் எல்லோருடைய உயிரையும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தில் காப்பாற்றி இருக்கிறான். எனவேதான் "வீவினை முறைமுறை விளைவ, நீ அவை துடைத்து அளிக்க நேர்ந்ததால்" என்றார் என்க. தாம் இறக்கத் துணிந்ததற்குத் தீவினை காரணமானதுபோல, தாம் உயிருடன் இருப்பதற்கு மாதவம் காரணமாய் இருந்தது என்று கூறும் நயம் நோக்குக. இராமபிரான், சீதாதேவி, இலக்குவன், பரதன் ஆகிய காப்பியத்தின் முக்கிய பாத்திரங்களையெல்லாம் காப்பாற்றிய பெருமைக்குரியவன் அனுமன் என்பதை நினைவிற் கொள்ளவேண்டும். "முறைமுறை" என்ற அடுக்கு பலமுறை என்று பன்மை குறித்து நின்றது.

314. என்று உரைத்து, அனுமனை இறுகப் புல்லினான்;

"ஒன்று உரைத்து இறுப்பது என், உனக்கும் எந்தைக்கும்,
இன்றுணைத் தம்பிக்கும், யாப்க்கும்?" என்றான்,
குன்று இணைத்தன உயர்குவவத் தோளினான்.

(10348)

(குவவு-திரண்ட; இறுப்பது-முடிப்பது; புல்லுதல்-தழுவிக்கொள்ளுதல்; ஆய்-தாய்/கோசலை)

என்கூறி, இரண்டு மலைகளை இணைத்தாற்போன்று உயர்ந்த, திரண்ட தோள்களையுடையவனான இராமபிரான் அனுமனை நோக்கி, "கைம்மாறு கருதாது எங்களுக்கு உதவிய உன்னைப் பற்றியும், வாய்மையும் மரபும் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளலாகிய என் தந்தை தசரதச் சக்கரவர்த்தி பற்றியும், என்னுடன் கூடவே அல்லும்பகலும் எனக்குத் துணையாக இருந்து தூய தொண்டாற்றிய என்னுடைய தம்பி இலக்குவன் பற்றியும், என்னைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கிய என் தாய் கோசலை பற்றியும் புகழ்ந்து ஒரே வார்த்தையில் நன்றி சொல்லிவிட முடியுமா? என்னால் எவ்வாறு முடியும்!" என்று வினவி, அனுமனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டான்.

இங்கே இராமபிரான் அனுமனைத் தன் தாய், தந்தை, தம்பியரோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுவதை நினைந்து மகிழ்க.

315. பரதன் வந்து காணுதல்

ஈடு உறு வான்துணை இராமன் சேவடி
குடிய சென்னியன், தொழுத கையினன்,
ஊடு உயிர் உண்டு என, உலர்ந்த யாக்கையன்,
பாடு உறு பெரும் புகழ்ப் பரதன் தோன்றினான். (10349)

(ஈடு-பெருமை; வான்-சிறந்த; சேவடி-பாதுகை/திருவடிநிலை;
சென்னி-தலை; ஊடு-உள்ளே; உலர்ந்த-வற்றிப்போன; யாக்கை-உடம்பு;
பாடு-சிறப்பு/பெருமை)

விமானம் தரையிறங்கும் சமயம், எல்லோராலும் புகழ்ந்து பாராட்டத் தக்கவனான பரதன், பெருமை பொருந்திய வீடுபேறு பெறுதற்குத்துணை நிற்பவனான இராமபிரானின் திருவடி நிலைகளைத் தலையில் குடிக்கொண்டும், அவனைத் தொழுது கூப்பிய கைகளோடும், அவன் உடலில் உயிர் இருக்கிறதா இல்லையா என்று காண்பவர்கள் கருதுமாறு வற்றிய உடம்பைக் கொண்டவனாகவும் இராமபிரான் முன் தோன்றினான்.

இங்கே "சேவடி" என்பது இராமபிரானது திருவடி நிலைகளை - பாதுகைகளைக் குறிக்கும்.

316. தோன்றிய பரதனைத் தொழுது, தொல்அறச்
சான்றென நின்றவன் "இளைய தம்பியை,
வாஸ்தொடர் பேரரசு ஆண்ட மன்னனை,
ஈன்றவன் பகைஞனைக் காண்டி ஈண்டு" எனா. (10350)

(தொல்-பழமையான; காண்டி-காண்பாயாக; வான்-வானவர்; ஈண்டு-இப்பொழுது)

மிகப்பழமையான அறம் சார்ந்த நீதிநெறி முறைகளுக்கே ஒரு வழி காட்டி என்று பெருமையுடன் விளங்கியவனான அனுமன், அப்பொழுது அங்கே வந்துசேர்ந்த பரதனை வணங்கி, இராமபிரானிடம் "உன்னுடைய நேர் இளையவனானவனும், வானுலகத்தோடு தொடர்புடைய கோசல நாட்டின் பெரும் அரசாட்சியைச் சீரும் சிறப்புமாகச் செய்துவந்த மன்னவனும், தன்னைப் பெற்றெடுத்ததாய்கைகேயியின்கருத்துக்களுக்கு மாறுபட்டு அவளுடன் பகைமை கொண்டவனுமான பரதனை இப்பொழுது இங்கு காண்பாயாக" என்றான்.

"வான்தொடர் பேரரசு" என்பது வானுலகத்து இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் கோசல நாட்டு மன்னர்களையே தங்களுக்கு உறுதுணையாக எப்போதும் கருதி, அவர்களுடன் இடைவிடாது தொடர்பு கொண்டிருக்கும் தன்மையைக் குறித்தது. "இளைய தம்பி" என்பது நேராக அவனுக்கு அடுத்தவனான தம்பி என்று பரதனைக் குறிக்கும். கைகேயிக்குப் பரதன் பகைவன் அல்லன்; அவளுடைய கருத்துக்களை செய்கைகளை அவன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. எனவே அவளது கருத்துக்களோடு உடன்படாது மாறுபட்ட கருத்துக் கொண்டவன் என்றுதான் பொருள் கொள்ளவேண்டுமேயன்றி, பரதன் கைகேயிக்குப் பகைஞன் என்று நேர்பொருள் கொள்ளக்கூடாது.

317. காட்டினன் மாருதி, கண்ணின் கண்ட அத்
தோட்டு அலர் தெரியலான் நிலைமை சொல்லுங்கால்,
ஓட்டிய மானத்துள் உயிரின் தந்தையார்
கூட்டு உருக் கண்டன்ன தன்மை கூடினான். (10351)

(தோடு-இதழ்; தெரியல்-மலர்மாலை; மானம்-விமானம்; கூடுதல்-அடைதல்; ஓட்டுதல்-செலுத்துதல்)

அங்கு நின்ற பரதனை அனுமன் இராமபிரானுக்குக் காட்டினான்; பரதனைக்கண்ட, இதழ்கள் விரியப்பெற்ற மலர்மாலை அணிந்தவனான இராமபிரானின் இப்போதைய நிலைமையைச் சொல்லுவோமானால், அது முன்பு இலங்கையில் இராவணவதம் முடிந்த பின்னர், விண்ணிலிருந்து விமானம்மூலம் தனது தந்தையார் தசரதச் சக்கரவர்த்தி உயிருடன் வந்தார் அல்லவா? அத்தகைய தன் தந்தை தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் உருவத்தைப் பார்ப்பதுபோலவே, இப்போது பரதனைக் கண்டபோதும் அதே நிலையை அடைந்தான் இராமபிரான்.

இராவண வதம் முடிந்த பின்னர், விண்ணிலிருந்து தசரதச் சக்கரவர்த்தி உயிரோடு இறங்கிவந்து இராமபிரானுக்கு வரங்கள் அளித்தாரல்லவா? அப்போது இருந்த தசரதச் சக்கரவர்த்தி போலவே இப்போது தன் எதிரில் நிற்கும் பரதன் இராமபிரான் கண்களுக்குத் தோற்றமளித்தான். தம்பியின் உருவத்தில் தந்தையின் உருவத்தைப் பார்த்தான் என்பதாம். பரதனை இராமபிரான் தந்தை உருவத்தில் பார்த்தான். ஆனால் பரதனோ இராம பிரானை உண்மைத் தந்தையாகவே பார்த்தான் என்பதாம். இதேபோல முன்பு வேலேற்ற படலத்திலும் மயங்கிச் சாய்ந்த இலக்குவன், அனுமன் கொணர்ந்த மருத்துமலையால் உயிர்பெற்று எழுந்தபோதும் இராமபிரான் இலக்குவனைத் தன் தந்தை தசரதனைப் பார்ப்பதுபோன்றே பார்த்தான் என்று கூறியதையும் இங்கு நினைவுகூர்க.

318. புட்பகனிமானம் நந்தியம்பதியை அடைதல்

ஆனதோர் அளவையின், அமரர்கோனோடும்
 வானவர் திருநகர் வருவதாம் என,
 மேல்நிறை வானவர் வீசும் பூவொடும்
 தான்உயர் புட்பகம் நிலத்தைச் சார்ந்ததால். (10352)

(அளவை-சமயம்; அமரர்கோன்-தேவேந்திரன்; மேல்-விண்; சார்தல்-அடைதல்; நிலம்-தரை/நந்திக்கிராமம்)

அந்தச் சமயத்தில், அந்த உயர்ந்த சிறந்த தன்மைகளை உடைய புட்பக விமானம், தேவர்களின் தலைவனான தேவேந்திரனோடு, தேவர்களின் தலைநகரான அமராவதிப் பட்டணமே நேரே அயோத்தியில் நடக்கும் இவ்விழாவினைக் காணவந்தது என்று கூறும்படி வானத்தில் நிறைந்து நிற்கின்ற தேவர்கள் எல்லாம் மலர்களை வாரியிறைத்து வாழ்த்துக்கூற, நந்தியம்பதியை வந்து அடைந்தது.

இராமபிரான் இந்திரன்; மற்ற துணைவர்கள் தேவர்கள்; புட்பக விமானம் அமராவதிப் பட்டணம்; என்பன உவமைகள்.

319. இராமபிரானைக் கண்ட எல்லோரும் அடைந்த மகிழ்ச்சி நிலை

தாயருக்கு அன்று சார்ந்த கன்று எனும் தகையன் ஆனான்;
 மாயையின் பிரிந்தோர்க்கு எல்லாம், மனோலயம் வந்தது ஒத்தான்;
 ஆய் இளையார்க்குக் கண்ணுள் ஆடு இரும்பாவை ஆனான்;
 நோய் உறுத்து உலந்த யாக்கைக்கு, உயிர் புகுந்தாலும் ஒத்தான். (10353)

(லயம்-இலயித்தல்/ஒன்றுபடுதல்; இரும்-கரிய; பிரிதல்-நீங்குதல்/விலகுதல்; ஆய்-அழகிய; பாவை-கருவிழி)

இராமபிரான் இப்பொழுது தரையில் வந்து இறங்கிய விமானத்தில் நின்ற தோற்றம், பதினான்கு ஆண்டுகளாக அவனைப் பிரிந்திருந்த தாயர்களுக்கெல்லாம் அன்றுதான் வந்து சேர்ந்து தாயைக்கூடிய கன்று போல் தென்பட்டது; மாயையான அவிஞ்சையை விட்டு நீங்கிய மெஞ்ஞானியர்களுக்கெல்லாம், அவர்கள்மனம்பெரிதும்ஒன்றுபடுகின்ற பரப்பிரம்மம் போன்ற நிலையை ஒத்திருந்து, உடல் மெலிந்து துன்புற்ற தன் இளைய சகோதரர்கள் பரத சத்துருக்கனார்க்கு அவர்கள் கண்களில் அசைகின்ற கருவிழிபோன்று தோற்றமளித்தான். நோயில் விழுந்திருந்து, வற்றிய உடம்பை உடைய அயோத்தி மாநகர மக்களின் உடம்புகளுக்குள், உயிர் புகுந்துகொண்ட தன்மையை ஒத்திருந்தான்.

"மாயை" என்பது உள்ளதை இல்லாததாகவும், இல்லாததை உள்ளதாகவும், ஒன்றை மற்றொன்றாகவும் உணரும் தன்மையைக் குறிக்கும். இராமபிரானைக் கன்று என்று கூறியதால் தாயரைப் பசுக்கள் என்று கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும்; "மனோலயம்" என்பது மனம் இறைவனோடு ஒன்றுபடும் நிலையைக் குறித்து நின்றது.

320. எளிவரும் உயிர்கட்கு எல்லாம் ஈன்ற தாய் எதிர்ந்தது ஒத்தான்;
அளிவரும் மனத்தோர்க்கெல்லாம் அரும்பத அமுதம் ஆனான்;
ஒளிவரப் பிறந்தது ஒத்தான் உலகினுக்கு; ஒண்கணார்க்குத்
தெளிவு அரும் களிப்பு நல்கும் தேம் பிழித்தேறல் ஒத்தான். (10354)

(எளிவருதல்-எளிமைத்தன்மை பொருந்தியிருத்தல்; எதிர்தல்-எதிர்ப்படுதல்; அளி-அன்பு/கருணை; பதம்-பக்குவம்; உலகு-உயர்ந்தோர்/ஞானிகள்; ஒண்-ஒள்ளிய/ஒளிபொருந்திய; கணார்-கண்களையுடையவர்/பெண்கள்; செய்தல்-உண்டாக்குதல்; தேம்-தேன்; தேறல்-மது/கள்)

தன்னிடம் எளிமைத்தன்மை பொருந்திய உயிர்களான சிறு குழந்தைகளுக்கெல்லாம், அவர்கள் தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாயே எதிரில் வந்து நிற்பதைப்போன்று தோற்றமளித்தான். தன்னிடம் அன்பு பூண்ட மனத்தை உடையவர்க்கெல்லாம் பெற்றகரிய பக்குவம் செய்யப் பட்ட தேவாமிர்தம்போன்று இனியவனாய்த் தோற்றமளித்தான்; உலகில் உயர்ந்தவர்கள் என்று கூறப்படும் ஞானியர்க்கெல்லாம் தன் உருவத்தை மறைக்காமல் தனது சுயரூபத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டி அவர்கள் கண்களிலும் உள்ளத்திலும் பேரொளி பாய்ச்சி நின்றான்; ஒள்ளிய அழகிய கண்களையுடைய மகளிர்க்கெல்லாம் தெளிவுதந்து, மகிழ்ச்சியைத் தருவதும், தேனைப் பிழிந்து கலந்த மதுவினைப் போன்றும் தோற்றம் அளித்தான்.

எளிவரும் உயிர்கள் என்பது சாதாரண மக்களைக் குறிப்பதைவிட இளஞ்சிறார்களைக் குறித்தால் இன்னும் சிறந்த பொருளைத்தரும் என்பதாலேயே இங்கே இளஞ்சிறார்கள் என்றே பொருள் கொள்ளப் பட்டது. அயோத்தி மாநகரில் உள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு மாதிரியாக ஒரே இராமபிரான் தோற்றமளித்தான் என்பதில் உள்ள நயம் உணர்க. "உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்பது நிகண்டு; பரம்பொருளை நேரே கண்டவர்கள்போல ஞானியர்கள் இராமபிரானைக் கண்டு களிப்பெய்தினர் என்பதாம்.

321. ஆவி அங்கு அவன் அலால் மற்று இன்மையால், அணையன் நீங்க,
காவி அம் கழனி நாடும், நகரமும் கலந்து வாழும்,
மா இயல் ஒண்கணாரும், மைந்தரும், வள்ளல் எய்த,
ஓவியம் உயிர்பெற்றென்ன ஓங்கினர், உணர்வு பெற்றார். (10355)

(ஆவி-உயிர்; காவி-குவளைமலர்/நீலமலர்; அம்-அழகிய; மா-மாவடுப்பிளவு; ஒண்-ஒள்ளிய/ஒளிபொருந்திய; ஒவியம்-சித்திரம்; ஒங்குதல்-எழுதல்; கழனி-வயல்கள்; மைந்தர்-ஆடவர்)

இராமபிரானையே தங்கள் உயிர் எனக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தவர்கள் அயோத்தி நகர மக்கள். அவனைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு உயிர் என்ற ஒன்று இல்லாமையால் அவன் முன்பு அயோத்தி நகரின்னிறும் நீங்கி வனம்புகுந்தபோது, குவளைமலர்கள் நிறைந்தஅழகிய வயல்கள் சூழ்ந்த கோசலநாடும், அயோத்தி மாநகரமும் அவன் நீங்கிச் சென்றமையால் மிகவும் வருத்தம்கொண்டு, உயிரற்ற நடைப்பிணம் போல், உணர்வுற்ற ஒவியம்போல் வாழ்ந்து வந்தன; மாவடுப்பிளவு போன்ற ஒளிபொருந்திய கண்களையுடைய மகளிரும், ஆடவரும், இப்போது வள்ளன்மைமிக்க இராமபிரான் மீண்டும் அயோத்தி வந்து சேர்ந்தான் என்று கேள்வியுற்றதும், எழுதப்பட்ட சித்திரம் உயிர்பெற்று எழுந்து வருவதைப் போன்று இதுகாறும் இழந்திருந்த நல்வாழ்க்கை மேம்பட்டு விளங்கக் கிளர்ந்தெழுந்தனர்.

"காவி அம் கழனி நாடு" என்பது கோசல நாட்டின் செல்வச் செழிப்பைக் குறிக்கும். "காவிரி நாடன்னகழனி நாடு ஓரி" என்று முன்பு கூறியதையும் ஒப்புநோக்குக. "மா" என்ற ஒற்றை எழுத்துச்சொல் "மாவடு போன்ற பிளவுபட்ட" என்ற விரிந்த பொருளைத் தரும். மன்னனே ஒரு நாட்டின் உயிர் என்பது "நெல்லும் உயிரன்றே; நீரும் உயிரன்றே; மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்" என்ற புறநானூற்று வரிகளால் அறியப்படும்.

322. சுண்ணமும், சாந்தும், நெய்யும், சுரிவளை முத்தும், பூவும்,
எண்ணெயும், கலிமொ விலாழியும், எண்ணில் யானை
வண்ண வார் மதமும், நீரும், மான்மதம் தழுவும் மாதர்
சுண்ணஆம் புனலும் ஓடிக் கடலையும் கடந்த அன்றே! (10356)

(சுண்ணம்-வாசனைப்பொடி; சாந்து-சந்தனம்; சுரி-சுழி; வளை-சங்கு; கலினம்-கடிவாளம்; விலாழி-நுரை; எண்ணில்-அளவற்ற; மான்மதம்-கத்தூரிபுனுகு; புனல்-நீர்/கண்ணீர்/உவகைக் கண்ணீர்/ஆனந்த பாஷ்பம்)

இராமபிரான் நகரடைந்தனன் என்றதும், அயோத்தி நகர மக்கள் நறுமணம் மிக்க வாசனைப் பொடிகளையும், சந்தனத்தையும், நெய்யையும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் பூசிக்கொண்டும், சுழிகளையுடைய சங்குகள் ஈன்ற முத்துக்களையும், மலர்மாலைகளையும் ஒருவர்க்கொருவர் மாற்றிப் போட்டுக்கொண்டும், மகிழ்ந்திருந்தனர். எண்ணெயும் கடிவாளமும் அணிந்திருக்கும் குதிரைகள் மகிழ்ச்சியால் தள்ளுகின்ற வாய்நுரையும், கணக்கற்ற யானைகள் வெளியிடுகின்ற பல வண்ணங்களையுடைய மூன்றுவகைப்பட்ட மதநீரும், கத்தூரி பூசிக்கொள்ளும் மகளரின்

கண்களினின்றும் பெருகிவழிகின்ற ஆனந்தக் கண்ணீருடன் கலந்து, விரைந்து சென்று, கடலில் கலந்து, கடலையும் தாண்டிச்சென்றன.

"பூ" என்பது மலர்மாலையைக் குறிக்கும். குதிரைவாயினின்றும் நுரை வெளிப்படுத்துவதுபோல யானைகள் மூன்று உறுப்புக்களிலிருந்து மதநீரைப் பெருக்கும். அவை கன்னமதம், கபோலமதம், பீஜமதம் எனப்படும். குதிரை விலாழி, யானைகள் மும்மதநீர், மகளிரின் ஆனந்தக் கண்ணீர் இவையெல்லாம் ஒன்று கலந்து ஓடிக் கடலையும் தாண்டிச்சென்றது என்பது உயர்வு நவீர்சி எனக்கொள்க. அயோத்தி நகர மக்களின் மகிழ்ச்சிப் பெருக்குப் பேசப்படுகிறது.

323. இராமபிரான் வசிட்டரை வணங்குதல்

அனைவரும் அனையர் ஆகி, அடைந்துழி, அருளின் வேலை
தனை இனிது அளித்த தாயர் மூவரும், தம்பிமாரும்,
புனையும் நூல் முனிவன்தானும், பொன்அணி விமானத்து ஏற,
வணைகழல் குரிசில் முந்தி, மாதவன் தாளில் வீழ்ந்தான். (10357)

(அனையர்-அத்தகையர்; அருளின்வேலை-அருட்கடல்/கருணைக் கடல்; அளித்தல்-பெற்றெடுத்தல்; அணி-அழகு; வனைதல்-அலங்கரித்தல்; முந்தி-முதலில்; குரிசில்-ஆடவரிற் சிறந்தோன்/இராமபிரான்)

அவ்வாறு அயோத்திநகர மக்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுற்றவர்களாக விளங்க, புட்பகவிமானம் கீழே தரையிறங்க, கருணைக்கடலான இராம பிரானை இனிதாகப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த தாயர்மூவரும், தம்பியர் இருவரும், முப்புரிநூல் அணிந்த முனிவர் வசிட்டரும், பொன்னாலான, நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட புட்பகவிமானத்தில் ஏறினர்; உடனே அலங்கரிக்கப்பட்ட வீரக்கழல் அணிந்தவனும், ஆடவரிற் சிறந்தோனுமாகிய இராமபிரான் முன்வந்து தனது குலகுருவும் பெருந்தவத் தினனுமான வசிட்ட மாமுனிவன் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான்.

"அருளின்வேலை" என்பது அருட்கடல், கருணைக்கடல் என்று ஆகுபெயராய் இராமபிரானைக் குறித்து நின்றது. பெற்றதாய் கோசலை எனினும், வளர்த்ததாயர்கைகேயியும், சுமித்திரையும் ஆவர்; எனவேதாயர் மூவர் எனப்பட்டது. தம்பிமார் பரத, சத்துருக்கனன். "அளித்தல்" என்ற சொல் இங்கே படைத்தல்-பெற்றெடுத்தல் என்ற பொருளையும், காத்தல்-வளர்த்தல் என்ற பொருளையும் தருவதை நுனித்து உணர்க. புனைதல் என்பதும் வனைதல் என்பதும் ஒரே பொருளை என்பதும் நினையலாம்.

324. எடுத்தனன் முனிவன் மற்று அவ் இராமனை ஆசிகூறி,
அடுத்துள துன்பம் நீங்க, அணைத்து அணைத்து, அன்பு கூர்ந்து
விடுத்துழி, இளையவீரன் வேதியன் தாளில் வீழ,
வடித்த நூல் முனியும், முன்போல வாழ்த்தினான் ஆசிகூறி. (10358)

(ஆசி-ஆசீர்வாதம்/வாழ்த்து; அடுத்தல்-நேர்தல்; கூர்தல்-மிகுதல்;
வேதியன்-வேதவிற்பன்னன்; வடித்தல்-திருத்துதல்)

தன் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கிய இராமபிரானை வசிட்ட முனிவர் தன் கைகளால் தூக்கி எடுத்து, அவனுக்கு ஆசீர்வாதம் செய்து, அவன் பிரிவால் தனக்கு நேர்ந்த துன்பங்கள் நீங்கும்படி, அன்பின் மிகுதியால் பலமுறை அவனைத் தழுவிக்கொண்டார்; உடன் இளையவீரனான இலக்குவன், வேதங்களில் வல்லவனான வசிட்ட முனிவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான்; நன்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சாத்திர நூல்களில் விற்பன்னான அந்த வசிட்ட மாமுனிவன் இப்போது தன் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கிய இலக்குவனையும் தூக்கி எடுத்து, முன்பு இராம பிரானுக்கு ஆசிகள் கூறியதுபோலவே இலக்குவனையும் வாழ்த்தி யருளினான்.

"அணைத்து அணைத்து" என்ற அடுக்கு அன்பின் மிகுதி குறித்து வந்தது.

325. இராமபிரான் தாயர் மூவரையும் வணங்குதல்

கைகயன் தனையை முந்தக் கால் உறப் பணிந்து, மற்றை
மொய்குழல் இருவர் தாளும் முறைமையின் வணங்கு செங்கண்
ஐயனை, அவர்கள்தாமும் அன்புறத் தழுவி, தம்தம்
செய்ய தாமரைக் கணீரால், மஞ்சனத் தொழிலும் செய்தார். (10359)

(முந்த-முதலில்; தனையை-மகள்; உற-நன்றாக; மொய்-நெருங்கிய;
குழல்-கூந்தல்; ஐயன்-இராமபிரான்; செய்ய-சிவந்த; மஞ்சனம்-
நீராட்டுதல்; முறைமை-வரிசை)

சிவந்த கண்களையுடைய இராமபிரான் முதலில், கேகய மன்னன் மகளானகைகேயியை அவள் பாதங்களில் தன்தலை நன்குபடும்வண்ணம் வணங்கினான்; பின்னர் நெருங்கிய கூந்தலையுடைய மற்ற இரண்டு தாய்மார்களான கோசலையையும், சுமித்திரையையும் முறைப்படி வணங்கினான்; அவர்களும் அவனை மிக்க அன்பினால் அணைத்துக் கொண்டு, தங்களது சிவந்த தாமரைமலர் போன்ற கண்களினின்றும் பெருகிய உவகைக் கண்ணீரால் அவனை நீராட்டினார்கள்.

"தனையன்" என்ற சொல் மகனைக் குறிப்பதுபோல் தனையை என்ற சொல் மகளைக் குறிக்கும். கைகேயித் தாயை இராமபிரான் முதலில்

வணங்கியது கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கது; அவளுடைய தாபத்தை நீக்குவதற்காக என்க. எல்லோரும் அவளைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டார்கள்; எனவே அவளுக்கிருந்த அந்தத் தாப உணர்ச்சியின் பாதிப்பைப் போக்குதற்காக அவ்வாறு முதலில் அவள் தாள்களில் விழுந்து வணங்கினான் என்பது ஒன்று. இராவணன் முதலான அரக்கர்கள் அழிக்கப்பட்டு நல்லவர்களாகிய தேவர்கள் காக்கப்படவேண்டும் என்ற அவதார நோக்கத்திற்கு மூலகாரணமாகவும் அது நிறைவேறுவதற்குக் காரண கர்த்தாவாகவும் இருந்தவள் கைகேயி என்பதனால், திருமாலின் திருஅவதாரமான இராமபிரான் முதலில் கைகேயியின் தாள்களில் பணிந்தான் என்பது மற்றொன்று. தான் அரசோச்சமுடியாமல் தன்னைக் காட்டிற்கு அனுப்பியவள் இந்தத்தாய் கைகேயிதான் என்ற பகைமை உணர்ச்சி இல்லாது அவளை முதலில் வணங்கியது அவனது பெருந்தன்மையைக் காட்டுவதாக அமையும் என்பது மற்றொன்று; கைகேயினிடத்து இராமபிரானுக்கு இருக்கும் தனித்த அன்பு தோன்ற முதலில் அவளை வணங்கினான் என்பது மற்றொன்று.

326. மூவரையும் சீதாதேவியும், இலக்குவனும் வணங்குதல்.

அன்னமும் முன்னர்ச்சொன்ன முறைமையின் அடியில் வீழ்ந்தாள்;
தன் நிகரிலாத வென்றித் தம்பியும், தாயர் தங்கள்
பொன் அடித்தலத்தில் வீழ், தாயரும் பொருந்தப் புல்லி,
“மன்னவற்கு இளவல் நீயே; வாழி!” என்று ஆசி சொன்னார். (10360)

(பொன்-அழகு; அடித்தலம்-பாதங்கள்; புல்லுதல்-அணைத்தல்/தழுவுதல்; அன்னம்-சீதாதேவி; மன்னவன்-இராமபிரான்; இளவல்-இலக்குவன்)

அன்னம்போன்ற நடையையுடையவளான சீதாதேவி, நாம் முன்பு கூறியவரிசைப்படியே முதலில் வசிட்டமாமுனிவர்தாள்களிலும், பின்னர் தன் மாமியரான கைகேயி, கோசலை, சுமித்திரை ஆகிய மூவர் பாதங்களிலும் விழுந்து வணங்கினாள்; தனக்கு ஒப்பே இல்லாதவனும் வெற்றியையே உடையவனுமான தம்பி இலக்குவனும் மூன்று தாயர்களின் அழகிய பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கவும், அந்த மூன்று தாயரும் அவனை அன்போடு பொருந்த அணைத்து, மன்னவனாகிய இராமபிரானுக்கு ஏற்ற தம்பி நீ தான்; நன்கு வாழ்வாயாக!” என்று வாழ்த்துரைத்தார்கள்.

“அன்னம்” என்பது ஆகுபெயராய் சீதாதேவியைக் குறித்தது. “முன்னர்ச் சொன்ன முறைமை” என்பது இராமபிரான் எவ்வாறு வரிசைப்படி வணங்கினானோ அதே வரிசைப்படி சீதாதேவியும், இலக்குவனும் வணங்கினார்கள் என்பதாம். “மன்னவற்கு இளவல் நீயே” என்பது அவனுடன் வனம் சென்று அவனுக்குத் தொண்டாற்றிய தம்பி நீதான்

என்று புகழ்ந்தார்கள் எனக் கொள்ளவேண்டும்; இங்கே பொருள் மாறுபட்டு விடக்கூடாது. "இராமன் பின் பிறந்தானும் உளன் என்னப் பிரியாதான்" என்று பரதனே இலக்குவனைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பதும் இங்கே சேர்த்து நினைக்கத்தகும்.

327. பரதனை இராமபிரான் தழுவிக்கொள்ளுதல்

சேவடி இரண்டும், அன்பும் அடியுறையாகச் சேர்த்தி,
பூஅடி பணிந்து வீழ்ந்த பரதனைப் பொருமி, விம்மி,
நாவிடை உரைப்பது ஒன்றும் உணர்ந்திலன், நின்ற நம்பி,
ஆவியும் உடலும் ஒன்றத் தழுவினன், அழுது சோர்வான். (10361)

(சேவடி-திருவடி நிலைகள்/பாதுகைகள்; அடியுறை-காணிக்கை; பூ-தாமரைமலர்; பொருமுதல்-புலம்புதல்; நம்பி-ஆண்களிற் சிறந்தோன்/இராமபிரான்; ஆவி-உயிர்; ஒன்றுதல்-கலத்தல்)

தான் முன்பு சித்திரகூடத்தில் இராமபிரானிடமிருந்து பெற்றுவந்த இரண்டு பாதுகைகளையும், தன் அன்பின் பெருக்கையும் பரதன் இராமபிரானுக்குக் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பித்து, அவனுடைய தாமரை மலர் போலும் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான். அதுகண்ட இராம பிரான் அவனை நோக்கி ஏங்கி, விம்மி, நாவினால் ஒன்றும் பேச இயலாதவனாகி, அவன் உயிரும் உடலும் ஒன்றாகக் கலக்கும்வண்ணம் இறுகத் தழுவிக்கொண்டு அழுது தளர்வானானான்.

"சேவடி" என்பது இங்கே பாதுகைகளைக் குறிக்கும்; ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக்கொள்ளும்போது அவர்கள் உடல்கள் இரண்டும் தான் இணையும், ஆனால் கவிஞன் இங்கே "ஆவியும் உடலும் ஒன்றத் தழுவினன்" என்று கூறுவது அவர்களது பேரன்பின் பெருக்கத்தைப் புலப்படுத்துவதாகும்.

328. தழுவினன் நின்றகாலை, தத்திவீழ் அருவி சாலும்
விழுமலர்க் கண்ணீர் மூரி வெள்ளத்தால், முருகின் செவ்வி
வழுவுற, பின்னி, மூசு மாகண்ட சடையின் மாலை
கழுவினன், உச்சிமோந்து, கன்று காண் கறவை அன்னான். (10362)

(காலை-பொழுது/சமயம்; தத்துதல்-தாவுதல்; சால-போல; மூரி-பெரிய; செவ்வி-இளமையழகு; வழுவுதல்-குலைதல்; மூசுதல்-மொய்த்தல்; மாகு-அழுக்கு; மாலை-கற்றை/தொகுதி; கறவை-தாய்ப்பசு; விழு-விழுப்பம்/சிறப்பு; பின்றுதல்-முறுக்குதல்)

அவ்வாறு இராமபிரான் பரதனைத் தழுவிக்கொண்டிருந்த போது, மலையினின்றும் தாவிவருகின்ற அருவிபோன்ற சிறப்பான தாமரைமலர் போலும் கண்களினின்றும் வெளிப்பட்டுவரும் பெரிய கண்ணீர் வெள்ளத்தால், முருகப்பெருமான் போன்ற அவனுடைய இளமையும்

அழகும் சற்று குலைந்துபோக, முறுக்கப்பட்டு அழுக்கடைந்து நெருங்கிய சடைமுடிச் சுற்றையைக் கழுவினனாக அவனை உச்சிமோந்து, பிரிந்து சென்ற சுன்றை மீண்டும் கண்ட தாய்ப்பசுவைப் போல வாட்சல்யத்துடன் அவனை அணைந்து நின்றான்.

"விழு" என்பது விழுப்பம் என்ற சொல்லின் அடிச்சொல். சிறப்பு என்பது பொருள்; "ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான்" என்பது குறள். முருகப்பெருமான் இளமையும் அழகும் ஒருங்கே பொருந்தப் பெற்றவன்; இங்கே பரதனை முருகப்பெருமானுக்கு உவமித்தார் என்க. முருகு என்ற சொல்லுக்கு இளமை என்பதும் பொருள்; எனவே இளமையும் அழகும் நிரம்பப் பெற்ற பரதன் என்று கொள்ளவும் பொருந்தும். முதுமையில் மேற்கொள்ளவேண்டிய தவ வேடத்தை இளமையிலேயே பரதன் மேற்கொண்டதனால் "முருகின் செவ்வி வழுவுற" என்றார் என்க. "மாசடைந்த மெய்யானை" என்று முன்பு பரதன் பற்றிக் கூறியதும் இங்கு நோக்கத்தகு "தன் பொருளில் கன்று, தனி தாவிவரல் கண்டு, ஆங்கு அன்புருகு சிந்தையொடும் ஆ உருகுமாபோல், என்பு உருகி, நெஞ்சு உருகி, நஞ்சு உருகி நிற்பார்" என்பது கைகேயி சூழ்வினைப்படலம்.

329. இலக்குவன் பரதனை வணங்குநல்

அணையதோர் காலத்து, அம்பொன் சடைமுடி அடியது ஆக,
கனைகழல் அமரர் கோமான் கட்டவன்-படுத்த காளை,
துனைபரி, கரி, தேர், ஊர்தி என்று இவை பிறவும், தோலின்
வினை உறு செருப்புக்கு ஈந்தான், விரைமலர்த் தாளின் வீழ்ந்தான்.

(10363)

(கனைதல்-ஒலித்தல்; அமரர்கோன்-இந்திரன்; கட்டல்-வெல்லுதல்; படுத்தல்-ஒழித்தல்; காளை-இலக்குவன்; துனைதல்-விரைந்து செல்லுதல்; வினை-வேலைப்பாடு; செருப்பு-பாதுகை/திருவடிநிலை; விரை-நறுமணம்; மலர்-தாமரைமலர்; அம்-அழகிய; அடி-கீழே)

அந்தச் சமயத்தில், ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்தவனும், தேவர்கள் தலைவனாகிய தேவேந்திரனை வென்று அடக்கியவனுமான இந்திர சித்தனை அழித்தொழித்த காளைபோன்ற இலக்குவன், விரைந்து செல்லுகின்ற குதிரை, யானை, தேர், இன்னும் மற்ற வாகனங்கள் எல்லாவற்றையும் தோலினால் செய்யப்பட்ட வேலைப்பாடு நிறைந்த இராமபிரானது பாதுகைகளுக்கே உரியனவாக்கிய பரதனின் நறுமணம் மிக்க தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளில் தனது அழகிய பொன்மயமான சடைமுடி அவன் பாதங்களில் பொருந்துமாறு விழுந்து வணங்கினான்.

அடி, கழல், பாதுகை, திருவடிநிலை, என்றே இதுவரை கூறிவந்த கவிஞன் இங்கே "செருப்பு" என்ற சாதாரணச் சொல்லைப் பயன்படுத்தி

யிருப்பதை நோக்குக. தோலால் வேலைப்பாடு அமைத்துச் செய்யப் பட்டது என்று கூறவேண்டும் என்பதால் செருப்பு என்று கூறநேர்ந்தது எனக்கொள்க. "மைதீர் பசும்பொன்மேல் மாண்டமணி அழுத்திச் செய்தது எனினும் செருப்பு, தன் காற்கேயாம்" என்பது ஒரு அருமையான தமிழ்ப் பழம்பாடல். இலக்குவனது சிறப்பு வீரம் நிறைந்தது; பரதனது சிறப்பு ஞானம் மிக்கது என்று சிறப்பித்தமையை நோக்குக.

330. ஊடுறு கமலக் கண்ணீர் திசைதொறும் சிவிறிஓட,
தாள்தொடு தடக்கை ஆரத் தழுவினன், தனிமை நீங்கி,
காடு உறைந்து உலைந்த மெய்யோ, கையறு கவலை கூர்,
நாடு மறைந்து உலைந்த மெய்யோ, நைந்தது?" என்று உலகம் நைய.

(10364)

(உலகம்-உலகமக்கள்; உறைதல்-தங்குதல்; உலைதல்-வருந்துதல்; கையறுதல்-செயலற்றுப்போதல்; கூர்தல்-மிகுதல்; நைதல்-மெலிதல்/ வருந்துதல்; கமலம்-தாமரைமலர்; சிவிறுதல்-சிதறிப்பரவுதல்)

"தான் தனித்திருப்பதை விட்டுவிட்டு, இராமபிரான் உடனேயே தங்குதல்வேண்டும் என்று தீர்மானித்து அவனுடனேயே காடு புகுந்து, காட்டில் சொல்லொணாத் துயரடைந்த இலக்குவன் உடல் மிகவும் மெலிந்ததா? அல்லது, இராமபிரானைப் பிரிந்து நின்று, நாட்டிலேயே தங்கியிருந்து தவவாழ்க்கை மேற்கொண்டு செயலற்ற தன்மை மிகுதியால் மனம் வருந்தியிருந்த பரதனின் உடல் மிகவும் மெலிந்ததா? என்று இருவரையும் காணும் அயோத்திமக்கள் எண்ணி மனம் வருந்தும்படி தனது தாமரைமலர் போன்ற கண்களினின்றும் பெருகிவரும் கண்ணீர்ப் பெருக்கு எல்லாத் திசைகளிலும் பரந்து செல்லுமாறு வருந்தி, முழங் காலைத் தொடுமளவு நீண்டதன்கைகளால் பரதன்தன் தம்பி இலக்குவனை நெஞ்சாரத் தழுவிக்கொண்டான்.

உலகம் என்பது உலகத்தில் வாழும் மக்களைக் குறித்தது; "சிவிறுதல்" என்ற சொல் நமக்குப் புதிது; சிதறிப்பரவுதல் என்று பொருள்படும். "தாள்தொடு தடக்கை" என்பது முழங்காலைத் தொடும் அளவிற்கு நீண்ட கைகள் என்பதாம். இத்தகைய நீண்ட கைகள் உத்தம ஆடவர்க்கு உரிய அங்க லக்ஷணம் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. இதுவே ஆஜானுபாகு என்று வடமொழியில் வழங்கப்படுகிறது. இலக்குவன் இராமபிரானுடன் இருந்துகொண்டே ஊனும் உறக்கமும் இன்றி வருந்தினான்; பரதன் இராம பிரான்கூட இல்லாதபோதும் ஊனும் உறக்கமும் இல்லாமல் தவ வாழ்க்கை மேற்கொண்டு துன்புற்றான்; இந்த இருவரின் செய்கையால் இருவரது உடம்பும் மெலிந்து காணப்பட்டது என்றாலும் யாருடைய உடம்பு மிகவும் மெலிந்து காணப்பட்டது என்பது பற்றி உலகத்து மக்கள் வருந்தினார்கள் என்பதாம். காட்டில் சென்று துன்புற்றாலும் இலக்குவன் இராமபிரானைப் பிரியாதிருந்தான். எனவே அவனுக்கு உடலில் தெம்பு

இருந்தது; ஆனால் நாட்டில் வாழ்ந்தாலும் பரதன் இராமபிரானைப் பிரிந்திருந்தான். எனவே அவனுக்கு உடம்பில் தெம்பு சற்று குறைந்தே காணப்பட்டது. எனவே இவ்விருவரில் பரதன் உடம்பே மெலிந்து காணப்பட்டது என்று உலகத்தார் தீர்மானிக்கிறார்கள் என்று கவிஞன் தன் குறிப்பைத் தருகிறான்.

331. சத்துருக்கனன் எல்லோரையும் வணங்குதல்

மூவர்க்கும் இளைய வள்ளல், முடிமிசை முகிழ்த்த கையன்
தேவர்க்கும் தேவன் தாளும், செறிகழல் இளவல் தாளும்,
பூவர்க்கம் பொழிந்து வீழ்ந்தான்; எடுத்தனர் பொருந்தப் புல்லி,
வாவிக்குள் அன்னம் அன்னாள் மலர் அடித்தலத்து வீழ்ந்தான். (10365)

(முடி-தலை; மிசை-மேலே; முகிழ்த்தல்-குவித்தல்; செறிதல்-நெருங்கியிருத்தல்; பூவர்க்கம்-மலர்இனம்/மலர்த்தொகுதி; புல்லுதல்-அணைத்துக்கொள்ளுதல்; வாவி-குளம்/நீர்நிலை/தடாகம்/பொய்கை; அன்னம்-சீதாதேவி)

இராமபிரான், பரதன், இலக்குவன் ஆகிய மூன்றுபேர்க்கும் இளைய வனாகிய சத்துருக்கனன், தனது தலைமீது குவித்த கைகளையுடைய வனாய், தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாகிய இராமபிரானின் திருவடிகளிலும், நெருக்கிக் கட்டப்பட்ட வீரக்கழல் அணிந்த இளவல் இலக்குவனின் பாதங்களிலும் மலர் வகைகளை மிகுதியாகச் சொரிந்து விழுந்து வணங்கினான். அவ்வாறு வணங்கிய சத்துருக்கனனை அவர்களிருவரும் மிக்க அன்புடன் தூக்கி எடுத்து அணைத்துக் கொண்டனர்; பின்னர் சத்துருக்கனன் நீர்நிலையின் உள் வாழும் அன்னம் போன்றவனாகிய சீதாதேவியின் தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான்.

"முகிழ்த்தல்" என்பது குவிதலைக் குறிக்கும்; "தேவர்க்கும் தேவன்" இங்கே இராமபிரானைக் குறிக்கும்.

332. பரத, சத்துருக்கனர்க்கு எல்லோரையும் அறிமுகப் படுத்துதல்

பின் இணைக்குரிசில் தன்னைப் பெருங்கையால் வாங்கி, வீங்கும்,
தன் இணைத் தேள்கள் ஆரத் தழுவி, அத் தம்பிமாருக்கு
இன் உயிர்த் துணைவர் தம்மைக் காட்டினான்; இருவர் தாளும்,
மன் உயிர்க்கு உவமைசூர வந்தவர், வணக்கம் செய்தார். (10366)

(பின்-பின்னவர்/தம்பியர்; இணை-இருவர்; வாங்குதல்-தூக்குதல்; துணைவர்-நண்பர்கள்; காட்டுதல்-அறிமுகப்படுத்துதல்; மன்-நிலை

பெற்ற; குரிசில்-ஆடவருள் சிறந்தவன்; வீங்குதல்-பருத்திருத்தல்; உவமைகூர்தல்-ஒப்பாதல்)

தனக்குப் பின் பிறந்தவனான பரதனுடன் எப்பொழுதும் இணை பிரியாது வாழும் ஆடவரிற் சிறந்தவனாகிய தம்பி சத்துருக்கனனத்தனது பெரிய கையால் எடுத்து, தனது பருத்த இரண்டு தோள்களாலும் இறுகத் தழுவி, தனது தம்பியர்களான பரத சத்துருக்கர்க்கு தனது இனிய உயிர் நண்பர்களாகிய வீடணன், சுக்கிரீவன், குகன் ஆகியோரை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கெல்லாம் உவமையாகச் சிறப்பித்து சொல்லப்படுபவர்களான அவர்கள், பரத சத்துருக்கனரின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார்கள்.

“இணைக்குரிசில்” என்பது பரதசத்துருக்கனன் இருவரையும் ஒருசேரக் குறித்தது எனக்கொள்க. இங்கே அறிமுகப்படுத்தியது சுக்கிரீவன், வீடணன் ஆகியோரை பரதனுக்கும் சத்துருக்கனனுக்கும். குகன் முன்னரே கங்கைக்கரையில் அறிமுகம் ஆனவன் என்பதை நினைவிற் கொள்ளலாம். இராமபிரான் குகன் ஒருவனைத்தான் தன்னைவிட வயது முதிர்ந்தவனாக, தமையனாகக் கருதினான். எனவே பரத சத்துருக்கனன் தாள்களில் வீடணனும் சுக்கிரீவனும் மட்டுமே விழுந்து வணங்கினார்கள் என்பதே பொருந்தும்.

333. குரக்கினத்து அரசை, சேயை, குமுதனை, சாம்பன் தன்னை,
செருக்கினர் நீலன்தன்னை, மற்றும் அத்திறத்தினோரை,
அரக்கருக்கு அரசை, வெவ்வேறு அடைவினின் முதன்மைகூறி,
மருக்கமழ் தொடையல் மாலை மாப்பினன், பரதன் நின்றான். (10367)

(மரு-நறுமணம்; கமழ்தல்-வீசுதல்; செரு-போர்; அடைவு-முறை)

நறுமணம் பரப்புகின்ற மலர்களால் தொடுக்கப்பெற்ற மாலையணிந்த மாப்பினை உடைய பரதன், குரக்கினத்தரசாகிய சுக்கிரீவனை, அவன் தமையன் வாலியின் மைந்தனான அங்கதனை, குமுதனை, சாம்பவனை, போர் என்றால் எழுச்சிமிகும் தன்மையனான நீலனை, மற்றும் அத்தகைய தன்மை படைத்த படைத்தலைவர்களை, அரக்கர்களின் அரசனான வீடணனை, இவர்கள் எல்லோரையும் தனித்தனியாகவும் அவ்வவர்களுக்குரிய முறைப்படியும், அவர்கள் செய்த உதவிக்கு முதன்மையான முகமன்கூறியும், அவர்கள் செய்த இன்றியமையாத உதவிகளை நினைவுகூர்ந்து பாராட்டியும் வரவேற்று நின்றான்.

“முதன்மை” என்பது இங்கு அவர்கள் காலத்தாற் செய்த உதவியின் இன்றியமையாமையைக் குறித்தது என்க. உபசார வார்த்தைகளை மனமகிழ்வுடன் கூறிப் பாராட்டினான் என்பதாம்.

334. சுமந்திரன் வருதல்

மந்திரச் சுற்றத்துள்ளார் தம்மொடும், வயங்குதானைத்
தந்திரத் தலைவரோடும், தமரொடும், தரணி ஆளும்
சிந்துரக் களிறு போல்வார் எவரொடும், சேனையோடும்,
சுந்தரத் தடந்தோள் வெற்றிச் சுமந்திரன் தோன்றினானால். (10368)

(சுந்தரம்-அழகு; தட-பெரிய; மந்திரம்-ஆலோசனை; வயங்குதல்-
விளங்குதல்; தந்திரம்-சேனை; தமர்-சுற்றத்தார்; தரணி-உலகம்; சிந்துரம்-
குங்குமம்)

அழகிய அகன்ற பெரிய தோள்களையும், வெற்றியையும் உடைய
முதலமைச்சனான சுமந்திரன், மந்திர ஆலோசனை கூறத்தகுந்த அமைச்சர்
பெருமக்களோடும், விளங்குகின்ற சேனையின் தலைவர்களாகிய
சேனாதிபதிகளோடும்; சுற்றத்தார்களோடும், இவ்வுலகை ஆளுகின்ற,
குங்குமம் அணிந்துள்ள ஆண்யானைபோன்ற மன்னர்களோடும், அவர்
களுடைய சேனைகளோடும், இராமபிரானை வரவேற்க வந்துசேர்ந்தான்.

335. அழகையும் உவகைதானும் தனித்தனி அமர் செய்து, ஏ,
தொழுதனன், எழுந்து விம்மி, சுமந்திரன் நின்றலோடும்,
தழுவினன் இராமன்; மற்றைத் தம்பியும் அணைய நீரான்
"வழு இனி உளது அன்று, இந்த மாநிலக்கிழத்திக்கு" என்றான். (10369)

(அமர்-போர்; ஏறுதல்-மேம்பட்டுத் தோன்றுதல்; விம்முதல்-
தேம்புதல்; நீர்மை-தன்மை; வழு-குற்றம்/துன்பம்; கிழத்தி-உரிமை
யுடையவர்)

சுமந்திரன் அழகையும், மகிழ்ச்சியும் தம்மில் ஒன்றையொன்று
போட்டி போட்டுக்கொண்டு மேம்பட்டு விளங்க, இராமபிரான் அருகில்
வந்து நின்று தேம்பியழுது அவனை வணங்கிக்கொண்டு நின்றான்;
அப்பொழுது இராமபிரான் அவனை இறுகத் தழுவினான்; மற்றொரு
தம்பியான இலக்குவனும் இராமபிரான் செய்ததைப் போலவே சுமந்
திரனைத் தழுவிக்கொண்டான். இவ்வாறு இருவராலும் தழுவப்பட்ட
சுமந்திரன் அவ்விருவரையும் நோக்கி "இனிமேல் இந்தப்பெரிய
பூமிதேவிக்கு எந்தத் துன்பமும் ஏற்படாது" என்று மகிழ்ச்சியுடன்
கூறினான்.

பதினான்கு ஆண்டுகள் காட்டில் துன்பம் அனுபவித்துக் கொண்டு
இருந்தனரே என்பதால் அழகையும், இப்போது இங்கு வெற்றியுடனும்,
நலமுடனும் வந்து சேர்ந்ததுபற்றி மகிழ்ச்சியும் மாறிமாறி சுமந்திரன்
உள்ளத்தில் போட்டி போட்டுக்கொண்டு எழுந்தன என்பதாம். இனிமேல்
இவர்கள் நாடாளுவார்கள்; அரக்கர்கள் அறவே ஒழிந்துபோயினர்; எனவே
இந்த நாட்டுக்கு இனித் துன்பம் என்பதே இருக்காது" என்று மகிழ்ந்து

கூறினான் என்பதாம். மாநிலம் என்பது இங்கு அயோத்தியைக் கோசல நாட்டைக் குறித்தது.

336. “ஏறுக சேனை எல்லாம் விமானம்மீது” என்று, தன்போல்
மாறு இலா வீரன் கூற, வந்துள அனிக வெள்ளம்
ஊறு இரும் பரவை வானத்து எழிலியுள் ஒடுங்குமா போல்
ஏறி, மற்று இணைய வீரன் இணையடி தொழுதது அன்றே! (1370)

(மாறு-ஒப்பு; வீரன்-இராமபிரான்; அனிகம்-சேனை; ஊறுதல்-
சுரத்தல்; பரவை-கடல்; எழிலி-மேகம்; இணைய-இத்தகைய; இரும்-
பெரிய)

தனக்கு நிகராக வேறு ஒருவரும் இல்லாத வீரனான இராமபிரான்,
“சுமந்திரனுடன் வந்த சேனைகள் எல்லாம் விமானத்தில் ஏறட்டும்” என்று
கட்டளையிட, அந்தச் சேனை எல்லாம் நீர் ஊறுகின்ற தன்மைபடைத்த
பெரிய கடல், ஆகாயத்திலுள்ள மேகத்தில் சென்று அடங்குவதுபோல
ஏறின. ஏறி இத்தகைய அருட்குணம் கொண்ட வீரனான இராமபிரானின்
திருவடிகளையும் வணங்கின.

தரையில் நிற்கும்போது அந்தப் பெரும் சேனை கடல்போலத்
தோன்றிற்று; அந்தச் சேனைக்கடல் விமானத்தில் ஏறியதும், அதேகடல்
விமானத்தில் ஏறிய மேகம்போலத் தோன்றியது என்பது அருமையான
சுவைக்கத்தக்க கற்பனை; எனவே இது இல்பொருள் உவமை
எனக்கொள்க.

337. உரைசெயின் உலகம் உண்டான் மணி அணி உதரம் ஒவ்வா,
கரைசெயல் அரிய வேதக் குறுமுனி கையும் ஒவ்வா,
விரைசெறி அலங்கல் மாலைப் புட்பக விமானம்” என்று என்று
உரைசெய்து, வான் உளோர்கள், ஒண்மலர் தூவி ஆழ்த்தார். (10371)

(விரை-நறுமணம்; செறிதல்-நிறைந்திருத்தல்; அலங்கல்-மாலை;
மாலை-வரிசை; உரைசெய்தல்-சொல்லுதல்; மணி-கவுத்துவம்; அணி-
அழகிய; உதரம்-வயிறு; ஒவ்வுதல்-ஒப்பாதல்; கரை-எல்லை; குறுமுனி-
அகத்தியன்; ஒண்-ஒளிபொருந்திய)

“நறுமணம் மிக்க அசைகின்ற மாலைகள் நிரம்பக் கட்டப்பட்ட இந்தப்
புட்பக விமானத்திற்கு உவமை கூறப்புகுந்தால், முன்பு பிரளயகாலத்தில்
இந்த உலகத்து உயிரினங்கள் அனைத்தையும் தன்னுடைய கவுத்துவமணி
பொருந்திய அழகிய வயிற்றுக்குள் அடக்கிக்கொண்டானே திருமால்,
அவனுடைய வயிற்றுக்குக்கூட உவமைகூற முடியாது; எல்லையில்லாத
வேதங்களை எல்லாம் உணர்ந்திருந்த, குறுகிய வடிவமுள்ள அகத்திய
முனிவன் முன்பு கடலையெல்லாம் தன் உள்ளங்கையில் அடக்கிக்
கொண்டானே, அந்த அகத்தியமுனிவனின் கைகளுக்கும் உவமைகூற

முடியாது; இந்தப் புட்பகவிமானம் இவ்வளவு பெரிய கடல்போன்ற சேனையையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறதே என்று வியந்து, வானத்துத் தேவர்கள் எல்லாம் பலமுறை கூறி, ஒளிபொருந்திய கற்பகம் முதலிய மலர்களைத் தூவி ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

"உரைசெயின்" என்பது உவமை கூறப்படுகந்தால் என்ற பொருளைத் தரும். பிரளய காலத்தில் இவ்வுலக உயிரினங்கள் அழிந்துபோகாமல் அவற்றைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, திருமால் தனது வயிற்றுக்குள் உயிரினங்கள் அனைத்தையும் அடக்கிக் கொண்டு ஆலிலைமேல் அறிதுயில் கொண்டான் என்பது ஒரு புராணக்குறிப்பு. குறுகிய வடிவமுள்ள அகத்திய முனிவன் முன்பு கடல்நீரையெல்லாம் தன் அழகிய உள்ளங்கைக்குள் அடக்கிக் கொண்டான் என்பது மற்றொரு புராணக் குறிப்பு; திருமாலின் வயிற்றுக்குள் உலகம் அடங்கி இருந்ததே தவிர திருமால் அதில் அடங்கியிருக்கவில்லை. அதுபோலவே அகத்தியன் கையில் கடல்கள் அடங்கியிருந்தனவே தவிர அவன் கைக்குள் அவன் அடங்கவில்லை; ஆனால் இந்தப் புட்பகவிமானத்திற்குள் சேனைப் பெருங்கடலுடன் கூட, திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமபிரானும் அடங்கியிருக்கிறான்; எனவே முன்பு சொன்ன இரண்டு உவமைகளும் பொருந்தாது என்று தேவர்கள் பலமுறை கூறினார்கள் என்பதாம்.

"புட்பகவிமானம்" என்ற பெயர்க்காரணம் "விரைசெறி அலங்கல், புட்பகவிமானம்" என்று விளக்கப்பட்டிருப்பதை நோக்குக. "ஒண்மலர்" என்பது தேவலோகத்தில் உள்ள ஒளிபொருந்திய கற்பகம், பாரிசாதம், சந்தானம், அரிசந்தானம் ஆகிய மலர்களைக் குறிக்கும் எனக்கொள்க. உலகை அடக்கிய வயிறும், கடலை அடக்கிய கையும் திருமாலையே அடக்கிய இப்புட்பக விமானத்திற்கு ஒப்பாகாது என்றனர் என்பதாம். உலகத்தையே அடக்கிய வயிறே ஒப்பாகாதபோது, ஒரு கடலைமட்டும் அடக்கியவன் கை எவ்வாறு ஒப்பாகும் என்று வியந்தனர் என்பதாம். "உறுபசி ஒன்று இன்றியே, உலகு அடைய உண்டனையே" என்பது சிலப்பதிகாரம்.

338. அசனியின் குழுவும், ஆழிஏழும் ஒத்து ஆர்த்ததென்ன,
விசையுறு முரசும், வேதத்து ஒதையும், விளிகொள் சங்கும்,
இசையுறு குரலும், ஏத்தின் அரவமும், எழுந்து பொங்கி,
திசையுற் சென்று, வானோர் அந்தரத்து ஒலியின் தீர்ந்த. (10372)

(ஒதை-ஒசை; விளி-பேரொலி; ஏத்து-துதிப்பாடல்கள்; அரவம்-ஒலி; அசனி-இடி; குழு-கூட்டம்; ஆழி-கடல்; பொங்குதல்-பரவுதல்; அந்தரம்-விண்/ஆகாயம்; தீர்தல்-அடங்குதல்; விசை-விரைவு/வேகம்; குரல்-கண்டத்தொனி; இசை-இராகம்)

விரைந்து வேகமாகப் பரவும் முரசங்களின் ஓசையும், வேத விற்பன்னர்கள் வேதம் ஓதும் ஓசையும், பேரொலி எழுப்பும் சங்குகளின் ஓசையும், இராகத்துடன் கூடப் படும் வாய்ப்பாட்டின் ஓசையும், துதிப் பாடல்களின் ஓசையும், இடிக்கூட்டத்தின் முழக்க ஓசையும், ஏழு கடல்களும் ஒருசேரச் செய்யும் ஆரவாரத்தின் ஓசையும், எல்லாம் மிக்குப் பரவி, திசைகளின் எல்லைவரை சென்று, தேவர்கள் ஆகாயத்தில் நின்று வாழ்த்திப்பாடும் பேரொலியில் போய் அடங்கின.

முரசொலி, வேதஒலி, சங்கொலி, பாடல்ஒலி, துதிஒலி, இடிமுழக்க ஒலி, கடல்ஒலி இவை எல்லாமும் வானத்தில் நின்று தேவர்கள் இராம பிரானைப் புகழ்ந்து எழுப்பும் ஒலியில்போய் அடங்கின என்பதாம். அவைகளின் ஒலியையெல்லாம் விட இந்த ஒலி மேம்பட்டு நின்றது என்பதாம். ஆர்ப்பு, ஓதை, விளி, குரல், அரவம், ஒலி என்பனவெல்லாம் ஓசை என்ற ஒரேபொருள் குறித்த பலசொற்கள் என்க.

மீட்சிப்படலம் நிறைவுற்றது

38. திருமுடி சூட்டு படலம் [42 பாடல்கள்]

இராமபிரான் இலங்கை சென்று இராவணனை வதம்செய்து, சீதாதேவியை மீட்டுக்கொண்டு, திரும்பவும் அயோத்திமீண்டு வந்து அரசுச் செல்வத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டுத் திருமுடி சூட்டிக்கொண்ட நிகழ்ச்சிகளை விவரிக்கும் பகுதி என்பதால் இது "திருமுடி சூட்டு படலம்" எனக் குறிக்கப்பட்டது. இது 42 பாடல்களைக் கொண்டது; சில சுவடிகளில் "திரு அபிஷேகப் படலம்" எனக் குறிக்கப்பெற்றிருக்கிறது; "திருமுடி சூட்டுப்படலம்" எனவும் சில அச்சப்பிரதிகள் குறிக்கின்றன. சில சுவடிகளில் இப்படலம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு "நகர்புகு படலம்" எனவும், "திருமுடிசூட்டு படலம்" எனவும் தலைப்பிடப்பெற்றிருக்கின்றன. கம்பன் வான்மீகத்தோடு சில இடங்களில் வேறுபட்டிருப்பது இப்படலத்தில் தெள்ளெனத் தெரிகிறது; அத்தகைய வேறுபாடுகள் அந்தந்தப் பாடல்களின் விளக்கத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்படலத்துள், இராமபிரான் தன் தம்பியரோடு அரசகோலம் புணுதல்; நந்தியம்பதியில் இருந்து தம்பியர்களோடு தேர்ஏறி அயோத்தியை அடைதல்; இராமபிரான் தன் அரண்மனைக்குள் செல்லுதல்; நகரமக்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தல்; இராமபிரான் தம்பியரோடு சரயு நதியில் நீராடுதல்; வசிட்டமுனிவன் இராமபிரானுக்குத் திருமுடி சூட்டுதல்; பரதனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டுதல்; ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் பேசப்பட்டிருக்கின்றன.

1. நம்பியும் பரதனோடு நந்தியம்பதியை நண்ணி,
வம்பு இயல் சடையும் மாற்றி, மயிர்வினை முற்றி, மற்றைத்
தம்பியரோடு தானும் தண்புனல் படிந்த பின்னர்,
உம்பரும் உவகைகூர, ஒப்பனை ஒப்பச் செய்தார்.

(10373)

(நம்பி-ஆடவரிற் சிறந்தோன்/இராமபிரான்; நண்ணுதல்-அடைதல்; தண்-குளிர்ந்த; உம்பர்-தேவர்கள்; ஒப்பனை-அலங்காரம்; ஒப்ப-பொருத்தமாக; வம்பு-நிலையின்மை/நறுமணம்)

ஆடவரிற் சிறந்தோனாகிய இராமபிரான், தன்தம்பி பரதனோடு அழகிய நந்தியம்பதியை அடைந்து, நறுமணம் கமழும் தன்மையுடைய சடாமுடியை நீக்கி, முடியினை அழகுறத் திருத்திக்கொண்டு, மற்றுமுள்ள இரு தம்பியரோடும், குளிர்ந்த நீரையுடைய சரயு நதியில் நீராடி

முடித்தபின்னர், தேவர்களும் மிக்க மகிழ்வடையும் வண்ணம், எல்லோரும் அவனுக்குப் பொருத்தமான அலங்காரத்தைச் செய்தார்கள்.

முன்பு தேவர்கள் நறுமணம்மிக்க கற்பகம் போன்ற மலர்களைத் தூவி வாழ்த்தியமையால் "வம்பு" என்ற சொல்லுக்கு நறுமணம் என்று இங்கு பொருள் கொண்டிருக்கிறோம். வம்பு என்ற சொல்லுக்கு நிலையின்மை என்ற ஒரு பொருளும் உண்டு; இப்போது இவன் வளர்த்திருக்கின்ற இந்தச் சிக்கல்கொண்ட சடாமுடி இவனுக்கு நிலையானதன்று; இவன் அரசமகுடம் தாங்கவேண்டியவன்; இது இடைக்காலத்தில் கொள்ள நேர்ந்தது என்ற விரிந்த பொருளையும் தரும்.

2. நிருதியின் திசையில் தோன்றும் நந்தியம்பதியை நீங்கி,
குருதி கொப்பளிக்கும் வேலோன் கொடிமதில் அயோத்தி மேவ,
சுருதி ஒத்தணைய வெள்ளைத் துரகதக் குலங்கள் பூண்டு,
பருதி ஒத்து இலங்கும் பைம்பூண் பருமணித் தேரின் ஆணான். (10374)

(கொப்பளித்தல்-வெளிப்படுத்துதல்; நிருதித்திசை-தென்மேற்குத் திசை; மேவுதல்-செல்லுதல்; சுருதி-வேதம்; துரகதம்-குதிரைகள்; பருதி-பரிதி/சூரியன்; இலங்குதல்-விளங்குதல்; பூண்-அணிகலன்கள்)

நிருதியின் திசையான தென்மேற்குத் திசையில் அமைந்திருக்கும் அழகிய நந்திகிராமத்தினின்றும் புறப்பட்டு, இரத்தம் வெளிப்படுகின்ற வேற்படையை ஏந்திய இராமபிரான், கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மதில்கள் சூழ்ந்த அயோத்தி நகரத்திற்குச் செல்லும்பொருட்டு, வேதத்தை ஒத்த தூய்மையான வெண்ணிறம்கொண்ட குதிரைக்கூட்டங்கள் பூட்டப் பெற்றதும், சூரியனைப்போன்று ஒளிவீசித் திகழ்வதும், பசிய பொன்னா லான அணிகலன்கள் அணியப்பெற்றதும், பருத்த இரத்தினங்களாலானது மான தேரின்மீது ஏறுவான் ஆயினான்.

"நிருதி" என்பவன் தென்மேற்குத் திசைக்காவலன். எனவே அவன் காவல்காக்கும் திசை நிருதியின் திசை எனப்பட்டது; இராமபிரான் வேற்படையை ஏந்தியிருப்பதாகவும், அதுவும் குருதி கொப்பளிக்கும் வேற்படையை ஏந்தியிருப்பதாகவும் கூறுவதை நோக்குக. இராமபிரான் இதுவரை காப்பியத்தில் வில்லைத்தவிர வேறு எந்தப்படையையும் செலுத்தியவன் அல்லன்; அவன் அரக்கர்களை வென்று வந்ததால் "குருதி கொப்பளிக்கும் வேலோன்" என்று கூறினார்போலும். "ஒத்து அணைய" என்பது மீமிசைச்சொல் எனக்கொள்க. வேதம் உண்மைகளையே பேசுவதாலும், சத்துவ குணங்கள் நிறைந்ததாலும் அவையிரண்டையும் வெண்ணிறம் கொண்டவை என்று கூறுவது கவிமரபு என்பதாலும் இங்கே வெள்ளைக் குதிரைகளுக்கு வேதங்களை ஒப்பிட்டார் என்க.

3. இராமபிரான் தேரில் சென்ற சிறப்பு.

ஊழியின் இறுதிகாணும் வலியினது உயர் பொன்தேரின்,
ஏழ்உயர் மதமா அன்ன இலக்குவன் கவிகை ஏந்த,
பாழிய மற்றைத் தம்பி பால்நிறக் கவரிபற்ற,
பூழியை அடக்கும் கண்ணீர்ப் பரதன் கோல் கொள்ளப் போனான்.

(10375)

(ஏழ்-ஏழுமுழம்; மதம்-செருக்கு; மா-களிறு/யானை; கவிகை-குடை;
பாழி-வலிமை; மற்றைத்தம்பி-சத்துருக்கனன்; கவரி-சாமரை; பூழி-
புழுதி/மண்துகள்; கோல்-உளவுகோல்)

ஊழியிறுதிக்காலம் வரையிலும் அழியாது நிலைத்து உறுதியுடனும்,
வலிமையுடனும் விளங்கும் உயர்ந்த பொன்னாலாகிய தேரில், ஏழுமுழம்
உயர்ந்ததும், மதச்செருக்குக் கொண்டதுமான ஆண்யானை போன்ற
வனான இலக்குவன் வெண்கொற்றக்குடை பிடித்துவரவும், பகைவரை
அடக்கும் வலிமைபெற்ற மற்றொரு தம்பியான சத்துருக்கனன் பால்
போன்ற வெண்மையான வெண்சாமரையைப் பற்றிக்கொண்டு வரவும்,
தனது ஆனந்தக் கண்ணீரால் இந்தப்பூமியில் எழும் மண்துகள்களை
அடக்கும் வல்லமைபெற்ற பரதன், குதிரையைச் செலுத்தும் உளவுகோல்
கொண்டு, குதிரைப்பாகனாகத் தேரைச் செலுத்திவரவும், இராமபிரான்
அந்தத்தேரின்மீது செல்லலானான்.

"ஏழுயர் மதமா" என்பது, ஏழுமுழம் உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள யானை
என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. அதுவே உத்தமசாதியைச்
சார்ந்தது என்றும், பட்டத்து யானையாகத் தகுதிபெற்றது என்றும்
இலக்கணநூல்கள் பேசுகின்றன. உத்தம யானையின் இலக்கணம்
கேளுங்கள். "ஏழுமுழம் உயர்ந்து, ஒன்பான் முழம் நீண்டு, பதின்மூன்று
முழம் சுற்றுடைத்தாகி" என்பதும் அறியத்தக்க ஒருசெய்தி. இலக்கு
வனையும் பரதனையும் பெயர்சொல்லி விட்டமையால், மற்றைத்தம்பி
என்ற இடத்தில் சத்துருக்கனன் எனக் கொள்ளப்பட்டது. "கோல்" என்பது
குதிரையைச் செலுத்தப் பயன்படுத்தப்படும் உளவுகோல் என்க.

4. வீடணக்குரிசில், மற்றை வெங்கதிர்ச் சிறுவன், வெற்றிக்
கோடு அணை குன்றம் ஏறி, கொண்டல் தேர் மருங்கு செல்ல,
தோடு அணை மௌலிச் செங்கண் வாலிசேய் தூசி செல்ல,
சேடனைப் பொருவும் வீரமாருதி, பின்பு சென்றான்.

(10376)

(குரிசில்-ஆண்மைமிக்கவன்; சிறுவன்-புதல்வன்; கோடு-கொம்பு/
தந்தம்; குன்றம்-யானைகள்; கொண்டல்-மேகம்/இராமபிரான்; மருங்கு-
பக்கம்; தோடு-இதழ்/மலர்மாலை; மவுலி-மௌலி/முடி;
தூசி-முன்னணிப்படை; சேடன்-ஆதிசேஷன்; பொருவுதல்-ஒத்திருத்தல்)

ஆண்மைத்தன்மை மிக்கவனான வீடணனும், வெப்பமான கிரணங் களையுடைய சூரியனது புதல்வன் சுக்கிரீவனும், வெற்றிபொருந்தியதும், தந்தங்கள் கொண்டதுமான மலைபோன்று உயர்ந்த யானைகளமீது ஏறி, கார்மேக வண்ணனாகிய இராமபிரான் செல்லும் தேரின் இரு பக்கங் களிலும் பாதுகாவலாகச் செல்லவும், மலர் இதழ்களால் அமைக்கப்பெற்ற முடியையும், சிவந்த கண்களையும் உடைய வாலியின் புதல்வனான அங்கதன் தேரின்முன்பு முன்னணிப்படைபோல் செல்லவும், ஆதிசேஷனைப்போன்று வீரம் பொருந்திய அனுமன், அந்தத்தேரின் பின்னால் சென்றான்.

"குன்றம்" என்பது ஆகுபெயராய் குன்றம்போன்ற யானையைக் குறித்தது. "கொண்டல்" என்பதும் ஆகுபெயராய்கார்மேக வண்ணனாகிய இராமபிரானைக் குறித்தது; முன்பு அனுமனை விரிஞ்சனுக்கும், விடைவலானுக்கும் ஒப்பிட்ட கவிஞன் இங்கே ஆதிசேஷனுக்கு ஒப்பிடுவதை நோக்குக. ஆதிசேஷனுக்கு அனுமனை ஒப்புக்கூறியது, புத்தி, பலம், அறிவு, ஆற்றல் என்ற பெருங்குணங்களாலும் என்க. "தோடு" என்பது மலர் இதழைக்குறிக்கும்; "தோடே, மடலே, ஓலை என்றாங்கு" என்பது தொல்காப்பியம்.

5. அறுபத்து ஏழ் அமைந்த கோடி யானைமேல் வரிசைக்கு ஆன்ற திறம் உற்ற சிறப்பர்ஆகி, மானுடச் செவ்வி வீரம் பெறுகுற்ற வனப்பர், உச்சி பிறங்கு வெண்குடையர், செச்சை மறு உற்ற அலங்கல் மாப்பர், வானரத்தலைவர் போணர். (10377)

(வரிசை-தகுதி; செவ்வி-அழகு; வனப்பர்-அழகுடையவர்; பிறங்குதல்-விளங்குதல்; செச்சை-சந்தனக்குழம்பு; அலங்கல்-மலர் மாலை; திறம்-கூறுபாடு; மறு-தழும்பு)

அறுபத்து ஏழு கோடிப்பேர் என்று கணக்கிடப் பெற்ற வானரப்பெரும் படைத்தலைவர்கள் தத்தம் தகுதிக்கேற்ற சிறப்புப்பெற்றவர்ஆகி, மானுட உருவமாகத் தம்மை மாற்றிக்கொண்டு, அழகும், வீரமும் மிகப்பெற்ற தன்மையுடையராகி, செஞ்சந்தனக் குழம்பையும்பூசிக் கொண்டு, முகத்தில் போரினால் ஏற்பட்ட தழும்புகளையும் கொண்டு மலர்மாலை அணிந்த மார்பினை உடையவராகவும், உச்சியில் வெண்கொற்றக்குடை விளங்கவும், யானையின் மேல் ஏறி இராமபிரானைத் தொடர்ந்து சென்றனர்.

வானரங்கள் எல்லாம் இராமபிரான்கட்டளைக்கு ஏற்ப அழகும் வீரமும் பொருந்திய மானிட உருவம் பெற்று அயோத்திக்கு வந்தனர் என்பது பெறப்படுகிறது. எழுபது வெள்ளம் வானரச்சேனை என்றும், அறுபத்து ஏழுகோடி வானரப்பெருந்த தலைவர்கள் என்றும் முன்பு கூறப்பட்டதை இங்கு நினைவுகூர்க.

6. எட்டுஎன இறுத்த பத்தின் ஏழ்பொழில் வளாக வேந்தர்,
பட்டம் வைத்து அமைந்த நெற்றிப் பகட்டினர், பைம்பொன் தேரர்,
வட்ட வெண்குடையர், வீசு சாமரை மருங்கர், வாணைத்
தொட்ட வெஞ்சோதி மோலிச் சென்னியர், தொழுது சூழ்ந்தார். (10378)

(வளாகம்-வட்டம்/நிலப்பரப்பு; பகடு-யானை; மருங்கு-பக்கம்;
வெம்-விரும்பத்தக்க; சோதி-ஒளி; மோலி-மகுடம்/முடி; சென்னி-தலை)

நெற்றிப்பட்டம் வைத்துக் கட்டப்பெற்ற யானையை உடையவரும்,
பசும்பொன்னாலான தேரை உடையவரும், வட்டமான வெண்கொற்றக்
குடையை உடையவரும், தமது இருபக்கங்களிலும் வெண்சாமரை
வீசப்பட்டு வருபவரும், வானளாவ உயர்ந்த விரும்பத்தக்க ஒளியை
வீசுகின்ற கிரீடத்தை உடைய தலையை உடையவரும் ஆன, பதினெட்டு
நாடுகளிலிருந்தும், ஏழ்பெருந் தீவுகளிலிருந்தும் வந்த சிற்றரசர்கள்
இராமபிரானைத் தொழுது, அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு சென்றனர்.

"எட்டு என இறுத்த பத்து" என்பது பதினெட்டு என்ற எண்ணைக்
குறித்துப் பதினெட்டு நாடுகளைக் குறிக்கும். அவையாவன. சிங்களம்,
சோனகம், சாவகம், சீனம், துளுவம், குடகம், கொங்கணம், கன்னடம்,
கொல்லம், தெலுங்கம், திராவிடம், கலிங்கம், வங்கம், கங்கம், மகதம்/
கடாரம், கௌடம், கோசலம் என்பனவாம். "ஏழ்பொழில்" என்பது
உலகைச் சுற்றியுள்ள ஏழு பெருந்தீவுகளைக் குறிக்கும்.

7. வானர மகளிர் எல்லாம் வானவர் மகளிராய் வந்து,
ஊனத்தில் பிடியும், ஒண்தாழ் புரவியும், பிறவும் ஊர்ந்து,
மீன் இனம் மதியைச் சூழ்ந்த தன்மையின் விரிந்து சுற்ற,
பூநிற விமானத்தன்மேல் மிதிலை நாட்டு அன்னம் போளாள். (10379)

(ஊனம்-குற்றம்; பிடி-பெண்யானை; ஒண்-ஒளி; தார்-மாலை;
புரவி-குதிரைகள்; மீன்-நட்சத்திரங்கள்; இனம்-கூட்டம்; மதி-சந்திரன்;
பூ-பொலிவு)

வானரகுலத்துப் பெண்கள் எல்லோரும் இப்போது தேவர்குலத்துப்
பெண்களாய் மாறி வந்து, குற்றமில்லாத பெண்யானைகள் ஒளி
பொருந்திய, கிண்கிணி மாலையணிந்த குதிரைகள், மற்றும் பல்லக்கு
முதலியவற்றில் ஏறிச் சென்றனர். நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் சந்திரனைச்
சூழ்ந்துகொண்டு வர, மிதிலை நாட்டில் தோன்றியவளும், அன்னம்
போன்ற அழகிய நடையை உடையவளுமான சீதாதேவி, பொலிவுமிக்க
திறம்வாய்ந்த புட்பக விமானத்தின்மீது ஏறிச்சென்றாள்.

முன்பு வானவரையெல்லாம் வானரங்களாக மாறும்படி திருமால்
ஆணையிட்டான் அல்லவா? அதுபோல, நினைத்து வந்த காரியம்
கைகூடியபின் இப்போது அதே திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரான்

அந்த வானரங்களையெல்லாம் வானவராய்த்திரும்பவும் மாற்றிவிட்டான் என்பதாம். "வானுளோர் அனைவரும் வானரங்களாய் அவதரித்திடுமின்" என்பது திருஅவதாரப்படலம். சீதாதேவியை மதியாகவும், வானவர் கூட்டத்தை நட்சத்திரக்கூட்டமாகவும் உவமித்தார் என்க. "அன்னம்" என்பது உவம ஆகுபெயராய் அன்னம்போன்ற அழகிய நடையை உடைய சீதாதேவியைக் குறிக்கும். தாரகை நடுவண்தண்மதிபோல வானவ மகளிர் நடுவே சீதாதேவி சென்றாள் என்பதாம்.

8. தேவரும் முனிவர் தாமும் திசைதொறும் மலர்கள் சிந்த,
ஓவலில் மாரி ஏய்ப்ப, எங்கணும் உதிர்ந்து வீங்கிக்
கேவல மலராய், வேறு ஓர் இடம் இன்றிக் கிடந்த ஆற்றால்,
பூ எனும் நாமம், இன்று இவ்வுலகிற்குப் பொருந்திற்று அன்றே! (10380)

(சிந்துதல்-சொரிதல்/பொழிதல்; ஓவல்-நீங்குதல்; மாரி-மழை;
வீங்குதல்-பெருகுதல்; ஆறு-தன்மை; நாமம்-பெயர்; கேவலம்-தனிமை;
ஏய்ப்ப-ஒக்குமாறு)

"தேவர்களும், முனிவர்களும், எல்லாத்திசைகளினின்றும் மலர்களை இடைவிடாது தொடர்ந்து மழைபோலப் பொழிவதனால், அம்மலர்க் கூட்டங்கள் நிலத்தில் எல்லா இடங்களிலும் உதிர்ந்து பரந்து கிடந்தன; தரையில் வெற்றிடம் என்று ஓர் இடமே தனியாக இல்லாது, எல்லா இடங்களிலும் மலர்களே நிறைந்து கிடந்ததன்மையால், இவ்வுலகத்திற்கு பூவுலகம் என்ற பெயர் இப்போது நன்கு பொருந்தியிருக்கிறது அல்லவா?" என்கிறான் கவிஞன்.

நிலமெங்கும் கொஞ்சம்கூட வெற்றிடமே இல்லையென்னும்படி பூக்கள் நிறைந்து கிடப்பதால் இந்நிலத்தைப் பூவுலகம் என்று சொல்லுவது இப்போது பொருத்தமானதாகும் என்கிறான் கவிஞன்.

9. கோடையில் வறந்த மேகக் குலம் எனப் பதினால் ஆண்டு,
பாடுறு மதம் செய்யாத பணைமுகப் பருமயானை,
காடு உறை அண்ணல் எய்த, கடாம் திறந்து உருத்த வாரி
ஓடின, உள்ளத்து உள்ள களி திறந்து உடைந்ததே போல். (10381)

(வறந்த-வற்றிய/வறண்ட; பாடு-பெருமை; பணை-கொம்பு; பருமம்-தவிசு/மெத்தை/அம்பாரி; அண்ணல்-பெருமையுடையவன்/இராம பிரான்; களி-களிப்பு/மகிழ்ச்சி; கடாம்-கன்னங்கள்; வாரி-வெள்ளப் பெருக்கு; கோடை-முதுவேனிற் காலம்)

முதுவேனிற்காலத்தில் வறண்டு காணப்படும் மேகக் கூட்டங்களைப் போல் நீண்ட பதினான்கு ஆண்டுகளாக மகிழ்ச்சியின்மையால் பெருமை மிக்க மதநீரைச் சொரியாத, கொம்புகளைத் தன் முகத்திலும், மெத்தை யினைத் தம் கழுத்திலும் உடைய யானைகள், காட்டில் பதினான்கு

ஆண்டுகள் கழித்தபின், இராமபிரான் இன்று நாடு வந்தடைந்தான் என்பது கேட்டு, தனது கன்னத்தினைத் திறந்து வெளிப்படுத்திய மதநீர்ப்பெருக்கு, அவற்றின் உள்ளத்திலே உள்ள மிக்க மகிழ்ச்சி வெளிப்பட்டு உடைப்பெடுத்துப் பெருகியதைப்போல், வெளிப்பட்டுப் பெருகி நாலாப்பக்கங்களிலும் ஓடியது.

இராமபிரான் பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் சென்றிருந்ததனால் யானைகள் மகிழ்ச்சியே இல்லாது மிக்க வருத்தமுற்றுக்கிடந்தன; எனவே மதநீர் சொரியவே இல்லை. இப்போது இராமபிரான் நாடு வந்து அடைந்துவிட்டான் என்பதைக் கண்டவுடன் தன் உள்ளத்துள் இவ்வளவு நாளும், அடக்கி வைத்திருந்த மிக்க மகிழ்ச்சி பொங்கிப் பெருக்கெடுத்தது. அதனால் அவற்றின் கன்னங்களினின்றும் மதநீரும் பெருக்கெடுத்து ஓடியது என்பதாம். முன்பு இராமபிரான் நகர்நீங்கு படலத்தில் "தான யானையும் களிதுறந்தன" என்று கூறிய கவிஞன் அதை மறவாமல், இப்போது இராமபிரான் நகர்புகுந்ததும் "களிதிறந்து உடைந்தது" என்றுகூறும் நயம் நோக்குக. மேகங்கள் கோடையில் வறண்டிருத்தல்போல, யானைகள் பதினான்கு ஆண்டுகளும் மகிழ்ச்சியால் மதம் சொரியாமல் வருந்தியிருந்தன என்பதாம். யானைகள் கன்னம், கபோலம், பீஜம் என்னும் மூன்று உறுப்புக்களினின்றும் மதநீரைச் சொரியும். எனவே "வாரி ஓடின" எனப் பன்மையில் கூறினார் என்க.

10. துரகத்தாள் புரவியெல்லாம், மூங்கையர் சொல் பெற்றென்ன,
அரவப்போர் மேகம் என்ன, ஆலித்த; மரங்கள் ஆன்ற
பருவத்தால் பூத்த என்னப் பூத்தன; பகையின் சீறும்
புருவத்தார் மேனியெல்லாம் பொன்றிறப் பசலை பூத்த. (10382)

(துரகதம்-கட்டுத்தறி; தார்-கிண்கிணிமாலை; புரவி-குதிரைகள்; மூங்கையர்-ஊமையர்; சொல்-பேசும்தன்மை; அரவம்-இடிஒலி; ஆலித்தல்-ஆரவாரித்தல்/கனைத்தல்; ஆன்ற-உரிய/அமைந்த; பூத்தல்-தோன்றுதல்)

கட்டுத்தறியில் கட்டப்பட்டிருந்த, கிண்கிணிமாலையணிந்த குதிரைகள் எல்லாம், பதினான்கு ஆண்டுகாலமாக கனைப்பொலி எழுப்பா திருந்தன; இப்போது இராமபிரான் வருகையைக் கண்டதும், ஊமையன் பேசுந்திறன் பெற்றுப்பேசுவது போலவும், இடிஒளியுடன் கூடிய மேகம் பேரொலி செய்வது போலவும் கனைத்து ஆரவாரித்தன; மரங்கள் கூட, பருவகாலம் இல்லாதபோது கூட உரிய காலத்தில் மலர்வது போல, பூத்துக்குலுங்கின; பகைவர்களைச் சீறும் புருவத்தையுடைய மகளிரின் மேனியெல்லாம் பொன்றிறமான பசலை தோன்றலானது.

இராமபிரானது பிரிவால் யானைகள் மதநீர் சொரியாது பதினான்கு ஆண்டுகளும் துன்புற்று, இப்பொழுது அவன் வரவால் மதநீரை

வெள்ளமாய்ப் பெருக்கின என்று முன் பாடலில் கூறிய கவிஞன், இப்பாடலில் முன்பு கனைக்காது அடக்கிக்கொண்டிருந்த குதிரைகள், இப்போது ஊமையன் திடீரென்று பேசுவதுபோலவும், இடிஇடிப்பது போலவும் கனைத்தன என்றும், பருவத்தில் பூக்கும் மலர்கள் பருவமில்லாத இப்போது பூத்தன என்றும், வாடிப்போயிருந்த மகளிரின் மேனியில், இப்போது பொன்நிறமான பசலை தோன்றி அழகாகப் பொலிந்து விளங்கியது என்றும் கூறுகிறான். முன்பு நகர்நீங்கு படலத்தில் "நீர்த்தளி துறந்தபரி" என்று கூறிய கவிஞன், அதை மறவாமல் இங்கு "புரவியெல்லாம் ஆலித்தன" என்று கூறுவதை உணர்க. மகளிர்க்கு மகிழ்ச்சியால் உண்டாகும் அழகு தேமல்-பசலை எனப்படும். அது பொன்நிறமாயிருக்கும். எனவே "பொன்நிறப் பசலை பூத்த" என்றார் என்க.

11. இராமபிரான் அரண்மனை அடைதல்

ஆயது ஓர் அளவில், செல்வத்து அண்ணலும் அயோத்தி நண்ணி,
தாயரை வணங்கி, தங்கள் இறையொடு முனியைத் தாழ்ந்து,
நாயகக் கோயில் எய்தி, நானிலக் கிழத்தியோடும்,
சேயொளிக் கமலத்தாளும் திருநடம் செய்யக் கண்டான். (10383)

(அளவு-வேளை; செல்வம்-அரச்செல்வம்; அண்ணல்-பெருமையுடையவன்/இராமபிரான்; நண்ணுதல்-அடைதல்; இறை-குலதெய்வம்/அரங்கநாதன்; தாழ்தல்-வணங்குதல்; கோயில்-அரண்மனை; சேய்-சிவந்த; கமலத்தாள்-திருமகள்; நானிலக்கிழத்தி-நிலமகள்)

அப்பொழுது, அரச்செல்வத்திற்கு உரிமையுடைய பெருமைக்குரியவனான இராமபிரான், அயோத்தியை அடைந்து தனது மூன்று தாய்மார்களையும் வணங்கி, தங்கள் குலதெய்வமான திருவரங்கனோடு, குலகுருவான வசிட்ட மா முனிவரையும் வணங்கி, அரண்மனையை அடைந்து, இந்நிலத்திற்கு உரிமையுடைய நிலமகளும், சிவந்த சிறந்த ஒளிபொருந்திய செந்தாமரை மலரில் வாழும் திருமகளும், மகிழ்ச்சியால் அழகிய நடனம் ஆடுவதைக் கண்ணுற்றான்.

"செல்வத்து அண்ணல்" என்பது எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் அதிபதியாகிய திருமகளைத் தன் மனைவியாகப் பெற்ற பெருமைக்குரிய இராமபிரான் என்ற பொருளையும் தரும். முன்பு தாயர் மூவரிலும் கைகேயியை முதலில் வணங்கியதாகக் கூறிய கவிஞன், இங்கே எந்த வேறுபாடும் குறிக்காது பொதுவாகத் தாயரை வணங்கினான் என்று கூறுவதை நுனித்து உணர்க. "தங்கள் இறை" என்பது தங்களது குலதெய்வமாகிய அரங்கநாதனைக் குறிக்கும். "நாயகக் கோயில்" என்பது பிரதான அரண்மனை என்பதைக் குறிக்கும். நேரே தன்னுடைய அரண்மனைக்குச் செல்லாது, எல்லோருக்கும் பொதுவான, தசரதன்

வாழ்ந்த அரண்மனையை அடைந்தான் என்பதைக் குறிக்கும்; "கனிநடம் செய்யக் கண்டான்" என்பது முன்பு "கனிநடம் புரியக் கண்டான்" என்ற அனுமன் சொல்லை நினைவுபடுத்துவதை உணர்க. இராமபிரான் தன்னிடம் திரும்பிவந்து சேர்ந்த மகிழ்ச்சியால் நிலமகளும், திரும்மகளும், ஆனந்தம் அடைந்தனர் என்பதாம்.

12. நகரத்தார் மகிழ்ச்சி

"வாங்குதும் துகில்கள்" என்னும் மனம்இலர், கரத்தின் பல்கால்
தாங்கினர் என்றபோதும், மைந்தரும் தையலாரும்,
வீங்கிய உவகை மேனி சிறக்கவும், மேன்மேல் துள்ளி,
ஓங்கவும், களிப்பால் சோர்ந்த உடை இலாதாரை ஒத்தார். (10384)

(மைந்தர்-ஆடவர்; தையலார்-மகளிர்; துகில்கள்-ஆடைகள்; வாங்குதல்-களைதல்; மனம்-எண்ணம்; பல்கால்-பலமுறை; வீங்குதல்-மிகுதல்; சிறத்தல்-பூரித்தல்; ஓங்குதல்-சிறத்தல்; களி-கள்ளால் உண்டான களிப்பு; சோர்தல்-அவிழ்ந்துபோதல்; தையல்-கட்டமுகு; உடைஇலாதார்-திகம்பரர்)

"தங்களது உடைகளைக் கழற்றுவோம்" என்ற எண்ணம் சற்றும இல்லாதவரான அயோத்தி நகர ஆடவரும், மகளிரும் பலமுறை தங்களது உடைகளைக் கைகளால் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டனர் என்றாலும், மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் உடம்பு பூரித்துப்போனதாலும், அவர்கள் மேன்மேலும் துள்ளிப்பாய்வதாலும், கள்குடித்தவர்கள் தம் நிலை மறந்தபோது அவர்கள் உடைகள் அவர்களையறியாமலே நெகிழ்ந்து அவிழ்ந்து விழுவதைப்போல, இவர்களும் ஆடைகள் அவிழ்ந்துபோக நின்றிருக்கும் கள் பருகியவரை ஒத்தவரானார்கள்.

"வாங்குதல்" என்பது களைதல், கழற்றுதல் என்ற பொருளைத்தரும். "தையல்" என்ற சொல்லுக்குக் கட்டமுகு என்பது நேர்பொருள். சங்ககாலத்துப் பாடல்களெல்லாம் இப்பொருளையே தந்து வந்திருக்கின்றன. பிற்காலத்தில் கட்டமுகுடைய பெண்களுக்கு ஆகிவந்து கட்டமுகு வாய்ந்த பெண்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படலாயிற்று. "உடை இலாதார்" என்ற சொல்லுக்கு உடையணியாதலையே கொள்கையாகக் கொண்ட சமணசமயத்தைச்சார்ந்த திகம்பரர் என்ற ஒரு பிரிவினரைக் குறித்தது எனவும் கொள்ளலாம்.

கட்குடியர் மகிழ்ச்சியால் தம் ஆடை தளர்வதையே அறியாமல் இருப்பார். ஆனால் திகம்பரர் என்போர் தம் கொள்கையால் ஆடை அணியாதவராகவே வலம்வருவர் என்பது இரண்டு உவமைக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்பதறிக. இந்திரசித்து இறந்துபட்ட நிலையில், தேவர்கள் தங்கள் ஆடைகளைவேண்டுமென்றே கழற்றி ஆடித்தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தபோது கவிஞன் அவர்களைத் திகம்பரர்க்கு உவமித்ததை இங்கு

நினைவுகூர்க. "எல்லோரும் தூசு நீக்கி ஏறிட ஆர்த்தபோது, கொல்லாத விரதத்தார் தம் கடவுளர் கூட்டம் ஒத்தார்" என்பது கவிக்கூற்று.

13. வேசியர் உடுத்த கூறை வேதியர் சுற்ற, வெற்றிப்
பாசிழை மகளிர் ஆடை அந்தணர் பறித்துச் சுற்ற,
வாசம், மென் கலவைச் சாந்து, என்று இணையன, மயக்கம் தன்னால்
பூசினார்க்கு இரட்டி ஆணர், பூசலார் புகுந்துளோரும். (10385)

(கூறை-புடவை/புத்தாடை; பாசிழை-பசும் பொன்னாலான ஆபரணங்கள்; பறித்து-பிடுங்கி; புகுந்துளோர்-வந்தவர்கள்; மயக்கம்-நெருக்கத்தால் உண்டாகும் ஒரு நிலை; வேசியர்-பொதுமகளிர்; வாசம்-நறுமணப்பொருள்கள்)

இராமபிரானைக் கண்ட மகிழ்ச்சியால் ஆடவரும் மகளிரும் தம்மையறியாமல் ஆடைகள் நெகிழ்பவர்கள் ஆனார்கள் அல்லவா? அவர்களில் இப்போது, வேதம் சுற்ற வேதியர்கள் தம் அருகிலிருந்த பொருட் பெண்டிரின் ஆடைகளைத் தடுமாற்றத்தால் எடுத்துத் தம் உடம்பில் சுற்றிக் கொள்ளலானார்கள்; ஊடலில் வெற்றி கொள்பவரும், பசுமையான அணிகலன்கள் அணிந்த, வேசியரல்லாத மற்ற மகளிரின் ஆடைகளை அந்தணர்கள் வலியப் பற்றிச் சுற்றிக்கொண்டனர்; நறுமணப்பொடிகள், மெல்லிய நறுமணம் பரப்பும் சந்தனக்கலவை என்ற இவற்றையெல்லாம் பூசிக்கொள்ளாது உள்ளே வந்தவர்களெல்லாம், முன்பே இவற்றைப் பூசிக்கொண்டு மயக்கத்தில் உள்ளே இருந்தவர்கள் உடலின்மீது உராய்ந்ததால், அவர்கள் உடலிலும், சந்தனப் பூச்சுப் படிந்தது. அதனால் இப்போது அங்கிருப்பவர்கள் எல்லோரது மேனியிலும் நறுமணப் பொடிகளின் மணம் பரவியது. எனவே அவர்கள் இருமடங்காக இருப்பவர்கள்போல ஆனார்கள்.

உள்ளே இருந்த ஒரு சாரார் நறுமணப்பொடியைப் பூசியிருந்தார்கள், இப்போது அப்பொடியைப் பூசாதவர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள்; மயக்கத்தால் உள்ளே இருந்தவர்கள் மேனி இவர்கள்மீது பட்டது; இப்போது அவர்கள் இரண்டு மடங்கு பூச்சுப் பூசியவர்கள்போல ஆனார்கள் என்பதாம். நெருக்கத்தினாலும், மயக்கத்தினாலும் வேசியர் உடையை வேதியரும், மகளிரின் உடையை அந்தணரும் வலியப் பற்றிச் சுற்றிக்கொள்ள நேர்ந்தது என்பதாம்.

"கூறை" என்ற சொல்லுக்குப் புத்தாடை என்பது நேர்பொருள். கூறைப் புடவை என்பது புதிதாக மணம் செய்துகொள்ளும் மகளிர் அணியும் புடவை என்று இன்றும் வழங்கிவருவதும், இதனை நெய்கின்ற புகழ்பெற்ற நகரம் "கூறைநாடு" என்று வழங்கிவருவதும் நினைவு கொள்ளல் தகும். "பறித்துச் சுற்ற" என்ற சொல்லாட்சி நோக்குக. எல்லோரும் ஆடையின்றி மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருக்கின்றனர். ஆடை

உடுத்தவேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தபோது அங்கு கிடந்த ஏதோ ஓர் ஆடையை எடுத்து, வலியக் கைப்பற்றிச் சுற்றிக்கொண்டனர் என்பதும் ஆடவர்கள் மகளிர் ஆடையைப் பறித்துச் சுற்றிக்கொண்டனர் என்பதும் நகைச்சுவை மிக்க காட்சி.

14. இறைப்பெருஞ்செல்வம் நீத்த ஏழ்இரண்டு ஆண்டும், யாரும் உறைப்பு இலர், ஆதலானே, வேறு இருந்து ஒழிந்த மின்னார், பிறைக் கொழுந்து அனைய நெற்றிப் பெய்வளை மகளிர், மெய்யை மறைத்தனர் பூணின், மைந்தர் உயிர்க்கு ஒரு மறுக்கம் தோன்ற. (10386)

(இறை-அரசன்/ஆட்சி; நீத்தல்-துறத்தல்; உறைப்பு-மகிழ்ச்சி; வேறு-தனித்து/தனிமையாக; பெய்தல்-அணிதல்; மறுக்கம்-கலக்கம்; பூண்-அணிகலன்கள்; ஒழித்தல்-கழித்தல்)

இராமபிரான் தனக்குரிய அரசச்செல்வத்தைத் துறந்து வனவாசம் சென்றிருந்த பதினான்கு ஆண்டுகளும், அயோத்தி நகர மக்கள் யாரும் மனமகிழ்ச்சியுடன் இருக்கவில்லை; எனவே அங்கிருந்த மகளிர் அனைவரும் தம் கணவரைக் கூடாமல் தனித்து இருந்தே பொழுதைக் கழித்தனர். மின்னலைப்போன்ற ஒளியுடையவரும், இளம்பிறைச் சந்திரனைப்போன்ற நெற்றியை உடையவரும், அழகிய வளையல்களை அணிந்தவருமான மகளிர், இப்போது இராமபிரான் அயோத்திக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டான் என்பது அறிந்து, மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டு, தத்தம் கணவர்மாரே கலக்கம் கொண்டு மிக்க மோகம் கொள்ளும் வண்ணம் பொலிவுடன் விளங்கி, தங்கள் அழகிய மேனியை மேலும் அணிகலன்களால் மறைப்பதுபோன்று அதிகமாக அழகுசெய்து கொண்டனர்.

"இறைப்பெருஞ்செல்வம்" என்பது அரசச்செல்வத்தைக் குறிக்கும். "மைந்தர்" என்பது ஆடவரைக் குறிக்கும். "உறைப்பு" என்ற சொல்லுக்கு அழுத்தம் என்பது நேர்பொருள்; இங்கே மகிழ்ச்சியின் அழுத்தத்தைக் குறித்தது எனக்கொள்க; மகளிரின் மேனியழகை முழுவதும் கண்டு மகிழ இயலாதபடி உடம்பு முழுவதும் அணிகலன்களால் மறைத்துக்கொண்டு விட்டனரே என்று அயோத்தியில் உள்ள ஆடவர் மனக்கலக்கம் உற்றனர் என்பதாம்.

15. விண் உறைவோர் தம் தெய்வ வெறியொடும், வேறுளோர்தம் தண்ணறு நாற்றம் தம்மில் தலைதடுமாறும் நீரால், மண் உறை மாதராக்கும் வான் உறை மடந்தை மார்க்கும்; உள் நிறைந்து உயிர்ப்பு வீங்கி ஊல் உண்டாயிற்று அன்றே! (10387)

(வெறி-நறுமணம்; வேறுளோர்-மக்கள்; தண்-குளிர்ந்த; நாற்றம்-மணம்; வீங்குதல்-பெருகுதல்; ஊல்-பிணக்கு)

வானுலகத்தில் வாழும் தேவர்களின் தெய்வமணம் கமழும் தன்மையோடு, அவர்களுக்கு மாறான நிலவுலகத்து மக்களின் குளிர்ச்சி பொருந்திய நறுமணம் ஒன்றுகலந்து நிலைகலங்கித் தோன்றும் தன்மையால், நிலவுலகத்தில் இருக்கும் மானிட மகளிர்க்கும் விண்ணுலகத்தில் வசிக்கும் தேவமகளிர்க்கும், தத்தம் உள்ளத்தில் பெருமூச்சு மிக்கு விளங்க, அதனால் தத்தம் கணவன்மாரோடு பிணக்குக்கொண்டு ஊடல் புரிந்தனர்.

தேவர்களும், மனிதர்களும் ஒன்றுகூடிக் கலந்ததனால் தேவர்கள் தெய்வீகமணம் மானிட ஆடவரின் மேனியிலும், மானிடர்களின் குளிர்ச்சிபொருந்திய நறுமணம் தேவஆடவரின் மேனியிலும் பதிந்து விசுவதனால், இருதிறத்து மகளிரும் தத்தம் கணவன்மார்கள் வேறு இனத்து மகளிரோடு கூடல்கொண்டு வந்திருக்கின்றனரோ என்று ஐயுற்று உள்ளத்தில் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு தத்தம் கணவன்மார்களோடு ஊடல் கொண்டனர் என்பதாம். கம்பனின் கற்பனை. எனினும் இதுபோல் நிகழ்வது உண்டா என்றால் உண்டு என்கிறது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கேளுங்கள். “முக்கணான் முயக்கம் வேட்ட மக்கட் பெண்டிர் மலிவு உரைத்தன்று” என்பது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. தேவராயினும், மனிதராயினும், மகளிராயினும் ஆடவராயினும் ஒவ்வொருவருக்கும் அவர்கள் மேனியில் ஒவ்வொரு மணம் உண்டு என்கிறது உடற்கூற்று அறிவியல். “தடையடுமாறுதல்” என்பது ஒன்றுக்கொன்று மாறிப்போதலைக் குறிக்கும். “முல்லையைக் குறிஞ்சியாக்கி” என்று தொடங்கும் பாலகாண்டப் பாடலை நினைக. மைந்தர் மகளிரிடையே ஊடல் உண்டாவதற்கு ஒரு காரணம் பேசப்படுகிறது. தேவர்களுக்கு இயல்பாக உள்ளது தெய்வமணம். மானிடர்க்கு, அதிலும் மங்கையரின் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டென்று குறுந்தொகைப் பாடல் கூறுவதும் நாம் அறிந்ததே. உத்தமசாதி ஆண்களுக்கு முல்லை மணமும், உத்தமசாதிப் பெண்களுக்கு சண்பக மணமும் உண்டு என்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

16. எல்லோர்க்கும் அரண்மனையைக் காட்டப் பணிந்தல்

ஆயது ஓர் அளவில், ஐயன், பரதனை அருளின் நோக்கி,
“தூய வீடணற்கும், மற்றைச் சூரியன் மகற்கும், தொல்லை
மேய வானரர்கள் ஆய வீரர்க்கும், பிறர்க்கும், நம்மம்
நாயகக்கோயில் உள்ள நலன்எலாம் தெரித்தி” என்றான். (10388)

(தொல்லை-பழமை; கோயில்-அரண்மனை; தெரித்தல்-காட்டிக் கூறுதல்; ஐயன்-இராமபிரான்; நாயகம்-தலைமை; நலம்-சிறப்புக்கள்)

அந்தச்சமயத்தில் இராமபிரான் பரதனை அருகில் அழைத்து அன்புடன் நோக்கி, “மனத்தூய்மையுடைய வீடணனுக்கும், சூரியன் புதல்வனான

சுக்கிரீவனுக்கும், மிகப்பழங்காலத்தொட்டே வாழ்ந்துவரும் வானரர்களாகிய வீரர்களுக்கும், குகன் முதலான பிறர் எல்லோருக்கும் நம்முடைய தலைமைப்பண்பு வாய்ந்த அரண்மனை முதலிய இடங்களையும் அவற்றின் சிறப்புக்களையும் எடுத்து விளக்கிக் கூறுவாயாக!" என்று கட்டளையிட்டான்.

"தொல்லை மேய வானரர்" என்றது திருமால் இராமபிரானாக அயோத்தியில் அவதாரம் செய்யும் முன்பே வானவர்கள் வானரர்களாய்ப் பூமிக்கு வந்துவிட்டனர் என்பதைக் குறிக்கும். "பிறர்க்கும்" என்பது அரக்கவீரர்கள், கிட்கிந்தை மகளிர் முதலியோர் எனக்கொள்க.

17. என்றலும் இறைஞ்சி, மற்றைத் துணைவர்கள் யாவரோடும்,
சென்றனன் எழுந்து, மாடம் பல ஓரீஇ, உலகில் தெய்வப்
பொன்திணிந்து, அமரரோடும் பூமகள் உறையும் மேருக்
குன்றுஎன விளங்கித் தோன்றும் நாயகக் கோயில் பூக்கான். (10389)

(ஓரீஇ-கடந்துபோய்/நீங்கி; திணித்தல்-அலங்கரிக்கப் பெறுதல்; பூமகள்-திருமகள்; குன்று-மலை; நாயகம்-தலைமை; கோயில்-அரண்மனை)

என்று இராமபிரான் கட்டளையிட்டதும், பரதன் இராமபிரானை வணங்கி, மற்ற எல்லா நண்பர்களோடும் எழுந்து சென்று, பலவகைப் பட்ட மாடகூடங்கள் எல்லாவற்றையும் தாண்டிப்போய், உலகில் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தேவர்களோடும், செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளும் சேர்ந்து வாழ்கின்ற மேருமலை போன்று பொலிந்து விளங்கித் தோன்றுகின்ற தலைமைத்தன்மை மிக்க அரண்மனையை அடைந்தான்.

"ஓரீஇ" என்பது நீங்கி என்ற பொருளைத்தரும் சொல்லிசை அளபெடை என்க. நாயகக் கோயிலுக்கு மேருக்குன்று உவமை.

18. வயிரம், மாணிக்கம், நீலம், மரகதம் முதலாய் உள்ள
செயிர்ப்புறு மணிகள் ஈன்ற செழுஞ்சுடர்க் கற்றை சுற்ற,
உயிர் துணுக்குற்று, நெஞ்சம் உள்ளமும் ஊசலாட,
மயர்வறு மனத்து வீரர், இமைப்பிலர், மயங்கி நின்றார். (10390)

(மயர்வு-மயக்கம்; செயிர்-குற்றம்; ஈனுதல்-வீசுதல்; சுற்றுதல்-குழ்ந்திருத்தல்; துணுக்குறுதல்-திடுக்கிடுதல்; மணிகள்-இரத்தினங்கள்; ஊசலாடுதல்-தடுமாறுதல்)

மயக்கம் என்பதே ஒருசிறிதும் இல்லாத மனத்தையுடைய சுத்த வீரர்களான வீடணன் முதலியோர், வயிரம், மாணிக்கம், நீலம், மரகதம் முதலாக உள்ள குற்றமற்ற நவமணிகளும் ஒளியை வீச, வளமையான

ஒளிக்கற்றைகள் அந்த அரண்மனையைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துகொள்ள, அதனைக் கண்டு அவ்வீரர்கள் திகைப்படைந்து என்ன செய்வ தென்றறியாது மனமும், மனத்தால் எண்ணமும் உணர்ச்சிகளும் நிலைதடுமாற, கண்களைக்கூட இமைக்க மறந்து, நிலைகலங்கி நின்றனர்.

நவமணிகள் என்பன கோமேதகம், நீலம், பவளம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, புட்பராகம், வைடூரியம், வைரம் என்பனவாம். இந்த நவமணிகளின் இயல்பு, சிறப்பு, அவற்றை அணியும்முறை, அதனை அணிவதால் விளையும் நன்மை, தீமை பற்றித் திருவிளையாடற்புராணம் மாணிக்கம் விற்ற படலம் மிக விரிவாகவும், தெளிவாகவும் பேசுகிறது.

19. விண்டுவிண் மாப்பில் காந்தும் மணி என விளங்கும் மாடம்
கண்டனர்; பரதன் தன்னை வினவினர்; அவர்க்கு, “காதல்
புண்டரீகத்துள் வைகும் புராதனன், கன்னல் தோளான்;
கொண்ட நல்தவம் தன்னாலே உவந்து, முன் கொடுத்தது” என்றான்.
(10391)

(விண்டு-விஷ்ணு/திருமால்; காந்துதல்-ஒளிவீசுதல்; மணி-கவுத்துவ மணி; காதல்-அன்பு; புண்டரீகம்-தாமரைமலர்; புராதனன்-பழமையானவன்/பிரமதேவன்; கன்னல்-கரும்பு)

திருமாலின் திருமார்பில் ஒளிவீசித் திகழும் கவுத்துவமணியைப் போன்று பொலிந்து விளங்கும் அந்த மாடத்தை அனைவரும் கண்டு அதன் வரலாற்றைப் பரதனிடம் கேட்டனர். அதற்குப் பரதன் “இது தாமரை மலரில் உறையும் மிகப் பழமையானவனான பிரமதேவன், எல்லோராலும் விரும்பப்படுகின்ற கரும்புபோன்ற தோள்களையுடையவனான இட்கவாகு மன்னன் மேற்கொண்ட தவத்தைப் பாராட்டி அவனுக்கு மனமகிழ்ச்சியுடன் தந்தது” என்று விளக்கம் கூறினான்.

“விண்டு” என்பது விஷ்ணு என்ற வடசொல்லின் திரிபு. சர்வவியாபி, எங்கும் நிறைந்தவன் என்பது பொருள். “இட்கவாகு” என்ற சொல்லைத் தமிழ்ப்படுத்தினால் “கன்னல் தோளான்” என்ற அழகிய பொருளைத் தரும்.

20. “பங்கயத்து ஒருவன் இக்குவாகுவிற்கு அளித்த பான்மைத்து
இங்கு இது மலரான் வைகும் மாடம்” என்று இசைத்த போதில் “எங்குளால்
துதிக்கலாகும் இயல்பதோ” என்றுகூறி,
செங்கைகள் கூப்பி, வேறுவர் மண்டபம் அதனில் சேர்ந்தார். (10392)

(பங்கயம்-தாமரைமலர்; ஒருவன்-ஒப்பற்றவன்/பிரமதேவன்; இசைத்தல்-சொல்லுதல்; துதித்தல்-புகழ்தல்; இயல்பு-தன்மை; கூப்புதல்-குவித்தல்; பான்மை-தன்மை/இயல்பு/சிறப்பு)

"தாமரைமலரில் வாழும் ஒப்பற்றவனான பிரமதேவன் இட்சுவாகு விற்குத் தந்த சிறப்புமிக்கது இந்த மாடம்; இது செந்தாமரை மலரில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமகள் வசிக்கும் மாடம்" என்று பரதன் கூறியபோது, வீடணன் முதலியோர், "இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த இந்த மாடம், எங்களால் புகழத்தக்க தன்மையுடையதன்றோ!" என்று வியந்து கூறித் தங்கள் சிவந்த கைகளைக் குவித்து, வணங்கி அங்கேயிருந்த மற்றொரு மண்டபத்தைச் சென்று சேர்ந்தனர்.

21. இருந்தனர், அணைய மாடத்து இயல்பு எலாம் எண்ணி எண்ணி,
பரிந்தனன் இரவிமைந்தன், பரதனை வணங்கி, "தூயோம்!
கருந்தட முகிலினாற்கு காப்பு நாண் அணியும் நல்நாண்
தெரிந்திபாது இருத்தல் என்னோ?" என்றலும், அண்ணல் செப்பும.

(10393)

(பரிவு-அன்பு/இரக்கம்; முகில்-மேகம்; தெரிதல்-தேர்ந்தெடுத்தல்/
குறித்தல்; அண்ணல்-பரதன்; இரவிமைந்தன்-சூரியன் புதல்வன்/
சுக்கிரீவன்; செப்புதல்-கூறுதல்)

அவ்வாறு அவர்கள் அம்மாடத்தின் தன்மையையெல்லாம் நினைத்து நினைத்துப்பார்த்து வியப்புற்றிருந்த வேளையில், சூரியன் புதல்வனான சுக்கிரீவன் மிக்க அன்புடன் பரதனை நோக்கி, "மனத்தாய்மையுடையவனே கரிய பெரிய மேகம்போன்ற இராமபிரானுக்குத் திருமுடி சூட்டுதற்கு முன் அணியவேண்டிய காப்பு நாண் அணிதற்குரிய நல்லநானை இன்னும் தேர்ந்தெடுத்துக் குறிக்காது இருப்பதற்கு என்ன காரணம்?" என்று கேட்டதும், பெருமைமிக்கவனான பரதன்கீழ்வருமாறு கூறத்தொடங்கினான்.

திருமணம் முதலிய சடங்குகள் செய்வதன்முன் ஆடவர், மகளிர் கைகளில் காப்பு நாண் ஒன்று கட்டுவது ஒரு மரபு. அதுதான் இங்கே பேசப்படுகிறது.

22. "ஏழ்கடல் அதனில் தோயம், இருநதி பிறவில் தோயம்,
தாழ்விலாது இவண் வந்து எய்தற்கு, அருமைத்தோர் தன்மைத்தென்ன,
ஆழி ஒன்றுடையோன் மைந்தன், அனுமனைக் கடிதின் நோக்க,
சூழ்புவி அதனையெல்லாம் கடந்தனன் காலின் தோன்றல். (10394)

(தோயம்-புனிதநீர்; இரு-பெரிய; பிறவில்-பிறவற்றின்; தாழ்வு-குறைவு/காலதாமதம்; அருமை-அரியது; ஆழி-சக்கரம்; கடிதின்-விரைந்து; கால்-காற்று; தோன்றல்-புதல்வன்)

"ஏழ்கடல்களினின்றும், மற்றும் பெரிய நதிகளினின்றும் புனிதநீரைக் காலம் தாழ்க்காமலும், குறைவிலாமலும் கொணர்தற்கு அரிய தன்மையை யுடையதாலும் சற்று காலம் தாழ்க்கிறது" என்று பரதன் கூறவும், அருகில்

இருந்த ஒற்றைச் சக்கரத்தேரையுடைய சூரியனின் புதல்வனாகிய சுக்கிரீவன், தன் அருகில் நின்ற காற்றிற்கரசனான வாயுதேவனின் புதல்வனாகிய அனுமனைக் குறிப்பால் விரைந்து நோக்கவும், உடனே குறிப்பறிதலில் வல்லவனான அனுமன், இந்தக் கடல்கள் சூழ்ந்த பூமியையெல்லாம் விரைவில் கடந்து செல்லலானான்.

ஏழ்கடல் என்பன. நன்னீர், உவர்நீர், தேன், கரும்பு, பால், தயிர், நெய் என்பனவாம். "தோயம்" என்பது தீர்த்தம்/புனிதநீரைக் குறிக்கும். "பத்திரம், புஷ்பம், பலம், தோயம்" என்பது பகவத்கீதை. புனித நதிகள் என்பன கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, சரயு, நர்மதை, கோதாவரி, காவிரி, பாலாறு, குமரி என்பனவாம். சூரியனின் ஒற்றைச் சக்கரத் தேரை "சம்வத்ஸரம்" என்று கூறுகிறது வான்மீகம்.

23. "கோமுனியோடு மற்றைக் கணிதரைக் கொண்க" என்னா ஏலினன்; தேர்வலான் சென்று இசைத்தலும், உலகம் ஈன்ற பூமகன் தந்த அந்தப் புனித மாதவன் வந்து எய்த, யாவரும் எழுந்து போற்றி, இணையடி தொழுது நின்றார். (10395)

(கோ-தலைமைத்தன்மை; முனி-வசிட்டர்; கணிதர்-சோதிடர்; தேர்வலான்-சுமந்திரன்; இசைத்தல்-சொல்லுதல்; ஈனுதல்-படைத்தல்/தோற்றுவித்தல்; புனிதம்-தூய்மை; மாதவன்-வசிட்டமுனிவன்; இணை-இரண்டு)

"முனிவர்களுக்கெல்லாம் தலைமை சான்றவனான வசிட்ட முனிவரோடு மற்ற சோதிடம் வல்லவர்களையும் அழைத்து வருக" என்று பரதன், அமைச்சனும், தேரோட்டுவதில் வல்லவனுமான சுமந்திரனை நோக்கிக் கட்டளையிட, அதனைச் சென்று வசிட்ட முனிவரிடம் சுமந்திரன் கூறவும், இவ்வுலகத்தைப் படைத்த பிரமதேவனின் புதல்வனும், தூய்மையான பெருந்தவத்தை இயற்றியவனுமான வசிட்ட மாமுனிவன் வந்து சேர்ந்ததும், அங்கிருந்தோர் அனைவரும் எழுந்து நின்று அவனைத் துதித்து, அவனது இரு பாதங்களையும் வணங்கி நின்றனர்.

முனிவர்களுக்கெல்லாம் முதன்மையானவன் பிரம்மரிஷி என்றதனால், வசிட்டமுனிவனைக் "கோமுனி" என்றான் என்க. "தேர்வலான்" என்பது தேரோட்டுவதிலும் வல்லவனான அமைச்சன் சுமந்திரனைக் குறிக்கும். உலகம் ஈன்ற பூமகன் பிரமதேவன். அவன் தந்த புனித மாதவன் வசிட்டன்.

24. அரியணை பரதன் ஈய, அதன்கண் ஆண்டு இருந்த அந்தப் பெரியவன், அவனை நோக்கி, "பெருநிலக் கிழத்தியோடும் உரிய மாமலராளோடும் உகந்தனர் ஒருவரில் செல்வம் கரியவன் உய்த்தற்கு ஒத்த காப்புநாள் நாளை" என்றான். (10396)

(அரியணை-சிறந்த இருக்கை; ஈதல்-நல்குதல்; பெரியவன்-வசிட்டன்; கிழத்தி-உரிமையுடையவள்; மாமலரான்-சிறந்த திருமகள்; உகத்தல்-மகிழ்தல்; ஒருவுதல்-நீங்குதல்; கரியவன்-இராமபிரான்)

அங்கு வந்துசேர்ந்த அந்தப்பெரிய வசிட்ட முனிவர்க்குப் பரதன் சிறந்த இருக்கை நல்க, அதில் அமர்ந்த வசிட்ட மாமுனிவன் பரதனை நோக்கி, "இந்தப் பெரிய நிலத்திற்கு உரிமையுடையவளான பூமாதேவியோடும், உரிமையுடைய சிறந்த தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளோடும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன், என்றும் நீங்குதல் இல்லாது நிலைத்து நிற்கக்கூடிய பொருட்செல்வம், அரசச்செல்வம் ஆகியவற்றை இந்தக் கருநிறத்தவனான இராமபிரான் ஏற்று அரசுபுரிவதற்கு ஏற்ற காப்பு நாணை அணிவதற்கு உகந்த நாள் நாளையே" என்றான்.

பரதன் சிறந்த ஆசனம் நல்கிய உடனேயே, பரதன் ஏதும் கேட்காமலேயே, வசிட்ட முனிவன் குறிப்பறிந்து, நாளையே காப்புநாண் அணிதற்கு உகந்தநாள் என்று கூறியநயம் நோக்குக.

25. இந்திர குருவும், அன்னாள் எணையவர் என்ன நின்ற
மந்திர விதியினாரும், வசிட்டனும் வரைந்து விட்டார்;
சந்திர கவிகை ஒங்கும் தயரதன் ராமன் தாமச்
சந்தர மௌலி சூடும் ஓரையும் நாளும் தூக்கி. (10397)

(இந்திரன்குரு-தேவர்குரு/பிரகல்பதி/சுக்கிராச்சாரியார்/வியாழ பகவான்; மந்திரவிதியினார்-அமைச்சர்கள்; கவிகை-வெண்கொற்றக் குடை; தாமம்-மாலை/ஒளி; சந்தரம்-அழகு; மௌலி-கிரீடம்/முடி; தூக்குதல்-ஆராய்தல்; வரைந்துவிடுதல்-ஒலையில் எழுதியனுப்புதல்; ஓரை-வேளை)

தேவர்தலைவனான இந்திரனுக்கும், தேவர்களுக்கும் குருவாய் விளங்கும் வியாழபகவான் போன்ற மந்திரவிதிகளில் வல்லுநரும் வசிட்ட மாமுனிவனும், சந்திரனைப்போன்று தண்ணொளி பரப்புகின்ற வெண்கொற்றக்குடையினால் சிறந்து விளங்கும் தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் புதல்வனான இராமபிரான், ஒளி நிறைந்ததும், மாலையணியப்பெற்றதும், அழகியதுமான மணிமுடி சூடுதற்கு ஏற்ற நல்ல வேளையையும் நாளையும் நன்கு ஆராய்ந்து தீர்மானித்து, அதனை மன்னர்களுக்கெல்லாம் ஒலையில் எழுதி விரைவில் அனுப்பி வைத்தனர்.

26. "அடுக்கிய உலகம் மூன்றும், ஆதரத் தூதர் கூற,
இடுக்கு ஒரு பேரும் இன்றி, அயோத்தி வந்து இறுத்தார் என்றால்,
தொடுக்குறு கவியான் மற்றைத் துழனியை இறுதி தோன்ற
ஒடுக்குறுத்து உரைக்கும் தன்மை நான்முகத்து ஒருவற்கு உண்டோ?
(10398)

(ஆதரம்-ஆர்வம்; இறுத்தல்-தங்குதல்; துமுனி-பேரொலி; ஒடுக்குறுதல்-அடக்குதல்; தன்மை-நிறம்; நான்முகத்து ஒருவன்-பிரமதேவன்; இடுக்கு-சிறுசந்து/இடைவெளி)

"ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருப்பதுபோல் தோன்றும் கீழ், நடு, மேல் என்ற மூன்று உலகங்களுக்கும் சென்று, ஆர்வம் மிக்க தூதுவர்கள், இராமபிரானின் திருமுடி சூட்டும் வைபவத்தை எடுத்துக்கூற, அதனால் அந்த மூவுலகங்களிலுமுள்ள எல்லோரும் ஒரு மூலைமுடுக்குக்கூட விடாமல், அயோத்தி நகருக்கு வந்து தங்கி விட்டார்கள் என்று கூறினால் அவர்கள் எழுப்பிய பேரொலியையும், அவர்கள் தொகையையும் ஒரு கவிதைக்குள் அடக்கிக் கூறிவிடும் திறமை, நான்கு முகங்களைக்கொண்ட ஒப்பற்ற பிரமதேவனுக்கும் முடிவதாவதோ?" என்கிறான் கவிஞன்.

இராமபிரானின் பட்டாபிஷேகச் செய்தியைத் தூதுவர்கள் மூவுலகங் கட்கும் சென்று தெரிவிக்கின்றனர். அம்மூவுலகங்களிலும் ஒரு இடுக்கில் ஒருவர் இருக்கிறார் என்றுகூடக் கூறமுடியாத வண்ணம், ஒருவர்விடாமல் எல்லோரும் அயோத்தி மாநகருக்கு வந்துவிட்டார்கள் என்றால், அந்த எண்ணிக்கையையும், அவர்கள் எழுப்புகின்ற பேரொலியையும், ஒரு கவிதைக்குள் அடக்கி எழுதிவிடுகின்ற திறமை, பிரமதேவனுக்கும் உண்டோ? என்கிறான் கவிஞன். உண்டோ என்பதில் ஓகாரம் இல்லை என்ற எதிர்மறைப் பொருளைத்தரும். நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவனாலேயே முடியாது என்றால் என்னால் எப்படிக் கூறமுடியும்? என்பது கவிஞனின் ஆதங்கம் என்பது குறிப்பு.

27. அவ்வயின் முனிவனோடும் பரதனும், அரியின் சேயும்,
செவ்வியின் நிருதர்கோனும், சாம்பனும், வாலிசேயும்,
எவ்வம்இல் ஆற்றல் வீரர் யாவரும், எழுந்து சென்று, ஆங்கு
அவ்வியம் அவித்த சிந்தை அண்ணலைத் தொழுது சொன்னார். (10399)

(அவ்வயின்-அப்பொழுது/அவ்விடத்து; அரி-சூரியன்; நிருதர்-அரக்கர்; எவ்வம்-குற்றம்; அவ்வியம்-பொறாமை; அவித்தல்-நீக்குதல்; அண்ணல்-இராமபிரான்)

அப்பொழுது, வசித்த முனிவனோடு, பரதனும், சூரியன் புதல்வனான சுக்கிரீவனும், நற்பண்புகள் வாய்ந்த அரக்கர்க்கரசனாகிய வீடணனும், சாம்பவனும், வாலியின் புதல்வனான அங்கதனும், குற்றமற்ற வன்மை படைத்த எல்லா வீரர்களும், அவ்விடத்தினின்று எழுந்து சென்று, பொறாமை என்னும் தீயகுணத்தை நீக்கியவனான பெருமைச்சூரிய வனான இராமபிரானைத் தொழுது, கீழ்க்கண்டவற்றை கூறத் தொடங்கினார்கள்.

"அரி" என்ற சொல்லுக்கு 39வகையான பொருள்களைக் கூறுகிறது தமிழ் அகராதி. இங்கே சூரியன் என்ற பொருளில் கையாளப் பட்டிருக்கிறது. இது பலபொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாகும்; "அவ்வியம்" என்ற சொல் பொறாமை என்ற பொருளைத்தரும்; "அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும்" என்பது குறள்-63. "அவ்வியம் இல்லார் அறத்தாறு உரைக்குங்கால், செவ்வியர் அல்லார் செவிகொடுத்தும் கேட்கலார்" என்பது நாலடியார். வசிட்ட முனிவனைத்தவிர மற்ற எல்லோரும் இராமபிரானைத் தொழுதார்கள் என்று கூறவேண்டும் என்பதால் தான் முனிவனொடும் என்று தனியே பிரித்துக் கூறினார் என்பதை உணர்க.

28. "நானை நீ மவுலி சூட நன்மைசால் பெருமை நல்நாள்;
காளை! நீ அதனுக்கு ஏற்ற கடன்மைமீது இயற்றுக!" என்று
வேளையே பொடியதாக விழிக்கும் நீள் நுதலின் வெண்பூம்
பூளையே சூடுவானைப் பொருவும் மாமுனிவன் போனான். (10400)

(மவுலி-முடி; சால-மிக்க; மீது-மேலே; வேள்-மன்மதன்/மாரவேள்;
பொடி-சாம்பல்; நுதல்-நெற்றி; வெண்-வெள்ளிய/வெள்ளையான;
பூளை-ஒருவகைப்பூ; பொருவுதல்-ஒத்திருத்தல்; மா-பெருமை)

வசிட்ட மாமுனிவன் இராமபிரானை நோக்கி, "காளைபோன்று வீரம் செறிந்தவனே! நீ மகுடம் சூடிக்கொள்வதற்கு ஏற்ற நன்மைபயக்கும் பெருமை சான்ற நாள் நாளையாகும். எனவே அதற்குத் தகுந்தாற்போல செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்யத்தொடங்குவாயாக!" என்று, மன்மதனையே சாம்பல்பொடியாகும்படிச் சுட்டெரிந்த நீண்ட நெற்றிக் கண்ணை உடையவனும், வெண்மையான மெல்லிய பூளைப்பூவைச் சூடிக்கொள்ளப்பவனுமான சிவபெருமானை ஒத்தவனான சிறந்த முனிவன் கூறிமுடித்து தன் இருக்கை நோக்கிச் செல்லலானான்.

முன்பு அயோத்தியா காண்டத்திலும் இதே வசிட்டமுனிவன்தான் "நானை நல்லநாள்" என்று கூறினான். அது நிறைவேறாமல் போயிற்று. எனவேகவிஞன்இங்கே "நன்மைசால்பெருமைநன்னான்" என்றுஇரண்டு அடைமொழிகளைக் கொடுத்துக் கூறியுள்ளமையையும் நோக்குக. முன்பு பட்டம் சூடிக்கொள்வதற்கு முன்னாள் இரவு இதே வசிட்டமுனிவன் தான் இராமபிரானுக்கு அரசியல் அறிவுரைகள் பகன்றான்; எனவே இங்கே அதனையே திரும்பவும் கூறாது, "அதனுக்கு ஏற்ற கடன்மைமீது இயற்றுக!" என்று கூறியபாங்கு நோக்குக. வசிட்ட முனிவனுக்குச் சிவபெருமானை ஒப்பிட்டதை உணர்க. காமத்தை வென்றவன் என்பதாலும், சடாமுடி தரித்தவன் என்பதாலும் வசிட்டமாமுனிவனைச் சிவபெருமானுக்கு ஒப்பிட்டார் என்க.

29. நான்முகத்து ஒருவன் ஏவ, நயன் அறி அயன் என்று ஓதும்
நான் முகத்து ஒங்கு கேள்வி நுணங்கியோன், வணங்கு நெஞ்சன்,

கோல் முகத்து அளந்து, குற்றம்செற்று, உலகுஎல்லாம் கொள்ளும்
மான் முகத்து ஒருவன், நல்நாள் மண்டபம் வயங்கக் கண்டான். (10401)

(நான்முகன்-பிரமதேவன்; நயன்-நயம்/நல்லன்; ஒதுதல்-சொல்லப் படுதல்; நூல்-சிற்பநூல்; ஓங்கு-அழுந்திய; நுணங்கியோன்-நுண்ணறிவுடையவன்; முகத்தல்-அளத்தல்; செறுத்தல்-நீக்குதல்; வயங்குதல்-விளக்கம் பெறுதல்; கானுதல்-செய்தல்)

ஒப்பற்ற பிரமதேவன் கட்டளையின்படி, சிற்பநூல் சாஸ்திரங்களின் நுட்பங்களையெல்லாம் நன்கு அறிந்தவன் என்று போற்றிச் சிறப்பிக்கப் படுபவனும், மானின்முகம் கொண்டவனும் வணங்கிய உள்ளத்தை உடையவனுமான தெய்வத்தச்சன் மயன், கோல்கொண்டு அளந்து, நிலத்தில் எந்தக் குற்றமும் இல்லாதபடி எல்லாவற்றையும் நீக்கி, இந்த உலகத்து மக்கள் எல்லாம் கொள்ளும்படியான ஒரு பெரிய மண்டபத்தை அந்த மங்கலமானநாளிலேயே, பொலிவுடன் விளங்கும்வண்ணம் செய்து முடித்தான்.

மயன் தெய்வத்தச்சன் என்பதும், இவன் மண்டோதரியின் தந்தை என்பதும், இவன்தான் முன்பு இலங்கை மாநகரத்தையும் புதிதாக நிர்மாணித்தான் என்பதும் நாம் அறிந்ததே. "மயன் நயன் அறிந்தவன்; நான்முகத்து ஓங்கு கேள்வி நுணங்கியோன்; வணங்கு நெஞ்சன்" என்று அவனது ஆற்றலைச் சிறப்பித்தார் என்க. இவன் பிரமனிடமே சிற்ப சாத்திரங்களைக் கற்றவன் என்றும் கூறுவர். "நுணங்கிய கேள்வியரல்லார் வணங்கிய வாயினர் ஆதல் அரிது" என்பது குறள்-419. எனவேதான் மயன் நுணங்கிய கேள்வியனாகவும், வணங்கிய நெஞ்சினனாகவும் சிறப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறான் என்பதை நுனித்து உணர்க. "உலகம் கொள்ளும்" என்பது, உலகத்தில் உள்ள நல்லோர்கள் எல்லாம் சிறந்தது என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம்கட்டி முடித்தான் என்றும் பொருள்தரும். உலகம் எல்லாமும்கூட அந்த மண்டபத்திற்குரிய விலையாகக் கொள்ளக்கூடிய பெரிய மண்டபம் என்ற பொருளைத் தருவதையும் நோக்குக.

30. அனுமன் ஏழுகடல் புனித நீரையும் கொணர்தல்

"சூழ்கடல் நான்கின் தோயம், எழுவகையாக ஆகச்சொன்ன
ஆழ்திரை ஆற்றின் நீரோடு அமைத்தி இன்று" என்ன, "ஆம்" என்று,
ஊழியின் இறுதி செல்லும் தாதையின் உலாவி, ஒன்றா
ஏழ்கடல் நீரும் தந்தான், இருந்து உய்ய மருந்து தந்தான். (10402)

(தோயம்-புனிதநீர்; திரை-அலை; அமைத்தி-கொணர்க; உய்த்தல்-பிழைத்திருத்தல்; தாதை-தந்தை/வாயுதேவன்; ஒன்றா-ஒன்றுசேர; மருந்து-மருத்துமலை)

"உலகத்தில் நான்கு பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துள்ள ஏழுவகையானது என்று கூறப்படும் ஆழமான அலைகளையுடைய கடலின் நீரோடு, புண்ணிய நதிகளின் தீர்த்தங்களையும் இன்றே இப்போதே கொண்டு வருவாயாக!" என்று சுக்கிரீவன் கட்டளையிட, முன்பு இந்திரசித்தன் அம்பினால் தாக்கப்பட்டு மயக்கமுற்றிருந்த இலக்குவன் முதலான வீரர்கள் உயிர்பிழைத்து எழும் வண்ணம் மருத்துமலையைக் கொணர்ந்தவனாகிய அனுமன், "சரி" என்று அதற்கு உடன்பட்டு, ஊழியிறுதிக்காலத்தில் தன் தந்தையான வாயுதேவன் வீசுகின்ற சண்டமாருதம்போல விரைந்து சென்று, ஏழு கடல்நீரையும் ஒருசேரக் கொண்டு வந்து சேர்த்தான்.

உலகின் நான்கு பக்கங்களிலும் ஏழு கடல்கள் சூழ்ந்திருப்பதாகக் கூறுவது ஒரு புராணக்குறிப்பு. "உலாவி" என்பது, எந்தச் சிரமமுமின்றி அநாயாசமாகச் சென்று என்ற பொருளைத்தரும். துன்பத்தில் மருந்து தந்து உயிர் பிழைக்கச் செய்தவன், இப்போது இன்ப நிகழ்ச்சியில் பங்குகொள்வதைப் பெருமையாக நினைத்தே ஏழுகடல் மற்றும் புண்ணிய நதிகளின் தீர்த்தங்களையும் மகிழ்ச்சியுடன் விரைந்து கொண்டு வந்து சேர்த்தான் என்பதாம்.

31. எரிமணிக் குடங்கள் பல்நூற்று யானைமேல் வரிசைக்கு ஆன்ற
விரிமதிக் குடையின் நீழல், வேந்தர்கள் பலரும் ஏந்தி,
புரைமணிக் காளம் ஆர்ப்ப, பல்லியம் துவைப்ப, பொங்கும்
சரயுவின் புனலும் தந்தார், சங்கு இனம் முரல மன்னோ! (10403)

(ஆன்ற-பொருத்தமான; எரி-ஒளி; மணி-இரத்தினம்; புரை-துளை; மணி-அழகிய; காளம்-எக்காளம்/ஊதுகொம்பு/தாரை; இயம்-வாத்தியங்கள்/இசைக்கருவிகள்; துவைத்தல்-ஒலித்தல்; முரல்தல்-ஒலித்தல்; தருதல்-கொணர்தல்; வரிசை-பெருமை)

நூற்றுக்கணக்கான பலநாட்டு சிற்றரசர்கள், ஒளிவீசும் இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற குடங்களை யானையின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு, அவரவர் தகுதிக்கும் பெருமைக்கும் ஏற்ப விரிந்த பூரண சந்திரன்போன்று தண்ணொளி பரப்பும் வெண்கொற்றக்குடையின் நிழலில், உள் துளையுள்ள அழகிய எக்காளம் என்னும் ஊதுகொம்பு ஆரவாரம் செய்யவும், பலவகைப்பட்ட இசைக்கருவிகள் ஒலிக்கவும், சங்கின் திரள்கள் சப்திக்கவும், அலைகள் பொங்கியெழும் சரயுநதியின் புண்ணிய தீர்த்தத்தையும் கொண்டு வந்து சேர்த்தனர்.

முன்பாடலில் ஒன்பது நதியின் தீர்த்தங்களும், ஏழு கடல்களின் தீர்த்தங்களும் வந்து சேர்ந்தன என்கூறிய கவிஞன் இந்தப்பாடலில் சரயுநதியின் தீர்த்தத்தை பொற்குடங்களில் ஏற்றிக்கொண்டு சிற்றரசர்கள் யானைமீது வந்தார்கள் என்று கோசல நாட்டில் ஓடும் சரயுநதியினைச் சிறப்பித்தார் என்க. "நீழல்" என்பது நிழல் என்பதன் நீட்டல்விகாரம்.

32. இராமபிரான் வீற்றிருந்த தோற்றம்

மாணிக்கப் பலகை தைத்து, வயிரத்திண் கால்கள் சேர்த்தி,
ஆணிப்பொன் சுற்றி முற்றி, அழகுறச் சமைத்த பீடம்,
ஏண் உற்ற பளிக்கு மாடத்து இட்டனர்; அதனினிமீது
பூண் உற்ற திரள்தோள் வீரன் திருவொடும் பொலிந்தான் மன்னோ!

(10404)

(சுற்று-சுற்றுப்புறம்; சமைத்த-செய்த; ஏண்-பெருமை; பூண்-ஆபரணங்கள்; திரு-திருமகள்/சீதாதேவி; ஆணிப்பொன்-மாற்றுயர்ந்த பொன்; தைத்தல்-பொருத்துதல்; திண்-உறுதியான; முற்றுதல்-பூர்த்தி செய்தல்; பொலிவு-அழகு)

சிறந்த மாணிக்கக் கற்களால் பலகைகள் செய்யப்பெற்று, வயிரத்தில் உறுதியான கால்கள் அமைக்கப்பெற்று, மாற்றுயர்ந்த பொன்னால் சுற்றுப்புறம் முழுவதும் பூர்த்தி செய்யப்பட்டு மிக அழகாக ஒருபீடம் அமைக்கப்பட்டது. அதனைப் பெருமைமிக்க ஒரு பளிக்குமாடத்தில் கொண்டுவந்து வைத்தனர்; அதன்மீது அணிகலன்கள் அணியப்பெற்ற திரண்ட தோள்களையுடைய வீரனான இராமபிரான், திருமகளின் அவதாரமான சீதாதேவியுடன் பொலிவுடன் அமர்ந்திருந்தான்.

இராமபிரான் அமர்ந்திருந்த சிங்காதனத்தின் சிறப்பு பேசப்படுகிறது. மாணிக்கப் பலகை; வயிரத்தால் கால்கள்; ஆணிப்பொன்னால் சுற்றுப் பூச்சு; அந்தப்பீடம் அமைந்திருப்பது ஒரு பளிக்குமாடம் என்பதாம். "ஆணிப்பொன்" என்பது மாற்றுயர்ந்த பொன்னைக் குறிக்கும். இத்தகைய பொன்னைசாம்பூநதம் என்று கூறுவர். "ஆணிப்பொன் அம்பலத்தேகண்ட காட்சிகள் அற்புதக்காட்சியடி" என்பது திருஅருட்பா. இதன்பின் சடையப்ப வள்ளல்பற்றிப் பேசும்பாடல் ஒன்று மிகைப்பாடலாகத் தரப் பெற்றிருக்கிறது. பாடல் இது. "அந்தணர், வணிகர், வேளாண் மரபினோர் ஆலி நாட்டுச் சந்தணிபுயத்து வள்ளல் சடையனே அனைய சான்றோர் உய்ந்தனம் அடியம் என்னும் உவகையின் உவரி காண வந்தனர் இராமன் கோயில் மங்கலத்து உரிமை மாக்கள்" என்பது அந்த மிகைப்பாடல். இது ஏனோ சென்னைக் கம்பன்கழகப் பதிப்பில் மூலபாடத்தில் இடம்பெறவில்லை.

33. மங்கல கீதம் பாட, மறையொலி முழங்க, வல்வாய்ச்

சங்கினம் குமுற, பாண்டில் தண்ணுமை ஒலிப்ப, தாஇல்
பொங்கு பல்லியங்கள் ஆர்ப்ப, பூமழை பொழிய, விண்ணோர்
எங்கள் நாயகனை வெவ்வேறு எதிர்ந்து, அபிடேகம் செய்தார். (10405)

(குமுறுதல்-முழங்குதல்; தா-குற்றம்; பொங்குதல்-மிகுந்திருத்தல்; இயங்கள்-வாத்தியங்கள்/இசைக்கருவிகள்; வெவ்வேறு-தனித்தனியே;

பாண்டில்-தாளம்; தண்ணுமை-மத்தளம்; எதிர்ந்து-எதிர்ப்பட்டு;
அபிடேகம்-அபிஷேகம்/திருமஞ்சனம்)

எங்கும் மங்கலகீதங்கள் இசைக்கவும், அந்தணர்கள் வேதஒலி முழங்கவும், சங்குக்கூட்டங்கள் வலிய தன் வாயினால் ஒலியெழுப்பவும், மத்தளம் முதலிய, குற்றம் தீர்ந்த பலவகைப்பட்ட இசைக்கருவிகள் மிக்க ஒலி எழுப்பி ஆரவாரிக்கவும், தேவர்கள் மலர்மழை பொழியவும், எங்கள் தலைவனாகிய இராமபிரானை ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக முன்வந்து திருமஞ்சனம் செய்தனர்.

"எங்கள் நாயகனை" என்பது கவிஞன் தன்னுடன் எல்லோரையும் சேர்த்துக்கூறிய கூற்று. எல்லோருக்கும் தலைவன் இராமபிரான் என்பது கருத்து.

34. மாதவர், மறைவலாளர், மந்திரக்கிழவர், மற்றும்
மூதறிவாளர், உள்ள சான்றவர் முதல் நீராட்ட,
சோதியான் மகனும், மற்றைத் துணைவரும், அனுமன்தானும்,
தீதிலா இலங்கைவேந்தும், பின் அபிடேகம் செய்தார். (10406)

(மந்திரக்கிழவர்-அமைச்சர்பெருமக்கள்; சான்றவர்-பெரியோர்கள்;
நீராட்டுதல்-அபிஷேகம் செய்தல்; சோதியான்-சூரியன்; துணைவர்-
நண்பர்கள்)

சிறந்த தவம்செய்யும் தவசிகள், முனிவர்கள், வேதவிற்பன்னர்கள், ஆலோசனைக்குரிய அமைச்சர் பெருமக்கள், பேரறிஞர்கள், அங்கிருந்த சான்றாண்மை மிக்கோர், முதலியோர் முதலில் திருமஞ்சனம் செய்ய, பின்னர் சூரியன் புதல்வனான சுக்கிரீவனும், அவனுடன் வந்த மற்ற நண்பர்களான அங்கதன், சாம்பவன், நீலன், குகன் முதலானோரும் அனுமனும், குற்றம்நீங்கிய இலங்கை அரசன் வீடணனும் மங்கல நீராட்டினர்.

"மந்திரக்கிழவர்" என்பது ஐம்பெருங்குழுவினரையும், எண் பேராயத் தினரையும் குறிக்கும் எனக்கொள்க. "சான்றவர்" என்பது சால்புமிக்க வர்களைக்குறிக்கும். "அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மையொடு ஐந்து சால்பு ஊன்றியதான்" என்பது குறள்-983. "தீதிலா இலங்கைவேந்தன்" என்பது அரக்கர்குலம் நீங்கி, இராமபிரானை அடைக்கலம் அடைந்த வீடணன் என்ற சிறந்த பொருளைத்தரும்.

35. அம்கண், வான் உலகம், தாயஅடி, மலர்த்தவிசோன் ஆட்டும்
கங்கைவார் சடையின் ஏற்றான், கண்ணுதல் ஒருவன்; இந்நாள்
சிங்கஹு அணையான் செய்ய திருமுடி சூட்டும் நல்நீர்,
எங்கண் ஏற்று அன்னோன் வாழும்?" என்றனர் புலவர் எல்லாம். (10407)

(அம்-அழகிய; கண்-இடம்; தாய-தாவிய; மலர்-தாமரைமலர்; தவிசு-இருக்கை; ஒருவன்-ஒப்பற்றவன்; வார்-நீண்ட; சிங்கஏறு-ஆண்சிங்கம்/இராமபிரான்; செய்ய-சிவந்த/செவ்விய; அன்னோன்-சிவபெருமான்; புலவர்-தேவர்கள்)

"அழகிய இடமாகிய விண்ணுலகத்தையும், மண்ணுலகத்தையும் தன் ஈரடியால் தாவி அளந்த திரிவிக்கிரமனது திருவடிகளை, தாமரைமலரை இருப்பிடமாகக் கொண்ட பிரமதேவன் தன் கமண்டலநீரால் நீராட்டிய போது, அதனை நெற்றிக்கண்ணையுடையவனான ஒப்பற்ற சிவபெருமான், கங்கை அமர்ந்துள்ள தனது நீண்ட சடையில் தாங்கிக்கொண்டான்; இப்பொழுது இந்த ஆண்சிங்கம் போன்றவனாகிய இராமபிரானின் சிவந்த செம்மையான திருமுடியில் சூட்டும் நல்ல புனிதநீரை எந்த இடத்தில் தாங்கிக்கொண்டு அச்சிவபெருமான் வாழ்வான்?" என்று பேரறிஞர்களும், தேவர்களும் வியந்து நின்றனர். "எங்கள் ஏற்று அன்னோன் வாழும்?" என்ற சொற்றொடர், முன்பு ஆரண்யகாண்டத்தில் சூர்ப்பணகை, இராவணனிடம், "மேகத்தில் பிறந்த நுண்ணிடையினானை, மாகத்தோள்வீர! பெற்றால் எங்ஙனம் வைத்து வாழ்த்தி?" என்று கேட்ட பாடலை நினைவுபடுத்துவதை உணர்க.

"முன்பு பிரமதேவன் கமண்டலத்தில் இருந்து வந்த புனிதநீர் கொஞ்சமானது. அதனை சிவபெருமான் தன் சடைமுடியில் தாங்கிக்கொண்டான். ஆனால் இப்போது இராமபிரானுக்கு மஞ்சனநீராட்டும் புனிதநீர் பேரளவிலானது; இதனை எப்படி, எங்கே தாங்கிக்கொள்வான் சிவபெருமான்? என்று தேவர்கள் வியந்தனர் என்பதாம்.

பிரமதேவன் திருமாலின் திருவடிகளைத் தனது கமண்டல நீரால் மஞ்சன நீராட்டியபோது அந்தப்புனிதநீர் "ஸ்ரீபாததீர்த்தம்" என்பதும், அதுவே கங்கையாகப் பெருகியது என்பதும் ஒரு புராணக்குறிப்பு. இந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் சுவர்க்கலோகத்தில் மந்தாகினி என்ற பெயரிலும் பூலோகத்தில் கங்கை என்ற பெயரிலும், பாதாளத்தில் போகவதி என்ற பெயரிலும் பாயலாயிற்று என்பதும் ஒரு புராணக்குறிப்பு. இந்தப்பாடல் உ.வே.சா. பதிப்பில் அதிகப்பாடலாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது கருதத்தக்கது.

36. மரகதச் சயிலம் செந்தாமரை மலர்க்காடு பூத்து,
திரைகெழு கங்கை வீசும் திவலையால் நனைந்து, செய்ய
இருகுழை தொடரும் வேற்கண் மயிலொடும் இருந்தது ஏய்ப்ப,
பெருகிய செவ்வி கண்டார், பிறப்புஎனும் பிணிகள் தீர்ந்தார். (10408)

(சயிலம்-சைலம்/மலை; காடு-மிகுதி; திவலை-நீர்த்துளிகள்; செய்ய-செவ்விய; குழை-காதணிகள்; ஏய்ப்ப-ஒப்ப; செவ்வி-பேரழகு; தீர்தல்-நீங்குதல்)

ஒரு மரகத மலை, செந்தாமரைமலர்கள் மிகுதியாகப் பூத்து, அலைகள் நிறைந்த கங்கைஆறு வீசுகின்ற நீர்த்துளிகளில் அம்மலர்கள் நனைந்து, சிவந்த செம்மையான இரு காதணிகள்வரை தொடர்ந்து செல்லும் வேற்படைபோன்ற கண்களோடும், மயில்போன்ற சாயலோடும் திகழ்ந்த சீதாதேவியுடன் வீற்றிருந்ததை ஒப்ப, அந்தப் பேரழகினைக் கண்ணுற்ற அனைவரும் பிறவி என்னும் பெரும்பிணியிலிருந்து நீங்கியவரானார்கள்.

மரகதச்சயிலம் இராமபிரானுக்கும், செந்தாமரை மலர்க்காடு அவனது கை, கால், முகம், வாய், உந்தி, திருவடி போன்ற உறுப்புக்களுக்கும் உவமை. "இருகுழை தொடரும் வேற்கண்" என்பது சாதாரணமாக நாம் கூறும் காதளவோடிய கண்கள் என்பதன் இலக்கிய நயம் மிகுந்த தொடராகும். "செவியுறு நீள்படைக்கண்கள்" என்பது திருக்கோவையார். "குமிழ்மிசை மறிந்து குழை எதிர் நடந்து" என்பது நைடதம். "பொரு கயற்கண் செவியுறப் போந்து அகன்றனவே" என்பது சீவகசிந்தாமணி. மயில், சாயலால் சீதாதேவிக்கு உவமை. இதுபோல ஒருமலை இருப்பது இல்லை. செந்தாமரை மலர்க்காடு மரகதச்சயிலத்தில் பூப்பது அன்று; தாமரைமலர் மலையில் பூக்காது; நீரில்பூக்கும்; எனவே இப்பாடல் இல்பொருள் உவமையணியின் பாற்பட்டதாகும். திரைகெழு கங்கைவீசும் திவலைக்கு அபிஷேக நீர் உவமை.

37. தெய்வ நீராடற்கு ஒத்த செய்வினை வசிட்டன் செய்ய,
ஐயம்இல் சிந்தையான் அச் சுமந்திரன், அமைச்சரோடும்
நொய்தினின் இயற்ற, நோன்பின் மாதவர் நுனித்துக் காட்ட,
எய்தின இயன்ற பல்வேறு, இந்திரற்கு இயன்ற என்ன. (10409)

(ஒத்த-ஏற்ற; வினை-சடங்குகள்; நுனித்து-நுட்பமாக; நோன்பு-விரதம்; நொய்தின்-விரைவில்)

தெய்வத்தன்மை பொருந்திய இந்தத் திருமஞ்சனத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் வசிட்ட மாமுனிவன் குறைவறச் செய்து முடிக்குமாறு, விரதம் மேற்கொண்டு உள்ள பெருந்தவத்தை யுடையவர்கள் குறிப்பாக நுட்பமாக எடுத்துச் சொல்ல, அந்தப் பொருள்களையெல்லாம் ஐயம் சற்றும் இல்லாத தெளிந்த மனத்தை யுடைய அந்த சுமந்திரன், தனது அமைச்சர் பெருமக்களோடு இணைந்து விரைந்து செயல்பட்டு ஏதோ தேவேந்திரனுக்குத் திருமஞ்சனம் நடைபெறுவதுபோல ஏற்பாடுகள் செய்து, பல்வேறு பொருள்களையும் உடனே கொண்டுவந்து சேர்த்தான்.

"ஐயமில் சிந்தையான்" என்பது தெளிவுமிக்க சிந்தனையாளன் சுமந்திரன் என்று சுமந்திரனின் அறிவாற்றலைச் சிறப்பித்ததாகும் என்க.

38. இராமபிரானுக்கு வசிட்டன் திருமுடி சூட்டுதல்

அரியணை அனுமன் தாங்க, அங்கதன் உடைவாள் ஏந்த,
பரதன் வெண்குடை கவிக்க, இருவரும் கவரிபற்ற,
விரைசெறி குழலி ஓங்க, வெண்ணெயூர்ச் சடையன் தங்கள்
மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி, வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி.

(10410)

(அரியணை-சிங்காதனம்; கவித்தல்-பிடித்தல்; கவரி-வெண்சாமரை;
விரை-நறுமணம்; செறிதல்-பொருந்தியிருத்தல்; குழல்-கூந்தல்;
ஓங்குதல்-சிறப்புற்றிருத்தல்; மௌலி-திருமுடி; புனைதல்-சூட்டுதல்)

சிங்காதனத்தை அனுமன் தாங்கிக்கொண்டு நிற்கவும், வாலியின் மைந்தனான அங்கதன் உடைவானை ஏந்திக்கொண்டு நிற்கவும், பரதன் வெண்கொற்றக் குடையைப் பிடித்து நிழல்பரப்பிக் கொண்டிருக்கவும், மற்ற இரு தம்பியரான இலக்குவனும், சத்துருக்களனும் வெண்சாமரையை இருபக்கங்களிலிருந்தும் வீசிக்கொண்டிருக்கவும், நறுமணம் மிக்க கூந்தலையுடைய சீதாதேவி மிக்க பெருமிதம் கொண்டு சிறப்புடன் இராமபிரானுக்கு அருகில் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கவும், திருவெண்ணெய் நல்லூர் சடையப்பவள்ளலின் மரபில் முன்பு வந்த முன்னோர்கள் அந்தப் பொன்னாலான திருமுடியை எடுத்துக் கொடுக்கவும், அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு, குலகுருவான வசிட்ட மாமுனிவனே இராமபிரானுக்கு அந்தத் திருமுடியைச் சூட்டினான்.

காப்பியத்தில் இராமபிரானுக்கும், சீதாதேவிக்கும், சுக்கிரீவனுக்கும், இலக்குவனுக்கும் பரதனுக்கும் மற்ற வானரவீரர்கள் எல்லோருக்கும் பேருதவி புரிந்தவன் அனுமன்தான். எனவே இராமபிரானின் திருமுடி சூட்டும் வைபவத்தில் கவிஞன் அனுமனுக்கு முதலிடம் தந்து அவனை அரியணையைத் தாங்கி நிற்கும்படி செய்த பாங்கு நோக்குக. அங்கதன் இப்போது இங்கே பற்றியிருக்கும் உடைவாள் முன்பு இராமபிரான் அவனுக்குத் தந்து அருளியதாகும் என்பதை நினைவிற் கொண்டு வருக. "பொன்னுடை வானை நீட்டி "நீ இது பொறுத்தி" என்றான் என்பது கிஷ்கிந்தா காண்டம் வாலிவதைப் படலம்.

முதலில் அனுமனையும், பின்பு அங்கதனையும் கூறியதால் சுக்கிரீவன் செய்த உதவிகளையும், நினைவிற் கொண்டே கவிஞன் இவ்வாறு முறைப்படுத்துகிறான் என்பதையும் உணர்க. இதற்குப்பின்தான் பரதனையும், இலக்குவனையும், சத்துருக்களனையும் சிறப்பிக்கிறான் என்பதையும் நினைவுகூர்க.

"விரைசெறி குழலி ஓங்க" என்பதில் உள்ள "ஓங்க" என்ற சொல் சீதாதேவி அப்பொழுது அடைந்த பெருமித உணர்ச்சியைச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுவதாகும். தமிழகத்தில், குறிப்பாகச் சோழநாட்டில்

அரசர்க்குரிய சிறப்புக்களைச் செய்யும்போது வேளாண்னொழியில் இயற்றும் வேளாளர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது வரலாற்று உண்மை. அதை மறவாது நினைவிற் கொண்டிருந்த கவிஞன் அந்த மரபுப்படி வேளாள குலத்தைச்சேர்ந்த திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையப்பரின் முன்னோர்கள் திருமுடியை எடுத்துக்கொடுக்கும் சிறப்பை வழங்கியுள்ளமை நினைக்கற்பாலது. மேலும் தன்னை ஆதரித்துக் காப்பாற்றிய திருவெண்ணெய் நல்லூர் சடையப்பரை கற்போரும், மற்றோரும், இக்காப்பியம் இருக்கும் வரையிலும், இராமபிரான் பெயர் நிலைத்து நிற்கும்வரையிலும் சடையப்பரின் பெயர் நிலைத்து நிற்கவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பத்தால் அவரை இந்த முத்திரைப் பாடலில் நினைவுகூர்ந்திருக்கிறான் கவிஞன் என்பதாம். "வசிட்டனே" என்ற இடத்தில் ஏகாரம் தேற்றப் பொருளது. காரணம் முன்பு இராம பிரானுக்குப் பட்டம் சூட்டுவிக்க நாள் குறித்ததும், பட்டம்கூட்ட இருந்தவனும் இதே குலகுரு வசிட்டன்தான். ஆனாலும் அது நிறைவேறாது போயிற்று. எனவே இந்த முறை எந்தத் தடங்கலும் வாராது என்பதனாலும் குலகுருவே திருமுடி சூட்டவேண்டும் என்பதாலும், "வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி" என்று ஏகாரம் கொடுத்துப் பேசுகிறான் கவிஞன். கவிஞனின் செய்ந்நன்றி மறவாத இயல்பு வெளிப்படுதல் காண்க.

39. வெள்ளியும் பொன்னும் ஒப்பார் விதிமுறை மெய்யின் கொண்ட
ஒள்ளிய நாளின், நல்ல ஓரையின், உலகம் மூன்றும்
துள்ளின குனிப்ப, மோலி சூடினான், கடலின் வந்த
தெள்ளிய திருவும், தெய்வப் பூமியும், சேரும் தோளான். (10411)

(வெள்ளி-அசுரகுரு/சுக்கிராச்சாரியார்; பொன்-தேவகுரு/வியாழ பகவான் /பிரகஸ்பதி; . மெய்-உண்மை; ஒள்ளிய-சிறந்த/ஒளிமிக்க; குனித்தல்-நடனமாடுதல்; கடல்-திருப்பாற்கடல்; திரு-இலக்குமி; பூமி-பூமாதேவி; சேர்தல்-அணைதல்/சூடுதல்; ஓரை-முகூர்த்தம்/லக்னம்; வருதல்-தோன்றுதல்)

திருப்பாற்கடலினின்றும் தோன்றிய தெளிந்த அழகுபடைத்த திரு மகளும், தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த நிலமகளும் அணையும் பேறுபெற்ற தோள்களையுடையவனான இராமபிரான், அசுரகுருவாகிய சுக்கிரனும், தேவகுருவாகிய வியாழன் போன்ற நல்லறிவுமிக்க சோதிடர்களும் நெறிமுறைப்படி உண்மையாகவே நல்ல சிறந்தநாள் என்றும், நல்ல முகூர்த்தநேரம் என்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பொழுதில், இம்மூன்று உலகத்தில் உள்ளவர்களும் மிக்க மகிழ்வெய்தும்வண்ணம் திருமுடி சூட்டிக்கொண்டான்.

சுக்கிராச்சாரியாரைப் பற்றி முன்பு மாவலி நிகழ்ச்சியின்போதே கண்டுவந்திருக்கிறோம். இலக்குமி என்பது பொருட்செல்வத்தையும், பூமி என்பது அரசுச்செல்வத்தையும் குறிக்கும் உருவகம் எனக்கொள்க.

40. சித்தம் ஒத்துள்ள என்று ஒதும் திருநகர்த் தெய்வ நன்னூல்
வித்தகன் ஒருவன் சென்னி மிலைச்சியது எனினும், மேன்மை
ஒத்த மூ உலகத்தோர்க்கும் உவகையின் உறுதி உன்னின்,
தத்தம் உச்சியின்மேல் வைத்தது ஒத்தது, அத் தாம மோலி. (10412)

(திரு-செல்வச்சிறப்பு; ஒதுதல்-புகழ்ந்து சொல்லுதல்; தெய்வ நன்னூல்-வேதம்; சென்னி-தலை; மிலைச்சுதல்-சூட்டுதல்; உன்னுதல்-நினைத்தல்; தாமம்-ஒளி; மோலி-மௌலி/மகுடம்/திருமுடி; சித்தம்-எண்ணம்/உள்ளம்; வித்தகம்-திறமை)

செல்வவளம் பொருந்திய அயோத்திநகர மக்களால் போற்றிப் புகழப் படுபவனும், அவர்களுடைய எண்ணங்களுக்கு ஏற்ப முடிவெடுப்பவனும், தெய்வத்தன்மை பொருந்திய நல்லநூலாகிய வேதங்களில் கரைகண்ட திறமைமிக்கவனுமாகிய வசிட்டமுனிவன், ஒப்பற்ற இராமபிரான் ஒருவனுடைய தலையில் சூட்டிய அந்த ஒளிமிக்க திருமுடிதான் என்றாலும், அப்போது அங்குள்ள மேன்மைபொருந்திய மூன்று உலகமக்களுக்கும் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை எண்ணிப் பார்ப்போமானால், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அந்தத் திருமுடி தங்கள் தலையில் சூட்டப்பட்டதுபோல் எண்ணி மகிழ்ந்தனர். அவன் ஒருவனுடைய தலையில் சூடிய ஒளிபொருந்திய மகுடம் மூவுலகத் தோர்களின் தலைகளிலும் சூட்டப்பட்டதுபோன்று இருந்தது.

“சித்தம்” என்பது மனம் என்று பொருள்பட்டு மனத்தால் நினைக்கும் எண்ணங்களைக் குறித்தது. “தெய்வநன்னூல்” என்பது வேதங்களைக் குறிக்கும். முன்பாடலில் யாருக்கு முடிசூட்டப்பட்டது என்பது நன்கு விளக்கப்படாதிருந்ததை இந்தப்பாடலில் கவிஞன் தெளிவாக விளக்குவதை உணர்க. மூன்று உலகத்தவர்களும் தத்தம் தலைகளிலேயே திருமுடி சூட்டப்பட்டதாக உணர்ந்து மகிழ்வெய்தினர் என்பதாம். முன்பும் இதே இராமபிரானுக்குத் திருமுடி சூட்ட இருந்த நிலையில், அயோத்திமக்கள் எவ்வாறு உணர்ந்தனர் என்பதைக் கவிஞன் கூறுவதைக் கேளுங்கள். “ஒத்த சிந்தையர் உவகையின் ஒருவரின் ஒருவர் தத்தமக்கு உற்ற அரசு எனத் தழைக்கின்ற மனத்தர்” என்பது கவிக்கூற்று.

41. பல்நெடுங்கூலம் நோற்று, தன்னுடைய பண்பிற்கு ஏற்ற,
பின்நெடுங்கணவன் தன்னைப் பெற்று, இடைப்பிரிந்து, முற்றும்
தன்னெடும் பீழை நீங்கத் தழுவினாள், தளிர்க்கை நீட்டி,
நல்நெடும் பூமி என்னும் நங்கை, தன் கொங்கை ஆர. (10413)

(நோற்றல்-தவம்செய்தல்; நெடுமை-பெருமை; இடை-நடுவே; முற்றுதல்-நிரம்பி இருத்தல்; பீழை-துன்பம்)

நீண்ட பல காலமாகத் தவமிருந்து அதன்பயனாக தன்னுடைய குணநலன்களுக்கு ஏற்ற சிறந்த பெருமைமிக்க கணவனைப்பெற்று, அவனை நடுவில் சிறிதுகாலம் பிரிந்திருந்து, பின்னர், தன்னுடைய பெரிய பிரிவுத்துன்பம் முற்றும் நீங்குமாறு, இப்போது இராமபிரான் திரும்பிவந்ததால், அந்தநல்ல நீண்ட பூமி என்னும் நிலங்கள், தன்னுடைய கொங்கைகள் பூரிப்படையும்படி, தன்னுடைய, தளிர்போன்ற மெல்லிய கைகளை நீட்டி அவனை நெஞ்சாரத் தழுவிக்கொண்டாள்.

"பூமி என்னும் நங்கை" என்று பூமியைப் பெண்ணாக உருவகித்தார் என்க. திருமுடி சூட்டிக்கொண்டதனால் நிலமகள் இராமபிரானைத் தன் கணவனாகக் கருதிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியால் தன் நெஞ்சாரத் தழுவிக்கொண்டாள் என்பதாம். "பிரிவும் புணர்ப்பும் பிறந்தவர யார்க்கும் பெரு விதியே" என்பது குலோத்துங்கன் உலா. "நெடும்" என்ற சொல் முதலில் பெருமை என்ற பொருளிலும், பின்னர் மிகுதி என்ற பொருளிலும் கையாளப்பட்டிருப்பதை உணர்க. "இடைப்பிரிந்து" என்பது இராமபிரான் பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் சென்றிருந்ததைக் குறிக்கும்.

42. பரதனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் சூட்டுதல்

விரதநூல் முனிவன் சொன்ன விதிநெறி வழாமை நோக்கி,
வரதனும் இளைஞற்கு ஆங்கண் மாமணி மகுடம் சூட்டி,
பரதனைத் தனது செங்கோல் நடாவுறப் பணித்து, நாளும்
கரை தெரிவு இலாத போகக் களிப்பினுள் இருந்தான் மன்னோ!"

(10414)

(வழுவுதல்-தவறுதல்; வரதன்-இராமபிரான்; ஆங்கண்-அப்பொழுது; மா-சிறந்த; மகுடம்-திருமுடி; நடாவுற-நடத்துமாறு; கரை-எல்லை)

தவநெறிகளைத் தவறாது கடைப்பிடிப்பவனும், சாத்திரநூல்களில் தேர்ந்த தெளிந்த அறிவுபெற்றவனுமாகிய முனிவனான வசிட்டன் கூறியருளிய அறிவுரைகளையும், விதிமுறைகளையும் சற்றும் தவறாது கடைப்பிடித்து, வரம்தரும் வள்ளலாகிய இராமபிரானும் இளையவனான பரதனுக்கு அப்போது சிறந்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற மகுடத் தினைச் சூட்டி, அவனை இளவரசனாக அறிவித்து, தனது செங்கோல் ஆட்சியை அவனே நடத்தும்படி கட்டளையிட்டு, எப்போதும் அளவற்ற இன்பநுகர்ச்சியில் களித்திருந்தான்.

“போகக்களிப்பு” என்பது மனமகிழ்ச்சியையே குறிக்கும். “விதிநெறி” என்பது முன்பு வசிட்டன் இராமபிரானுக்குக் கூறியருளிய அரசியல் நீதியைக் குறிக்கும் எனக்கொள்க.

திருமுடி சூட்டு படலம் நிறைவுற்றது.

39

39. விடைகொடுத்த படலம் [37 பாடல்கள்]

இராமபிரானின் திருமுடிசூட்டு விழாவினைக் கண்டுகளிக்க இராம பிரானுடன் உடன் வந்திருந்த குகன், சுக்கிரீவன், வீடணன், சாம்பவன், நீலன் மற்றும் அறுபத்து ஏழுகோடி வானரப்படைத் தலைவர்கள் அனைவர்க்கும், விழா முடிந்தவுடன், இராமபிரான் அன்போடு அவர்களைத் தத்தம் ஊருக்குச் செல்லுமாறு விடைகொடுத்து அனுப்பிய பகுதியைக் கூறும் பகுதி எனப்பொருள் விரிவு கொள்ளும். இது 37 பாடல்களைக் கொண்டது; சில இடங்களில் வான்மீகத்திற்கும் கம்பனுக்கும் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அவை அவ்வவ் விடங்களில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்படலத்துள் இராமபிரான் சீதாதேவியோடு அரியணையில் பொலிவோடு வீற்றிருத்தல்; சுக்கிரீவன் முதலியோர் அவர்களை வணங்குதல்; இராமபிரான் அவர்கள் எல்லோரையும் இனிதிருக்க வேண்டுதல்; இராமபிரான் அந்தணர், மறையவர், சான்றோர்கட் கெல்லாம் தானம் வழங்குதல்; தன்னுடன் வந்து தனக்கு உதவிய தன் துணைவர்களுக்கு அவரவர்க்குரியவாறு பரிசில்கள் தந்து அன்புடன் விடைகொடுத்து அனுப்புதல்; பின்னர் இராமபிரான் சீதாதேவியுடன் இனிதிருந்து, இவ்வுலகத்தைப் பன்னெடுங்காலம் காத்துவருதல் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் பேசப்பட்டிருக்கின்றன.

1. இராமபிரானும், சீதாதேவியும் அரியணையில் வீற்றிருத்தல்

பூமகட்கு அணி அது என்னப் பொலி பசும்பூரி சேர்த்தி,
மாமணித் தூணின் செய்த மண்டபம் அதனின் நாப்பண்,
கோமணிச் சிவிகைமீதே, கொண்டலும் மின்னும் போல,
தாமரைக் கிழத்தியோடும் தயரதராமன் சார்ந்தான். (10415)

(பூமகள்-நிலமகள்; அணி-ஆபரணம்; பொலிதல்-விளங்குதல்; பசும்பூரி-பைம்பொன்; நாப்பண்-நடுவில்; கோ-சிறந்த; சிவிகை-பல்லக்கு; கொண்டல்-மேகம்)

நிலமகளுக்கு ஆபரணம் இதுதான் என்று கூறுமாறு பொலிவுடன் விளங்கும் பசிய பொன்னையும்சேர்த்து, சிறந்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப் பெற்ற தூண்களை நிறுத்திச்செய்த திருவோலக்க மண்டபத்தின் நடுவில்,

சிறந்த நவரத்தினங்களால் ஆன பல்லக்கின் மீது, மேகமும் மின்னலும் போல தாமரைமலர்க்கு உரியவளான திருமகளின் அவதாரமான சீதாதேவியுடன், தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் புதல்வனான இராமபிரான் அமர்ந்திருந்தான்.

இங்கே ஒன்று நோக்கவேண்டும். திருமகளின் அவதாரமான சீதாதேவி என்று சீதாதேவியின் இறைத்தன்மையைக்கூறிய கவிஞன், இராம பிரானைத் திருமாலின் திருஅவதாரம் எனக்கூறாமல் தசரதனுடைய புதல்வன் இராமபிரான் என்று கூறியதை நுனித்து உணரவேண்டும். "மாமணி மரபுக்கெல்லாம் வயிரமே முதன்மைச் சாதியாம் என உரைப்பர் நூலோர்" என்பது திருவிளையாடற்புராணம், மாணிக்கம் விற்ற படலம். பல்லக்கில் ஏறி அத்தாணி மண்டபத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான் என்பதாம். மேகம் இராமபிரானுக்கும், மின்னல் சீதாதேவிக்கும் உவமை.

2. விரிகடல் நடுவண் பூத்த மின்னன ஆரம் வீங்க,
எரிகதிர்க் கடவுள்தன்னை இனமணி மகுடம் ஏய்ப்ப,
கருமுகிற்கு அரசு செந்தாமரை மலர்க்காடு பூத்து, ஓர்
அரியணைப் பொலிந்தது என்ன, இருந்தனன் அயோத்தி வேந்தன்.

(10416)

(ஆரம்-முத்துமாலை; வீங்குதல்-பேரொளிசெய்தல்; இனம்-கூட்டம்; மகுடம்-திருமுடி; கதிர்க்கடவுள்-சூரியன்; ஏய்த்தல்-ஒத்துத் தோன்றுதல்; அரசு-தலைமை; காடு-தொகுதி; அரியணை-சிங்காசனம்; பூத்தல்-தோன்றுதல்)

விரிந்து பரந்தகடலின் நடுவில் ஒரு மின்னல் தோன்றியது போன்று ஒளி வீசும் முத்துமாலை அவன்மார்பில் ஒளிபரப்பவும், எரிக்கின்ற கிரணங்களை உடைய சூரியனை, இரத்தினக்கூட்டங்கள் நிறைந்த கிரீடம் ஒத்திருக்கவும், கரிய மேகங்களுக்குத் தலைவனான இந்திரன் செந்தாமரை மலர்த்தொகுதிகள் பூத்து விளங்க, ஒரு சிங்காசனத்தில் பொலிவுடன் விளங்குவதுபோல, அயோத்தி நகருக்கு அரசனான இராமபிரான் அரியணையில் பொலிந்து விளங்கினான்.

முத்துமாலைக்கு மின்னலும், இனமணி மகுடத்திற்கு எரிகதிர்க் கடவுளும், கருமுகிற்கு அரசு இராமபிரானுக்கும் உவமைகள்.

3. மரகதச் சயிலம்மீது, வாள்நிலாப் பாய்வது என்ன,
இருகுழை இடறும் வேற்கண், இளமுலை இழைநலாந்தம்
கரகமலங்கள் பூத்த கற்றை அம் கவரி தெற்ற,
உரகரும், நரரும், வானத்து உம்பரும் பரவி ஏத்த.

(10417)

(சயிலம்-மலை; வாள்-வெண்ணிறம்; குழை-காதணி/குண்டலம்; இளநலார்-இளமையான மகளிர்; கமலம்-தாமரைமலர்; அம்-அழகிய;

கவரி-சாமரம்; தெற்றுதல்-வீசுதல்; உரகர்-நாகர்; நரர்-மனிதர்; உம்பர்-தேவர்கள்; ஏத்துதல்-துதித்தல்; இடறுதல்-தாக்குதல்/மோதுதல்; பரவுதல்-பாடுதல்) (குளகப்பாடல்)

மரகதம் போன்ற பச்சை மாமலையின்மீது வெண்மையான முழுநிலா தன் கதிர்களைப் பரப்புவதுபோல, இரு பக்கத்துக் காதணிகள்வரை, மோதித் தாக்குகின்ற வேற்படைபோன்ற கண்களும், இளமையான கொங்கைகளும் உடையவரும் ஆபரணங்கள் அணியப்பெற்றவருமான அழகுமிகுந்த மகளிர், தங்களது தாமரைமலர் போன்ற மெல்லிய அழகிய கைகளில் தோன்றுகின்ற வெண்சாமரைக் கூட்டங்கள் இருபக்கமும் வீசவும், பாதாளலோகத்துள்ள நாகர்களும், நிலவுலகத்துள்ள மானிடர்களும் விண்ணுலகத்துள்ள தேவர்களும் என மூன்று உலகத்துள்ள வர்களும் போற்றித் துதிக்கவும் - பாடல் தொடர்கிறது.

"கர கமலங்கள்" என்பது உருவகம்; கமலம்போன்ற கரங்கள் என்பது பொருள். மரகதமலை-இராமபிரான்; இருகுழை இடறும் வேற்கண்-காதளவோடிய கண்கள்; இழைத்துச் செய்யப்படுவதால் இழை என்பது ஆபரணங்களுக்குக் காரணப்பெயர். உரகம்-பாம்பு; மர்பினால் ஊர்வது; உரகர்-நாகலோகத்தவர்; மரகதமலைபோன்று பசுமைநிறம் படைத்த இராமபிரான்மேல், வெண்சாமரை வீசப்படும் தோற்றம், மரகதமலைமீது வெண்மைநிறம் வாய்ந்த நிலாக்கதிர் பாய்வதுபோல இருந்தது என்பதாம். இல்பொருள் உவமை.

4. உலகம் ஈர்வுமும் தன்ன ஒளி நிலாப்பரப்ப, வானில்
திலக வாள்நுதல் வெண்திங்கள் சிந்தைநெந்து, எளிதின்தேய,
கலகவாள் நிருதர்கோணைக் கப்பழித்திட்ட கீர்த்தி
இலகிமேல் நிவந்தது என்ன, எழு தனிக்குடை நின்றுய. (10418)

(வாள்-கொடிய; நிருதர்-அரக்கர்; கட்டு-அடி/வேர்; கீர்த்தி-புகழ்; இலகுதல்-விளங்குதல்; நிவத்தல்-நிமிர்தல்/மேலெழுதல்; தனி-ஒப்பற்ற; குடை-வெண்கொற்றக்குடை; தன்ன-தன்னுடைய; வாள்-ஒளி) (குளகப்பாடல்)

இராமபிரானது ஒளிமிக்க நெற்றியில் விளங்கும் திலகம் வெண்மையான சந்திரனைப்போல் இந்தப் பதினான்கு உலகங்களிலும் தன்னுடைய நிலவொளியைப் பரப்புவதைக் கண்டு மனம் தளர்ந்து, வானில் உள்ள வெள்ளியநிலவு மெல்லமெல்லத் தேய்ந்துபோகிறது. கலகம் செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்ட அரக்கர்வேந்தனாகிய இராவணனை அவனுடைய சுற்றத்தாரோடு அடியோடு அழித்து வெற்றி கொண்டவனான இராமபிரானுடைய புகழ், உயர்ந்து விளங்குவதுபோல அங்கே எழுந்த ஒப்பற்ற ஒற்றை வெண்கொற்றக்குடை நின்று நிழல் பரப்பிற்று.

“தன்ன” என்ற சொல் தன்னுடைய என்ற பொருளில் கையாளப் பட்டுள்ளது. இது ஒரு புதிய சொல்லாட்சி. இராமபிரானின் நெற்றியில் விளங்கும் ஒளிப்பரப்பைக் கண்டு, வானில் ஒளிபரப்பும் இயல்புடைய சந்திரன் வெட்கப்பட்டு மனம் நொந்து தேய ஆரம்பித்தான் என்பது சுவைக்கத்தகுந்த ஒரு நல்ல கற்பனை. அவன் இலங்கை அரசன் இராவணனைக் கொன்று அழித்ததனால் உண்டான புகழ் அவனது வெண்கொற்றக்குடை பரப்பும் புகழைவிட மிகுந்திருந்தது என்பதாம். வானத்தில் தோன்றும் நிலவு தேய்ந்து வளரும் தன்மையுடையது; ஆனால் இராமபிரானின் நெற்றித்திலகம் அத்தன்மையதல்ல; அது ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களிலும் இடைவிடாது தேயாது ஒளிபரப்பும் தன்மையது என்பதாம். அதுபோல அவனுடைய வெண்கொற்றக்குடை பரப்பும் நிழலைக்காட்டிலும் அவன் இராவணனை அழித்ததனால் உண்டான புகழ் மிகுதியானது என்பதாம். நிறத்தால் புகழ், வெண் கொற்றக்குடைக்கு உவமை; இதே கருத்தை முன்பும் கூறியிருப்பதை ஒப்புநோக்குக. “மண்ணிடை உயிர்தொறும் வளர்ந்து, தேய்வின்றித் தண்நிழல் பரப்பவும், இருளைத் தள்ளவும், அண்ணல்தன் குடைமதி அமையும் ஆதலால் விண்ணிடை மதியினை மிகையிது என்னவே” என்பது அரசியற்படலம்.

5. மங்கலகீதம் பாட, மறையவர் ஆசிகூற,

சங்குஇனம் குமுற, பாண்டில் தண்ணுமை துவைப்ப, தாஇல்

பொங்கு பல்லியங்கள் ஆர்ப்ப, பொருகயல் கருங்கண், செவ்வாய்

பங்கய முகத்தினார்கள் மயில்நடம் பயில மாநோ

(10419)

(குமுறுதல்-முழங்குதல்; பாண்டில்-தாளம்; தண்ணுமை-மத்தளம்; துவைத்தல்-ஒலித்தல்; தா-குற்றம்; பொங்குதல்-மிக்குவிளங்குதல்; இயம்-வாத்தியம்; பொருதல்-போர்செய்தல்; பங்கயம்-தாமரைமலர்)

பாடல்மகளிர் மங்கலமான பாடல்களை இசைக்கவும், வேதியர்கள் வேதங்கள்ஓதி வாழ்த்துக்கூறவும், சங்குக்கூட்டங்கள் பேரொலி எழுப்பவும், தாளம், மத்தளம் போன்ற கருவிகள் ஒலிக்கவும், குற்றமற்ற பலவகை வாத்தியங்கள் மிகுதியாக ஆரவாரிக்கவும், ஒன்றோடொன்று போர்புரிகின்ற கயல்மீன்கள் போன்ற அழகிய கரிய கண்களும், சிவந்த அழகிய இதழ்களையுடைய வாயும், அன்றலர்ந்த புதிய செந்தாமரைமலர் போன்ற முகத்தினையுமுடைய மகளிர், மயில்போல நடனம் ஆடிக்கொண்டிருக்கவும் - பாடல் தொடர்கிறது.

இதேபோல முன்பும் சொற்கள் அமைந்திருக்கும் ஒரு பாடலைக் கேளுங்கள். “மங்கலகீதம்பாட, மறையொலி முழங்க, வல்வாய்ச் சங்கினம் குமுறப் பாண்டில் தண்ணுமை ஒலிப்ப, தாஇல் பொங்கு பல்லியங்கள் ஆர்ப்ப பூமழைபொழிய” என்பது திருமுடிசூட்டு படலம். பாடல்-33.

6. திரைகடல் கதிரும் நாணச் செழுமணி மகுடகோடி
கரைதெரிவு இலாத சோதிக் கதிர்ஒளி பரப்ப, நாளும்
வரைபொரு மாடவாயில் நெருக்குற வந்து, மன்னர்
பரசியே வணங்குந்தோறும், பதயுகம் சேப்ப மன்னோ! (10420)

(திரை-அலை; கதிர்-உதயசூரியன்; கோடி-வரிசைகள்; வரை-மலை;
பொரு-ஒத்த; பரவுதல்-துதித்தல்; பதயுகம்-இரண்டுசேவடிகள்; சேப்ப-
சிவக்க/சிவந்துபோக; யுகம்-இரண்டு)

அலைகள் நிறைந்த கடலினின்றும் தோன்றும் உதயசூரியன் கூட
வெட்கப்படும்படியான, வளம்பொருந்திய இரத்தினங்கள்பதிக்கப்பெற்ற
கிரீடங்களின் கணக்கற்ற வரிசைகள், முடிவு காணமுடியாத சூரியன்
ஒளிபோல ஒளியைப் பரப்பவும், மலைபோன்ற மாடவாயிலில் தினந்
தோறும் நெருக்கிக்கொண்டு வந்துநிற்கும் சிற்றரசர்கள், இராமபிரானைத்
தொழுது துதித்து வணங்கும்தோறும், அவனுடைய இரண்டு
திருவடிகளும் சிவந்துபோகின்றன.

"திரைகடல் கதிர்" என்பது உதயசூரியனைக் குறிக்கும். "கோடி"
என்பது வரிசை என்ற நேர்பொருள் தரும். அயோத்தியின் கோபுரவாயில்
ஒவ்வொன்றும் மலைபோல் அகன்றும், உயர்ந்தும், பருத்தும் இருக்கும்
என்பதாம். இதேபோல முன்பும் தசரதன் அரண்மனையில்வந்து திறைதர
நிற்கும் மன்னர்கள் முடிபட்டதால் தசரதன் கால்களும் சிவந்து தோன்றின
என்று கூறியதும் இங்கு ஒப்பிட்டுநோக்கத்தகும். "நின்றிமின் மன்னீர்;
நெருநல்திறை கொணர்ந்து, முன்தந்த மன்னர் முடிதாக்க, இன்றும் திருந்து
அடி புண்ணாகச் செவ்வியிலனே; பெருந்தண் உறந்தையர்கோ" என்பது
முத்தொள்ளாயிரம். "தாள் தொழுத பகைவேந்தர் முடிஉழுத தழும்பு
இருந்த சரணத்தானை" என்பது சுந்தரகாண்டம்.

7. மந்திரக்கிழவர் கூற்ற, மறையவர் வழுத்தி ஏத்த,
தந்திரத்தலைவர் போற்ற, தம்பியர் மருங்கு சூழ,
சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய்த் தெரிவையர் பலாண்டு கூற,
இந்திரற்கு உவமை ஏப்பப், எம்பிரான் இருந்தகாலை. (10421)

(தந்திரம்-சேனை; மருங்கு-பக்கம்; தெரிவையர்-மகளிர்; ஏப்பப்-
பொருந்துமாறு; காலை-பொழுது/சமயம்; சிந்துரம்-குங்குமம்;
எம்பிரான்-எமதுஇறைவன்/இராமபிரான்) (குளகப்பாடல்)

மந்திராலோசனைக்கு உரியவர்களான அமைச்சர் பெருமக்கள் சூழ்ந்
திருக்க, வேதம்வல்ல வேதியர் ஏற்றிப்போற்றவும், சேனைத்தலைவர்கள்
வாழ்த்துரைக்கவும் மூன்று தம்பிமார்களும் பக்கத்தில் கூற்றி
நின்றிருக்கவும், குங்குமம் போன்றதும், பவழம்போன்றதுமான சிவந்த
வாயிளையுடைய அழகிய மகளிர் பல்லாண்டு பாடவும், தேவேந்திரன்

இந்திரலோகத்தில் திருவோலக்கத்தில் வீற்றிருப்பதைப்போல, எம்முடைய இறைவனான இராமபிரான் திருவோலக்கத்தில் வீற்றிருந்த பொழுது - பாடல்தொடர்கிறது.

உவமை எப்பொழுதுமே உயர்ந்ததாயிருக்கவேண்டும் என்பது மரபு. இங்கே கவிஞன் இராமபிரான் வீற்றிருப்பதுபோல இந்திரன் திருவோலக்கத்தில் வீற்றிருந்தான் என்று பொருள்படும்படி "இந்திரற்கு உவமை ஏய்ப்ப" என்று கூறிய நயம் நோக்குக. அதனினும் இது மேம்பட்டது என்பது பொருள்; தெரிவையர் என்பது இங்கு பருவத்தைக் குறிக்காது, பொதுவாக மகளிர் என்ற பொருளைத்தரும்.

8. சுக்கிரீவன் வீடணன் முதலியோர் வணங்குதல்

மயிந்தன், மா துமிந்தன், கும்பன், அங்கதன், அனுமன், மாறுஇல்
சயம்தரு குமுதக் கண்ணன், சதவலி, குமுதன், தண்தார்
நயம்தெரி ததிமுகன், கோகசமுகன், முதல நண்ணார்
வியந்து எழும் அறுபத்து ஏழு கோடியாம் வீரரோடும். (10422)

(மா-சிறந்த; மாறு-ஒப்பு; சயம்-ஜயம்/வெற்றி; தண்-குளிர்ச்சி
பொருந்திய; தார்-மாலை; நயம்-நன்மை; நண்ணார்-பகைவர்கள்)
(குளகப்பாடல்)

மயிந்தன், சிறந்த துமிந்தன், கும்பன், அங்கதன், அனுமன், ஒப்பற்ற
வெற்றியைத்தரும் குமுதக்கண்ணன், சதவலி, குமுதன், குளிர்ச்சி
பொருந்திய மாலையணிந்த, நன்மைதருவனவற்றைத் தெரிந்து
வைத்திருக்கும் ததிமுகன், கோகசமுகன், முதலான பகைவர்களே வியந்து
போற்றுகின்ற அறுபத்துஏழு கோடி என்று கணக்கிட்டுச் சொல்லப்படும்
வானரவீரர்களோடும் - பாடல்தொடர்கிறது.

இங்கு குறிக்கப்படும் அறுபத்துஏழு கோடி வானரரும் படைத்
தலைவர்கள் ஆவார்கள்.

9. ஏனையர் பிறரும் சுற்ற, எழுபது வெள்ளத்து உற்ற
வானரரோடும் வெய்யோன் மகன் வந்து வணங்கிச்சூழ,
தேன் இமிர் அலங்கல் பைந்தார் வீடணக்குரிசில், செய்ய
மானவாள் அரக்கரோடு வந்து, அடிவணங்கிச் சூழ்ந்தான். (10423)

(ஏனையர்-மற்றுமுள்ளோர்; உற்ற-பொருந்திய; வெய்யோன்-
சூரியன்; தேன்-வண்டுகள்; இமிர்தல்-ஒலித்தல்; அலங்கல்-அசைதல்;
பைந்தார்-பசுமையான மாலை; குரிசில்-ஆடவறிற் சிறந்தோன்/உபகாரி/
பெருந்தகை; செய்ய-செழுமையான; மானவாள்-சிறந்தவாள்; மான-
மானமுமாம்)

மற்றுமுள்ள பிற வீரர்களும் சூழ்ந்துவர, எழுபது வெள்ளம் என்று பொருந்திய வானரர்களோடும் வெம்மையான கிரணங்களைப் பரப்பும் சூரியன் மைந்தனான சுக்கிரீவன் வந்து வணங்கிச் சூழ்ந்துநிற்க, வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்கின்ற அன்றலர்ந்த அசையும் இயல்புடைய பசுமையான மாலையணிந்த பெருந்தகைமையனான வீடணன், செம்மையுடைய வாட்படையுடன்கூடிய அரக்கர்களோடு சூழ்ந்து வந்து இராமபிரான் திருவடிகளை வணங்கி நின்றான்.

இந்த ஒரு இடத்தில்தான் அரக்கர்கள் "செய்ய, மான, வாள் அரக்கர்" என்று சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர் என்பதை நுனித்து உணரவேண்டும். காரணம் இவர்கள் எல்லாம் வீடணனுடன் வந்தவர்கள் என்பதால் என்க. "மறம், மானம், மாண்வழிச்செலவு, தேற்றம் எனநான்கேமேம்படைக்கு" என்பது குறள்-766. இங்கு வழிச்செலவு என்பது முன்னே சென்ற நன்னெறிக்கண் சேறல் என்று அறப்போரைக் குறிக்கும்.

10. குகன் வந்து வணங்குதல்

வெற்றி வெஞ்சேனையோடும், வெறிப்பொறிப் புலியின் வெவ்வால் சுற்றுறத் தொடுத்து வீக்கும் அரையினன், சுழலும் கண்ணன், கல்திரள் வயிரத் திண்தோள் கடுந்திறல் மடங்கல் அன்னான். ஏற்று நீர்க்கங்கை நாவாய்க்கு இறை, குகன் தொழுது சூழ்ந்தான்.

(10424)

(வெறி-அச்சம்/மூர்க்கத்தனம்; பொறி-புள்ளிகள்; வெம்-கொடிய; வீக்குதல்-கட்டுதல்; திரள்-திரண்ட; வயிரம்-உறுதி; மடங்கல்-சிங்கம்; ஏற்றுதல்-மோதுதல்; நாவாய்-ஓடங்கள்/மரக்கலங்கள்; இறை-தலைவன்; அரை-இடை; திறல்-வலிமை)

அச்சம்தருகின்றதும் மூர்க்கத்தனமானதும், உடம்பில் புள்ளிகளையுடையதுமான புலியின் கொடிய வாலைத் தன் இடையில் சுற்றிக் கொண்டிருப்பவனும், எப்பொழுதும், சுற்றிச்சுழலும் கண்களையுடையவனும், கல்லைப்போன்று திரண்டதும், உறுதியானதும், திண்ணியதுமான தோள்களை உடையவனும், கடுமையான வலிமையுடைய சிங்கத்தைப் போன்றவனும், அலைகள் மோதித்தாக்குகின்ற நீர்ப் பெருக்கையுடைய கங்கைக்கரையில் ஓடும் ஓடங்களுக்கெல்லாம் தலைவனுமான குகன், வெற்றியையே தரும் கொடிய திறம்வாய்ந்த தனது சேனைகளோடும் வந்து, இராமபிரானைச் சுற்றிநின்று வணங்கினான்.

இங்கே தொகுத்துக்கூறப்பட்டிருக்கும் அத்தனை குணங்களையும், முன்பு கவிஞன் குகனை அறிமுகப்படுத்திய குகப்படலத்திலேயே கூறியிருப்பதையும் நினைவலாம். "கற்காணும் திண்மையான்"; "வெங்கரியின் ஏறனையான்"; "தயங்குறச் சூழவிட்டது ஒரு புலிவாலினான்"; "கங்கை

இரு கரையுடையான்", "கணக்கிறந்த நாவாயான்"; "ஆயிரம் அம்பிக்கு நாயகன்" என்பன முன்புகூறப்பட்டவை. "எற்றுநீர்க் கங்கை நாவாய்க்கு இறை குகன்" என்பது கங்கைப்படலம்.

11. இராமபிரான் எல்லோரையும் இனிது இருக்க வேண்டுதல்

வள்ளலும் அவர்கள் தம்மேல் வரம்பின்றி வளர்ந்த காதல் உள்ளுறப் பிணித்த செய்கை ஒளிமுகக் கமலம் காட்டி, அள்ளுறத் தழுவினான்போன்று, அகம்மகிழ்ந்து, இனிதின் நோக்கி, "எள்ளல் இலாத மொய்யம்பீர்! ஈண்டு இனிது இருத்திர்" என்றான்.

(10425)

(வரம்பு-அளவு; காதல்-அன்பு; செய்கை-தன்மை; கமலம்-தாமரை மலர்; அள்ளுற-அழுந்த; எள்ளல்-இகழ்தல்; மொய்யம்பு-வலிமை)

வரையாது வழங்கும் இயல்பினான இராமபிரான், அவ்வானர வீரர்களின் மேலும் துணைவர்களின்மேலும் அளவுக்கு மீறிய மிகுந்த பேரன்புகொண்டவனாய், அவன் மனத்தில் பதிந்து கிடந்த அன்பினை வெளிப்படுத்துவதுபோல, தனது ஒளிமிகுந்த முகத்தாமரையால் அவர் களுக்குக் கருணைகாட்டி, அவர்களை நெஞ்சாரத் தழுவிக்கொண்டவன் போல மிக மகிழ்ச்சியுற்று, அவர்களைக் கருணை பொங்கப்பார்த்து, "சற்றும் இகழ்தல் இல்லாத, புகழுக்குரிய வலிமை பெற்றவர்களே! இங்கேயே சிறிதுகாலம் இனிமையாக இருப்பீர்களாக!" என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

"முகக்கமலம்" என்பது உருவகம். தாமரைமலர் போன்ற ஒளி பொருந்திய முகம் எனப்பொருள்படும். எல்லோரையும் ஒருசேரத் தழுவுதல் இயலாது என்பதனால் கவிஞன், "அள்ளுறத்தழுவினன்போல்" என்று கூறியநயம் நோக்குக. "இனிது இருத்திர்" என்பது வீற்றிருங்கள் என்று சாதாரணப்பொருளைத் தருவதைக்காட்டிலும் சிறிதுகாலம் தங்கி இருப்பீர்களாக என்று பொருள்கூறுவது சிறப்புடையதாகும். அதுவே அவன் எண்ணமும் கருத்தும் கூட. அவர்கள்மீது இராமபிரான் கொண்டிருந்த பேரன்பினை எத்தனை அடைமொழி கொடுத்துத் தெரியப் படுத்துகிறான் பாருங்கள். "நெஞ்சத்து அகநகநட்பது நட்பு" என்பது குறள்-786. அதுவே "காதல் உள்ளுறப் பிணித்த செய்கை" எனப்பட்டது எனக்கொள்க. "முகத்தான் அமர்ந்து இனிது நோக்கி அகத்தானாம் இன் சொலன் ஆகப்பெறின்" என்றகுறள்-93ன் விளக்கமாகவே இந்தப்பாடல் தோன்றுவதை உணர்க. காட்சியால் தழுவினான் இல்லை என்றாலும் கருத்தால் தழுவினான் என்பதைக் குறிக்கவே "தழுவினான்போல்" என்றார் என்க. இராமபிரானின் இந்தச்செய்கை வானரவீரர்களுக்குப் பெரும் பரிசு அளித்ததைப்போல் ஆறுதல் தந்திருக்கும் அல்லவா?

12. நல்நெறி அறிவு சான்றோர், நான்மறைக் கிழவர், மற்றைச்
சொல்நெறி அறிவுநீரார், தோம்அறு புலமைச் செல்வர்,
பல் நெறிதோறும் தோன்றும் பருணிதர், பண்பின் கேளிர்,
மன்னவர்க்கு அரசன் பாங்கர், மரபினால் சுற்ற மன்னோ! (10426)

(நீர்மை-தன்மை; தோம்-குற்றம்; கேளிர்-உறவுடையோர்; பருணிதர்-
பக்குவம்பெற்றவர்கள்/பேரறிஞர்/நிபுணர்கள்; பாங்கர்-பக்கம்;
மரபு-முறை; சுற்றுதல்-சூழ்ந்திருத்தல்; மன்னவர்க்கு அரசன்-சக்கர
வர்த்தி/இராமபிரான்; நல்நெறி-சன்மார்க்கம்) (குளகப்பாடல்)

நல்ல நெறிமுறைகளில் மிகுந்த அறிவுபடைத்த பெரியோர்கள், நான்கு
வேதங்களுக்கும் உரிமையுடைய வேதியர், மற்றும் பேசும்திறன் அறிந்து
பேசுகின்ற தன்மையுடையவர்கள், குற்றமற்ற நல்ல புலமையையே
செல்வமாகப் பெற்றவர்கள், பலவகையான நன்னெறிகளில் எல்லாம்
நன்கு விளங்கித் தோன்றும் பக்குவப்பட்ட பேரறிஞர்கள், நற்பண்பு
களையே தமக்கு உறவாகக்கொண்டவர்கள், இவர்கள் அனைவரும்
தத்தமக்கு உரிய முறைப்படி, அரசாக்கரசனான இராமபிரானின் பக்கத்தில்
சுற்றிச்சூழ்ந்து நிற்கவும் - பாடல்தொடர்கிறது.

கேட்டார் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்ப மொழியும்
சொல் வல்லார்களும், வெல்லும்சொல் இன்மையறிந்து சொல்லுகின்ற
அறிவுபடைத்த தன்மையுடையவர்களும் "சொல்நெறி அறிவுநீரார்"
எனப்பட்டார் என்க. "நல்நெறி" சாத்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் நல்ல
நெறிமுறைகளைக் குறிக்கும். "தோம்அறு புலமை" என்பது ஐயம், திரிபு,
அறியாமை ஆகிய மூன்றையும் நீக்கிய தெளிந்த புலமை என்ற விரிந்த
பொருளைத்தரும்.

13. தேம்படு படப்பை மூதூர்த் திருநகர் அயோத்தி சேந்த
பாம்பு அணை அமலன் தன்னைப் பழிச்சொடும் வணக்கம் பேணி,
வாம்புணல் பரவை ஞாலத்து அரசரும் மற்றுணோரும்,
ஏம்பல் உற்று இருந்தார், நொய்தின் இருமதி இறந்தது அன்றே! (10427)

(தேம்படு-தேன்பொருந்திய; படப்பை-சோலைகள்/வயல்; மூதூர்-
பழமையானஊர்; அமலன்-குற்றமற்றவன்/திருமால்/இராமபிரான்;
பழிச்சுதல்-துதித்தல்; பேணி-விரும்பி; வாம்-வாவும்/தாவும்; பரவை-
கடல்; ஞாலம்-உலகம்; ஏம்பல்-மகிழ்ச்சி; நொய்தின்-விரைவில்;
இருமதி-இரண்டுமாதம்/இரண்டுதிங்கள்; இறந்தது-கழிந்துபோனது)

தேன்னிறைந்த மலர்களால் நிரம்பப்பெற்ற சோலைகள் நிறைந்
துள்ளதும், செல்வச்செழிப்புடையதுமான பழமையான அயோத்தி
மாநகரை வந்தடைந்த, ஆதிசேஷன் என்ற பாம்பினையே தனது படுக்கை
யாகக் கொண்டு விளங்கும் குற்றமற்றவனான திருமாலின் அவதாரமான

இராமபிரானைத் தம் சொற்களால் புகழ்ந்து உரைத்தும், விரும்பி வணங்கியும், தாவும் இயல்புடைய நீரையுடைய கடல்களால் சூழப்பெற்ற இந்நிலவுலகத்துள்ள அரசர்களும், மற்றும் உள்ளவர்களும் மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தனர். இவ்வாறு விரைவில் இரண்டுமாதங்கள் கழிந்துபோயின.

அங்கு வந்தவர்கள் எல்லோரும் இரண்டுமாத காலம் அங்கேயே தங்கியிருந்து மகிழ்ச்சியாகக் காலம் கழித்தார்கள் என்பதாம். "படப்பை" என்ற சொல் கொல்லைத்தோட்டம் என்ற பொருளிலும் சிலப்பதிகாரத்தில் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. "பழிச்சு" என்ற சொல் நமக்குப்புதிது. புகழ்தல் என்ற பொருளைத்தரும்.

14. நெருங்கிய அமரர் எல்லாம், நெடுங்குடற்கிடை நின்று ஏத்த,
பொருக்கென அயோத்தி எய்தி, மற்று அவர் பொருமல்தீர்,
வருக்கமொடு அரக்கர் யாரும் மடிதர, வரிவில் கொண்ட
திருக்கிளர் மாப்பினான் பின் செய்து செப்பலுற்றாம். (10428)

(அமரர்-தேவர்கள்; ஏத்துதல்-துதித்தல்; பொருக்கென-விரைந்து; பொருமல்-துன்பம்; வருக்கம்-வர்க்கம்/இனம்/குலம்; வரி-கட்டமைந்த; திரு-திருமகள்; செப்புதல்-சொல்லுதல்; நெருங்கிய-திரண்டிருந்த; மடிதரல்-மடிந்துபோதல்; கிளர்தல்-விளங்குதல்)

தேவர்கள் எல்லாம், திரளாகத் திரண்டு, நீண்ட திருப்பாற்கடலின் நடுவில் நின்றுகொண்டு திருமாலைத் துதிக்கவும், அங்கிருந்து அவன் மிக்க விரைவாக அயோத்திநகர் வந்து அவதாரம் செய்யவும், பின்னர் அவர்களின் வேண்டுகோளின்படி அவர்களதுன்பத்தையெல்லாம்தீர்க்கும் வண்ணம், அரக்கர்குலத்தையே அடியோடு அழித்தொழிக்கும் பொருட்டு, கட்டமைந்த கோதண்டம் என்னும் வில்லைக் கையில் ஏந்தியவனும், திருமகளாகிய இலக்குமியைத்தனது மார்பில் விளக்கமாகக் கொண்டிருப்பவனுமான திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரான், இதற்குப்பின் செய்த செயல்களைக்கூறத் தொடங்குவோம்.

இது கவிக்கூற்று. இராமாவதாரத்தின் நோக்கம் பேசப்படுகிறது. "பொருக்கென" என்பது விரைவுக்குறிப்பை உணர்த்தும் சொல். "நீடிய அரக்கர்சேனை நிறுபட்டு அழிய வாகைகுடிய சிலை இராமன்" என்பது பாயிரம். "காடும் கடலும் கடந்து இமையோர் இடுக்கண் காத்த கழல் வேந்து" என்பது அயோத்தியா காண்டத் துதிப்பீடல்.

15. இராமபிரான் வேதியர்க்குத் தானம் வழங்குதல்

மறையவர் தங்கட்கு எல்லாம், மணியொடு முத்தும் பொன்னும்,
நிறைவளம் பெருகு பூவும், சுரபியும் நிறைத்து, மேல்மேல்
"குறைஇது" என்று இரந்தோர்க்கு எல்லாம் குறைவு அறக் கொடுத்துப்
பின்னர்
அறைகழல் அரசர்தம்மை "வருக" என அருள, வந்தார். (10429)

(மறையவர்-வேதம்வல்லார்; பூ-பூமி/நிலம்; சுரபி-பசுக்கள்;
அறைதல்-ஒலித்தல்; மணி-இரத்தினம்)

வேதம்வல்ல வேதியர்க்கெல்லாம் நவரத்தினங்களோடு, முத்தும், பொன்னும் நிறைந்த வளம்பெருகுகின்ற பூமியும், நிறைந்த பால் சுரக்கின்ற கறவைப் பசுக்களும், வாரிவழங்கி, மேல்மேலும், கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்க, "எங்களுக்கு இது போதவில்லை, குறைவாக இருக்கிறது" என்று மீண்டும் யாசித்தவர்களுக்கெல்லாம் அவர்கள் மனக்குறை நீங்கும்பொருட்டு மேலும் வாரிக்கொடுத்து, அதன்பின்னர் ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல் அணிந்த அரசர்களையெல்லாம் "வாருங்கள்" என்று அழைத்தருள, அதையேற்று அவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர்.

பூமியும், பசுவும் நிறைவளம் பெருக்கும் இயல்பின. விளைகின்ற நிலத்தையும், சுறக்கின்ற பசுவையுமே தானமாகக் கொடுக்கவேண்டும் என்பது நியதி. முதலில் தானே மனம் உவந்து கொடுத்தபின்னரும், "இன்னும் வேண்டும்" என்று கேட்பவர்க்கெல்லாம் குறைவில்லாமல் கொடுத்தான் என்பதாம். முன்னர் வேதியர்க்கு அளித்துப் பின்னர் அரசர்களை அழைத்தான் என்பதாம். "வாங்கக்குடம் நிறைக்கும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள்" என்பது திருப்பாவை; முன்பு தசரதனையும் "தருகை நீண்ட தசரதன்" என்று குறிப்பிட்டதையும் இங்கு நினைவுகூர்க. "இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்குலனுடையான் கண்ணே உள" என்பது குறள்-223. "குறை தீர்ந்த கொடையே பகையை உறவாக்கும்" என்பது ஒரு பழம்பாடல். "மேன்மேல் நிறைத்து" என்பது மறுக்க மறுக்கக்கொடுத்து என்று உயர்ந்த பொருளைத்தரும்.

16. இராமபிரான் மற்றவர்க்கும் பரிசில் தந்து, விடைகொடுத்து அனுப்புதல்.

அய்யனும் அவர்கள் தம்மை அகம்மகிழ்ந்து, அருளின் நோக்கி,
வய்யகம், சிவிகை, தொங்கல், மாமணி மகுடம், பொன்பூண்,
கொய் உளைப் புரவி, திண்தேர், குஞ்சரம், ஆடை இன்ன,
மெய்உறக் கொடுத்த பின்னர், கொடுத்தனன் விடையும் மன்னோ!
(10430)

(அய்யன்-ஐயன்/இராமபிரான்; வய்யகம்-பூமி; சிவிகை-பல்லக்கு; தொங்கல்-மாலை; மணி-இரத்தினம்; பூண்-அணிகலன்கள்; கொய்தல்-கத்தரித்தல்; உளை-பிடரிமயிர்; புரவி-குதிரைகள்; குஞ்சரம்-தேர்; மெய்-உண்மைஅன்பு)

தலைவனான இராமபிரான், முடிசூட்டு விழாக் காணவந்த அவ்வரசர்களை மிக்க மகிழ்வுடன் கருணைகூர்ந்து நோக்கி நாடுகள், பல்லக்கு, மாலைகள், சிறந்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற கிரீடங்கள், பொன்னாலான அணிகலன்கள், சுத்தரிக்கப்பட்ட பிடரி மயிரினையுடைய குதிரைகள், திண்ணிய உறுதிவாய்ந்த தேர்கள், யானைகள், உயர்ந்த பட்டாடைகள் என்று பிறவற்றையும் மனம்மகிழ்ந்து கொடுத்து, பின்னர் அவர்கள் தத்தம் ஊர்களுக்குத் திரும்பிச்செல்ல அனுமதியுடன் விடையும் கொடுத்தான்.

17. சுக்கிரீவனுக்குப் பரிசுகள் கொடுத்தல்

சம்பரன் தன்னை வென்ற தயரதன் ஈந்த காலத்து
உம்பர்தம் பெருமான் ஈந்த ஒளிமணிக் கடகத்தோடும்,
கொம்புடை மலையும், தேரும், குரகதக் குழுவும், தூசும்,
அம்பரம் தன்னை நீத்தான், அலரி காதலனுக்கு ஈந்தான். (10431)

(உம்பர்-தேவர்கள்; பெருமான்-தலைவன்; மலை-யானை; குரகதம்-குதிரை; தூசு-ஆடைவகைகள்; அம்பரம்-அழகிய பரமபதம்; அலரி-சூரியன்; காதலன்-புதல்வன்)

முன்பு சம்பராசரனைப் போரில் வென்று வாகைசூடிய தயரதனுக்கு, வெற்றிப்பரிசாகத் தேவர்கள் தலைவனாகிய தேவேந்திரன் மனமுவந்தளித்த ஒளிபொருந்திய இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற கடகத்தோடு, கொம்புகளை உடைய மலைபோன்ற யானைகளையும், தேர்களையும், குதிரைக்கூட்டங்களையும், பலவகையான உயர்ந்த பட்டாடைகளையும், அழகிய பரமபதத்தினின்றும் நீங்கி அயோத்தியில் வந்து திருஅவதாரம் செய்த இராமபிரான், சூரியன் புதல்வனான சுக்கிரீவனுக்கு மகிழ்வுடன் தந்தருளினான்.

அம்பரம் என்ற சொல்லுக்குக் கடல் என்ற பொருளும் உண்டு. "அம்பரம் தன்னை நீத்தான்" என்பதற்குத் திருப்பாற் கடலினின்றும் அறிதுயில் நீத்து அவதரித்தவன் என்பதும் பொருள். "அலரி" என்பது தாமரை மலரை மலரச்செய்யும் இயல்புடைய சூரியன் என்ற உட்பொருளைத்தரும். "கொம்புடை மலை" என்பது ஆகுபெயராய் யானையைக் குறிக்கும்.

18. அங்கதனுக்குப் பரிசு கொடுத்தல்

அங்கதம் இலாத கொற்றத்து அண்ணலும், அகிலம் எல்லாம்
அங்கதன் என்னும் நாமம் அழகுறத் திருத்துமாபோல்,
அங்கதம் கன்னல் தோளாற்கு அயன் கொடுத்ததனை ஈந்தான்;
அங்கு அதன் பெருமை மண்மேல் ஆர் அறிந்து அறையகிற்பார்?

(10432)

(அங்கதம்-குற்றம்/பழிச்சொல்; கொற்றம்-வெற்றி; அண்ணல்-இராம
பிரான்; நாமம்-பெயர்; கன்னல்-கரும்பு; இட்சு-கரும்பு; வாகு-தோள்;
இட்சுவாகு-கரும்புபோன்ற தோள்களையுடையவன்; அயன்-பிரம
தேவன்; அங்கதம்-தோள்வளை; மண்-பூமி; அறைதல்-சொல்லுதல்)

குற்றம் சிறிதும் இல்லாத பெருவெற்றியையுடைய பெருமைக்குரிய
வனான இராமபிரான், இவ்வுலகம் எல்லாம் அங்கதன் என்னும் பெயரை
அவனுக்கு உகந்தாற்போலத் திருத்தி, அதனை அழகான காரணப்பெயராக
ஆக்குவதுபோல், கரும்புபோன்று இனியதும், மலையைப் போன்று நல்ல
உறுதியான தோள்களையுமுடைய இட்சுவாகு மன்னனுக்கு முன்பு
பிரமதேவன் மனமுவந்தளித்த அந்த அங்கதம் என்ற தோளணியை,
அங்கதனுக்குக் கொடுத்தான். அந்தத் தோள்வளையின் பெருமையை
இந்தப் பூமியில் நன்கு உணர்ந்து போற்றுபவர் யார் இருக்கிறார்கள்?"
என்கிறான் கவிஞன்.

"அங்கதம்" என்ற சொல் நான்கு அடிகளிலும் நான்கு வெவ்வேறு
பொருள்களைத் தந்து நிற்பதால் இந்தப்பாடல் யமகம் என்னும்
செல்லணியின் பாற்பட்டதாகும். இதுவரை அங்கதன் என்ற சொல்லுக்கு
ஒரு சரியான பொருள்இல்லாது இருந்து வந்தது. இப்போது இராமபிரான்
அங்கதனுக்கு, இந்தத் தோள்வளையைப் பரிசாக அளித்ததனால் இந்த
உலகம் எல்லாம் இப்போது அங்கதன் என்ற பெயருக்குரிய காரணத்தை
அறிந்துகொண்டவர்கள் ஆவார்கள் என்பதாம். "கன்னல்தோளான்"
என்பது அருமையானதமிழ்ச்சொல்; இட்சு என்ற வடசொல்லுக்குக்கரும்பு
என்றும், "வாகு" என்ற சொல்லுக்குத் தோள்கள் என்றும் பொருள். எனவே
இட்சுவாகு என்ற வடசொல்லுக்குச் சரியான தமிழாக்கம் "கன்னல்
தோளான்" என்பதை அறிந்து மகிழ்க. "அறையகிற்பார்" என்பதில் உள்ள
"கில்" என்பது ஆற்றல் உணர்த்தும் இடைச்சொல்லாகும்.

19. பின்னரும் அவனுக்கு ஐயன் பெருவிலை ஆரத்தோடும்

மன்னும் நுண் தூசும், மாவும், மதமலைக்கு அரசும் ஈயா,

"உன்னை நீ அன்றி, இந்த உலகினில் ஒப்பிலாதாய்!

மன்னுக, கதிரோன் மைந்தன் தன்னொடும் மருவி" என்றான். (10433)

(ஐயன்-இராமபிரான்; ஆரம்-முத்தாரம்; மன்னுதல்-பொருந்தி யிருத்தல்; நுண்-மெல்லிய; தூசு-பட்டாடை; மா-குதிரை; மலை-யானை; ஈயா-ஈந்து/கொடுத்து; கதிரோன்-சூரியன்; மருவுதல்-சார்ந்திருத்தல்; மன்னுதல்-நிலைத்து இருத்தல்)

அங்கதனுக்கு அவ்வளவு கொடுத்தும் தன்மனம் நிறைவுறாமல், மேலும், இராமபிரான் பெருவிலை மதிக்கத்தக்க முத்துமாலை, நுட்பமான வேலைப்பாடு பொருந்திய மெல்லிய உயர்ந்த பட்டாடைகள், குதிரைகள், மதம்கொண்ட, மலை போன்ற சிறந்த யானைக் கூட்டங்கள் முதலியன வற்றையும் தந்து, “உனக்கு இவ்வுலகில் வேறுயாரும் நிகரில்லாதவனே! அங்கத! உன் சிறிய தந்தையான சூரியன் புதல்வன் சுக்கிரீவனோடு, மனம்பொருந்தி நீண்டகாலம் நிலைபெற்று வாழ்வாயாக!” என்று வாழ்த்துக்கூறி அனுப்பிவைத்தான்.

“மதமலை” என்பது ஆகுபெயராய் யானையைக் குறிக்கும்.

20. இராமபிரான் அனுமனைப் “பொருந்துறப் புல்லுக” எனல்

மாருதி தன்னை ஐயன் மகிழ்ந்து, இனிது அருளின் நோக்கி,
“ஆர் உதவிடுதற்கு ஒத்தார், நீ அலால்? அன்று செய்த
பேர் உதவிக்கு யான் செய்யெயல் பிறிது இல்லை; பைம்பூண்
போர் உதவிய திண்தோளாய்! பொருந்துறப் புல்லுக!” என்றான்.

(10434)

(பைம்பூண்-பசிய அணிகலன்கள்; பொருந்துற-அழுந்த; புல்லுதல்-தழுவுதல்)

இராமபிரான் அனுமனை நோக்கி மிக்க மகிழ்வுடன், இனிதாகவும், கருணையுடனும் பார்த்து, “இத்தகைய கைம்மாறு கருதாத பெரிய உதவிகளை உன்னைத்தவிர வேறு யாரால் செய்யமுடியும்? அன்று நீ செய்த பெரிய உதவிகளுக்கு எல்லாம் கைம்மாறாக நான் செய்யக்கூடிய உதவி வேறு ஒன்றும் இல்லை; பசிய ஆபரணங்களை அணிந்த திண்ணிய தோள்களை உடைய அனுமனே! அன்று போரின்போது உதவிய உன்னுடைய உறுதிவாய்ந்த தோள்களால் என்னை இறுகத் தழுவிக்கொள்வாயாக!” என்று வேண்டினான்.

தற்கொலை எண்ணத்தினின்றும் சீதாதேவியை இலங்கையில் காப்பாற்றியது; பின்னர் இலங்கையில் போர்க்களத்தில் இருமுறை மருத்துமலை கொணர்ந்து இலக்குவனையும், இராமபிரானையும் காப்பாற்றியது; பின்னர் நந்தியம்பதியில் பரதன் எரியிடை வீழ்ந்து உயிர்துறவாமல் எரியைக் கரியாக்கி அவனைக் காப்பாற்றியது என்று, காப்பிய நாயகர்கள் நால்வரையும் காப்பாற்றிய உதவி “பேர்உதவி” எனப்பட்டது என்க. எல்லோருடைய உயிரையும் காப்பாற்றிய அந்த

வலிமைபொருந்திய தோள்களால் தன்னை அணைத்துத் தழுவும்படி திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரானே வேண்டுவது எவ்வளவு பெரிய பேறு என்பதை எண்ணுக. அதுவும்தவிர இலங்கையில் அனுமன் போர்செய்து அரக்கர்களை அழித்ததும், இலங்கைக்கு எரியூட்டியதும் கூட நினைவிற்கொள்ளத் தக்கனவாகும். தழுவப்பட்டவனைவிடத் தழுவ்பவன் உயர்ந்தவன் ஆகிறான் என்பதை உணர்க. எனவே இராமபிரான் தன்னைவிட அனுமன் எல்லாவற்றாலும் உயர்ந்தவன் எனக்கருதுகிறான் என்பது பெறப்படுகிறது;

"மண்ணிற் தோன்றினோம் முன்னம்; மாண்டுளோம்; நின்னிற் தோன்றினோம், நெறியில் தோன்றினாய்" என்பது முன்பு அனுமனைப் புகழ்ந்து பாராட்டிய இராமபிரான் கூற்று. "அழியும் கால் தரும் உதவி ஐயனோ! மொழியுங்கால்தரும் உயிரின்முற்றுமே; பழியும் காத்து, பகையும் காத்து, எமை வழியும் காத்தனை, மறையும் காத்தனை" என்பதும், "எல்லை வாய் ஊழிகாறும் நீ, உதவினாய் அரோ!" என்பதும் இராமபிரான் வாழ்த்துக்களே; "காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும் ஞாலத்தின் மாணப்பெரிது"; செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் மாற்றல் அரிது" "பயன்தூக்கார் செய்த நன்றி நயன்தூக்கின் நன்மை கடலிற்பெரிது" என்பன குறள்-101, 102, 103. "வானத்தை நோக்கிக் கைம்மாறு இயற்றுமோ வையம்!" என்பதும் இராமபிரான் கூற்றே. திருமாலின் திருமாற்பு திருமகளையன்றி மற்ற யாரையும் தழுவாத இயல்பினது; சிறப்பினது; அத்தகைய திருமாற்பை அனுமனைத் தழுவச்சொன்னான் என்றால் இராமபிரான் அனுமனிடம் கொண்டிருந்த பேரன்பும், வாஞ்சையும், அளவுகடந்த அருளும் எண்ணி இன்புறத் தக்கனவாம். இதற்கு முன்பு அனுமன் இலங்கையில் சீதாதேவியைக் கண்டுவந்து மகிழ்ச்சிச் செய்தியைக் கூறியபோது இராமபிரான் தானே அனுமனைத் தழுவிக்கொண்டான் என்பதையும் இங்கு நினைதல்தகும்; "அமரர் ஆர்த்தெழத் தாயின் அன்பினில் தழுவினான் தனி நாயகன்" என்பது கவிக் கூற்று. இவ்வாறு பொருந்துறப் புல்லுதல், "காடாலிங்கனம்" எனப்படும்.

21. என்றலும் வணங்கி, நாணி, வாய்புதைத்து, இலங்குதானை முன்தலை ஒதுக்கி நின்ற மொய்ம்பனை முழுதும், நோக்கி, பொன்திணி வயிர்ப் பைம்பூண் ஆரமும், புனைமென் தூசும், வன்திறல் கயமும், மாவும் வழங்கினன், வயங்கு சீரான். (10435)

(சீர்-புகழ்; புதைத்தல்-மூடிக்கொள்ளுதல்; இலங்குதல்-விளங்குதல்; தானை-ஆடை; முன்தலை-முகப்பு/முன்புறம்; மொய்ம்பன்-வலியவன்; பூண்-அணிகலன்கள்; புனைதல்-வேலைப்பாடு அமைத்தல்; தூசு-பட்டாடை; கயம்-கஜம்/யானை; மா-குதிரை; புனைதல்-தரித்தல்)

எப்பொழுதும் நிலைத்த புகழையும் சிறப்பையும் உடைய இராமபிரான், அனுமனை உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை நன்கு அருளுடன் உற்றுப்பார்த்து, இவ்வாறு கூறியவுடன், அனுமன் வெட்கப்பட்டு, தலைபணிந்து, வாயைத் தன் கைகளால் மூடிக்கொண்டு, விளங்குகின்ற சேனையின் முன்புறத்தில்போய் ஒதுங்கி நின்றுகொண்டான். அந்த வலிமைமிக்க அனுமனுக்கு இராமபிரான் பொன்னால் திணித்துச் செய்யப்பட்டதும், வயிரத்தால் ஆனதுமான பசிய ஆபரணங்களையும், முத்தாரமும், நுட்பமான வேலைப்பாடு அமைந்த உயர்ந்த மெல்லிய பட்டாடைகளையும், வலிமையுடைய யானைகளும், குதிரைகளும் என்று இவை எல்லாவற்றையும் பரிசுப்பொருள்களாக வழங்கினான்.

"முழுதும் நோக்குதல்" என்பது புறத்தில் மட்டுமின்றி அகத்திலும் நோக்கும் அருள் நோக்கத்தையும் குறிக்கும். "தானை முன்தலை ஒதுக்குதல்" என்பது தன் இடுப்பில் கட்டியிருந்த ஆடையின் நுனியை மடக்கி ஒதுக்குதல் என்ற பொருளையும் தரும். அதுவும் அடக்கத்தின் ஒரு மெய்ப்பாடேயாகும்" அடக்கம் என்பது உயர்ந்தோர் முன் அடங்கி ஒடுங்கும் ஒழுக்கம்; அவை பணிந்த மொழியும், தணிந்த நடையும், தாளை மடக்கலும், வாய்புதைத்தலும், முதலாயின" என்பது நச்சினார்க்கினியரின் விளக்கம். இவ்விளக்கத்திற்கு முழுதும் உரியவனாக அனுமன் இங்கு விளங்குவதைக் காணலாம்.

"வணங்கிய சென்னியன், மறைத்த வாயினன், நுணங்கிய கேள்வியன்" என்று முன்பு கூறியதையும் இங்கு நினையலாம்.

22. அனுமனுக்கு சீதாதேவி பரிசு அளித்தல்

பூமலர்த் தவிசை நீத்து, பொன்மதில் மிதிலை பூத்த
தேமொழித் திருவை ஐயன் திருவருள் முகத்து நோக்க,
பாமறைக் கிழத்தி ஈந்த பரு முத்தமாலை கைக்கொண்டு
ஏமுறக் கொடுத்தாள், அந்நாள், இடர் அறிந்து உதவினாற்கே. (10436)

(பூ-பொலிவு; மலர்-தாமரை; தவிசு-இருக்கை; பொன்-அழகிய; பூத்தல்-தோன்றுதல்/அவதரித்தல்; தே-தேன்; திரு-இலக்குமி; பா-பாடல்கள்; மறை-வேதம்; கிழத்தி-உரிமையுடையவள்/கலைமகள்; இடர்-துன்பம்; ஏமம்-இன்பம்/மகிழ்ச்சி)

பொலிவுடன் விளங்கும் செந்தாமரைமலராகிய தனது இருக்கையை விட்டு நீங்கி, பொன்மயமான அழகிய மதில்களால் சூழப்பெற்ற மிதிலை மாநகரில் வந்துதோன்றிய தேன்போன்ற இனியமொழி பேசுபவளான திருமகளின் அவதாரமான சீதாதேவியை, இராமபிரான் கருணைமிக்க முகத்துடன் பார்க்க, அதனைக் குறிப்பால் உணர்ந்த சீதாதேவி, தனக்கு முன்பு பாக்களால் தொடுக்கப்பெற்ற வேதங்களுக்கு உரியவளான நாமகள் அருள்கொண்டு அளித்த பருத்த முத்துக்கள் கோக்கப்பட்ட மாலையைத்

தன் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு, முன்பு தனக்கு காலம் இடம் அறிந்து தனது துன்பத்தைப் போக்கி உதவிசெய்தவனான அனுமனுக்கு, அவன் மனம் மகிழுமாறும், தான் உளம் உவந்தும் அந்த முத்துமாலையைப் பரிசாக அளித்தாள்.

முன்பு இராமபிரானைக் கவிஞன் எப்படி, "அம்பரந்தன்னை நீத்து" என்று கூறினானோ, அதேபோல் இப்பொழுது சீதாதேவியை "பூமலர்த் தவிசை நீத்து" என்று கூறியநயம் நோக்குக. "ஏழுமுகக் கொடுத்தாள்" என்பது தான் மனம்மகிழ்ந்து கொடுத்தாள் என்ற பொருளையும் அனுமன் மனம் மகிழுமாறு கொடுத்தாள் என்ற பொருளையும் தருவதை உணர்க. "அந்நாள்" என்பது முன்பு தான் அசோகவனத்தில் துயருற்றிருந்த காலம் என்ற பொருளைத்தரும். "அன்னாள்" என்ற பாடம் கொண்டால், அத்தகைய சீதாதேவி என்ற பொருளைத்தரும்; "பூமலர்த் தவிசை நீத்து" என்பது முன்பு, "போதினை வெறுத்து அரசர் பொன்மனை புகுந்தாள்" என்று பாலகாண்டத்தில் கோலம்காண் படலத்திலும், பின்னர் "மையறு மலரின்நீங்கி, யான்செய் மாதவத்தின்வந்து செய்யவள் இருந்தாள்" என்று மிதிலைக்காட்சிப் படலத்திலும் கூறியிருப்பதையும் இங்கு நினைவு கூரலாம். "திருவருள் முகத்து நோக்க" என்பது கருணைகூர்ந்து நோக்கல் நோக்கம் கொண்டு நோக்கினான் என்ற உயர்ந்த பொருளைத்தரும். இராமபிரான் செய்தது குறிப்பு; சீதாதேவி செய்தது குறிப்பால் குறிப்புணரும் பெரும் பண்பு என்க. "பாமறைக்கிழுத்தி" என்பது வேதவடிவினளாகிய நாமகளைக் கலைமகளைக் குறித்தது என்க.

23. சாம்பவனுக்கு இராமபிரான் பரிசளித்தல்.

சந்திரற்கு உவமை சான்ற, தாரகைக் குழுவை வென்ற,
இந்திரற்கு ஏய்ந்ததாகும் என்னும் முத்தாரத்தோடு,
கந்து அடுகளிறு, வாசி, தூசு, அணிகலன்கள், மற்றும்
உந்தினன் எண்கின் வேந்தற்கு, உலகம் முந்து உதவினானே. (10437)

(தாரகை-நட்சத்திரம்; ஏய்ந்தது-பொருத்தமானது; கந்து-கட்டுத்தறி; அடுதல்-முறித்தல்; வாசி-குதிரை; தூசு-பட்டாடைகள்; உதவுதல்-உண்டாக்குதல்; எண்கு-கரடிகள்; உந்துதல்-கொடுத்தல்)

பூரணச்சந்திரனுக்கு உவமைகூறத்தக்கதும், நட்சத்திரக் கூட்டங்களுக் கெல்லாம் ஒளியால் மேம்பட்டு விளங்குவதும், இந்திரனுக்கு மட்டுமே உரிமையுடையது என்று கூறத்தகுந்ததுமான அந்த முத்துமாலையோடு, கட்டுத்தறியை முறித்து வெளிப்படும், வலிமைமிக்க ஆண்யானை, குதிரை, உயர்ந்த பட்டாடை, ஆபரணங்கள் மற்றும் இன்னும் பிறவற்றையும் கரடிகளுக்கு அரசனான சாம்பவனுக்கு, இவ்வுலகை முதன்முதல் தேற்றிவிந்நவனான, திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரான் கொடுத்தான்.

முத்துமாலையின் பெருமையையும், சிறப்பையும் மூன்று உவமைகளால் கூறியநயம் நோக்குக. திருமாலின் உந்திக்கமலத்தில் தோன்றிய பிரமனால் படைக்கப்பட்டது இவ்வுலகம்; "மூவுலகு ஈன்றானை முன் ஈன்றான்" என்பது குகப்படலம். எனவே திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரானை "முந்து உலகம் உதவினான்" என்றார் என்க.

24. நீலனுக்குப் பரிசளித்தல்

நவமணிக் காழும், முத்தும், மாலையும், நலம்கொள் தூசும்,
உவமை மற்று இலாத பொன்பூண் உலப்புஇல பிறவும், ஒண்தார்க்
கவன வெம்பரியும், வேகக் கதமலைக்கு அரசும், காதல்
பவனனுக்கு இனிய நண்பன் பயந்தெடுத்தவனுக்கு ஈந்தான். (10438)

(காழ்-மாலை/வடம்; நலம்-அழகு; தூசு-பட்டாடைகள்; பூண்-அணி கலன்கள்; உலப்பு-அழிவு; ஒண்-ஒள்ளிய/ஒளிபொருந்திய; தார்-கிண்கிணிமாலை; கவனம்-விரைந்தபோக்கு; வெம்-விரும்பத்தக்க; கதம்-சினம்; மலை-யானை; காதல்-அன்பு; பவனன்-வாயுதேவன்; நண்பன்-அக்னிதேவன்; பயந்தெடுத்தவன்-பெற்றெடுத்தமகன்/நீலன்)

ஒன்பதுவகை இரத்தினங்களாலான மாலையும், முத்தாரமும், அழகுமிக்க உயர்ந்த பட்டாடைகளும் வேறுஎதற்கும் உவமைகூற முடியாத பொன்னால் இயன்ற ஆபரணங்களும், அழிவில்லாத இன்னும் மற்ற எல்லாமும், ஒளிபொருந்திய கிண்கிணி மாலையணிந்ததும் மிக்க வேகம்கொண்டதும், விரும்பத்தக்கதுமான குதிரைகளும், மிக்க வேகமும், மதமும் சினமும் கொண்ட மலைபோன்ற யானைகளின் அரசு என்று சொல்லப்படும் யானைகளும், வாயுதேவனுக்கு இனிய நண்பனான அக்னிதேவன் பெற்றெடுத்த புதல்வனாகிய நீலனுக்கு, மிக்க அன்புடன் இராமபிரான் கொடுத்தான்.

"காழ்" என்பது பொதுவாக மாலை என்ற பொருள் தந்தாலும் எட்டு வடங்களிலான மாலையையே குறிக்கும் எனக்கொள்க. வாயுதேவனுக்கு இனிய நண்பன் அக்னிதேவன் என்ற இடத்து நகைச்சுவை மிளிர்வதை உணர்க; அக்னி வேகமாகப் பரவுவதற்கு உதவிசெய்வதால் வாயு தேவனை அக்னிக்கு நண்பன், அதிலும் இனிய நண்பன் என்றுகூறிய நயம் நோக்குக. நீலன் வானரப் பெரும்படைத் தலைவன் என்பதும், அக்னி தேவனின் புதல்வன் என்பதும் நாம் முன்பு கண்டுவந்ததே. அக்னியை "வாயுசகாயன்" என்கிறது வடமொழி. காற்றுக் கடவுளுக்கு இனிய நண்பன் நெருப்புக்கடவுள் என்பதாம்.

25. சதவலிக்குப் பரிசளித்தல்

பதவலிச் சதங்கைப் பைந்தாப் பரி, பணைத் திண் கோட்டு,
மதவலிச் சைலம், பொன்பூண், மாமணிக் கோவை, மற்றும்
உதவலின் தகைவ அன்றி, இல்லன உள்ள எல்லாம்
சதவலி தனக்குத் தந்தான், சதுமுகத்தவனைத் தந்தான். (10439)

(பதம்-பாதம்/கால்; பதவலி-வலியபாதம்; பணை-பருத்த; கோடு-
கொம்பு; சைலம்-சயிலம்/மலை/யானை; பூண்-ஆபரணங்கள்; மா-
சிறந்த; மணி-மாணிக்கம்; உதவல்-கொடுத்தல்; தகைவ-தடை செய்யத்
தக்கன; இல்-வீடு; சதுமுகன்-நான்முகன்/பிரமதேவன்; தருதல்-
பெற்றெடுத்தல்; தகைத்தல்-தடுத்தல்)

நான்முகனாகிய பிரமதேவனைத் தோற்றுவித்தவனான திருமாலின்
அவதாரமான இராமபிரான், சதவலி என்ற வானரத் தலைவனுக்கு, வலிய
பாதங்களில் அணியத்தக்க சதங்கையையும், பசுமையான கிண்கிணி
மாலையையும், பாயும் தன்மையுடைய குதிரைகள், பருத்த, உறுதியான,
கொம்புகளை உடையனவும், மதச்செருக்கும் வலிமையும் உடைய
மலைபோன்ற யானைகள், பொன்னாலான அணிகலன்கள், சிறந்த
நவரத்தினங்களாலான மாலை, மற்றும் கொடுக்கக்கூடாதன என்பன
வற்றைத் தவிர்த்துக் கொடுப்பதற்குத் தகுதியுடையன என்று அரண்
மனையில் உள்ளன எல்லாவற்றையும் அவனுக்குக் கொடுத்தான்.

"பதவலி" என்பது வலிப்பதம் என மாறிப் பொருள்தரும். "சைலம்"
என்பது மலை என்ற பொருள்தந்து ஆகுபெயராய் மலைபோன்ற
யானையைக் குறித்தது. என்னென்ன பொருள்களைக் கொடுக்கமுடியுமோ
அவற்றையெல்லாம் கொடுத்தான்; கொடுக்க முடியாதனவான
அரண்மனை, சேனைகள், உடல்உறுப்புக்கள் போன்றவற்றைத் தவிர்த்து
மற்றவையெல்லாம் கொடுத்தான் என்பது, "இல்லன உள்ள எல்லாம்"
எனப்பட்டது என்க.

26. கேசரிக்குப் பரிசளித்தல்

"பேச அரிது ஒருவர்க்கேயும் பெருவிலை; இதனுக்கு ஈதுக்
கோ, சரிஇலது" என்று எண்ணும் ஒளிமணிப் பூணும், தூசும்,
மூசு எரிக்கு உவமை மும்மை மும்மதக் களிறும், மாவும்
கேசரி தனக்குத் தந்தான், கிளர்மணி முழவுத் தோளான். (10440)

(பூண்-ஆபரணம்; அரிது-இயலாதது; சரி-நிகர்/ஒப்பு; எண்ணுதல்-
மதித்தல்; தூசு-பட்டாடைகள்; மூசுதல்-பரவுதல்; எரி-வடவைக்கனல்/
வடவாமுகாக்கனி; மா-குதிரை; முழவு-மத்தளம்; அரி-நெருப்பு; மும்மை-
மும்மடங்கு)

இரத்தினங்களால் பொலிவுபெற்று விளங்குகின்ற மத்தளம் போன்ற வலிய தோள்களையுடையவனான இராமபிரான், "இதன் பெரிய விலையை யாராலும் நிர்ணயிக்க இயலாது" என்று புகழப்படுவதும், "இதனைப்போன்ற வேறு ஒரு பொருள் உலகிலேயே கிடையாது" என்று பெருமை மிக்கதுமான ஒளிவாய்ந்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற ஆபரணங்களும், உயர்ந்த பட்டாடைகளும், எங்கும் பரவுகின்ற வடவைக்கனல் போன்று மும்மடங்கு மதச்செருக்குக் கொண்ட யானைகளும், குதிரைகளும், கேசரி என்னும் வானரத் தலைவனுக்குக் கொடுத்தான்.

கேசரி என்ற வானரப்படைத் தலைவன் அனுமனின் தந்தை; அஞ்சனாதேவியின் கணவன்.

27. மற்றவர்களுக்கும் பரிசளித்தல்

வளன் அணிகலனும், தூசும், மா மதக் களிறும், மாவும்
நளனொடு, குமுதன், தாரன், நவையறு பனசன், மற்றோர்
உளம் மகிழ்வு எய்தும் வண்ணம், உலப்பில பிறவும் ஈந்தான்,
களன் அமர் கமலவேலிக் கோசலக் காவலோனே. (10441)

(கமலம்-தாமரைமலர்; காவலோன்-அரசன்; உலப்பு-அளவு; நவை-குற்றம்; களன்-களம்/நெற்களம்; அமர்தல்-பொருந்தியிருத்தல்)

தாமரைமலர்களையே வேலியாகக் கொண்ட நெற்களங்கள் மிகுதியாக உடைய கோசல நாட்டின் மன்னனான இராமபிரான் செழுமையான ஆபரணங்கள், உயர்ந்த பட்டாடைகள், சிறந்த மதச்செருக்குடைய ஆணயானைகள், குதிரைகள், முதலிய எல்லாவற்றையும், நளன், குமுதன், தாரன் குற்றமற்ற பனசன், இன்னும் தங்கியிருந்த வானரத்தலைவர்கள் அனைவருக்கும் அவர்கள் மனம் மிக மகிழ்ச்சியுறும் வண்ணம் அளவற்ற பரிசுப்பொருள்களைக் கொடுத்தான்.

நளன் விசுவகர்மாவின் புதல்வன்; சேது அணையைக் கட்டியவன்; குமுதன் வானரப்படைத் தலைவருள் ஒருவன்; தாரன் வியாழபகவானின் புதல்வன்; வானரர்களில் மிகச் சிறந்த அறிவுபடைத்தவன்; பனசன் நற்குணம் மிக்கவன்; "களன் அமர் கமலவேலிக் காவலோன்" என்பது கோசலநாட்டின் செல்வச்செழிப்பைக் குறித்தது என்க. நீர், நில வளங்களையும் குறித்ததாம்.

28. அவ்வகை அறுபத்து ஏழு கோடியாம் அரியின் வேந்தர்க்கு
எவ்வகைத் திறனும் நல்கி, இனியன பிறவும் கூறி,
பவ்வம் ஒத்து உலகில் பல்கும் எழுபது வெள்ளம் பார்மேல்
கவ்வை அற்று இனிது வாழக் கொடுத்தனன், கடைக்கண் நோக்கம்.

(10442)

(அரி-வானரம்/குரங்கு; திறன்-கூறுபாடு; பவ்வம்-கடல்; கவ்வை-துன்பம்; கடைக்கண்-அருள்நோக்கம்)

அவ்வாறு அறுபத்து ஏழு கோடி என்று கணக்கிடப்பட்ட குரக்குஇன வீரர்களுக்கு, பலவகைப்பட்ட கூறுபாடுகளையுடைய பரிசுப் பொருள் களையும் கொடுத்து, அத்துடன் இனிய சொற்களையும் கூறி, கடலைப் போன்று உலகில் நிறைந்து வாழும் எழுபதுவெள்ளம் என்று கூறப் படுகின்ற வானரசேனை முழுவதும், இவ்வுலகில் துன்பமே இல்லாமல் இனிமையாக வாழுமாறு, தனது கடைக்கண் பார்வையால் அருள் பாலித்தான் இராமபிரான்.

"அரியின் வேந்தர்" என்பது இங்கு வானரவீரர்களைக் குறிக்கும். அறுபத்து ஏழுகோடி வானரசேனைத் தலைவர்கள், எழுபது வெள்ளம் வானரவீரர்கள் என்பது முன்பும் கூறப்பட்டிருப்பதை நினைக.

29. மின்னை ஏர் மௌலிச் செங்கண் வீடணப் புலவர் கோமான்,
தன்னையே இனிது நோக்கி, "சராசரம் சுமந்த சால்பின்
நின்னையே ஒப்பார் நின்னை அலது இலர், உளரேல்; ஐய!
பொன்னையே இரும்பு நேரும் ஆயினும் பொரு அன்று" என்றான்.

(10443)

(ஏர்-ஒத்த; புலவர்-அறிஞர்; சரம்-இயங்குவன; அசரம்-நிற்பன; சுமத்தல்-தலைமேற்கொள்ளுதல்; சால்பு-நற்பண்புகள்/நடுவுநிலைமை; நேரும்-ஒக்கும்; பொரு-ஒப்புமை; மௌலி-திருமுடி/கிரீடம்/மகுடம்)

மின்னலைப்போன்று ஒளிவீசும் திருமுடியை அணிந்தவனும், அழகிய சிவந்த கண்களையுடையவனும், அறிஞருள் அறிஞனுமான வீடணனை இராமபிரான் தன் அருட்பார்வையால் நோக்கி "தலைவனே! இவ்வுலகில் இயங்கு பொருள்களும், இயங்காத நிலைத்திணைப்பொருள்களும் உன்னைத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டாடும், நடுவுநிலையும் நற்பண்புகளையும் எண்ணிப்பார்க்கும்போது உனக்கு நிகர் என்று கூறத்தகுந்தவர் இவ்வுலகில் ஒருவரும் இல்லை. உனக்கு நிகர் நீயே ஆவாய். ஒருகால் அவ்வாறு ஒருவர் இருப்பர் என்றாலும், அது பொன்னும் இரும்பும் ஒன்றையெனக் கூறுவதுபோல அமைந்துவிடும். என்றாலும் அது ஒன்றுக்கொன்று ஒப்புமை உடையது இல்லை அல்லவா!" என்று பாராட்டுகிறான்.

"சால்பு" என்பது சான்றாண்மை, நடுவுநிலைமை என்ற பொருள்களைத் தரும். "புலவர் கோமான்" என்பது முன்பு "அறிஞரின் அறிவு மிக்கான்" என்று கூறியதை ஒக்கும். "சராசரம்" என்பது இயங்குதிணை, நிலைத்திணைப் பொருள்களைக் குறிக்கும். "சுமந்த" என்பது தலையில் வைத்துக்கொண்டாடும் புகழுடையவன் என்ற பொருளைத்தரும். சான்றாண்மை மிக்கவர் உலகில் இருத்தல்கூடும்;

என்றாலும் அவர்களுக்கும் உனக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், இரும்புக்கும், பொன்னுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் காணமுடியும் என்பது கருத்து. "ஆயினும்" என்ற ஒரு சொல் எதிர்மறைப் பொருளாகிய ஆகாமையைக் குறித்து நிற்கும்; "மின்னும் தமனியமும், வெற்று இரும்பும், ஓரினமாய்ப் பொன்னின் பெயர்ப்படைத்தாற்போலதே" என்பது ஒரு பழம்பாடல். தமனியம்-பொன்; இரும்பைக் கரும்பொன் என்று வழங்குவது மரபு. "நெல்லொக்கும் புல் என்றாலும் நேர்உரைத்தாக வற்றே" என்பது மாரீசன்வதைப் படலம் ஆரண்யகாண்டம். பொன்னை இரும்பு ஒக்கும் என்றால் எப்படிப் பொருந்தாதோ அதுபோல வீடணனை ஒப்பார் பிறர் உளர் என்றலும் பொருந்தாது என்பதாம்.

30. வீடணனுக்குப் பரிசளித்தல்

என்று உரைத்து, அமரர் ஈந்த எரிமணிக் கடகத்தோடு
வன்திறல் களிறும், தேரும், வாசியும், மணிப்பொன் பூணும்,
பொன்திணி தூசும், வாசக்கலவையும், புதுமென் சாந்தும்,
நன்றுஉற, அவனுக்கு ஈந்தான்; நாகணைத் துயிலைத் தீர்ந்தான்.

(10444)

(நாகணை-பாம்பணை; தீர்தல்-நீங்குதல்; அமரர்-தேவர்கள்; எரி-நெருப்பு; மணி-மாணிக்கம்; சாந்து-சந்தனம்; கடகம்-கைவளை)

ஆதிசேஷன் என்னும் பாம்பின்மீது பள்ளிகொண்டு அறிதுயில் கொள்ளும் அந்த அறிதுயிலை நீக்கிவிட்டு, அயோத்தியில் வந்து தோன்றிய திருமாலின் திருஅவதாரமாகிய இராமபிரான், இவ்வாறு வீடணனைப் பலவாறு புகழ்ந்துரைத்தபின்னர், அவனுக்கு எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகுமாறு, தனக்குத் தேவர்கள் முன்பு காணிக்கை யாகச் செலுத்திய நெருப்புப்போன்று ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற கைவளைகளையும், மிக்க வலிமை கொண்ட ஆண் யானைகளையும், தேர்கள், குதிரைகள், முதலிய வற்றையும் இரத்தினங்கள் பதித்துச் செய்யப்பட்ட அழகிய பொன்னா லான ஆபரணங்களையும், பொன்னால் இழைத்து நெய்யப்பட்ட உயர்ந்த பட்டாடைகளையும், நறுமணம்மிக்க கலவைச்சாந்தினையும், புதிய மெல்லிய, தூய்மையான பூசுதற்கு இனிமையான சந்தனத்தையும் அவனுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் கொடுத்தான்.

31. குகனுக்குப் பரிசளித்தல்

சிருங்கிபேரம் அது என்று ஒதும் செழு நகருக்கு இறையை நோக்கி,
"மருங்கு இனி உரைப்பது என்னோ, மறு அறு துணைவற்கு?" என்னா,
கருங் கைம்மாக்களிறும், மாவும், கனகமும், தூசும், பூணும்
ஒருங்குற உதவி, பின்னர் உதவினன் விடையும் மன்னோ! (10445)

(ஓதுதல்-புகழ்ந்து சொல்லப்படுதல்; இறை-அரசன்; மறு-குற்றம்; மருங்கு-பக்கச்சொல்/முகமன்/முகஸ்துதி; என்னோ-எதற்கு; மா-பெரிய; மா-குதிரை; ஒருங்குற-ஒருசேர; உதவுதல்-கொடுத்தல்; விடை-உத்தரவு)

சிருங்கிபேரம் என்று புகழ்ந்து பேசப்படுகின்ற வளமைமிக்க நகருக்கு அரசனானகுகனைப்பார்த்து இராமபிரான், "குற்றமற்ற என்னுணைவனான உனக்கு இன்னும் முகமன்கூறவேண்டுவது எதற்கு?" என்று புகழ்ந்துகூறி, கரிய துதிக்கைகளையுடைய சிறந்த பெரிய ஆண்யானைகளையும், குதிரைகளையும், பொன்னும், உயர்ந்த பட்டாடைகளையும், அணிகலன்களையும், ஒருசேரக் கொடுத்து, அதன்பின்னர் அவன் ஊர்திரும்பிச் செல்ல விடையும் கொடுத்தான்.

"இறை" என்பது அரசனைக் குறிக்கும். "அரசன்" என்ற சொல்லுக்குப் பரிமேலழகர் தரும் விளக்கத்தைக் கேளுங்கள். "நற்குண நற்செயல்கள் பெற்று, உலகு பால் அரு உருவாய் நின்று உலகம் காத்தலின் "இறை" என்றார்" என்பது பரிமேலழகரின் விளக்கம். "மருங்கு" என்பது பக்கம் என்ற பொருளில் பக்கச்சொல் என்று ஆகுபெயராகி, முகமன், முகஸ்துதி என்ற விளக்கத்தைத்தரும். "கைம்மா" என்பது துதிக்கையை உடைய யானையைக் குறிக்கும். "விடை" என்பது ஊர்திரும்பிச் செல்ல உத்தரவு என்ற பொருளைத்தரும்.

32. இராமபிரான், அவர்கள் பிரிவை நினைந்து வருந்துதல்.

அனுமனை, வாலிசேயை, சாம்பனை, அருக்கன் தந்த கணைகழல் காலினானை, கருணை அம் கடலும் நோக்கி,
"நினைவதற்கு அரிது நும்மைப் பிரிக என்றல்; நீவிர் வைப்பும் எனது; அது காவற்கு இன்று என் ஏவலின் ஏகும்" என்றான் (10446)

(அருக்கன்-சூரியன்; தருதல்-பெறுதல்; கனை-ஒலிக்கின்ற; வைப்பு-தேசங்கள்/நாடுகள்; காவற்கு-காவல்செய்வதற்கு; ஏவல்-கட்டளை; ஏகுதல்-செல்லுதல்; என்றல்-என்றுகூறுதல்; அரிது-இயலாதது)

அருட்கடலான இராமபிரான், அனுமன், வாலியின் புதல்வனான அங்கதன், சாம்பவன், சூரியன் பெற்றெடுத்த புதல்வனானவனும், ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல்களையணிந்த கால்களையுடையவனுமான சுக்கிரீவன் முதலானவர்களைப் பார்த்து, "உங்களைப் பார்த்துப் "பிரிந்து செல்லுங்கள்" என்று கூற நினைப்பதே எனக்கு இயலாததாகிறது; என்றாலும் உங்கள் நாடுகளும் நீங்கள் வாழும் இடங்களும் இப்போது என்னுடையதே ஆனதாகக் கருதுகிறேன். எனவே அதனைக் காவல் செய்யும் பொருட்டு என்னுடைய கட்டளைப்படி இப்போது செல்லுவிர்களாக!" என்றான்.

"வைப்பு" என்பது வாழுமிடம் என்ற பொருளில் அவரவர்கள் நாட்டினை உணர்த்தியது. முன்பு குகனுக்கும் இவ்வாறு கூறியதை இங்கே நினைவுகூர்க. "நீவிர்" என்பது உங்களுடைய என்ற சிறப்புப் பொருளைத்தரும். இராமபிரான் மிகத் திறம்பட அவர்களுக்குப் பிரியாவிடை கொடுத்து அவர்களைப் போகச் சொல்லும் பாங்கு நோக்குக.

33. இலங்கை வேந்தனுக்கும், இவ்வாறு இனியன யாவும் கூறி,
அலங்கல்வேல் மதுகை அண்ணல் விடைகொடுத்து அருளலோடும்
நலங்கொள் பேர் உணர்வின் மிக்கோர், நலன் உறும் நெஞ்சர், பின்னர்க்
கலங்கலர், "ஏய செய்தல் கடன்" எனக் கருதிச் சூழ்ந்தார். (10447)

(அலங்கல்-வெற்றிமாலை; மதுகை-வலிமை; அண்ணல்-பெருந்தகை/இராமபிரான்; நலம்-நன்மை/சிறப்பு; உணர்வு-அறிவு; ஏய-ஏவிய; சூழ்தல்-முடிவுசெய்தல்/தீர்மானித்தல்; கடன்-கடமை/முறைமை)

இலங்கையின் அரசனான வீடணனுக்கும் இவ்வாறே இனிய வார்த்தைகளையெல்லாம் கூறி, அசைகின்ற வெற்றிமாலையைச் சூடியுள்ளவனும், வேற்படையைக் கைக்கொண்டுள்ளவனும், மிக்க வலிமைபடைத்தவனும், பெருமைமிக்க பெருந்தகையாளனுமான இராமபிரான், பிரியா விடைகொடுத்தருளியதோடு, நன்மையும் சிறப்பும் கொண்டோரும், பேரறிவு படைத்தோருமான அனுமன், அங்கதன், சாம்பன், சுக்கிரீவன், குகன் ஆகிய எல்லோரும் முன்பு கொண்டிருந்த கலக்கம் நீங்கப்பெற்று ஆறுதலடைந்த நெஞ்சினை உடையவராய் "இராமபிரான் இட்ட கட்டளையை மேற்கொள்ளாதலே நமக்குரிய கடமையாகும்" என்று சிந்தித்து, தத்தம் நாடு திரும்புவதே செய்யத்தகுந்தது என்று தீர்மானித்தார்கள்.

34. அனைவரும் விடைபெற்றுச் செல்லுதல்

பரதனை இளையகோவை, சத்துருக்கனனை, பண்புஆர்
விரத மாதவனை, தாயர் மூவரை, மிதிலைப் பொன்னை,
வரதனை, வலங்கொண்டு ஏத்தி, வணங்கினர் விடையும் கொண்டே,
சரத மாநெறியும் வல்லோர் தத்தம் பதியைச் சார்ந்தார். (10448)

(சரதம்-உண்மை; மாநெறி-நன்னெறி; இளையகோ-இலக்குவன்; ஆர்-நிறைந்த; பொன்-இலக்குமி; ஏத்துதல்-துதித்தல்; பதி-ஊர்; சார்தல்-அடைதல்; சரதமாநெறி-சன்மார்க்கம்)

உண்மையான மிக நல்லநெறியில் வல்லவர்களான அவர்கள் எல்லோரும் பரதனையும், இளவரசனாகிய இலக்குவனையும், சத்துருக்கனனையும், நற்பண்புகள் நிரம்பப் பெற்றவனும், நோன்புநோற்கும் பெருந்தவம் செய்பவனான வசிட்ட மா முனிவனையும், கோசலை,

சுமித்திரை, கைகேயி என்ற மூன்று தாய்மார்களையும், மிதிலை மாநகரில் அவதரித்த திருமகளின் திருஅவதாரமாகிய சீதாதேவியையும், வரந்தருவதில் வல்லவனான இராமபிரானையும், வலமாகச் சுற்றிவந்து, துதித்து, வணங்கிப் பின் ஊருக்குத் திரும்பிப்போகும் பொருட்டு விடைபெற்று, தங்கள் தங்களது நகரங்களைச் சென்றடைந்தனர்.

இவர்கள் இப்பொழுது விடைபெற்றுச் செல்லும் முறையை நோக்குங்கள். முதலில் பரதனை வணங்கி, இறுதியாக இராமபிரானை வணங்கி விடைபெற்றுச் செல்லும் பாங்கைப் பாருங்கள். இங்கே அனைவரும் என்பது குகன், சுக்கிரீவன், அங்கதன், அனுமன், வீடணன், மற்றுமுள்ள வானர, அரக்க வீரர்களைக் குறிக்கும். தத்தமபதி என்பது சிருங்கிபேரம், கிஷ்கிந்தை, இலங்கையைக் குறிக்கும். இராமபிரானை முதலாகக்கொண்டு பரதனை, இறுதியாகச் சந்தித்த இவர்கள் விடை பெறும்போது மட்டும், பரதனை முதலாவதாகவும், இராமபிரானை இறுதியாகவும் வணங்கிச்செல்லும்படியும் செய்த கவிஞனின் கவித்திறம் நோக்குக. "மிதிலைப்பொன்னும்" என்ற அடைமொழியை முன்பும் கவிஞன் தைலமாட்டு படலத்தில் பயன்படுத்தியிருப்பதை எண்ணுக.

35. வீடணன் குகனையும், சுக்கிரீவனையும் அவரவர் நகரத்தில் விட்டுவிட்டுச் செல்லுதல்

குகனைத் தன் பதியின் உய்த்து, குன்றினை வலம் செய்தேரோன்
மகனைத் தன் புரத்தில்விட்டு, வாள்எயிற்று அரக்கர்சூழ,
ககனத்தின் மிசையே ஏகி, கனைகடல் இலங்கை புக்கான்,
அகன் உற்ற காதல் அண்ணல், அலங்கல் வீடணன் சென்று, அன்றே
(10449)

(அகன்-அகம்/உள்ளம்; காதல்-அன்பு; அலங்கல்-மாலை; பதி-சிருங்கிபேரம்; குன்று-மேருமலை; புரம்-நகரம்/கிட்கிந்தை; ககனம்-விண்/வான்; மிசை-மீது; கனைத்தல்-ஒலித்தல்; உய்த்தல்-சேர்த்தல்)

நெஞ்சார்ந்த அன்பினை இராமபிரானிடம் கொண்ட பெருமைக் குரியவனானவனும், மலர்மாலை அணிந்தவனுமான வீடணன், அனைவரையும் தன் புட்பகவிமானத்தில் அழைத்துக்கொண்டு முதலில், குகனை அவனுடைய நகரமாகிய சிருங்கிபேரத்தில் சென்று சேர்த்து விட்டுப் பின்னர், மகாமேருமலையை ஒற்றைச் சக்கரத் தேரில் வலம் செய்து வருபவனாகிய குரியனின் புதல்வனாகிய சுக்கிரீவனை, அவனுடைய நகரமாகிய கிட்கிந்தையில் விட்டுவிட்டு, ஒளி பொருந்திய கூர்மையான பற்களையுடைய அரக்கவீரர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர, ஆகாய மார்க்கமாக புட்பக விமானத்திலேயே சென்று, ஒலிக்கின்ற கடலால் சூழப்பட்ட தன் தலைநகராகிய இலங்கை மாநகரை அன்றே சென்று சேர்ந்தான்.

"அகன் உற்ற காதல்" என்ற பொருள்தரும் சொல்லை "அகன் அமர் காதல்" என்று முன்பு இராமபிரான் கூற்றாகக் கூறியிருப்பதையும் இங்கு நினைவுகூர்க. "குன்று" இங்கு மாமேரு மலையைக் குறிக்கும்; குரியன் மேருமலையைச் சுற்றிவருகிறான் என்பதும், அவன் உதிக்கின்ற இடம் உதயகிரி என்றும், அவன் மறையும் இடம் அஸ்தமனகிரியென்றும் வழங்கப்படும் என்பது நாம் முன்பு கண்டுவந்ததே. புட்பக விமானத்திலேயே சென்றதனால் அவன் அன்றைக்கே இலங்கை சென்று சேர்ந்தான் என்று புட்பகவிமானத்தின் விரைவும் வேகமும் புலப்படுத்தப் பட்டது.

36. இராமபிரான் அரேசாச்சி இனிது இருந்தல்

அய்யனும் அவரை நீக்கி, அருள்செறி துணைவரோடும்
வய்யகம் முழுதும் செங்கோல் மனுநெறி முறையில் செல்ல,
செய்ய மா மகளும், மற்ற செகதல மகளும் சற்றும்
நய்யுமாறு இன்றிக் காத்தான் நானிலப் பொறைகள் தீர்த்தே. (10450)

(அய்யன்-ஐயன்/இராமபிரான்; நீக்குதல்-விடைகொடுத்து
அனுப்புதல்; செறிதல்-நிறைந்திருத்தல்; துணைவர்-இங்கே தம்பிமார்கள்;
வய்யகம்-வையகம்/உலகம்; செய்ய-சிவந்த; செகதலம்-பூமி/நிலம்;
செகதலமகள்-நிலமகள்; நைதல்-துன்புறுதல்; நானிலம்-பூமி; பொறை-
பாரம்/சுமை; தீர்த்தல்-போக்குதல்)

தலைவனான இராமபிரான் அவ்வாறு தன்னுடன் வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, அருள் நிறைந்த தனது துணைவர்களான தம்பிமார்களோடு இந்த உலகம் முழுவதையும் செம்மையான மனுநெறிமுறைப்படி அரேசாச்சி வரவும், செம்மைமிக்க சிறந்த திருமகளுக்கும் மற்றும் நிலமகளுக்கும் ஒருசிறிதும் துன்பம் என்பதே தோற்றாமல், உலகத்துப் பூபாரம் அனைத்தையும் போக்கி, மிக இனிதாக உலகத்தைக் காத்துவந்தான்.

இதுவரையும் "துணைவர்" என்ற சொல்லுக்கு அவனுடன் வந்து சேர்ந்துகொண்ட குகன், சுக்கிரீவன், வீடணன், மற்றும் வானரப் படைத் தலைவர்கள், வானரச்சேனையினரையே குறிப்பிட்டு வந்தோம். இங்கே இப்போது "துணைவர்" என்ற சொல், அவனுடன் இப்போது உடனிருந்து பணிகளை நிறைவேற்றத் துணையிருக்கப் போகும் அவன் தம்பிமார்களைக் குறிக்கும் எனக்கொள்க. "ஐயன்" என்பது "அய்யன்" என்றும் "வையம்" என்பது "வய்யம்" என்றும், "நையுறுமாறு" என்பது "நய்யுறு மாறு" என்றும் எதுகைநோக்கித் திரிந்தன எனக்கொள்க. "மனுநெறி" என்பது மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில் கூறியுள்ள நெறிமுறைகளைக் குறிக்கும்; மிக இனிதாக என்று உடன்பாட்டுத் தொடரில் கூறாமல், "சற்றும் நய்யுமாறு இன்றி" என்று எதிர்மறையில் கூறியது அவன் அரசாட்சியின்

தன்மையைச் சிறப்பிக்க வேண்டியே எனக்கொள்க. நானிலம் என்பது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நான்குவகைப்பட்ட நிலங்களாலாகிய பூமியைக் குறிக்கும் எனக்கொள்க. "நையாது இவ்வுலகுயிர்கள் நாள்தோறும் அருள் சுரப்போன்" என்பது குசேலோபாக்கியானம். "பூபாரம் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல்வண்ணா" என்பது வில்லிபாரதம்; செங்கோல் செலுத்துதல் என்பது கொடுங்கோன்மையும் மறநெறியும் இல்லாது கனிவுடனும், நடுவு நிலைமையுடனும், அறநெறி பிறழாமலும் அரசோச்சுவதைக் குறிக்கும். திருமகளும், நிலமகளும் முறையே "வளர் பொன்னும் விளை நெல்லும் எங்கும்பொலிதல்" எனப் பேசப்படும்.

37. உம்பரோடு இம்பர்காறும், உலகம் ஓர் ஏழும் ஏழும்,
 "எம்பெருமான்!" என்று ஏத்தி, இறைஞ்சி நின்று, ஏவல்செய்ய,
 தம்பியரோடும், தானும், தருமமும், தரணி காத்தான்,
 அம்பரத்து அனந்தர் நீங்கி அயோத்தியில் வந்த வள்ளல். (10451)

(அம்பரம்-கடல்/திருப்பாற்கடல்; அனந்தர்-அறிதுயில்; உம்பர்-மேலுலகம்; இம்பர்-இவ்வுலகம்; ஏவல்-பணி; தரணி-உலகம்; எம்பெருமான்-எம்இறைவன்; தருமம்-அறக்கடவுள்)

திருப்பாற் கடலினின்றும் தனது யோகநித்திரையை நீக்கிவிட்டு, அயோத்தியில் வந்து கோசலை மகனாக மானிடப் பிறப்பெடுத்து வந்த வள்ளன்மைமிக்க இராமபிரான், மேலுலகத்தோடு இவ்வுலகு வரையிலும் உள்ள ஈரேழு பதினான்கு உலகத்தவரும் தன்னை "எமது தலைவனே!" என்று ஏற்றிப்போற்றி வணங்கி நின்று பணிசெய்யவும், தனது துணைவர்களான தம்பிமாரோடு தானும் ஒருங்கிணைந்து அறக்கடவுளோடு கூடி, அறநெறி பிறழாவண்ணம் அரசுபுரிந்து இவ்வுலகத்தைக் காத்து வந்தான்.

தருமம்வேறு, தான்வேறு என்றில்லாமல் தருமத்தோடு ஒன்றுபட்டு அரசோச்சினான் என்பது கருத்து.

விடைகொடுத்த படலம் நிறைவுற்றது.

யுத்தகாண்டம் நிறைவுற்றது

கம்பராமாயணம் முற்றிற்று

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

பாடல்	பாடல் எண்	பாடல்	பாடல் எண்
-அ-			
அக்கணத்து அனுமனும்	10345	அவ்வகை அறுபத்து ஏழு கோடியாம்	10442
அங்கதம் இலாத கொற்றத்து	10342	அவ்வயின் முனிவனோடும்	10399
அங்கியான் என்னை	10125	அவ்வழி இராமனும் அலர்ந்த	10084
அசனியின் குழுவும் ஆழி	10372	அழிப்பிலு சான்றுநீ	10131
அடித்தொழில் நாயினேன்	10289	அழுகின்ற வாய் எலாம்	10279
அடியின் வீழ்தலும் எடுத்து	10278	அழுகையும் உவகைதானும்	10369
அடுக்கிய உலகம் மூன்றும்	10389	அழுந்தின நங்கையை	10120
அடைப்பர் ஐம்புலன்களை	10101	அழும் நகும் அனுமனை	10282
அண்டகோடிகள் அனந்தம்	10178	அளவையால் அளந்து	10139
அண்டம் உண்டவன் மணி அணி	10181	அறிவினுக்கு அறிவு போல்வன	10308
அண்டமே போன்றது ஐயன்	10194	அறுபத்து ஏழ் அமைந்த கோடி	10377
அண்டர் நாதன் அருளித்துளது	10277	அன்பினால் அவர் மொழிந்த	10188
அண்ணல் அஃது உரைத்தலோடும்	10334	அன்பினால் என்னை நிற்பால்	10319
அண்ணல் ஆணையின்	10053	அன்பினால் என்னை ஈர்த்தாய்	10320
அண்ணலே காண்டியால்	10340	அன்று கேகயன் மகன்	10151
அத்திறத்து ஆண்தகை	10286	அன்னதோர் அளவையின்	10339
அப்புறத்து எருவையின்	10298	அன்னமும் முன்னர்ச் சொன்ன	10360
அப்பொழுதின் இவ்வரை சென்று	10258	அன்னவன் தனக்கு வேண்டும்	10303
அம்கண்வான் உலகம் தாயாடி	10407	அன்னவள் எனக்கு வேண்டும்	10304
அம்மொழி இரவி மைந்தற்கு	10209	அன்னை அஞ்சன்மின்	10068
அய்யன் வந்தனன் ஆரியன்	10272	அனுமனை வாலிசேயை	10446
அய்யனும் அவர்கள் தம்மை	10430	அனைத்தில் அங்கு ஒன்றும்	10249
அய்யனும் அவரை நீக்கி	10450	அனையது ஆகிய சேனையோடு	10190
அரிஇனம் சென்ற சென்ற	10231	அனையதோர் காலத்து	10363
அரியனை அனுமன் தாங்க	10410	அனைய புட்பக விமானம்	10179
அரியனை பரதன் ஈய	10396	அனையன் அகி அனுமனை	10058
அருந்ததி அனைய நங்கை	10089	அனையன் ஆய பரதன்	10242
அருந்தவன் ஐய நின்னோடு	10232	அனைவரும் அனையராகி	10357
அருந்தவன் சுவைகள் ஆறோடு	10329	-ஆ-	
அருங்குலக் கற்பினுக்கு	10083	ஆக்கி மற்று அவன் ஆய்மலர்	10273
அருள் உனது உனது நாயேற்கு	10331	ஆங்கு அவள் தனது சொல்லால்	10304
அரைசரே ஆதியாக	10233	ஆங்கு அவற்கு அவயம் நல்கி	10309
அலங்கல் அம் தொடையினானும்	10335	ஆங்கு உறை தபோதனர்	10295
அவ்வரை புகலக்கேட்ட	10230	ஆடுமின் எனும்	10283

பாடல்	பாடல் எண்	பாடல்	பாடல் எண்
ஆண்டு பத்தொடு நாலும்	10175	இன்று சென்று நீ பரதனை	10174
ஆத பத்திரம் குண்டுகை	10215	இன்று நாம் பதிவருதுமுன்	10234
ஆதலான் அரக்கர் கோவே	10088	இன்று வந்திலனே எனில்	10265
ஆதலான் ஒன்று உதவுதல்	10063	இன்னது ஓர் காலையில்	10124
ஆதலின் புறத்து இனி	10111	இன்னம் நாழிகை எண்ணுந்து	10274
ஆதியான் பணி அருள்பெற்ற	10149	இனி ஒரு கணத்தின் எம்கோன்	10328
ஆதி வெந்துயர் அலால்	10281	இனையது ஆகலின் எம்மை	10145
ஆம்பல் வாயும் முகமும்	10055	-ஈ-	
ஆயது ஓர் அளவில் ஐயன்	10388	ஈங்கு நின்று யாம் உனக்கு	10291
ஆயது ஓர் அளவில் செல்வத்து	10383	ஈடு உறு வான் துணை	10349
ஆயன பிறவும் பன்னி	10332	-உ-	
ஆயினும் உனக்கு அமைந்தது	10162	உண்ணும் நீர்க்கும்	10241
ஆரியன் பின்னை நினை	10318	உணர்த்துவாய் உண்மை	10132
ஆவி அங்கு அவன் அலால்	10355	உம்பரோடு இம்பர் காறும்	10451
ஆறுநால் ஆண்டு அவண் வைகி	10296	உரிமை மூவுலகும் தொழ	10046
ஆனதோர் அளவையின்	10352	உருப்பு அவிர் கனலிடை	10364
-இ-		உருவினை பவளவல்லி	10079
இடை உவாவினில் சுவேலம்	10172	உரையலா உரை உன்னை	10066
இது தமிழ் முனிவன் வையும்	10206	உரைசெயின் உலகம் உண்டான்	10371
இந்தியம் கணைந்து இருங்கனி	10227	உலகம் ஈர்ஏழும் தன்ன	10418
இந்திர குருவும் அன்னார்	10397	உலகம் மூன்றும் உதவற்கு	10062
இந்திரற்கு அஞ்சி மேல்நாள்	10202	உற்று நின்று உலகினை	10106
இந்திரன் தேவியர்	10116	உன்னும் மாத்திரத்து	10217
இப்புறத்து இமையவர்	10082	உன்னை மீட்பான் பொருட்டு	10097
இப்புறத்து இன எய்துறு	10048	-ஊ-	
இயக்கற் வேந்தனுக்கு	10177	ஊடின சீற்றத்தால்	10121
இராவணன் வேட்டம்போய்	10322	ஊடுறு கமலக்கண்ணீர்	10364
இருந்தனர் அளைய மாடத்து	10393	ஊண்நிறம் உவந்தனை	10096
இருபது தடக்கையான் மாட்டு	10301	ஊழியின் இறுதி காணும்	10375
இலக்குவன் பகழி ஒன்றால்	10312	ஊன் பிழைக்கிலா உயிர்	10164
இலங்கையை வலம் செப்துஏக	10198	ஊனுடை யாக்கை விட்டு	10343
இலங்கை வேந்தனுக்கும்	10447	-எ-	
இளையவன் தனை அழைத்து	10112	எங்கள் நாயகற்கு இன்னமுது	10276
இறக்கையும் சிலர் ஏகலும்	10267	எச்சில் உடல் உயிர்	10091
இறைப்பெருஞ்செல்வம் நீத்த	10386	எட்டு என இறுத்த பத்தின்	10378
இன்று இசைக்கு இடமாய	10236	எடுத்தனன் முனிவன் மற்று	10358

பாடல்	பாடல் எண்	பாடல்	பாடல் எண்
எண்ணில் கோடி இராமர்கள்	10264	-ஏ-	
எண்பக திணை அளவையும்	10216	ஏங்கிய பொருமலின்	10113
எத்தவம் எந்நலம்	10108	ஏழ் இரண்டாகிய உலகம்	10341
எரிமணிக் குடங்கள் பல்நூற்று	10403	ஏழ் கடல் ஆதலின் தோயம்	10394
எவ்வரங்களும் கடந்தவன்	10165	ஏழை சோபனம் ஏந்திழை	10050
எழுபது வெள்ளத்து உற்றகுரக்கினம்	10306	ஏறுக சேனை எல்லாம்	10370
எழுபது வெள்ளத்தோரும்	10193	ஏனையர் பிறரும் சுற்ற	10423
எழுபது வெள்ளம் சேனை	10324	-ஐ-	
எளிவரும் உயிர்கட்கு எல்லாம்	10354	ஐ அஞ்ச ஆகிய தத்துவம்	10138
என் உருக்கொடு இவ்வுலகினை	10140	ஐயன் இம்மொழி பகன்றிட	10186
என்ற போதத்து இராமன்	10244	ஐயன் வாசகம் கேட்டலும்	10189
என்ற போதின் இறைஞ்சினன்	10071	ஐயுறு பொருள்களை	10127
என்றலும் இறைஞ்சி மற்றை	10389	-ஓ-	
என்றலும் வணங்கி நாணி	10435	ஒரு கலைத்தனி ஒண்மதி	10054
என்றனள் இறைவி	10075	ஒருவன் மாண்டனன் என்று	10266
என்று அவன் இரங்கி ஏங்கி	10321	ஒன்றுதான் உளது உன்	10275
என்று உரைத்து அமரர் ஈந்த	10444	-ஔ-	
என்று உரைத்து அரக்கர்	10288	ஔங்காரப்பொருளே தேருவோர்	10144
என்று உரைத்து அனுமனை	10348	ஔனை இரண்டு உண்டு அன்றே	10325
என்று கூறி இளவலோடு	10037	-க-	
என்று தீயினை எய்தி	10271	கங்கையொடு யமுனை	10203
என்று பின்னரும் இராமனை	10161	கடுந்திறல் அமாக்களம்	10086
என்று மைந்தனை தடுத்து	10154	கண்இணை உதிரமும்	10104
என்னச் சொல்லி அவ ஏந்திழை	10158	கண்ணின் நீர்ப்பெருந்தாரை	10159
என்னது ஆகும் கொல் அவ்வரம்	10252	கதிரவன் உதிப்பக் காலைக்கடன்	10336
என்னப் பன்னி இளவலை	10250	கரணம் என்று உள உன்னை	10140
என்னும் காவை இருளும்	10072	கரதலம் அதனின் நீடு	10225
என்னும் மாத்திரத்து ஏறு அமர்	10146	கரனொடு திரிசிராவும்	10300
என்னை இன்னும் அரசியல்	10248	கரிய குன்று கதிரினை	10041
என்னைத்தான் முதலாய	10137	கருகுவார் குழல்	10219
என்னை நன் கருணை தன்னால்	10316	கலத்தினில் பிறந்த	10099
என உரைத்துத் திரிசடையாள்	10065	கற்பினுக்கு அரசினை	10094
எனக்கு இயம்பிய நாளுந்	10246	கணத்தினால் கடந்த பூண்	10118
எனக்கு நீ அருள் இவ்வரம்	10070	கனிந்து உயர் கற்பு எனும்	10123
எனக்கும் எண்வகை ஒருவற்கும்	10136		

பாடல்	பாடல் எண்	பாடல்	பாடல் எண்
-கா-		சம்பரன் தன்னை வென்ற	10431
காட்டிய மோதிரம் கண்ணில்	10278	-சி-	
காட்டினான் மாருதி	10351	சித்தம் ஒத்துள்ள என்று	10412
காணியைப் பெண்மைக்கு எல்லாம்	10077	சித்திரக்கூடத்தைத் தீர்ந்தபின்	10294
கால மாமாரி நீங்க	10305	சித்திரகூடம் தீர்ந்து	10224
காலின் மாமத்தை சொல்ல	10320	சிரத்துவாச வண்டு	10213
காலை வந்து இறுத்த பின்னர்	10323	சிருங்கபேரம் அது என்று	10445
காற்றினுக்கு அரசன்பால்	10288	-சீ-	
கானாள நிலமகளைக் கைவிட்டு	10255	சீலமும் காட்டி என் கணவன்	10090
-கி-		-சு-	
கிட்கிந்தை இதுவேல் ஐய	10208	சுக்கிரீவ நின் தோளுடை	10184
-கு-		சுண்ணமும் சாந்தும்	10356
குகனைத் தன்பதியில்	10449	சுணங்கு உறு துணை	10095
குடங்கையில் வாரிதி	10297	சுருக்கிய உருவனாய்	10292
குடதிசை மறந்து பின்னர்	10196	-கூ-	
குடதிசை வாயில் ஏக	10199	கூழ் கடல் நான்கின்	10402
குடல் குறைத்து குருதி	10067	கூழ்கடல் புனலும்	10038
கும்பகன்னோடு	10171	-சே-	
குரக்கினத்து அரசை	10367	சேவடி இரண்டும்	10361
குரக்குவீரன் அரசு	10045	-சொ-	
குன்று உறழ் வரிசிலை	10294	சொன்ன வாசகம் பிற்பட	10191
குணித்த கோலப்புருவங்கள்	10057	-சோ-	
-கெ-		சோதியான் மகன்	10036
கெட்ட வான் பொருள் வந்து	10344	-த-	
-கே-		தந்தை வேகமும்	10235
கேட்ட தோன்றல் கிளர்	10253	தருமநீதியின் தன் பயன்	10263
-கை-		தலை கிடந்தன தாரணி	10052
கைகயன் தனையை முந்த	10359	தழுவினன் நின்றகாலை	10362
-கோ-		-தா-	
கோட்டு வார் சிலைக் குரிசிலை	10167	தாய்சொல் கேட்டலும்	10270
கோடையில் வறந்த மேகக்குலம்	10381	தாயருக்கு அன்று சார்ந்த	10353
கோமுனியுடன் மற்றை	10395	தாவி வான் படர்ந்து	10337
-ச-		-தி-	
சந்திரற்கு உவமை சான்ற	10437	திரிந்தன உலகமும்	10122
சந்திரன் தேவிமாரின்	10080	திசைகடல் கதிரும் நாண	10420

பாடல்	பாடல் எண்	பாடல்	பாடல் எண்
-தீ-		நான்முகன் விடையை	10314
தீயிடை அருகுறச் சென்று	10114	-நி-	
தீவினையாம் பல செய்ய	10347	நிருதியின் திசையில் தோன்றும்	10374
-து-		நினைந்தவும் தடங்கண் இணை	10239
துரகத்தார்ப் புரவி	10382	-நீ-	
துறக்கும் தன்மையள்	10147	நீ இது எண்ணினையேல்	10262
துன்பு உருக்கவும் சுற்றி	10238	நீதி ஆறு எனத் தெரிவுறு	10183
-தெ-		நீந்த அரும் புனலிடை	10119
தெய்வ நீராடற்கு ஒத்த	10409	-நெ-	
தெய்வ அரும் சிலைக்கை வீரன்	10205	நெருங்கிய அமரர் எல்லாம்	10428
தென்திசை இரண்டு வெள்ளம்	10307	நெற்றியின் அமுலும் செங்கண்	10204
-தே-		-நோ-	
தேம்பரு படப்பை மூதூர்	10427	நோக்கின் தென்திசை அல்லது	10240
தேவர் பூமழை சித்தர்	10042	-ப-	
தேவரும் முனிவர் தாமும்	10313	பகுதி என்று உளது	10134
தேவரும் முனிவரும் திரிவ	10128	பங்கயற்கு ஒருவன்	10392
தேனுடை அலங்கல் மௌலி	10195	பங்கயத்து ஒருவனும்	10110
-தொ-		பண்டு நான்தொழும் தேவரும்	10153
தொழுதனர் மனமும் கண்ணும்	10330	பத்துநால் என அடுக்கிய	10192
தொழுது நின்ற தன் தம்பியை	10251	பதவலிச் சதங்கை	10439
தொழுது நின்றவனை நோக்கி	10333	பரிசுடைக் கடவுள் நேமி	10087
-தோ-		பரதன் அஃது உரைத்தலோடும்	10326
தோற்றம் என்பது ஒன்று	10141	பரதனை இளைய கோவை	10448
தோன்றிய பரதனைத் தொழுது	10350	பருந்து அடர் சுரத்திடை	10105
-ந-		பல்நெடுங்காலம் நோற்று	10413
நங்கை மற்று நின்	10155	பல்பகல் இறந்த பிள்ளை	10299
நடுங்கினர் நான்முகன் முதல	10117	பன்ன சாலையுள் புகுந்து	10221
நந்தியம்பதியின் தலை	10237	பன்னும் நீதிகள் பற்பல	10047
நம்பியும் பரதனோடு	10373	-பா-	
நல்நெறி அறிவு சான்றோர்	10426	பாகு அடர்ந்து அமுது பிங்கும	10078
நவமணிக் காழும் முத்தும்	10438	பாடினான் திருநாமங்கள்	10051
நன்னுதல் நினைந் நீங்கி	10200	பாடுஉறு பல்மொழி இனைய	10130
-நா-		பார்க்கு எலாம் பத்தினி	10109
நாளைய நீ மவுலிகுட	10400	பார மாமதில் அயோத்தியின்	10187
நான்முகத்து ஒருவன் ஏவ	10401		

பாடல்	பாடல் எண்	பாடல்	பாடல் எண்
-பி-			
பிறப்பினும் துணைவனை	10093	மரகதச் சயிலம்மீது	10417
பின் இணைக்குரிசில் தன்னை	10366	மருந்தினும் இனிய	10098
பின்னரும் அவனுக்கு ஐயன்	10433	மலையினை எடுத்த தோளும்	10311
பின்னும் ஓர் வரம்	10168	மற்று அவன் அவயம் என்ன	10310
பின்னும் நோக்கினான்	10148	மற்று இதன் தூய்மை எண்ணின்	10201
-பு-		மறையவர் தங்கட்கு எல்லாம்	10429
புந்தி ஓங்கும் உவகை	10056	மறையவர் வடிவுகொண்டு	10287
புரந்தரன் பெரும்பகைஞனை	10160	மன் இழைத்ததும் மைந்தன்	10261
-பூ-		மன்னர் தொல்குலத்து	10133
பூமகட்கு அணி அது என்ன	10415	மன்னின் பின் வளநகர்	10256
பூமலர்த் தவிசை நீத்து	10436	-மா-	
-பெ-		மாணிக்கப் பலகை தைத்து	10404
பெண் பிறந்தவர் அருந்ததியே	10157	மாதவர் மறைவலாளர்	10406
பெண்மையும் பெருமையும்	10100	மாருதி தன்னை ஐயன்	10434
பெய்யுமே மழை புவி	10129	மாருதி வந்து எனைக்கண்டு	10107
-பே-		மானமீது அரம்பையர் குழ	10092
பேச அரிது ஒருவற்கேயும்	10440	-மி-	
-பொ-		மின்னை ஏய் உமையினானும்	10229
பொன்ஒளிர் மேருலின்	10342	மின்னை ஏர் மெளலிச் செங்கண்	10443
பொன்மதில் கிடக்கைகுழ	10338	மின்னைக் காட்டுதல்போல்	10142
பொன்னைத் தீயிடைப் பெய்தல்	10156	மின்னை நோக்கி அவ்வீரன்	10214
-போ-		-மீ-	
போகின்ற காலை ஏற்ற	10302	மீட்டு எழுந்து விரிந்த	10245
போதா விசும்பில் திகழ்	10212	-மு-	
-ம-		முடி புனைந்த நிருதர்	10043
மங்கலகீதம் பாட மறையொலி	10405	முத்து உருக்கொண்டு	10257
மங்கலகீதம் பாட மறையவர்	10419	முந்தை நாள்முதல்	10170
மங்கலம் முதலவாப மரபினின்	10211	முன்பு பின்பு இருபுடை எனும்	10135
மண்டல மதியின் நாப்பண்	10081	முன்னை நீக்குவென்	10061
மந்திரக்கிழவர் சுற்ற	10421	முனிவர் வானவர்	10222
மந்திரச் சுற்றத்துள்ளார்	10368	முனிவரர் வாசகம்	10085
மந்திரியர் தந்திரியர்	10259	முனைவரும் அமரரும்	10103
மயிந்தன் மாதுமிந்தன்	10422	-மூ-	
மரகதச் சயிலம் செதாமரை	10408	மூவகைத் திருமூர்த்தியர்	10247
		மூவர்க்கும் இளைய வள்ளல்	10365

பாடல்	பாடல் எண்	பாடல்	பாடல் எண்
-மெ-			
மெய்கொள் வேதவிதிமுறை	10040	வாசநாள் மலரோன் சொல்ல	10039
மெய்யினுக்கு உயிரை ஈந்த	10315	வாலி என்று அளவுஇல் ஆற்றல்	10207
-மே-		வாலி சேயினை சாம்பனை	10185
மேக்கு நீங்கிய வெள்ள	10060	வானர மகளிரெல்லாம்	10379
மேனகை அரம்பை மற்றை	10076	வானரேசனும் வீடணக் குரிசிலும்	10220
-மை-		வானவர் கொடுக்க வந்த	10327
மைந்தரைப் பெற்று வானுயர்	10152	-வி-	
மைந்தன் என்னை மறுத்துரைத்தான்	10268	விண் உறைவோர் தம் தெய்வ	10387
-மோ-		விண்டுவிண் மார்பில் காந்தும்	10391
மோதிரம் வாங்கித் தன் முகத்தின்	10280	விரதநூல் முனிவன் சொன்ன	10414
-யா-		விராதனும் கரனும் மானும்	10223
யாண்டு வந்து இங்கு	10243	விரி அமைத்த நெடுவேணி	10260
யாது இதற்கு ஒன்று	10059	விரிகடல் நடுவண் பூத்த	10416
யாது யான் இயம்புவது	10102	விலங்கல் நாணமிடை தரு	10044
யான் இவண் இருந்ததன்மை	10074	விழுந்து மேக்கு உயர் விம்மலன்	10254
யான் இழைத்த வீனையினின்	10069	-வீ-	
யானும் மெய்யினுக்கு இன்னுயிர்	10269	வீடணக்குரிசில் மற்றை	10376
-வ-		வீடணன் தனை அன்புற	10182
வஞ்சர் இல்லை இவ்வண்டத்தின்	10173	வீழ்ந்த மைந்தனை எடுத்து	10150
வஞ்சனை இயற்றிய மாய	10284	-வெ-	
வணங்கி அந்தத்தில் மாருதி	10049	வெஞ்சிலை இருவரும்	10290
வணங்கு நுண் இடை	10180	வெயர்த்த மேனியன்	10226
வயிரம் மாணிக்கம் நீலம்	10390	வெள்ளம் ஓர் ஏழுபத்தும்	10317
வரதகேள் எனத்தயரதன்	10163	வெள்ளியும் பொன்னும்	10411
வரம் இரண்டு அளித்து	10166	வெற்றி வெஞ்சேனையோடும்	10424
வரம்தரு முதல் மழுவலான்	10169	வென்றி வீடணன் கொணர்ந்த	10197
வரிசையின் வழாமை	10210	-வே-	
வருந்தல் நீதி மனுநெறி	10035	வேசியர் உடுத்த கூறை	10385
வலம்வரு அளவையில்	10115	வேட்பதும் மங்கையர்	10126
வள்ளலும் அவர்கள் தம்மேல்	10425	வேண்டிற்று முடிந்த அன்றே	10073
வளன் அணிகலனும்	10441	வேதியர் தமைத்தொழும்	10285
-வா-			
வாங்கினான் இருந்தியோடு	10176		
வாங்கும் துகில்கள் என்னும்	10384		

படல முதற்குறிப்பு அகராதி

படலம்	காண்டம்	பாடல்கள்	படலம்	காண்டம்	பாடல்கள்
-அ-			-ஊ-		
அரசியல்படலம்	1	12	ஊந்தேடு படலம்	5	234
அலினைப்படலம்	1	86	-எ-		
அத்தியப்படலம்	3	59	எழுச்சிப்படலம்	1	82
அபொமுகிப்படலம்	3	101	எதிர்சொள்படலம்	1	34
அனுமப்படலம்	4	35	-ஓ-		
அரசியற்படலம்	4	33	ஓற்றுக் கேள்விப்படலம்	6	90
அச்சுமாரன்வதைப்படலம்	5	50	-க-		
அணிவகுப்புப்படலம்	6	28	கடிமணப்படலம்	1	104
அங்கதன்தூதுப்படலம்	6	43	கங்கைப்படலம்	2	27
அநிகாபன்வதைப்படலம்	6	275	கங்கைகாண்படலம்	2	72
-ஆ-			கரன்வதைப்படலம்	3	192
ஆற்றுப்படலம்	1	20	கவந்தன்வதைப்படலம்	3	58
ஆறுசெல்படலம்	2	59	கலன்சாண்படலம்	4	34
ஆறுசெல்படலம்	4	54	கடத்தாவுபடலம்	5	96
-இ-			கடல்சாண்படலம்	6	12
இராவணன் சூழ்ச்சிப்படலம்	3	84	களியாட்டுப்படலம்	6	21
இலங்கை எரியுட்டுபடலம்	5	64	-கா-		
இராவணன் மந்திரிப்படலம்	6	118	கார்முகப்படலம்	1	67
இரணியன்வதைப்படலம்	6	176	கார்காலப்படலம்	4	121
இலங்கை கேள்விப்படலம்	6	73	காட்சிப்படலம்	5	159
இலங்கை காண்படலம்	6	24	-கி-		
இராவணன் வானரத்தானை			கிக்கிந்தைப்படலம்	4	140
காண்படலம்	6	35	கிங்கரர் வதைப்படலம்	5	61
இந்திரசித்து வதைப்படலம்	6	70	-கு-		
இராவணன் சோகப்படலம்	6	61	குலமுறை கிளத்துபடலம்	1	29
இராவணன் களங்காண்படலம்	6	25	குதப்படலம்	2	46
இராவணன் தோற்றுபடலம்	6	35	கும்பகருணன்வதைப்படலம்	6	360
இராமன் தோற்றுபடலம்	6	27	-கை-		
இராவணன்வதைப்படலம்	6	248	கைபனப்படலம்	1	25
-உ-			கைகேயிசூழ்வினைப்படலம்	2	115
உண்டாட்டுப்படலம்	1	67	-கோ-		
உலாவியற்படலம்	1	54	கோலங்காண்படலம்	1	43
உருக்காட்டுபடலம்	5	118			

படலம்	காண்டம்	பாடல்கள்	படலம்	காண்டம்	பாடல்கள்
-ச-			நாடலிட்டபடலம்	4	73
சரபங்கன்பிறப்புநீங்குபடலம்3		44	நாகபாசப்படலம்	6	300
சபாயுகாண்படலம்	3	43	-தி-		
சபாயுஉயிர்நீத்தபடலம்	3	139	நிகும்பலையாகப்படலம்	6	182
சவரிபிறப்புநீங்குபடலம்	3	9	-நீ-		
சம்பாதிப்படலம்	4	63	நீர்வினையாட்டுப்படலம்	1	33
சம்புமாலிவதைப்படலம்	5	51	-ப-		
-சி-			பரசுராமப்படலம்	1	50
சித்திரசூதப்படலம்	2	56	பள்ளிபடைப்படலம்	2	144
-சீ-			பம்மைப்படலம்	4	43
சீதைகனம் காண்படலம்	6	32	பஞ்சசேனாதிபதிகள்		
-சூ-			வதைப்படலம்	5	67
சூர்ப்பனைகப்படலம்	3	142	படைத்தலைவர்வதைப்படலம்6		100
சூர்ப்பனைகைசூழ்ச்சிப்படலம்	3	170	படைக்காட்சிப்படலம்	6	52
சூடாமணிப்படலம்	5	84	-பா-		
-சே-			பாசப்படலம்	5	63
சேதுபந்தனப்படலம்	6	72	-பி-		
-தா-			பிலம்புக்குநீங்குபடலம்	4	73
தாடகைவதைப்படலம்	1	77	பிணிவீட்டுபடலம்	5	138
தாணைகாண்படலம்	4	39	பிரமத்திரப்படலம்	6	230
-தி-			-பூ-		
திருஅவதாரப்படலம்	1	139	பூக்கொப்படலம்	1	39
திருவடிசூட்டுபடலம்	2	142	-பொ-		
திருவடிதொழுதபடலம்	5	52	பொழில்இறுத்தபடலம்	5	60
திருமுடிசூட்டுபடலம்	6	42	-ம-		
-து-			மந்திரப்படலம்	2	96
துந்துபிப்படலம்	4	16	மந்தரைசூழ்ச்சிப்படலம்	2	84
-தை-			மராமற்படலம்	4	21
தைலம்ஆட்டுபடலம்	2	87	மயேந்திரப்படலம்	4	29
-ந-			மகுபங்கப்படலம்	6	51
நகரப்படலம்	1	75	மகரக்கண்ணன்வதைப்படலம்6		39
நகர்நீங்குபடலம்	2	237	மருத்துமலைப்படலம்	6	116
நப்புக்கோப்படலம்	4	79	-மா-		
-நா-			மாரீசன்வதைப்படலம்	3	83
நாட்டுப்படலம்	1	61	மாயாசனைப்படலம்	6	95
			மாயாசீதைப்படலம்	6	94

படலம்	காண்டம்	பாடல்கள்	படலம்	காண்டம்	பாடல்கள்
-மி-			-வா-		
மதிஸைச்சாட்சிப்படலம்	1	157	படலம்	6	85
-மீ-			-வி-		
மீட்சிப்படலம்	6	338	வாலிவதைப்படலம்	4	181
-மு-			வானூர் களம்சாண்படலம்	6	36
முதற்பொப்புரிபடலம்	6	255	-வீ-		
-மூ-			விராதன்வதைப்படலம்	3	73
மூலபலவதைப்படலம்	6	232	விடைசொடுத்தபடலம்	6	37
-வ-			-வீ-		
வறைச்சாட்சிப்படலம்	1	77	வீணன் அடைக்கலப்படலம்	6	151
வனம்புகுபடலம்	2	47	-வே-		
வருணனைவழிவேண்டு			வேள்விப்படலம்	1	59
			வேல்ஏற்ற படலம்	6	50

குறிப்பு

1. பாலகாண்டம்
2. அயொத்தியா காண்டம்
3. ஆரண்பகாண்டம்
4. கிஷ்கிந்தா காண்டம்

5. சுந்தர காண்டம்
 6. யுத்த காண்டம்
- மொத்தப் படலங்கள்: 117
மொத்தப் பாடல்கள்: 10,451

கம்பராமாயணப் பாத்திரங்கள்

அக்கன்: அட்சுமரன்/அக்ககுமரன்-இராவணன்- மண்டோதரியின் மகன், இந்திரசித்தன் தம்பி

அகத்தியர்: குறுமுனி, தமிழ்முனி என வழங்கப்படுபவர்; இராமபிரானுக்கு சிவபெருமானின் அம்பு முதலிய படைக்கலன்களைக் கொடுத்தவர்.

அகம்பன்: 1) முன்பிறவியில் தாருகன் என்று வழங்கப்பட்டவன். கரன்படை வீரருள் ஒருவன். தீநிமித்தம் கண்டு கரனை எச்சரித்தவன்.

2) இராவணன் தூதுவருள் ஒருவன்

அகலிகை: கௌதம முனிவரின் மனைவி. அவர் சாபத்தால் கல்லாய்க் கிடந்தவள்-இராமபிரான் கால் துகள் பட்டு சாபநீக்கம் பெற்றவள்.

அங்கதன்: இந்திரன் அம்சமாக, வாலிக்குத் தாரையிடம் பிறந்தவன், இராவணனிடம் தூது சென்றவன். திருமுடி சூட்டுகையில் உடைவாள் ஏந்தி நின்றவன்.

அங்காரதாரை: சாயாக்கிரகிணி என்பது இன்னொரு பெயர், நிழலைப்பற்றுபவள் என்று பொருள்படும். அனுமன் கடலைத் தாண்டும்போது தடுத்துநிறுத்த முயன்று தோற்றுப்போன ஓர் அரக்கி.

அசமஞ்சன்: மனுகுலத்துள் தோன்றிய ஒரு அரசன் பகிரதனின் பாட்டன், சகரனின் புதல்வன், தாய் விதர்ப்பை என்னும் கேசினி

அசன்: அஜன்/அயன்/தசரதனின் தந்தை - மனைவி இந்துமதி

அஞ்சனை: அனுமனின் தாய்

அஞ்சமான்: அம்சமான்-அசமஞ்சனின் புதல்வன் சகரனின் பேரன்

அத்திரிமுனிவர்: பிரம்மகுமாரர்களுள் ஒருவர், கானகத்தில் இராம இலக்குவரை உபசரித்தவர், மனைவி அனகுயை சீதாதேவிக்கு அணிகலன்கள் தந்து ஆசீர்வதித்தவள்.

- அதிகாயன்:** பெரிய உடம்பை உடையவன் இராவணனுக்குத் தானியமாலியிடம் பிறந்தவன், குபேரனை வென்றவன், சிவபெருமானிடம் மறைநூல் கற்றவன், காலால் பாற்கடலைக் கலக்கும் திறமைபெற்றவன், திருமாலின் சக்கரப்படையைத் தடுத்தவன்.
- அதிதி:** காசிபன் மனைவி 33கோடி சுரர்களுக்குத் தாய்.
- அம்பரீடன்:** சூரியகுலத்துத் தோன்றிய ஒரு அரசன், நரமேதயாகம் நடத்தி முடித்தவன்.
- அயோமுகி:** அயம்-இரும்பு; முகி-முகத்தையுடையவள், இரும்பு போன்ற முகத்தையுடையவள்; அரக்கி; இலக்குவன் மீது காமுற்றவள்.
- அரம்பை:** தேவமகளிருள் ஒருத்தி, அருணன் மனைவி, இராவணன் ஆட்சியில் குற்றேவல் செய்தவள்
- அரன்:** வீடணன் அமைச்சர்கள் நால்வருள் ஒருவன்
- அரணியன்:** சூரிகுலத் தோன்றலுள் ஒருவன். இராவணனுக்குச் சாபம் கொடுத்தவன்.
- அருணன்:** காசியபமுனிவருக்கு விநதையிடம் பிறந்தவன், சூரியனின் சாரதி, சூரியஉதயத்திற்குமுன் தோன்றும் அருணோதயத்தைத் தோற்றுவிப்பவன், புதல்வன் சடாயு, தம்பி கருடன்
- அருந்ததி:** வசிட்டரின் மனைவி, திண்ணிய கற்புக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறப்படுபவள், கருத்தம் முனிவரின் மகள்.
- அனஞயை:** அஞயை-அழுக்காறு, அனஞயை அழுக்காறில்லாதவள், அத்திரிமுனிவரின் பத்தினி, சீதாதேவிக்கு அணிகலன்கள் தந்து அருளாசி கூறியனுப்பியவள்.
- அனலன்:** வீடணன் அமைச்சர் நால்வருள் ஒருவன்.
- அனிலன்:** வீடணன் அமைச்சர் நால்வருள் ஒருவன்.
- அனுமன்:** வாயுதேவனின் புதல்வன், தாய் அஞ்சனாதேவி, இளம்பருவத்தில் சூரியனைச் சிவந்தபழம் என்று கருதிப் பறிக்கப் போனபோது இந்திரனின் வச்சிராயுதத்தால் தாக்கப்பட்டுச் சிதைந்த கன்னத்தை உடையவன், அனு-கன்னம், கேசரி என்பவனும் இவனது தந்தையே.

- அணங்கன்:** அங்கம் அற்றவன்-மன்மதன். மாரவேள்; ஐந்து மலரம்புகளைக்கொண்டு காமம் விளைவிப்பவன்.
- அனந்தன்:** ஆதிசேஷன். ஆபிரம் பணாமுடிகளால் பூமியைத் தாங்கி நிற்பவன், திருமாலின் படுக்கையாய்த் திகழ்பவன்.
- ஆதூர்த்தன்:** குசன் மக்கள் நால்வருள் ஒருவன். தருமாரண்யம் என்னும் ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவன்.
- ஆனிறக்கண்ணன்:** கவாட்சன், கவாஷன், பசுவின் கண்ணைப்போன்ற கண்களையுடையவன், வானரப்படைத் தலைவன்.
- இக்குவாகு:** இட்சுவாகு-இக்ஷுவாகு-சூரியகுலத் தோன்றல்
- இடபன்:** ரிஷபன்/காளைபோன்றவன், வானரப்படைத் தலைவன், குடதிசையில் சீதாதேவியைத் தேடச் சென்றவன்.
- இடும்பன்:** ஒரு வானரவீரன்
- இந்திரசித்து:** இராவணன்மைந்தன், மேகநாதன் என்ற இயற்பெயர் கொண்டவன், இந்திரனை வெற்றிகொண்டவன், இராவணி எனவும் வழங்கப்படுபவன், திருமாலால் இந்திரசிஜித் எனப் போற்றப்பட்டவன்.
- இந்திரத்யும்நன்:** திருமால் பக்தன், அகத்தியர் சாபத்தால் யானையாகப் பிறந்து முதலை வாய்ப்பட்டு "ஆதிமூலமே" என்று அரற்றியவன். திருமாலால் வீடுபேறு பெற்றவன்.
- இந்திரன்:** தேவர்களுக்குத் தலைவன்; தேவேந்திரன்; இராம பிரானைக் கானகத்தில் சரபங்க முனிவர் ஆசிரமத்தில் கண்டு துதித்தவன்; இராவணன் மகன் மேகநாதனால் சிறைபிடிக்கப்பட்டவன்.
- இரகு:** சூரியகுலத் தோன்றலுள் ஒருவன் 'ரகுவம்சம்' என்பது சூரியகுலத்தைக் குறிக்கும்.
- இரணியன்:** கனகன்-பொன்னிறமானவன்; பிரமனது மகனாகிய மரீசி பிரஜாபதியின் மகனான காசிபமுனிவருக்குத் திதி என்பவளிடம் பிறந்தவன் இரணியாக்கனின் தம்பி; பிரகலாதனின் தந்தை.
- இராமன்:** இராமபிரான்-காப்பியத்தலைவன்-இராகவன், காகுத்தன், தசரதன் மைந்தன், தாசரதி என்றும்

- வழங்கப்பெறுதலுண்டு. திருமாலின் தசாவதாரத்துள் ஒரு அவதாரம்.
- இராவணன்:** இலங்கை வேந்தன்-சிவபக்தன்- எதிர்நிலைத் தலைவன், சீதாதேவியை அபகரித்து வந்தவன்
- இரிசிகன்:** பிருகுவின் புதல்வன், கௌசிகியை மணந்தவன்
- இருசிய சிருங்கர்:** விபாண்டகரின் புதல்வர்; மான்கொம்பைத்தலையில் கொண்டவர்; கலைக்கோட்டு முனிவர்; மக்கட்பேறுக்கான வேள்வியைத் தசரதனுக்காகச் செய்தவர்.
- இரேணுகாதேவி:** சமதக்னி முனிவரின் மனைவி பரசுராமனின் தாய்; மகனாலேயே கொல்லப்பட்டவள்.
- இலக்குவன்:** இராமபிரானின் தம்பி; சுமித்திரையின் புதல்வன்; ஆதிசேஷன் அம்சம்; இந்திரசித்தனை வென்றவன். இமைப்பிலா நயனத்தான்.
- இலங்கா தேவி:** இலங்கினி; இலங்கையின் காவல் தெய்வம். அனு மனால் சாபநீக்கம் பெற்று இலங்கை நகர் நீங்கியவள்.
- உத்தான பாதன்:** மனுகுலத்து அரசன்-உரோமபாதனின் தந்தை
- உரோமபாதன்:** மனுகுலத்து அரசன். உத்தானபாதன் புதல்வன், பாதங்களில் உரோமம் நிறையப்பெற்றவன் என்பது பொருள். கலைக்கோட்டு முனிவரின் மாமன். சாந்தையின் தந்தை.
- உதாசித்து:** பரத சத்துருக்கனின் பாட்டன். கைகேயியின் தந்தை; கேகயநாட்டு அரசன்.
- உருமை:** சுக்கிரீவன் மனைவி. வாலியினால் அபகரிக்கப் பட்டவள்.
- ஊர்மிளை:** சனகமன்னன் இளவல் குசத்துவனின் மகள். இலக்குவனின் மனைவி.
- ஊர்வசி:** தேவமகளிருள் ஒருத்தி. உருப்பசி என்பது தமிழாக்கம். இலங்கையில் இராவணன் ஆட்சியில் குற்றேவல் செய்து வந்தவள்.
- ஏமை:** ஹேமை. மயன் என்ற அசுரனால் காதலிக்கப் பெற்றவள், இந்திரலோகத்தில் வசிப்பவள். சுயம் பிரபையின் தோழி. இந்திரனால் சபிக்கப்பட்டவள்.
- கருத்தன்:** காகுத்தன்; சூரியகுலத் தோன்றல்

- கங்காதேவி:** பகிரதனால் உலகிற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட நதி; ஆகாயகங்கை. சிவபெருமானால் சடைக்கற்றையில் தேக்கிக்கொள்ளப் பட்டவள்.
- கபிலமுனிவர்:** தன்னைப் பழிகூறியதால் சகரபுத்திரர்களைச் சாம்பலாக்கியவர்.
- கூரன்:** இராவணன் தாய்மாமனின் மகன். தண்டகாரண்யத்தில் சூர்ப்பணகைக்குத் துணையாய் இருந்தவன். இராமபிரானுடன் போரிட்டு மாண்டவன்.
- கருடன்:** திருமாலின் வாகனம், பெரிய திருவடி என்று வைணவர்களால் போற்றப்படுபவன். அருணனின் தம்பி, போர்க்களத்தில் நாகபாசத்தை நீக்கியவன். கலுழன் என்று குறிக்கப்படுபவன்.
- கவந்தன்:** தலையற்றவன்; வயிற்றில் வாய் உள்ளவன்; இராமஇலக்குவரை எதிர்த்துச் சீதையைப் பற்றியவன்; இராமபிரானால் சாபநீக்கம் பெற்ற கந்தருவன்.
- கவயாக்கன்:** கவயாட்சன். பசுவின் கண்போன்ற கண்களை யுடையவன்.
- கணகன்:** இரணியன். பொன்போன்ற நிறம் படைத்தவன்.
- காமன்:** காமவேள், மன்மதன், மாரவேள்
- காசிபன்:** காசியபர் என்றும் வழங்கப்படுவார். முனிவர், தக்கன்மகளின்பதினமூன்றுபேரைமணந்து, சுர, அசுரர் முதலியவர்களைத் தோற்றுவித்தவர். திதி-அதிதி என்பவர் இவர் இருமனைவியர். திதிக்குப் பிறந்தவர்கள் 66கோடி அசுரர்கள், அதிதிக்குப் பிறந்தவர்கள் 33கோடி தேவர்கள். அதிதிக்கும் இவருக்கும் திருமால் வாமனனாகப் பிறந்தார்.
- கார்த்தவீர்யாச்சனன்:** ஆயிரம் தோள்களையுடையவன். அவற்றை வெட்டித்தள்ளியவன் பரசுராமன். இராவணனைச் சிறைப்பிடித்தவன். தந்தை கிருதவீரியன்.
- காலகேயர்:** ஒருவகை அசுரர். இவர்களுக்கும் இராவணனுக்கும் நடந்த போரில் சூர்ப்பணகையின் கணவன் இராவணனால் கொல்லப்பட்டான்.
- காலசங்கன்:** அரக்கருள் ஒருவன். அதிகாயனின் படைவீரன்

காலநேமி:	இரணியாக்கன் மகன். அவன் இறந்ததும் திருமாலோடு போரிட்டு மடிந்தவன்.
காலன்:	இலக்குவனால் கொல்லப்பட்ட ஒரு அரக்கன், அதிகாயனின் படைவீரன்.
கியாதி:	பிருகுவின் மனைவி
கிருதாசி:	குசநாபனது மனைவி
கிலிஞ்சன்:	விராதனின் தந்தை
குசன்:	சிருங்கிபேரத்து அரசன்; வேடர்தலைவன்; இராம பிரானால் தம்பியாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டவன்
குசன்:	பிரமதேவனின் மகன்; மனைவி வைதர்ப்பி, "குசாம்பன்" என்கிறது வான்மீகம். குசனின் முதல் மகன், கௌசாம்பி என்னும் நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தவன்.
குபேரன்:	இராவணன் தமையன். பிரம்மாவினால் புட்பக விமானம் பெற்றவன். இராவணனால் வெல்லப் பட்டு புட்பகவிமானத்தை இழந்தவன். நவநிதி களுக்கும் தலைவன்.
கும்பகருணன்:	இராவணன் தம்பி. குடம்போன்ற காதுகளை உடையவன் இராவணனுக்கு செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்தவன்.
கும்பன்:	கும்பகருணனின் புதல்வன்
கும்பானு:	அரக்கர்தலைவன். இடும்பனால் அழிக்கப் பட்டவன்.
குமுதி:	ஓர் அரக்கி
குருதிக்கண்ணன்:	இரத்தாட்சன்/அரக்கர்படைத் தலைவன்
குருதியின் கண்ணன்:	சோணிதாட்சன்/அரக்கர்படைத் தலைவன்
குலிசன்:	அதிகாயன் படைவீரன்
குவலையாகவன்:	சூரியகுலத்தோன்றல். தசரதன் முன்னோன். துந்து என்பவனைக் கொன்றவன்.
கூனி:	மந்தரை, கைகேயியின் தோழி/தாதி. இராமபிரான் முடிசூட்டிக்கொள்வதைத் தடுத்து நிறுத்தக் காரணமானவள்.

- கேசரி:** அனுமனின் தந்தை. அஞ்சனையின் கணவன்
- கேசகி:** விச்சிரவசுவின் இரண்டாவது மனைவி. இராவணனின் தாய். சுமாலியின் மகள்.
- கைகேசி:** தசரதன் மனைவி, பரதனின் தாய். தசரதனிடம் வரம்பெற்றவள்.
- கைடபன்:** திருமாலைப் பகைத்து அழிந்த ஓர் அசுரன். அதிகாயனாக மறுபிறப்பெடுத்தவன் என்றும் கூறுவதுண்டு.
- கோசலை:** கௌசலை, தசரதனின் முதல் பட்டத்தரசி. இராம பிரானைப் பெற்றெடுத்தவள்.
- கோசிகன்:** கௌசிகன் விசுவாமித்திர முனிவனின் அரசப்பெயர்.
- கௌசகி:** கௌசிகரின்-விசுவாமித்திரரின் உடன் பிறந்தவள், பின்னர் நதியாக மாறிப்போனவள்.
- கௌதமர்:** அகலிகையின் கணவர். அவளைக் கல்லாய்ப் போகும்படி சபித்தவர்.
- சுகரர்:** சுகரனது இரண்டாவது மனைவியிடம் பிறந்த மக்கள். கடலைத் தோண்டியவர்கள்.
- சுகரன்:** சூரியகுலத் தோன்றல். விஷத்தோடு பிறந்தவன் எனப்பொருள்படும். விதர்ப்பை என்னும் கேசினியை மணந்தவன்.
- சடாயு:** அருணனின் மகன்; கமுகரசன். பலமயிர்கள் சேர்த்துத் திரித்த சடைபோன்று அளவற்ற ஆயுளையுடையவன். சீதாதேவியை இராவணனிடம் இருந்து காப்பாற்றுவதற்காகப் போரிட்டு உயிர்துறந்து புகழ்பெற்றவன்.
- சடையன்:** சடையப்பர்; திருவெண்ணெய் நல்லூர் வள்ளல். கம்பரை ஆதரித்தவர்; ஆயிரம் பாடல்களுக்கு ஒருமுறை கவிஞனால் சிறப்பிக்கப்பட்டவர்.
- சத்துருக்கனன்:** தசரதன் மகன். தாய் சுமித்திரை
- சம்பரன்:** ஒரு அரசன். “திமித்துவசன்” என்பது மற்றொரு பெயர். வைஜயந்த நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு தண்டகாரணயத்தில் ஆட்சி புரிந்தவன். தேவர் களுக்குத் தொல்லை கொடுப்பவன்; தசரதன் கைகேயியுடன் சென்று இவனைப் போரிட்டு வென்று

- இந்திரனுக்கு உதவி செய்தான். தானவர்க்கு இறைவன்.
- சுதானந்தர்:** கௌம முனிவரின் புதல்வர்; தாய் அகலிகை; சனகமன்னனின் குலகுரு.
- சந்திரஜித்:** சந்திரனை வென்றவன் என்பதால் பெயர் பெற்ற திலீபன் என்னும் சூரியகுலத் தோன்றல்.
- சம்பாதி:** சடாயுவின் தமையன்; அருணனின் மகன்; இழந்த சிறகுகளை இராமநாமத்தின் பயனால் மீண்டும் பெற்றவன்; கழுகுகளுக்கு அரசன்; சீதாதேவி இருக்குமிடம் அறிந்து கூறியவன்.
- சம்பாதி:** வீடணன் அமைச்சர் நால்வருள் ஒருவன்
- சம்புமாலி:** பிரகத்தன் மகன்; அனுமனால் அழிந்த அரக்கன்.
- சயந்தன்:** ஜெயந்தன். இந்திரன் மகன்; காக வடிவெடுத்துச் சீதாதேவியைத் துன்புறுத்தியவன்; இராமபிரானால் செலுத்தப்பட்ட பிரமாஸ்திரத்தினால் ஒரு கண்ணை மட்டும் இழந்தவன்.
- சலபோசனன்:** தண்ணீரையே உணவாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர். தசரதனுக்குச் சாபம் கொடுத்தவர்.
- சவரி:** சபரி. சபரர் என்னும் வேடர்குலத்தவன்; இராமபிரான் வருகைநோக்கிக் காத்திருந்து தவம் செய்தவன். பின்னர் பிறப்பு நீங்கியவன்.
- சனகன்:** மிதிலை அரசன்; சீதாதேவியின் வளர்ப்புத் தந்தை
- சனகி:** சானகி/ஜானகி; சனகன் மகள் என்று சீதாதேவிக்கு மாறுபெயர்.
- சாம்பன்:** சாம்பவன்-ஜாம்பவான். பிரமதேவன் கொட்டாவி விட்டபோது வாயினின்றும் கரடி வடிவில் தோன்றியவன்; கரடிகளுக்கு அரசு. திருமால் திரிவிக்கிரம அவதாரத்தின்போது அதனைப் பறையறிவித்தவன். அளவற்ற வாழ்நாளை உடையவன்.
- சாந்தை:** தசரதன் மகள்; உரோமபாத மன்னனுக்கு வளர்ப்பு மகளாகத் தரப்பட்டவள்; இருசிய சிருங்கர் என்ற கலைக்கோட்டு முனிவருக்கு மணம் முடிக்கப் பட்டவள்.

சாந்தூலன்:	இராவணனின் ஒற்றர்களுள் ஒருவன் வானரசேனை பற்றி ஒற்று அறிந்து வந்தவன்.
சாரன்:	இராவணனின் ஒற்றர்களுள் ஒருவன். சாரணன்
சிங்கன்:	ஒரு அசுரன், பனசனால் மடிந்தவன்.
சிந்தார்த்தன்:	பரதனை அழைத்துவர விதேகநாடு சென்ற நால்வருள் ஒருவன்.
சிபி:	சூரியகுலத் தோன்றல். ஒரு புறாவின் பொருட்டுத் துலைபுக்கவன்.
சீதை:	சீதாதேவி, ஜானகி, மைதிலி, வைதேகி, காப்பியத் தலைவி.
சுக்கிரீவன்:	அழகிய கழுத்துடையவன், சூரியன் மைந்தன், வாலியின் தம்பி, இராவணன் மணிமுடியைப் பறித்தவன்; இராவணன் மூக்கிற்குத் தீங்கு இழைத்தவன்.
சுக்கிரன்:	மகாபலியின் அமைச்சர். குலகுரு. திருமாலின் வாமன் அவதாரத்தில் ஒரு கண்ணை இழந்தவர்; அசுரகுரு.
சுகன்:	இராவணன் ஒற்றர்களுள் ஒருவன்.
சுகேசன்:	சுமாலியின் தந்தை
சுகேது:	இயக்கன். சரண் என்பவனது மகன். தாடகையின் தந்தை
சுசேனன்:	சுசேஷன், தாரையின் தந்தை, வருணனின் மகன்
சுதாகன்:	சூரியகுலத் தோன்றல், நூறு வேள்விகளைச் செய்துமுடித்தவன்.
சுதீக்கணன்:	சுதீக்ஷணர். முனிவர்.
சுந்தன்:	தாடகையின் கணவன், அகத்தியர் சாபத்தால் சாம்பலாய்ப் போனவன்.
சுந்தோபசுந்தர்:	சுந்தர், உபசுந்தர் என்னும் உடன்பிறந்த இருவர்.
சுபாகு:	தாடகையின் இரண்டாவது மகன், இராவணனின் மாமன்
சுபாரிசன்:	அங்கதனால் மாண்ட ஒரு அரக்கன்.
சுமதி:	காசிபமுனிவருக்கு விந்தையிடம் பிறந்தவள், சுகரனின் இரண்டாவது மனைவி

- சுமந்திரன்:** தசரதனின் அமைச்சர்களுள் ஒருவன், நல்ல மந்திராலோசனை சொல்லுபவன் என்பது பொருள். சாரதியும்கூட
- சுமித்திரை:** தசரதனின் இளைய மனைவி-இலக்குவனின் தாய்
- சுமாலி:** இராவணன்தாய் கேகசி என்பவளின் தந்தை. ககேசன் என்னும் அரக்கனின் மகன்; மாரீசன், சுபாகுவிற்கு அடைக்கலம் தந்தவன்.
- சுயம்பிரபை:** இயற்கையாகவே மிக்க ஒளியை உடையவள் என்பது பொருள். மேருசாவர்ணியின் மகள்; பில நகரில் தவம் மேற்கொண்டிருந்தவள்; வானரவீரர்கள் வரவால் சாபம் நீங்கப்பெற்றுத் துறக்கம் புகுந்தவள்.
- சுரகை:** தக்கன் மகள்; காசிபன் மனைவி; தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படி அனுமன் கடல்தாண்டும் போது அவன் திறமையைச் சோதிக்க அனுப்பப்பட்ட ஓர் அரக்கி.
- சுருதகீர்த்தி:** குசத்துவனின் மகள். சத்துருக்கனின் மனைவி.
- சுரோசனன்:** சலபோச முனிவரின் மகன். தசரதன் அம்பால் உயிர் துறந்தவன்.
- சுனச்சேபன்:** இரிசிகன் என்ற முனிவனின் நடுமகன். அம்பரீடன் செய்த நரமேகத்திற்காகப் பலிகொடுக்கப்பட்டவன். கௌசிக முனிவர் கற்றுத்தந்த இரண்டு மந்திரங்களால் பலியினின்றும் உயிர் தப்பியவன்.
- சூர்ப்பணகை:** பிரமனின் மகன் புலத்தியன் மகன். விச்சிரவசுவின் இரண்டாவது மனைவி கேகசிக்குப் பிறந்தவள். கணவன் வித்யுக்கிருவன். இராவணனின் தங்கை, இலக்குவனால் மூக்கறுபட்டவள்.
- சூர்யசத்ரு:** சூரியன் பகைஞன், இராவணன் மந்திராலோசனைக் குழுவில் ஒருவன்.
- சோணிதக்கண்ணன்:** இரத்தாட்சன். அரக்கவீரருள் ஒருவன்
- தக்கன்:** பிரமனின் மகன். சிவபெருமானை மதிக்காது யாகம் இயற்றியதால் சிவபெருமானால் அழிக்கப் பெற்றவன்.
- தசமுகன்:** பத்து முகங்களைக் கொண்டவன் இராவணன்.

- தனாதன்:** பத்துத்தோர்களை ஒரேசமயத்தில் எதிர்க்கும் ஆற்றல் பெற்றவன். அயோத்திவேந்தன். இராமபிரான் முதலியவர்களுக்குத் தந்தை.
- தண்டகன்:** குரியகுலத் தோன்றல். இட்கவாகுவின் நூறு மக்களில்கடைப்பட்டவன். மூடன். எனவேதண்டன் என்று அழைக்கப்பட்டவன்.
- ததிமுகன்:** சுக்கிரீவனின் மதுவனத்தைக் காக்கும் காவலர் தலைவன்.
- தாடகை:** சுகேதுவின் மகள். இயக்கர்குலத்தவள். அகத்தியரால் சாபம்பெற்று அரக்கி ஆனவள். சுந்தன் மனைவி. சுபாகு, மாரீசனின்தாய். இராமபிரானால் முதன்முதல் கொல்லப்பட்ட அரக்கி.
- தாரை:** வாலியின் மனைவி. மதியூகம் நிறைந்தவள்.
- தாரன்:** உருமையின்தந்தை, தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதியின் புதல்வன்.
- தாருகன்:** அதிகாயனுக்குத் துணையாகச் சென்ற ஒரு அரக்கன்-அமைச்சன்
- தானியமாலை:** தானியமாலி-இராவணனின் இரண்டாவது மனைவி. அதிகாயனின் தாய்.
- திதி:** காசிபமுனிவரின் ஒருமனைவி. 66கோடி அசுரர்களுக்குத் தாய்.
- திலோத்தமை:** தேவமகளிருள் ஒருத்தி. திலம்-எள், உத்தமை-உயரிய அழகு பெற்றவள்.
- திரிசங்கு:** அயோத்திவேந்தன், பூத உடலுடனேயே துறக்கம் செல்ல விழைந்தவன். கௌசிக முனிவரால் தனி உலகம் உண்டாக்கப்பட்டு, "திரிசங்கு சுவர்க்கம்" என்று வழங்கப்பட்டது.
- திரிசடை:** வீடணன் மகள், சீதாதேவிக்கு உற்ற துணையாகச் செயலாற்றியவள்.
- திரிசுடன்:** இராமபிரானிடமிருந்து கோதானம் பெற்ற ஆசை மிகுந்தவன்.
- திரிசிரன்:** திரிசிரா-மூன்று தலைகளை உடையவன். கரனுடன் வந்த படைவீரன்.
- திரிசிரன்:** இராவணன் புதல்வர்களுள் இவனும் ஒருவன்.

- தீர்க்கபாதன்:** சீதாதேவியைத் தேடி குடதிசைக்கு அனுப்பப் பட்டவன்.
- தந்த:** ஓர் அரசன்
- தந்துபி:** எருமைக்கடா வடிவம்கொண்ட ஓர் அரசன். மாயாவியின் உடன் பிறந்தவன்; மயன் என்னும் அசுரனின் புதல்வன்; வாலியால் கொல்லப்பட்டு எலும்பு மலையாகக் கிடந்தவன்; இலக்குவன் காலால் உந்தப்பட்டுக் கடலில் வீழ்ந்தவன்.
- துமிந்தன்:** தேவ வைத்தியர்களான அசுவினி தேவர்களின் அம்சத்தில் பிறந்த இருவருள் ஒருவன். மற்றொருவன் மயிந்தன்.
- துமிரன்:** பொய்கைக்கரையில் அங்கதனைத் தாக்கிய தானவன்.
- துர்த்தரன்:** பஞ்ச சேனாதிபதிகளுள் ஒருவன். அனுமனால் கொல்லப்பட்டவன்.
- துருவாசர்:** கோபத்திற்கும் சாபத்திற்கும் பெயர்போனவர். இந்திரன் தன்னை மதிக்காததால் அவன் செல்வம் அனைத்தையும் கடலில் மறைந்துபோகும்படி சாபம் இட்டவர். கஜமுகி என்பவள் மனைவி. இவ்வலன், வாதாபி இவர் புதல்வர்கள்.
- துன்முகன்:** பகைவர்க்குப் பயங்கரமான முகத்தை உடையவன். இராவணனுக்கு ஆலோசனைகூறும் படைத் தலைவன். அனுமனால் அழிக்கப்பட்டவன்.
- தூடணன்:** தூஷிப்பவன். எல்லோரையும் நிந்திப்பவன். இராவணன் தந்தை விச்சிரவசுவுக்கும் தாய் கேகசியின் தங்கை கும்பீநசிக்கும் பிறந்தவன். கரனுடன் ஜனஸ்தானத்தில் சூர்ப்பணகைக்குப் பாதுகாவலாய் இருந்தவன்.
- தூமக்கண்ணன்:** தூமிராட்சன்-தூமநாட்டத்தன். தூமம்-புகை, புகைபோன்ற கண்களை உடையவன். இந்திரசித்தன் தேர்க்காவலருள் ஒருவன். புகைநிறக் கண்ணன் என்பதும் மற்றொரு பெயர்.
- தூமிரன்:** கரடிகளுக்குத் தலைவன். சாம்பவனின் உடன்பிறப்பு
- தேவராந்தகன்:** தேவர்களுக்கு இயமன் போன்றவன். இராவணன் புதல்வர்களுள் ஒருவன். அனுமனால் அழிக்கப் பட்டவன்.

- தந்தி:** இராவணனுக்குக் குரங்குகளால்தான் அழிவு எனச் சபித்தவன்.
- நராந்தகன்:** மானிடர்க்கு இயமன் போன்றவன். இராவணன் புதல்வர்களுள் ஒருவன். நரர் மனிதர்.
- நளன்:** தேவதர்சன் விசுவகர்மாவின் மகன். சந்திரன் அம்சமாகத் தோன்றியவன். சேதுஅணை கட்டிமுடித்தவன்.
- நாரதர்:** இசையில் வல்ல முனிவர்
- நிகும்பன்:** கும்பகருணனின் மற்றொரு புதல்வன்.
- நீலமாலை:** சிதாதேவியின் தோழி; இராமபிரான் வில்லை முறித்த செய்தியைச் சிதாதேவிக்கு முதலில் தெரிவித்தவன்.
- நீலன்:** அக்னிதேவனின் மைந்தன். நீல நிறமுடையவன். வானரப்படைகளுக்கு எல்லாம் தலைவன்.
- பகீரதன்:** அம்சமானின்மகன். கப்கையை உலகிற்குக்கொண்டு வந்தவன். தொடர்ந்த முயற்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாக பகீரதப் பிரயத்தனம் என எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படுபவன்.
- பரத்துவாசர்:** வனவாசத்தில் இராமஇலக்குவரை உபசரித்த முனிவர்.
- பரதன்:** தசரதன் கைகேயியின் புதல்வன்.
- பரசுராமன்:** சமதக்னி முனிவர்-ரேணுகாதேவியின் மைந்தன். தந்தை கட்டளைப்படி தாயினைக் கொன்றவன்; கார்த்தவீர்யார்ச்சுனை வென்றவன். திருமாலின் பத்து அவதாரங்களில் ஒன்று. இராமபிரானிடம் தன் வலிமையை அடைக்கலமாகத் தந்தவன்.
- பாசகர்ணன்:** பஞ்சசேனாதிபதிகளுள் ஒருவன்.
- பிளசன்:** இராவணனுக்கு ஆலோசனைகூறும் படைத்தலைவருள் ஒருவன்.
- பிரகசன்:** பஞ்சசேனாதிபதிகளுள் ஒருவன்.
- பிரகத்தன்:** பிரகஸ்தன்-அரக்கர்படைத்தலைவன். நீலனால் அழிக்கப்பட்டவன்.
- பிரகலாதன்:** இரணியனின் மைந்தன். திருமாலின் நரசிம்ம அவதாரத்திற்குக் காரணமானவன்.

பிரமதத்தன்:	குசநாபன் பெற்ற நூறுமகளிரை மணந்து கொண்டவன்.
பிரமன்:	சீதாதேவி தீப்புருந்த பின், இராமபிரானுக்கு அவளது உண்மை நிலையை உணர்த்தியவன். படைப்புக்கடவுள்.
பிருது:	சூரியகுலத்தோன்றல். தசரதன் முன்னோன்
பிருகு:	ஒரு முனிவர்.
புகைநிறக்கண்ணன்:	துமிராட்சன். புகைக்கண்ணன்.
புஞ்சிகஸ்தலை:	தேவமகளிருள் ஒருத்தி. இராவணன் இவளை வலியப் பற்றினபோது பிரமதேவன் இராவணனைச் சபித்தான்.
புலத்தியன்:	இராவணன் முன்னோன். பிரமன் புலத்தியன்-விச்சிரவசு-இராவணன் என்பது குலமுறை
போர்மத்தன்:	போர்ப் பைத்தியன்-அரக்கவீரன்
மகரக்கண்ணன்:	மகராட்சன் மகரம்போன்ற கண்களையுடையவன். கரனின் புதல்வன். இந்திரசித்தனின் தேர்க்காவலன்.
மகாபாரிசுவன்:	மாபெரும்பக்கன். அரக்கர்படைத் தலைவன். அங்கதனால் அழிக்கப்பட்டவன்.
மனோதரன்:	பெரிய வயிற்றை உடையவன். இராவணன் அமைச்சன். படைத்தலைவனும் கூட. மோதரன் என்றும் அழைக்கப்படுவான். மாயாசனகனை வரவழைக்க இராவணனுக்கு ஆலோசனை கூறியவன்.
மண்டோதரி:	மயன்மகள். இராவணன் மனைவி. இலங்கையின் பட்டத்தரசி.
மத்தன்:	போர்மத்தன் அரக்கன்
மது:	அரக்கன், மது கைடபருள் ஒருவன்.
மயன்:	அசுரசிற்பி, மான்முகம் கொண்டவன்.
மதங்க முனிவர்:	இரலைக் குன்றத்திற்கு வந்தால் தலைவெடித்து இறப்பான் என்று வாலிக்குச் சாபம் கொடுத்தவர். மதங்க மலையில் வாழ்பவர்.
மந்தரை:	கூனி, கைகேயியின் தோழி. காப்பியப்போக்கு மாறுவதற்கான முதற் காரணகர்த்தா.

- மயிடன்:** அதிகாயன் இலக்குவனிடம் அனுப்பிய தூதன்.
- மயிந்தன்:** தேவ வைத்தியர் இரட்டையரான அசுவினி தேவர்களின் அம்சத்தில் பிறந்த இருவரில் ஒருவன். மற்றொருவன் துமிந்தன்.
- மருத்தன்:** மாயாசனகனாக சீதாதேவியின் முன் கொண்டு வரப்பட்ட அரக்கன்.
- மனு:** சூரியகுலத் தோன்றல். சூரியனின் மகன். அரசநீதி கூறும் நூல் இவன் பெயராலேயே மனு சாஸ்திரம் என்று வழங்கப்படுகிறது.
- மாதலி:** தேர்ச்சாரதி. இந்திரன் கட்டளைப்படிப் போர்க் களத்திற்கு இராமபிரானுக்கு வாகனமான தேரோட்டி வந்த தேர்ப்பாகன்.
- மாண்டலி:** பரதன் மனைவி. சனகன் தம்பி குசத்துவன் மகள்.
- மாந்தாதா:** சூரியகுலத் தோன்றல்
- மாபெரும் பக்கன்:** மகாபார்கவன். இராவணன் படைத்தலைவன்.
- மாயாவி:** வாலியின் குலப்பகைவன்
- மாசீசன்:** தாடகையின் மைந்தன். மாயமானாய் உருமாறி வந்து இராமபிரானால் அழிக்கப்பட்டவன்.
- மாருதி:** மருத்தின் மைந்தன். அனுமன்
- மாலி:** 1. பழைய அரக்கர் தலைவருள் ஒருவன்.
2. அசுரன் இலக்குவனால் அழிக்கப்பட்டவன். அதிகாயன் படைவீரருள் ஒருவன்.
- மாலியவான்:** இராவணனின் பாட்டன். இராவணனின் தாயைப் பெற்றவன்.
- மேகநாதன்:** இராவணன் மகன். பிறக்கும் போதே மேகத்தின் ஒலிபோல அழுது அரற்றியவன். இந்திரனை வென்றதனால் நான்முகனால் இந்திரஜித் என்று அழைக்கப்பட்டவன்.
- மேனகை:** தேவமகளிருள் ஒருத்தி. இராவணன் ஆட்சியில் குற்றேவல் புரிந்தவன். இந்திரன் சூழ்ச்சியால் விகவாமித்திரரின் தவத்தைக் கலைத்தவன்.
- யூபாட்சன்:** பஞ்சசேனாதிபதிகளுள் ஒருவன்.

- வச்சிரத்து எயிற்றன்:** வஜ்ரதந்தன், வச்சிரம் போன்ற உறுதியான பற்களையுடையவன். அரக்கர்ப்படைத் தலைவன்.
- வச்சிரமுட்டி:** வஜ்ரமுஷ்டி வயிரம் பாய்ந்த தோள்வலிமையுடையவன். சுக்கிரீவனால் கொல்லப்பட்ட அரக்கன்.
- வசிட்டர்:** தசரதன் குலகுரு. சூரியகுலத்திற்கே குலகுரு. பிரம்மகுமாரர்.
- வச:** குசனுடைய மைந்தன்.
- வயமத்தன்:** வயமஸ்தன். இராவணன் படைவீரன். இடபனால் அழிக்கப்பட்டவன்.
- வருணன்:** தேவர்களுள் ஒருவன். இராமபிரான் கடல்கடக்க உதவியவன். கடலுக்கு அதிபதி. கரனுடன் போரிடும் போது இராமபிரானுக்கு படைக்கலன் தந்து உதவியவன்.
- வன்னி:** 1. வர்ணீ என்ற வடசொல்லின் திரிபு. நித்திய பிரம்மச்சாரியாகிய மதங்க முனிவரைக் குறிக்கும். வாலிக்குச் சாபமிட்டவர்.
2. இராவணனின் மூலபலச் சேனையின் தளபதி. அசுரத்தலைவன்.
- வாதாபி:** ஒரு அசுரன். இவ்வலன் என்பவன் மற்றொருவன். அகத்திய முனிவரால் உண்டு ஜீரணிக்கப் பெற்றவன்.
- வாயுதேவன்:** காற்றுக்கு அரசன். அனுமனின் தந்தை. அதிகாயன் பிரமாஸ்திரத்தினால்தான் மடிவான் என்று இலக்குவனுக்குத் தெரிவித்தவன்.
- வாலி:** இந்திரன் மகன். கிட்கிந்தை அரசன். சுக்கிரீவன் தமையன். தாரையின் கணவன். உருமையைக் கைப் பற்றியவன். விலங்கு நிலையிலிருந்து வீடுபேறுற்றவன். இராவணனை வாலில் கட்டி எட்டுத்திக்கும் சுற்றியவன்.
- வால்மீகி:** வான்மீகி-இராமாயண மூலநூல் பாடியவர். புற்றால் மூடப்பட்டவர் என்பது பொருள்.
- விசுயன்:** விஜயன். பரதனை அழைத்துவரச் சென்ற நால்வருள் ஒருவன்.
- விசுவகர்மா:** தேவதாசன்

- விசுவாமித்திரர்:** காதியின் மகள். இராமஇலக்குவரை வேள்வி காப்பதற்காக அழைத்துச்சென்றவர்.
- வித்யுச்சிருவன்:** சூர்ப்பணகையின் கணவன். காலகேயர் போரில் இராவணனால் கொல்லப்பட்டவன்.
- விஸ்ரவசு:** புலத்தியன் திருணபிந்துவின் மகள். ஆரண மறையோன் என்பது பொருள்.
- வித்யுத்கேசன்:** மனைவி சால கடங்கடை. மாலியவான், சுமாலி, மாலி ஆகிய மூவருக்கும் பெற்றோர்.
- விதர்ப்பை:** விதர்ப்பநாட்டு அரசன் மகள். சுகரனின் மனைவி
- விந்தை:** காசியபமுனிவர் மனைவியருள் ஒருத்தி
- விபாண்டகன்:** காசியபமுனிவரின் புதல்வன். கலைக்கோட்டு முனிவரின் தந்தை.
- விராதன்:** தும்புரு என்னும் தேவன். குபேரன் சாபத்தால் அரக்கனானவன். இராமபிரான் தாள்பட்டதால் மீண்டும் கந்தர்வனானவன்.
- விருபாட்சன்:** விலங்கின் கண்கள்போன்ற கண் அமைப்பு உடையவன். பஞ்சசேனாதிபதிகளில் ஒருவன். விலங்கு நாட்டத்தன் எனப்படுபவன். அனுமனால் வதைசெய்யப் பட்டவன்.
- வீடணன்:** இராவணனின்தம்பி. இராமபிரானிடம் அடைக்கலம் புகுந்தவன்.
- வேதவதி:** குசத்துவ முனிவரின் மகள். இராவணனால் வலிந்து கைப்பற்றப்பட்டவள். தானே இராவணனுக்குச் சாபமிட்டுத் தீயுள் புகுந்தவள். இவளே சீதாதேவியாகப் பிறப்பெடுத்து வந்தாள் என்றும் கூறுவதுண்டு.
- வேள்வியின் பகைஞன்:** யக்ஞசத்ரு. அரக்கர்படைத் தலைவன்.
- வைதர்ப்பி:** குசனின் மனைவி
- வைதேகி:** விதேக நாட்டு மன்னன் சனகன் வளர்ப்பு மகள்-சீதாதேவி.

வானரப்படைத் தலைவர்கள்/வீரர்கள்

அளங்கன்

அனாந்தன்

இடும்பன்

உல்காமுகன்

கசகோமுகன்-மற்போரில் வல்லவன்

கந்தமாதனன்

கயன்-கஜன், யானைபோன்ற வடிவமுடையவன்

கவயன்

குமுதன்-ஆம்பல்மலர் நிறமுடையவன்

கும்பன்

குமுதாக்கன்-குமுத அட்சன், ஆம்பல்மலர் போன்ற கண்களையுடையவன்
சகோத்ரன்

சங்கன்-சங்குபோன்ற நிறமுடையவன்

சதவலி-முகத்தில் நூறு மடிப்புகளை உடையவன், வடதிசையில்
சீதாதேவியைத் தேடச்சென்றவன்.

சாகுல்பன்

சரபன்-எட்டுக்கால்களைக் கொண்ட பறவைபோன்ற வலிமையுள்ளவன்
சாரா

தம்பன்-தம்பம் போன்றவன்

தரிமுகன்-குகைபோன்ற முகத்தையுடையவன்

துவிந்தன்

பதுமுகன்

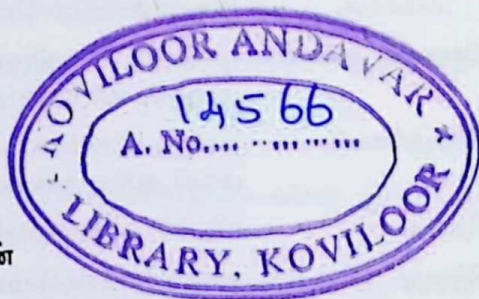
பனசன்

முரபன்

விசயன்

விந்தன்

வினதன்-மிருந்த வணக்கம் உடையவன்

கம்பன்தான் கைபிடித்து எழுதினானோ-அன்றிஅவ்
அனுமன்தான் அருள்பொழிந்து ஊக்கினானோ-அன்றிஎன்
அன்னைதான் அருகிருந்து ஆக்கினானோ-யாதொன்றும்
அறியேன் நான் இறைவன் செயல்.

உரை ஆசிரியர் பழனியப்பன் சிவகங்கை மாவட்டம் பள்ளத்தூரில் பாரம்பரியம் மிக்க ப.அ.ப. குடும்பத்தில் பிறந்தவர். உயர்நிலைக் கல்வியையும், கல்லூரிக் கல்வியையும் மயிலாடுதுறையிலும், திருச்சிராப்பள்ளி, தேசியக் கல்லூரியிலும் முடித்தவர். பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களிடம் தமிழ் பயின்றவர். புலவர் திரு. கீரன் அவர்களுடன் மூன்றாண்டுகள் தொடர்ந்து அவர் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டுக் கம்பராமாயணத்தைத் தன் விருப்ப

கிலக்கியமாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டவர். கல்லூரிப் படிப்புக்குப் பின்னர் பரோடா வங்கியில் 33 ஆண்டுகள் பல பதவிகளிலும் இருந்து பணி நிறைவு செய்து ஓய்வு பெற்றவர். இப்பெரும் காரியத்தைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்று பணியினின்றும் ஓய்வு பெறுவதற்கு முன்பே தீர்மானித்துத் திட்டமிட்டு இந்த செயற்கரிய காரியத்தைச் செய்து நிறைவேற்றியிருக்கிறார்.

பழ. பழனியப்பன் அவர்கள் சிறந்த சிந்தனையோடு இந்த உரையை எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்த உரை மற்ற உரைகளிலிருந்து மாறுபட்டிருக்கிறது. இது நான் சொல்லவில்லை ஆய்வாளர்கள் சொல்கிறார்கள். அந்தக் கருத்தையே நானும் வலியுறுத்துகிறேன். மேலும் எளிமையாக, இன்றைக்கு வழங்குகிற தமிழில், இன்று வாழ்கிற தமிழர்களுக்குப் புரிகிற வகையில் உரை அமைந்திருக்கிறது... உரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

கம்பனுடைய அடிப்படைக் கருத்துக்களை உணர்ந்து கொண்டு எழுதியிருக்கிறார். பல புதிய கருத்துக்களை விளக்கியிருக்கிறார். புதிய கோணத்திலே கருத்துக்களை வழங்கியிருக்கிறார். பொருளைக் கண்டிருக்கிறார்.

அருளாளர். திரு. இராம வீரப்பன்
தலைவர், கம்பன் கழகம், சென்னை.

தரைசெய்த பேற்றால் சனித்தகம்ப னுக்கோர்
உரைசெய்தாய்; எம்செவிகள் உண்ண - இரைசெய்தாய்;
பள்ளத்தூர் தந்த பழனியப்பா! தண்டமிழர்
உள்ளத்தூர் எல்லை உரை!

பாட்டுளில் வாழ்ந்த தமிழ் பன்னாள் விழுந்திருக்க
மேட்டுளில் ஏற்றிவைத்தான் மேதைகம்பன்; - மீட்டுமது
பள்ளத்தூர் போகாமல் பண்ணான் புலமைசேர்
பள்ளத்தூர்க் காரன்தான் பாள்!

பழனியப்பா! வண்ணப் பசுந்தமிழ்ச்சொல் பூக்கும்
கழனியப்பா! உன்னுரையைக் கண்டேன்! - இழையாப்
தமிழ்த்தாய்க்குக் கம்பநாடன் தந்தபாட்டு கேட்டே
இமிழ்த்தாய் நீ உன்னை கிழந்து!

ஒன்றா? இரண்டா? ஒருநூ றிருக்கலாம்;
என்றானும் இஃதே எளியதாம்! - ஒன்றும்
புரையே படாது பழனியப்பன் பண்ண
உரையே உரையாம்; உரை!

காவியக் கவிஞர். திரு. வாலி